STEPHEN KING

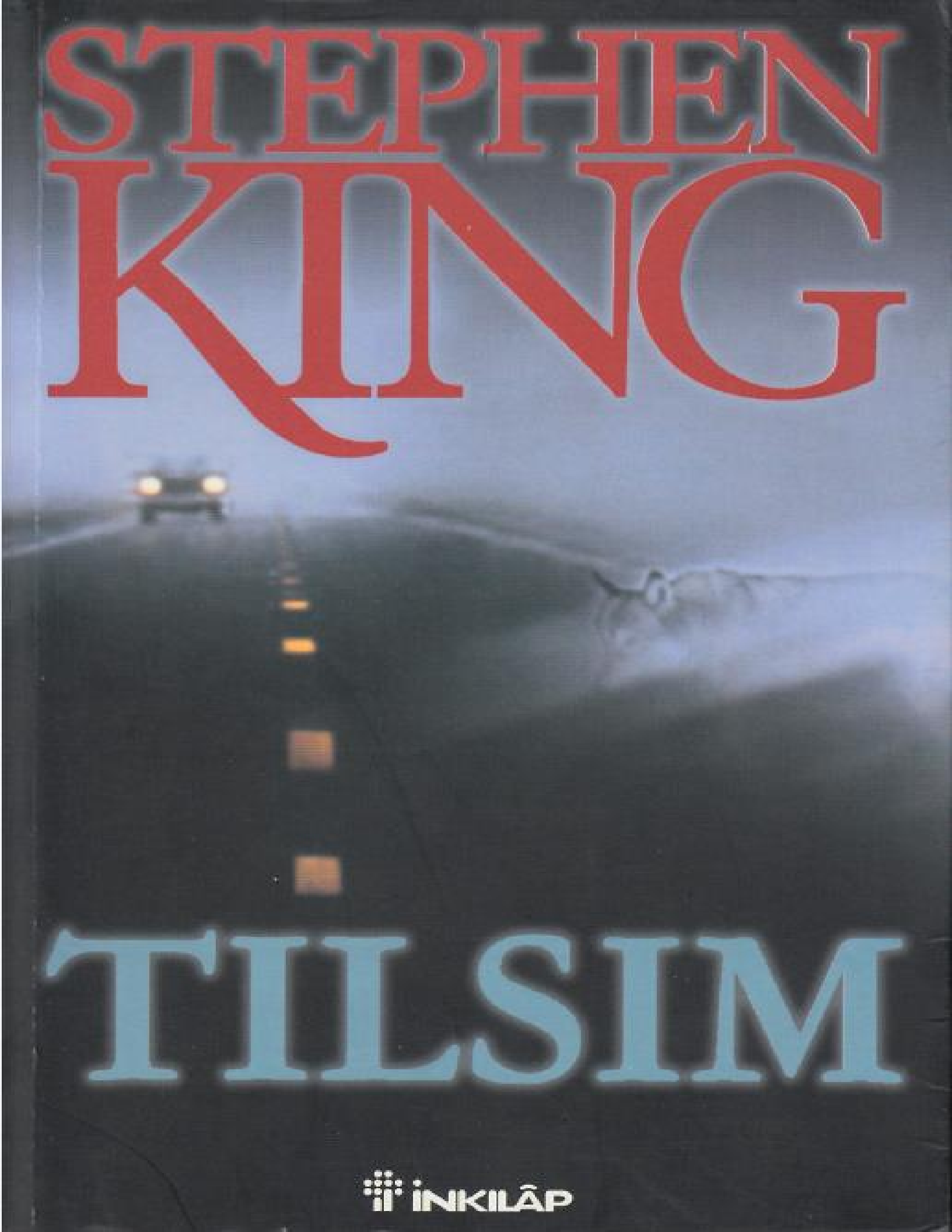

TİLSİM

İNKILÂP

STEPHEN KING

&

PETER STRAUB

TILSIM

The Talisman, 1983

Çeviren: **Belkıs Çorakçı**

Kapak Tasarım: **Ömer Küçük**

Bu kitap

RUTH KING

ve

ELVENA STRAUB'a
sunulmaktadır.

Soonacıma Tom'lan ikimiz tepeye varıp aşağıya,
uzaktaki kasabaya baktığımızda,
parıldayan üç dört ışık gördük...
belki hastalar vardı o evlerde;
yıldızlar incecik parlıyordu;
kasabanın yanıbaşında da nehir vardı...
eni koskoca bir mil, korkunç sakin ve muhteşem.

Mark Twain, **Huckleberry Finn**

Yeni elbiselerim yağ içinde, vıcık vıcıktı, benim de canım çıkmıştı.

Mark Twain, **Huckleberry Finn**

BİRİNCİ KİTAP

IŞIKLARIN SÖNÜŞÜ

Bölüm: 1

ALHAMBRA OTELİ VE BAHÇELERİ

1

15 Eylül 1981 günü, Jack Sawyer adında bir çocuk, ellerini blucininin ceplerine sokmuş, kararla suyun birleştiği noktada duruyor, sakin Atlas Okyanusuna bakıyordu. On iki yaşındaydı ama boyu yaşına göre uzundu. Denizden esen bir rüzgâr, fazlaca uzamış kumral saçlarını arkaya doğru uçurup geniş, güzel alnını açtı. Çocuk üç aydan beri hayatını dolduran karmaşık, acılı duygular arasında, öylece duruyordu. Annesinin Los Angeles'de, Rodeo Yolu'ndaki evi kapatıp mobilyaları, çekleri, emlâk komisyoncularını hallettikten sonra Central Park'ın batısında bir apartman dairesi tutmasından beri. O daireden de, New Hampshire kıyısındaki bu sessiz sayfiye yerine kaçmışlardı. Jack'in dünyasındaki tüm düzen yok olmuştu artık. Hayatı durmadan değişen, kontrolsüz bir süreç olmuştu. Tıpkı karşısındaki kıpırdayan su gibi. Annesi onu oradan oraya götürüyordu ama, annesini oradan oraya götüren neydi?

Annesi kaçıyordu, kaçıyordu.

Jack olduğu yerde döndü, bomboş kumsalın önce sol, sonra sağ tarafına baktı. Solda Arcadia Lunaparkı vardı. İlkbahar başından sonbahar başına kadar coşan taşan bir yerdi. Şimdi boş ve sakin görünüyordu. Kalbin iki vuruş arasındaki hali

gibi. Tırmanan tren, kapanık gökyüzüne karşı kapkara bir iskeleydi. Demir karkası sanki kömürdenmiş gibi kara kara görünüyordu. Orada Jack'in yeni arkadaşı Speedy Parker vardı. Ama çocuk şu anda Speedy Parker'i düşünemezdi. Sağ tarafta Alhambra Oteli ve bahçeleri göze çarpmaktaydı. Çocuğun düşünceleri o yana doğru akıyordu. İlk geldikleri gün Jack'e sanki otelin damı üzerinde bir gökkuşağı görmüş gibi gelmişti. Bir tür uğurdu bu. Daha iyi şeyler olacağının vaadiydi. Ama aslında gökkuşağı falan yoktu. Rüzgâr gülü sağdan sola, soldan sağa dönüp duruyordu. Çapraz rüzgârlara tutulmuştu. Jack kiraladıkları arabadan inmiş, annesinin seslendirmediği, ama içinden geçirdiği isteğe, bavullarla ilgilenmesi isteğine hiç aldırmaksızın durup yukarıya bakmıştı. Rüzgâr gülünün tepesinde dönüp duran pirinç horoz, onun yukarısında da yalnızca o gri gökyüzü vardı, o kadar.

Annesi sonunda, "Bagajı aç da bavulları al, yavrum." diye seslenmişti. "Artist eskisi annen otele yerleşip kendine bir içki bulmak istiyor." "Bir martini," dedi Jack.

"İnsan cevap verecekse, 'O kadar yaşlı değilsin,' demesi gerekir." Annesi büyük bir çaba göstererek arabadan inmeye savaşıyordu. "O kadar yaşlı değilsin."

Anne ona baktı. Yirmi yıldır B sınıfı filmlerden tanınan tipik Lily Cavanaugh (Sawyer) bakışıyla baktı. Sırtını doğrulttu. "Burası iyi olacak, Jacky." dedi. "Her şey düzelecek burada. İyi bir yer burası."

Otelin damı üzerinden bir martı yükseldi. Jack'e bir an için rüzgâr gülünün horozu havalanmış gibi garip ve tedirgin bir duygu geldi. "Bir süre telefonlardan kurtulmuş oluruz, tamam mı?" 'Tabii." dedi Jack. Annesi, Morgan Amca'dan saklanmak

istiyordu. Ölmüş kocasının iş ortağıyla artık kapışmak istemiyordu. Bir martini alıp yatağına girmek, yorganı kafasının üzerine çekmek istiyordu. Anne, neyin var senin?

Çok fazla ölüm vardı etrafta. Dünya yarı yarıya ölümden oluşmuştu. Martı yukardan bağırdı.

"Haydi yavrum, haydi," dedi annesi. "Girelim güzel otele." Jack o zaman içinden, neyse isler iyice sarpa sararsa Tommy Amca yardım eder nasılsa, diye düşündü.

Oysa Tommy amca ölmüştü bile. O haber henüz telefon hatlarının öbür ucunda, onlara ulaşmayı bekliyordu.

2

Alhambra denize doğru uzanan, koca granit kayaların üzerinde, dev bir Victoria dönemi binasıydı. Çevreye çok iyi uyan bir hali vardı. New Hampshire kıyısının birkaç mil yukarısında, granitten bir köprücük kemiğiydi sanki. Kara tarafındaki özenle düzenlenmiş bahçeleri, Jack'in kıyıda durduğu yerden pek az görünüyordu. Koyu yeşil bir gölge, o kadar. Pirinç horoz gökyüzüne karşı dikilmiş, batı kuzeybatı yönüne dönmüştü. Lobideki bir plakada, 1838 yılında ilk Kuzey Metodist Konferansının burada toplandığı duyuruluyordu. Daniel Webster o toplantıda ateşli, ilham verici, upuzun bir konuşma yapmıştı. Plakaya göre Webster toplananlara şöyle söylemişti: "Bugünden başlayarak, köleliğin bir Amerikan kurumu olarak hastalanmaya başladığını, tüm eyalet ve diyarlarımızda yakında öleceğini bilin."

3

Böylece gelmişlerdi geçen hafta. New York'daki telâşlı günleri de son bulmuştu. Arcadia plajında, Morgan Sloat'un avukatları yoktu. Durmadan arabalardan inip insanın burnuna imzalanacak kâğıtlar, dosyalanacak kâğıtlar uzatıp durmuyorlardı. Arcadia Plajında telefonlar öğleyin başlayıp gecenin üçüne kadar çalmıyordu (Herhalde Morgan Amca, New York'da oturanların California saatine göre yaşamadığını unutuyordu). Hattâ Arcadia Plajında telefonlar hiç, ama hiç çalmıyordu.

Sayfiye kentine doğru yaklaştıklarında, annesi gözlerini kısmış, olanca dikkatiyle arabayı sürerken, Jack yolda bir tek insan görmüştü. Boş bir alışveriş arabasını sürükleyerek kaldırımda yürüyen ihtiyar bir adam. Üstlerinde yine o bomboş, gri gökyüzü vardı. Rahatsız bir gökyüzü. New York'dakinin tersine, burada rüzgâr sesi hep tekdüzeydi. Bomboş cadde ve sokaklar, trafik de olmayınca, fazla geniş gibi görünüyordu. Boş dükkânların camına, "YALNIZ HAFTA SONLARI AÇIKTIR." diye yazılar yapıştırılmıştı. Hattâ daha beteri, bir kısmına "HAZİRAN'DA GÖRÜŞÜRÜZ" diye bile yazılmıştı. Alhambra'nın önündeki caddede yüzlerce boş park yeri vardı. Bitişikteki Arcadia Çay Evi'nde de masalar bomboştu.

Hırpani kılıklı, çatlak ihtiyarlar da boş alışveriş arabalarını sokaklarda çekip duruyorlardı.

Lily, oğluna, "Ben ömrümün en mutlu üç haftasını bu yerde geçirdim," diye anlattı tam ihtiyarın yanından geçerlerken. (Jack ihtiyarın korku dolu bir kuşkuyla dönüp arkalarından baktığını görmüştü... Ağzı kıpırdıyor, bir şeyler söylüyordu ama, Jack duyamıyordu onun ne dediğini.) Annesi birden

direksiyonu kırdı, rampayı çıktı, arabayı otelin ön bahçe kapısına yanaştırdı.

İhtiyaç duyacakları her şeyi bavullara, hurçlara, plastik torbalara doldurup, telefonun tiz sesine aldırmadan evden çıkmaları, o ses anahtar deliğinden geçip onları koridor boyunca izlerken de aldırış etmemeleri bu yüzdendi. Arabanın bagajını ve arka kanepesini torbalar ve kutularla doldurup saatlerce Henry Hudson Parkway'den kuzeye, sonra 1-95' boyunca kuzeydoğuya ilerlemeleri de bu yüzdendi. Lily Cavanaugh Sawyer bir zamanlar burada mutlu olmuş diye. 1968'de, Jack doğmadan bir yıl önce Lily, Oscar'a aday gösterilmişti. Alev filmindeki rolü için. Alev, Lily'nin öteki filmlerinden daha iyi bir filmdi. Onda gösterdiği sanat yeteneği de, her zamanki kötü kız rollerinden daha üstün olmuştu. Kimse Oscar'ı Lily'nin kazanmasını beklemiyordu. Hele Lily hiç beklemiyordu. Ne var ki Lily için o alışılmış kalıp söz, "kazanmak değil, aday gösterilmek önemlidir," sözü gerçek sayılıyor, kendisi buna tümüyle inanıyordu. Onur duymuştu. Gerçekten, derin bir zevk duymuştu. Phil Sawyer de onun ilk defa profesyonel saygınlığa ulaşmasını kutlamak üzere karısını almış, Alhambra Oteline üç haftalığına, tatile getirmişti. Kıtanın tâ öbür yanma. Oteldeki odalarında, yatakta şampanya içerek Oscar'ların dağıtılma törenini televizyondan seyretmişlerdi ikisi. (Eğer Jack'in yaşı daha büyük olsa, birtakım hesapları yapabilecek durumda olsa, kendisinin varlığına kavuştuğu yerin de Alhambra oteli olduğunu hesaplayabilirdi.

En iyi yardımcı aktris adayları okunurken, aile içi söylentilere göre Lily kocasına şöyle demişti: "Eğer bunu ben kazanırsam Lily salonda yok derlerse, sivri topuklarımı giyer, göğsünün üstünde dansederim."

Ama ödülü Ruth Gordon kazanınca Lily bu sefer, 'Tabii, hakkıdır ve çok da yetenekli," demişti. Sonra da kocasının kaburgalarını dürterek, "Bana hemen bu tür bir rol daha bul, becerikli menajer," diye eklemişti.

Ama o tür roller bir daha çıkmamıştı. Phil'in ölümünden iki yıl sonra Lily Motosiklet Manyaktan adlı filmde, eskimiş, durmadan acı espriler yapan bir fahişe rolünü canlandırmıştı.

Jack bavulları bagajdan indirirken, annesinin şimdi o dönemleri yeniden yaşamakta olduğunu biliyordu. D'Agostino marka bavul, tam D'AG harflerinin oradan yırtılmış, içindeki çorapların, fotoğrafların, satrancın, komik kitapların ve başka eşyaların uçları fırlamıştı. Jack dökülenlerin çoğunu öteki bavullara tıkmayı başardı. Lily ağır adımlarla otelin merdivenlerini çıkmakta, ihtiyar kadınlar gibi zorlukla dik durmaya çalışmaktaydı. Arkasına dönmeden, "Ben otelden birini yollarım," diye seslendi.

Jack tıkış tıkış bavulların başında doğruldu, demin gökkuşağını gördüğünden pek emin olduğu gri gökyüzüne bir daha baktı. Yoktu gökkuşağı. Bir tek o rahatsız, biçim değiştiren gri gökyüzü vardı.

O sırada:

"Bana gel," dedi biri arkasından... net biçimde duyulabilen bir sesti bu.

Jack, "Ne?" diyerek arkasına döndü. Orada bomboş bahçeleri ve geldikleri yolu gördü.

"Efendim?" dedi Annesi. Kapının tokmağını tutmuş, eğilmişti.

"Yanlışlık," dedi Jack. Ne gökkuşağı vardı, ne de ses. İkisini de unutup annesine baktı. Annesi koca kapıyla

mücadele ediyordu. Jack ona, "Dur, yardım edeyim," diye seslenip merdivenlere atıldı. Elinde büyük bavulla kazakları doldurdukları karton bavulu taşıyordu.

4

Speedy Parker'la karşılaşıncaya kadar Jack'in oteldeki günleri tıpkı uyuyan bir köpeğin günleri gibi zaman ölçüsünden yoksun geçti. Tüm hayatı bir rüya gibi geliyordu ona o günlerde. Gölgelerle, anlatılmaz geçişlerle doluydu. Bir gece önce Tommy Amcanın telefonla gelen ölüm haberi bile tam uyandıramamıştı onu... tüm şok niteliğine rağmen hem de. Eğer Jack mistik olsa, kendisini birtakım başka kuvvetlerin ele geçirdiğine, annesini de, onu da yönetmeye kalktığına inanırdı. On iki yaşındaki Jack Sawyer. Bir şeyler yapmaya ihtiyaç duyan bir varlıktı. O günlerin o gürültüsüz pasifliği, hele de New York'dan sonra gelince, onun aklını karıştırmış, benliğinde temel bir sarsıntıya yol açmıştı.

Jack kıyı şeridi üzerinde dururken, oraya nasıl geldiğini hiç hatırlamıyordu. Orada ne işi olduğunu da bildiği yoktu. Herhalde yas tutuyorum, diye düşündü. Tommy Amca için. Ama zihni uykuya dalmıştı sanki. Vücudunu kendi basma, kendini savunmak üzere yalnız bırakmıştı. Gece Lily ile birlikte seyrettikleri programın konusunu bile hatırlamıyordu, nerede kaldı kafasının içindeki hayallerin nüanslarını kavramak.

Annesi sigarasından derin bir soluk çekip ona dumanlar arasından gözlerini kısarak bakarken, "Bu taşınmalar yordu seni," demişti. 'Tek yapacağın, bir süre dinlenmek, Jack. Burası iyi bir yer. Fırsat olduğu kadar tadını çıkaralım."

Karşılarındaki televizyon ekranının biraz fazlaca kırmızı renkleri arasında Bob Newhart sağ elinde tuttuğu pabuca gülümseyerek bakıyordu.

"Ben öyle yapıyorum, Jacky," diye gülümsedi annesi. "Zevkini çıkarıyorum, dinleniyorum."

Jack saatine göz attı. Televizyonun karşısında iki saattir oturuyorlardı. Bu programdan önce ne seyrettiklerini hiç hatırlamıyordu.

Tam Jack yatağına gitmek üzere kalkarken telefon çaldı. Morgan Sloat Amca yine bulmuştu anlaşılan onları. Morgan Amcanın verdiği haberler hiçbir zaman pek sevindirici olmazdı ama, bu seferki onun standartlarına göre bile yamandı galiba. Jack odanın ortasında durmuş, annesinin telefonda konuşurken yüzünün nasıl giderek solduğunu, bembeyaz olduğunu seyrediyordu. Elleri son birkaç aydır kırış kırış bir hale gelen boynuna doğru yükseldi, parmakları bastırdı. Konuşmanın sonuna kadar hemen hiçbir şey söylemedi ama sonunda, 'Teşekkür ederim, Morgan," diye fısıldayıp telefonu kapattı. Sonra Jack'e döndü. Her zamankinden hasta, her zamankinden yaşlı bir hali vardı."

"Şu sıra sağlam olman gerek, Jack, tamam mı?" Jack kendini hiç de sağlam hissetmiyordu.

Annesi onun elini tuttu, konuştu. 'Tommy Amca bugün öğleden sonra araba kazasında ölmüş. Araba da kaçmış."

Jack'in soluğu boğazına tıkandı. Ciğerleri boşalmış gibi oldu. "La Cienega Bulvarı'nda karşıya geçerken bir kamyonet çarpmış ona. Bir tanığın ifadesine göre, siyah beyaz bir kamyonetmiş, yanlarına VAHŞİ ÇOCUK diye yazılmış ama.... ama o kadar."

Lily ağlamaya başladı. Bir an sonra Jack kendinin de ağlamakta olduğunu görerek şaşırdı. Bunların hepsi üç gün önce olmuştu. Jack'e aradan geçen zaman çok uzunmuş gibi geliyordu.

5

15 Eylül 1981 günü, Jack Sawyer adında bir çocuk, kumsalda bir Sir Walter Scott roman şatosu gibi yükselen otelin kumsalında durmuş, hareketsiz sulara bakıyordu. Ağlamak istiyor, ama gözyaşları bir türlü gelmiyordu. Çevresini ölüm sarmıştı. Dünya hep ölümden oluşuyordu. Gökkuşağı falan da yoktu. Vahşi Çocuk kamyoneti, Tommy Amca'yı dünyadan çıkarıvermişti. Tommy Amca, Los Angeles'da ölmüştü. Bu doğu kıyılarına çok uzaktı Los Angeles. Oysa Jack gibi bir çocuk bile, kendisinin aslında bu kıyılara ait olduğunu anlayabiliyordu. İnsan çıkıp köşeden bir rozbifli sandviç almak için bile boynuna kravat takma ihtiyacını duyuyorsa, kendisi batı kıyısında yaşayacak tip değil demekti.

Babası ölmüştü, Tommy Amca ölmüştü, annesi de belki ölüyor olabilirdi. Burada, Arcadia plajında da ölümü hissediyordu Jack. Morgan Amca'nın telefonlarından geliyordu ölümün sesi. Bu sayfiye yerinin mevsim sonundaki ölgünlüğü, melankolisi kadar belirgin bir şey değildi bu duygu. Çevredeki varlıkların dokusunda vardı. Okyanustan esen rüzgârın kokusunda vardı. Korkuyordu... uzun zamandır hep korkmuştu. Burada, bu sessiz yerde bulunmak yalnızca bunun farkına varmasına yol açmıştı. Belki de ölümün 1-95 yolu boyunca onlarla birlikte geldiğini, gözlerini kısarak arabayı sürdüğünü, sigara dumanları arasından ona radyoda

güzel bir müzik bulmasını söylediğini anlamasına yardımcı olmuştu.

Babasının bir zamanlar kendisine, "Sen yaşlı insan kafasıyla doğdun," dediğini hatırlıyordu. Ama şu anda yaşlı gibi hissetmiyordu kafasını. Çok genç hissediyordu. Korku, diye düşündü. Çok korkuyorum. Burası dünyanın son bulduğu yer, tamam mı?

Martılar yukardaki gri havanın içinde dönüyorlardı. Sessizlik de hava kadar griydi. Annesinin göz altlarında giderek belirginleşen halkalar kadar ölümcüldü.

6

Kaç gün sürdüğünü bilemediği bu boş sürenin sonunda lunaparka girip de Lester Speedy Parker'le karşılaştığında, kendisini bir şeylerin yakalamış, ele geçirmiş olduğu duygusu nasılsa üzerinden kalkmıştı. Lester Parker kıvırcık kır saçlı bir siyahtı. Yanaklarında derin çizgiler vardı. Eskiden gezginci bir "blues" müzikçisiyken neler yapmış olursa olsun, şu anda hiç dikkati çekmeyen biriydi. Konuşurken de pek dikkati çekecek bir şey söylememişti. Ama Jack, amaçsız adımlarla lunaparka yaklaştığı, Speedy'nin solgun gözlerini gördüğü anda, başındaki sersemliğin geçiverdiğini hissetmişti. Tekrar kendini bulmuştu çocuk. Sanki yaşlı adamdan çocuğa sihirli bir akım geçmişti. Speedy ona gülümsemiş, "Eh, bakıyorum bana arkadaş geldi," demişti. "Küçük bir gezgin geldi yanıma."

Doğruydu. Jack artık birtakım güçlerin tutsağı değildi. Daha bir an önce kendini ıslak pamuk helvasına sarılı gibi hissederken şimdi serbest kalmıştı. İhtiyarın çevresinde bir an gümüş rengi bir nimbus kıpırdar gibi oldu, bir ışık parıldadı.

Jack gözlerini kırpıştırdığı anda yok oldu. Jack ihtiyarın elinde ağır bir saplı süpürge tutmakta olduğunu ilk defa gördü.

"İyi misin, oğlum?" Hademe elini onun sırtına dayadı, kendi sırtını geriye doğru büktü. "Dünya birdenbire kötüleşti mi? Yoksa iyileşti mi biraz?"

"Şey... iyileşti," dedi Jack.

"O halde doğru yere gelmişsin bence. Adın ne senin?"

Küçük gezgin, demişti Speedy ona ilk gün. Gezgin Jack, demişti. Elindeki saplı süpürgeyi bir kızla dans ediyormuş gibi kucaklamış, konuşmuştu. Karşında Lester Speedy Parker var, oğlum. Kendi de eskiden bir gezgindi. Yaa, öyle. Speedy yolları bilirdi. Tüm yolları bilirdi eski günlerde. Bir orkestram vardı, Gezgin Jack. Blues çalardı. Gitar müziği. Birkaç plak da yaptım. Ama hiç dinledin mi diye sorup da seni utandırmak istemem. Her hecesinin kendine göre ritmik bir niteliği vardı. Her cümlesi tempolu, ezgiliydi. Speedy Parker'ın elinde gitar yerine süpürge vardı ama, hâlâ müzisyendi o. Jack onunla konuşmaya başladıktan sonra birkaç saniye içinde, cazı o kadar çok seven babasının bu adamı görse ne kadar zevkleneceğini düşündü.

Üç dört gün boyunca Speedy'nin peşinde gezdi, onun çalışmasını seyretti, elinden geldiğince ona yardım etti. Speedy ona bazen çivileri çaktırıyor, boyası değişecek kısımları zımparalatıyordu. Speedy'nin talimatı altında yaptığı bu işler, o günlerde tüm eğitimini oluşturmaktaydı ama kendini daha iyi hissetmesine yol açıyordu. Jack artık Arcadia kumsalındaki ilk birkaç gününü bir ıstırap süresi olarak görmekte, yeni dostunun gelip kendisini o süreden kurtardığına inanmaktaydı. Çünkü dosttu Speedy Parker. O

kesindi. Öylesine kesindi ki, bir miktar esrarengizlik bile içeriyordu. Jack o sersemliği üzerinden attığından beri, (ya da Speedy o açık renk gözlerinin bir bakışıyla onun o sersemlikten kurtardığından beri), ömründe bulduğu en yakın dostu olmuştu bu ihtiyar onun. Bir tek, belki, Richard Sloat hariç. Richard'ı Jack belki beşikten beri tanırdı. Şimdi Tommy Amca'yı kaybetmiş olmanın korkusu, annesinin ölmek üzere olduğunun korkusuyla birleşince, Speedy'nin o sıcak varlığının ileriden onu çağırmakta olduğunu hissediyordu.

Jack'in içine bir kere daha, kendisinin dışardan yönlendirildiğine, kullanıldığına dair tedirgin edici bir duygu geldi. Sanki onu da, annesini de, deniz kenarındaki bu unutulmuş yere görünmez teller çekip getirmişti.

Jack'i burada istiyorlardı... her kimse onlar.

Yoksa çılgınlık mıydı bu? Gözünün önüne boş alışveriş arabasını kaldırımdan çekip kendi kendine bir şeyler mırıldanan o deli ihtiyar geldi.

Havada bir martı bağırdı. Jack kendi kendine, bazı duygularını Speedy Parker'e açmaya karar verdi. Speedy onu deli sansa da, ona gülse de açacaktı. Gülmeyeceğini biliyordu aslında Jack. Eski dosttu onlar. Çünkü Jack bu yaşlı hademeye ne isterse anlatabileceğinin farkındaydı.

Ne var ki henüz buna hazır değildi. Büyük çılgınlıktı bu. Daha kendisi bile ne hissettiğini tam anlayamıyordu. İsteksiz bir hareketle lunaparka arkasını döndü, kumların üzerinden otele doğru ilerledi.

Bölüm: 2

BACA AÇILIYOR

1

Aradan bir gün geçti ama Jack Sawyer bir gün daha akıllanmadı. Hâlâ bir şey anlayamıyordu. Ne var ki dün gece ömrünün en kötü kâbuslarından birini yaşamıştı. Rüyada korkunç bir yaratık, annesini almaya geliyordu. Çevreyi cüce gösteren bir canavardı. Gözü alnının yanlış yerinde, cildi peynir gibiydi. Çürüyordu sanki cildi. "Annen neredeyse öldü sayılır, Jack, dua edecek misin?" diye sordu canavar. Jack biliyordu. Rüyalarda hep bilirdi insan... Jack de canavarın radyoaktif olduğunu anlamıştı. Elini ona sürdüğü anda kendisi de ölecekti. Uyandığında bütün vücudu terden sırılsıklamdı. Haykırmamak için kendini güç tutuyordu. Nerede olduğunu hatırlayabilmek için dalgaların o düzenli sesini dinlemek zorunda kaldı. Tekrar uykuya dalması saatler sürdü.

Sabah olduğunda annesine o rüyayı anlatmak niyetindeydi ama, Lily'nin tatsızlığı üstündeydi. Cam konuşmak istemiyordu. Sigara dumanlarından oluşmuş bulutların arasına saklanıp duruyordu. Ancak Jack otelin kahvaltı salonunda uydurma bir bahaneyle çıkmaya yeltenirken gülümsedi annesi ona.

"Bu akşam ne yemek istediğine karar ver."

"Öyle mi?"

"Öyle. Uydurma yemek yemeyelim. Ben tâ Los Angeles'ten kalkıp New Hampshire'e kadar kendimi sosisli sandviçle zehirlemeye gelmedim."

"Hampton Plajındaki balık lokantalarından birini deneyelim," dedi Jack.

"İyi. Şimdi git, oyna."

Git, oyna, diye düşündü Jack* acı acı. Bu acı tutum ona yabancıydı. Ah, Anne; tam söylenecek söz. Soğukkanlı. Git, oyna. Kiminle? Anne, neden buradasın sen? Biz neden buradayız? Ne kadar hastasın? Niçin bana Tommy Amca'dan söz etmiyorsun? Morgan Amca'nın niyeti ne? Neden...

Sorular, sorular. Hiçbirinin de zerre kadar değeri yoktu, çünkü onları cevaplayacak kimse yoktu ortada.

Meğer ki Speedy...

Ama gülünç bir şeydi bu. Yeni karşılaştığı bir tek siyah ihtiyar, nasıl çözebilirdi Jack'ın sorunlarını?

Yine de Jack boş plajın kumları üzerinde ilerlerken Speedy Parker'le ilgili düşünceler oynaşıyordu zihninin sınırlarında.

2

Burası dünyanın bittiği yer, tamam mı? diye düşündü Jack tekrar.

Martılar başının üzerindeki gri hava tabakası içinde dolaşıyorlardı. Takvime göre mevsim hâlâ yazdı ama, burada, Arcadia Plajında yaz, İşçi Bayramında biterdi. Sessizlik de havanın kendisi kadar griydi.

Ayağındaki lastik pabuçlara baktı, birinin üzerine biraz zift yapışmış olduğunu gördü. Kum zifti, diye düşündü. Çevre

kirlenmesinin bir türü. Bunun ayağına nereden bulaştığını bilmiyordu. Rahatsız olup sudan bir adım geriye çekildi.

Tepedeki martılar dönüyor, bağırıyorlardı. Bir tanesi tam başının üzerinde bağırdı, Jack yamyassı, hemen hemen metalik çatırtıyı andırır sesi duydu. Başını çevirdiğinde kuşun kanat çırparak alçalıp bir kayanın üzerine konduğunu gördü. Martı başını çevirdi, ani, hemen hemen robot gibi hareketlerle çevresine baktı. Sanki yalnız olduğundan emin olmaya çalışıyordu. Sonra birden, demin yukardan attığı midyenin düştüğü yere doğru atıldı. Midye çatlamıştı. Yumurta gibi çatlamıştı. Jack içindeki eti gördü. Hâlâ kıpırdıyordu... ya da belki hayalinde öyle görüyordu kendisi.

Bunu seyretmek istemiyorum.

Ama daha o başını çeviremeden önce martının san, kanca gagası eti çekiştirmeye başlamıştı. Onu lastik gibi uzatıyordu. Jack midesinin yumruk gibi sıkıştığını hissetti. Zihninde o gerilmiş dokuların çığlık attığını duyuyordu... anlamlı bir ses değil... yalnızca beyinsiz etin acıyla haykırışı.

Başım çevirmek, martıyı görmemek istedi ama yapamadı. Martının gagası açıldı. Jack bir an için o kirli pembe ağzı gördü. Midyenin eti tekrar kabuğuna doğru büzüldü, martı dosdoğru Jack'e baktı. Gözleri ölüm karasıydı. Her korkunç gerçeği onaylayan bakışlarla bakıyordu: Babalar ölür, anneler ölür, amcalar ölür... Yale'den mezun olsalar, yelekli takım elbiseleriyle banka duvarları kadar sağlam gözükseler bile ölürler. Çocuklar bile ölür belki... Sonunda kala kala canlı dokuların o aptalca, beyinsiz çığlığı kalır.

"Hey," dedi Jack yüksek sesle. Aslında düşündüğünü sanıyor, sesinin çıktığını bilmiyordu. "Hey, bana bir fırsat verin."

Martı avının üzerine kondu, kara boncuk gözleriyle ona baktı. Sonra tekrar eti çekiştirmeye başladı. Biraz ister misin, Jack? Bak, hâlâ kıpırdıyor... öyle taze ki, öldüğünü bilmiyor bile daha!

Güçlü sarı gaga ete bir daha sarıldı ve çekti. Essssssneeeetttt...

Derken koptu. Martının kafası yukarıya, gri Eylül göklerine doğru kalktı birden. Boğazı kıpırdadı. Yine Jack'e bakıyor gibiydi. Odanın neresine giderseniz gidin, hep size bakan fotoğraf gibiydi. Ve o gözler... tanıyordu Jack o gözleri.

Birdenbire annesini istedi... onun lacivert gözlerini özledi. Çok küçüklüğünden bu yana onu böylesine bir çaresizlik duygusuyla istediğini hatırlamıyordu. La-la, diye şarkı söylüyordu annesi beyninin içinde. Onun sesi rüzgârın sesiydi. Şimdi burada, az sonra kim bilir nerede? La-la, uyu artık, bebek Jack, baban ava gitti, şimdi gelir, falan filan. Annesinin onu kucağında sallayışının anıları. Peş peşe Herbert Tareyton'lar içişinin anılan, belki bir senaryoyu okuyuşunun... mavi sayfalar derdi annesi onlara... Jack hatırlıyordu... mavi sayfalar. La-la, Jacky, her şey yolunda. Seni seviyorum, Jacky, Şşşş... uyu artık. La-la. Martı ona bakıyordu.

Jack bir anda boğazını sıcak, tuzlu bir suyla dolduran korkunun içinde, hayvanın gerçekten kendisine bakmakta olduğunu gördü. O kara gözler (kimin gözleri?) görüyordu Jack'i. Bu akışı da tanıyordu Jack.

Gagasından hâlâ bir parça et, sallanıyordu. Martı Jack'e bakarken onu emip ağzına aldı. Gagası açıldı, yüzünde garip, ama inkâr edilemeyecek bir gülümseme belirdi.

Jack dönüp koştu. Başını eğmiş, sıcak, tuzlu göz yaşlarına karşı gözlerini yummuş, lastik pabuçları kumlara bata bata koşuyordu. İnsan yükselse, martının bakış açısından baksa, bir tek onu, onun ayak izlerim görürdü o gri günde. Jack Sawyer, yaşı on iki ve yalnız. Otele doğru koşuyor. Speedy Parker unutulmuş, sesi gözyaşlarını ve rüzgârın arasında kaybolmuş.

Jack durmadan işitilmez bir biçimde sesleniyor: hayır, hayır, hayır.

3

Kumsalın tepesinde soluk soluğa durdu. Sol tarafına bir sancı saplandı. Kaburgalarının ortasından başlıyor, koltuk altına doğru yükseliyordu. Belediyenin oraya yaşlılar için koyduğu kanepelerden birine oturdu, saçlarını yüzünden kaldırdı.

"Kendini kontrol etmen gerek. Eğer Çavuş Fury, Sekizinci Birliğe giderse, Uluyan Komandolara kim komutanlık eder?

Gülümsedi. Kendini gerçekten daha iyi hissetti. Buradan, on beş metre yüksekten bakınca her şey gerçekten daha iyi görünüyordu. Belki barometrik basıncın değişmesinden falandı. Tommy Amca'nın başına gelen korkunç bir şeydi ama, herhalde dayanabilirim, diye düşündü. Zamanla kabul etmeyi öğrenirdi. Annesi öyle demişti en azından. Morgan Amca son zamanlarda, her zamankinden fazla can sıkıyordu ama... o hep can sıkardı zaten.

Annesine gelince... esas mesele oradaydı, değil mi?

Kanepede oturup pabucunun burnuyla kumları kazırken, annesinin belki de hâlâ iyi durumda olabileceğini düşündü.

Bir şeyi yoktu belki. Mümkündü. Ne de olsa, kimse kalkıp da annesinde kanser olduğunu açıkça söylemiş değildi. Evet, Kanser olsa, Jack'i buraya getirmezdi, değil mi ama? İsviçre'ye giderlerdi. Annesi soğuk mineral banyolarına girer, tedavi altına alınır, bir şeyler olurdu. Yapardı bunları.

Demek belki...

Ancak duyulabilen kuru bir fısıltı sesi bilincine ulaştı. Yere baktığında gözleri iri iri açıldı. Sol pabucunun iç kısmındaki kumlar hareket etmeye başlamıştı. İncecik beyaz kumlar, çapı belki bir parmak boyunda bir daire çizerek dönüyorlardı. Bu halkanın ortasındaki kumlar birden çöktü, kumun yüzeyinde bir gamze açılmış oldu. Belki beş santim derinliğinde vardı. Çukurun kenarları da hareket halindeydi. Durmadan dönüyordu yan duvarları. Saatin tersi doğrultuda, hızla dönüp duruyordu.

Gerçek değil, dedi kendi kendine hemen. Ama yüreği yine hızlanmaya başlamıştı. Soluğu da hız kazanmıştı. Gerçek değil, bu da o hayallerden biri, o kadar... ya da belki yengeç falandır.

Ama ne yengeçti ne de hayallerden biri... burası canı sıkıldıkça, korktukça hayalini gördüğü öteki diyar değildi. Yengeç olmadığı da gün gibi ortadaydı.

Kum daha hızlı dönmeye başladı, ses ürkütücü ve kuru oldu, Jack'in aklına statik elektriği getirdi. Geçen yıl fizik laboratuvarında Leyden kavanozuyla yaptıkları bir deneyi. Ama o ince ses her şeyden çok bir delinin soluk alıp verişine, bir insanın son soluğuna benziyordu.

Çöken kumlar arttı, onlar da dönmeye başladı. Artık gamze falan değildi. Kumda bir baca açılmıştı. Tayfunun başaşağı olmuşu gibi bir şey. Parlak sarı renkte bir çiklet kâğıdı belirdi,

üzeri kapandı, tekrar ortaya çıktı, bir daha örtüldü, bir daha çıktı... Her ortaya çıkışında, baca biraz daha genişledi, çiklet kâğıdının üzerindeki kumlar tekrar kalktı. Düşman bir el, yapılmış yatağın örtüsünü çekiyordu sanki. JUICY FRUIT diye okudu Jack. Sonra kâğıt yukarı doğru havalandı.

Kum daha hızlı, daha hızlı dönüyordu. Tıslaması korkunçtu. Hhh-haaaahhhh diye bir ses çıkıyordu. Jack baktı. Önce hipnotize olmuş gibi, sonra ödü kopmuş gibi baktı. Kumlar kocaman kara bir göz gibi açılıyordu. Demin midyeyi kayaya atan, sonra da etini lastik gibi çeken martının gözüydü bu.

Hhhhhaaaahhhh, diye alay etti kumun ölü, kuru sesi. Bu bir zihin sesi değildi. Jack bunun yalnızca kendi kafasının içinde olmasını ne kadar isterse istesin, gerçekti o ses. Takma dişleri fırladı. Jack. Vahşi Çocuk ona çarpınca takma dişleri şangır şungur fırladı ağzından, ister Yale mezunu olsun, ister olmasın, Vahşi Çocuk kamyoneti gelince insanın tahtta dişleri uçar, Jack. Uçmak zorunda. Annen de...

Yine deliler gibi koşuyordu. Kör gibiydi. Arkasına bakmıyordu. Saçları alnından uçuyor, gözleri koskocaman açılmış, korku içindeydi.

4

Jack elinden geldiği kadar hızlı yürüyerek otelin loş lobisine girdi. Buranın genel havası, koşma isteğini engellemeye yetiyordu. Kütüphane gibi sessiz bir yerdi. Yüksek pencerelerden giren gri ışık, zaten solmuş halıların görünümünü daha yumuşatıyor, daha bulanıklaştırıyordu. Jack danışma masasının önünden geçince biraz daha hızlandı, kül rengi suratlı görevli de yuvarlak kapıdan salona çıkmak

için o ânı seçti. Hiçbir şey söylemedi ama kaşları arasındaki her zamanki çatıklık bir santimetre daha alçaldı. İnsan kendini kilisede koşarken yakalanmış gibi hissediyordu. Jack kolunun yeniyle alnını sildi, asansörlere kadar olan yola yürüyerek devam etti. Düğmeye bastığında görevlinin yakıcı bakışlarını kürek kemiklerinin arasında hissediyordu. Bu bir hafta içinde bu adamın gülümsediğini yalnızca annesini tanıdığı zaman görmüştü. O gülümseme bile nezaketin sınırına ancak ulaşıyordu.

Odalarında yalnız kaldıkları zaman annesi Jack'e, "Herhalde insan Lily Cavanaugh'yu hatırlamak için o yaşta olmak zorunda," demişti. Eskiden olsa, çevirdiği elli kadar filmin (B filmleri kraliçesi derlerdi ona), herhangi birinden hatırlanıp tanınmak, tanıyan ister şoför, ister garson, ister dükkân tezgâhtan olsun, onu saatlerce neşeli kılmaya yeterdi. Şimdi o basit zevk bile tadını kaybetmişti artık.

Jack, kıpırdamayan asansör kapısının önünde ayak değiştirdi. Kulağında hâlâ kum bacasından yükselen o ses vardı. Bir an için gözünün önünde Thomas Woodbine belirdi. Sağlam, rahat Tommy Woodbine Amca. Jack'in vasilerinden biriydi o. Dertlere ve kaygılara karşı, yaslanacak sağlam bir duvardı... La Cienega Bulvarında ölü yatıyordu. Dişleri on metre ilerdeki çamurlar arasında, mısır patlağı gibiydi. Jack düğmeye tekrar bastı.

Haydi artık!

Derken daha beter bir şey gördü. Annesi iki katı suratlı adam tarafından bir otomobile bindiriliyordu. Jack birden idrar etme ihtiyacını duydu. Avucunu asansörün çağırma düğmesine yapıştırdığında, arkadaki danışma masasından kül rengi suratlı görevlinin ayıplayan sesi duyuldu. Jack öteki

avucunu karnının altındaki o sihirli noktaya bastırdı. Oraya bastırınca sidik torbasındaki basınç azalıyordu. O sırada inmekte olan asansörün uğultusunu duydu. Gözlerini yumdu, bacaklarını sımsıkı bitiştirdi. Annesi pek güvensiz bir halde görünmüştü gözüne. Aklı karışmış, ne yapacağını bilmez gibiydi. Adamlar onu köpek taşır gibi kolaylıkla arabaya sokmuşlardı. Ama bu gerçekte oluyor değildi, Jack biliyordu bunu. Bir anıydı. Hem annesinin değil, kendisinin başına gelmişti.

Asansörün maun kapıları iki yana kayıp içerinin loşluğunu gösterdiğinde, Jack eskimiş, soyulan aynada kendi yüzünü gördü. Yedi yıl öncesinin o olayı benliğini bir daha sardı. İki adamdan birinin gözlerinin sarıya dönüşmekte olduğunu seyrediyordu. Ötekinin eli değişiyor, toynak gibi bir şey oluyordu. Sert. İnsan eli değildi sanki. Birisi çatalla dürtmüş gibi asansörün içine sıçradı.

Mümkün değildi! Bu hayaller mümkün değildi. Bir adamın gözlerinin maviyken sarıya dönüştüğünü görmüş olamazdı. Annesi de iyiydi, bir şeyciği yoktu. Korkacak hiçbir şey yoktu. Ne kimse ölüyordu ne de bir şey. Tehlike de yalnızca martının midyeye yönelttiği tehlikeydi. Gözlerini yumdu, asansör yukarıya doğru yükselmeye başladı.

Kumlardaki o şey gülmüştü Jack'e. Öteki asansörlerin kapalı ağızları önünden hızla geçti. Lambri kaplı koridordan sağa saptı, duvarlardaki resimler arasından kendi odalarına doğru koştu. Burada koşmak o kadar büyük günah gibi gelmiyordu insana. 407'yle 408'i tutmuşlardı, iki yatak odası, bir küçük mutfak ve kumsala, okyanusa bakan bir salondan oluşan küçük bir daireydi. Annesi bir yerden çiçekler bulmuş, onları vazolara yerleştirmiş, yanlarına da birkaç tane çerçeveli

fotoğraf koymuştu. Jack beş yaşında. Jack on bir yaşında. Jack bebekken babasının kucağında. Babası Philip Sawyer, DeSoto'nun direksiyonunda. O fakirlik günlerinde Morgan Sloat'la ikisi o arabayla California'ya gitmişlerdi. Öylesine yoksuldular ki, genellikle geceleri arabada uyumak zorunda kalıyorlardı.

Jack 408'in kapısını açıp salona dalarken, "Anne? Anne?" diye seslendi.

Onu çiçekler karşıladı, fotoğraflar gülümsedi, cevap gelmedi. "Anne!" Kapı arkasından kapandı, Jack midesinin buz gibi kesildiğini hissetti. Salonun ortasından sağ taraftaki büyük yatak odasına doğru koştu. "Anne!" Bir vazo dolusu parlak renkli çiçek daha. Boş yatak kolalanıp ütülenmiş gibiydi. Öyle gergin duruyordu ki, insan yorgana bir bozuk para fırlatsa, sıçrardı. Başucu masasında küçük kahverengi şişeler içinde vitaminler ve öbür haplar duruyordu. Jack geriledi. Pencereden kapkara dalgaların üstüne üstüne gelmekte olduğunu görüyordu.

İki adam iniyordu özelliği olmayan bir arabadan. Adamların da özelliği yoktu. Annesine uzanıyorlardı... "Anne!" diye haykırdı.

"Duydum, Jack!" Annesinin sesi banyodan geliyordu. "Ne oluyor..?" "Hah," dedi Jack. Kaslarının birden gevşediğini hissetti. "Bağışla beni... nerede olduğunu bilemedim de."

"Banyo yapıyorum," dedi annesi. "Akşam yemeği için hazırlanıyorum. Hâlâ izin var mı böyle şeylere?"

Jack artık tuvalete gitme ihtiyacı duymadığını farketti. Koltuklardan birine gömülüp gözlerini keyifle kapadı. Annesi hâlâ iyiydi...

Şimdilik iyi, diye fısıldadı karanlık bir ses. Jack zihninde bacanın tekrar döne döne açılışını gördü.

5

Kıyı yolunun yedi sekiz mil ilerisinde, Hampton kasabasının hemen dışında, İstakoz Şato adlı bir lokanta buldular. Jack günün olaylarını pek kestirmeden anlatmıştı. Kumsaldaki korkusu şimdiden hafifliyor, geçiyordu. Jack o korkuyu belleğinde küçültmeye çalışmaktaydı. Kırmızı ceketli bir garson geldi. Sırtında sarı bir Istakoz deseni vardı. Onları upuzun, çizgi çizgi bir pencerenin yanındaki masaya götürdü.

"Madam bir içki alırlar mı?" Garsonun yüzü buz gibi, mevsim dışı New England suratlarındandı. Jack adamın kendi sırtındaki Ralph Lauren spor cekete, annesinin özenmeksizin giydiği Halston elbiseye tepkisini sezince içini daha tanıdık bir korku kapladı. Evini özleme duygusuydu bu. Anne, eğer gerçekten hastaysan, burada işimiz ne? Burası bomboş bir yer! Ürkütücü! Tanrım! "Bana bir elemanter martini getirin," dedi annesi.

Garson kaşlarını kaldırdı. "Madam?"

"Bardağa buz, buzun üzerine zeytin, zeytinin üstüne de Tanqueray cini. Ondan sonra., anlıyor musunuz?"

Anne, Tanrı aşkına, adamın gözlerini görmüyor musun? Sen sevimli oluyorum sanıyorsun... o kendisiyle alay ettiğini sanıyor! Gözlerini görmüyor musun?

Hayır, göremiyordu. Her zaman başkalarının duygularına karşı o kadar anlayışlı olan annesinin bu özdeşleşme

noksanlığı Jack'in kalbine yeni bir ağırlık binmesine neden oldu. Geri çekiliyordu annesi... birçok bakımdan.

"Evet, madam."

"Ondan sonra bir şişe vermut alıyorsun. Ne marka olursa olsun, bardağın yanında biraz tutuyorsun, sonra vermutu rafa kaldırıp bardağı bana getiriyorsun. Tamam mı?"

"Evet, madam." Su gibi soğuk New England gözleri annesine hiç sevgisiz bakıyordu. Burada yalnızız, diye düşündü Jack. Aslında bunu ilk defa olarak anlıyordu. Hem de nasıl yalnızız! "Ya küçük bey?"

"Ben bir Coca Cola rica edeyim," dedi Jack sefil bir sesle.

Garson uzaklaştı. Lily çantasında biraz arandı, sonunda bir paket Herbert Tareyton'la doğruldu. (Onlara Tarrytoon derdi annesi. Jack'in bebekliğinden beri. "Bana şu raftan Tarrytoon'larımı getirir misin, Jacky?" der, o da getirirdi.) Bir tane çıkarıp yaktı. Üç kere öksürüp duman püskürttü.

Jack'in kalbine bir ağırlık daha bindi. İki yıl önce annesi sigarayı tümüyle bırakmıştı. Jack de o çocukluk masumiyeti ve kaderciliğiyle onun tekrar başlamasını beklemişti. Annesi hep içerdi sigarayı. Yine içecekti. Ama o ara içmemişti. Üç ay önce, New York'ta içmişti ilk olarak, Carlton otelinde. Salonda duman üfleye üfleye dolaşıyor, plak dolabının karşısına oturuyor, kendi eski rock plaklarıyla ölen kocasının eski plaklarını elden geçiriyordu.

"Yine sigaraya mı başladın, anne?" diye sormuştu Jack.

"Evet, bu sefer lahana yaprağı içiyorum," demişti o da.

"Keşke içmesen."

"Sen televizyonu açsan olmaz mı?" Sesinde yine her zamanki kesin ve sert ton vardı. Jack'e doğru döndüğünde dudakları gepgergindi. "Belki Jimmy Swaggart'i, ya da Peder Ike'ı bulursun. Sen duaları dinleyip rahibelerle amin de."

"Özür dilerim," diye mırıldanmıştı Jack da.

O zamanki, Carlton'du. Lahana yaprağıydı. Ama burada yine Herbert Tarrytoon'lara dönmüştü. Aynı eski mavili beyazlı paket. Sigaraların sapları filtreye benziyordu ama, değildi. Bir keresinde babası birine, ben Winston içiyorum, karım Kara Akciğer içiyor, demişti.

"Bir gariplik farkettin mi, Jack?" diye sordu annesi, pırıl pırıl gözlerini ona dikerek. Sigarası sağ elinin ikinci ve üçüncü parmakları arasındaydı. Jack'e bir şey söylesin diye meydan okuyordu. "Anne, bakıyorum yine Herbert Tarrytoon içiyorsun. Artık kaybedecek bir şeyin kalmadığına mı inanıyorsun?" demesini bekliyordu.

"Hayır," diye karşılık verdi Jack. O sefil, şaşkın yuva özlemi bir kere daha içini ürpertti, canı ağlamak istedi. "Bir tek bu yer garip. Biraz tuhaf." Annesi çevresine bakıp sırıttı. Sırtı sarı ıstakozlu ceket giymiş iki başka garson mutfak kapısının önünde durmuş, alçak sesle konuşuyorlardı. Ana oğulun oturduğu yerin karşısındaki loca gibi kısmın salona açılan arkı altında bir kadife kordon sallanmaktaydı. İç kısımda sandalyeler masaların üzerine kaldırılmış, zigurat gibi dizilmişti. Diğer taraftaki dev pencereler, Jack'in aklına Ölümün Sevgilisi'ni getiren o kıyıya bakıyordu. Annesinin çevirdiği filmlerden biriydi o da. Filmde annesi, bol parası olan bir genç kızdı. Esmer, yakışıklı bir yabancıyla, ailesinin isteğine karşı çıkıp evleniyordu. Esmer, yakışıklı yabana onu okyanus kıyısında bir eve götürüyor, deli etmeye çalışıyordu.

Bu film zaten Lily Cavanaugh'nun kariyerinde tipik sayılırdı. Nice renksiz filminde hep unutulmaya mahkûm genç aktörler arabalarını başlarında şapkalarıyla kullanmış durmuşlardı.

Karşıdaki kadife kordonun ucuna bir duyuru asılmıştı. "BU KISIM KAPALI".

"Biraz hüzünlü, değil mi?" dedi Lily.

'Twilight Zone'u hatırlatıyor." Annesi buna o sağlam bulaşıcı gülüşüyle güldü.

"Yaa, Jacky, Jacky, Jacky," dedi, eğilip oğlunun saçlarını gülümseyerek karıştırdı.

Jack onun elini itti. O da gülümsüyordu... (ama annesinin parmakları birer kemikti sanki. O öldü sayılır, Jack...) "Mallara dokunmayın."

"Kasamdan kalk."

"Yaşına göre kalçan biçimli."

"Ah, benden bu hafta sinema parası çıkmaz."

"Doğru."

Filmden repliklerdi bunlar. Birbirlerine gülümsediler. Jack ömründe ağlama isteğini bu kadar yoğun hissetmemişti. Onu bu kadar çok sevdiğini de hatırlamıyordu. Annesinde bir ayrılık katılığı vardı şu anda. Kara Akciğerlere geri dönmesi de bunun bir parçasıydı.

İçkiler geldi. Annesi bardağını onunkine doğru kaldırdı. "Bize."

'Tamam."

İçtiler. Garson elinde listelerle yaklaştı.

"Ona katı mı davrandım, Jacky?"

"Belki biraz," dedi çocuk.

Annesi düşündü, sonra omuz silkti. "Sen ne yiyorsun?"

"Levrek herhalde."

"İki olsun."

Jack her ikisi için de ısmarladı. Kavalyelik yaptı. Çekingenlik hissediyordu ama, annesinin öyle istediğini biliyordu. Garson gittiğinde, annesinin gözlerinden pek de başarısız olmadığını okudu. Bu işlerin çoğu Tommy Amcanın başı altından çıkmıştı. Bir keresinde Hardee'ye gittiklerinde Tommy Amca, "Senden umutluyum, Jack." demişti. "Bir de şu sarı peynir merakını tedavi edebilirsek, olacak."

***

Yemekler geldi. Jack balığını kurtlar gibi yedi. Sıcak, limonlu ve pek güzeldi. Lily kendi tabağındakiyle oynayıp durdu, birkaç yeşil fasulye yedi, sonra lokmaları sağa sola itmekle vakit geçirdi.

Yemeğin ortasına vardıklarında Jack, "Okul iki hafta önce başladı," diye duyuruda bulundu. Üzerinde ARCADİA BÖLGE OKULLARI yazılı sarı otobüsleri gördükçe suçluluk duyuyordu. Bu durumda, herhalde gülünçtü suçluluk duyması. Ama duyuyordu işte. Kendisi okul kaçağıydı.

Annesi ona soru soran gözlerle baktı. Bir içki daha söylemiş, onu da bitirmişti. Garson üçüncüsünü getiriyordu.

Jack omuzlarını kaldırdı. "Bir söyleyeyim demiştim."

"Gitmek istiyor musun?"

"Hı? Hayır! Burada gitmek istemem!"

"İyi," dedi annesi. "Çünkü aşı kâğıtların yanımda değil. Aşısız seni okula almazlar, ahbap."

"Bana ahbap deme," dedi Jack. Ama Lily aralarındaki bu eski şakaya gülümsemedi.

Çocuk, sen neden okulda değilsin?

Ses zihninden gelmiyormuş da, sahiden duyuluyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu annesi.

"Yo. Şey... lunaparkta bir adam var. Hademe, bakıcı, öyle bir şey. Yaşlı bir siyah. Bana neden okula gitmediğimi sordu."

Annesi eğildiğinde sesinde mizahtan eser yoktu. İnsanı korkutacak kadar ciddiydi. "Sen ona ne dedin?"

Jack yine omuzlarını kaldırdı. "Nekahetteyim dedim. Hani Richard'a olmuştu. Doktor da Morgan amcama, Richard'ın altı hafta okula gidemeyeceğini söylemişti. Ama dolaşıyor, oynuyor, her şeyi yapıyordu." Jack biraz gülümsedi. "Bence şanslıydı."

Lily biraz rahatladı. "Yabancılarla konuşman hoşuma gitmiyor, Jack." "Anne, o yalnızca..."

"Kim olduğu bana vız gelir. Yabancılarla konuşmam istemiyorum." Jack gri yün saçlı siyah adamı düşündü. O koyu renk, kat kat yüzü, o açık renk gözleri gözünün önüne geldi. Kıyıda bir iskelenin üzerinde elinde de süpürge. O iskele lunaparkın yıl boyu açık kalan tek kısmıydı. Tenhaydı hep.

Ama burada, bu bomboş restoranda annesiyle otururken, soruyu soran siyah adam değil, kendisiydi. Neden okulda değilim ben?

Söylediği sebepten çocuk. Aşı kâğıtların yok. Buraya senin evrakını mı getirecekti? Öyle mi sanıyordun? O kaçıyor, oğlum, sen de onunla kaçıyorsun. Sen...

"Richard'dan haber aldın mı?" diye sordu annesi. Jack sesi duyduğu anda, pek yumuşak bir ses olmadığını anladı. Ses Jack'e çarptı, Jack'in elleri titredi, bardağı masadan düştü, yere çarpıp kırıldı. O hemen hemen öldü, Jack.

Dönen kum bacadaki sesti bu. Zihninde duyduğu sesti. Morgan Amca'nın sesiydi. Benzer değil, andırır değil... gerçek sesiydi. Richard'ın babasının sesi.

6

Arabayla dönerlerken annesi ona, "Ne olmuştu orada, Jack?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Kalbim bir Gene Krupa solosu yaptı." Elleriyle ön panel üzerinde gösterdi. "Bir cıvata attı. Hastanedeki gibi."

"Benimle dalga geçme, Jacky." Ön paneldeki âletlerin ışığında yüzü solgun ve çökmüş görünüyordu. Sağ elinin ikinci ve üçüncü parmakları arasında yine sigara vardı. Çok yavaş sürüyordu arabayı. Kırk milin üzerine asla çıkmıyordu. İçki içtiği zaman hep böyle yapardı. Koltuğunu da öne çekmişti. Etekleri dizlerinin üzerine sıvanmış, dizleri direksiyonun iki yanında leylek gibi gözüküyordu. Çenesi neredeyse direksiyon simidinin üzerindeydi. Bir an çok yaşlı gözüktü. Jack bakışlarım kaçırdı.

"Yapmıyorum," diye mırıldandı.

"Neyi?"

"Dalga geçmiyorum. Elim seğirir gibi oldu. Özür dilerim."

"Ziyam yok." dedi annesi. "Ben Richard Sloat'la ilgili bir şey sanmıştım."

"Değil." Yalnızca babası bana kumsaldaki kum deliğinden seslendi, o kadar. Kafamın içinden benimle konuştu. Senin

sesler duyduğun filmdeki gibi. Senin yarı ölü olduğunu söyledi.

"Onu özlüyor musun, Jack?"

"Kimi? Richard'ı mı?"

"Yok, Spiro Agnew'u! Elbette Richard'ı."

"Bazen." Richard Sloat okula İllinois'de gidiyordu. Din derslerinin mecburi olduğu, kimsenin ergenlik çıkarmadığı o özel okullardan birine.

"Onu göreceksin." Annesi Jack'in saçlarını okşadı.

"Anne, bir şeyin yok ya?" Bu kelimeler istemeyerek ağzından dökülmüştü. Kendi parmaklarının bacaklarına battığını duydu.

Annesi, "Yok tabii," derken bir sigara daha yaktı, hızım da yirmi mile indirdi. O sıra yanlarından eski bir pikap, kornasını çala çala geçti. "Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim kendimi."

"Kaç kilo kaybettin?"

"Jack, az kilodan ve çok paradan zarar gelmez." Durakladı, ona gülümsedi. Yorgun, acılı bir gülümsemeydi. Jack'a bilmek istediği gerçeği açıklamış oldu.

"Anne..."

"Yeter artık. İşler yolunda. Ne diyorsam inan. Bak bakalım radyoda iyi bir şey var mı?"

"Ama..."

"FM'e bak, Jacky, sesini de kes."

Jack bir Boston istasyonunda caz müziği buldu. Bir alto saksafon. "All The Things You Are" şarkısı çalıyordu. Ama yanı sıra okyanusun sesi sinsi sinsi her an vardı. Daha sonra Jack'in gözüne, tırmanan trenin iskelet silueti ilişti, peşinden

Alhambra Oteli de ortaya çıktı. Eğer burası evse, evlerine dönmüşlerdi.

Bölüm: 3

SPEEDY PARKER

1

Ertesi gün güneş geri döndü. Etkili, parlak bir güneşti. Işığını yamyassı kumsala, Jack'in pencereden görebildiği kırmızı kiremitli damlara bir boya tabakası gibi yayıyordu. Tâ ilerdeki bir dalga ışıkla katılaşmış göründü, parıltısını dosdoğru Jack'in gözlerinin içine doğru yolladı. Jack'e sanki bu ışık California'dakinden farklı gibi geliyordu. Burada güneşin ışıkları daha ince, daha soğuk, daha az besleyici gibiydi. Okyanusun ilerisindeki dalga eridi, kendini toparlayıp bir daha doğruldu, üzerinden göz kamaştıran altın rengi bir ışık sekti. Jack başım başka tarafa çevirdi. Duşunu yapmış, giyinmişti. Vücut saati ona, okul otobüsünün durağına gitmesi gerektiğini söylüyordu. Yedi on beş. Ama tabii bugün okula gidecek değildi. Artık hiçbir şey normal değildi çünkü. Annesiyle ikisi yeni bir günün on iki saati boyunca yine hayaletler gibi dolanıp duracaklardı boş boş. Ne program, ne sorumluluk, ne ev ödevi... ne de düzen! Bir tek yemek saatleri, o kadar.

Bugün okul günü mü, değil mi, onu da bildiği yoktu. Jack yatağının yanında dururken, dünyanın şekil niteliğini bu kadar kaybetmesi karşılığında paniğe kapıldı... Cumartesi olduğunu sanmıyordu. Geriye doğru gidip belleğindeki ilk kesin günü

hatırlamaya çalıştı. O da geçen Pazar'dı. Oradan saya saya gelince, Perşembe'ye vardı. Perşembe günleri Bay Balgo’nun bilgisayar dersleri vardı. Sabah ilk ders de beden eğitimiydi. Yani hayatı normalken öyleydi... O dönem kapanalı ancak birkaç ay olmuştu ama, Jack'e sanki ebediyen kaybedilmiş bir dönem gibi geliyordu.

Odasından salona çıktı. Perdenin kordonunu çekince parlak güneş ışığı odaya doldu. Mobilyaların rengi açılıverdi. Televizyonun düğmesine bastı, kendini sert kanepeye attı. Annesi daha en az on beş dakika kalkmazdı. Belki daha da geç kalkardı. Gece üç içki içtiğine göre... Jack annesinin yattığı odanın kapısına baktı.

Yirmi dakika sonra kapıyı yavaşça tıkırdattı. "Anne?" Ona boğuk bir mırıltı cevap verdi. Jack kapıyı biraz araladı, içeriye baktı. Annesi başını yastıktan kaldırmış, yan kapalı gözlerle ona bakıyordu. "Jack. Günaydın. Kaç saat?" "Sekiz falan."

'Tanrım. Çok mu açsın?" Doğrulup oturdu, avuçlarının şiş yerlerini gözlerine bastırdı.

"Biraz. Burada oturmaktan sıkıldım. Kalkacak mısın diye merak ettim."

"Elimden gelse kalkmam. Gücenir misin? Sen yemek salonuna in, kahvaltı et. Biraz kumsalda gezin, ha? Annene yatakta bir saat daha tanırsan gün boyu çok daha tatlı bir insan gibi davranabilir." 'Tabii." dedi Jack. 'Tamam. Sonra görüşürüz." Annesinin başı yastığa düşmüştü bile.

Jack televizyonu kapadı, blucininin cebini yoklayıp anahtarını kontrol ettikten sonra odadan çıktı.

Asansör kâfuru ve amonyak kokuyordu. Hademelerden biri, arabayla taşıdığı şişelerden birini eğip dökmüş olmalıydı. Kapılar açıldı, kül suratlı danışma görevlisi ona kaşlarını çattı, başım kibirle çevirdi. Bir film artistinin arsız çocuğu olmak burada sana ayrıcalık kazandırmaz, ahbap! Hem sen neden okulda değilsin bakalım? Jack yemek salonunun lambrili koridoruna saptı. Salonun adı Kuzu Eğeri'ydi. Masalar boştu. Kurulup servise hazırlanmış masalar altı tane kadardı. Beyaz bluzlu, kırmızı farbalalı etekli bir garson kız ona baktı, sonra gözlerini kaçırdı. En uzak masada yaşlı bir çift karşılıklı oturmuşlardı. Başka kahvaltı eden yoktu. Jack bakarken yaşlı adam masanın üzerine doğru eğildi, karısının tabağındaki sahanda yumurtayı bıçağıyla dört parça halinde kesti.

'Tek kişi mi?" Kuzu Eğeri'nin gündüzleri şefliğini yapan kadın, yanıbaşında bitivermişti. Rezervasyon defterinin arasından bir yemek listesini çekmeye başlamıştı bile.

"Caydım, teşekkür ederim." Jack oradan kaçtı.

Alhambra'nın kahve salonu, Plaj Salonu adını almıştı. Lobinin yan tarafında, boş vitrinlerle dolu loş koridorun gerisindeydi. Jack barda oturup sıkkın ifadeli aşçının beykınları tabağına koyusunu gözünde canlandırınca iştahı kaçtı. Annesi kalkana kadar bekleyebilirdi. Daha iyisi, dışarı çıkıp bir çörek, bir süt falan alırdı. Kasabaya giden yolun üzerindeki dükkânlarda satılıyordu.

Otelin kocaman ön kapısını açtı, güneş ışığına çıktı. Parlak ışık bir an için gözlerini yaktı. Dünya yamyassı bir parlaklık haline gelmişti. Jack gözlerini kıstı, keşke güneş gözlüğümü alsaydım, diye düşündü. Kırmızı tuğla terasta ilerleyip dört basamak merdiveni indi, bahçe yolunun patikasına ayak bastı.

Ölürse ne olacaktı?

Jack'e ne olacaktı o zaman... nereye giderdi? Kim bakardı ona? Ya beklenenin en kötüsü olur da, annesi o otel odasında sahiden ve temelli ölürse?

Başını iki yana salladı, Alhambra'nın düzenli bahçesinde içinden yükselen panik vücudunu çatlatmadan önce bu kötü düşünceyi kafasından kovalamaya çalıştı. Ağlamayacaktı. Bu duruma düşürmeyecekti kendini. Tarrytoon'ları, annesinin kaybettiği kiloları, zaman zaman onun ne kadar yönünü kaybetmiş gibi göründüğünü düşünmeyecekti. Hızlı adımlarla yürüyordu. İki elini pantolonunun ceplerine sokmuştu. Patikadan sıçrayıp otelin asfalt yoluna indi. O kaçıyor, evlât... sen de onunla kaçıyorsun. Kaçıyor ama kimden? Ve de nereye? Buraya mı? Yalnızca buraya mı? Bu terkedilmiş sayfiye yerine mi?

Kıyı boyunca kasabaya doğru giden geniş yola vardı. Önündeki manzara apaçıktı artık. Jack'i emip içine çekebilecek, güvenden yoksun kapkara bir dünyaya fırlatabilecek bir manzaraydı. Yolun üzerinden bir martı uçtu, uçarken küçüldü, tırmanan tren siluetinin arkasına geçti.

Lester Speedy Parker o kır saçları, buruşuk yüzüyle oralarda bir yerlerde olmalıydı. Onu görmesi gerekti Jack'in. Richard'ın babasıyla ilgili durumu nasıl kesin biçimde anladıysa, bunu da aynı kesinlikle biliyordu.

Bir martı çığlık attı, bir dalga altın ışığını Jack'e yolladı, Jack birden Morgan Amca'yla yeni dostu Speedy'yi mecaz anlamında birbirinin zıddı iki kişi gibi gördü. Sanki GECE'yle GÜNDÜZ'ün heykelleriydi onlar. AY'la GÜNEŞ'tiler. KARANLIK'la AYDINLIK'tılar. Jack babasının bu eski cazcıdan hoşlanacağına karar verdiği anda, yaşlı zencinin içinde hiçbir kötülük bulunmadığından emin olmuştu.

Morgan Amca'ya gelince, o bambaşka türlü bir yaratıktı. Morgan Amca işi için yaşardı. Anlaşmalar yapar, satışlar gerçekleştirirdi. Öyle muhteristi ki, teniste hatalı topları bile karşılar, oğluyla oynadığı kâğıt oyunlarında bile hile yapardı. Jack'e hile yapıyor gibi gelmişti birkaç kere onunla oyun oynarken. Zarafetle kaybetmeyi öğrenmiş biri değildi.

GECE ve GÜNDÜZ, AY ve GÜNEŞ, KARANLIK ve AYDINLIK... hepsinde de siyah adam, ışıklı olanını simgeliyordu. Bu noktaya vardığında, Jack'in otel bahçesinde kontrol altına aldığı panik duygusu bir kere daha kabardı içinde. Ayaklarını kaldıra kaldıra koşmaya başladı.

2

Speedy'yi gri, boyası soyulan binanın dışına çömelmiş, kalın bir kablonun çevresine plaster sararken gördü. Çelik rengi yüne benzeyen saçlarla dolu başını öne eğmişti. Sıska kalçaları neredeyse iş tulumunun yeşermiş poposunu delip dışarı fırlayacaktı. Çizmelerinin tozlu köseleleri burun tarafında surf tahtaları gibi yukarı dönmüştü. Jack ona ne söyleyeceğini hiç kararlaştırmamış olduğunu farketti. Hattâ bir şey söyleyip söylemeyeceğini bile bildiği yoktu. Speedy siyah yapışkan bandı kablonun çevresine bir kere daha doladı, başını salladı, cebinden çakısını çıkarıp bandı bir cerrah titizliğiyle kesti. Jack becerebilse buradan da kaçardı. İhtiyarın işine engel olacaktı. Hem zaten Speedy'nin kendisine yardım edebileceğini düşünmek çılgınlıktı. Boş bir lunaparkın hademesi ne yardım edebilirdi ki?

Derken Speedy başını çevirdi, çocuğun orada olduğunu gördü, tam ve katıksız bir sevinçle gülümsedi. Yüzündeki

buruşuklar derinleşince Jack onu en azından rahatsız etmediğinden emin oldu.

"Gezgin Jack," dedi Speedy. "Benden uzak durmaya karar verdin diye korkuyordum. Hem de tam dost olmaya başladığımız sırada. Tekrar görüştüğümüze sevindim, evlât."

"Öyle." dedi Jack, "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Speedy çakıyı tekrar gömleğinin cebine attı, ince kemikli vücudunu öyle atletik bir hareketle doğrulttu ki, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi oldu. "Burası neredeyse kafama çökecek," diye mırıldandı. "Azar azar onarıyorum. Her şey işlesin diye." Sustu, Jack'in yüzüne dikkatle baktı. "Dünya galiba pek o kadar güzel değil şu sıra. Gezgin Jack bir yığın kaygıların altında ezilmiş. Öyle mi?"

"Hmm, biraz," diye başladı Jack. Kaygılarını anlatmaya nasıl başlayabileceğini hâlâ bilmiyordu. Normal cümleler halinde ifade edemezdi. Normal cümleler her şeyi mantıklı gösterirdi. Bir... iki... üç: Jack'in dünyası artık düz bir çizgi halinde ilerlemiyordu. Söyleyecekleri göğsünde bir ağırlık gibiydi.

Karşısındaki uzun boylu, zayıf adama sefil bakışlarla baktı. Speedy'nin elleri ceplerinin tâ dibine sokulmuştu. Gür kır kaşları çatıktı. Renksiz denilebilecek kadar açık renk gözleri yükseldi. Jack'inkilerle çakıştı. Jack bir anda kendini daha iyi hissetti. Nedenini anlamıyordu ama, Speedy ona doğrudan duygu aktarabiliyordu. Sanki geçen hafta tanışmamışlar da, yıllar önce tanışmışlar, çok daha uzun süre sohbet etmişler gibi.

"Eh şimdilik bu kadar yeter çalıştığımız." diye söylendi Speedy. Gözleri Alhambra'dan tarafa baktı. "Biraz daha

devam edersem kötü iş çıkarmaya başlarım. Galiba sen benim çalışma odamı hiç görmedin, değil mi?"

Jack başını iki yana salladı.

"Bir şey içme vakti geldi, evlât. Tam vakti."

İskele boyunca, uzun adımlarla yürümeye başladı. Jack da onun peşine düştü. İskeleden inip otlar ve topraklar üzerinden binalara doğru ilerlerken Speedy'nin şarkı söylemeye başlaması Jack'i şaşırttı.

Gezgin Jack, bizim Gezgin Jack,

Yolu uzun onun,

Dönüşü daha da uzun.

Tam şarkı söylemek de sayılmaz, diye düşündü Jack. Şarkıyla konuşma arası bir şeydi. Sözler olmasa, Speedy'nin kaba, güven dolu sesi pek zevk vermezdi insana.

Bir çocuk için çok uzun yol,

Dönüşü daha da uzun.

Speedy omzu üzerinden ona pırıltılı bakışlarla baktı.

"Neden bana öyle isim taktın?" diye sordu Jack. "Neden Gezgin Jack oluyorum? California'dan geldim diye mi?"

Açık mavi bilet kulübesine varmışlardı. Tırmanan trenin dibindekine. Speedy ellerini tekrar ceplerine tıktı, topukları üzerinde döndü, omzunu mavi kulübeye dayadı. Hareketlerinin hızı ve güvenliği ona tiyatro sahnesindeymiş gibi bir hava veriyordu. Jack'e sanki, o anda o soruyu soracağını Speedy önceden biliyormuş gibi geldi.

California'dan geldim diyor,

Oraya döneceğini bilmiyor mu...

diye şarkıya devam etti Speedy. Düşünceli bir heykele benzer suratındaki ifade Jack'e biraz duygusuz geldi.

Onca yolu geldim diyor.

Zavallı Gezgin Jack geri dönmeye mecbur...

"Ne?" diye sordu Jack. "Geri dönmek mi? Annem galiba evi bile sattı. Ya da kiraya mı verdi ne... Ne demek istediğini anlamıyorum, Speedy."

Speedy buna şarkıyla cevap vermeyip normal konuşmaya dönünce Jack rahatladı. "Herhalde benimle daha önce karşılaştığını hatırlamıyorsun, değil mi Jack? Hatırlıyor musun?"

"Seninle daha önce mi karşılaştım? Nerede oldu bu?"

"California'da... yani... bana orasıydı gibi geliyor. Pek sandığın gibi de olmadı, Gezgin Jack. Çok yoğun bir iki dakikaydı... dur bakayım... dört-beş yıl önce olmalı. Bin dokuz yüz yetmiş altıda."

Jack ona afallamış gözlerle baktı. Bin dokuz yüz yetmiş altı, ha? Kendisi yedi yaşında olmalıydı o sıra?

"Gel, çalışma odama gidelim," dedi Speedy. Aynı ağırlıksız zarafetle kulübeye dayanıp doğruldu. Jack onu izledi. Tırmanan trenin sütunları arasından geçtiler, yerlere saçılmış boş bira tenekelerinin, şeker kâğıtlarının arasından ilerlediler. Trenin rayları başlarının üzerinde bitmemiş bir gökdelen inşaatına benziyordu. Speedy bir basketbolcunun zarafetiyle hareket ediyordu. Başı dik, kolları sarkıktı. Vücudunun oluşturduğu açı, adımlarını atışı çok gençti... sanki yirmi yaşında biriydi Speedy.

Derken tekrar güneş altına çıktılar. Geri dönen elli yıllık fark adamın saçlarını hemen kırlaştırdı, ensesine çizgiler

ekledi. Jack ışığa çıkmadan duraladı. Speedy'nin bu esrarengiz gençleşmesi ona her zamanki hayal diyarın pek de uzakta olmadığını, çevrede dolaştığını fısıldıyordu.

Bin dokuz yüz yetmiş altı, ha? California, ha? Jack, Speedy'nin peşi sıra ilerledi. Yaşlı adam lunaparkın sınırına yakın yerdeki kırmızı kulübeye doğru gidiyordu. Jack emindi onunla California'da hiç karşılaşmadığından. .. ama hayallerinin o gözle görülebilecek kadar somut varlığı, ona o günlere ait bir başka olayı hatırlatıyordu. Altı yaşının sonlarındaki görüntüler ve duygular. Jack babasının bürosunda, kanepenin arkasında oyuncak otomobiliyle oynuyordu... babasıyla Morgan Amca birdenbire, hiç beklenmedik anda, hayal diyardan söz etmeye başlamışlardı. Bizde nasıl fizik varsa, onlarda da sihir var, tamam mı? Tarıma dayalı bir mutlakiyet. Bilim yerine sihir kullanıyor. Ama onlara elektrik verirsek ne fors kazanacağımızı düşünebiliyor musun? Modem silahları orada uygun kimselerin eline ulaştırırsak? Düşünebiliyor musun?

O noktada biraz dur, Morgan. Benim aklımda öyle fikirler var ki, daha sen düşünmemişsindir bile...

Jack babasının sesini neredeyse net biçimde duyabiliyordu. Tırmanan trenin dibindeki gölgelikte, hayallerin diyarı kıpırdar gibi oldu. Tekrar Speedy'nin ardından yürümeye başladı. Yaşlı adam kırmızı kulübenin kapışım açmış, sırtını kapının kanadına dayamış, gülümsemeksizin gülümsüyordu.

"Aklına bir şey takılmış, Gezgin Jack. Arı gibi beyninde vızlayan bir şey. Genel Müdür odasına gir de bana anlat bakalım."

O gülümseme biraz daha geniş, biraz daha belirgin olsa, Jack belki geri dönüp kaçardı. Alay edilme korkusu hâlâ pek

yakınlarda dolanıyordu. Ama Speedy'nin tüm benliği, ilgi dolu bir konukseverlik yansıtmaktaydı. Yüzündeki derinleşen çizgilerin anlamı buydu. Jack onun yanından geçip kulübeye girdi.

Speedy'nin odası küçük bir dikdörtgenden ibaretti. İçi de dışı gibi kırmızıydı. Çalışma masası ve telefonu yoktu. Yerde iki turuncu portakal sandığı duruyordu. Duvara dayanmışlardı. Elektrik sobasının iki yanındaydılar. Soba prize takılmamıştı. Pontiac'ların '50 modellerindeki kaloriferlere benzer bir şeydi. Odanın orta yerinde tahtadan, sırtı yuvarlak bir okul sandalyesiyle bir de soluk gri koltuk duruyordu.

Koltuğun kolları sanki birkaç kuşak boyunca kediler tarafından paralanmıştı. İçinin elyafı saç gibi her yana pırtlamış görünüyordu. Okul sandalyesinin arkasına kazılarak bir sürü harfler yazılmıştı. Iskarta eşyalar. Atıldığı yerden toplanmış. Bir köşede iki küme cep kitabı, otuz santim yüksekliğinde duruyordu. Öteki köşede ucuz bir pikap göze çarpmaktaydı. Speedy başıyla elektrik sobasını göstererek, "Buralara Ocak'ta, Şubat'ta gelirsen, bunu neden aldığımı anlarsın, evlât." dedi. "Soğuk! Brrr!" Ama Jack o sıra portakal sandıklarının üzerindeki duvara yapıştırılmış resimlere bakıyordu.

Bir teki hariç hepsi erkek dergilerinden kesilmiş çıplak kadın resimleriydi. Kafaları kadar koca göğüslü kadınlar, çıplak bacaklı kadınlar. Jack'e yüzleri hem ilginç, hem de iğrenç geldi. Sanki bu kadınlar önce onu öper, sonra etinden ısırarak et koparırlarmış gibi. Bazıları annesinden genç değildi. Birkaçı da Jack'den birkaç yaş büyüktüler ancak. Jack'in gözleri bu ihtiyar dolu tenler üzerinde gezindi.

Hepsinde. Gencinde, yaşlısında, pembesinde, kahverengisinde, şansında... Hepsi o dokunsun diye ileri fırlamak ister gibiydi. Speedy Parker'in yanında durup kendisine baktığını kuvvetle hissediyordu. Derken çıplak resimlerin arasındaki manzara resmi ilişti gözüne. Bir an için soluk almayı bile unuttu.

O da fotoğraftı. O da Jack'e doğru uzanıyor gibiydi. Sanki üç boyutluydu. Upuzun, çimenlik bir alan, ilerdeki alçak dağlara doğru uzanıp gidiyordu. Yukarda gökyüzü saydam gibiydi. Biliyordu Jack o yeri. Oraya hiç gitmemişti aslında... ama biliyordu orayı. Hayallerdeki yerlerden biriydi orası.

"Göz alıyor, değil mi?" dedi Speedy. Jack birden nerede bulunduğunu hatırladı. Melez bir kadın, fotoğraf makinesine arkasını dönmüş, omzunun üzerinden ona gülümsüyordu. Evet, diye düşündü Jack. Speedy, "Çok güzel bir yer," dedi. "Onu ben kendim astım. Öteki kızlar, ben buraya taşındığımda vardı. Yırtıp çıkarmayı içim götürmedi. Bir bakıma bana gezginlik günlerimi hatırlatıyorlar."

Jack şaşkın bakışlarla Speedy’ye baktı, ihtiyar adam ona göz kırptı.

"O yeri biliyor musun, Speedy?" diye sordu Jack. "Yeni nerede olduğunu biliyor musun?"

"Belki biliyorum, belki de bilmiyorum. Afrika olabilir... Kenya'da belki. Belki de ben öyle hatırlıyorumdur. Otur, Gezgin Jack. Rahat koltuğa geç"

Jack koltuğu çevirdi, hayal diyarı görebilecek gibi ayarladı. "O Afrika mı?"

"Belki de çok daha yakın bir yerdir. Belki gidilebilecek bir yerdir... istediğim anda. Yani insan çok görmek istiyorsa."

Jack birden titremekte olduğunu farketti. Bir süredir titriyordu hattâ. Ellerini yumruk yaptı, titreme bu sefer midesine geçti.

Hayal diyarı görmek istediğinden pek de emin değildi. Yine de Speedy'ye soru soran bakışlarla baktı. Yaşlı adam sandalyeye tünemişti. "Orası Afrika'da falan değil, değil mi?"

"Eh, bilemem. Olabilir de. Ben oraya kendim bir isim taktım, evlât. Oraya Diyar diyorum."

Jack tekrar resme baktı... upuzun gamzeli ova, alçak dağlar. Diyar. Doğruydu. Adı buydu.

Bizde nasıl fizik varsa, onlarda da sihir var, tamam mı? Tarıma dayalı bir mutlakiyet... modem silahları uygun adamlara ulaştırsak... Morgan Amca plan kuruyordu. Babası da cevap veriyor, onu fren yapmaya zorluyordu: Oraya nasıl gireceğimiz konusunda dikkatli olmalıyız, ortak... unutma, borçluyuz onlara. Hem de gerçekten borçluyuz...

"Diyar," dedi Speedy'ye. Soru sormaktan çok, kelimenin tadına bakıyordu ağzında.

"Havası bir zenginin mahzenindeki en güzel şarap gibi. Yağmuru yumuşak. Öyle bir yer, evlât."

"Oraya gittin mi, Speedy?" diye sordu Jack. Dürüst bir cevap umuyordu.

Ama Speedy onu hayal kırıklığına uğrattı. Gülümsedi yaşlı adam. Bu seferki gerçek bir gülümsemeydi. Bir sıcaklık gölgesi değildi.

Bir an sonra Speedy konuştu. "Ben hiç Amerika Birleşik Devletleri'nden çıkmadım, Gezgin Jack. Savaş zamanında bile. Gittiğim en uzak yer Teksas'la Alabama."

"Peki... diyarı nereden biliyorsun?" Kelime ağzına yeni yeni yerleşmeye başlamıştı.

"Benim gibiler her tür hikâyeyi dinler. İki başlı papağanları, kendi kanatlarıyla uçan insanları, değişip kurt olan insanları, kraliçelere ait hikâyeleri... Hasta kraliçelere."

...bizdeki fizik gibi, onlarda sihir, tamam mı?

Melekler, kurtlar. "Ben kurt hikâyesi çok duydum," dedi Jack. "Çizgi filmlerde bile var. Onun bir anlamı yok ki, Speedy."

"Belki de yok. Ama duyduğuma göre adamın biri yerden bir turp sökse, yarım mil ilerdeki bir başka adam o turpun kokusunu alıyormuş. Hava o kadar tatlı ve duruymuş." "Ama melekler..." "Kanatlı adamlar."

"Ya, hasta kraliçeler," dedi Jack. Bunu şaka olarak söylemekti niyeti... sen burayı kafandan uydurdun, süpürgeli soytarı. Ama kelimeler ağzından çıktığı anda, kendini de pek hasta hissetmeye başladı. Martının kara gözünün, midye etini koparırken kendisine nasıl fâniliği hatırlatırcasına baktığını düşündü. Sonra tüccar kafalı Morgan Amca'nın, "Kraliçe Lily'yi telefona çağırır mısın?" dediğini hatırladı.

B filmleri kraliçesi. Kraliçe Lily Cavanaugh.

"Evet," dedi Speedy alçak sesle, "Dert her yerde var, evlât. Hasta kraliçe... belki ölüyor hattâ. Ölüyor, evlât. Bir iki dünya da onu bekliyor. Acaba kimse onu kurtarabilir mi diye bekliyor."

Jack ona ağzı açık baktı. Sanki yaşlı hademe karnına bir tekme patlatmış gibi baktı. Onu kurtarmak mı? Annesini kurtarmak mı? Panik duygusu yakasına bir kere daha sarıldı... nasıl kurtarabilirdi kendisi onu? Bu çılgınca konuşmalar,

annesinin gerçekten ölmekte olduğunu mu gösteriyordu otelde?

"Senin görevin var, Gezgin Jack." dedi Speedy ona. "Bu görev yakanı bırakmayacak, işin doğrusu da bu. Keşke öyle olmasaydı."

"Neden söz ettiğini anlayamıyorum." Jack'in sesi sanki boğazındaki sıcak bir torbaya girip kayboluyordu. Odanın bir başka köşesine baktı, orada duvara dayalı eski bir gitar gördü. Yanında da incecik bir şilte, rulo yapılmış duruyordu. Speedy gitarına yakın yerde yatmaktaydı.

"Acaba?" dedi Speedy. "Gün gelir, ne demek istediğimi anlarsın. Sandığından çok daha fazla şey biliyorsun."

"Ama ben..." diye başladı Jack, sonra birden sustu. Bir şey hatırlamıştı. Korkusu daha bile arttı. Geçmişin bir parçası daha saldırıyordu üzerine. Dikkatini çekmeye çalışıyordu. Vücudunu ince bir ter tabakası kapladı. Teni buz gibiydi. Sanki üzerine hortumla buhar püskürtmüşlerdi. İşte bu anıyı kafasından silmeye uğraşıyordu dün sabah. Asansörün önünde beklerken, tuvalete gitmek istediğine kendini bu yüzden inandırmıştı.

"Bir şey içme vakti geldi dememiş miydim?" diye sordu Speedy. Eğilip yerdeki döşemelerin oynak bir tahtasını kaldırdı.

Jack sıradan görünüşlü iki adamın annesini zorla arabaya bindirmeye uğraştıkları o sahneyi tekrar gördü. Tepelerinde koca bir ağacın dalları otomobilin üzerine sarkıyordu.

Speedy yer döşemesinin altındaki boşluktan bardak boyunda bir şişe çıkardı. Camı koyu yeşildi. İçindeki sıvı siyah gibiydi. "Bu sana yardım edecek, yavrum. Bir tatman

yeter... seni yepyeni yerlere yollayacak, sözünü ettiğim şeyi bulmak için bir başlangıç yaptıracak."

"Kalamam, Speedy," diye patladı Jack. Alhambra'ya bir an önce dönebilmek için büyük bir sabırsızlık başgöstermişti içinde. Yaşlı adam, yüzündeki şaşkınlık ifadesini belirgin bir hareketle kontrol altına aldı, sonra şişeyi tekrar döşemenin altına koydu. Jack ayağa kalkmıştı bile. "Kaygılıyım," dedi.

"Annen için mi?"

Jack başını salladı, geri geri, açık duran kapıya yanaştı.

"O halde git onu gör, kafanı rahatlat. Buraya istediğin zaman gelebilirsin, Gezgin Jack."

"Peki." dedi çocuk. Ama dışarıya doğru koşmadan önce bir an kararsız kaldı. "Sanıyorum..." dedi. "Sanıyorum daha önce nerede karşılaştığımızı hatırladım."

"Yoo, hayır, benim kafam karışmış," diye başını iki yana salladı Speedy. Ellerini de kaldırmış, sağa sola sallıyordu. "Sen haklıydın. Geçen haftadan önce hiç karşılaşmadık ikimiz. Sen git annene bak, kafanı rahatlat."

Jack kapıdan fırladı, boyutu olmayan güneş ışığının altında, lunaparkın yuvarlak kapı kemerinden geçip sokağa çıktı. Geçerken tepesinde IKRAPANUL AIDACRA yazılarını görebildi. Geceleri bu yazıyı ışıklandırıyorlar, parkın adı iki yandan da doğru okunabiliyordu. Ayağındaki Nikes pabuçların altında tozlar uçuştu. Jack kaslarını zorladı, daha hızlı hareket etmeye çalıştı. Öyle ki, kapının altından dışarı fırladığında kendini uçuyor sandı.

Bin dokuz yüz yetmiş altı. Jack o gün Rodeo Caddesinde yürüyordu. Haziran ayında bir öğleden sonra. Yoksa Temmuz mu?., herhalde kurak mevsimde bir öğleden sonra. Ama

herkesin tepelerde çıkabilecek kuru çayır yangınları için kaygılanmaya başlama mevsiminden önceydi yine de. O gün nereye gitmekte olduğunu hatırlayamıyordu Jack. Bir arkadaşının evine mi? Acelesi olan bir iş değildi herhalde. Hatırladığı şey, artık her an babasının hayaliyle karşılaşmaktan vazgeçtiğiydi. Philip Sawyer'in av kazasında ölümünden sonra, gölgesi uzun süre Jack'in en beklemediği zamanlarda karşısına çıkar olmuştu. Jack henüz yedi yaşındaydı. Ama çocukluğunun bir kısmının kendisinden çalınmış olduğunu biliyordu. Altı yaşındaki hali şimdi gözüne inanılmayacak kadar saf ve kaygısız görünüyordu. Ama annesinin gücüne güvenmesini öğrenmişti. Şekilsiz ve vahşi tehditler artık karanlık köşelerde, yarı açık dolaplarda, loş sokaklarda, boş odalarda pusu kurup üzerine atılmaya çalışmıyorlardı.

O amaçsız yaz öğle sonrasındaki olaylar onun bu geçici huzurunu öldürmüştü. 1976'nın o gününden sonra Jack altı ay boyunca odasının ışığı yanık uyudu, uykularını hep kâbuslar doldurdu.

Otomobil karşı kaldırımda, Sawyer'lerin üç katlı beyaz evinden iki üç ev ilerde durdu. Yeşil bir otomobildi. Jack'in tek bildiği, Mercedes olmadığıydı. Görünce tanıdığı tek araba Mercedes'ti çünkü. Direksiyondaki adam, yanındaki camını indirip Jack'e gülümsedi. Çocuğun ilk düşüncesi, bu adamı tanıyorum, demek oldu... Bu adam Phil Sawyer'i tanıyan biriydi. Herhalde durup oğluna merhaba demek istemişti. Adamın gülümseme ifadesi nedense bu mesajı yansıtıyordu. Rahat, zorlamasız bir gülümsemeydi. Bir başka adam yolcu koltuğundan eğilip Jack'e kör gözlüklerinin gerisinden baktı. Gözlük camları yuvarlaktı. O kadar koyu renktiler ki, hemen hemen siyah gibiydiler. Bu ikinci adam bembeyaz ipek elbise

giymişti. Sürücü bir süre daha sürdürdü gülümsemesini.

Ondan sonra, "Evlât, Beverly Hills oteline nereden gidilir, biliyor musun?" diye sordu. Demek yabancıydı yine de. Jack içinde ufacık bir hayal kırıklığı hissetti.

Parmağıyla yolun ilerisini gösterdi. Otel oracıktaydı. O kadar yakındı ki, babası kulübün orada düzenlediği sabah kahvaltısı toplantılarına yürüyerek giderdi.

"Dosdoğru ilerde mi?" derken sürücü hâlâ gülümsüyordu.

Jack başını evet anlamında salladı.

"Zeki çocuksun." dedi adam. İkinci adam yüksek sesle güldü. "Ne kadar uzak, bir fikrin var mı?" Jack başını iki yana salladı. "İki blok falan mı?"

"Evet." Jack biraz rahatsız olmaya başlamıştı. Sürücü hâlâ gülümsüyordu ama, gülümsemesi artık yapma, katı ve içi boş bir hale gelmişti. Yanındaki yolcunun gülmesi ise hışırtılı, ıslak bir gülüştü. Sanki nemli bir şeyi emiyormuş gibi.

"Beş blok mu? Altı mı? Ne Dersin?"

"Beş altı falan herhalde." Jack bunu söylerken bir adım geri çekildi.

"Eh, sana teşekkür borçluyum, delikanlı," dedi sürücü. "Şeker sevmezsin herhalde, ha?" Sıkılı yumruğunu pencereden dışarı uzattı, avucunu yukarı çevirip açtı. Bir şeker. "Senin. Al."

Jack tedbirli bir adım atıp azıcık ilerledi. Kafasında yabancı adamlardan şeker almakla ilgili bin uyan birbirini kovalıyordu. Ama bu adam hâlâ arabadaydı. Bir şeye kalkışırsa, daha o kapıyı açamadan Jack yarım blok ilerde olurdu. Almamak uygarlık dışıydı zaten, Jack bir adım daha

atıp yaklaştı. Adamın gözlerine baktı. Gözleri maviydi. Gülümsemesi kadar katıydı. Jack'in içgüdüleri ona elini indirip oradan uzaklaşmasını söylüyordu. Parmaklarını şekere beş altı santim kadar yaklaştırdı, sonra parmak ucuyla bir dokundu.

Sürücünün eli Jack'inkini kavrayıverdi. Kör gözlüklü yolcu yüksek sesle güldü. Jack şaşırarak, bileğini tutmuş olan adamın gözlerine baktı, onların değişmekte olduğunu gördü... değişmekte olduğunu sanıyordu, evet. Maviyken sarı olmaya başlamışlardı.

Az sonra kesinlikle sarı oldu adamın gözleri.

Öteki adam arabanın kapısını açıp indi, arkadan dolaştı. İpek takım elbisesinin yakasına minik bir altın haç takmıştı. Jack telâşla çekilmek istedi ama sürücü parlak parlak gülümsedi, onu sımsıkı tuttu. "YOO!" diye bağırdı Jack. "İMDAT!"

Kara gözlüklü adam Jack'in tarafındaki arka kapıyı açtı.

"İMDAT!" diye haykırdı Jack.

Kara gözlüklü adam onu büküp kapıdan sığabilecek bir poza sokmaya çalışıyordu. Jack direndi. Hâlâ bağırıyordu. Adamsa pek bir çaba göstermeden onu daha sıkı tuttu. Jack onun ellerine vurdu, sonra o elleri kendi üzerinden itmeye çalıştı. Dehşet içinde farkına vardı... parmaklarına değen bu şey deri değildi. Başını çevirdi, ceketin beyaz kolundan uzanıp kendisini yan taraftan kavrayan şeyin sert, batıcı, yapma bir pençeye benzer eklemli bir şey olduğunu gördü. Eklemleri olan bir uzantıydı. Jack tekrar bağırdı.

Sokağın ilerisinden sert bir ses duyuldu: "Hey, bırakın o çocuğu! Size söylüyorum? Rahat bırakın çocuğu!"

Jack birden rahatladı, kendisini kavrayan kollar arasında dönebildiği kadar döndü. Blokun köşesinden onlara doğru koşan uzun boylu, zayıf bir siyahtı. Hâlâ bağırıyordu. Gözlüklü adam Jack'i kaldırımın üzerine attı, arabanın arkasından koşarak dolaştı. Jack'in arkasındaki evlerden birinin kapısı çarparak kapandı. Bir tanık daha.

"Çabuk, çabuk," dedi sürücü. Gaza basmıştı bile. Beyazlı adam yolcu koltuğuna atladı, araba tekerlerini çevirdi, gıcırdayarak Rodeo Caddesi'nde çaprazlamasına ilerledi, güneş yanığı, tenis kılığı giymiş bir adamın kullanmakta olduğu Clenet'e çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Clenet'in klaksonu bir çığlık attı.

Jack kaldırımdan kalktı. Başı dönüyordu. Yanıbaşında bej safari takım giymiş kel bir adam belirdi, "Kimdi onlar?" diye sordu. "Adlarını öğrendin mi?"

Jack başını iki yana salladı.

"Kendini nasıl hissediyorsun? Polisi aramamız gerek."

"Oturmak istiyorum," dedi Jack. Bir adım geri çekildi.

"Polisi aramamı ister misin?" diye sordu adam. Jack başını yine iki yana salladı.

Adam, "İnanamıyorum," dedi. "Buralarda mı oturuyorsun? Daha önce seni gördüm, değil mi?"

"Adım Jack Sawyer. Evim şurada."

"Beyaz ev," diye başını salladı adam. "Sen Lily Cavanaugh'un oğlusun. Gel, seni evine götüreyim istersen."

"Öteki adam nerede?" diye sordu Jack. "Siyah adam... bağıran."

Tedirgin bir adım atıp safarili adamdan uzaklaştı, ikisinin dışında, sokak bomboştu.

Lester Speedy Parker'di bağırarak ona doğru koşan adam. O gün hayatını kurtaran, Speedy'ydi. Jack bunu anladı... otele daha hızlı koşmaya çalıştı.

3

Annesi ağzından bir tomar duman üfürerek, "Kahvaltı ettin mi?" diye sordu. Başına bir eşarbı türban gibi bağlamıştı. Saçları böylece saklanınca, yüzü Jack'e daha kemikli, daha narin göründü. İki parmağı arasında üç santim boyunda bir sigara izmariti vardı. Jack'in baktığını görünce onu tuvalet masasının üzerinde duran tablaya bastırıp söndürdü.

"Şey, pek sayılmaz" dedi Jack yatak odasının kapısından.

"Bana ya evet ya da hayır de." Annesi tekrar aynaya döndü. "Bu müphemlik beni öldürüyor." Aynada Lily'nin yüzüne makyaj yapan el ve bilek değnek gibi incecikti.

"Hayır," dedi Jack.

"Eh, bir dakika bekle o zaman. Annen kendini güzelleştirsin, seni aşağıya götürür, canın ne istiyorsa alır."

"Peki. Tek başıma çok can sıkıcı geldi de."

"Ne diye canın sıkılıyormuş, anlayamıyorum." Aynaya eğilip yüzünü inceledi. "İstersen salonda bekle, olur mu, Jacky? Makyajımı yalnız yapmak daha hoşuma gider. Kabilenin sırları söz konusu, anlarsın ya!"

Jack ses çıkarmadan döndü, salona yürüdü.

Telefon çaldığında yarım metre ileriye sıçradı.

"Açayım mı?" diye seslendi.

'Teşekkür ederim." Annesinin sesi soğukkanlıydı.

Jack kulaklığı kaldırıp 'alo' dedi.

Morgan Sloat Amca, "Neyse, çocuk, sonunda sizi buldum," dedi hattın öbür ucundan. "Annenin kafasından neler geçiyor öyle? Birileri ayrıntılara dikkat etmeye başlamazsa burada başımız tam derde girecek. Söyle annene, benimle konuşması gerek... ne cevap verirse versin, benimle konuşması şart. Güven bana, evlât."

Jack telefonun elinden sallanmasına izin verdi. İçinden o telefonu kapatmak, annesiyle birlikte arabaya atlayıp bir başka eyaletteki bir başka otele gitmek geliyordu. Ama kapatmadı. Seslendi. "Anne, Morgan Amca telefonda. Onunla konuşman şartmış diyor."

Annesi bir an sessiz kaldı. Jack, keşke yüzünü görebilseydim, diye düşündü. Sonunda, "Buradan açıyorum, Jacky," dedi.

Jack ne yapmak zorunda kalacağını zaten biliyordu. Annesi kalkıp yatak odasının kapısını yavaşça kapattı, ayak sesleri duyuldu, içerdeki telefonu açtı. 'Tamam, Jacky," diye seslendi. Jack de, 'Tamam" diye geri seslendi. Sonra kulaklığı tekrar kulağına dayadı, soluması duyulmasın diye ağız kısmım da avucuyla örttü.

"Yaman numara, Lily" dedi Morgan Amca. "Harika. Hâlâ film çeviriyor olsaydım, belki bununla basının ilgisini toplardık. 'Bu artist neden kayboldu' diye yazılar falan. Ama artık mantıklı bir insan gibi davranmanın zamanı gelmedi mi?"

"Beni nasıl buldun?" diye sordu Lily.

"Seni bulmak zor mu sanıyorsun? Bana bir şans tanı, Lily. Derhal New York'a dönmeni istiyorum. Kaçıp durma bir daha."

"Kaçıyor muyum, Morgan?"

"O kadar da çok zamanın yok, Lily. Benim de seni New England'ın her yerinde kovalamaya vaktim yok. Hey, dur bir dakika... çocuğun telefonu hiç kapamadı ki!"

"Kapadı bal gibi."

Jack'in kalbi birkaç saniye önce durmuştu.

"Çekil telefondan, çocuk," dedi Morgan Sloat'un sesi ona.

Annesi, "Gülünç olma, Morgan," diye azarladı.

"Ben sana neyin gülünç olduğunu söyleyeyim, hanfendi. Hastanede olman gerekirken saçma sapan bir sayfiye yerindesin, gülünç olan o. Bir milyon iş karan vermemiz gerek, haberin yok mu? Oğlunun eğitimini de düşünüyorum. İyi ki de düşünüyorum. Yoksa sen gözden çıkardın galiba o konuyu da."

Lily, "Artık seninle konuşmak istemiyorum," dedi.

"İstemiyorsun ama mecbursun. Oraya geleceğim, gerekirse seni hastaneye zorla yatıracağım. Hazırlıklar yapmamız gerek, Lily. Yönetmeye uğraştığım şirketin yansı senin. Sen gidince de Jack'in olacak. Jack için gerekli hazırlıkların yapıldığından emin olmak istiyorum. Eğer New England'da kalmakla Jack'e bakabildiğini sanıyorsan, demek bildiğimizden daha hastasın."

"Ne istiyorsun, Sloat?" diye sordu Lily yorgun bir sesle.

"Ne istediğimi biliyorsun... herkesin hakkını almasını istiyorum. Adil olanı yapmak istiyorum. Jack'e ben

bakacağım, Lily. Ona yılda elli bin dolar vereceğim. Bunu bir düşün, Lily. Doğru dürüst bir üniversitede okumasını sağlayacağım. Sen onu okula bile yollayamıyorsun."

"Soylu Sloat," dedi annesi.

"Bu cevap mı sence? Lily, senin yardıma ihtiyacın var. Tek teklif eden de benim."

"Senin payın ne, Sloat?" diye sordu annesi.

"Bal gibi biliyorsun. Hakkım neyse onu alırım. Kendi payım olanı alırım. Sawyer Sloat şirketinde senin sahip olduğun hisseler... ben o şirket için az mı kan ter döktüm... benim olmalı onlar. Anlaşmalar bir sabah, öğleye kadar hazırlanır, Lily. Ondan sonra da sizin bakımınız için gerekenleri düşünürüz."

'Tommy Woodbine'a bakıldığı gibi mi?" dedi annesi. "Morgan, bazen bana öyle geliyor ki, Phil'le sen biraz fazla başarılı oldunuz. Emlâk işlerine büyük yatırımlara başlamadan* önce Sawyer Sloat'u yönetmek daha kolaydı. Hatırlarsan o zaman müşterileriniz birkaç komedyen, yarım düzine de umutlu artistle senaryo yazarıydı. Büyük paralar gelmeden önce hayatı daha çok seviyordum."

"Yönetmek daha mı kolaydı? Sen kimi kandırıyorsun?" diye bağırdı Morgan Amca. "Sen kendini bile yönetemiyorsun!" Sakinleşmek için çaba göstermeye çalıştı. 'Tom Woodbine'dan söz ettiğini de unutacağım. Bu senin için bile fazla âdî bir hareketti, Lily."

'Telefonu kapatıyorum artık, Sloat. Buradan uzak dur. Jack'den de uzak dur."

"Sen hastaneye giriyorsun, Lily. Bu kaçmalara artık bir son..."

Annesi cümlenin orta yerinde telefonu kapatmıştı. Jack de kendi elindekini kapattı, pencereye doğru bir iki adım attı, telefonun yakınlarında olmamaya çalıştı. Kapalı yatak odasında yalnızca sessizlik vardı.

"Anne?" diye seslendi.

"Evet, Jacky?" Sesinde hafif bir titreme hissetti.

"İyi misin? İşler yolunda mı?"

"Ben mi? Tabii." Ayak sesleri yavaşça kapıya doğru yaklaştı, kapı açıldı. Gözleri karşılaştı. Maviye mavi. Lily kapıyı ardına kadar açtı. Gözleri bir daha karşılaştı. Bu sefer bakışlarda tedirgin bir yoğunluk vardı. "Elbette her şey yolunda. Neden olmayacakmış?" Gözler ayrıldı. Aralarında bir şeyin bilinci gidip gelmişti ama neyin? Jack, acaba telefonu dinlediğimi biliyor mu, diye merak etti, sonra anladı. İlk defa olarak paylaştıkları bu şey... annesinin hastalığıydı.

"Şey," dedi utanarak. Annesinin hastalığı, o konuşulmayacak büyük konu, aralarında daha da büyüyüvermişti. "Bilmem... Morgan Amca sanki biraz..." Omuzlarını kaldırdı.

Lily ürperdi, Jack bir önemli şeyi daha anladı. Annesi korkuyordu. En azından Jack kadar korkuyordu.

Lily ağzına bir sigara soktu, çakmağını yaktı, derin gözlerinden bir delici bakış daha geldi. "O sinir adama aldırma, Jack. Canım sıkıldı, çünkü ondan kurtulamamış olduğumu anladım. Morgan Amcan bana zorbalık taslamaktan hoşlanıyor." Dumanları üfledi. "Korkarım artık canım kahvaltı istemiyor. Sen aşağı inip bu sefer doğru dürüst bir kahvaltı etsene."

"Benimle gel," dedi Jack.

"Bir süre yalnız kalmak istiyorum, Jack. Anlamaya çalış."

Anlamaya çalış.

Güven bana. Büyüklerin söylediği bu sözler hep başka bir anlama gelirdi.

"Döndüğünde daha neşeli olurum," dedi annesi. "Söz veriyorum." Aslında demek istediği şuydu: Haykırmak istiyorum. Anık dayanamayacağım. Çık buradan! Defol!

"Gelirken sana bir şey getireyim mi?"

Lily başını iki yana salladı, ona cesaretle gülümsedi. Jack odadan çıkmak zorunda kaldı. Onun da canı kahvaltı istemiyordu artık. Koridor boyunca asansöre doğru yürüdü. Gidebileceği bir tek yer vardı yine. Ama bu sefer öyle olduğunu aşağıya inmeden, kül suratlı görevliyle karşılaşmadan biliyordu.

Kamyonetinin köşeden fırlayan hayali belirdi. Vitesini yükseltiyor, hızını arttırıyordu.

4

Speedy Parker kırmızı kulübede değildi. İskelede de değildi. Orada iki çocuk top oynuyordu. Sanki savaştaymışlar da, kaybedeceklerini ikisi de biliyorlarmış gibi oynuyorlardı. Speedy tırmanan trenin altında da yoktu. Jack Sawyer kavurucu güneşin altında amaçsızca dönüp dolandı, boş yollara, parkın barakalarına baktı. Korkusu sıkışıp bir düğüm haline geldi. Ya Speedy'ye bir şey olmuşsa? Olacak şey değildi ama, ya Morgan Amca, Speedy'yi öğrenmiş (nesini öğrenecekti ki) ve onu... Jack'in hayalinde, Vahşi Çocuk.

Jack ne yana gideceğini bilmeksizin yerinden fırladı. Panik duygusu içinde, Morgan Amca'yı çarpıtan aynaların önünden

koşarken gördü. Biçimi bozuluyor, deforme oluyordu. Kel kafasında boynuzlar uzuyor, sırtı kambur oluyor, koca parmakları birer kürek haline geliyordu. Jack birden sağa döndü, kendini beyaz tahtalardan yapılmış yuvarlak bir kulübenin önünde buldu.

İçerden ritmik bir tap tap tap sesi geliyordu. Sese doğru koştu. Bir boruya çarpan demir mi, örse inen çekiç mi? Çalışma sesi mi? Tahtaların arasında bir kapı tokmağı buldu, küçük kapıyı itip açtı.

Çizgili bir karanlığa doğru adım attığında ses daha da güçlendi. Çevresindeki karanlık biçim değiştiriyor, boyut değiştiriyordu. Ellerini uzattı, branda bezine dokundu. Bez yana kaydığında sarı bir ışık üzerine döküldü. Speedy'nin sesi, "Gezgin Jack." dedi. Jack sese doğru döndü, hademeyi yan sökülmüş bir atlıkarıncanın yanı başında oturur gördü. Elinde bir keski, önünde beyaz bir at vardı. Speedy "keskiyi yavaşça yere bıraktı. "Artık konuşmaya hazır mısın, evlât?" diye sordu.

Bölüm: 4

JACK GEÇİŞ YAPIYOR

1

"Evet, artık hazırım," dedi Jack son derece sakin bir sesle. Sonra da gözyaşlarına gömüldü.

Speedy onun yanına yaklaşırken, "Hey, Gezgin Jack," dedi. "Hey, yavrum, sakin ol. Sakin ol bakayım..."

Ama Jack sakin olamıyordu. Birden her şey çok fazla, çok ağır geldi ona. Ya ağlayacak, ya da kapkara bir dalganın altında kalacaktı. Bu kara dalgayı aydınlatan altın ışıklar yoktu. Göz yaşları canını yakıyordu ama, ağlayıp boşalmazsa korkunun kendisini öldüreceğini hissediyordu.

"Sen ağla da biraz açıl, Gezgin Jack," dedi Speedy. Kollarını onun omuzlarına sardı. Jack alev alev yanan şiş suratım Speedy'nin ince gömleğine dayadı, onun kokusunu kokladı. Old Spice gibi, tarçın gibi, çoktan beri kütüphaneden çıkarılmamış kitaplar gibi. İyi kokulardı bunlar. Rahatlatıcı kokulardı. Kollarını Speedy'ye doladı. Avuçları adamın sırtındaki kemiklere değdi. Kemikler sivri sivriydi. Derisi üstlerini ancak örtüyordu.

"Rahatlayacaksan ağla," dedi Speedy onu yavaşça sallayarak. "Bazen iyi gelir, bilirim. Speedy senin neler hissettiğini biliyor. Gezgin Jack. Ne kadar yol gideceğini de,

ne kadar yorgun olduğunu da biliyor. Ağla eğer rahatlayacaksan."

Jack bu sözleri zar zor anlıyordu. Önemli olan sesin tonuydu. Yatıştırıcı, sakinleştirici...

"Annem gerçekten hasta," dedi sonunda Speedy'nin göğsüne doğru konuşarak, "Sanıyorum buraya, babamın eski ortağından uzaklaşmak için geldi. Bay Morgan Sloat'dan." Burnunu hızla çekti. Speedy'den uzaklaştı, biraz geriledi, 'şiş gözlerini avuçlarıyla ovaladı. Utanmayışına şaşıyordu. Daha önce göz yaşları hep tiksindirmiş, utandırmıştı onu. Altına yapmak gibi bir şeydi hemen hemen. Acaba annesi her zaman sert ve güçlü olduğu için mi böyle hissediyordu? Herhalde nedenlerden biri de buydu. Lily Cavanaugh'da gözyaşı gören pek olmamıştı.

"Ama buraya gelişinin tek nedeni bu değildi, değil mi?"

"Hayır," dedi Jack alçak sesle. "Sanırım... buraya ölmeye geldi." Sesi inanılmayacak kadar tizleşti, o kelimeyi söylerken yağlanmamış menteşe gibi gıcırdadı.

"Belki," dedi Speedy. Jack'e dengeli bakışlarla bakıyordu. "Ve belki sen de buraya onu kurtarmaya geldin... onu ve tıpkı onun gibi bir kadını."

"Kim?" dedi Jack uyuşmuş dudakları arasından. Biliyordu kim olduğunu. Adım bilmiyordu ama, kim olduğunu biliyordu.

"Kraliçeyi," dedi Speedy. "Adı Laura Deloessian. Diyar'ın Kraliçesi."

2

"Yardım et bana," diye homurdandı Speedy. "Gümüş atı kuyruğunun tam altından tut. Güzel bir hareket değil ama, sanırım kızmaz. Onu ait olduğu yere koymama yardım et."

"Ona gümüş at mı diyorsun?"

"Öyle," diye sırıttı Speedy. Alt üst dişlerinden toplam bir düzine kadarı gözüktü. "Atlıkarınca atlarının hep adları vardır, biliyor muydun? Kaldır, Gezgin Jack."

Jack beyaz atın tahta kuyruğunun altına uzandı, parmaklarını kenetledi. Speedy homurdanarak kahverengi elleriyle atın ön ayaklarını tuttu. Birlikte onu atlıkarıncanın diski üzerine çıkardılar.

"Biraz sola," diye soludu Speedy. 'Tamam... şimdi oturt, Gezgin Jack! Sağlam oturt!"

Atı sıngın üzerine geçirdiler, bir adım geriledi. Jack soluk soluğaydı. Speedy sırıtıyordu. Siyah adam alnından terleri sildi, sırıtarak Jack'e döndü.

"Yamanız, değil mi?"

"Öyle diyorsan..." diye gülümsedi Jack.

"Öyle diyorum! Öyleyiz!" Speedy elini arka cebine attı, koyu yeşil şişeyi çıkardı, kapağını açtı, içti... bir an için Jack çok garip bir şeyden iyice emin oldu. Speedy'nin içinden arka tarafı görüyordu. Saydam olmuştu Speedy. Hayalet gibi. Yok oluyordu Speedy!

Yok oluyor... diye düşündü Jack. Ya da başka bir yere gidiyor. Ama bu çok çılgınca bir fikirdi. Hiç akla uymuyordu.

Derken Speedy eskisi gibi maddeleşti. Herhalde gözleri oyun oynamıştı Jack'e.. bir an için...

Hayır, Hayır öyle değildi. Bir an boyunca yoktu Speedy orada!

...hayal görmüş olmalıydı.

Speedy ona keskin gözlerle bakıyordu. Şişeyi Jack'e doğru uzatırken başını biraz salladı, caydı, şişenin kapağını kapadı, tekrar cebine soktu. Dönüp Gümüş At'a tekrar baktı. Gülümsüyordu. "Çok yamanız, Gezgin Jack."

"Speedy..."

"Hepsinin adı vardır," dedi Speedy. Yavaşça dolaşmaya başladı. Atlıkarıncanın çevresinde dolaşıyor, ayak sesleri yüksek binanın içinde yankılanıyordu. Tepedeki ahşap kirişler arasında bir iki kuş yavaşça öttü. Jack de onun peşinden yürüdü. "Gümüş At... Gece yarısı... bunun adı İzci... şu kısrak da Ella Speed."

Siyah adam başını arkaya atıp şarkıya başladı, kuşlar ürküp uçuştular:

"Ella Speed çok eğleniyordu... bak sana Bili Martin'in yaptığını anlatayım... Hey, şunların uçuşuna bak!" Güldü. Ama Jack'e döndüğünde yine ciddiydi. "Annenin hayatını kurtarmanın deneyine başlamak istiyor musun, Jack? Onun ve sana söylediğim öteki kadının?"

"Ben..." ...bilemiyorum, demek istiyordu. Ama içinden bir ses başka şey söylemekteydi. O ses, sabahleyin hatırladığı o iki adamla ilgili anının kapalı durduğu odacıktan gelmekteydi. Güçlü bir sesti: Biliyorsun! Başlamak için Speedy'ye ihtiyacın olabilir ama, aslında biliyorsun. Jack, biliyorsun.

O sesi öyle iyi tanıyordu ki! Babasının sesiydi o!

"Nasıl yapacağımı söylersen yaparım," dedi dengesiz biçimde yükselip alçalan bir sesle.

Speedy karşı duvara doğru yürüdü. Duvarda tahtadan yapılmış, pek ilkel bir müray vardı. Koşan atları gösteriyordu. Jack o duvarı babasının yazı masasının kayarak kapanan eğri kapağına benzetti. (O masa şimdi Morgan Sloat'un bürosundaydı. Annesiyle son gidişlerinde onu orada görmüşlerdi. Bunu hatırlamak Jack'in içine ince, süt gibi bir öfke akmasına yol açtı.)

Speedy cebinden koca bir halkaya geçirilmiş anahtarlar çıkardı, düşünceli bir tavırla elden geçirdi, aradığı anahtarı buldu, bir kilide sokup çevirdi. Sonra asma kilidi çıkardı, halkasını itip kapadı, göğüs ceplerinden birine attı, duvarı olduğu gibi geriye itti. İçeriye harikulade parlak bir güneş ışığı doldu, Jack gözlerini kısmak zorunda kaldı. Tavanda dalgaların aksi dans etmeye başlamıştı. Atlıkarıncaya binenlerin seyrettiği o nefis okyanus manzarasına bakıyorlardı. Yumuşacık bir deniz rüzgârı Jack'in saçlarını alnından geriye doğru uçurdu.

"Bunu konuşacaksak, güneş ışığında konuşmak daha iyi," dedi. Speedy. "Şuraya gidelim, Gezgin Jack, sana anlatabileceklerimi anlatayım... bütün bildiğim o kadar değil ama. Tanrı seni geri kalanını bilmekten korusun."

3

Speedy alçak sesle konuşmaya başladı. Sesi Jack'e okşayıcı ve sakinleştirici geliyordu. İyi işlenmiş deri gibi. Jack bazen kaşlarını çatarak, bazen ağzını açarak dinledi.

"Senin o hayal dediğin şeyleri biliyorsun, değil mi?"

Jack başını salladı.

"Onlar hayal değil, Gezgin Jack. Ne hayal ne de rüya. O yer gerçek bir yer. Yani yeterince gerçek. Buradan çok farklı ama yine de gerçek."

"Speedy, annem diyor ki..."

"Şimdilik onu bırak. O Diyar'ı bilmez... ama bir bakıma, biliyor da sayılır. Çünkü baban... baban iyi biliyordu. O öteki adam da..."

"Morgan Sloat mı?"

"Evet, herhalde. O da biliyor." Speedy acı bir sesle ekledi. "Orada onun kim olduğunu da biliyorum... Hem de nasıl biliyorum! Öfff!"

"Odandaki resim... Afrika değil, değil mi?"

"Afrika değil."

"Bir hile mi?"

"Hile değil."

"Babam bu yere gitti yani, öyle mi?" Sorarken içinden cevabı zaten biliyordu. Birçok şeylerin doğru olmadığını ortaya koyacak bir cevaptı. Ama ister doğru olsun, ister olmasın. Jack inanmak istiyordu. Sihirli diyarlar? Hasta Kraliçeler? Tedirgin ediyordu onu bu durum. Aklından korkuyordu. Çocukken annesi ona defalarca, hayalleri gerçek olaylarla karıştırma, dememiş miydi? Çok sert davranırdı annesi bu konuda. Jack'i biraz da korkutmuştu: Belki kendi de korkuyordu, diye düşündü Jack ilk defa olarak. O kadar uzun süre Jack'in babasıyla yaşayıp da bir şey bilmemesine olanak var mıydı? Jack pek sanmıyordu. Belki, diye düşündü. Belki fazla şey bilmiyordu... yalnızca korkacak kadar biliyordu.

Delirmek. Annesinin konuştuğu konu buydu. Gerçekle hayal arasındaki farkı göremeyen insanlar deli olurlardı.

Ama babası başka türlü bir gerçeği biliyordu, değil mi? Babası ve Morgan Sloat.

Bizdeki fiziğe karşılık onlarda sihir var, tamam mı?

"Baban sık sık giderdi, evet. Öteki adam da... Groat..."

"Sloat."

'Tamam o! O da giderdi. Ama senin baban görmeye, öğrenmeye giderdi. Jacky. Öteki adamsa, sırf oranın servetini çalabilmek için giderdi."

'Tommy Amcamı Morgan Sloat mu öldürdü?" diye sordu Jack.

"Onun orasını bilmiyorum. Ama sen beni dinle, Gezgin Jack. Çünkü vakit dar. Eğer bu Sloat denen adamın buraya geleceğini sanıyorsan..."

"Çok kızgın gibiydi" dedi Jack. Morgan Amcanın buraya gelmesini düşünmek bile korkutuyordu onu.

"...o zaman vakit sandığımızdan da kısa. Çünkü annenin ölmesine belki de o kadar çok üzülmez. İkizlisi de kesinlikle Kraliçe Laura ölsün diye bekliyor."

"İkizli mi?"

"Bu dünyadaki bazı kimselerin Diyar'da ikizlileri var," dedi Speedy. "Herkesin yok, çünkü orası bu kadar kalabalık değil. Belki buradaki yüz bin kişiye karşılık orada bir kişi var. Ama ikizliler en kolay şekilde gidip gelebilenlerdir."

"Bu Kraliçe... annemin... ikizlisi mi?"

"Evet, öyle gibi görünüyor."

"Ama annem hiçbir zaman...?"

"Hayır, gitmedi. Sebep yoktu."

"Babamın da bir... ikizlisi var mıydı?"

"Evet, gerçekten de vardı. İyi bir adam."

Jack dudaklarını yaladı. Ne kaçık bir konuşmaydı bu böyle! ikizliler, diyarlar? "Babam burada ölünce ikizlisi de orada öldü mü?"

"Evet. Tam aynı zamanda değil ama, hemen hemen."

"Speedy?"

"Ne?"

"Benim ikizlim var mı? Orada?"

Speedy ona öyle ciddi baktı ki, Jack sırtının ürperdiğini duydu. "Senin yok, evlât. Senden yalnızca bir tane var. Sen özelsin. Bu Smoot denen adama gelince..."

"Sloat," dedi Jack hafifçe gülümseyerek.

"...evet, her neyse, o biliyor bunu. Yakında buraya gelmesinin bir nedeni de bu zaten. Senin harekete geçmenin gereklerinden biri de bu."

"Neden?" diye patladı Jack. "Eğer kanserse ben ne yapabilirim? Eğer kanserse, annem hastanede olacağı yerde buralardaysa, demek çaresi yok, eğer buradaysa, anlaşana, demek..." Yaşlar yine gözüne dolacak gibi oldu, Jack yutkundu. "Demek bütün vücuduna yayılmış!"

Bütün vücuduna. Evet, bu da kalbinin bildiği gerçeklerden biriydi. Hızla kilo kaybedişinin, göz altlarında mor halkalar oluşmasının altındaki gerçek. Bütün vücuduna. Ama lütfen Tanrım, hey, Tanrım, lütfen, ne olursun, o benim annem...

"Yani," diye devam etti boğuk bir sesle, "hayaller diyarı ne işe yarayabilir?"

"Sanırım şimdilik yeterince çene çaldık," dedi Speedy. "Sen bir tek şeye inan, Gezgin Jack: Eğer bir iyiliğin dokunmayacak olsa, sana asla gitmen gerek demezdim."

"Ama..."

"Sus artık, Gezgin Jack. Sana ne demek istediğimi birazcık göstermeden, gerisini anlatamam. İşe yaramaz. Gel benimle."

Speedy tek kolunu Jack'in omuzlarına sardı, onu atlıkarıncanın diski üzerinde yürüttü. Birlikte kapıdan çıktılar, boş lunaparkın yan yollarından birinde ilerlediler. Sol tarafta Çarpışan Otolar vardı. Kepenkleri çakılmış, kapalıydı. Sağda bir dizi baraka göze çarpıyordu. Halka atıp kazanma, Pizza satış yeri, Tüfek atış barakası... o da çakılıydı. Tahtaları üzerinde vahşi hayvanların solmuş resimleri vardı... arslanlar, kaplanlar, ayılar... aman Tanrım!

Geniş bir anayola çıktılar. Buranın adı Broadwalk Caddesiydi. Atlantic City'ye benzetilmeye çalışmıştı. Arcadia Lunaparkının bir iskelesi vardı ama, yapılıp tamamlanmamıştı. Ama bina yüz metre kadar sollarında, yuvarlak giriş kapısı ise iki yüz metre sağlarındaydı. Jack dalgaların tekdüze sesini duyabiliyordu. Martıların o yalnızlık çığlıklarını da.

Speedy'ye baktı. Şimdi ne olacak, diye sormak istiyordu. Bunlar ciddi mi, yoksa zalim bir şaka mı diye sormak istiyordu... ama hiçbirini sormadı.

Speedy yeşil çam şişeyi uzatıyordu.

"O şişe..." diye başlayacak oldu Jack.

"Seni oraya götürecek," dedi Speed,. "Oraya gidenlerin çoğunun böyle bir şeye ihtiyacı yoktur ama sen epeydir oraya gitmedin, değil mi Jacky?"

"Hayır." En son ne zaman gözlerini bu dünyada yumup hayal diyarında açmıştı? O zengin, hayat dolu kokuları en son ne zaman koklamış, saydam göklere ne zaman bakmıştı? Geçen yıl mı? Hayır. Daha eski... California... babası olduktan sonra. Demek yaşı aşağı yukarı...

Jack'in gözleri iri iri açıldı. Dokuz yaşındaydı! Ne kadar uzun zaman! Üç yıl!

Kimi tatlı, kimi karanlık ve tedirgin edici hayallerin, rüyaların böylesine fark edilmeden kayıp uzaklaşmasını düşünmek korkunçtu. Sanki Jack'in hayal gücünün bir kısmı acı çekmeden ve haber vermeden ölmüştü.

Şişeyi Speedy'den çabucak aldı. Neredeyse düşürüyordu. Biraz telâşa kapıldı. Hayallerden bazıları tedirgin ediciydi, evet. Annesinin dikkatle seçilmiş uyarı sözleri, gerçekle hayali karıştırmama konusundaki öğütleri de (yani bir başka deyimle, delirme, Jacky, yavrum, tamam mı?) biraz korkutucuydu, evet. Ama şu anda, o dünyayı da kaybetmek istemediğini fark etmekteydi.

Speedy'nin gözlerine bakıp düşündü: O biliyor. Şu anda kafamdan geçenlerin hepsini biliyor. Kimsin sen, Speedy? "Bir süre oraya gitmedin mi, kendiliğinden nasıl gidileceğini unutursun," dedi Speedy. Şişeye doğru başını salladı. "Bu yüzden yanına sihirli bir su aldım. Bu su özeldir." Speedy bu son kelimeyi bir tür saygıyla söylüyordu. "Bu oradan mı? Diyar'dan mı?"

"Değil. Orada da biraz sihir vardır, Gezgin Jack. Fazla değil ama, biraz. Bu sihirli su California'dan gelme." Jack ona kuşkulu gözlerle baktı.

"Haydi, bir yudum al da bak, gidiyor musun, gitmiyor musun," diye sırıttı Speedy. "O sudan yeterince içersen,

canının istediği yere gidersin. Karşında gerçekten bilen biri var."

"Tanrım... ama Speedy..." Korkmaya başlıyordu. Ağzı kurumuştu. Güneş aşın parlaktı. Nabzının şakaklarında hızlı hızlı attığını duyuyordu. Dilinin altında bakırsı bir tad vardı. Jack içinden, "O sihirli suyun tadı da böyle olacak," diye düşündü. "Korkunç olacak."

"Eğer korkar da geri dönmek istersen, bir yudum daha iç," dedi Speedy

"Şişe benimle mi gelecek? Söz veriyor musun?" O esrarengiz yerde kalakalmak, annesi burada Sloat'un pençesinde ölürken oradan dönememek korkunç olurdu.

"Söz veriyorum.”

"Peki." Jack şişeyi dudaklarına götürdü, sonra biraz uzaklaştırdı. Korkusu bir felâketti. Keskin ve acıydı. "İstemiyorum, Speedy," diye fısıldadı.

Lester Parker ona baktı. Dudakları gülümsüyordu ama gözlerinde hiç gülümseme yoktu... sert bakıyorlardı. Ödün vermiyorlardı. Korkutucuydular. Jack kara gözleri düşündü. Martının gözlerini ve kumdaki girdabı. Benliğini bir korku kapladı.

Şişeyi Speedy'ye uzattı. "Geri alamaz mısın?" diye fısıldadığında sesi güçsüz, cılız çıktı. "Lütfen!"

Speedy cevap vermedi. Jack'e annesinin ölmekte olduğunu, Morgan Sloat'un gelmekte olduğunu hatırlatmadı. Ona korkak demedi. Oysa Jack ömründe kendini bu kadar korkak hissetmemişti. Tramplenden atlamaktan vazgeçip indiğinde, tüm arkadaştan onu yuhaladığında bile. Speedy yalnızca başını çevirip bir buluta baktı, ıslık çalmaya koyuldu.

Bu sefer Jack'in korkusuna bir de yalnızlık duygusu karıştı. İki duygunun birleşimi tüm benliğini sardı. Speedy ona arkasını dönmüştü. Speedy onunla ilgilenmiyordu.

"Pekâlâ," dedi Jack birden. "Pekâlâ, istediğin buysa, yapacağım."

Şişeyi bir kere daha kaldırdı, yeni bir şey düşünmeye fırsat kalmasın diye çabucak içti.

Tadı deminki beklentilerinden de daha felâketti. Şarap içmişliği vardı Jack'in. Biraz tadına varmayı da öğrenmişti. (Özellikle annesiyle balık yerken içtikleri sek beyaz şaraplardan hoşlanıyordu). Bu içtiği de biraz şaraba benziyordu ama, şarapla alay eden bir sıvıydı. Tadı keskin, tatlı, çürük gibiydi. Canlı üzümlerden değil de, ölü üzümlerden yapılmış gibiydi. Hem de, güzel bir hayat sürmemiş ölü üzümlerden.

Ağzının içi o iğrenç, tatlı-mor lezzetle dolarken sanki üzümleri de gözünün önünde görebiliyordu... mat, tozlu, fazla iri, çirkin bir duvara tırmanan bir asma üzerinde. Güneş çok sessizdi. Bir tek, tepede dönüp duran sineklerin vızıltısı vardı.

Yutkundu, ince bir ateş boğazından aşağı salyangoz izi gibi kaydı. Jack gözlerini yumdu, yüzünü buruşturdu. Midesi ağzına gelmek üzereydi. Kusmadı. Ama eğer kahvaltı etmiş olsa kusacağından emindi.

"Speedy..."

Gözlerini açtı, sözlerinin geri kalanı boğazında öldü. O iğrenç şarabı kusma fikrini tümüyle unuttu. Annesini unuttu. Morgan Amcayı unuttu, babasını unuttu, başka hemen hemen her şeyi de unuttu.

Speedy yoktu. Tırmanan trenin iskele silueti gitmişti. Broadwalk Caddesi gitmişti.

Başka bir yerdeydi kendisi artık. Şeyde...

"Diyarda..." diye fısıldadı. Tüm vücudu bir korku ve sevinç karışımıyla sarsıldı. Ensesindeki saçların kıpırdadığını hissediyordu. Dudaklarının köşelerini bir gülümsemenin çekiştirmekte olduğunu hissediyordu. "Speedy, ben geldim, Tanrım, Diyardayım! Ben..."

Ama içine bir dehşet duygusu dolmadı. Bir elini ağzına kapadı, yavaşça olduğu yerde üçyüz altmış derece döndü, Speedy'nin sihirli suyunun kendisini getirdiği bu yere baktı.

4

Okyanus yine oradaydı ama şimdi çok daha koyu, zengin bir mavi renge bürünmüştü. Jack'in ömründe gördüğü en canlı çivit rengi. Bir an hipnotize olmuş gibi durdu. Denizden esen rüzgâr saçlarındaydı. Ufuk çizgisine baktı. Çivit mavisi okyanusun, solmuş blucin rengi gökyüzüyle buluştuğu çizgiye.

Ufuk çizgisinin kıvrımı, az da olsa, kesinlikle belli oluyordu.

Başım sallayıp kaşlarını çattı, öteki tarafa döndü. Kıyı otları yüksek ve dolaşıktı. Az önce atlıkarınca binasının olduğu yere doğru uzanıyorlardı. İskelede de gitmişti. Onun yerinde, koca granit kayalar denize doğru inmekteydi. Dalgalar o kayalara çarpıyor, aralarına giriyor, sesli sesli süzülüyorlardı. Krema gibi yoğun köpükler havalara sıçrıyor, sonra rüzgâr onları dağıtıyordu.

Jack birden sol elini sol yanağına götürdü, iki parmağıyla yanağını tutup çimdikledi. Gözleri sulandı ama, hiçbir şey değişmedi.

"Gerçek," diye fısıldadı. Kayalara yeni bir dalga vurdu, köpükler tekrar sıçradı.

Jack birden Broadwalk Caddesinin yine de yerinde olduğunu anladı... bir bakıma. Tepeden aşağıya eğri büğrü bir araba yolu iniyordu. Gerçek dünya diye düşündüğü yerde lunapark kapısının durduğu noktadan başlıyor, kendi durmakta olduğu yerden geçiyor, devam ediyordu. Bu yolu otlar bürümüştü ama, Jack bakınca buranın ara sıra da olsa hâlâ kullanılan bir yol olduğunu hissediyordu.

Kuzeye baktı. Sağ elinde yeşil' şişeyi hâlâ tutuyordu. Başka bir dünyada Speedy'nin elinde kapakla beklemekte olduğu geldi aklına.

Onun karşısından kayıp mı oldun? Herhalde öyle olmalı. Vay canına! Yol boyunca kırk adım attığında kara böğürtlen çalılarına rastladı. Dikenler arasında ömründe gördüğü en tombul, en koyu renk kara böğürtlenler vardı. Jack'in karnı, deminki iksiri protesto için olacak, fena halde guruldadı.

Kara böğürtlen? Eylülde?

Ne önemi vardı? Bugün olanlardan sonra (ki saat daha on bile yoktu.) Eylül'de böğürtlen olmasına şaşmak, kapının tokmağını yuttuktan sonra aspirin almaya itiraz etmek gibi bir şeydi.

Jack uzandı, bir avuç böğürtlen kopardı, ağzına attı. Şaşılacak kadar tatlıydılar. Nefistiler. Gülümsedi (dudakları masmavi kesilmişti), bir avuç daha kopardı... sonra üçüncü kere kopardı. Ömründe bu kadar güzel bir şey tatmamıştı.

Sonradan, tek nedeni böğürtlen değil, havanın o inanılmaz duruluğunun da rolü var, diye karar verdi.

Dördüncü sefer koparırken elleri dikenlerden çizildi. Sanki çalı ona, yeter artık, diyordu. Çiziklerin en derin olanını emdi. Baş parmağının altındaki şişkin kısımdaydı. Sonra kuzeye doğru tekrar yola koyuldu. Yavaş gidiyor, her yana birden bakmaya çalışıyordu.

Böğürtlenden biraz uzaklaşınca durup güneşe baktı. Daha küçük gibiydi. Ama daha ateşliydi. Hafif bir turunculuk mu vardı güneşte? Hani ortaçağdan kalma resimlerde olduğu gibi? Var galiba, diye düşündü Jack. Hem...

Bir çığlık koptu. Tatsız bir çığlık. Eski, paslı bir çivi, bir tahtadan çekiliyormuş gibi. Sağ taraftan geliyordu ses. Jack'in düşüncelerini dağıttı. Omuzlarım kaldırarak o yana döndüğünde gözleri iri iri açıldı.

Bir martı... büyüklüğü akıl durdurucuydu. İnanılmazdı. Ama martıydı yine de. Somut biçimde vardı, gerçekti martı. Kartal boyundaydı. Düzgün beyaz kafası bir yana eğikti. Olta gibi kıvrık gagası açılıp kapandı. Kanatlarını oynattı, çevredeki otları kıpırdattı.

Sonra hiç korkmaksızın Jack'a doğru sekmeye başladı.

Jack'in kulağına çok hafif olarak, birçok borunun birarada ötmesine benzer bir ses geldi, hiç nedeni yokken annesini düşündü.

Bir an kuzeye baktı... gitmekte olduğu yöne. O ses oraya çekiyordu onu. İçinde odaklaşmamış bir telâş belirdi. Düşünmeye vakit bulduğunda, çoktan beri açlığım çektiğim bir şeyi istemek gibi, diye düşündü. Dondurma, patates kızartması, belki de taco. İnsan o şeyi görene kadar

anlamazdı. Görene kadar ortada yalnızca isimsiz bir ihtiyaç vardı. Sizi tedirgin ederdi. Sinirli ederdi.

Kocaman bir çadıra benzer yerin sırıklarını, kubbesini gördü. Bir tür iri baraka.

Alhambra'nın olduğu yer, diye düşündü. Martı o sıra ona tekrar bağırdı. Jack martıya döndü, onun bir buçuk metre ötede olduğunu görünce kaygılandı. Gaga tekrar açıldı, kirli pembe ağız gözüktü. Aklına dünkü olay geldi. Midyeyi kayaya atan martı da ona tıpkı bunun gibi korkunç bakışlarla bakmıştı. Sırıtıyordu martı ona... kesindi bu. Daha yakına sektiğinde Jack onun pis kokusunu aldı... ölü balık ve çürümüş yosun kokusu. Martı ona tısladı, kanatlarını tekrar oynattı.

"Defol buradan," dedi Jack yüksek sesle. Kalbi kütür kütür atıyordu. Ağzı kurumuştu. Ama martıdan korkmaya niyeti yoktu. Ne kadar büyük martı olursa olsun. "Defol!"

Martı gagasını tekrar açtı... sonra boğazı inanılmaz biçimde korku verecek şekilde kıpırdadı, garip, nabız atışı gibi sesler çıktı... ya da öyle geldi.

"Ayye öyyyooo Yack... ayye öyyyooo..." Anne ölüyor, Jack...

Martı sarsak bir adımla ona biraz daha yaklaştı. Kabuk gibi ayakları dolaşık otlara basıyordu. Gagası açılıyor, kapanıyordu. Kara gözleri Jack'inkilere çakılmıştı. Jack ne yaptığını bilemeden yeşil şişeyi kaldırıp tekrar içti.

O korkunç tad gözlerini tekrar yumup yüzünü buruşturmasına yol açtı... açtığı zaman karşısındaki sarı ilân tahtasına boş gözlerle baktı. Sarı tahtada koşan iki çocuğun resmi vardı. Bir kız, bir oğlan. Altında YAVAŞ ÇOCUKLAR

diye yazılıydı. Bir martı (bu seferki normal boydaydı) bağırarak havalandı. Besbelli Jack'in apansız belirmesinden korkmuştu.

Jack çevresine baktı, yerini şaşırıp afalladı. Karnı böğürtlen doluydu. Bir de Speedy'nin sihirli suyu vardı midesinde. Olduğu yerde döndü, bacakları tatsız tatsız titredi. Levhanın dibindeki kaldıranda doğrulup oturdu, omurgası ürperdi, dişleri sımsıkı kenetlendi.

Birden başını iki dizi arasına eğdi, ağzını açtı. Her şeyi kusacağından emindi. Ama yalnızca iki kere hıçkırdı, boğulacak gibi oldu, sonra midesi yavaş yavaş sakinleşti.

Böğürtlenlerden, diye düşündü. Böğürtlenler olmasa, kesin kusardım. Başım kaldırdığında gerçek dışı duygu tekrar geldi. Diyardaki o ot bürümüş yolda altmış adım ancak yürümüştü. Bundan emindi. Bir adımı altmış santim olsa, yoo, diyelim ki yetmiş beş santim olsa, pek pek elli metre yürümüş olması gerekirdi. Oysa...

Arkasına baktı, koca ark kapıyı gördü. Üzerinde kırmızı harflerle ARCADIA LUNAPARKI yazan kapıyı. Gözleri keskin olmasına rağmen, yazı okuyamayacağı kadar uzaktaydı. Sağ tarafta Alhambra'nın binası, bahçeleri, ardında da deniz vardı.

Diyarda elli metre yürümüştü.

Burada ise yarım mil yol almıştı.

"Ulu Tanrım!" diye fısıldadı Jack Sawyer. Ellerini gözlerine bastırdı.

5

"Jack! Jack, oğlum Gezgin Jack!"

Speedy'nin sesi, eski kamyonetin çamaşır makinesi gibi sesi arasından yükselmekteydi. Jack başını kaldırdı. Kolları, bacakları pek dermansızdı. Çok eski bir kamyonetin ağır ağır kendisine yaklaşmakta olduğunu gördü. Arka kısmı el yapmasıydı. Yürüdükçe sallanıyordu. İğrenç türkuaz bir renge boyanmıştı. Direksiyonda Speedy vardı.

Kaldırıma yanaştı, motordan "Hap! Hap! Hap! Hap! Hap!" diye sesler çıktı, sonra motoru kapattı, çabucak indi.

"İyisin ya, Jack?"

Jack şişeyi Speedy alsın diye uzattı. "Senin sihirli su tam anlamıyla leş, Speedy," dedi bitkin bir sesle.

Speedy gücenmiş gibi göründü... sonra gülümsedi. "Kim sana ilacın tadı güzel olmalı dedi ki, Gezgin Jack?"

"Kimse demedi herhalde." Jack gücünün birazının geri dönmekte olduğunu hissediyordu. Yavaş yavaş. Yabancılık duygusunun geçmesine paralel olarak.

"Artık inandın mı, Jack?"

Jack başını salladı.

"Olmaz," dedi Speedy. "O kadarı yetmez. Yüksek sesle söyle."

"Diyar," dedi Jack. "Gerçekten var. Gerçek. Bir kuş gördüm..." Sustu, ürperdi.

"Nasıl kuş?" diye sordu Speedy hemen.

"Martı. Dev bir martı..." Jack başını iki yana salladı. "İnanmazsın." Bir düşündü, sonra ekledi. "Yoo, herhalde sen inanırsın. Başka kimse inanmaz ama, sen inanırsın."

"Konuştu mu? Orada kuşların çoğu konuşur. Genellikle saçma şeyler söylerler. Bazıları da mantıklı konuşur... ama

sapık bir mantık... çoğunlukla da yalan söylerler."

Jack yine başını sallıyordu. Speedy'nin bunlardan çok doğalmış gibi söz etmesi, kendini daha iyi hissetmesine yol açmaktaydı.

"Sanıyorum konuştu. Ama sanki..." Çaba göstererek düşündü. "Los Angeles'de Richard'la birlikte gittiğimiz okulda bir çocuk vardı. Brandon Lewis diye biri. Konuşması kusurluydu. Lâfı zor anlaşılırdı. Kuş da öyleydi. Ama ne dediğini biliyorum. Annemin ölmekte olduğunu söyledi."

Speedy kolunu Jack'ın omuzlarına sardı, bir süre kaldırımın kenarında öylece oturdular. Alhambra'nın danışma görevlisi, yine her zamanki gibi solgun, kuşkulu, elinde koca bir deste mektupla çıktı. Speedy'yle Jack, onun yolun köşesine kadar yürüyüp mektupları posta kutusuna atışına baktılar. Geri döndü, Jack'le Speedy'ye ince bir bakışla baktı, sonra tekrar Alhambra'nın yoluna saptı. Az sonra lükstrum'ların ardında kel kafası ancak görünür oldu.

Ön kapının açılıp kapanma sesi rahatlıkla duyuldu. Jack'in içine korkunç bir sonbahar yalnızlığı duygusu doldu. Geniş, bomboş yollar. Kum tepecikleriyle dolu, kocaman, boş kumsal. Boş lunapark. Tüm oyuncakları kilit altında. Annesinin kendisini dünyanın sonu gibi bir yere getirmiş olduğunu düşündü.

Speedy başını yana büktü, o bal gibi sesiyle şarkıya başladı. "Ben çok gezdim, çok eğlendim... bu köyü iyi bilirim... yaz gitti artık, evet, kış da geliyor... kış geliyor benim de canım artık... yine yola çıkmak istiyor..."

Susup Jack'e baktı.

"Senin de canın yolculuk istiyor mu, Gezgin Jack?"

Jack'in kemiklerinde bir korku dolaştı.

"Herhalde," dedi. "Eğer ona bir yardımı olacaksa. Ona yardım... Ona yardım edebilir miyim, Speedy?"

"Edebilirsin," dedi Speedy en ciddi sesiyle.

"Ama..."

"Bu işte dünya kadar 'ama' var," diye konuştu Speedy. 'Trenler dolusu 'ama' var, Gezgin Jack. Sana kolay olacak demiyorum. Başarılı olacağına da söz vermiyorum. Sağ dönersin diye bile söz veremem. Deli olmadan dönemeyeceğini de bilemem.

"Yolun çoğunu Diyar'da alman gerek, çünkü orası çok daha küçük. Ona dikkat ettin mi?"

"Evet."

"Edeceğini tahmin etmiştim. Şu yolda çok mesafe aldın, değil mi?"

Deminki soru Jack'in aklına tekrar geldi. Konunun dışındaydı ama, sormak zorundaydı. Bilmesi şarttı. "Yok oldum mu, Speedy? Beni kaybolurken gördün mü?"

Speedy ellerini bir tek kere çırpıp, "Şöylece gittin," dedi.

Jack ağır, isteksiz bir gülümsemenin; dudaklarına yayıldığını hissetti... Speedy de ona gülümsedi.

"Bunu Bay Balgo'nun bilgisayar dersinde yapmak isterdim," dedi Jack. Speedy çocuk gibi güldü, Jack da ona katıldı. Gülmek iyi geldi. Böğürtlenlerin tadı kadar iyi hemen hemen.

Birkaç saniye sonra Speedy ayrıldı, konuştu. "Diyar'a gitmenin bir nedeni var, Jack. Oradan alman gereken bir şey var. Çok güçlü bir şey."

"Orada mı o?"

"Orada."

"Anneme yardımı olur mu?"

"Ona da... ötekine de."

"Kraliçe'yle!"

Speedy başını salladı.

"Nedir o? Nerede? Ne zaman onu..."

"Dur biraz!" diye elini kaldırdı Speedy. Dudakları gülümsüyordu ama gözleri ciddi, hemen hemen hüzünlüydü. "Birer birer konuşalım. Hem, Jack... bilmediğim şeyleri sana söyleyemem... izin verilmeyen şeyleri de söyleyemem."

"izin mi?" diye sordu Jack şaşkınlıkla. "Ama kim..."

"İşte yine başladın," dedi Speedy, "Dinle beni, Gezgin Jack. Mümkün olduğu kadar çabuk yola çıkman gerek. O Bloat denen adam gelip seni yakalamadan..."

"Sloat." "Evet, o. O gelmeden gitmen gerek."

"Ama annemi rahatsız eder," dedi Jack. Bunu neden söylediğini kendi de merak ediyordu. Doğru olduğu için mi, yoksa Speedy'nin dediği yolculuğa çıkmaktan kurtulmak için mi? Sanki Speedy zehirli olabilecek bir yemek koyuyordu önüne. "Onu tanımazsın! O..."

"Onu tanırım," dedi Speedy alçak sesle. "Onu eskiden tanırım. Gezgin Jack. O da beni tanır. Üzerinde izini bırakmışımdır. Gizlidir o izler... ama vardır. Annen kendini koruyabilir. En azından mecbur buna... bir süre için. Çünkü senin gitmen şart."

"Nereye?"

"Batıya," dedi Speedy. "Bu okyanustan öbürüne."

"Ne?" diye bağırdı Jack. O mesafeyi düşünmek afallatmıştı onu. Birden aklına, üç gece önce televizyonda gördüğü reklâm geldi. Adamın biri on bin metre yüksekteki uçağın büfesinden lezzetli yiyecekler alıp yiyordu. Jack annesiyle bir okyanustan bir okyanusa defalarca uçmuştu. New York'dan Los Angeles'e uçarken güneşin hiç batmamasına da için için pek sevinirdi. Zamanı kandırıyormuş gibi bir duygu. Çok da kolaydı.

"Uçakla gidebilir miyim?" diye sordu Speedy'ye.

"Hayır!" Speedy hemen hemen bağırmıştı bu kelimeyi söylerken. Gözleri kaygıyla iri iri açılmıştı. Güçlü eliyle Jack'in omzuna sarıldı. "Sen sen ol, asla gökyüzüne çıkayım deme! Asla! Oradayken Diyar'a kayıverirsen sonra..."

Arkasını getirmedi. Jack'in hayalinde, kendisi, blucini, kırmızı tişörtüyle bir uçaktan mermi gibi fırlamış, paraşütsüz olarak aşağı düşüyordu.

"Yürüyeceksin," dedi Speedy. "Fırsat olunca otostopla gidersin... ama dikkatli olman gerek. Çünkü orada yabancılar vardır. Bazıları delidir. Kimi seni okşamak, kimi sana saldırmak ister. Ama bazıları gerçekten Yabancı'dır, Jack. Onlar her iki dünyada ayağı olan insanlardır... her iki yanı da görürler. Korkarım senin gelmekte olduğunu çok geçmeden anlayacaklardır. Ve seni bekliyor olacaklardır."

"Onlar..." kelimeyi aradı. "İkizli mi?"

"Bazıları öyle, bazıları değil. Şu anda daha fazlasını söyleyemem. Ama becerebilirsen öte yana geç. Öteki okyanusu bul. Fırsat varsa Diyarda yol al. Daha hızlı gidersin. Şu suyu da yanma al..."

"Ondan nefret ediyorum!"

"Nefret ettiğine boş ver." dedi Speedy sert bir sesle. "Oraya git... bir yer bulacaksın. Bir başka Alhambra. Oraya girmek zorundasın. Korkunç bir yer, kötü bir yer. Ama girmen şart."

"Nasıl bulacağım orayı?"

"O sana seslenir. Açık seçik duyarsın, evlât."

"Neden?" diye sordu Jack. Dudaklarını yaladı. "O kadar kötüyse neden gitmem şart?"

"Çünkü Tılsım orada," dedi Speedy. "Öteki Alhambra'nın içinde bir yerde."

"Neden söz ettiğini anlamıyorum!"

"Anlayacaksın." Speedy ayağa kalktı, uzanıp Jack'in elini tuttu. Jack da kalktı. İkisi karşılıklı durdular. Yaşlı siyah adam ve beyaz küçük çocuk.

"Dinle," dedi Speedy şarkı söyler gibi bir sesle. 'Tılsım senin eline gelecek, Gezgin Jack. Çok büyük değil, çok da küçük değil, tıpkı bir kristal topa benzeyecek. Gezgin Jack, sevgili Gezgin Jack, sen onu getirmek için California'ya gidiyorsun. Ama sorunun şu senin: Onu elinden düşürdün mü, her şey kayboldu demektir."

"Ne söylediğini anlamıyorum," dedi Jack tekrar. İnatçılık ediyordu bir bakıma. "Aslında sen de..."

"Olmaz," dedi Speedy. Ama sesi anlayışlıydı. "O atlıkarıncayı sabaha kadar bitirmek zorundayım. Çene çalacak vaktim yok. Şimdi sana başka şey söyleyemem. Herhalde yine rastlayacağız. Ya burada... ya da orada."

"Ama ben ne yapacağımı bilmiyorum!" dedi Jack. Speedy kamyonetin kapısını açıyordu.

"Harekete geçmene yetecek kadar biliyorsun," diye cevap verdi. 'Tılsıma gideceksin,' Jack. O seni kendine çekecek."

'Tılsım ne demek, onu bile bilmiyorum!"

Speedy güldü, kontak anahtarını çevirdi. Kamyonet çalıştı, egzozundan mavi dumanlar çıktı. Speedy "Sözlüğe bakarsın!" diye bağırıp arabayı geri vitese aldı.

Geri geri gitti, manevrasını yaptı, sonra kamyonet Arcadia Lunaparkına doğru uzaklaştı. Jack kaldırımın kenarında durmuş onun arkasından bakarken, ömründe kendini bu kadar yalnız hissetmediğini düşünüyordu.

JACK'LE LILY

1

Speedy'nin kamyoneti virajı alıp lunapark kapısında gözden kaybolunca Jack otele doğru yürümeye başladı. Bir Tılsım. Başka bir Alhambra'da. Bir başka okyanusun kıyısında. Yüreği bomboş gibiydi. Speedy yanında olmayınca bu iş ona öyle zor, öyle büyük görünüyordu ki! Biraz da müphemdi. Speedy konuşurken Jack onun o karmaşık imâlarım, tehditlerini ve talimatını anlıyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı ama şimdi her şey karışmıştı yine. Diyar gerçekti ama. O kesin bilgiye elinden geldiği kadar sarıldı, içinde hem soğuk, hem de sıcak duygular hissetti. Gerçek bir yerdi orası. Kendisi de oraya tekrar gidecekti. Henüz her şeyi pek anlamıyor olsa bile. Cahil bir yolcu olsa bile... yine gidecekti. Şimdi artık bir tek annesini ikna etmeye çalışmak kalıyordu. 'Tılsım" dedi kendi kendine. Bu kelimeyi tekrarlayarak yolun sonuna geldi, birkaç basamaklık merdiveni sıçrayarak çıkıp patikaya daldı, lükstrumlar arasında ilerledi. Alhambra'nın içinin karanlığı, kapı arkasından kapandığı anda şaşırttı onu. Lobi uzun bir mağaraydı... gölgeleri birbirinden ayırmak için ateş yakmak gerekirdi. Solgun görevli masanın gerisinde kıpırdandı, akçıl gözlerini Jack'e dikti. Bir mesaj vardı bu gözlerde, evet. Jack yutkunup arkasını döndü. Bu mesaj onu daha güçlü kılıyordu. Büyütüyordu onu. Amacı azarlama olsa bile, etkisi buydu.

Asansörlere doğru dimdik yürüdü. Adımları telâşsızdı. Siyahlarla dolaşıyorsun, ha? Omzuna sarılmalarına izin veriyorsun, ha? Asansör dev bir kuş gibi indi, kapıları açıldı, Jack .bindi. Üzerinde parlak bir 4 bulunan düğmeye basmak üzere döndü. Görevli hâlâ resepsiyon masasının başında, ona aynı mesajı yolluyordu. Zenci hayranı, zenci hayranı, zenci hayranı (öylesi hoşuna gidiyor, ha, velet? Sıcak ve siyah... sana öylesi gerek, ha?) Kapılar bereket versin kapandı. Jack'in midesi pabuçlarına doğru düşer gibi oldu, asansör yukarıya yükseldi.

Nefret aşağıda, lobide kaldı. Asansördeki hava, birinci kata vardıkları anda değişiverdi. Jack'in artık tek yapacağı, annesine tek başına California'ya gideceğini haber vermekti.

Morgan Amca'nın senin adına kağıt falan imzalamasına fırsat verme, yeter... Asansörden çıkarken Jack ilk defa olarak, acaba Richard Sloat babasının nasıl biri olduğunu anlıyor mu diye merak etti.

2

Çizgi çizgi dalgalar üzerinde giden minik tekneleri gösteren tabloların arasından koridor boyunca ilerledi. 408 numaralı kapı aralık duruyor, içerinin bej halısı görünüyordu. Pencereden giren güneş duvarda dikdörtgen bir aydınlık yaratmıştı. "Hey Anne," dedi Jack içeriye girerken. "Kapıyı kapatmamışsın. Neler olu..." Odada yalnızdı, "...yor?" diye sorusunu mobilyalara yöneltti. "Anne?" Derli toplu odada bir karışıklık var gibiydi. Dolmuş, taşmak üzere bir sigara tablası, sehpada yan yarıya su dolu bir bardak.

Jack bu sefer paniğe kapılmayacağına dair kendi kendine söz verdi.

Ağır bir tur yaptı. Annesinin yatak odası kapısı açıktı. Odanın içi karanlıktı. Lily perdeleri hiç açmazdı.

"Hey, orada olduğunu biliyorum," diye seslenip odanın içinden geçti, banyonun kapısına vurdu. Cevap gelmedi. Jack kapıyı açtı, musluğun yanında pembe diş fırçasını, tuvalet masasında saç fırçasını gördü. Fırçada açık renk saçlar vardı. Laura Deleossian, diye seslendi Jack'in kafasının içinden bir ses. Gerisin geri banyodan çıktı. Bu isim etkiliyordu onu. "Öff, yine mi?" diye mırıldandı kendi kendine. "Nereye gitti?"

Sahne gözünün önünde belirmişti bile.

Kendi yatak odasına giderken gördü o sahneyi. Jack'in boş bavulu, kitapları, çorapları... Kendi banyosuna bakarken de gördü. Havlular yere atılmıştı. Kimisi banyonun kenarına asılmış, kimisi de masanın üzerindeydi.

Morgan Sloat kapıdan giriyor, annesini kollarından yakalıyor, sürükleyerek alt kata indiriyordu...

Jack çabucak salona döndü, bu sefer kanepenin arkasına bile baktı.

... sonra onu yan kapıdan çıkarıyor, bir arabaya bindiriyordu... gözleri sarıya döne döne...

Telefonu açıp sıfırı çevirdi. "Ben Jack Sawyer. 408'den arıyorum. Annem benim için bir mesaj bıraktı mı? Burada olması gerekiyordu ama... her nedense... şey..."

"Bir bakayım," dedi kız. Jack telefona sarılıp bekledi, kızın sesi az sonra duyuldu. "408 için mesaj yok, üzgünüm."

"Ya 407?"

"Onların ikisi aynı yer," dedi kız.

"Son bir saat içinde ona konuk falan geldi mi? Bu sabah gelen oldu mu? Onu görmeye yani?"

"Onu resepsiyon bilir," dedi kız. "Ben bilemem. Bir sorayım mı?"

Jack, "lütfen," dedi.

Kız, "Bu sıkıcı yerde yapacak bir şey çıkınca seviniyorum," diye karşılık verdi. "Kapatmayın."

Biraz daha bekledi. Kızın sesi geldiğinde, "Konuk yok," dedi. "Belki sizin için odaya bir mesaj bırakmıştır."

"Evet, bir arayayım." Jack telefonu sefil halde kapadı. Resepsiyon görevlisi doğruyu söyler miydi? Aslında elbette Morgan Amca bu odaya gelip annesini kaçıramazdı. O daha California'daydı. Ama bu işi yapmak için başkalarını yollayabilirdi. Speedy'nin söz ettiği o insanları. Her ayağı başka dünyada olan Yabancı'ları.

Jack odada daha fazla kalamayacağım anladı. Kanepeden fırladı, tekrar koridora çıktı, kapıyı arkasından kapadı. Birkaç adım ilerledikten sonra olduğu yerde durdu, geri döndü, kapıyı kendi anahtarıyla açtı, iki santim kadar itti, dönüp asansörlere yürüdü. Belki de annesi anahtarını almadan çıkmıştı... belki lobi deki dükkâna inmişti. Belki oradaki gazete bayiinden bir gazete alıyordu.

Hah. Yaz başından beri annesinin elinde bir tek gazete görmüş değildi ki! Yalnızca mahalli radyo yayınlarında anlatılanları dinliyordu.

O halde yürüyüşe çıkmış olabilirdi.

"Hımmm... spor yapıp derin soluklar alıyordu besbelli. Ya da koşuyordu. Lily Cavanaugh birdenbire yüz metre

yarışlarına katılmaya karar vermiş. Kumsalda gelecek olimpiyatlar için çalışıyor...

Asansör onu lobiye indirdiğinde, dükkâna göz attı. Yaşlıca sarışın bir kadın, tezgâhın başından', gözlüklerinin üzerinden ona geri baktı. Raflarda oyuncak hayvanlar, birkaç ince gazete, birkaç dergi.

Jack, "Özür dilerim," deyip döndü.

Kocaman sağlıksız bir saksı çiçeğinin yanındaki bronz plakaya bakar buldu kendini... hastalanmaya başladı, yakında ölecek.

Dükkândaki kadın hafif öksürüp boğazını temizledi. Jack o sözlere epey zamandır bakmakta olduğunu farketti. "Evet?" dedi kadın arkasından.

Jack tekrar özür diledi, lobinin orta yerine doğruldu. Nefret dolu görevli tek kaşını havaya kaldırdı, sonra yan dönüp boş merdivene doğru baktı. Jack kendini zorlayıp adama yaklaştı.

"Bayım," dedi masanın önüne gelince. Adam sanki Kuzey Carolina'nın başkentini, ya da Peru'nun bir numaralı ihraç malını hatırlamaya çalışıyordu. "Bayım." Adam kaşlarını çattı. Neredeyse bulacaktı aradığı cevabı... kimse kendisini rahatsız etmese.

Bunların hepsi numaraydı. Jack biliyordu. Konuştu. "Acaba bana yardım edebilir miydiniz?"

Adam sonunda gözlerini ona doğru çevirmeye razı oldu. "Ne yardım istediğine bağlı, çocuk."

Jack bu gizli alayı anlamamazlığa geldi. "Az önce annemin dışarıya çıktığını gördünüz mü?"

"Az önce ne demek?" Alay ifadesi artık neredeyse gözle görülebilecek kadardı.

"Dışarı çıktığını gördünüz mü? Bilmek istediğim o."

"Sevgilinle orada eleleyken gördü diye mi korkuyorsun?"

'Tanrım! Amma berbat bir insansın!" Jack kendi ağzından çıkan bu sözlere kendi de şaştı. "Hayır, ondan korkmuyorum. Yalnızca annem dışarı çıktı mı diye merak ediyordum, sende bu kadar rezil biri olmasan bana söylerdin. "Yüzünü ateş basmıştı. Ellerinin yumruklaştığını gördü.

"Eh, evet, çıktı," dedi adam. Dönüp arkasındaki duvarı kaplayan minik kutulara baktı. "Ama yerinde olsam, dilime dikkat ederdim! Benden özür dilesen iyi olur, züppe Bay Sawyer. Benim de gözüm var. Neler neler bilirim."

"Sen çene yarıştır, ben işimi yarıştırayım," dedi Jack. Bu cümleyi babasının eski plaklarının birinden hatırlamıştı. Belki şu duruma tam uymuyordu ama, ağzına iyi geldi. Adam da gözlerini kırpıştırınca, yerine oturduğunu daha iyi anladı.

"Belki bahçededir, bilmiyorum," dedi adam asık suratla. Ama Jack çoktan kapıya doğru yönelmişti.

'B' filmlerinin kraliçesi otelin bahçesinde yoktu. Zaten olsa, Jack onu otele girerken de görürdü. Hem Lily Cavanaugh bahçede gezecek tiplerden değildi. Kumsalda koşuya çalışmak ona nasıl uymuyorsa, bu da öyle uymuyordu.

Broadwalk Caddesi'nden birkaç araba geçti, bir martı bağırdı, Jack'in yüreği sıkıştı.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, sokağın sağına, soluna baktı. Belki de gerçekten Speedy konusunda meraklanmıştı annesi. Belki oğlunun bu garip yeni arkadaşım bir kontrol etmek istemiş, lunaparka doğru yürümüştü. Jack daha az tanıdığı öbür yöne saptı, kasaba yoluna koyuldu.

Alhambra bahçelerinin kenar lükstrumları dışında ilk dükkân Arcadia Çay Evi'ydi. İşçi Bayramından sonra kalan bir orası, bir de eczane vardı. Jack kaldırımda kısa bir kararsızlık geçirdi. Ama orası annesini bulabileceği ilk yer olduğundan, sonunda adımını attı, yaklaşıp camdan içeriye baktı.

Kasanın başında, saçlarını tepesine toplamış bir kadın oturmuş sigara içiyordu. Pembe elbiseli garson kız karşı duvara yaslanmıştı. Jack orada müşteri göremedi. Derken dükkânın Alhambra tarafındaki duvarı dibinde yaşlı bir kadının kahve fincanını dudaklarına götürdüğünü gördü. Orada çalışanlar hariç, bu kadın tek başınaydı. Jack yaşlı kadının fincanını zarif bir hareketle tabağa bırakışma baktı. Sonra kadın çantasından bir sigara çıkardı... Jack içi bulanarak onun kendi annesi olduğunu anladı. Yaş etkisi bir anda siliniverdi.

Ama Jack o etkiyi unutamadı. Sanki çift mercekli gözlük camlarından görmüştü onu. Lily Cavanaugh ile yaşlı kadın aynı vücut içindeydiler.

Jack kapıyı yavaşça açtı ama, tepedeki çıngırağı sallamadan edemedi. Kasadaki sarışın kadın gülümseyerek başını salladı, garson kız doğruldu, elbisesini düzeltti. Annesi ona gerçek bir şaşkınlıkla baktı, sonra açıkça gülümsedi.

"Aman, dolaşan Jack, boyun öyle uzadı ki, o kapıdan girdiğinde seni bir an için baban sandım." dedi. "Bazen on iki yaşında olduğunu unutuveriyorum."

3

"Bana 'Dolaşan Jack' dedin," diyerek sandalyeyi çekti, oturdu.

Annesinin yüzü çok solgundu. Gözlerinin altında morluklar hemen hemen çürük gibiydi.

"Baban da sana öyle demez miydi? Birden aklıma geldi. Bütün sabah dolaştın durdun"

"Bana Dolaşan Jack mi derdi?

"Ona benzer bir şey... derdi, evet. Sen çok küçükken, Gezgin Jack!" dedi birden kesin bir ifadeyle. 'Tamam, öyle derdi. Sana hep Gezgin Jack derdi. Çimenler üzerinde sen bize doğru koşarken. Komikti herhalde. Yukarda kapıyı açık bırakmıştım. Çıkarken anahtarını alıp almadığından emin değildim."

"Gördüm," dedi Jack. Annesinin farkında olmadan verdiği bu yeni bilginin heyecanıyla titriyordu hâlâ.

"Kahvaltı ister misin? O otelde bir yemek daha yemek istemedi canım."

Garson kız yanlarına gelmişti. "Delikanlı?" diye sordu, not defterini kaldırdı.

"Seni burada bulabileceğimi nereden bildin?"

"Gidecek başka neresi var ki?" diye sordu annesi mantıklı mantıklı. Sonra garsona döndü. "Ona üç yıldızlı kahvaltıdan getirin. Boyu günde iki buçuk santim uzuyor."

Jack arkasına yaslandı. Neresinden başlayacaktı lafa?

Annesi ona merakla baktı, Jack de başladı... şimdi başlaması şarttı. "Anne, ben bir süre gitsem, idare edebilir misin?"

"Ne demek idare? Bir süre gitmek ne demek?"

"Yani acaba sen... Morgan Amca'dan gelen dertlerle başa çıkabilir misin?"

Annesi gepgergin gülümseyerek, "Sloat'u ben idare ederim," dedi. "Bir süre, en azından. Neler oluyor, Jacky? Bir yere gidecek değilsin ki sen!"

"Mecburun," dedi. "Ciddi söylüyorum." Kendini oyuncak isteyen bir çocuk gibi gördü. Bereket versin o anda garson kız elinde kızarmış ekmekler ve bir bardak domates suyuyla çıkageldi. Jack bir an gözlerini kaçırdı. Tekrar annesine baktığında, annesi kızarmış ekmeği almış, üzerine reçel sürüyordu.

"Gitmem gerek," dedi Jack. Annesi ekmeği ona uzattı. Yüzü düşünceli bir ifadeyle kıpırdadı ama bir şey söylemedi.

"Ben bir süre göremeyebilirsin, anne." dedi çocuk. "Sana yardım etmeye çalışacağım. O yüzden gitmem gerek."

"Bana yardım etmek mi?" Sesi inanmaz gibiydi. Jack bu şaşkın ses tonunun yüzde yetmiş beş gerçek olduğunu hesapladı.

"Senin hayatını kurtarmaya çalışacağım."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Yapabilirim."

"Demek benim hayatımı kurtarabilirsin. Bu çok eğlenceli işte, Jacky bebek. Televizyona versen, akşam haberlerinden hemen sonra yayınlardı bu filmi. Hiç televizyonculuğa heves ettin mi sen?" Üzerine kırmızı reçel bulaşmış bıçağı bıraktı, gözlerini yapmacık bir şaşkınlıkla iri iri açtı. Ama bu numaradan anlamazlığın altında Jack iki şey gördü. Bir korkunun kabarışı, bir de... belki Jack'in bir şeyler yapabileceğine dair belli belirsiz umut.

"Sen olmaz desen bile ben yine de deneyeceğim. Bari izin ver."

"Oh, bu harika bir anlaşma işte. Özellikle de neden söz ettiğini anlamadığıma göre..."

"Ama bence anlıyorsun... bence bir fikrin var, anne. Çünkü babam olsa hemen anlardı ne demek istediğimi."

Annesinin yanakları kızardı, ağzı incelip bir çizgi oldu. "O kadar haksızlık ediyorsun ki ayıp oluyor, Jacky. Philip'in bilebileceği şeyleri bana silah diye kullanamazsın."

"Bildiği şeyler, bilebileceği değil."

"İyice zırvaladın, berbat ettin ortalığı, oğul."

Garson o sırada yumurta tabağını masaya koyuyordu. Tabakta sosisler de vardı. Kız birden hızla soluğunu içine çekti.

Garson kız uzaklaşınca annesi omuz silkti. "Buraya geleli müstahdemle bir türlü uyum sağlayamadım. Ama zırva zırvadır, yine de zırvadır işte".

"Senin hayatını kurtaracağım, anne," diye tekrarladı Jack. "Bunun için çok uzaklara gidip bir şey getirmem gerek. Ben de onu yapacağım."

"Keşke neden söz ettiğini bilseydim."

Bu normal, sıradan bir konuşma, dedi Jack kendi kendine. Arkadaşımın evinde bir iki gece kalabilir miyim dermiş gibi bir şey. Sosisi ortasından kesti, yarısını ağzına attı. Annesi dikkatle ona bakıyordu. Sosisi çiğnedi, yuttu, bu sefer ağzına bir çatal dolusu yumurta attı. Speedy'nin şişesi arka cebinde kaya gibiydi.

"Keşke sana sessizce ilettiğim mesajları duyup cevaplasaydın."

Jack yumurtasını yuttu, bu sefer ağzına patateslerden attı.

Lily elini kucağına koydu. Jack ne kadar uzun süre susarsa, konuştuğunda annesi onu o kadar iyi dinlerdi. Dikkati kahvaltısındaymış gibi yaptı. Yumurta sosis patates, sosis patates yumurta, patates yumurta sosis... sonunda annesinin bağıracak hale geldiğini hissetti.

Babam bana Gezgin Jack dermiş, dedi kendi kendine. Yaptığım doğru. Bundan doğrusunu seçemezdim.

"Jack..."

"Anne," dedi. "Bazen babam seni çok uzak bir yerden aramaz mıydı? Oysa sen onun kentte olduğunu sanıyor olurdun, değil mi?"

Annesi kaşlarını kaldırdı.

"Bazen onu içerde sanarak bir odaya girdiğin, hatta orada olduğunu bildiğin, ama bulamadığın olmuyor muydu?"

Biraz bunu düşünsün hele.

"Hayır," dedi annesi.

Bu inkârı ikisi de unutmaya çalıştılar.

"Hemen hemen hiç olmadı."

"Anne, bana bile kaç kere oldu," dedi Jack.

"Her zaman bir açıklaması vardı ama. Biliyorsun, vardı."

"Babam bir şeyler açıklamakta pek ustaydı, bunu bilirsin. Hele de açıklaması zor şeyleri. Bu konuda çok becerikliydi. Böyle bir sanat ajanı olmasının da sırrı buydu."

Annesi yine sessizleşmişti.

"Nereye gidiyordu, biliyorum ben," dedi Jack. "Oraya ben de gittim. Daha bu sabah yine gittim. Bu sefer gidersem, senin hayatını kurtarmaya çalışacağım."

"Hayatımın senin tarafından kurtarılmaya ihtiyacı yok, kimsenin kurtarmasına ihtiyacı yok." diye tısladı annesi. Jack tabağına baktı, bir şey mırıldandı. "Neydi o?" diye üsteledi Lily.

"Bence ihtiyacı var." Gözlerini kaldırıp onunkilere baktı.

"Ya sana hayatımı nasıl kurtarmak niyetindesin diye sorsam?"

"Cevap veremem. Çünkü kendim de tam anlayamıyorum henüz. Anne, zaten okula gitmiyorum... bir şans tanı bana. Belki bir haftada falan dönerim."

Annesi kaşlarını kaldırdı.

"Daha uzun da sürebilir," diye kabullendi Jack.

"Sen delisin bence." Ama benliğinin bir kısmının inanmaya can attığını görüyordu Jack. Zaten bir sonraki sözü de bunu kanıtladı. "Eğer... eğer ben seni bu esrarengiz yolculuğa yollayacak kadar deli olsam... yine de bir tehlikeye atılmayacağından emin olmak isterdim."

"Babam hep geri döndü," dedi Jack.

"Senin hayatını tehlikeye atmaktansa kendiminkini atmaya tercih ederim." Bu gerçek de aralarında bir süre büyük yer kapladı.

"Fırsat bulunca ararım. Ama iki hafta geçer de aramazsam, yine de kaygılanma. Geri döneceğimi bil. Babamın hep döndüğü gibi."

"Bu baştan sona çılgınlık. Ben de dahil hem. Bu gitmen gereken yere nasıl gideceksin? Neredeymiş o yer? Yeterince paran var mı?"

"İhtiyaç duyacağım her şeyim var," derken Jack inşallah ilk iki sorunun üzerinde durmaz diye dualar ediyordu. Sessizlik uzadı, sonunda Jack, "Galiba çoğu yolu yürüyerek alacağım," dedi. "Daha fazla anlatamam, anne."

"Gezgin Jack... Neredeyse inanacağım..."

"Evet," diye başını salladı çocuk, "Evet!" içinden düşünüyordu: Belki de sen onun, gerçek Kraliçe'nin bildiklerinden bazılarını da biliyorsun... bu yüzden beni bu kadar kolay bırakıyorsun. "Evet, doğru. Ben de inanıyorum. Bu yüzden doğru sayılıyor."

"Eh, ben ne dersem diyeyim, nasılsa gideceğine göre..."

"Gideceğim."

"...o zaman ne dediğimin önemi yok." Oğluna cesaretle baktı. "Ama önemi olduğunu içimden biliyorum. Buraya mümkün olduğu kadar çabuk dönmeni istiyorum, oğlum. Hemen gitmiyorsun, değil mi?"

"Mecburum." İçine derin bir soluk çekti. "Evet, hemen gidiyorum. Senden ayrılır ayrılmaz."

"Neredeyse inanacağım bu saçmalıklara. Tam Phil Sawyer'in oğlusun sen. Buralarda bir kız falan bulmuş değilsin, değil mi..?" Oğluna keskin bakışlarla baktı, "Yo, Kız yok. Peki. Kurtar bakalım hayatımı. Çık yola." Başını iki yana salladı. Jack'e o gözlerde aşırı bir parlaklık görüyormuş gibi geldi. "Madem gidiyorsun, çık artık, Jacky. Yarın ara beni."

"Arayabilirsem." Ayağa kalktı.

"Arayabilirsen. Elbette. Bağışla beni," Hiçbir şey görmeden masaya baktı. Bakışları odaklaşmış değildi. Yanaklarının orta yerinde al benekler parlıyordu.

Jack eğilip onu öptü, annesi elini havada salladı. Garson kız ikisine baktı. Sanki sahnede rol yapıyorlardı. Annesi ne söylerse söylesin, Jack onun içindeki inanmazlığı yüzde elli azalttığını hissediyordu. Yani annesi artık neye inanması gerektiğini bilmiyordu.

Lily bir an ona baktı, gözlerinde tekrar alevler parıldadı. Öfke mi? Gözyaşı mı? "Dikkatli ol," dedi, garsona işaret etti.

"Seni seviyorum," dedi Jack.

"Asla böyle bir sözle ayrılma." Hemen hemen gülümsüyordu. "Çık yolculuğuna, Gezgin Jack. Ben durumun ne kadar çılgınca olduğunu anlayamadan çık."

"Çıktım." Jack dönüp restorandan çıktı. Başı gepgergin hissediyordu. Kafatası kemikleri, üstteki eti gerecek kadar büyümüş gibi. O boş sarı güneş ışığı bir anda gözlerine saldırdı. Jack arkadan dükkânın kapısının çarparak kapandığını duydu, üzerindeki çıngırak çaldı. Gözlerini kırpıştırdı, trafiği kollamadan Broadwalk Caddesini aştı. Karşı kaldırıma vardığında, otele gidip birkaç kıyafet alması gerektiğini hatırladı. Annesi dükkândan hâlâ çıkmamıştı Jack otele dalarken.

Görevli danışma masasında hafif gerileyip ciddi bakışlarla baktı. Jack ondan kendisine doğru bir duygu akımı hissetti. Bir an, adamın kendisine neden bu kadar şiddetli tepki gösterdiğini anlayamadı. Annesiyle yaptığı konuşma sandığından erken bitmişti ama, ona günlerce sürdü gibi gelmişti. O konuşmadan önce de bu adama "rezil" demişti. Özür mü dilemeliydi? Zaten neden kızıp da öyle söylediğini artık hatırlamıyordu bile...

Annesi izin vermişti gitmesine... yolculuğu yapmasına izin vermişti. Resepsiyoncunun ateş saçan bakışları altında lobide

ilerlerken sonunda bunun nedenini de anladı. Gerçi Tılsım'ın adından söz etmemişti. Ama etseydi bile, gezisinin o delice amacını anlatsaydı da... annesi onu bile kabul ederdi. Ona dönüşte otuz santim boyunda bir kelebek getirip fırında pişireceğini söylese, kelebeği yemeyi bile kabul ederdi. Garip olurdu ama, yine de gerçek bir görüş birliği olurdu. Böyle saman çöplerine sarılması bir bakıma korkusunun derinliğini gösteriyordu.

Ama sanlısının bir nedeni de, tâ içinden, bunların saman çöpü olmayıp tuğla parçası olduğunu bilmesindendi. Annesi ona gitmesi için izin vermişti, çünkü o da Diyarın varlığını biliyordu, seziyordu içinden.

Acaba hiç geceyarısı uykusundan o ismi duyarak uyanmış mıydı? Laura Deloessian!

407 ve 408 numaralarını taşıyan dairede sırt çantasına rastgele birkaç giysi attı. Çekmecede bir şeye parmağı değdiyse, boyu da fazla büyük değilse, hemen çantaya atıyordu. Gömlekler, çoraplar, bir kazak, jokey şortu. Jack bej blucinini sımsıkı rulo yaptı, onu da zar zor tıktı. O sıra, çantanın rahatsızlık verecek kadar ağır olduğunu farketti. Gömleklerle çorapların çoğunu çıkardı. Kazağı da çıkardı. Diş fırçasını son anda hatırladı. Çantanın kayışlarını omuzlarından geçirdi. Pek ağır sayılmazdı. Şuncacık yükle bütün gün bile yürüyebilirdi. Salonun ortasında sessizce durdu, veda edecek bir kimsenin yokluğunu güçlü biçimde hissetti. Annesi onun gittiğinden emin olmadan dönmezdi buraya. Şimdi dönse, gitme diye emir vermek zorunda kalırdı çünkü. Jack bu üç odaya, alıştığı, sevdiği eviymiş gibi veda edemezdi. Otel odaları, ayrılışları duygusuzca kabullenirdi.

Sonunda telefon bloknotuna yürüdü, otelin ince kalemini eline aldı, en üst kağıda alt alta üç söz yazdı.

Teşekkürler

Seni seviyorum

ve döneceğim.

4

Jack ince kuzey güneşi altında Broadwalk Caddesinde ilerlerken nerede... geçiş yapacağını düşünüyordu. Geçişi yapmadan önce Speedy'yi bir daha görmeli miydi? Mutlaka konuşmalıydı onunla bir kere daha. Gideceği yer hakkında öyle az şey biliyordu ki., kimlerle karşılaşacaktı, neyi arıyordu... aslında bir kristal küreye benziyor. Tılsım hakkında vereceği öğüt bu kadarcık mıydı Speedy'nin? Bir de yere düşürmemesine dair uyarı. Jack hazırlıksızlığını hissettikçe içi bulanır gibi oldu. Hiç devam etmediği bir dersin sınavına girecekmiş gibiydi.

Beri yandan, olduğu yerde geçişi yapmak da istiyordu. O kadar sabırsızdı. Tekrar Diyara dönmek zorundaydı. Bunu şu anda anlamıştı. Duyguları ve özlemleri arasında, o gerçek de pırıl pırıldı. O havayı tekrar solumak istiyordu. Açlık duyuyordu ona karşı. O uzun, geniş ovalar, o alçak dağlar çağırıyordu onu. Yüksek otlarla dolu tarlalar, içlerinden akan dereler! Jack'in tüm vücudu özlüyordu o manzarayı. Neredeyse şişeyi çıkarıp ağzına dayayacaktı ama, o anda şişenin eski sahibini bir ağaca dayanmış oturuyor gördü. Elleriyle dizlerini kucaklamıştı. Yanında kahverengi, iri bir kesekâğıdı duruyordu. Kâğıdın içindekilerin en üstünde koca bir sandviç göze çarpmaktaydı.

"Harekete geçtin artık," diye gülümsedi Speedy. "Yola kovuldun bakıyorum. Vedalarını ettin mi? Annen bir süre eve dönmeyeceğini biliyor mu?"

Jack evet anlamında başını salladı. Speedy sandviçi ona uzattı. "Aç mısın? Bu bana fazla büyük."

"Ben demin bir şeyler yedim," dedi çocuk. "Sana veda edebildiğime memnunum."

"Bizim Jack heveslendi, şahlanıyor, eşiniyor." Speedy uzun kafasını yana eğmişti. "Hızla gidecek."

"Speedy?"

"Ama senin için aldığım şeyleri bırakıp gitme. Hepsi bu kesekâğıdında. Görmek ister misin?"

"Speedy?"

Adam gözlerini kısarak oturduğu yerden Jack'e baktı.

"Babamın beni Gezgin Jack diye çağırdığını biliyor muydun?"

"Şey, herhalde bir yerde duymuşumdur," diye sırıttı Speedy. "Haydi, gel de neler aldığımı gör. Hem sana ilk nereye gideceğini söylemem gerek, değil mi?"

Jack rahatlayıp yaklaştı. Yaşlı adam sandviçi kucağına koydu, kâğıdı kendine doğru çekti. "Mutlu Noeller," dedi, eski bir cep kitabı çıkardı. Jack onun Randy McNally yol atlası olduğunu gördü.

"Sağol," deyip kitabı Speedy'nin elinden aldı.

"Orada harita yok. Bu yüzden McNally’nin haritasındaki yollara göre gitmeye bak. O zaman gideceğin yere varırsın."

"Peki," Jack sırt çantasını indirip kitabı içine soktu.

Speedy, "Bundan sonrakini o şık çantaya sokmak zorunda değilsin," dedi. "Bunu cebinde taşısan da olur." Elini gömleğinin göğüs cebine daldırdı. Lily'nin sigarası gibi ikinci ve üçüncü parmağı arasına kıstırdığı bir şeyi çıkardı. Beyaz, üçgen biçiminde bir şey. Sonunda Jack onun bir gitar mızrabı olduğunu anladı. "Bunu al ve sakla. Bir adama göstereceksin. Sana yardım edecek."

Jack mızrabı elinde evirip çevirdi. Bunun gibisi hiç görmemişti. Fildişindendi. Üzerinde kıvrılan çizgilerden oluşan desenler, sanki anlaşılmaz yazılar vardı. Soyut bir güzelliğe sahipti. Ama mızrap olarak kullanılamayacak kadar ağır gibiydi.

"Adam kim?" diye sordu Jack. Mızrabı pantolon ceplerinden birine soktu.

"Yüzünde koca bir yara izi var... Diyar'a geçince onu az sonra göreceksin. Bir muhafız. Dış Bölge muhafızlarının bir yüzbaşısı aslında. Görmen gereken bayanı görebileceğin bir yere götürecek seni. Böylelikle, başını neden tehlikeye soktuğunun öteki nedenini de öğrenmiş olacaksın. Oradaki arkadaşım senin ne yaptığını anlayacak, seni o bayana ulaştırmanın bir yolunu bulacak!"

"Bu bayan..." diye başladı Jack.

"Evet," dedi Speedy. "Anladın."

"Kraliçe o."

"Ona iyi bak, Jack. Onunla karşılaştığın zaman göreceğini gör. Onun ne olduğunu gör, anlıyor musun? Sonra da batıya doğru yola koyul." Speedy ayağa kalkıp çocuğu dikkatle inceledi. Sanki Jack Sawyer'i tekrar görebileceğinden ilk defa kuşku duyuyordu. Yüzünün kırışıklıkları kıpırdadı, Speedy

konuştu: "Bloat'dan uzak dur. Onun izini gözle, uyanık ol. Onun da, ikizlisinin de. Dikkat etmezsen Bloat senin nereye gittiğini öğrenir. Öğrenince de, kaz peşine düşmüş tilki gibi izler seni." Speedy ellerini ceplerine soktu, Jack'e tekrar baktı. Söyleyecek başka şeyler bulmaya çalışır gibiydi. 'Tılsım'ı al, evlât," diye bitirdi sözlerini. "Al ve sağ salim geri getir. O senin yükün. Ama insan yükünden büyük olmak zorunda."

Jack, Speedy'nin sözlerine öyle dikkat ediyordu ki, gözlerini kısarak bakıyordu yaşlı adamın yüzüne. Yaralı adam. Dış muhafızlar Yüzbaşısı. Kraliçe. Morgan Sloat yamyam gibi peşinde. Ülkenin öbür ucunda, kötü, korkunç bir yerde, bir yük. "Peki," dedi. Keşke yine çayhanede annemle kahvaltı ediyor olsaydım, diye düşündü.

Speedy sıcacık gülümsedi. "Evet Gezgin Jack, tamam." Gülümseme daha da derinleşti. "Geçişi yapma zamanın geldi, ha?"

"Herhalde." Koyu renk şişeyi arka cebinden çekti, kapağını açtı. Tekrar Speedy'ye baktı. Onun solgun gözleri Jack'inkilere çakılmıştı.

"Speedy elinden geldiğince sana yardım edecek."

Jack başını salladı gözlerini kırpıştırdı, şişeyi ağzına doğru kaldırdı. O tatlı, çürümüş koku boğazında isteği dışında bir spazm yarattı. Şişeyi daha kaldırdı, tad ve koku ağzını doldurdu, midesi kasıldı. Yutkundu, o kaba, yakıcı sıvı boğazına döküldü.

Jack gözlerini açmadan saniyelerce önce, çevresindeki kokuların zenginliğinden ve duruluğundan, Diyar'a geçmiş olduğunu anladı. Atlar, çimenler, baş döndüren bir çiğ et kokusu; toz; bir de o berrak havanın kendisi.

Ara Bölüm

SLOAT BU DÜNYADA (I)

"Çok fazla çalıştığının ben de farkındayım," dedi Morgan Sloat oğluna o akşam. Telefonda konuşmaktaydılar. Richard yatakhane koridorundaki telefonun başındaydı. Babası ise, Sawyer Sloat bürosunun en üst katındaki odasında, çalışma masasının başındaydı. Beverly Hills'deydi büro. "Ama bak, sen sen ol da unutma, evlât, bazı şeyler vardır ki, doğru dürüst yapılmasını istiyorsan kendi elinle yapman gerek. Özellikle de müteveffa ortağımın ailesi söz konusu olduğu zaman. Umarım kısa bir yolculuk olacak. New Hampshire'de yapılacak her şeyi bir hafta dolmadan bitirebileceğimi sanıyorum. Bitince seni yine ararım. Belki California'da bir tren gezisi yaparız. Eski günlerdeki gibi. Adalet yine yerine gelecek. Güven yaşlı babana."

Bu binanın kontratı özellikle tatlı bir iş olmuştu. Bu da yine Morgan'ın her şeyi kendi yapma hevesi sayesinde böyleydi. Sawyer'le ikisi önce kısa süreli bir kira anlaşması koparmışlar, sonra dizi dizi davalar sonucu onu uzun vadeli kira kontratına çevirmeyi başarmışlardı. Oturup binanın metrekare kirasını hesaplamış, gerekli değişiklikleri yapmış, kısım kısım yeni kiracılara vermek üzere ilânlar vermişlerdi. Binada eski kiracı olarak bir tek giriş katındaki Çin lokantası kalmıştı artık. Metrekare değerinin çok altında bir kira ödüyordu. Üçte biri kadar bir şey hemen hemen.

Sloat onunla mantıklı konuşmaya çalışmıştı ama, adam kendisinden daha yüksek kira sızdırmak istediklerini anlayınca, birden İngilizce bilmez, anlamaz oluvermişti. Sloat'un onunla anlaşma çabaları birkaç gün kör topal uzamış, derken günün birinde, çıraklardan birinin arkadaki mutfak kapısından bir kova yağı arkadaki çöp avlusuna çıkarmakta olduğunu görmüştü. Bir anda kendini daha iyi hissetmeye başlayan Sloat adamı izlemiş, yağı oradaki çöp variline boşalttığını da görmüştü. Daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Ertesi gün, arka avluyu lokantadan ayıran bir çit dikildi, bir sonraki gün de Sağlık Bakanlığının ihbar almış müfettişleri Çinlinin burnuna celbi dayadılar. Bundan sonra çıraklar her türlü çöp ve artığı, bu arada yağları, lokantanın içinden geçirip ön kapıdan çıkararak Sloat'un yeni yaptırdığı çöp yerine götürmek zorunda kalıyorlardı. Yeni çöp yeri lokantaya fazla yakındı. Müşteriler tavsamaya başladı. Yemek yerken burunlarına çöp kokuları gelir olmuştu. Dükkânın sahibi İngilizce bilgisini yeni baştan hatırladı, kirayı iki katına çıkarmayı teklif etti. Sloat ona, ses tonu minnet yansıtan, ama anlamı olmayan bir konuşmayla cevap verdi. O gece üç kadeh martini içtikten sonra arabasına atlayıp evinden lokantaya geldi, bagajdan bir beyzbol sopası çıkardı, bir zamanlar sokağa bakan, şimdi ise çöp varillerine bakan kocaman camları kırıp parçaladı.

Evet, bütün bunları yapmıştı ama, aslında onları yaptığı zaman henüz Sloat, Sloat değildi.

Ertesi sabah Çinli bir görüşme daha istedi, bu sefer kirayı dört katına çıkarmayı teklif etti. "İşte şimdi adam gibi konuştun," dedi Sloat ona. "O halde şöyle yapalım. Ekip ruhu yaratmaya katkısı olsun diye, camınızın takılma giderlerinin yansını biz karşılayalım."

Sawyer ve Sloat'un binayı ele geçirmesinden dokuz ay sonra tüm kiralar adamakıllı artmış, başlangıçta yaptıkları maliyet-kâr tahminleri kötümser görünmeye başlamıştı. Bugün artık bu bina işi Sawyer ve Sloat'ın en mütevazi işleri arasında kalmıştı ama, Morgan yine de, yeni yaptıkları modern binalara rağmen, burayı gördükçe gurur duyuyordu. Ne zaman o kendi diktirdiği çitin önünden geçse, şirkete ne kadar katkısı olduğunu hatırlıyor, şimdiki taleplerinin ne kadar mantıklı olduğuna bir kere daha hak veriyordu!

İsteklerinin âdil olduğu yolundaki bu duyguyu Richard'la konuşurken de hissetmekteydi. Zaten Phil Sawyer'in hisselerini devralmak istemesi Richard için değil miydi? Richard bir bakıma Morgan'ın ölümsüzlüğünü temsil ediyordu. Oğlu önce en iyi iş idaresi okullarını bitirecek, hukuk masteri yapacak, ondan sonra şirkete gelecekti. Bu hazırlıklarla donanmış olarak, Richard Sloat artık firmanın tüm girift ve duyarlı işlerini gelecek yüzyıla aktaracaktı. Çocuğun kimyager olmak konusundaki o gülünç hevesi, asla babasının kararlılığı karşısında dayanamazdı. Richard babasının işinin çok daha ilginç olduğunu anlayacak kadar akıllı bir çocuktu. Test tüplerinin başında uğraşmaktan çok daha kazançlı olduğu da ayrı. Bu 'araştırma kimyageri' olma hevesi çabuk geçecekti! Gerçek dünyaya bir kere bakması yetecekti. Eğer Richard, Jack Sawyer'in hakkını yememe konusunda kaygı duyarsa, o zaman da ona yılda elli bin dolarla üniversite eğitiminin, âdil olmak bir yana, pek cömert bir teklif olduğu anlatılabilirdi. Harika bir teklifti bu. Zaten Jack'in bu işi isteyeceği, ya da yapacak yeteneğe sahip olacağı belli miydi?

Beri yandan, kazalar da olmadık şeyler değildi. Jack Sawyer'in yirmi yaşına varabileceğini bile kim garanti

edebilirdi ki?

"Aslında mesele tüm formaliteleri, sahiplik anlaşmalarını düzenli hale getirmek," dedi Sloat oğluna, "Lily epeydir benden kaçıyor. Beyni iyice peynire döndü, inan bana. Bir yıl daha yaşayacağını sanmıyorum. Şimdi yerini bulduğuma göre gidip onu görmezsem, işi savsaklar, paraları bir vesayet vakfına falan devreder, kontrolünü da bana vermez bakarsın. Bak, kendi dertlerimle senin canım sıkmak istemem. Yalnızca birkaç gün evde olmayacağımı haber vermek istedim. Belki telefon edersin diye. Bana mektup falan yaz. Geziyi de unutma, tamam mı? California tren yolculuğunu bir kere daha yapmamız şart."

Çocuk mektup yazacağına söz verdi, çok çalışacağına söz verdi, babası için, Lily Cavanaugh için. Jack için kaygılanmayacağına söz verdi.

Bu söz dinler evlât gün gelip Stanford ya da Yale gibi büyük bir üniversitenin son sınıfına vardığında Sloat ona Diyar'ı da gösterecekti. Richard'ın o zaman yaşı, vaktiyle Sloat'un Diyar'la ilk tanıştığı yaştan altı yedi yaş daha küçük olacaktı. (O zamanlar daha Kuzey Hollywood'daki ilk bürolarındaydılar. Phil Sawyer ortağına anlatıyor, Sloat önce şaşırıyor, sonra kızıyordu. Phil'in için için kendisiyle eğlendiğinden emindi çünkü. Daha sonra ilgilenmeye başlamıştı ama. Phil'in başka bir dünyayla ilgili bunca kurgu bilim zırvalığını kendi kendine uyduramayacağını hissetmişti. Sonunda Richard da Diyar'ı görünce, o zamana kadar fikrini değiştirmemişse bile, o zaman değiştirecekti. O dünyaya bir bakmak bile insanın bilim adamlarına olan o sarsılmaz güvenini yerle bir etmeye yeterdi.

Sloat avucunu dazlak kafası üzerinden kaydırdı, sonra bıyıklarım elledi. Oğlunun sesini duymak onu anlaşılmaz bir biçimde rahatlatmıştı. Richard o terbiyeli 'adımlarıyla kendisini" izlediği sürece her şey yolunda demekti. Springfield-Illinois'de şu sıra gece bastırmıştı artık. Richard Sloat, Thayer Okulunun Nelson binasında, yeşil koridordan yürüyor, kendi çalışma masasına gidiyor olmalıydı. Belki babasıyla geçirdikleri ve geçirecekleri güzel günleri düşünüyor, belki babasının California kıyısındaki özel demiryolunu hatırlıyordu. Babasının bindiği jet yüzlerce mil kuzeyden geçerken, Morgan Sloat yine de pencereden bakacak, bulutların aralanıp mehtabın manzarayı göstermesini dileyecekti.

Morgan hemen işinden çıkıp evine gitmek istiyordu. Evine kadar yol yarım saat sürmezdi. Kıyafetini değiştirir, bir şeyler yer, belki biraz kokain çekmeye bile vakit bulurdu havaalanına gitmeden önce. Ama daha önce Marina'ya uğraması şarttı. Orada bir müşteriyle konuşacaktı. Fıttırmıştı adam. Toplum hayatından çekilmek üzereydi. Ondan sonra da, yeni Sawyer Sloat projesinin körfezi kirlettiğini ileri süren dernek üyeleriyle bir toplantı yapması gerekiyordu. Bu tür işleri ertelemek olmazdı. Gerçi Sloat kendi kendine, Lily Cavanaugh ve oğlu konusunu halleder etmez, müşterilerden bazılarını tasfiye edeceğine dair sözler, kararlar vermişti. Artık büyük işlerle meşgul olacaktı o. Koskoca dünyaların komisyonculuğunu yapacaktı bundan böyle. Payı da yüzde on düzeyinde kalmayacaktı. Şimdi geriye bakınca, Phil Sawyer'e nasıl olup da bu kadar uzun süre dayanabildiğim anlayamıyordu. Ortağı hiçbir zaman kazanmak için oynamazdı. Ciddi değildi o açıdan. Kafasında sadakat, onur gibi birtakım duygusal kavramlar dolaşırdı. Çocukları

büyütürken yarı uygar hale getirmek, gözlerindeki bağı açmadan önce onları saygınlığa hazırlamak için söyleyip durduğumuz zırvalara inanırdı gerçekten. Şimdiki uğraşıları gerçi maddesel görünüyordu ama, Sawyer'lerin kendisine çok şey borçlu olduklarını hissediyordu hep. Ne kadar borçlu olduklarını düşünürken hazımsızlığı göğsünde bir kalp krizi gibi hissetti. Güneşli park yerinde arabasına doğru yürüyor, buyandan cebinden bir hazım ilacı çıkarıp ağzına atıyordu.

Phil Sawyer azımsamıştı onu. Acısı hâlâ içinden çıkmıyordu. Phil onu, kafesinden ancak gerektikçe çıkarılabilecek evcilleştirilmiş bir çıngıraklı yılan olarak görürdü. Başkaları da öyle görürdü. Park bekçisi, kovboy şapkasının kenarı altından onu süzüyordu. Sloat arabasının çevresinde döndü, çizik veya çarpma izi aradı. Hazım ilacı erimiş, yemek borusunu alev alev yakıyordu. Boynu iyice terlemeye başladı. Park bekçisi onunla şakalaşılamayacağını bilirdi. Daha iki hafta önce, BMW'sinin kapısında bir çizik buldu diye tam anlamıyla canına okumuştu Sloat adamın. Azarladıkça bekçinin yeşil gözlerinde bir vahşi saldırganlığın tutuşmasını seyrediyor, daha üsteliyor, acaba bana karşı bir hareket yapar mı diye zevkle bekliyordu. Sonunda bekçi kendini tutamamış, çok zayıf bir sesle, belki de çiziğin başka bir yerde olduğunu önermişti. Lokanta otoparklarında falan. Işık da iyi değildi oralarda. Belki Sloat görememiş olabilirdi.

O zaman Sloat ona, "kapa kokmuş ağzım," demişti. "Küçümsediğin bu çiziği tamir ettirmek bana senin haftalığının iki katına patlayacak. Seni şu an kovmam gerekirdi, itoğlu. Kovmayışımın tek nedeni, yüzde iki ihtimalle belki de haklı olabilirsin diye. Dün gece Chasen'den çıktığında belki de kapı kulpunun altına bakmamışımdır. Belki bakmışımdır, belki bakmamışımda. Bu yüzden

kovmuyorum seni. Ama bir daha bana "Günaydın, Bay Sloat" ve "Güle güle Bay Sloat"dan başka lâf edersen kendini kapının dışında bulur, neye uğradığını şaşırırsın." İşte bu yüzden bekçi şimdi onun arabayı inceleyişini seyrediyor, güle güle demek için bile yanaşmayı göze alamıyordu. Sloat bazen pencereden adamın arabada bir yeri deliler gibi, ova ova sildiğini, kuş pisliklerini temizlediğini, çamurları yok ettiğini görüyordu. İşte yöneticilik demek bu demekti zaten.

Otoparktan çıkarken dikiz aynasında bekçiye baktığında, adamın suratındaki ifadenin Phil Sawyer'in ölürkenki ifadesine pek benzediğini gördü. Utah'daki o bomboş arazide ölürkenki ifadesine. Uzaklaşırken kendi kendine gülümsüyordu.

* * *

Philip Sawyer, Morgan Sloat'u daha ilk tanışmalarından başlayarak hep azımsamıştı. O zaman daha Yale'in birinci sınıfındaydılar. Belki de beni azımsamak kolaydı da ondan, diye düşündü Morgan. Akron'dan gelme, şiş suratlı, şişman, taşralı bir safteron. Ohio'dan ömründe ilk defa ayrılıyordu. Arkadaşlarının New York'dan rahat rahat söz edişlerini, "21"den, "Stork Klüp"den, Brubeck'den. Errol Garner'den konuşuşlarını dinlerken cehaletini saklamak için az mı ter dökmüştü? Elinden geldiği kadar rahat bir ifadeyle, "Ben kentin aşağı kısmım seviyorum," diye lâfa karışmıştı bir keresinde. Bunu söylerken avuçları sırılsıklam, yumrukları sıkılıydı. (Sabahları uyandığında Morgan genellikle avucunda kendi tırnaklarının izlerini bulurdu hep.) Tom Woodbine o zaman ona, "Hangi aşağı kısmı, Morgan?" diye sormuştu. Ötekiler kıkırdaşmışlardı tabii. "Broadway ve Village gibi yerler işte." Yine gülüşmüşlerdi çocuklar. Hem de daha hızlı.

Morgan yakışıklı değildi. Şık da değildi. Gardrobu iki elbiseden oluşuyordu. İkisi de koyu gri, ikisi de korkuluk omuzluydu. Saçları daha lisedeyken dökülmeye başlamıştı. Kısa saçlarının arasından kafasının pembe derisi gözüküyordu.

Yo, güzellikten eser yoktu Sloat'da. Nedenlerin birazı da ondan kaynaklanıyordu. Yumrukları hep sıkılıydı. Sabahları avucunda bulduğu o çürükler ruhunun bir fotoğrafı gibiydi. Öteki çocuklar gösterişe önem veriyorlardı. Sawyer gibi onların da profilleri iyi, mideleri sarkmamış, davranışları rahat ve güvenliydi. Hepsi koltuklara gömülmüş, ayaklarını koltuğun kolu üzerinden atmış otururlarken, Morgan elbisesi buruşmasın diye ter içinde ayakta dururdu. Çevrede kaşmir kazaklar, omuzlara atılıp bağlanırdı. Kimi aktör, kimi oyun yazan, kimi şarkı yazarı olacaktı bu gençlerin. Sloat baştan beri kendini yönetmen olarak görürdü. Hepsini ancak kendisinin çözebileceği karmaşık işlere dolaştıracaktı o.

Sawyer'le Tom Woodbine oda arkadaşıydılar. İkisi de Sloat'un gözüne hayallere sığmayacak kadar zengin birileri gibi gözüküyorlardı. Woodbine'ın tiyatroya ilgisi orta karardı. Drama derslerine gelişi, gruba katılışı, Phil orada diyeydi. Özel okuldan gelme bir genç olan Thomas Woobine'in diğerlerinden bir farkı da, çok ciddi ve çok açık sözlü bir çocuk olmasıydı. Hukukçu olmak niyetindeydi. Daha şimdiden bir yargıç için gerekli dikkat ve tarafsızlığa da sahip gibiydi. (Onu tanıyanların çoğu, sonunda Yüksek Mahkeme üyesi falan olacağına inanırlar, kendisi bundan pek utanırdı.) Woodbine aslında Sloat'un ölçülerine göre yeterince ihtiraslı bir insan değildi. İyi yaşamaktan çok, doğru yaşamaya önem verirdi. Ama tabii onun her şeyi vardı. Kazara bir şeyi eksikse, diğer insanlar onu da ona hemen veriyorlardı. Gerek

doğanın, gerekse dostların bu kadar şımarttığı biri nasıl ihtiraslı olabilirdi ki? Sloat ondan hemen hemen bilinç dışı olarak nefret etmekteydi. Bir türlü onu 'Tommy" diye çağıramıyordu.

Yale'deki dört yılları boyunca Sloat iki oyunun yönetmenliğini yaptı. Biri "Çıkış Yok" adlı bir oyundu. Okul gazetesinin eleştirisinde, "Öfkeli bir karmaşıklık" diye değerlendirilmişti. İkincisi de "Volpone"du. Gazete onunla ilgili olarak, "Fır dönen, alaya, karanlık, inanılmaz derecede kirli," demişti. Bu niteliklerin çoğundan Sloat sorumlu tutuluyordu. Belki de yapı olarak yönetmen değildi aslında. Görüşü fazla yoğun ve kalabalıktı. Bu durumda, ihtirası azalmadı ama, yön değiştirdi. Madem ki yeri kameranın arkası değildi o da kameranın karşısındaki insanların arkasında olurdu. Phil Sawyer de böyle düşünmeye başlamıştı. Zaten Phil tiyatro sevgisinin sonunda kendisini nereye götüreceğini bilemeyen biriydi. Belki yazar ve aktörlerin ajanı olarak başarılı olabileceğini düşünüyordu. Son sınıftayken bir gün Phil, Sloat'a, "Haydi, Los Angeles'e gidelim, bir acentelik kuralım," dedi. "Delice bir fikir, annemiz, babamız çok kızacak ama, belki de yürütürüz. İki yıl aç kalacaksak, kalalım bakalım."

Phil Sawyer'in aslında zengin olmadığını Sloat ilk yıl öğrenmişti zaten. Yalnızca görünüşü öyleydi.

"Paramız yettiği zaman Tommy'yi avukatımız olarak tutarız. O zamana kadar o da hukuku bitirir."

"Evet, tabii," demişti Sloat. Buna vakti gelince engel olmayı hesaplıyordu. "Adımız ne olacak?"

"Ne istersen. Sloat ve Sawyer iyi mi? Yoksa alfabeye göre mi gidelim?"

"Sawyer ve Sloat, tabii, daha iyi. Alfabetik düzen." demişti Sloat. İçin için kuduruyordu. Ortağının onu şimdiden ikinci plana ittiğini hissediyordu.

İkisinin de annesi, babası bu fikri hiç tutmadı. Phil'in tahmini doğru çıktı. Yeni ortaklar elden düşme bir DeSoto'yla (Morgan'ındı araba... Sawyer'in kendisine neler borçlu olduğunun bir kanıtı daha) Los Angeles'e doğru yola çıktılar. Kuzey Hollywood'da bir büro tutup orayı fareler ve pirelerle paylaşarak kulüplere gitmeye, kartvizit dağıtmaya başladılar. Bir şey çıkmadı. Dört aylık bir süre bomboş geçti. Ellerinde komik olabilmek için içen bir komedyen, yazı yazamayan bir yazar, parayı nakit isteyen bir striptizci vardı. Derken bir gün öğleden sonra marihuana çekip viski içerlerken, Phil Sawyer kıkır kıkır gülerek Sloat'a Diyar'dan söz etti.

"Ben neler yapabiliyorum, biliyor musun, muhteris kerata? Gezginim ben, ortak. Hem tâ nerelere kadar gidiyorum."

Artık ikisi de gidip gelmeye başlamışlardı öteye. Kısa süre sonra Phil Sawyer bir partide genç bir aktris buldu, bir saat sonra da ilk önemli müşterilerini kazanmış oldular. Kızın üç de arkadaşı vardı. Onlar da ajanlarından memnun değildiler, içlerinden birinin erkek arkadaşı doğru dürüst bir film senaryosu yazmıştı. Bir ajana ihtiyacı vardı. Onun da bir arkadaşı vardı... Üçüncü yılları dolmadan yeni bir büro, kendilerine birer daire tuttular, Hollywood, pastasının bir dilimini ,ele geçirdiler. Diyar, Sloat'un kabullendiği, ama hiçbir zaman anlayamadığı bir biçimde, kutsamıştı onları. Uğur getirmişti.

Müşterilerle Sawyer uğraşıyor, Sloat para işlerine, yatırımlara, acenteliğin ticaret kısmına bakıyordu. Sawyer parayı harcamak zorundaydı. Öğle yemekleri, uçak biletleri...

Sloat ise saklıyordu. Bu da ona, birazını cebe atma hakkını veriyordu. Şirketi yeni yeni alanlara iten hep Sloat'tu. Emlâk komisyonculuğu, müteahhitlik, imalât anlaşmaları. Tommy Woodbine, Los Angeles'e geldiğinde, Sawyer ve Sloat artık beş milyon dolarlık bir şirket olmuştu.

Sloat eski sınıf arkadaşından hâlâ nefret etmekte olduğunu gördü. Tommy Woodbine on beş kilo almıştı. Lacivert yelekli takımlarıyla, görünüşü olsun, davranışı olsun, yargıçlara her zamandan çok benziyordu. Yanakları her zaman biraz kırmızıydı (alkolik mi acaba? diye merak ediyordu Sloat), nezaketi, kibarlığı, düşünceli hali bir başkaydı. Dünya onun üzerinde birtakım izler bırakmıştı. Göz uçlarında bilgece minik çizgiler, gözlerde bir temkinlilik. Sloat bir anda anladı. Phil Sawyer'in, kendisine söylenmedikçe durumu asla kavrayamayacağını biliyordu, Tommy Woodbine'in dev bir sırrı vardı. Ne kadar parlak bir genç olursa olsun, Tommy Woodbine aslında homoseksüeldi. Belki o kendine 'şen' derdi. Bu durum her şeyi kolaylaştırabilirdi. Nitekim sonunda Tommy'den kurtulmayı da kolaylaştırmıştı.

Sapıklar sık sık öldürülürdü, değil mi ya? Hem yeni yetme bir çocuğun yetiştirilme sorumluluğunu yüz otuz kiloluk bir sapığa bırakmayı kim isterdi? Phil Sawyer büyük bir hata yapmış, Tommy'yi servetinin yöneticisi, oğlunun vasisi tayin etmişti ama, bir bakıma Sloat, Phil'i bu yanlış kararın acı sonuçlarından kurtarmış oluyordu. Katiller Diyar'dan getirilmişti. Çocuğun kaçırılma işini yüzlerine gözlerine bulaştıran o iki kişiydi yine. Kaçarken bir kırmızı ışıktan geçmişler, yurtlarına dönemeden neredeyse tutuklanma tehlikesiyle yüzyüze gelmişlerdi.

Sloat belki birinci kere olarak, keşke Phil Sawyer hiç evlenmese işler ne kadar daha kolay olurdu, diye düşündü. Lily olmasa, Jack de olmazdı. Jack olmasa, sorunlar da olmazdı. Sloat, Lily Cavanaugh'nun önceki hayati konusunda ayrıntılı raporlar derlemiş, Phil belki onlara hiç bakmamıştı bile. Raporlarda ne kadar süre kiminle olduğu falan hep yazılıydı. Bir baksa, o aşkı bir anda, kamyonetin Woodbine'i öldürdüğü gibi öldürmek işten değildi. Belki de okumuştu da, yine etkilenmemişti Phil. Lily Cavanaugh ile evlenmeyi istiyordu çünkü. Evlenmişti de. Lanet olası ikizlisi de Kraliçe Laura'yla evlenmişti. Yine bir azımsama. İkisi de aynı sona varmışlardı. Hak etmişlerdi.

Sloat memnundu. Bu durumda bir iki ayrıntı daha çözümlenirse her şey yoluna girecek demektir, diye düşündü. Bunca yıldan sonra! Arcadia Plajından döndüğünde, Sawyer ve Sloat şirketi çantada keklik olacaktı artık onun için. Diyar'da da durum buna benziyordu. Orası da Morgan'ın kucağına düşmeye hazırdı. Kraliçe ölür ölmez, ülkeyi kocasının eski vekili yönetmeye başlayacaktı. Kendisinin (ve Sloat'un) istediği tüm ufak değişiklikleri getirecekti. O zaman akmaya başlayacaktı paralar işte! Sloat, Marina del Rey yoluna saptı. Yalnız para değil, her şey akıp gelecekti o zaman!

Müşterisi Asher Dondorf, Marina'nın biraz ilerisinde, bir kondo'nun alt kısmında oturuyordu. Eski bir karakter artistiydi. Yetmişli yılların sonlarında şaşılacak kadar çok rol almış, televizyon dizilerinde de iyice tanınmıştı. Sevimli genç dedektif çiftin ev sahibi rolünde o vardı. Yazarlar onun rolünü arttırdıkça, Dandorf daha çok seyirci mektubu almaya başlamıştı. Genç dedektif çiftin manevi babası gibi olmuştu artık. Bir iki cinayeti ona çözdürüyorlar, onu da tehlikelerle

yüzyüze getiriyorlardı. Maaşı iki katına çıktı, sonra üç kat, dört kat oldu, altı yıl sonra dizi son bulunca da tekrar sinemaya döndü. Sorun işte o zaman patladı. Dandorf kendini yıldız sayıyordu ama, stüdyolar ona karakter oyuncusu gözüyle bakıyorlardı. Tutulan biri olmakla birlikte, projelerde gerçek ağırlığı olamaz, diyorlardı. Dandorf soyunma odasına çiçekler yollanmasını, ona özel kuaför, özel diksiyon hocası tutulmasını bekliyor, daha fazla para, daha fazla saygı, daha fazla sevgi istiyordu. Oysa Dandorf da iş yoktu.

Sloat arabasını parkedip indi, kapıyı kaldırıma sürtmemeye özen gösterdi. Bir karara varmıştı Sloat son günlerde. Şu birkaç gün içinde, Jack Sawyer'in Diyar'ı bildiğini öğrenir, ya da bundan kuşkulanırsa, öldürecekti çocuğu kesinlikle. Bazı rizikolar kabul edilemezdi.

Kendi kendine gülümsedi, ağzına bir sindirim hapı daha attı, kondo'nun kapışım vurdu. Şimdiden biliyordu zaten. Asher Dondorf nasılsa kendini öldürecekti. Bunu evinin salonunda yapacak, mümkün olduğu kadar şatafatlı olmasını sağlayacaktı. Pis bir ölümün, ipoteğini elinde tutan bankaya karşı bir intikam olduğunu sanıyordu salak. Dandorf solgun suratı, titreyen elleriyle kapıyı açtığında Sloat'un sıcak selâmı gerçekten içten gelmeydi.

İKİNCİ KİTAP

DENEYLER YOLU

Bölüm: 6

KRALİÇENİN PAVYONU

1

Jack'in gözlerinin hemen önündeki testere dişli otlar kılıç gibi uzun ve dik görünüyordu. Bunlar rüzgârda eğilmez, rüzgârı keserdi. Jack başını kaldırırken inledi. Bu otlardaki kibir onda yoktu. Midesi su dolu gibiydi. Alnı, gözleri yanıyordu. Kendini itip dizleri üzerinde doğruldu, zorlanarak ayağa kalktı. Tozlu yolda upuzun bir at arabası ona doğru geliyordu. Arabacı sakallı, kırmızı suratlı bir adamdı. Arabada taşıdığı fıçıların biçimine çok yakın bir vücudu vardı. Jack'e bakıyordu. Jack başını salladı, başıboş dolaşan bir çocuk izlenimi yaratmaya çalıştı. Ayağa kalkınca artık midesinin bulanması geçmişti. Hattâ Los Angeles'ten ayrıldığından bu yana kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti galiba. Yalnızca sağlıklı değil, uyumlu, vücuduyla akortlu gibiydi. Buranın ılık, tatlı havası yüzünü okşadı. Ne güzel kokuyordu hava... çiçek kokuluydu. Çevredeki çiğ et kokusunun altından, o çiçeksi niteliği yine de belli oluyordu. Jack ellerini yüzünden geçirdi, arabacıya baktı. İlk defa buranın bir yerlisini görüyordu.

Arabacı ona bir şey söylerse ne diyecekti? Acaba İngilizce mi konuşuyorlardı ki burada? Onun alıştığı İngilizceden mi? Ya Ortaçağdaki kraliyet İngilizcesini falan konuşuyorlarsa? Böyle bir şey olursa dilsiz rolü yapmaya karar verdi.

Arabacı sonunda gözlerini Jack'den ayırdı, atlarına dilini şaklattı. Çıkardığı ses pek İngilizceye benzemiyordu. Ama belki yalnız atlara böyle deniyordu burada. Jack otlar arasında geriledi. Adam ona tekrar baktı, başıyla selâm verdi, Jack şaşırdı. Adamın hareketi ne dostça, ne de düşmancaydı. Yalnızca eşitler arasında bir iletişimdi. Paydos saati gelse sevineceğim, arkadaş, dermiş gibi bir şey. Jack de selâm verdi. Ellerini ceplerini sokmaya çalıştı, bir an şaşkınlık onun aptal gibi gösterdi. Arabacı güldü. Gülüşünde bir tatsız yan yoktu.

Jack'in kıyafeti değişmişti. Ayağında fitilli kadife pantolonu yerine, yünlü kumaştan, epey sert dokunmuş, bol bir pantolon vardı. Üstünde ise mavi kumaştan bedene oturmuş bir ceket göze çarpıyordu. Ceketin önü düğme yerine kumaştan kanca ve iliklerle kapanıyordu. Tıpkı pantolon gibi bu da belli ki elde dikilmişti. Ayağındaki Nikes'ları da gitmiş, yerine deriden sandaletler gelmişti. Sırt çantası, ince bir askıyla omuza geçen deri bir torba olmuştu. Arabacı da tıpkı bu tür bir kıyafet içindeydi. Onun ceketi deridendi. Çok lekeliydi. Öyle ki, artık halka içinde halkalar oluşmuş, ağaç gövdelerinin kesitini andırıyordu.

Araba toz toprak arasında tangırdayarak geçti. Fıçılardan mayalı bira kokusu yükseliyordu. Biraların arkasında üst üste üç sarı teker göze çarpıyordu. Jack önce hiç düşünmeksizin kamyon lastiği sandı onları. Kokusunu alırken, üzerinin dümdüz olduğunu da farketti. Krem gibi bir kokusu vardı. Gizli lezzetler ilham eden bir koku. Birden karnı acıktı. Peynirdi bunlar. Ama tadını bildiği peynirlerden değildi. Peynir tekerlerinin arkasından, arabanın en gerisinde düzensiz şekilde üst üste yığılmış çiğ etler duruyordu. Uzun parçalar halinde kesilmişti. İp gibi iç organlar da vardı. Onları pek

tanıyamıyordu. Sinekler yığının üzerinde pırıl pırıldı. Çiğ etin keskin kokusu, peynirin uyandırdığı açlık duygusunu yok etti. Araba geçer geçmez adımını atıp yolun ortasına çıktı, onun tepede gözden kayboluşuna baktı, sonra peşi sıra, kuzeye doğru yola koyuldu.

Tepeye kadar olan yolun yansına vardığında, öteki taraftaki o koca çadıra benzer yerin yüksek direklerini, dalgalanan bayraklarını yine gördü. Geçen sefer yediği böğürtlenlerin önünden geçerken çadır da olduğu gibi ortaya çıkmıştı. Aslında koca bir pavyondu orası. İki yana doğru uzanıyordu. Bir koca kapısı, bir bahçesi vardı. Alhambra gibi bir garipti biçimi.

Yazlık saray, diyordu içgüdüleri Jack'e. Alhambra gibi bu da okyanusun kenarındaydı. İnsanlar küçük gruplar halinde koca pavyonun içinde, çevresinde dolaşıyorlardı. Mıknatıs gücüne kapılmış gibiydiler. Toplanıyor, sonra yine dağılıyorlardı.

Erkeklerden bazıları parlak renkli, zengin giysiler giymişlerdi ama daha çoğu Jack'in giydiklerine benzer kılıklardaydılar. Kadınlardan birkaçı parlak beyaz elbiseler içinde avluda dolaşıyorlardı. Kapının dışında birkaç daha küçük çadır vardı. Araya derme çatma ahşap kulübeler de katılmıştı. Orada da insanlar dolanıyor, bir şeyler yiyor, bir şeyler satın alıyor, konuşuyorlardı. Ama dışardakilerin davranışı daha rahat, daha rastgele gibiydi. O kalabalığın arasında Jack yüzü yaralı adamı bulmak zorundaydı.

Önce dönüp arkasına baktı, lunaparka ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Elli metre kadar ilerde saban çeken bir çift küçük, siyah at görünce lunaparkın bir çiftlik haline getirilmiş olduğunu

sandı. Ama kenarlarda insanlar durmuş, sabanı seyrediyorlardı. O zaman bunun bir tür yarışma olduğunu anladı. Derken gözü çok iri yan, kızıl saçlı bir adama takıldı. Belden yukarısı çıplaktı. Olduğu yerde topaç gibi dönüyordu. Uzanmış elinde ağır bir cisim tutmaktaydı. Birden durdu, ağır cismi savurdu, cisim epey uzağa uçtu, otluk alanın bir ucuna düştü, çekiç olduğu ancak o zaman anlaşıldı. Lunapark bir panayır yeriydi, çiftlik değildi. Jack orada yiyecek satılan masaları, babalarının omzunda dolaştırılan çocukları gördü.

Panayırın içinde acaba işlerin düzenli yürümesini sağlayan bir Speedy Parker var mıydı? İnşallah vardır, diye umdu Jack.

Ya annesi? Hâlâ çayhanede kahvaltı mı ediyor, oğlumu neden yolladım diye pişmanlık mı duyuyordu?

Jack döndü, demin geçen arabanın izleri üzerinden yaz sarayının kapısına doğru ilerledi.

2

Kapıdaki kalabalığın hep birlikte dönüp kendisine bakacaklarından, onun yabancılığını bir anda sezeceklerinden korkuyordu. Elinden geldikçe gözlerini yere eğiyor, zor bir işi yapmaya giden çocuk gibi görünmeye çalışıyordu. Belki birtakım alış verişler yapsın diye yollanmıştı. Yüzünden neler alacağım hatırlamaya çalıştığı okunuyordu. Bir kürek, iki tırmık, bir yumak sicim, bir şişe kaz yağı... Ama yavaş yavaş, kalabalıktaki yetişkinlerin kendisine hiç dikkat etmediğini anladı. Ya hızlı, ya yavaş yürüyorlar, mallara bakıyorlar, halıları, demir kap kaçağı, bilezikleri gözden geçiriyorlardı. Bunların hepsi küçük çadırlarda sergilenmekteydi. Sonra tahta kupalarla bir şeyler içiyor, birbirinin kolunu çekiştirip bir şeyler söylüyor, durup biraz sohbet ediyor, kapıdaki

muhafızlarla konuşuyorlardı. Herkes kendi işiyle meşguldü. Jack'in numara yapması o kadar gereksizdi ki, gülünçtü âdeta. Doğruldu, kendine yol açıp kapıya doğru yanaşmaya başladı.

Kapıdan öyle rahat rahat geçemeyeceğini hemen anladı. İki yandaki muhafızlar herkesi durdurup sorular soruyorlardı. Yaz sarayına girmek isteyen herkes giremiyordu içeriye. Bazıları belgelerim gösteriyor, ya da rozetlerini, mühürlerini gösterip geçiyorlardı. Jack'de yalnızca Speedy Parker'ın verdiği o mızrap vardı. Onun kabul edileceğini pek sanmıyordu. O anda biri muhafızlara yaklaştı, gümüş rozetini gösterdi, geçmesini söylediler. Peşinden gelen adam durduruldu. Muhafızlarla tartıştı, derken sesi ve davranışı değişti, Jack adamın yalvarmaya başladığını anladı. Muhafız başını iki yana salladı, adama uzaklaşmasını emretti.

Jack'in sağından bir ses duyuldu. "Onun adamları geçmekte zorluk çekmiyor ama!" Bu söz, bu diyarın dili konusundaki kuşkulan çözümlemiş oldu. Jack, acaba bana mı söyledi diye başını çevirdi.

Ama yanıbaşındaki orta yaşlı adam bu sözü bir başkasına söylüyordu. İkisi de basit kılıklar giymişlerdi. Saray kapılarının dışındakilerin çoğu öyleydi. İkinci adam, "İyi de yapıyorlar," diye karşılık verdi. "Kendisi yolda, geliyor. Bugün bir ara buraya varır herhalde." Jack onların peşine takıldı, kapıya sokuldu.

İki adam yaklaşırken muhafızlar da bir adım ileri çıktılar. Adamların ikisi de aynı muhafıza yürüdü, öteki muhafız en yakınındaki adama işaret etti. Jack geri kaldı. Yaralı adamı hâlâ görememişti. Subay da yoktu buralarda hiç. Görünen tek askerler bu muhafızlardı. İkisi de genç köylülerdi herhalde. Enli, kırmızı suratları, fırfırlı üniformaları vardı. Süslenmiş

çiftçi çocukları gibiydiler. Jack'in izlediği iki adam herhalde sınavdan geçmiş olacaklar ki, biraz konuştuktan sonra üniformalılar yol verdi, onları içeri aldılar. Bir muhafız Jack'e keskin bakışlarla baktı, Jack başını çevirdi, geriledi.

Yara izli Yüzbaşıyı bulmadıkça bu saraya asla giremeyecekti.

Bir grup erkek, demin Jack'a bakan muhafıza yaklaştılar, tartışmaya başladılar. Bir randevuları vardı. Çok önemliydi. Çok büyük paralar söz konusuydu. Ama ne yazık ki üstlerinde gerekli kâğıtları yoktu. Muhafız başını salladı, sallarken çenesi gömleğinin volanlarına değdi. Jack onları seyreder, Yüzbaşıyı nasıl bulacağını düşünürken, grubun lideri ellerini havada çeviriyor, göğsünü yumruklayıp duruyordu. Yüzü tıpkı muhafızınki gibi kızarmıştı. Sonunda parmağıyla askerin göğsünü dürtmeye başladı. Öbür muhafız da oraya geldi. İkisi de sıkkın ve öfkeliydiler.

Uzun boylu, dimdik yürüyen bir adam belirdi. O da üniformalıydı ama, askerlerden çok farklıydı. Belki üniformasını giyiş biçimindendi. Üniforma aslında savaşlara olduğu kadar, operet sahnelerine de uyacak bir modeldeydi. Sessizce yaklaşan bu adamın gömleğinde fırfırları yoktu. Şapkası üç köşeli değil, sivriydi. Muhafızlarla konuştu, sonra küçük grubun liderine döndü. Artık bağırmalar da, parmakla dürtmeler de kesilmişti. Bu adam alçak sesle konuşuyordu. Jack tehlikenin yok olduğunu hissetti. Gruptakiler ayaklarını kıpırdattılar, omuzları sarktı. Birer ikişer uzaklaşmaya başladılar. Subay onların arkasından baktı, sonra son bir söz söylemek üzere muhafıza doğru döndü.

Grubun arkasından bakarken yüzü bir an için Jack'e doğru döndüğünde, Jack güneşte parlayan bir şey görmüştü adamın

yüzünde. Soluk, uzun bir yara izi, sağ göz altından başlayıp zikzaklar çizerek çene hattının üzerine kadar iniyordu.

Subay muhafızlara başını salladı, sonra hızlı adımlarla ilerledi, sağına soluna bakmadan kalabalığın arasına daldı. Besbelli yazlık sarayın sağ tarafındaki bir yere gidiyordu. Jack hemen onun peşinden seyirtti.

"Bayım!" diye seslendi ama subay hiç duymadan kalabalığın arasından ilerledi.

Jack bir grup kadın ve erkeğin çevresinden koşarak dolaştı. Ellerindeki domuzu oradaki çadıra doğru çekmeye çalışıyorlardı. Onlardan kurtulunca iki başka grubun arasından daldı, sonunda subaya yaklaşmayı başardı, uzanıp dirseğine dokundu. "Yüzbaşım!" dedi.

Subay olduğu yerde döndü, Jack'i bakışlarıyla dondurdu. Yakından bakılınca yara izi kabarık ve canlıydı. Sanki bir sürüngen vardı adamın yüzünde. Jack yüzde güçlü bir sabırsızlık ifadesi gördü. "Ne var, çocuğum?" diye sordu adam.

"Yüzbaşım, sizinle konuşmam gerektiğini söylediler... bir Bayan'ı görmem gerek ama saraya girebileceğimi sanmıyorum. Ha, size bunu göstermeliydim. " Üzerindeki alışık olmadığı pantolonun koca cebine eli daldı, parmakları üçgen cismin çevresinde kapandı.

Çıkarıp avucunda uzattığı zaman vücudunu bir şok sardı... elinde tuttuğu şey mızrap değildi artık. Upuzun bir dişti. Köpek balığı dişi belki. Üzerinde altın gibi desenler vardı.

Jack Yüzbaşının yüzüne bakınca aynı şoku orada da gördü. Deminki sabırsızlıktan eser kalmamıştı. O güçlü hatlarda bir kararsızlık, hatta bir anlık bir korku belli oldu, Yüzbaşı elini

kaldırdı. Çocuk onun süslü dişi alacağını sandı. Alırsa verecekti ona. Ama adam çocuğun parmaklarını dişin üzerine kapattı. "Beni takip et," dedi.

Büyük pavyonun yan tarafına doğru yürüdüler. Yüzbaşı Jack'i dik brandadan salyangoz biçiminde bir sundurmaya soktu, içerinin loş ışığında adamın yüzü pembe kalemle boyanmış gibi renk aldı. "O işaret," dedi sakin bir sesle, "Nereden buldun onu sen?"

"Speedy Parker'den. Sizi bulup bunu göstermemi söyledi." Adam başını iki yana salladı. "O adı tanımıyorum, işareti bana vermeni istiyorum. Hemen." Jack'in bileğini sıkıca kavradı. "Ver onu bana. Sonra da nereden çaldığını söyle."

"Doğru söylüyorum," dedi Jack. "Lester Speedy Parker'den aldım. Lunaparkta çalışıyor. Ama bana verdiği zaman diş değildi. Gitar mızrabıydı."

"Başına neler geleceğini bilmiyorsun galiba, çocuk." "Onu tanıyorsunuz!" diye direndi Jack. "Bana sizi tarif etti. Dış Muhafızların Yüzbaşısı olduğunu söyledi. Sizi bulmamı Speedy söyledi bana."

Yüzbaşı yine başını iki yana salladı, Jack'in bileğini daha da sıkı tuttu. 'Tarif et bana bu adamı. Yalan söyleyip söylemediğini bu sefer anlayacağım. Senin yerinde olsam açık konuşurdum."

"Speedy yaşlıdır," dedi Jack. "Eskiden müzisyenmiş." Adamın gözlerinde bir tanıma kıvılcımı parladığını görür gibi oldu. "Siyahtır... siyah bir adam. Saçları beyaz. Yüzünde derin kırışıklar var. Oldukça zayıf ama göründüğünden daha kuvvetli."

"Siyah bir adam mı? Yani kahverengi mi demek istiyorsun?" "Eh, siyah adamlar aslında tam siyah olmazlar. Beyaz adamların da tam beyaz olmadığı gibi."

"Parker adlı bir kahverengi adam." Yüzbaşı Jack'in bileğini bıraktı.

"Burada ona Parkus derler. Demek sen şeyden geliyorsun..." Ufukta görünmeyen bir yere doğru başını salladı. "Evet, öyle," dedi Jack.

"Ve Parkus da... yani Parker..; seni Kraliçemizi görmeye yolladı." "Bayan'ı görmemi istedi. Sizin beni ona götüreceğinizi söyledi." "Bunu çabucak yapmamız gerek," dedi Yüzbaşı. "Sanırım nasıl yapacağımı biliyorum ama kaybedecek vaktimiz yok." Planını askerlere özgü bir dikkatle hazırlıyordu. "Şimdi beni dinle. Buralarda bir hain var. Bu yüzden, sen benim oğlummuşsun gibi yapacağız. Öbür kesimde oturan oğlum. Ufak bir işte emrime karşı çıkmışsın, ben de sana kızmışım. Rolümüzü iyi oynarsak sanırım kimse bizi durdurmaz. En azından, içeri sokabilirim seni... ama girdikten sonra durum daha zorlaşacak. Yapabilir misin dersin? Oğlum olduğuna inandırabilir misin milleti?"

"Benim annem artist," dedi Jack. Bunu söylerken gurur duyuyordu.

"Eh, o halde bakalım sen neler öğrenmişsin." Yüzbaşı bundan sonra göz kırparak Jack'i şaşırttı. "Canını yakmamaya çalışacağım." Sonra Jack'i bir daha şaşırttı, onu pazusundan kuvvetle yakaladı. "Gidelim," dedi, sundurmadan çıktı, Jack'i de peşinden sürükledi.

"Sana mutfağın arkasındaki taşlığı yıka diyorsam, sen de taşlığı yıkayacaksın," diye bağırıyordu Yüzbaşı yüksek sesle.

Çocuğa bakmıyordu. "Bunu öğren. Ne diyorsam onu yapacaksın. Yapmadın mı, cezasını çekeceksin demektir."

"Ama taşların birazını yıkadım," diye sızlandı Jack.

"Ben sana birazını yıka demedim!" diye haykırdı Yüzbaşı. Jack'i çekiştire çekiştire gidiyordu. Kalabalık onların geçmesi için yol açmaya başlamıştı. Bir kısmı Jack'e anlayışlı anlayışlı gülümsüyordu.

"Hepsini yıkayacaktım. Hemen geri dönüp..."

Yüzbaşı muhafızlara hiç bakmadan onu çekerek kapıdan girdi. "Yapma, baba!" diye bağırdı Jack. "Canımı yakıyorsun!"

"Daha da çok yakacağım!" Yüzbaşı onu avluya sokmuştu.

Avlunun öbür ucunda, saraya giren tahta basamaklar vardı. "Şimdi rolünü dikkatli oynasan iyi edersin," diye fısıldadı koca adam. Sonra Jack'in kolunu çürütecek kadar sıkarak ilerledi.

"Söz dinleyeceğime söz veriyorum!" diye bağırdı Jack.

Koridora girmişlerdi. Sarayın içerisi pek de çadıra benzemiyordu. Labirent gibi koridorlarla, küçük odalarla doluydu. Duman ve yağ kokuyordu.

"Söz mü?" diye kükredi Yüzbaşı. "Söz! Söz veriyorum!"

Bir koridordan diğerine saptıklarında, bir grup şık giyimli adamın kanepelere yaslanmış durmakta olduklarını gördüler. Adamlar başlarını çevirip bu gürültücü ikiliye baktılar. İçlerinden bir tanesi, o ana kadar kucaklarında katlanmış çarşaflar taşıyan iki kadına emirler vermekle eğlenirken, başım çevirip Jack'e ve Yüzbaşıya kuşkulu gözlerle baktı.

"Ben de seni gebertene kadar döveceğime söz veriyorum," dedi. Yüzbaşı bağırarak.

Adamlardan bir ikisi güldüler. Geniş kenarlı şapkalar giymişlerdi. Şapkaları kürklerle süslüydü. Çizmeleri kadifedendi. Açgözlü, düşüncesiz yüzleri vardı. Hizmetçilerle konuşan adam hepsinin amiri gibiydi. Gergin, muhteris suratı, önünden geçen subayla çocuğu inceledi. "Ne olur, yapma!" diye ağladı Jack. "Lütfen!"

"Her lütfen için bir kırbaç yiyeceksin," diye homurdandı Yüzbaşı. Adamlar yine güldüler. Zayıf olanı dudaklarına bıçak çeliği kadar soğuk bir gülümseme yayılmasına izin verdi, sonra tekrar hizmetçilere döndü.

Yüzbaşı çocuğu içinde tozlanmış tahta mobilyalar bulunan boş bir odaya soktu, içeriye girdiklerinde Jack'in ağrımaya başlayan kolunu bıraktı. "Bunlar onun adamlarıydı," diye fısıldadı. "Acaba o zaman hayat nasıl olacak..." Başını iki yana salladı, bir an için sanki acelesini unuttu. "İyi Çiftçilik Kitabı'nda, dünya yumuşak başlılara miras kalacak deniyor ama, bu adamlarda zerre kadar yumuşak başlılık yok. Bildikleri bir tek şey var. Servet istiyorlar! Her şeyi..." Gözlerini yukarıya devirdi. Dışardaki adamların neleri istediğini saymak ona güç geliyordu. Sonra tekrar çocuğa baktı, "Çabuk olmamız gerek. Ama onun adamlarının henüz öğrenemediği birkaç gizli yolu var bu sarayın." Başını yana doğru salladı, ahşap duvarı gösterdi. Jack onun peşinden ilerledi. Yüzbaşı duvardaki tozlu bir tahtanın üzerindeki iki yassı çivi başım itti, bir kapı açıldı, dar bir arka geçit çıktı ortaya. Dik duran bir tabuttan yüksek değildi. "Onu şöyle bir göreceksin ama herhalde bu kadar sana yeter. Fazlasına imkân yok zaten."

Çocuk sessiz işaret talimatına uyup geçitte ilerledi. "Ben dur diyene kadar dosdoğru yürü," diye fısıldadı Yüzbaşı. Sonra arkalarındaki kapıyı kapadı. Jack zifiri karanlıkta yavaşça yürüyordu.

Koridor sağa sola kıvrılıyor, arasıra bir çatlaktan giren ışıkla aydınlanıyordu. Jack kısa zamanda yön duygusunu tümüyle kaybetti, yol arkadaşının fısıldadığı emirlere göre ilerler oldu. Bir ara burnuna nefis bir kızarmış et kokusu geldi, az sonra leş gibi lâğım kokularıyla doldu ortalık.

"Dur,' dedi Yüzbaşı sonunda. "Şimdi seni yukarı kaldırmam gerek. Kollarını kaldır."

"Görebilecek miyim?"

"Az sonra anlarsın." Yüzbaşı Jack'i koltuk atlarından yakaladı, yerden kaldırdı. "Önünde bir levha var," diye fısıldadı. "Onu sola kaydır."

Jack kör gibi uzandı, dümdüz tahtaya dokundu. Tahta kolayca yana kaydı, koridora dolan ışık ona kedi yavrusu boyunda bir örümceğin kaçmakta olduğunu gösterdi. Karşısında otel lobisi boyunca koca bir oda belirmişti, içerisi beyazlar giyinmiş kadınlarla, süslü mobilyalarla doluydu. Annesi ve babasıyla gezdikleri bir müzeyi hatırlatıyordu. Odanın orta yerinde, kocaman bir yatakta bir kadın, kendinden geçmiş, yatmaktaydı. Çarşafların üzerinde yalnızca başı ve omuzları görünüyordu.

Jack duyduğu şok ve korkudan neredeyse bağıracaktı. Yataktaki kadın annesiydi. Annesiydi o... ve ölüyordu.

"Gördün onu," diye fısıldadı Yüzbaşı. Çocuğu daha da sıkı tuttu. Jack ağzı açık, annesine baktı. Ölüyordu, kuşku yoktu artık buna. Teni bile beyazlaşmış, sağlıksız bir görünüme

bürünmüştü. Saçlarının rengi açılmıştı. Hem de birkaç ton açılmıştı. Çevredeki hemşireler telâş içinde koşturuyor, çarşafları düzeltiyor, masanın üzerindeki kitapları toparlıyorlardı ama, meşgul görünmelerinin nedeni, hastaya nasıl bir yardımda bulunabileceklerini bilmemelerindendi. Böyle bir hastaya yardım edilemeyeceğinin farkındaydılar. Ölümü bir ay, ya da bir hafta geciktirebilirlerse, ona da sevinirlerdi.

Jack balmumu gibi gözüken o yüze tekrar baktı. Sonunda yataktaki kadının annesi olmadığını anlayabildi. Çenesi daha yuvarlaktı. Burnunun biçimi daha klasikti. Ölmekte olan bu kadın, annesinin ikizlisiydi. Laura Deloessian'dı. Eğer Speedy, Jack'in daha fazla şey görmesini istemişse bile, buna imkân yoktu. Bu beyaz yüz, o kadın hakkında hiçbir şey belli etmiyordu.

'Tamam," diye fısıldadı, levhayı tekrar yerine itti. Yüzbaşı onu yere indirdi.

Karanlıkta Jack sordu. "Nesi var onun?"

"Kimse anlayamıyor," dedi adamın sesi. "Kraliçe göremiyor, konuşamıyor, hareket edemiyor..." Bir an sessizlik oldu, sonra Yüzbaşı onun omzuna dokundu. "Dönmemiz gerek."

Karanlıktan sessizce çıktılar, tozlu odaya döndüler. Yüzbaşı üniformasındaki tozları, örümcek ağlarını silkeledi, başını hafif yana eğdi, Jack'i bir süre süzdü. Yüzündeki kaygılar pek belirgindi. "Şimdi bir soruma cevap vermen gerek." dedi.

"Sorun."

"Sen onu kurtarmak için mi gönderildin? Kraliçeyi kurtarmak için mi?"

Jack başını evet anlamında salladı. "Sanıyorum... daha doğrusu, işimin bir kısmı bu. Bana bir tek şey söyleyin." Durakladı. "Dışardaki hainler neden devleti devralmıyorlar? Kraliçe onları durdurabilecek durumda değil."

Yüzbaşı gülümsedi. Bu gülümsemede hiçbir neşe yoktu. "Ben ve adamlarım," dedi. "Biz onlara engel olabiliriz. Dış bölgelerde asker azdır... oralarda neler olduğunu bilmiyorum... ama burada Kraliçeyi koruyabiliriz."

Yaralı olmayan yanağında, gözünün altındaki bir kas seyirdi. Avuçlarını birbirine dayamıştı. "Sana verilen talimat, emir., her neyse... batıya gitmeni gerektiriyor, değil mi?"

Jack adamın kaslarının titreşimini hissedebiliyordu. Kendini zor kontrol edebiliyordu adam. "Evet, öyle," dedi. "Batıya gitmem gerek. İyi olur mu? Gitmeli miyim batıya? Öteki Alhambra'ya?"

"Bilemem, bilemem," diye patladı Yüzbaşı. Bir adım gerilemişti. "Buradan çıkmamız gerek. Sana ne yapacağım ben söyleyemem." Artık Jack'a bakamıyordu bile. Çocuk bunun farkına vardı. 'Tek bildiğim, burada bir dakika daha kalamayacağın... dur bakalım, Morgan gelmeden seni sağ salim buradan çıkarabilecek miyiz..."

"Morgan mı?" diye patladı Jack. Bu ismi yanlış duyduğunu sanmıştı. "Morgan Sloat mu? Buraya mı geliyor?"

Bölüm: 7

FARREN

1

Yüzbaşı, Jack'in sorusunu duymamış gibiydi. Bu kullanılmayan, tozlu odanın bir köşesine doğru, sanki orada görülecek bir şey varmış gibi bakıyordu. Derin derin düşünmekteydi. Jack anlıyordu bunu. Tommy amcası öğretmişti ona. Düşünmekte olan bir büyüğün düşüncelerini yanda kesmek, sözünü kesmek kadar büyük bir terbiyesizlikti. Ama yine de...

Sloat'dan uzak dur. İzini kolla onun. Hem onun, hem de ikizlisinin... kaz peşine düşmüş tilki gibi izler seni.

Speedy söylemişti bunu. Jack o sıra tüm dikkatini Tılsım konusuna toplamış olduğundan, neredeyse bu uyarıyı gözden kaçıracaktı. Şu anda hatırlamıştı o sözleri. Sırtına yumruk yemiş gibi sarsılarak hatırlamıştı hem de.

"Nasıl biri o?" diye sordu Yüzbaşıya telâşla.

"Morgan mı?" Yüzbaşı bir rüyadan uyanmış gibi oldu.

"Şişman mı? Şişman, hafif kelleşen biri mi? Kızınca böyle yapıyor mu?" Jack doğuştan gelen taklit yeteneğini kullanmaya başladı. O yeteneği sayesinde babasını, en yorgun olduğu zamanlarda bile kahkahalarla güldürmeyi başarırdı. Şu anda da Morgan Sloat'un taklidini yapıyordu. Yüzüne bir yaşlılık ifadesi geldi. Morgan Amcanın bozuk çaldığı

zamanlar alnı nasıl kırışıyorsa Jack'inki de öyle kırıştı. Aynı anda avurtlarını içine çekti, başını eğip gerdanını kat kat yaptı. Dudakları uzanıp sarktı, kaşları hızla yukarı aşağı oynamaya başladı. "Böyle yapıyor mu?"

"Hayır," dedi Yüzbaşı. Ama biraz önce Jack ona Speedy Parker'ın yaşlı olduğunu söylediği zaman gözlerinde nasıl bir pırıltı yanıp söndüyse şimdi de öyle olmuştu. "Morgan uzun boyludur. Saçları uzundur." Yüzbaşı bir elini omuzları hizasında tutup saçların ne boyda olduğunu anlatmaya çalıştı. "Ayağı da topaldır. Bir ayağı sakat. Çizmesinin tabanı daha yüksektir o ayağında. Ama..." Omuzlarını kaldırdı.

Taklidini yaptığımda onu tanımışsınız gibi geldi! Siz..."

"Şşş! O kadar bağırma, çocuk!"

Jack sesini alçalttı. "Galiba onu tanıyorum," dedi. İlk defa olarak korkuyu yoğun bir duygu olarak hissediyordu. Onu eliyle tutabilecekti neredeyse. Morgan Amca burada, ha? Tanrım!

"Morgan Morgan'dır. Onunla şakalaşmaya gelmez. Haydi gel, çıkalım buradan."

Pençesi yine Jack'in pazusuna sarıldı. Jack yüzünü buruşturdu ama kendini tuttu.

Parker burada Parkus oluyordu. Sonra Morgan... bu kadar rastlantı fazlaydı.

"Daha değil," dedi. Aklına bir soru daha gelmişti. "Kadının bir oğlu var mıydı?"

"Kraliçenin mi?"

"Evet."

"Bir oğlu olmuştu," dedi Yüzbaşı isteksiz bir sesle. "Evet. Çocuğum, burada kalamayız. Neredeyse..."

"Anlatın bana onu!"

"Anlatacak bir şey yok," diye karşılık verdi Yüzbaşı. "Bebekliğinde öldü. Doğalı altı hafta bile olmamıştı. Çocuğu Morgan'ın adamlarından birinin, belki Osmond'un boğmuş olduğuna dair söylentiler dolaştı. Ama öyle söylentiler çabuk çıkar. Morgan'ı da, Osmond'u da pek sevmem gerçi. Ama buna karşılık, her on iki çocuktan birinin beşikteyken öldüğünü de herkes bilir. Hiç sebep yokken neden böyle esrarengiz biçimde öldüklerini bilen yoktur. Bizde Tanrı çivisini çakıyor, diye bir atasözü vardır. Kral çocukları bile istisna sayılmaz büyük Marangoz için. O... Yavrum? Bir şeyin yok ya?"

Jack çevresindeki dünyanın solduğunu hissetti. Sendeledi. Yüzbaşı onun yakaladığında elleri tüy gibi yumuşacıktı.

Kendisi de bebekliğinde neredeyse ölüyordu.

Annesi anlatmıştı ona hikâyeyi. Annesi onu beşiğinde sessiz ve hareketsiz bulmuştu. Dudakları mosmordu. Yanakları söndürülmüş cenaze mumları kadar renksizdi. Annesi bağırarak salona koşmuştu bebeği kollarına alıp. Salonda babasıyla Sloat yerde oturmaktaydılar. Bir yandan şarap içiyor, bir yandan esrar çekiyorlardı. Çok sarhoştular. Televizyonda bir güreş maçı seyretmekteydiler. Babası hemen onu karısının kollarından kapmış, sol eliyle burun deliklerim sımsıkı kapatmış (Çürüklerin bir ay geçmemişti Jacky, derdi annesi), ağzını onunkine kapatıp soluk vermeye başlamıştı. Morgan bir yandan durmadan, "Yararı olmaz, Phil, yararı olmaz!" diye bağırıp durmuştu.

Jack bunu dinlediğinde, "Morgan Amca pek komik, değil mi, anne?" diye sormuştu. Annesi de yüzünde neşesiz bir gülümsemeyle, "Evet, çok komik, Jacky," deyip bir Herbert Tarrytoon daha yakmıştı elindeki izmaritten.

"Çocuk!" diye fısıldadı Yüzbaşı. Jack'i öyle sarstı ki, başı boynunun üzerinde sallandı.

"Evlât! Allah kahretsin! Bir de kalkar bayılırsan..."

"Bir şeyim yok," dedi Jack. Sesi çok uzaktan geliyor gibiydi. Yüzbaşı onu sarsmaktan vazgeçti, yüzüne kuşkulu bakışlarla baktı.

Tamam," dedi Jack. Birden kendi yanağına elinden geldiği kadar güçlü bir tokat attı. Ayy! Ama bu hareketi dünyanın yeni baştan netleşmesine yol açtı.

Beşikteyken neredeyse ölüyordu kendisi. O zaman oturdukları apartman dairesini ancak hayal meyal hatırlayabiliyordu. Annesi oraya Teknikolor Rüya Sarayı derdi. Salonun penceresinden gözüken Hollywood manzarasından ötürü. Kendisi beşiğinde ölüm tehlikesi geçirmişti. O sırada babasıyla Morgan Sloat şarap içiyorlardı. İnsan çok şarap içti mi çok çişe giderdi. Evi hatırladığı kadarıyla, salondan tuvalete gitmek için, o sıra bebek odası olan yerden geçmek şarttı.

Gözünün önünde canlandırabiliyordu: Morgan Sloat ayağa kalkıyor, rahat bir ifadeyle sırıtıyor, biraz gideyim de şaraba yer açayım, Phil, gibilerden bir şey söylüyor, babası ise dönüp bakmıyordu bile. O sıra televizyondaki karşılaşma heyecanlı bir noktasındaydı çünkü. Morgan salonun televizyondan gelen parlak ışığından ayrılıp bebek odasının alaca karanlığına geçiyordu. Jack Sawyer orada, ayaklarını da içine alan bebek pijaması içinde uyumaktaydı. Sıcacık, güven

içinde, alt bezi kupkuru. Morgan amcanın siluetini salonun aydınlık kapısında görüyordu. Alnı kırış kırış, dudakları sarkık. Sonra Morgan Amca yakında duran koltuğun puf yastığını alıyor, uyuyan bebeğin başı üzerine koyup bastırıyordu sımsıkı. Tek eliyle yastığı bastırırken tek eliyle de bebeğin sırtına bastırmaktaydı. Tüm hareket belirtileri bitinceye kadar. Sonra Morgan Amca yastığı, Lily'nin bebek emzirirken oturduğu koltuğa tekrar bırakıyor, tuvalete giriyordu.

Eğer annesi rastlantı eseri hemen o anda çıkagelmese...

Bütün vücudunu buz gibi bir ter tabakası kapladı.

Böyle mi olmuştu gerçekten? Olabilirdi. Kalbi ona, öyle oldu diyordu. Rastlantı çok kusursuz, çok uygundu.

Laura Deloessian'ın, Diyar Kraliçesinin oğlu, altı haftalıkken beşiğinde ölmüştü.

Phil ve Lily Sawyer'in oğlu altı haftalıkken beşiğinde ölüm tehlikesi geçirmişti... ve Morgan Sloat da oradaydı.

Annesi bu hikâyeyi hep bir espriyle bitirirdi. Jacky tekrar soluk almaya başladığında Phil Sawyer'in nasıl onu hastaneye yetiştirmeye çalışırken Chrysler'i parçalamasına ramak kaldığını anlatırdı.

Oldukça komikti, evet.

2

"Şimdi yürü artık," dedi Yüzbaşı.

"Peki." Jack hâlâ dermansızdı. Başı dönüyordu. "Peki, gidel..."

"Şşşş!" Yüzbaşı yaklaşan sesleri duyunca hemen başını çevirmişti. Sağ taraflarındaki duvar tahta değil, brandadandı. Yerden on santim yukarda bitiyordu. Jack aralıktan, oradan geçmekte olan çizmeli ayakları gördü. Beş çift asker çizmesi.

Bir ses duyuldu mırıltılar arasında: "...onun bir oğlu olduğunu bilmiyordum."

Bir başkası cevap verdi. "Eh, piçlerin çocuğu da piç olur... senin bunu bilmen gerekir Simon."

Bu söz üzerine herkes gülmeye başladı. Jack'in okulda büyük çocuklardan duyduğu tür kahkahaydı bu. Kahvelere dadanan, küçüklere hakaret dolu isimler takan ağabeylerden duyduğu kahkahalardandı. Birisi çocuğu pis bir isimle çağırdığında, ötekiler hep böyle gülerlerdi.

"Susun, susun," dedi bir üçüncüsü. "Kulağına giderse otuz güne kalmaz, diş bölge görevinde bulursun kendini."

Mırıltılar dolaştı.

Gülüşmeler boğuklaştı. Biri bir espri daha savurdu, bu seferki duyulamadı. Gülüşerek uzaklaştılar.

Jack, Yüzbaşıya baktı. Adam gözlerini branda duvara dikmiş, dudakları dişlerinin üzerinde gerilmiş, öylece duruyordu. Deminki geçenlerin kimden söz ettikleri ortadaydı. Madem konuşanlar vardı, demek dinleyen de olabilirdi. Dinlememesi gereken biri. Apansız ortaya çıkan bu piçin kim olduğunu merak eden biri. Bu kadarını Jack yaşında bir çocuk bile anlardı.

"Yeterince şey duydun," dedi Yüzbaşı. "Artık gitmemiz gerek." Jack'i sarsmak istiyor gibi bir hali vardı... ama pek cesaret edemiyordu.

Aldığın talimat, ya da emir... batıya gitmeni gerektiriyor, değil mi?

Adam değişti, diye düşündü Jack. İki kere değişti.

Birincisi, Jack'in eski dünyada gitar mızrabı olan o dişi gösterdiği zaman olmuştu, ikincisi de, Jack batıya gideceğini açıkladığı zaman. Davranışı önce tehdit doluyken, şimdi çocuğa elinden gelen yardımı yapmaya hazır gibiydi... neyi basarsın diye?

Söyleyemem... ama ne yapacağını ben söyleyemem.

Âdeta dinsel bir dehşet duygusu vardı adamdı... ya da dinsel bir korku.

Buradan çıkmak istiyor, çünkü yakalanacağımızdan korkuyor, diye düşündü Jack. Ama yalnız o kadar değil, dahası da var, değil mi? Bu adam benden korkuyor, Çünkü...

"Haydi," dedi Yüzbaşı. "Haydi, yürü Jason aşkına!"

"Ne aşkına?" diye budalaca bir soru sordu Jack. Ama Yüzbaşı onu odadan dışarı doğru itmekteydi. Çocuğu yan çekip yan sürükleyerek koridora çıkardı. Koridorun bir duvarı ahşap, Öteki duvarı sert brandaydı.

"Bu yoldan gelmedikti," diye fısıldadı Jack.

Yüzbaşı da, "Gelirken gördüğümüz adamların önünden tekrar geçmek istemiyorum," diye geri fısıldadı. "Morgan'ın adamları. Uzun boylusunu gördün mü? Hani bir yanından bakıldığında öteki yanı gözükecek kadar sıska..."

"Evet." Jack dudaklardaki o incecik gülümsemeyi, aynı anda hiç gülümsemeyen gözleri hatırlıyordu. Öteki adamlar yumuşaktı. Ama zayıf adam katı görünüşlüydü. Deliliği hatırlatan bir hali vardı. Bir şey daha... Jack'e tanıdık gelmişti o adam.

"Osmond," dedi Yüzbaşı. Bir yandan Jack'i sağa doğru çekiyordu. Kızarmış et kokusu daha da güçlenmekteydi. Jack et kokusunun kendisini bu kadar acıktırdığını hatırlamıyordu. Korkuyordu. Zihnen ve ruhen uçurumun kenarındaydı. Belki deliliğin eşiğindeydi... ağzı sulanıp duruyordu.

"Osmond, Morgan'ın sağ koludur," diye homurdandı Yüzbaşı. "Çok fazla şey görür. Seni de iki kere görmemesini tercih ederim, evlât." "Ne demek istiyorsunuz?"

"Hsssst!" Jack'in kolunu daha da sıkı kavradı. Bir kapıya asılı kocaman kumaş perdeye doğru yaklaşıyorlardı. Jack'e göre, duş perdesine benziyordu orası. Ama dokunuşu kaba ve seyrekti. File gibiydi hemen hemen. Yukardaki halkaları da kromdan değil, kemiklendi. "Şimdi ağla," diye fısıldadı Yüzbaşı Jack'in kulağına sıcacık bir sesle.

Perdeyi çekti, Jack'i kocaman bir mutfağa soktu. Ortalıkta yemek kokuları kol geziyordu. İçerisi çok buharlıydı. Jack ocakların, bacanın, beyaz başörtülü, rahibelere benzer kadınların görünümüne baktı. Bir kısmı upuzun bir oluğun başına dizilmiş, kırmızı suratlarında ter damlalarıyla bulaşık yıkıyorlardı. Diğerleri mutfağın orta yerinde uzanan tezgâhın başında, bir şeyler dilimliyor, soyuyor, hazırlıyorlardı. Biri elinde bir tepsi dolusu pişmemiş turtayla yürümekteydi. Hepsi durup Yüzbaşı'nın Jack'i mutfağa itişine baktılar.

"Bir daha görmeyeyim!" diye bağırdı Yüzbaşı, Jack'e. Onu silkeleyip duruyordu. Bir yandan hızla mutfağın karşı tarafına doğru ilerlemekteydiler. Karşı duvarda çift kanatlı bir kapı vardı. "Duymayayım, anladın mı? Bir daha işini yapmamazlık edersen sırtının derisini yarar, seni haşlanmış patates gibi soyarım!"

Sonra alçak sesle tısladı. "Hepsi hatırlar, hepsi dedikodu eder. Ağla dedim sana!"

Yüzü yaralı Yüzbaşı onu buhar dolu mutfakta yürütürken Jack gözünde annesini cenazecinin salonunda canlandırdı. Tabutun içinde yatıyordu. Beyaz organza bir elbise giydirilmişti ona. Bir filminde giydiği gelinlik. Yüzü giderek netleşti. Kulaklarında minik altın küpeler vardı. Jack'in ona iki yıl önce yılbaşında aldığı küpeler. Sonra yüzü değişti, çenesi daha yuvarlak oldu, burnu düzleşti, soylulaştı, saçları bir ton açıldı, telleri sertleşti. Karşısındaki Laure Deloessian'dı artık. İçinde yattığı tabut da değişmiş, ağaçtan oyulma bir şey olmuştu. Viking'lerin kullanacağı türden bir şey. Toprağa gömülmekten çok, ateşe atılmaya uygun. Evet, bu kadın kraliçe Laura Deloessian'dı. Ama Jack'in hayalinde, annesinin o filmde giydiği gelinliği giyiyordu. Kulaklarında Tommy Amca'yla birlikte seçtikleri küpeler vardı. Birden Jack'in gözlerine yakıcı gözyaşları doldu. Sahte değildi bu yaşlar... gerçekti. Yalnız annesi için değil, bu umutsuz kadınların her ikisi için de ağlıyordu. Birbirinden ayrı evrenlerde ölmekte olan, ama ikisi de ölmeden önce kopmayacak bir bağla bağlı bulunan bu iki kadın için.

Göz yaşlarının arasında, beyazlar giyinmiş çok iri yan bir adamın kendilerine doğru koşmakta olduğunu gördü. Başında aşçı külahı yerine kırmızı bir bant vardı. Jack yine de onun aşçıbaşı olduğunu anladı. Mutfağın patronuydu bu adam. Elinde de üç dişli, pek tehlikeli bir tahta çatal vardı.

"DEFOLUN!" diye bağırdı onlara. Fıçı gibi göğsünden çıkan ses incecikti. Ayakkabıcı çırağını azarlayan homoseksüel müşteri sesine benziyordu. Ama tahta çatalda gülünecek bir şey yoktu. Tehlikeliydi o.

Kadınlar onun saldırısı önünden kuşlar gibi kaçıştılar. Turtaları taşıyan kadının tepsisinden bir turta yere düşüp parçalandı, kadın umutsuz bir çığlık attı. Yerlere çilek suları yayılmaktaydı. Kan gibi kıpkırmızı.

"DEFOLUN MUTFAĞIMDAN, SERSERİLER! BURASI KESTİRME YOL DEĞİL! BURASI YOL GEÇEN HANI DEĞİL! BENİM MUTFAĞIM BURASI! KENDİLİĞİNİZDEN HATIRLAMAZSANIZ MARANGOZ TANRI ADINA ŞİŞLERİM SİZİ!"

Çatalını onlara doğru savururken başını biraz yana çevirdi, gözlerini kıstı. Sanki tüm sert tehditlerine rağmen kan görmeye dayanamayacakmış gibiydi. Yüzbaşı elini Jack'in ensesinden çekti, rahat gibi gözüken bir hareketle uzandı. Bir an sonra aşçıbaşı yerdeydi. Sırtüstü serilmiş, kalmıştı. Tahta çatal, çilek sularının pişmemiş hamur parçalarının arasında yatıyordu. Koca adam yerde debeleniyor, kırılan sağ bileğini ovalayıp o incecik sesiyle avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Öldüm, diye haykırıyor, Yüzbaşının onu öldürdüğünü söylüyordu. En azından sakatlandığı doğruydu ama. Dış

Muhafızların gaddar, kalpsiz Yüzbaşısı sağ elini kırmıştı onun. Hayatının geri kalanını çaresiz bir dilenci olarak yaşamak zorunda bırakmıştı onu. Canını dayanılmayacak kadar yakmıştı...

"Kes sesini!" diye kükredi Yüzbaşı. Adam sesini kesti. Hem de hemen. Yerde koca bir bebek gibi yatıyordu. Sağ elini göğsüne doğru kıvırmıştı. Kırmızı alın bandı çarpılmış, tek kulağı, minik siyah küpesiyle birlikte ortaya çıkmıştı. Tombul yanakları titriyordu. Yüzbaşı mutfağın dev efendisinin üzerine eğilirken, kadınlar günlerini ve gecelerini geçirdikleri bu yerin tartışılmaz patronunun düştüğü durum

karşısında titreştiler. Jack hâlâ ağlıyordu. Bir kenara çekilmişti. Ağzı açık, yüz ifadesi komikti.

Yüzbaşı, "Dinle de sana İyi Çiftçilik Kitabında bulunmayan bir öğüt vereyim," dedi. Burunları birbirine değecek kadar eğilmişti adamın üzerine. Ama Jack'in kolunu tutan pençesi de hiç gevşememişti bu arada. Ağrısı bereket versin uyuşmaya başlıyordu artık. "Asla ama asla insanın üzerine bıçakla, ya da çatalla, ya da mızrakla yürüme... bunu ancak onu öldürmek niyetindeysen yap. Aşçıların sinirli olması doğaldır ama, bir muhafız yüzbaşısına saldıracak kadar azmamalıdır. Anladın mı dediğimi?"

Aşçı gözyaşları içinde, meydan okur havada bir şeyler mırıldandı. Jack anlayamadı. Galiba Yüzbaşının annesini ve arka avludaki köpekleri ilgilendiren bir şeydi.

"Olabilir," dedi Yüzbaşı. "O bayanı hiç tanımadım. Ama yine de soruma cevap vermedin." Aşçıyı tozlu çizmesiyle dürttü. Yavaş dürttü ama aşçı tekme yemiş gibi çığlık attı. Kadınlar tekrar kıpırdandılar.

"Aşçılar, silâhlar ve Yüzbaşılar konusunda anlaştık mı, anlaşmadık mı? Anlaşmadıksa biraz daha ders vermem gerek sana."

"Anlaştık!" diye soludu adam. "Anlaştık! Anlaştık! Ani..."

"İyi. Çünkü bugün daha başka dersler de vermek zorundayım." Jack'i tekrar ensesinden yakalayıp sarstı, Jack bir çığlık attı. Yapmacık değildi bu çığlık. "Eh, herhalde tek söyleyebileceği bu! Aptal bu çocuk! Geri zekâlı! Anası gibi."

Yüzbaşı kapkaranlık bakışlarıyla mutfağı süzdü.

"İyi günler, Bayanlar. Kraliçe kutsasın sizi."

"Size de iyi günler," dedi kadınların en yaşlısı. Eğilip reverans yaptı. Ötekiler de onu taklit ettiler.

Yüzbaşı, Jack'i tekrar sürüklemeye başladı. Jack'in kalçası bulaşık oluğuna çarptı, çocuk tekrar bağırdı. Sıcak sular sıçradı. Damlaları yerin tahta döşemelerine düşüp aktı. Tıslıyordu sular. O kadar kaynar suydu. Bu kadınların eli bu suyun içindeydi, diye düşündü Jack. Nasıl dayanıyorlar? Derken Yüzbaşı Jack'i ensesinden neredeyse taşır durumda, ikinci bir perdeden geçirip bir hole çıkardı.

"Püff!" diye soludu Yüzbaşı alçak sesle. "Hoşlanmadım bu işten. İyi olmadı."

Sola, sağa, sonra tekrar sola baktı. Jack artık pavyonun dış duvarına yaklaşmakta olduklarını hissediyordu. Bu yerin dışardan o kadar küçük göründüğü halde, içine girince nasıl bu kadar büyük olabildiğine şaşmaktaydı. Yüzbaşı onu bir kapıdan dışarı itti, kendilerini tekrar gün ışığında buldular. Öğleden sonraydı. Güneş öyle parlaktı ki, Jack içerinin karanlığından sonra gözlerini yanmasın diye kapamak zorunda kaldı.

Yüzbaşı hiç kararsızlık göstermedi. Bastığı yerde çamurlar vıcık vıcıktı. Ortalık saman ve at tersi kokuyordu. Jack gözlerini tekrar açtı, bir ahır veya ambar önünden geçmekte olduklarını gördü. Bir branda perde yarı açıktı. İçerden tavuk gıdaklamaları da geliyordu. Sıska bir adam, ayağında sandaletler, üzerinde yalnızca kirli bir pantolon, tırmıkla saman savuruyordu. Ahırın içinde midilli boyunda bir at onlara baktı. Önünden geçtikten sonra Jack'in aklı başına geldi, ne gördüğünü anlayabildi. Atın iki kafası vardı.

"Hey," dedi. "O ahıra bir bakabilir miyim, o..."

"Vakit yok."

"Ama o atın..."

"Vakit yok dedim." Yüzbaşı sesini yükseltip bağırdı. "Bir daha işini ihmal ettiğini yakalarsam seni iki misli döverim!"

"Bir daha yapmam!" diye haykırdı Jack. İçinden bu numaranın artık biraz eskidiğini düşünüyordu.

Tam karşılarında kocaman tahta kapılar dışarıya açılmaktaydı. Aralık duruyordu kapı. Jack'in yön duygusu, pavyonun içinden geçip arka kapısına geldiklerini fısıldıyordu.

'Tanrıya şükür," dedi Yüzbaşı daha normal bir sesle. "Şimdi..."

"Yüzbaşı!" diye seslendi bir ses arkalarından. Bağıran bir ses değildi ama, sinsi, ağırlığı olan bir sesti. Yüzbaşı olduğu yerde durdu. Tam elini kapıya uzatırken duymuştu sesi. Sanki seslenen adam da tam o ânı bekliyordu.

"Belki de beni... III. oğlunuza tanıştırmakta bir sakınca görmezsiniz..."

Yüzbaşı, Jack'i de çekerek döndü. Avlunun orta yerinde. Yüzbaşının o kadar korktuğu adam duruyordu... Osmond. Koyu gri, melankolik gözlerle bakmaktaydı onlara. Jack o gözlerde bir şeyin kıpırdadığını gördü. Derinlerde. Korkusu birden daha da keskinleşti, batıcı oldu. Deli bu adam... Aklına ilk gelen düşünce buydu. Zır deli hem de.

Osmond onlara doğru iki adım attı. Sol elinde sapına deri sarılmış bir kırbaç tutuyordu. Sapı hafif incelerek, omzuna üç kere doladığı tendonla birleşmekteydi. Çıngıraklı yılan kadar kalın bir kırbaçtı. Ucuna yakın yerde bir düzine kola ayrılıyordu. Her biri örülmüş deriydi. Her birinin ucunda kaba yapılmış, parlak madeni mahmuzlar vardı.

Osmond kırbacın sapını çekti, kangal omzundan tırsanarak sarktı. Adam sapı kımıldattı, madeni uçlar yerdeki çamurlarda yavaşça kıpırdandı.

"Oğlunuz mu?" diye tekrarladı Osmond. Bir adam daha yaklaştı. Jack birden bu adamın neden tanıdık geldiğini anladı. Kendisini kaçırmaya çalıştıkları gün... beyazlar giymiş adam bu değil miydi?

Belki de buydu, diye düşünüyordu Jack.

3

Yüzbaşı tek yumruğunu sıktı, alnına götürdü, öne doğru eğildi. Bir anlık kararsızlıktan sonra Jack de aynı şeyi yaptı.

"Oğlum Lewis," dedi Yüzbaşı kazık gibi bir sesle. Jack onun hâlâ eğik durumda konuştuğunu görüyordu. Gözlerini sola doğru devirmişti. Jack de eğik bekledi. Kalbi gümbür gümbür atıyordu.

'Teşekkür ederim, Yüzbaşı. Teşekkür ederim, Lewis. Kraliçe sizi kutsasın." Adam kırbacın sapıyla ona dokunduğunda Jack neredeyse bağıracaktı. Bir anda doğruldu, çığlığı güç engelledi.

Osmond iki adım uzaklarındaydı, Jack'e o deli, melankolik bakışlarıyla bakıyordu. Deri bir ceket giymişti. Parlak çivilerle süslüydü üzeri. Galiba elmastı o çiviler. Gömleği pek fırfırlıydı. Sağ bileğinde zincir bir bilezik şıngırdıyordu. Sesin çıkması, durmadan kırbacını kıpırdattığı içindi. Saçları geriye doğru çekilip beyaz saten bir kurdeyle bağlanmıştı. İki koku çıkarıyordu adam. İnsana ilk ulaşan, Lily'nin "erkek parfümleri" dediği kokulardandı. Yani tıraş losyonu, kolonya falan gibi bir şey. Osmond'un kullandığı koku koyu ve pudra

gibiydi. Jack'ın aklına, eskiden çevrilmiş renksiz İngiliz filmlerinde, yoksul birinin Old Bailey'de yargılanmasına benzer sahneler geldi. Yargıçlar ve avukatlar hep peruka giyerlerdi o filmlerde. Jack'e göre, o perukaların saklandığı sandık ve kutular herhalde Osmond gibi kokardı. Kuru, tatlı... çörek gibi bir koku. Bunun altında, daha önemli ve daha tatsız bir koku daha vardı. O da geliyordu çocuğun burnuna. Kat kat terlerin, kirlerin kokusu. Seyrek yıkanan, ya da hiç yıkanmayan bir insanın kokusu.

Evet. Bu adam o gün kendisini kaçırmaya çalışan iki yaratıktan biriydi.

Jack'in midesi düğüm oldu, sancıdı.

"Bir oğlunuz olduğunu bilmiyordum, Yüzbaşı Farren," dedi Osmond. Bu sözleri Yüzbaşıya söylüyordu ama, gözleri Jack'in üzerindeydi hâlâ, Lewis, diye düşündü çocuk. Adım Lewis, unutmayayım.

Yüzbaşı, "Keşke olmasaydı," diye homurdandı. Jack'e öfke ve nefretle baktı. "Onu büyük pavyona getirerek onurlandırıyorum, kalkıp köpek gibi davranıyor. Onu nerede oynarken buldum, biliyor musunuz..."

"Evet, evet." dedi Osmond dalgın bir gülümsemeyle. Jack heyecanla, "tek kelimesine bile inanmadı, diye düşündü. Tek kelimesine bile!" Çocuklar kötüdür. Tüm erkek çocuklar kötüdür. Değişmez bir kuraldır bu. Aksiyondur."

Kırbacın sapıyla Jack'in bileğine yavaşça dokundu. Sinirleri çok gergin olan Jack bir çığlık attı... sonra utanarak kıpkırmızı kesildi.

Osmond kıkır kıkır güldü. "Kötü, evet, kuraldır... tüm erkek çocuklar kötüdür. Ben de kötüydüm. Bahse girerim ki siz de

kötüydünüz, Farren Ha? Kötü müydünüz?"

"Evet, Osmond," dedi Yüzbaşı.

"Çok mu kötüydünüz?" diye sordu Osmond. İnanması zordu ama, adam çamurların içinde danseder gibi hareketler yapmaya başlamıştı. Eşelenip duruyordu. Ama bu hareketlerde kuşku verecek bir yan yoktu. Osmond çok ince, çok narin olduğu halde, Jack ona bakınca bir homoseksüellik titreşimi almıyordu. Konuşma tonu kıvrak bile olsa, dayanağı yoktu bunun. Yo, adamdan gelen titreşimler yalnızca kötülük... ve delilikti. "Çok mu kötü? Pek çok mu kötü?"

"Evet, Osmond," dedi Yüzbaşı Farren tahta gibi bir sesle. Yanağındaki yara izi öğleden sonra güneşinde parıldadı. Pembeden çok kırmızı oldu rengi.

Osmond irticali dansını başladığı gibi apansız yarıda kesti. Yüzbaşı'ya buz gibi gözlerle baktı.

"Kimse bilmiyordu bir oğlunuz olduğunu, Yüzbaşı."

"Piç o," dedi Yüzbaşı. "Aptal da. Üstelik tembel de olduğu ortaya çıktı." Birden dönüp Jack'in suratına bir tokat aşketti. Fazla hızlı vurmamaya çalışmıştı ama, eli sanki bir odundu adamın. Jack uluyarak çamurlara devrildi, eli kulağına doğru uçtu.

"Çok kötü, pek çok kötü," diye mırıldandı Osmond. Yüzü bu sefer bomboş, ipince, sinsi bir ifadeye bürünmüştü. "Kalk ayağa, kötü çocuk. Babalarının sözünü dinlemeyen kötü çocukların cezalandırılması gerekir. Kötü çocuklar sorguya çekilmelidir." Kırbacı bir yana doğru savurdu, kuru bir ses çıktı. Jack'in zihni bir ilişki daha kurdu, Osmond'un kırbacının çıkardığı bu ses, sekiz yaşındayken oynadığı

oyuncak tüfeğin sesinin tıpkısıydı. Jack'in de, Richard Sloat'un da böyle tüfekleri vardı.

Osmond uzanıp Jack'in çamurlu kolunu beyaz, örümcek gibi eliyle kavradı, çocuğu kendine, o kokulara doğru çekti. Tatlı pudra ve bayat kir kokusuna. Manyak gri gözleri Jack'in mavi gözlerine ciddi ciddi baktı. Jack çişinin geldiğini hissetti, pantolonunu ıslatmamak için kendini sıktı.

"Kimsin sen?" diye sordu Osmond.

4

Bu iki kelime sanki havada, üçünün başları üzerinde asılı kaldı.

Jack, Yüzbaşının kendisine ciddi, ama üzüntüsünü saklayamayan bir bakışla bakmakta olduğunu farketti. Tavuklar gıdaklıyor, bir köpek havlıyor, bir yerlerden yaklaşan bir arabanın sesi duyuluyordu.

Bana gerçeği söyle, yalanı hemen tanının, diyordu o gözler. Sen bir zamanlar California'da karşılaştığım bir kötü çocuğa benziyorsun... o çocuk musun?

Bir an için Jack'in dudaklarında her cevap bir arada titreşti.

Jack... Ben Jack Sawyer'im, evet, California'lı çocuğum. Bu dünyanın kraliçesi benim annemdi, sonra öldüm. Patronunu, Morgan'ı da tanıyorum... Morgan Amca... sana her şeyi anlatırım, yeter ki o manyak gözlerini gözümden çek, çünkü ben çocuğum daha... çocuklar öyle yapar... her şeyi anlatır.

O sırada annesinin sesi geldi kulağına. Sertti annesinin sesi. Alay eder gibiydi.

"Ne var ne yoksa anlatacak mısın bu adama, Jacky? Bu adama, ha? Bayat erkek losyonlarının satış yeri gibi kokuyor,

Charles Manson'un ortaçağ kopyası gibi görünüyor... ama sen bilirsin. İstersen onu kandırabilirsin... dert değil... ama sen bilirsin. "Kimsin sen?" diye sordu Osmond tekrar. Daha bile yaklaşmıştı. Jack onun yüzünde büyük bir güven gördü... insanlardan istediği cevapları almaya alışkındı... hem yalnız on iki yaşındaki çocuklardan da değil.

Jack derin, titrek bir soluk aldı. (insan sesinin gür çıkmasını üst balkonun en arka sıralarına kadar ulaşmasını isterse, sesi diyaframının dibinden çıkarmalıdır. Jacky. O zaman ses yukarı çıkarken daha da büyür.) Avazı çıktığı kadar haykırdı.

"BEN HEMEN GERİ DÖNECEKTİM! VALLA DÖNECEKTİM!"

Osmond beklediği titrek sesi, fısıltıyı duyabilmek için iyice eğilmiş beklerken bu türlü bir sesi duyunca, sanki Jack ona tokat atmış gibi yerinden sıçradı. Gerilerken kırbacının üzerine bastı, neredeyse düşüyordu.

"Seni lanet olası bücür..."

"DÖNECEKTİM! NE OLURSUN DÖVME BENİ OSMOND, BEN GERİ DÖNECEKTİM! BURAYA GELMEYİ HİÇ İSTEMEMİŞTİM HİÇ İSTEMEMİŞTİM HİÇ İSTEMEMİŞTİM..."

Yüzbaşı Farren uzanıp onun sırtına bir şaplak attı. Jack hâlâ haykırarak yüzükoyun yere çamurlara yapışıverdi.

"Geri zekâlıdır demiştim size." diyordu Yüzbaşı. "Özür dilerim, Osmond. Onu canını çıkarana kadar döveceğimden emin ol. Bu çocuk..."

"Burada ne işi var öyleyse?" diye bağırdı Osmond. Sesi bu sefer kadın sesi gibi cırtlak çıktı. "Ne işi var senin yassı burunlu piçinin burada? Bana çocuğun izin kâğıdını

göstermeye kalkma! Kâğıdı olmadığını biliyorum! Onu kraliçenin cebinden bir yemek yesin diye kaçak soktun içeri... belki de kraliçenin gümüş çatal bıçağını çalsın diye... kötü o. Bir bakmak yeter anlamak için. Çok kötü, dayanılmayacak kadar kötü!"

Kırbaç bir daha sakladı. Bu sefer oyuncak tabanca gibi değil, gerçek bir 22 gibi ses çıkardı. Jack içinden, ucunun nereye gideceğini biliyorum, diye düşünmeye vakit buldu. Aynı anda kocaman, alev gibi bir pençe sırtına indi. Acısı etine battı, batarken eksileceği yerde daha arttı. Sımsıcak, delirtici bir acıydı. Jack çamurlar arasında bağırıp kıvrandı.

"Kötü! Çok kötü! Dayanılmayacak kadar kötü!"

Her "kötü" deyişinde Jack'in sırtında yeni bir pençe izi açılıyor, çığlığı yeni baştan yükseliyordu. Teni alev alev yanmaktaydı. Bunun böyle ne kadar süreceğini bilemiyordu. Osmond her vuruştan sonra iyice manyaklaşmaya başlamıştı. Tam o sırada bir ses duyuldu. "Osmond! Osmond! Hah, buradaymış, çok şükür!"

Koşuşan ayak sesleri duyuldu.

Osmond'un sesi öfkeli ve soluk soluğa çıktı. "Ne var? Ne var? Ne oluyor?"

Bir el Jack'in kolunu kavrayıp onu ayağa kaldırdı. Çocuk sendeleyince o elin kolu beline sarılıp destek oldu. Pavyondan geçerken o kadar katı ve kendinden emin davranan Yüzbaşının şimdi bu kadar şefkatli olması şaşılacak şeydi.

Jack tekrar sendeledi. Dünya gözlerinin önünde yüzüyordu. Her şey bulanıktı. Sırtından ılık kanlar süzülüyordu. Çabuk

kabaran bir nefretle Osmond'a baktı. Öfke ve sersemliğe iyi bir merhem oldu bu.

Bunu sen yaptın... canımı yaktın, tenimi kestin. Bana bak, Manyak, eğer elime senden öç alma fırsatı geçerse...

"İyi misin?" diye fısıldadı Yüzbaşı.

"Evet."

"Ne var?" diye haykırdı Osmond demin dayağı yarıda kesen iki adama.

Birinci adam, Jack'la Yüzbaşı'nın gizli odaya giderken koridorda gördükleri züppelerden biriydi. Ötekiyse, Jack'in Diyar'a ilk gelişinde karşısına çıkan o arabacıya benziyordu. Çok korkmuş bir hali vardı. Yaralıydı da galiba. Başının sol tarafındaki bir yaradan kanlar akıyor, yüzünün sol yanını hemen hemen tümüyle kaplıyordu. Sol kolu yırtılmış, derisi de sıyrılmıştı. "Ne diyorsun, eşek herif?"

Arabacı anlattı. "Tüm İşçiler Köyünün öte yanında virajı dönerken arabam devrildi." Ağır konuşuyordu. Şok içinde biri gibiydi. "Oğlum öldü, Efendim! Fıçıların altında ezildi kaldı. Son Mayıs Çiftliği gününde on altı yaşını doldurmuştu. Annesi..."

"Ne?" diye bağırdı Osmond tekrar. "Fıçılar mı? İçki mi? Kingsland'lar mı yoksa? Yani bana bir araba dolusu Kingsland'ı parçaladığını mı söylüyorsun, keçi burunlu herif? Onu mu demek istiyorsun yoksaaaa?"

Osmond'un sesi o son hecede, opera söylüyormuş gibi yükseliverdi, titredi, gıcırdadı. Aynı anda tekrar dansetmeye de başladı... ama bu sefer öfke dansıydı yaptığı. Şarkıyla dansın bileşimi öyle garip oldu ki, Jack istemeden dudaklarına yükselen bir gülmeyi örtmek için iki elini birden

ağzına götürmek zorunda kaldı. Bu hareket, gömleğinin yarık sırtında gerilmesine yol açtı, daha Yüzbaşı onu bir mırıltıyla uyarmadan, hemen kendine geldi.

Arabacı sabırla, sanki Osmond hikâyenin tek önemli noktasını kaçırmış gibi (ona öyle geliyordu herhalde) söze devam etti. "On altı yaşındaydı, Efendim. Annesi bugün benimle gelmesini istememişti. Nasıl oldu da..."

Osmond kırbacı havaya kaldırdı, beklenmedik, kör edici bir hızla indiriverdi. Kırbacın sapını sol eliyle gevşek biçimde tutuyordu. Uç kısımdaki kuyruklar çamurlara yayılmıştı. Şaklama sesi. 22 gibi değil de, oyuncak tüfek gibi çıktı. Arabacı bağırarak geriye doğru sendeledi, elleri yüzüne doğru uçtu, kirli parmaklarının arasından yeni fışkıran kanlar sızmaya başladı. Adam bağırarak devrildi. "Efendim! Efendim! Efendim!" diye haykırıp duruyordu o boğuk, gargara gibi sesiyle.

Jack, "Gidelim buradan hemen!" diye inledi.

"Dur," dedi Yüzbaşı. Ciddi suratı bir dereceye kadar yumuşamış gibiydi. Gözlerindeki o parıltı umut muydu yoksa?

Osmond o züppeye döndü, o da bir adım geriledi. Etli, kırmızı dudakları kıpır kıpırdı.

"Kingsland mıydı?" diye soludu Osmond.

"Osmond, kendini bu kadar üzme..."

Osmond bileğini oynattı, kırbacın çelik uçlu kuyrukları züppenin çizmelerine çarpıp takırdadı. Adam bir adım daha geriledi.

"Bana ne yapıp ne yapmayacağımı sen mi söyleyeceksin? Sen yalnız sorduğuma cevap ver. Canım sıkkın, Stephen.

Hem de dayanamayacağım kadar sıkkın. Kingsland mıydı?"

"Evet," dedi Stephen. "Üzgünüm ama öyleydi."

"Dış yolda mı oldu?"

"Osmond..."

"Dış yolda mı oldu dedim, sersem?"

"Evet," diye yutkundu Stephen.

"Elbette." Osmond'un incecik suratında bembeyaz, iğrenç bir gülümseme belirdi. 'Tüm işçiler Köyü başka nerede olacak? Uçar mı köy dediğin? Ha? Uçup da yer değiştirecek değil herhalde, ha Stephen? Uçar mı?

Uçar mı?"

"Hayır, Osmond, elbette uçamaz."

"Uçamaz. Demek dış yolda saçıldı kaldı fıçılar, tamam mı? Bir araba dolusu fıçının Dış Yol'da yatıp durduğu, değerli içkilerin toprak kurtları zevkini çıkarsın diye yerlere döküldüğü doğru mu, değil mi?"

"Evet... evet. Ama...."

"Morgan o yoldan geliyor!" diye bağırdı Osmond. "Morgan geliyor... atlarını da nasıl sürer, bilirsiniz! Arabası virajı döner de o yığınla karşılaşırsa belki arabacısı durmaya vakit bulamaz! Devrilebilir! Ölebilir!"

'Tamım!" dedi Stephen. Solgun suratı iki ton daha ağardı.

Osmond yavaşça başını salladı. "Bence eğer Morgan'ın arabası devrilirse, hep dua edelim de, sağ kurtulacağına ölsün bari. Bizim için daha iyi olur!"

"Ama... ama..."

Osmond onu bırakıp, Yüzbaşıyla "oğlu"nun durmakta olduğu yere hemen hemen koşarak yaklaştı. Araban hâlâ yerde, çamurlar arasında, "Efendim!" diye bağırarak kıvranıyordu.

Osmond'un gözleri Jack'e ilişti, sonra o orada yokmuş gibi üzerinden kaydı. "Yüzbaşı Farren," dedi. "Son beş dakikanın olaylarını izlediniz mi?"

"Evet, Osmond."

"Dikkatle ve yakından incelediniz mi? Ölçüp tarttınız mı? Dikkat ettiniz mi?"

"Evet, sanıyorum."

"Sanıyor musunuz? Ne kadar kusursuz bir subaysınız siz, Yüzbaşı! İlerde yine konuşacağız, Yüzbaşı! Sizin gibi mükemmel bir Yüzbaşının nasıl olup da böyle kurbağa gibi bir oğul çıkardığını konuşacağız."

Gözleri kısaca Jack'in üzerinde duraladı. Bakışları çok soğuktu.

"Ama şimdi buna vakit yok, değil mi? Yok, hayır. Bence en cesur adamlarınızdan bir düzinesini alın, bir an kaybetmeden Dış Yol'a götürün. Herhalde kokuya doğru giderseniz kaza yerini bulursunuz, değil mi?"

"Evet, Osmond."

Osmond çabucak gökyüzüne doğru baktı. "Morgan saat altıda bekleniyor... belki biraz daha erken gelir. Şimdi saat... iki... evet, iki gibi. İki midir dersiniz, Yüzbaşı?"

"Evet, Osmond."

"Ya sen ne dersin, piç kurusu? On üç mü? Yirmi üç mü? Seksen bir mi yoksa saat?"

Jack ona aptal aptal baktı. Osmond nefretle yüzünü buruşturdu, Jack de kendi içindeki nefretin tekrar kabardığını hissetti.

Canımı yaktın, eğer elime fırsat geçer de...

Osmond tekrar Yüzbaşı'ya baktı. "Saat beşe kadar, kırılmamış fıçıların hepsini kurtarmaya bakın derim. Beşten sonra, bence yolu elden geldiği kadar çabuk temizleyip açın. Anladınız mı?"

"Evet, Osmond."

"Haydi, gidin o halde."

Yüzbaşı Farren yumruğunu alnına dayayıp eğildi. Jack hâlâ aptal aptal bakarak, hâlâ Osmond'dan beyni nabız gibi atarcasına nefret ederek, onu taklit etti. Osmond daha selâm başlarken onlara sırtını çevirmişti bile. Arabacıya doğru yürüyor, kırbacını şakırdatıyordu.

Arabacı Osmond'un yaklaştığını duydu, bağırmaya başladı.

"Yürü," diye Jack'in kolunu son defa olarak çekti Yüzbaşı. "Bunu seyretmek istemezsin."

"İstemem," diye fısıldayabildi Jack. 'Tanrım, elbette istemem."

Ama Yüzbaşı Farren kapının sağ kanadını açıp birlikte pavyonun kapısından çıkarlarken Jack istemediği sesleri duydu... aynı sesleri o gece rüyasında da hep duydu. Bir ıslık ve şaklama, peşinden bir çığlık, bir ıslıklı şaklama daha, peşinden ikinci bir çığlık... Osmond da sesler çıkarıyordu. Soluyordu adam. Ne yaptığını, dönüp bakmadan da anlıyordu insan. Zaten Jack'in canı hiç bakmak istemiyordu.

Ama oldukça emindi.

Gülüyordu Osmond.

5

Pavyonun dışındaki açık alandaydılar. Yine kalabalık vardı. Gelip geçenler gözlerinin ucuyla Yüzbaşı Farren'e bakıyorlardı... hep uzağından geçiyorlardı onun. Yüzbaşı hızlı adımlarla ilerlerken yüzü gepgergin, kafasından geçen düşüncelerle kapkaranlıktı. Jack ona yetişebilmek için koşmak zorunda kalıyordu.

"Şansımız varmış," dedi Yüzbaşı birden. "Çok şansımız varmış. Sanıyorum niyeti seni öldürmekti."

Jack ona çenesi açık baktı. Ağzı kurumuş, sıcacıktı.

"Delidir, biliyorsun. Pastayı kovalayan adam kadar deli."

Jack bu deyimi ömründe duymadığından, ne demek olduğunu da bilmiyordu ama, Osmond'un deli olduğu görüşüne o da katıldı.

"Peki ned..."

"Dur," dedi Yüzbaşı. Jack cebindeki dişi verdikten sonra girdikleri o küçük çadıra gelmişlerdi. "Burada dur ve beni bekle. Kimseyle konuşma."

Yüzbaşı çadıra girdi. Jack durmuş bekliyor, çevreyi seyrediyordu. Yanı başından bir palyaço geçti. Jack'e yan gözle baktı ama, havaya atıp tuttuğu minik, renkli topların temposunu hiç kaybetmedi. Palyaço'nun peşinden bir yığın pasaklı çocuk, Fareli Köyün Kavalcısını izler gibi geliyorlardı. Memesine iri, kirli bir bebek tutmuş genç bir kadın Jack'e, bir iki sikke verirse ona kendi kendine yapabileceği hoş bir eğlence öğreteceğini söyledi. Jack

tedirgin, başka tarafa baktı. Kadın gülmeye başladı. "Ooooo, bu güzel çocuk çok utangaç! Gel buraya, güzelim! Gel de..."

"Defol, orospu, yoksa alt mutfağa yollarım seni."

Yüzbaşı çıkagelmişti. Yanında bir başka adamla birlikte çıkmıştı çadırdan. İkinci adam yaşlı ve şişmandı ama, Farren'le ortak bir yönü vardı... operetlerden fırlama bir askerden çok, gerçek bir askere benziyordu. Bir eliyle ceketinin düğmelerini şişko göbeği üzerinde iliklemeye uğraşırken öbür elinde borazana benzer bir âlet taşıyordu.

Kirli bebeği taşıyan kız Jack'e bir daha bakmadan hemen uzaklaştı. Yüzbaşı yanındaki adamın borazanım eline aldı, onun düğmeleri iliklemesini beklerken bir yandan da bir şey söyledi. Adam başını salladı, ilikleme işim bitirdi, borazanı geri aldı, öttürerek yürümeye başladı. Bu Jack'in bu diyara ilk geldiğinde kulağına çalınan seslere benzemiyordu. O sefer birçok boru bir ağızdan çalınmaktaydı. Sesler bir tür gösteri gibiydi. Bu seferki ise fabrika düdüğüne benziyordu. İş başı emriydi bir tür.

Yüzbaşı Jack'in yanına döndü.

"Benimle gel," dedi.

"Nereye?"

"Dış Yola." Bakışı yan korkulu bir ifadeyle Jack Sawyer'in üzerinde dolaştı. "Babanım babası oraya Batı Yolu derdi. Gittikçe daha küçük köyler arasından geçer ve Dış Bölge'ye varır. Ondan sonra da orada kalır. Hiçbir yere gitmez... ya da cehenneme gider. Sen batıya gideceksen, Tanrı seninle olmalı, evlât. Ama Tanrının kendisi bile Dış Bölge'den ileri gitmeye cesaret edemezmiş diye duyuyorum. Haydi, gel."

Jack'in kafasına bir yığın soru akın etmekteydi. Milyonlarca soru. Ama Yüzbaşı fazla hızlı bir adım temposu tutturduğundan, onları soracak soluğu bulamadı. Tepeye doğru olan yokuşu çıktılar, Jack'in bu diyara ilk geldiği yere vardılar. Fuar yeri yakınlarındaydı artık. Jack oradaki görevlilerin bağırdığını, milleti oyunlara davet ettiğini duyuyordu. İki dakika oynasanız ödülü kazanırsınız diye bağırıyordu adamlar. Denizden esen rüzgâr, sesleri çok net olarak taşımaktaydı. Beri yandan, ağız sulandıran yiyecek kokuları da geliyordu. Sıcak yemek kokuları. Kebap mısır ve kızarmış et. Jack'in karnı guruldadı. Korkunç Osmond'dan kurtulunca karnı acıkmıştı.

Fuar yerine varmadan sağa döndüler. Bu seferki yol, pavyonun yolundan çok daha genişti. Dış Yol diye düşündü Jack. Sonra içi ürpererek düzeltti: Yo... Batı Yolu. Tılsım'a giden yol.

Yüzbaşıya yetişmek için yine koşmaya başladı.

6

Osmond'un hakkı vardı, kokuyu izlemeleri yeterdi. O garip isimli köye bir mil kala koku burunlarına geldi.

Yol üzerinde doğuya gitmekte olan trafik pek yoğundu. Çoğu atlı arabalardı. Atlar arasında iki başlısı yoktu ama. Arabalar herhalde bu diyarın lüks arabaları olmalı, diye düşündü Jack. Bazılarının da üzerine tepeleme çuvallar, balyalar yığılıydı. Kimi çiğ et, kimi kafesler içinde canlı tavuk taşıyordu. Köyün hemen dışında yanlarından içi kadın dolu bir araba ürkütücü bir hızla geçti. Kadınlar gülüyor, bağırıyorlardı. Biri ayağa kalktı, eteklerini tâ beline kadar kaldırdı, danseder gibi hareketler yaptı. Neredeyse arabadan

düşüp boynunu kıracakken bir arkadaşı onu yakalayıp çekerek oturttu.

Jack yine kızardı. Gözünün önünde deminki genç kadının bembeyaz memesi belirdi. Ucu kirli bebeğin ağzındaydı. "Ooo, bu çocuk çok utangaç!"

Farren adımlarını daha da hızlandırarak, Tanrım!" diye mırıldandı. "Hepsi sarhoş bunların! Dökülen Kingsland'ları içmişler! Orospular da sarhoş, arabacı da! Ya devrilecekler, ya kayalardan denize uçacaklar... neyse bir kayıp sayılmaz. Hastalıklı orospular!"

Jack soluk soluğa, "Bunca trafik geçebildiğine göre yol açık olmalı herhalde." dedi.

Köye girmişlerdi. Geniş Batı Yolu'nun bu kısmına tozları yatıştırmak için yağ dökülmüştü. Arabalar gelip geçiyor, insanlar karşıdan karşıya geçiyor, herkes fazla yüksek sesle konuşuyordu. Jack lokantaya benzer bir yerin dışında iki adamın tartışmakta olduğunu gördü. Biri apansız ötekine bir yumruk attı. Az sonra ikisi yerlerde yuvarlanıyorlardı. Demek tek sarhoş olan orospular değil, diye düşündü Jack. Bütün köy halkı nasibini almış.

Yüzbaşı Farren, "Yanımızdan geçen arabalar hep bu köyden yola çıkmış," dedi. "Belki küçük arabalar geçebiliyor olabilir ama, Morgan'ın arabası küçük değil, evlât."

"Morgan..."

"Bırak Morgan'ı şimdi."

İçkinin kokusu giderek güçleniyordu. Jack Yüzbaşıya yetişmeye uğraşırken ayakları ağrımaya başlamıştı. Her halde üç mil kadar yürüdük, diye düşündü. Benim dünyamda ne kadar eder bu? Birden Speedy'nin sihirli iksirini hatırladı. Yok

olmuştur diye düşünerek elini arka cebine uzattı ama ... oradaydı. Jack'in içindeki çamaşır şimdi her neyse, ona sağlamca kıstırılmış, duruyordu.

Köyün batısına geçtiklerinde araba trafiği azaldı, onun yerine yaya trafiği fena halde arttı. Çoğu sendeliyor, gülüyordu. Buram buram içki kokmaktaydılar. Bazılarının üstü başı da ıslaktı. Sanki yere uzanıp köpekler gibi içmişlerdi. Gülen bir adam, sekiz yaşlarındaki gülen bir çocuğu elinden tutmuş, gidiyordu. Alhambra'nın danışma görevlisine fena halde benziyordu adam. Jack bu ikisinin ikizli olduğunu hemen anladı. Adam da, çocuk da sarhoştu. Jack arkalarından bakarken çocuk kusmaya başladı. Babası... ya da Jack'in babası diye düşündüğü adam onu kolundan tutup fena halde sarstı. Çocuk çalılara dalıp kendi basma kusmak istediğinde bırakmadı. Sonunda çocuk, babasının ardından tasmalı köpek gibi yürümek zorunda kaldı, yol kenarına yıkılmış horlayan bir ihtiyarın üzerine doğru kusarak ilerledi.

Yüzbaşı Farren'in suratı karardıkça kararıyordu. "Allah belâlarını versin topunun," diye söylendi.

En sarhoşlar bile Yüzbaşının uzağından geçmeye çalışmaktaydılar. Pavyonun dışındaki muhafız kulübesine geldiğinde durakladılar. Yüzbaşı beline deri bir kın bağlamıştı. Jack bunun içinde bir tür kısa kılıç bulunması gerektiğini düşünmüştü. Serseriler fazla yaklaştığında Yüzbaşı eliyle o kılıca dokunuyor, serseri hemen uzaklaşıyordu.

On dakika kadar sonra, Jack artık koca adama yetişemeyeceğini düşünmeye başladığı sırada, kaza yerine vardılar. Arabacı virajı kapalı dönmeye çalışırken araba

devrilmiş, yuvarlanmıştı. Fıçılar da tabii yolun her yanına saçılmıştı. Çoğu kırılmış olduğundan yolun o kısmı sırılsıklam çamurdu. Atlardan biri arabanın altında ezilmiş, ölü yatıyor, yalnız arka ayakları görünüyordu. İkinci at yandaki hendeğin içindeydi. Kulağından kırık bir fıçının parçası dışarı uzanıyordu. Jack bunun kaza sonucu olabileceğine pek inanamadı. Herhalde at fena yaralanmış, birisi onun ıstırabına eldeki en kestirme imkânla son vermeye çalışmıştı. Öteki atlar görünürlerde yoktu.

Arabanın altındaki atla hendekteki at arasında arabacının oğlu yatıyordu. Kolları, bacakları açık, uzanmıştı yolun üzerine. Yüzünün yansı göklere budala ve şaşkın bir ifadeyle bakıyor, öbür yansı ise kıpkırmızı, üzeri kıymık gibi parçalarla dolu halde görünüyordu.

Jack çocuğun ceplerinin dışarı çekilmiş olduğunu da ferketti.

Kaza yerinin çevresinde dolanıp duran bir düzine kadar insan vardı. Yavaş yürüyorlar, arasıra bir nal izinin çukurunda birikmiş içkiden avuçlarıyla alıyorlar, ya da mendillerini batırıp ıslatıyorlardı. Çoğu sendeliyordu yürürken. Sesleri yüksekti. Ya gülüyor, ya da birbirlerine çatıyor, dalaşıyorlardı. Jack'in annesi nice ısrarlardan sonra Richard'la ikisinin kötü sinemalardan birinde çifte film seyretmeye gitmesine izin vermişti bir zamanlar. Filmlerden birinin adı. Yaşayan Ölülerin Gecesi, öbürünün adı da Ölülerin Şafağı'ydı. Bu insanlar Jack'e o filmlerdeki sarhoşları hatırlatıyordu.

Yüzbaşı Farren kılıcını çekti. Jack'in tahmin ettiği gibi kısa, işe yarar bir kılıçtı. Romantik kitaplardaki ince uzun kılıçlara benzer yeri yoktu. Kasap bıçağından biraz daha uzundu. Üzeri

çentik doluydu. Sapı deri kaplı, bıçağı koyu renkti. Bir tek keskin kenarı açık renk parlıyordu. Çok keskin gibiydi.

"Uzaklasın bakalım," diye bağırdı Farren. "Kraliçenin içkilerinden uzaklasın, yağmacılar! Kanımızı doldurmayı kesin bakalım!"

Hoşnutsuz homurtular yükseldi ama herkes Yüzbaşı Farren'den uzaklaştı. Yalnızca kel kafasından yer yer ak saçlar uzamış yaşlı bir adam kaldı. Çok şişmandı adam. Jack'e göre yüz elli kilo vardı. Boyu da iki metrenin bir hayli üstündeydi.

"Hepimizle birden döğüşmeyi mi düşünüyorsun, asker?" diye sordu, emir üzerine biraz uzaklaşan köylülere doğru elini salladı.

Yüzbaşı Farren adama "Elbette," diyerek sırıttı. "Birincisi sen olduktan sonra, hazırım, sarhoş serseri seni." Farren'in yüzündeki sırıtma ifadesi daha da genişledi, koca adam bu ifadenin gücünden geriledi. Yüzbaşı devam etti. "Gel üstüme istersen. Seni doğramak, bugünün tek zevkli işi olacak."

Sarhoş dev mırıldanarak çekildi.

"Hepiniz buraya bakın!" diye bağırdı Farren. "Çekip gidin çabucak! Kraliçenin pavyonundan bir düzine adamım yola çıktı! Bu görev elbette ki hoşlarına gitmez, ben de onları suçlayamam. Üstelik hareketlerini engelleyemem de! Bence askerler gelmeden köyünüze dönüp evinizin bodrumuna saklanmaya ancak vaktiniz var! Öyle yapmak kendi yararınıza olur! Dağılın!"

Köylüler birer ikişer köye yönelmişlerdi bile. Demin Yüzbaşıya meydan okuyan iriyarı adam da peşlerindeydi. Farren homurdandı, sonra tekrar kaza yerine döndü. Sırtından ceketini çıkardı, arabacının oğlunun yüzüne örttü.

"Acaba hangisi epelerini boşalttı çocuğun," diye mırıldandı düşünceli bir sesle. "Bilsem akşam bastırmadan çarmıha gererdim."

Jack cevap vermedi.

Yüzbaşı uzun süre ölü çocuğa baktı. Tek eliyle yüzündeki yara izini sıvazlayıp duruyordu... Sonunda başını kaldırıp Jack'e baktığında, yeni kendine gelmiş gibi göründü.

"Artık gitmen gerek, evlât. Hemen. Osmond geri zekâlı oğlumu daha çok soruşturmaya karar vermeden önce."

"Sizin için ne kadar zor olacak durum?" diye sordu Jack.

Yüzbaşı biraz gülümsedi. "Sen gitmiş olursan benim başım derde girmez. Annesine geri yolladım derim, ya da öfkeye kapıldım, kafasına odunla vurdum, öldü derim. Osmond her ikisine de inanır. Dalgın zaten. Hepsi öyledir. Kraliçenin ölmesini bekliyorlar. Uzun da sürmeyecek. Meğer ki..."

Sözlerini bitirmedi.

"Git," dedi Jack'e tekrar. "Gecikme. Morgan'ın arabasının sesini duyarsan yoldan uzaklaş, ormanın derinliklerine dal. İyice uzağa. Yoksa kokunu alır senin. Kedi nasıl fare kokusu alırsa tıpkı öyle. Bir terslik olduğunu bir çırpıda anlar o. Yani kendi emrine ters düşen bir şey olursa. Şeytanın biridir."

"Yaklaştığını duyar mıyım? Arabanın yani?" diye sordu Jack çekingen bir sesle. Yolun ilerisine doğru bakıyordu. Hafif yokuştu yol. İlerisi bir çam ormanıydı. Ormanın içi karanlıktır herhalde, diye düşündü. Morgan da karşı taraftan geliyor olacaktı. İçini korku, yalnızlık ve cesaret kırıcı bir mutsuzluk kapladı. “Speedy, yapamam ben bu işi! Anlamıyor musun? Ben çocuğum daha!

"Morgan'ın arabasına altı çift at koşuludur. On üçüncü at da en öne koşulmuştur," diye anlattı Farren, "Dört nala kalktıkları zaman ses toprağı sarsan bir gök gürültüsü gibi olur. Elbette duyarsın. Kaçmaya da bol bol vaktin olur. Mutlaka saklan."

Jack bir şey fısıldadı.

"Ne?" diye sordu Farren sert bir sesle.

"Gitmek istemiyorum dedim," dedi Jack biraz daha yüksek sesle. Gözlerinden neredeyse yaşlar boşalacaktı. Bir kere başlarsa soğukkanlılığım kaybedeceğinden, karşısındaki adama 'beni bu işten kurtar, bir şey yap, koru beni' diye yalvarmaya başlayacağından emindi.

Yüzbaşı Farren, "Bence senin isteyip istemediğini hesaba katmak için geç kalınmış," dedi. "Hikâyeni bilmiyorum, bilmek de istemiyorum, evlât. Adını bile bilmek istemiyorum."

Jack oracıkta, omuzları sarkık, gözleri yanarak, elleri titreyerek durmuş ona bakıyordu.

Farren ani bir öfkeyle ona, "Doğrult omuzlarını!" diye bağırdı. "Kimi kurtaracaksın? Nereye gidiyorsun? Bu halinle üç metre bile gidemezsin? Gerçi adam sayılmak için çok gençsin ama, hiç değilse adammış gibi numara yapabilirsin, değil mi? Tekme yemiş köpeğe benziyorsun!"

Jack alınmıştı. Omuzlarını doğrulttu, gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını önledi. Gözleri arabacının yerde yatan oğluna ilişti, içinden, hiç değilse o durumda değilim henüz, diye düşündü. Hakkı var. Kendime acımaya vaktim yok. Doğruydu. Ama yine de, benliğinin içine bu kadar kolayca

uzanıp gerekli düğmelere basmayı bilen yüzü yaralı Yüzbaşıya karşı garip bir nefret hissetmekten geri kalmadı.

"Biraz daha iyi," dedi Farren kuru bir sesle. "Fazla değil ama biraz."

"Sağolun." Jack'in sesinde alay vardı.

"Ağlayıp kendini kurtaramazsın, evlât. Osmond peşinde. Morgan da yalandan peşine düşecek. Belki de... belki senin geldiğin yerde, de sorunlar vardır. Ama şunu al. Eğer Parkus seni bana yolladıysa, herhalde sana bunu vermemi istiyordur. Al ve sonra da git."

Uzattığı bir madeni paraydı. Jack kararsızlık gösterdi, sonra aldı. Kennedy resimli yarım dolarlıklar kadar, ama daha ağırdı. Altın kadar ağırdı herhalde. Rengi mat bir gümüş rengiydi. Gözleri Laura Deloessian'ın profiline bakmaktaydı. Annesine ne kadar çok benzediği bir kere daha dikkatini çekti. Yalnızca benzerlik değildi söz konusu olan. Bazı fiziksel farklılıklar vardı. Burun daha ince, çene daha yuvarlaktı ama, yine de Jack'in annesiydi bu. Jack biliyordu. Paranın tersini çevirdi, bir hayvan gördü. Başı ve kanatları kartal gibi, vücudu arslan gibiydi. Jack'a bakıyordu sanki. Jack tedirgin oldu, parayı pantolonunun cebine soktu. Speedy'nin iksir şişesinin yanına.

"Ne için bu?" diye sordu Farren'e.

"Zamanı gelince anlarsın. Belki de anlamazsın. Hangisi olursa olsun, ben sana karşı görevimi yaptım. Parkus'u gördüğünde söylersin."

Jack içinde yine bir gerçek dişilik duygusu hissetti.

"Git artık, evlât," dedi Farren. Sesi daha alçaktı ama daha yumuşak değildi. "Git, işini gör... ya da görebildiğin kadarını

gör."

Sonunda Jack'i harekete geçiren yine o gerçek dişilik duygusu daha doğrusu, kendisini bir başkasının hayalinin bir parçasıymış gibi görme duygusu oldu. Sol ayak, sağ ayak, soğan, sarımsak... fıçılardan birinin parçalanmış kısmına bir tekme savurdu, bir tekerin kalıntısının üzerinden atladı, arabanın çevresinden dolaştı, kurumakta olan kanlara, üzerinde uçuşan sineklere hiç aldırmadı. Rüyada olduktan sonra, kanın da değeri yoktu, vızıldayan sineklerin de...

Yolun çamurlu, enkaz dolu kısmının sonuna vardığında dönüp arkasına baktı. Ama Yüzbaşı Farren öbür tarafa dönmüştü. Belki adamlarını görmeye çalışıyor, belki Jack'e bakmaktan kurtulmak istiyordu. Hangisi olursa olsun, anlamı hep birdi. Sırtını görüyordu adamın. Bakacak bir şey yoktu.

Pantolon cebine uzandı, Farren'in verdiği paraya parmaklarının ucuyla dokundu, sonra sımsıkı kavradı. Kendini biraz daha iyi hissetti o zaman. Bir çocuğa şeker alsın diye verilmiş parayı tutar gibi ilerledi Jack.

7

Jack, Yüzbaşı Farren'in yerleri sarsan gök gürültüsü diye tanımladığı sesi duyduğunda, belki iki, belki de dört saattir yürümekteydi. Güneş bir kere ormanın batı tarafındaki ağaçların ardında gözden kaybolduktan sonra zamanı hesaplamak çok zorlaşmıştı.

Batıdan defalarca arabalar gelmişti. Hepsi herhalde Kraliçe'nin pavyonuna gidiyorlardı. Jack her birinin sesini duyunca (burada hava çok duru olduğundan ses çok kolay yol alıyordu... Jack'in aklına Speedy'nin anlattıkları geldi. Bir adam tarladan turp sökerken öteki adamın kokuyu bir mil

uzaktan alması) Morgan geliyor sanıyordu. Hemen yol kenarındaki hendeğe inip karşı tarafa tırmanıyor, ağaçların arasında ilerlemeye koyuluyordu. Hoşlanmıyordu bu karanlık ormana girmekten. Biraz bile girmek istemiyordu. Bir ağacın gövdesi ardına saklanıp yolu görebilecek durumda beklemek bile kötüydü. İnsanın sinirlerini bozuyordu. Ama Morgan Amcanın (Osmond'un patronunu, Yüzbaşının tüm anlattıklarına rağmen hâlâ o gözle görmekteydi) kendisini yolun üzerinde yakalaması fikri daha bile tatsızdı.

Bu yüzden, ne zaman kulağına bir araba sesi gelse yoldan uzaklaşıyor, araba geçince yola geri dönüyordu. Bir seferinde sağ hendekteki otların arasından geçerken ayağının üzerinden bir şey kaydı, Jack yüksek sesle bağırdı.

Bu diyardan tümüyle uzaklaşmak istiyordu.

Speedy'nin iksiri ömründe tattığı en berbat sıvıydı ama, birisi karşısına çıksa, meselâ Speedy çıksa, ona gözünü açtığında kendini eski dünyada, McDonald'ın kapısı dibinde bulacağını söylese, tüm şişeyi dibine kadar içmeye razıydı. İçinde bir tehlike uyarısı gelişiyordu. Bu ormanın gerçekten tehlikeli olduğunu hissediyordu. Belki de tehlike bu ormanın kendisiydi. Ağaçlar zaten yola daha bir yaklaşmışlardı. Evet. Daha önce hendeklerin gerisine kadar gelirken şimdi hendeklerin içi de ağaç doluydu. Daha önce ormanda yalnızca çamlar ve çalılar vardı. Şimdi araya başka tür ağaçlar da katılmıştı. Bazılarının sicim gibi, ip gibi birbirine dolaşan siyah dalları vardı. Kökleri de iplik iplik ortadaydı. Hele çalıların kökleri.. gri, kötü görünüşlü kökler. "Bizim bu çocuk..." diye fısıldıyordu bu kökler Jack'in beyninde BİZİM bu çocuk!

Hayal kuruyorsun, Jacky. Fıttırıyorsun biraz.

Ama buna aslında inanmıyordu.

Ağaçlar gerçekten değişmekteydi. Havadaki o ağır baskı, biri kendisini gözetliyormuş gibi bir duygu... hepsi çok gerçekti. Zihninin canavarca düşüncelere yönelmesinin ormandan gelen bir etkiyle olduğuna inanıyordu. Sanki ağaçlar ona kısa dalgalı bir yayın yapmaktaydı.

Ama Speedy'nin iksir şişesindeki sıvı yarıya inmişti. Amerika Birleşik Devletlerini bir baştan bir başa yürümek için bu kadarı yetmek zorundaydı. Her canı istedikçe bir yudum almaya kalkarsa, New England yöresinden çıkana kadar bile dayanamazdı o sıvı.

Aklında kendi dünyasına döndüğünde ne kadar çok yol almış sayılacağı da vardı. Buradaki elli metre, dünyada yarım mile karşılık oluyordu. Bu orana göre... tabi eğer oran da değişken değilse... burada on mil yürüse, öteki dünyada New Hamsphire'dan çıkmış olurdu. Çizmeli kedinin çizmeleri vardı sanki ayağında.

Ama yine de bu ağaçlar... bu gri ip ip kökler...

Ortalık iyice kararınca, gökyüzü maviyken mor olunca geçiş yapacağım. O kadar. Bu ormanı karanlıkta geçmem. İndiana'ya falan vardığımda elimdeki iksir biterse, o zaman Speedy bana biraz daha yollasın ne yapıp yapıp.

Kafasından bunlar geçiyor, bir plan kurmanın ne kadar daha iyi bir duygu olduğunu düşünüyordu ki, kulağına çok fazla atlı bir arabanın sesi geldi.

Başını yana doğru eğdi, yolun orta yerinde durdu. Gözleri iri açıldı, kafasındaki iki sahnenin hayali yıldırım hızıyla geçti. Biri, Mercedes olmayan arabadaki iki adam, biri de VAHŞİ ÇOCUK kamyonetiydi. Tommy amcanın cesedi

yerde, kanlar içinde. Kamyonetin tamponlarından o kanlar damlıyor. Direksiyon simidindeki eller canlandı gözünde... ama el değildi onlar. Garip, eklemli bir toynağa benziyordu.

Dörtnala kalktığı zaman sesi toprağı sarsan bir gök gürültüsüne benzer.

Jack duru havanın taşıyıp getirdiği sesi dinlerken, öteki arabaları nasıl olup da Morgan'ınki sandığına şaşıyordu. Bir daha böyle bir hata yapmayacağı kesindi. Bu sefer duyduğu ses çok karanlık, içi kötülük dolu bir sesti. Atlı arabaydı, evet., ama şeytanın sürdüğü bir atlı arabaydı.

Yolun ortasında donakalmıştı. Hipnotize olmuştu. Sanki bir çift fara bakıp kalan bir tavşandı. Ses giderek daha güçlendi... tekerlerin ve nalların uğultusu, kırbacın sesi. Arabacının çığlığı da duyulmaya başlamıştı: "Hiiyaaa! Hiiiii-yaaaa! HIIIIIYAAAAAA!"

Yolun ortasında duruyordu. Duruyordu. Kafasında korkular davul çalmaktaydı. Kıpırdayamıyorum, ah sevgili Tanrım, kıpırdayamıyorum, Anne, Anne, Anneeeee!

Yolun orta yerinde durmuş, hayalinde siyah dev bir saray arabasının yaklaştığını görüyordu. "Atları attan çok pumalara benziyordu. Pencerelerde siyah perdeler kıpırdamaktaydı. Arabacı ayaktaydı. Saçları arkaya doğru uçuyor, gözleri çılgın bakıyordu.

Hiç yavaşlamadan üzerine doğru gelişini hayal etti o arabanın.

Kendisini devirişini, ezişini hayal etti.

Bu görüntü onu uğradığı felçten kurtardı. Sağa doğru koştu, hendeğe kaydı, ayakları gri köklerin altlarına girdi, düştü,

yuvarlandı. Son bir iki saattir biraz rahatlamış olan yaralı sırtı yeni bir acıyla alevlendi, Jack'in dudakları gerildi.

Ayağa kalkıp ormana girdi, çömeldi.

Önce ilk siyah ağaçlardan birinin ardına sinmişti. Ama o gövdeye değdiği anda... evvelsi yıl tatile Hawaii'ye gittiğinde orada rastladığı banyan ağaçları gibi yağlı ve tatsız bir temas hissetti. Kalkıp ilerdeki çam ağacının arkasına geçti.

Arabanın ve önünde giden atlıların sesi hâlâ güçleniyordu. Jack her an onların ortaya çıkmasını beklemekteydi. Parmakları çam ağacının reçinen' kabuğu üzerinde bir sıkışıp bir gevşiyordu. Dudaklarını ısırdı.

Tam karşısında, ağaçlar arasından yolun açıkça görülebildiği bir boşluk vardı. Yanı yapraklarla dolu bir bakış tüneli. Tam Jack artık Morgan'ın grubunun gelmesinden umut keseceği sırada, bir düzine kadar atlı asker batıdan doğuya doğru dört nala geçti. En baştaki bayrak taşıyordu. Jack deseni göremedi... görmek istediğinden de pek emin değildi. Sonra arabanın kendisi de Jack'in dar görüş alanından geçti.

Geçmesi kısa sürdü. Belki bir saniye, belki daha bile az. Ama Jack onu tümüyle hatırlıyordu. Araba çok kocamandı. Dört metre yüksekliğinde vardı en azından. Üzerine istiflenip bağlanmış kütükler de bir metre daha ekliyordu. Arabayı çeken atların her birinin başında siyah bir tüy vardı. Rüzgârda tüyler iyice geriye yatıyordu. Jack sonradan, Morgan'ın herhalde yolculuğun her aşaması için yeni bir takım ata ihtiyacı olacağına karar verdi. Bu atlar güçlerinin sonuna yaklaşıyorlardı. Ağızlarından köpükler ve kanlar saçılmaktaydı. Gözleri yuvalarında deli deli dönüyor, akları görünüyordu.

Tıpkı hayalinde gördüğü gibi, pencerelerde siyah perdeler dalgalanmaktaydı. Cam yoktu. Birden kara perdelerin ardından beyaz bir yüz göründü. Garip, yontulmuş gibi bir beyaz yüz. O yüzün birdenbire görünmesi, perili evin penceresinde beliren hayalet gibi şok yarattı. Morgan Sloat'un yüzü değildi... ama yine de onun yüzüydü.

Ve o yüzün sahibi de Jack'i biliyordu. Ya da nefret ettiği kişisel bir tehlikenin oralarda olduğunu biliyordu. Jack bunu gözlerdeki irileşmeden, ağzın köşelerinin birden aşağıya doğru kıvrılmasından okudu.

Yüzbaşı Farren ona, kedi fareyi nasıl koklarsa, o da seni koklar, demişti. Jack yüreği burkularak, kokumu aldı, diye düşündü. Burada olduğumu biliyor. Şimdi ne olacak? Herkesi durduracak, askerlerini üzerime yollayacak.

Derken bir grup asker daha geçti. Bunlar da arabayı arkadan korumakla görevli olanlardı. Jack bekledi. Elleri çam ağacının gövdesinde donakalmıştı. Morgan'ın arabayı durduracağından emindi.

Ama durmadılar. Az sonra arabanın ve atların sesleri azalmaya başladı.

Gözleri. Gözleri aynıydı. Beyaz suratta o kara gözler. Ve... Ah, tabii.... EVETTTT!

Ayağının üzerinden bir şey kaydı... bileğine doğru yükseldi. Jack haykırıp bir adım geriledi. Yılan olabilir diye korkmuştu. Ama başını eğip baktığında, o gri köklerden birinin ayağının üzerine doğru kaymış olduğunu gördü. Şimdi de bileğine sarılmaya çalışıyordu.

Buna imkân yok, diye düşündü aptal aptal. Kökler kıpırdamaz... Hızla geriledi, bacağını kökün oluşturduğu sert

ilmikten kurtardı. Baldırında bir acı vardı. İp sıyırmış da yara etmiş gibi. Gözlerini kaldırdı, pis bir korku duygusunun yüreğine doğru kaydığını hissetti. Morgan'ın kendisini farkettiği halde neden durmayıp yoluna devam ettiğini şimdi anlamaya başlamıştı aklınca. Morgan bu ormanda yürümenin, içi piranha dolu bir derede yürümekle aynı şey olduğunu biliyordu. Yüzbaşı Farren niye uyarmamıştı onu? Jack'in aklına bir tek neden geliyordu. Yaralı Yüzbaşı bilmiyordu bu durumu herhalde. Belki hiç bu kadar batıya gelmemişti ömründe.

Grimsi kökler hep birden harekete geçmişlerdi artık. Yükseliyor, düşüyor, çamurlar arasında Jack'e doğru yaklaşıyorlardı. Çılgınlık bu, diye düşündü Jack. Bir tane kapkalın kök vardı. Toprağa yalan olan yirmi santimlik kısmı koyu renk ve ıslaktı. Doğruldu. Hint fakirinin sepetinden çıkmış kobra gibi karşısında salındı. Çocuk BİZİM! EVETTTT.'

Kök ona doğru atıldı, Jack geriledi. Artık bu köklerin yolla arasında bir engel, bir perde oluşturduklarının farkındaydı. Gerilediğinde sırtı bir ağaca dayandı... hemen yana doğru fırladı. Avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Ağacın kabuğu kıpırdamıştı sırtında. Spazmik bir kas gibi kıpırdamıştı. Jack dönüp baktı, o siyah, yapışkan ağaçlardan birini gördü. Kıpırdıyordu ağacın gövdesi. Kıvrılıyor, kıvranıyordu. Kabuğun düğüm düğüm yerleri korkunç bir surat gibiydi. Bir göz kapkara, vahşi bir bakışla açık, ötekisi göz kırpar gibi, iğrenç bir ifadeyle kapalı. Derken ağacın alt kısmı gıcırtılı bir sesle yarıldı, sarımsı beyaz bir öz suyu sızmaya başladı. BİZİM! EVETTT!

Parmak gibi kökler Jack'in pazusuna ve kaburgalarına, gıdıklamak istercesine sarıldı.

Jack aralarından sıyrıldı. Sağduyusunun son damlasını büyük bir irade gücüyle koruyor, cebinde Speedy'nin şişesini bulmaya çalışıyordu. Kulağına bir dizi yırtılma sesi geldi. Herhalde ağaçların gövdeleri yerden sökülüyordu. Olur muydu böyle şey?

Şişenin boynunu yakaladı, cebinden çekti. Kapağı çevirip açmaya uğraşırken gri köklerden biri boynunun çevresine kolaylıkla dolandı, bir an sonra birden cellat ilmiği gibi sıkışıverdi.

Jack'in soluğu kesildi. Elleri kendisine boğan şeye doğru uçunca şişe elinden kayıp düştü. Sonunda parmaklarını kökle boynu arasına kaydırmayı başardı. Kök soğuk ve sert değildi. Sıcak, yumuşak, et gibiydi. Jack onunla mücadele etti. Kendi boğazından yükselen hırıltıları duyuyor, çenesinden damlayan salyaları hissediyordu.

Son bir çabayla kökü boğazından ayırmayı başardı. Kök o zaman elinin bileğine dolanmaya çalıştı. Jack elini bir çığlıkla çekip uzaklaştırdı, başını eğip baktı, şişenin sıçrayarak, yuvarlanarak uzaklaşmaya başladığını gördü. Gri köklerden biri bu sefer şişenin boynuna dolanmıştı.

Jack o yana atıldı, kökler bacaklarına sarılıp dolandı, çocuk yere serildi, uzandı, debelendi, parmak uçlarını şişeye doğru bir santim daha yaklaştırmaya uğraştı...

Şişenin yan tarafına değdi... hemen kavradı, elinden geldiği kadar hızla çekti. Bu arada köklerin kendi bacağına iyice dolanmış olduğunu, bacağını sımsıkı yakalamış olduğunu farkediyordu. Şişenin kapağını açtı. Bir başka kök, örümcek ağı hafifliğiyle uzandı, şişeyi elinden kapmaya çalıştı. Jack

onu itti, şişeyi dudaklarına doğru kaldırdı. O vıcık vıcık, çürük meyve kokusu canlı bir doku gibi her yanı sarmıştı birden.

Speedy, ne olursun, sonuç versin?

Yeni yeni kökler sırtına, beline sarılır, onu sağa sola çevirirken Jack şişedeki iksirden içti, birazı yanaklarından sızdı. Yutkundu, inledi, dua etti... etkisi yoktu... bir şey olmuyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı ama, köklerin kollarına, bacaklarına dolandığını hissediyordu.

8

Suların blucinine, gömleğine değmekte olduğunu hissediyordu. Gelen koku...

Su mu?

Çamur ve nem kokuşuydu. Duyduğu sesler...

Blucin mi? Gömlek mi?

Kurbağa viyaklamalarıydı...

Jack gözlerini açtı, batmakta olan güneşin turuncu ışığının koca nehirden yansıdığını gördü. Nehrin doğu kısmında kopkoyu, sık bir orman vardı. Kendisinin bulunduğu batı yamacında geniş bir tarla çarptı gözüne. Akşam sisiyle kısmen görünmek durumundaydı. Toprak nemli ve vıcık vıcıktı. Jack suyun kenarında, en ıslak yerde yatıyordu. Kalın yaban otları bitmişti çevresinde... yakında don mevsimi gelip hepsini öldürecekti. Jack onlara dolanmıştı. Kâbustan uyanan birinin çarşaflara dolandığı gibi.

Sendeleyerek, çabalayarak ayağa kalktı. Üstü başı çamur içindeydi. Sırt çantasının kayışları omzunu acıtıyordu. Otları kollarından, suratından korkuyla itti. Su kenarından

uzaklaşırken yerde Speedy'nin şişesini gördü. Yan yatıyordu. Kapağı da biraz ilerdeydi. Demin can havliyle boğuşurken şişedeki sıvının birazı ya akmış, ya dökülmüş olmalıydı. Ancak üçte birine kadar doluydu şimdi şişe.

Bir an orada durdu. Çamurlu lastik pabuçları vıcık vıcık balçığa basmış durumda, ırmağı bakışlarıyla taradı. Onun kendi dünyasıydı burası. Çok iyi bildiği Amerika Birleşik Devletleri'ydi. Gözüne gökdelen falan ilişmediği gibi, uzayda parıldayan uydulardan biri de gözükmüyordu ama, yine de buranın Amerika olduğundan kendi adı kadar emindi. Esas soru başkaydı. Öteki dünyaya gerçekten gitmiş miydi hiç?

Tanımadığı nehre tekrar baktı. Çevrenin manzarası da yabancıydı. Uzaktan gelen inek böğürtülerini dinledi. İçinden, burası başka bir yer, Jack yavrum dedi kendi kendine. Artık Arcadia plajında olmadığın kesin.

Yoo, Arcadia plajı değildi burası. Ama Arcadia'nın çevresini pek iyi tanımadığı için, okyanus kokusunun ulaşamayacağı, dört beş mil içerde bir yerdeyimdir diye de kesin karar veremiyordu. Bir kâbustan uyanarak gelmişti buraya. Belki de kâbustu hepsi gerçekten. Çiğ et taşıyan arabadan, kabuğu kıpırdayan ağaçlara kadar hepsi. Belki uykusunda gezerken görmüştü o kâbusu. Akla uygundu. Annesi ölüyordu. Şu anda ona, bu gerçeği çoktan beri biliyormuş gibi geldi. Belirtileri vardı. Bilinci inanmak istemese, inkâr etse de, bilinçaltı doğru sonuca varmıştı. Böyle bir durumda pekâlâ kendini hipnotize etmiş olabilir, o kaçık serseri Speedy Parker de ona yön vermiş olabilirdi. Tabii. Hepsi birbirine pek güzel uyuyordu.

Jack ürperdi, zorlukla yutkundu. Yutkunurken boğazı acıdı. Anjin gibi acımadı da, yaralı bir kas gibi acıdı.

Sol elini kaldırdı. Şişeyi sağıyla tutuyordu çünkü. Avucunu yavaşça boğazına dayadı. Bir an için, çene altındaki sarkıklık ve kırışıkları kontrol eden yaşlı kadınlara benzedi. Tam boğaz ortasındaki çıkıntının yukarısında sıyrık yeri buldu. Fazla kanamamıştı ama dokununca çok acı veriyordu. Boynuna sarılan kök yapmıştı bunu.

"Doğru hepsi," diye fısıldadı Jack. Gözleri o turuncu sularda, kurbağaların viyaklamasını, uzaktan ineklerin böğürmesini dinliyordu. "Hepsi doğru."

9

Jack tarlada yokuş yukarı, doğuya sırtını vererek ilerledi. Yarım mil kadar gittikten sonra, zaten zonklayan sırtına çanta iyice ağrı vermeye başladı. Evet, Osmond'un kırbaç yaraları da acıyordu. Birden belleği harekete geçti. Speedy'nin vermeye çalıştığı o koca sandviçi reddetmişti ama, Speedy galiba kendi yediğinden artanı yine de Jack'in torbasına sokmuştu, öyle değil mi? Jack gitar mızrabın incelerken yapmıştı bunu.

Midesi bu düşünceye sarıldı.

Çantayı sırtından indirdi, akşamın ilk yıldızları altında çantanın kapaklarından birini açtı. İşte sandviç oradaydı. Hem bir parçası, yansı falan değil... bütünü. Bir gazete sayfasına sarılıp sokulmuştu oraya. Jack'in gözleri sıcacık yaşlarla doldu. Keşke Speedy burada olsa da onu kucaklaşanı, diye düşündü.

Daha on dakika önce ona kaçık serseri diyordun.

Yüzü utançtan kıpkırmızı kesildi ama, bu utanç sandviçi beş altı lokmada mideye indirmesine engel olmadı. Çantayı

tekrar kapadı, omuzladı. İlerlemeye koyulduğunda kendini biraz daha iyi hissediyordu. Karnı zil çalmayı kesince kendine gelmişti Jack.

Çok geçmeden, karanlığın içinde parıldayan ışıklar gördü. Bir çiftlik evi. Köpeğin havlamaya başladığını duydu... büyük köpek olduğu belliydi. Jack bir an için olduğu yerde dondu.

İçerdedir diye düşündü. Ya da bağlıdır... umarım.

Sağa doğru ilerledi. Bir süre sonra köpek havlamaz oldu. Jack çiftlik evinin ışıklarını rehber alarak az sonra dar bir asfalt yola vardı. Durup sağına soluna baktı. Ne tarafa gideceğini hiç mi hiç bilmiyordu.

Evet, sayın bayanlar baylar, karşınızda Jack Sawyer, iliklerine kadar sırılsıklam, pabuçlarının içi bile vıcık vıcık, her yanı çamur içinde. Aferin, Jack!

Yalnızlık ve yuva özlemi duyguları, içinde tekrar kabardı, Jack o duygularla boğuştu. Parmağına tükürüp havada hızla silkeledi, iki iri damla sağa doğru uçmuş gibi geldi ona. Bu durumda o da sağa döndü, yürümeye başladı. Kırk dakika kadar sonra, yorgunluktan bitkin durumda, yeni baştan acıkmış (bu daha da beterdi), karşısında bir çakıllı kuyu, başında da bir tür kulübe gördü. Dar bir patikanın karşı tarafındaydı. Patikanın ağzına zincir gerilmişti. Jack eğilip zincirin altından geçti, kulübeye yürüdü. Kapı asma kilitle kilitlenmişti ama, yan duvarın altındaki toprak yenmiş gibiydi. Ahşap duvarın dibindeki bir avuç toprağı da kazıp delik açmak bir dakikalık işti. Oradan içeriye süzüldü, sonra çantasını da çekti. Kapıdaki kilit kendini daha bile güvende hissetmesine yol açıyordu.

Çevresine baktığında, bir yığın çok eski âlet ve araçlar gördü. Burası uzun zamandan beri kullanılmamıştı görünüşe

göre. Tabii böyle olması Jack'in işine geliyordu. Çamurlu giysilerinin verdiği duygudan hiç hoşlanmadığı için ilk iş olarak soyundu. Pantolon ceplerinden birinde Yüzbaşı Farren'in kendisine verdiği madenî para değdi eline. Çıkarıp baktığında, Farren'in parasının 1921 basımı gümüş bir dolar haline geldiğini gördü. Bir yüzünde kraliçenin başı, ötekinde kartal-arslan karması hayvan yoktu artık. Paranın üzerindeki Özgürlük Anıtı'na bir süre baktı, sonra tekrar blucinin cebine attı.

Çantadan temiz giysiler çıkardı. Eskilerini sabah, kurudukları zaman kaldırırım, diye düşündü. Belki de yolda bir fırsatını bulur yıkardı onları. Bir landromatta yıkar, ya da bir dereye sokup temizlerdi.

Çorap ararken eline ince ve sert bir şey geldi. Çekip baktı, diş fırçası olduğunu gördü. Birden evinin, güvenliğin, mantıklı bir yaşamın hayalleri, yani diş fırçasından doğabilecek hayaller tekrar içinde kaban verdi. Bu sefer bu duyguları yenmesi ya da bir kenara itmesi mümkün değildi. Diş fırçası denilen şey, iyi aydınlatılmış bir banyoda bulunmalıydı. İnsan onu eline aldığında üzerinde pamuklu pijamaları olmalıydı. Ayağında sıcacık terlikleri olmalıydı. Soğuk, karanlık bir sundurmada, çantanın dibinden çıkmamalıydı insanın karşısına.

Yalnızlık duygusu iyice esir aldı onu. Kendini toplumun dışında hissetti. Bazı kimseler gibi ağlayıp bağırmadı. Sessizce, düzenli hıçkırıklarla idare etti durumu. Ne kadar yalnız olduğunu anlayan bir insanın hıçkırıklarıyla. Daha da uzun süre devam edecekti bu durum. Güvenlik ve mantık yoktu artık onun dünyasında. Yalnızlık vardı. Bir tür gerçek vardı ama, delilik de çok yakın bir ihtimaldi.

Hıçkırıklar arasında uyuyakaldı. Çantasına sarılmış, uyuyordu. Üzerinde yalnızca temiz külotu ve çorapları vardı. Gözyaşları kirli yanaklarında izler bırakıyordu. Diş fırçasını da avucunda gevşek biçimde tutmaktaydı.

Bölüm: 8

CATLEY TÜNELİ

1

Altı gün sonra Jack'in o umutsuzluğundan hemen hemen eser kalmamış gibiydi. Yola düştüğünün ilk günlerinde çocukluktan çıkıp yeni yetmeliğe, oradan da yetişkinliğe geçmiş gibi geliyordu kendisine. Becerikli bir insandı artık. Evet, gerçi Diyar'a bir daha dönmüş değildi. O nehir kıyısında uyandığından bu yana, cesaret edememişti bir daha oraya dönmeye.

Kendi kendine akıl yürütüyor, bu dünyada yolculuk daha uzun sürse bile, Speedy'nin iksirini gerçekten gerekeceği günlere sakladığı yargısına varıyordu.

Hem zaten Speedy ona esas olarak bu dünyanın yollarında yolculuk yap dememiş miydi? O da emirlere uyuyordu işte.

Güneş doğduğu zaman, karnı tokken, arabalar yanıbaşından vızır vızır geçerken, Diyar ona inanılmayacak kadar uzak ve hayal gibi geliyordu. Unutmaya başladığı bir film gibi. Arasıra otostop yapıp bir öğretmenin bir satış temsilcisinin arabasında yolcu koltuğuna kuruluyor, her zamanki sorulara cevap veriyordu. Öyle zamanlarda gerçekten unutuyordu orayı. Hemen hemen. Diyar ondan uzaklaşmış oluyor, kendisi yine yaz başındaki çocuk oluyordu...

Hele büyük, eyaletlerarası otoyollarda, bir araba onu bir yerde indirip, on-on beş dakika sonra bir başkası alınca keyfine doyum olmuyordu. Herhalde Balavia yakınlarında bir yerlerde olmalıydı artık. New York eyaletinin batısında falan. 1-90 otoyolu üzerinde başparmağı havada, Buffalo'ya doğru yürümektendi. Buffalo'dan sonra tekrar güneye yönelecekti. Jack'e göre mesele bir şeyi yapmakta değil, en iyi nasıl yapılabileceğini seçmekteydi. Band McNally'nin haritaları getirmişti onu buraya kadar. Şansı tutarsa, karşısına tâ Chicago'ya, Denver'e (belki de Los Angeles'e) kadar giden bir sürücü de çıkabilirdi. O zaman Ekim ortasında yine dönüş yolculuğuna başlayabilirdi.

Güneşten yanmıştı. Cebinde, son bulduğu bulaşıkçılık işinden on beş dolar parası vardı. Kasları sağlam ve güçlüydü artık. Yine canı arasıra ağlamak istiyordu ama, o sefil geceden bu yana gözyaşlarının taşmasına izin vermemişti bir daha. Kendini kontrol edebiliyordu, fark oradaydı. Nasıl ilerlemesi gerektiğini bildiğine göre, olayların üzerine çıkmış demekti. Yolculuğun sonunu, çok uzakta olmasına rağmen, görebiliyordu. Eğer daha çok bu dünyada yolculuk yaparsa, yani Speedy'nin dediğine uyarsa, elinde Tılsım'la New Hampshire'e vaktinde dönebilirdi. Olacaktı. Sandığından daha az sorun çıkacaktı karşısına.

Açık mavi Ford Fairlane araba bankete doğru kayıp onun koşarak yetişmesini beklerken Jack Sawyer'in morali bu durumdaydı. Ufka doğru alçalan güneşten ötürü gözlerini kısıp koştu. Otuz kırk mil, diye düşündü içinden. Sabah baktığı harita gözünün önündeydi. Oatley, diye karar verdi. Kasabanın adı ilgi çekmeyen, ufacık, güvenli bir yer olduğunu anlatır gibiydi. Yolunda ilerliyordu Jack. Artık hiçbir şey zarar veremezdi ona.

2

Jack arabanın kapışım açmadan önce eğilip pencereden içeriye baktı. Arka kanepede numuneler, kataloglar ve prospektüsler doluydu. Sürücünün yanındaki yolcu koltuğunda da iki valiz durmaktaydı. Hafiften göbekli, siyah saçlı adam Jack'in eğik pozunu taklit eder gibiydi. Direksiyon simidinin üzerine eğilmiş, pencereden çocuğa bakmaktaydı. Satış elemanı olduğu belliydi. Lacivert elbisesinin ceketi, arkasındaki çiviye asılmış, kravatı gevşetilmiş, gömlek kolları sıvanmıştı. Otuz beş yaş dolaylarında bir satış elemanı. Kendi bölgesini dolaşıyordu. Konuşmaya bayılan bir adam olmalıydı. Her satış elemanı gibi. Adam gülümsedi valizlerden birini kaldırıp arka kanepeye savurdu, sonra ikincisini savurdu, kâğıtların üzerine koydu. "Biraz yer açalım," dedi.

Adamın kendisine ilk soru olarak, "Neden okulda değilsin?" diye soracağını biliyordu Jack.

Kapıyı açarken, "Çok teşekkür ederim," dedi, bindi.

Satıcı, "Uzağa mı yolculuk?" diye sordu, dikiz aynasından arkayı gözleyerek vitesi taktı, yavaşça yolun sağ şeridine doğru kaydı.

"Oatley'e kadar," dedi Jack. "Sanıyorum otuz mil mi ne..."

"Coğrafyadan kalmış olmalısın. Oatley kırk beş mil kadar." Başını çevirip Jack'e baktı. Göz kırpması çocuğu şaşırttı. "Gücendirmek istemedim," dedi adam. "Ama bu yaşta çocukların otostop yaptığını görmek beni çok üzer. Bu yüzden de ne zaman görsem arabama alırım. Hiç değilse benimle birlikteyken güvendeler. Sululuk yok, anlıyorsun ya? Dünya

delilerle dolu, evlât. Gazeteleri okumuyor musun? Neler olmuyor! Tehlikede bir soy gibisiniz sizler."

"Herhalde haklısınız," dedi Jack. "Ama ben dikkatli olmaya çalışıyorum."

"Herhalde doğuda bir yerde oturuyorsun."

Adam hâlâ Jack'e bakıyor, yola kuşlar gibi arada başını çevirerek göz kulak oluyordu. Jack belleğini deli gibi taradı, arkada kalmış bir kasaba adı aradı. "Palmyra. Ben Palmyra'lıyım."

Satıcı başını salladı. "Şirin yerdir." Tekrar otoyola döndü. Jack rahatlayarak arkasına yaslandı. Adam sonunda, "Herhalde okuldan kaçmadın, değil mi?" diye sordu. İşte hikâyeyi anlatma zamanı gelmişti.

Öyle sık sık anlatmıştı ki! Tek değişen kasaba adlarıydı. Ezbere söylüyormuş gibi bir duygu geliyordu artık içine. "Hayır, efendim. Oatley'e bir süre Helen teyzemle oturmak üzere gidiyorum. Helen Vaughan. Annemin kız kardeşi olur. Öğretmendir. Babam geçen kış öldü. O zamandan beri hayat pek zor oldu. Derken iki hafta önce annemin öksürüğü iyice kötüleşti, merdiven falan da çıkamaz oldu. Doktor yataktan çıkmamasını istedi. O da kız kardeşinden bir süre bana bakmasını rica etti. Zaten öğretmen olduğuna göre, herhalde Oatley'de beni okula sokacaktır. Helen teyzem çocukların okuldan kaçmasına falan izin vermez kesinlikle."

"Yani annen seni Palmyra'dan ta Oatley'e kadar otostopla gitmek üzere mi yolladı?"

"Yok, böyle bir şeyi asla yapmazdı. Annem bana otobüs parası verdi ama, ben para cebimde kalsın istedim. Herhalde uzun süre evden para falan gelecek değil. Helen teyzemde "de

çok para yok. Annem otostop yaptığımı bilse deli olurdu. Ama otobüse binmek boşuna para ziyanı gibi geldi bana. Beş dolar beş dolardır. Ne diye otobüs şoförüne vereyim?"

Adam ona yan gözle baktı. "Oatley'de ne kadar kalırsın dersin?" 'Tahmin etmesi kolay değil. İnşallah annem çabucak iyileşir." "Sakın dönüşte otostop yapayım deme, tamam mı?"

Jack, "Artık arabamız yok," diye hikâyesine devam etti. Bu işten zevk almaya başlamıştı. "İnanmazsınız ama bir geceyarısı gelip aldılar onu. El koydular arabamıza. Pis korkaklar. Herkesin o saatte uykuda olacağını biliyorlardı. Karanlıkta gelip arabayı garajdan aldılar. Uyuyor olmasam döğüşürdüm o araba için. Hem sırf teyzemin evine kolay gideyim diye de değil. Annem doktora gittiğinde tepeden aşağı yürüyüp daha da beş blok gittikten sonra otobüs durağına varıyor. Yapmamalıydılar bunu, değil mi ama? Gelip öyle habersizce çalmak! Elimiz bollaştığı anda taksitleri ödemeye yeniden başlayacaktık. Hırsızlık değil mi bu yaptıkları?"

"Benim başıma gelse, herhalde ben de hırsızlık derdim," dedi adam. "Eh inşallah annen çabuk iyileşir."

"İnşallah," dedi Jack büyük bir dürüstlükle.

Oatley levhaları gözükmeye başlayıncaya kadar bu sohbetle yetindiler. Satıcı tekrar sağ bankete yanaştı, Jack'e gülümsedi, "İyi şanslar, evlât," dedi.

Jack başım salladı, kapıyı açtı.

"Umarım Oatley'de fazla uzun durmak zorunda kalmazsın." Jack ona soru soran bakışlarla baktı. "Nasıl bir yer olduğunu biliyorsundur..." dedi adam. "Biraz. Pek de iyi biliyorum diyemem."

"Berbattır. Trafikte ezdikleri hayvanları yiyip karın doyururlar desem yalan olmaz. Goriller kenti. Birayı yer, bardağı da içersin. Leş, leş."

"Uyarınıza teşekkürler," dedi Jack. Arabadan indi. Satıcı elini salladı, arabayı vitese taktı. Birkaç saniye sonra, turuncu güneşe doğru giden bir siyah siluetten ibaret kaldı.

3

Yol bir mil kadar dümdüz araziden geçiyordu. Jack iki katlı evler, çevrelerinde tarlalar gördü. Tarlalar kahverengi ve çıplaktı. Evler de çiftlik evi değildi. Seyrek seyrek, o boş tarlalara ve otoyol trafiğine bakan evlerdi. İnekler otlamıyor, atlar kişnemiyordu. Ne hayvan vardı, ne de çiftlik âletleri. Evlerden birinin önünde yarım düzine kadar çürümekte olan eski otomobil durmaktaydı. Buralarda oturanlar belli ki insanları hiç sevmeyen tiplerdi. Oatley bile fazla kalabalık gelmişti onlara. Boş tarlalar onlara şatolarının çevresindeki hendek gibi hizmet ediyordu.

Sonunda Jack bir kavşağa vardı. Karikatürlerdeki kavşaklar gibi bir yerdi. İki dar, boş yolun kesişmesi. İkisi de yokluktan gelip yokluğa giden yollar. Jack sırt çantasını ayarladı, ilk defa olarak yön seçiminde güvensizlik duydu. Köşede yol adlarının yazılı olduğu levhaları taşıyan kara direğe yanaştı. Sola döneceği yere sağa mı dönmeliydi? Levhaların birinde DOG-TOWN YOU diye yazılıydı. Dogtown, ha? Köpek kenti yani! Jack o yola baktığında sonsuz bir düzlük gördü. Yaban otlarıyla dolu tarlalar, bitmez bir asfalt. Kendi izlemekte olduğu yolun adı ise MILL YOLU'ydu. Değirmen yolu yani. Bir mil kadar ilerde, iki yandaki eğik ağaçların oluşturduğu bir tünel başlıyordu. Karanlıktı içi. Yanlarda sarmaşıklar pek

sıktı. Sarmaşıklara bir de levha asılmıştı. Yazılar görülemeyecek kadar uzaktaydı. Jack elini cebine attı. Yüzbaşı Farren'in verdiği paraya dokundu.

Midesi konuşmaya başlamıştı. Yakında akşam yemeği yemesi gerekti. Sonra da buradan uzaklaşıp biraz para kazanacağı bir başka kasabaya gitmeliydi. Mili Yolu'nu seçmesi şarttı. Hiç değilse tünelin öbür başına varıp karşısında ne bulunduğunu görmeliydi. Jack ilerledi, karşıdaki tünelin karanlık ağzı her adımında biraz daha yaklaştı.

Soğuk, çamurlu, kokulu kiremit tozu ve yumuşak toprakla kaplıydı tünelin tabanı. Jack bir an için, bunun sonunda kendini yeraltında bulacağından korktu. Karşıda tünelin bitimindeki ışık görünmüyordu. Sonra tabanın yokuş aşağı değil, düz olduğuna dikkat etti. Tünel dışındaki levhada, "Işıklarınızı Yakın" deniyordu. Jack bir tuğla duvara tosladı, tozları avuçlarına bulaştı. "Işık," diye düşündü içinde, keşke onun da yakabileceği bir ışığı olsaydı. Herhalde tünel bir yerde kıvrılıyordu. Tedbirli, ağır, dikkatli giderken duvara bindirmişti işte. Körler gibi, elleri ileriye uzatılmış giderken, avucu çarpmıştı duvara. Tutuna tutuna ilerledi. Çizgi filmlerin kahramanları böyle bir şey yaptıklarında genellikle kendilerini bir kamyonun burnuna yapışmış buluyorlardı sonunda.

Tünelin tabanında bir şey tıkırdadı, Jack dondu.

Fare, diye düşündü. Belki de tarlalar arasından kestirme yolu seçmiş bir tavşan. Ama ses daha büyük bir canlıyı işaret ediyordu.

Tekrar duydu. Karanlıkla, biraz daha ilerde. Kör gibi bir adım daha attı. Karşı taraftan bir tek kere bir soluk alma sesi geldi. Jack durdu, bu hayvan mıydı, diye düşündü. Parmak

uçları nemli duvardaydı. Soluğunu salmıyor, bekliyordu. Pek hayvan sesi gibi gelmemişti kulağına. Fare veya tavşan kesinlikle olamazdı. O kadar büyük soluk alamazdı onlar. Birkaç santim daha ilerledi. Oradaki şey her neyse, onun kendisini korkuttuğunu kabullenmek istemiyormuş gibi bir hali vardı.

Bir kere daha dondu. İlerdeki karanlıktan boğuk bir gülüşe benzer bir ses gelmişti. Arkasından da tanıdık bir koku, güçlü, kaba, küflü bir koku süzüldü burnuna doğru.

Jack başını çevirip arkaya baktı. Girişi ancak yarım görebiliyordu. Yansı duvarın kıvrımından kaybolmuştu. Çok uzaktaydı zaten. Tavşan deliği gibi gözüküyordu.

"Ne var burada?" diye seslendi. "Hey! Burada bir şey mi var? Kimse mi var?"

Bir şeyin tünel içinde fısıldadığını duyar gibi oldu.

Diyar'da değilsin, diye hatırlattı kendi kendine. En kötü ihtimalle, uyuyan bir köpeği uyandırmıştı herhalde. Ya da üzerine basardı ilerlerse. Tünele bir araba dalmadan uyandırmakla da hayatını kurtarmış olurdu aptal köpeğin. "Hey, köpek!" diye seslendi.

"Köpek!"

Bu sesine, yürüyen ayak sesleri karşılık verdi. Ama... gidiyorlar mıydı, yoksa geliyorlar mıydı? Yumuşacık, pat pat pat diyen pençe sesleri. Belki de ses arkadan geliyordur, diye düşündü, başını tekrar çevirdi ama, artık daha ilerlemiş olduğundan tünelin girişini hiç göremiyordu.

"Neredesin, köpek?" diye seslendi.

Altmış yetmiş santim ardında, bir şey yeri tırmaladı. Jack ileri fırladı, omzumu duvarın kavisine fena halde çarptı.

Bir şekil hissetti. Karanlıkta... köpek gibi miydi? Adımını atıp ilerledi, içinde öyle bir kaybolma duygusu uyandı ki kendini yeni baştan Diyar'da sandı. Tünel o küflü hayvanat bahçesi kokusuyla doluydu. Üzerine gelmekte olan şey de kesinlikle köpek değildi.

Buz gibi bir hava, yağ ve alkol kokuları taşıyarak yüzüne çarptı. O şeklin daha yaklaştığını sezdi.

Karanlıktaki suratı yalnızca bir an görür gibi oldu. Kendi içinden gelen hasta bir ışık gösteriyordu sanki onu. Uzun, acı ifadeli bir surat. Genç olması gerekiyordu ama, değildi. Ter, yağ, alkol kokusu soluğundaydı. Jack duvara dayanıp yamyassı oldu, yumruklarını kaldırdı, o sırada surat tekrar karanlıklara karışıp yok oldu.

Korkusunun arasında ayak seslerinin yavaşça, ama hızla tünelin çıkışına doğru ilerlediğini duydu, başını çevirip geriye baktı. Karanlık, sessizlik. Tünel boştu artık. Jack kollarını koltuk altlarına soktu, duvara doğru tekrar yaslandı, sırt çantası tuğlalara çarptı. Az sonra yine ilerlemeye başlamıştı.

Jack tünelden çıkar çıkmaz arkasını dönüp baktı. Hiç ses gelmiyordu. Garip yaratıkların üzerine saldırdığı yoktu. Üç adım yaklaşıp içeriye baktı, birden kalbi durur gibi oldu. İki kocaman turuncu göz geliyordu ona doğru. Jack'le aradaki mesafeyi birkaç saniyede yarıya indirdi. Jack kıpırdayamıyordu. Ayakları asfalta çakılmış gibiydi. Sonunda elini, avucu açık, uzattı. Kendini koruma hareketiydi bu. Bir refleksti. Gözler ona yaklaşmayı sürdürüyordu. Bir klakson sesi duyuldu. Araba tünelden fırlamadan bir iki saniye önce Jack kendini yana atmayı başardı. Kırmızı suratlı sürücü geçerken, "Allah belânı..." diye haykırdı.

Jack, hâlâ gözleri kamaşmış durumda, arabanın hızla Oatley'e doğru gidişine baktı.

4

Oatley çukur bir yerdeydi. İki ana caddesi vardı. Biri Mili Yolu'nun devamıydı. Kocaman otoparkı olan salaşpur bir binanın önünden geçiyordu. Bir fabrika, diye düşündü Jack. Sonra kullanılmış araba galerileri, alaminüt yemek servisi yapan yerler, bir Bowling salonu, bakkaliye dükkânları, benzin istasyonu geliyordu. Bunların hepsi bitince de Oatley'in beş altı bloktan oluşan ilçe merkezi başlıyordu. Binaların hepsi eskimiş, ikişer katlı tuğla evlerdi. Önlerine arabalar burundan parketmişti. Öteki sokakta belli ki Oatley'in daha önemli evleri bulunmaktaydı. Evler orada büyük, önleri balkonlu, çevreleri çim bahçeliydi. Bu iki caddenin kesiştiği yerde bir trafik lambası, akşamın son ışıklarında göz kırparak duruyordu. Sekiz blok kadar ilerde ikinci bir trafik ışığının yeşile döndüğü görüldü. O ışık da bol pencereli, eski, büyük bir binanın önündeydi. Akıl hastanesine benzer bir yerdi orası. Belki de lise binasıydı. Çevreye iki katlı evler, ne olduğu belirsiz binalar saçılmıştı.

Fabrikanın camlarının çoğu kırıktı. Evlerin de pek çok camına tahtalar çivilenmişti. Beton avlularda ağzına kadar dolmuş çöp varilleri duruyordu. Evlerin önemli olanları bile ihmale uğramış gibiydi. Çardakları sarkmış, boyaları gitmişti. Bu kasabanın kullanılmış araba galerilerinde de herhalde yürümeyen arabalar sergileniyor olmalıydı.

Jack bir an için Oatley'e arkasını dönüp Dogtown'a giden bir otostop bulmaya niyetlendi. O da neresiyse! Ama o zaman tüneli tekrar geçmesi gerekecekti. Alışveriş merkezinin

oralardan bir korna sesi geldi, Jack'in yalnızlıktan kurtulmak için o yana yürümesine sebep oldu.

Fabrikanın kapışma varıp tüneli iyice arkada bırakana kadar içi rahat etmedi. Camların hemen hemen üçte biri kırıktı. Diğerlerinin de çoğuna karton kapatılmıştı. Jack'in burnuna makine yağı, kayış kokuları, demir şakırtıları geliyordu. Ellerini ceplerine soktu, elinden geldiği kadar hızlı adımlarla yokuş aşağı ilerledi.

5

Yakından bakıldığında kasaba, tepeden görüldüğünden daha bile kasvetliydi. Araba galerilerindeki satıcılar pencerelere yaslanıp duruyor, dışarı çıkmayacak kadar bıkkın görünüyorlardı. Bir zamanlar etrafa umutla çakılan levhalar bile karamsar görünüyordu. SAHİBİNDEN KELEPİR! HAFTANIN ARABASI! Mürekkepleri akmıştı bazı levhaların. Yağmurda kalmış gibi bir halleri vardı. Sokaklarda pek az insan gidip geliyordu. Jack kasaba merkezine doğru ilerlerken, yanakları çökmüş, yaşlı bir adam gördü. Tekerlekli bir alışveriş çantasını boş olarak kaldırımda sürüklüyordu. Yaklaştığında adamın bakışları düşmanca gözüktü. Korkmuş gibiydi. Jack'in elindeki tekerlekli arabayı çalacağını sanmıştı. Dişlerini gösterdi. "Özür dilerim," dedi Jack. Kalbi tekrar çarpmaya başlamıştı. İhtiyar arabayı kucaklamaya çalıştı. Kara diş etlerini tekrar gösterdi, "Özür dilerim," diye tekrarladı Jack. "Ben yalnızca..."

"Fşşşfiiit!" diye hışırdadı ihtiyar. Yanaklarının kırışıkları arasından yaşlar boşalıyordu.

Jack çabucak uzaklaştı.

* * *

Yirmi yıl kadar önce, yani bin dokuz yüz altmışlarda Oatley herhalde varlıklı bir yer olmalıydı. Mili Yolunun ilerisi o günlerin bir anısı gibiydi. Benzinin ucuz, hayatın canlı olduğu günlerin. Sonra insanlar küçük dükkânlar açıp geçinmeye çalışmışlar, bir süre için batmamayı, boğulmamayı başarmışlardı. Şimdi ucuz lokantalarda yalnızca canı sıkkın yeni yetmeler oturuyordu. Coca Cola içiyorlardı orada. Tenzilâtlı satış yapan dükkânlar da göze çarpmaktaydı.

Jack eleman arayan bir ilân göremeden yürümeyi sürdürdü. Tuğla binalar arasından ilerlerken sırtındaki çanta daha ağır gelmeye başladı, ayakları daha çok ağrır oldu. Ayakları bu kadar ağrımasa Dogtown'a kadar da yürürdü. Tabii tünelden geçmek meselesi de olmasa! Orada kurt adam falan yoktu elbette. O kadarını anlamıştı artık. Kimse kendisine seslenmiş de değildi o tünelde. Bunlar yalnızca Diyar'ın sarsıntılarıydı. Önce kraliçeyi görmek, sonra kazada ölen çocuk, sonra Morgan, o ağaçlar! Ama bunlar oradaydı! Belki orada normal bile sayılan şeylerdi. Burada normalliğe böyle şeyler sığmazdı.

Uzun, kirli bir pencerenin önündeydi. Cama MOBİLYA DEPOSU diye yazılmıştı. Ellerini cama dayayıp arasından içeriye baktı. Bir kanepe, bir koltuk... üzerlerinde beyaz örtüler. Jack yine ilerledi, acaba yiyecek bulmak için dilenmem mi gerekecek, diye düşündü.

Biraz ilerde, tahta çakılı dükkânın önündeki arabada dört adam oturmuş, kâğıt oynuyorlardı. Jack arabayı geç farketti. Eski siyah bir DeSoto'ydu. Lastikleri de yoktu. Ön camına, GÜZEL HAVA KLÜBÜ diye bir yazı yapıştırılmıştı. Jack ön cama doğru yaklaştı.

Kendisine en yakın oyuncu gözlerini devirip bakarken Jack, "Özür dilerim, acaba nerede," diye söze başlayacak oldu.

"Defol," dedi adam. Sesi ezik ve boğuktu. Jack'e doğru ancak yarı yarıya dönen suratta ergenlik ve yara izleri vardı. Bir yanı yassılmıştı suratının. Sanki çocukken biri üzerine basmış gibi.

"Bir iki günlük iş nerede bulurum diye soracaktım."

'Teksas'ta ara," dedi sürücü yerindeki öbür adam. Havlama gibi bir gülme, arka kanepede patladı, birinin ağzından biralar iskambillerin üzerine püskürdü.

Ön yolcu koltuğundaki ilk adam, "Dedim sana, çocuk, defol," diye tekrarladı. Gözleri elaydı adamın. "Yoksa seni kendi elimle pataklarım."

Yapardı, doğruydu. Jack anlamıştı. Orada bir saniye daha kalırsa adamın öfkesi taşacak, kontrolünü kaybedecekti. Sonra dönüp tekrar arabaya binecek, bir bira daha açacaktı. Yerde boş bira tenekeleri yuvarlanıp duruyordu zaten. Jack geriledi, adam ona yan gözle tekrar baktı. 'Teksas'a bakayım bari," diye mırıldandı Jack. Uzaklaşırken arkadan DeSoto'nun kapısının açıldığını duyar mıyım diye dinledi ama, açılan bir binanın kapısı oldu.

Jack kadının kuşkulu bakışına arkasını döndü, karşısındaki cansız binaya baktı. Ön kapıya üç beton basamakla çıkılıyordu. Pencerede ışıklı bir BUNWEISER ilânı vardı. Yanında UPDIKE'IN YERİ diye ikinci bir yazı daha göze çarpıyordu. Onun birkaç santim altında da mucize yazıyı okudu. Elle yazılmıştı: ÇIRAK ARANIYOR. Jack sırt çantasını kaydırıp tek kolunun altına kıstırdı, basamaklan

çıktı. Güneşten gölgeye geçişi ona bir an için Oatley tüneline ilk adım atışını hatırlattı.

Bölüm: 9

JACK ÇİLE ÇEKİYOR

1

Aradan altmış saat bile geçmemişti ama, Jack Sawyer Çarşamba akşamı Oatley tüneline girerken kinden çok farklı bir ruhsal durum içinde, Oatley Barının buz gibi depo odasında sırt çantasını köşedeki fıçıların ardına saklamaya uğraşıyordu. İki saate kalmadan, işyeri kapanır kapanmaz kaçmayı planlıyordu Jack. Bunu gitmek, ya da yola çıkmak değil de, kaçmak olarak düşünmesi bile durumunu ne kadar umutsuz bulduğunu göstermeye yeterdi.

Altı yaşındaydım, altı, John B. Sawyer altı yaşındaydı, Jacky altı yaşındaydı. Altı.

Çok saçma gözüken bu düşünce her nasılsa bu gece zihninde belirmiş, durmadan tekrarlanıp duruyordu. Herhalde bu da benim ne kadar korkuyor olduğumu gösterir, diye düşünüyordu Jack. Olayların üzerine kapanmakta olduğundan emindi. Kafasındaki ısrarlı düşüncenin ne demek olduğunu bilmiyordu ama, düşünce kafasında dönüp duruyordu... atlı karıncaya çakılı bir tahta at gibi.

Altı. Altı yaşındaydım. Jacky Sawyer altı yaşındaydı.

Tekrar tekrar dönüp geçiyordu aynı şey.

Depo odası, salondan bir duvarla ayrılıyordu. Bu gece duvar gürültüden gerçek anlamıyla sarsılmaktaydı. Davul gibi

gümbürdüyordu. Yirmi dakika öncesine kadar hâlâ Cuma gecesiydi. Oatley Tekstil Dokumada olsun, Dogtown Lastik'te olsun, ödemeler Cumaları yapılırdı. İşte bu yüzden Oatley Birahanesi de dolmuş taşıyordu. Barın sol tarafındaki duvarda bir duyuru asılıydı. 220 KİŞİDEN FAZLA BULUNMASI EYALET 331 SAYILI YANGIN YASASINA AYKIRIDIR. Anlaşılan 331 sayılı yasa hafta sonlarında rafa kaldırılıyordu. Jack'e göre içerde rahat üç yüzden fazla insan vardı o anda. Genny Valley Boys denilen orkestranın çaldığı kovboy müziklerini dinliyorlardı. Felâket bir orkestraydı ama pedallı bir gitarları vardı. Smokey bir ara, "Burada öyle adamlar vardır ki, pedallı gitarın bile ırzına geçerler, Jack," demişti.

"Jack!" diye haykırdı Lori seslerin arasından.

Lori, Smokey'nin kadınıydı. Jack onun soyadını hâlâ bilmiyordu. Orkestra mola vermiş, plak makinesi çalıyordu. Gürültünün arasında kadının sesi zar zor geliyordu. Orkestra üyeleri şu ara barın ucuna dikilmiş, tenzilâtlı içkiden içiyor olmalıydılar. Lori kafasını deponun kapısından uzattı. Yorgun sarı saçlarını geriye çekip plastik tokayla tutturmuştu.

"Jack, o fıçıyı hemen getirmezsen kolunu büker seninki."

"Peki," dedi Jack. "Getiriyor de."

Kollarında tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Yalnızca soğuktan değildi bu. Smokey Updike kül yutacak adamlardan sayılmazdı. Daracık kafasına sivri aşçı külahları giyen, iri plastik takma dişler kullanan, hırslı morumsu kahverengi gözlü, akları sarımsı Smokey. Jack'in hâlâ pek iyi tanımadığı, bu yüzden daha da çok korktuğu Smokey. Her nasılsa Jack'i esir gibi yanında tutan Smokey.

Plak makinesi bir an için sustu ama kalabalığın sesi daha da yükselip açığı kapattı. Kovboyun biri bir sarhoş narası attı, bir

kadın bağırdı, bir bardak kırıldı, sonra plak makinesi tekrar başladı. Sanki Saturn'a roket atılıyordu.

Trafikte ezdikleri hayvanları yiyorlar orada.

Evet, hem de çiğ olarak.

Jack alüminyum fıçıya eğildi, üç adım kadar yuvarladı, dudakları acıyla kıvrıldı, alnında terler damla damla belirdi, deponun soğuğunda ürpertti. Sırtı iyice isyan ediyordu. Fıçı beton tabanca gürültüyle ilerliyordu. Jack durdu, derin derin soludu. Kulakları çınlamaya başlamıştı.

Tekerlekli arabayı fıçının yanma getirdi, yüklerken neredeyse dengesini kaybetti. Fıçının ağırlığı Jack'in ağırlığından pek az eksikti. Fıçı yere çarptı. Jack onu doğrultmaya uğraştı. Parmakları fıçıyla arabanın arasına sıkıştı, zonklamaya başladı. Jack sol elinin parmaklarını ağzına sokup emdi. Gözlerinde yaşlar vardı.

Parmaklarını sıkıştırmasından beteri, fıçının kapağı arasından gazların 'fıssss' diye çıkmaya başlamasıydı. Eğer Smokey fıçıdan bira alırken köpüklü akarsa... ya da kapak fırlar, biralar suratına fışkırırsa...

En iyisi bunları düşünmemekti.

Dün gece, yani Perşembe gecesi Smokey'e fıçı götürürken fıçı yan devrilmiş, kapağı fırladığı gibi uçmuştu. Depo odasının yerlerini beyaz köpükler kaplamıştı bir anda... Jack oracıkta kalakalmış, korkudan donmuştu. Smokey'nin çığlıklarına aldırdığı yoktu. Bira değildi sanki... Kingsland'dı. Kraliçenin Kingsland'larından.

O zaman Smokey ilk tokadını atmıştı ona. Jack'i depo odasının duvarına çarpan bir tokat.

"Bugünkü gündeliğin yandı, Jack," demişti Smokey. "Bir daha asla yapmazsın, Jack."

Jack'in kanını donduran, bir daha yapmazsın sözüydü. Demek olayın tekrarlanması için çok fırsat doğacaktı. Yani Smokey Updike onun burada uzun süre kalacağına inanıyordu.

"Jack, çabuk ol!"

"Geliyorum," Jack pofladı, arabayı kapıya kadar çekti, el yordamıyla kapının kulpunu buldu, çevirdi, itip kapıyı açtı. Birden yumuşak bir şeye çarptı.

"Hey, dikkat et!"

"Ah, özür dilerim," dedi Jack.

"Pataklarım eşek sudan gelene kadar!" diye çıkıştı ses.

Jack sert adımların uzaklaşıp koridordan duyulmaz olmasını bekledi, sonra kapıyı bir daha itti.

Koridor dardı. Yeşile boyanmıştı. Tuvalet gibi kokuyordu. Duvarlarında sıvalar dökülmüş, kovuklar açılmıştı. Yazılar da yazılmıştı. Tuvalet kapısında bekleyen sarhoşlar yazmışlardı o yazılan. En iri yazı, kara keçe kalemle yazılanıydı. TÜM AMERİKALI ZENCİLERİ VE YAHUDİLERİ İRAN'A YOLLAYIN! diyordu.

Salondan gelen gürültü, depoda çın çın öterken, burada ardı arkası kesilmeyen tek bir uğultu halindeydi. Jack eğik duran fıçının üzerinden depoya baktı, sırt çantasının gözükmediğinden emin olmaya çalıştı.

Kurtulmalıydı buradan. Mecburduk Sonunda sesi çıkan o ölü telefon, Jack'i kara bir buz parçasının içine hapsediyordu. Kötüydü bu. Randolp Scoot daha da kötüydü. Aslında tabii Randolph Scott değildi adam. Yalnızca onun ellili yıllarda

çevirdiği filmlerdeki haline benziyordu. Smokey Updike aslında ondan bile kötüydü belki. Ama Jack pek emin olamıyordu artık. Hele de Randolph Scott'a benzeyen adamın gözlerinin renk değiştirdiğini gördüğünden beri.

Ama hepsinden kötüsü Oatley'di... bundan emindi Jack.

New York eyaletinin Oatley kasabası, Jack için kurulmuş korkunç bir tuzak gibiydi. Girmesi kolay, çıkması zor bir tuzak. Çıkması hemen hemen imkânsız bir tuzak.

2

Uzun boylu, göbeği dışarı sarkan bir adam önünden geçti, tuvalet kapısında sıra beklemek üzere durdu. Jack'e öfkeli gözlerle bakarken bir yandan da ağzında tutmakta olduğu kürdanı dudağının bir sağ, bir sol tarafına kaydırıyordu. Jack, demin kapıyı açarken herhalde bu adamın göbeğine çarpmış olmalıyım, diye düşündü.

"Eşek!" diye söylendi şişman adam. O sırada tuvaletin kapısı açıldı, bir adam dışarıya çıktı. Yürek durduran bir an boyunca Jack'la adamın gözleri karşılaştı. Randolph Scott'a benzeyen adamdı bu. Ama film yıldızı falan değildi. Haftalığını içkiye yatıran Oatley'li işçilerden biriydi. Az sonra taksitlerinin yarısını ödediği arabasına, ya da motosikletine binip gidecekti herhalde.

Gözleri sarıya dönüştü.

Hayır, hayal görüyorsun, Jack, hayal görüyorsun. Bu adam yalnızca...

...yalnızca bir işçi. Çocuğa bakışı, yeni bir çehre olduğu için. Belki bu kasabada okula gitmiş, voleybol oynamış, kilise korosundan bir kızla mercimeği firma vermiş, sonra onunla

evlenmek zorunda kalmış, kız fazla çikolata yemekten şişmanlamış... sıradan bir Oatley hödüğü işte. Yalnızca...

Ama gözleri sarı oldu.

Kes artık! Sarı olmadı!

Ne olursa olsun, kasabaya gelirkenki olayı hatırlatan bir şey vardı bu adamda... karanlıktaki olayı.

Jack'e eşek diyen şişman adam, Levi's blucin ve temiz beyaz tişört giymiş bu adamdan uzaklaşır gibi bir hareket yaptı. Randolph Scott, Jack'e doğru yürümeye başladı. Kocaman, damarlı elleri iki yanında sallanıyordu.

"Çocuk..." demesine kalmadan Jack sarsak bir telâşla kaçışa geçti. Arkasındaki kapıyı kalçasıyla itti, kime çarptığına aldırış bile etmedi.

Adamın gözleri mavi buzlar gibi parlıyordu... sonra renk değiştirmeye başladı. Soluyor, renkleri açılıyordu.

Gürültüler beynine doldu. Kenny Rodgers, Reuben James diye birine sesleniyordu. "Sen hep öteki yanağını çevirmişsindir!" diye duyuruda bulunmaktaydı Kenny sarhoşlar topluluğuna. "Yumuşak huylu insanları bekleyen daha iyi bir dünya var diye iddia etmişsindir!" Jack bu salonda pek de yumuşak huylu kimse göremiyordu. Genny Valley orkestrası tekrar sahneye çıkmış, âletlerini ellerine almaktaydılar. Pedallı gitarı çalanın dışında hepsi sarhoş, hepsi sersemlemiş görünmekteydi... belki de nerede olduklarının bile farkında değillerdi. Pedalcının yüz ifadesi ise canı sıkılmış gibiydi.

Jack'in solunda bir kadın, barın telefonunda konuşmaktaydı. O telefona Jack dünyada dokunmazdı bir daha... elinden gelirse tabii. Bin dolar para verseler yine

dokunmazdı. Kadın konuşurken yanındaki sarhoş arkadaşı elini bluzunun yakasından içeriye uzattı. Dans pistinde belki yetmiş çift dans etmekteydi. Şarkının temposuna aldırdıkları yoktu. Sarılıyor, sürtünüyor, birbirlerinin kalçalarını, sırtlarını okşuyorlardı. Yanaklarından aşağı terler süzülüyor, koltuk altları terden leke oluyordu.

"Eh, Tanrıya şükür!" dedi Lori. Barın menteşeli kapak kısmını Jack geçsin diye kaldırdı. Smokey biraz ilerde, yine barın arkasındaydı. Gloria'nın tepsisine cin-tonik'ler, votkalar, Black Russian'lar yerleştirmekteydi. Black Russian, Oatley'de biradan sonra gelen en popüler içkiydi.

Jack, Randolp Scott'un kapıdan salona girdiğini gördü. Adam Jack'e doğru baktı, mavi gözleri çocuğu hemen buldu. Başını hafifçe salladı. Sanki ona, "Konuşacağız," demek istiyordu. "Elbette konuşacağız. Belki Oatley tünelinde olmuş veya olmamış şeyi konuşacağız, belki kırbaçları, belki hasta anneleri. Belki de senin buralarda çok uzun süre kalacağım konuşuruz... alışveriş arabası için ağlayan bir ihtiyar olana kadar kalırsın belki de... Ne dersin, Jacky?"

Jack ürperdi.

Randolph Scott gülümsedi. Sanki "ürpertiyi görmüştü... ya da hissetmişti. Sonra kalabalığa karıştı, görünmez oldu.

Bir saniye sonra Smokey'nin ince, güçlü parmakları Jack'in omzunu kavradı... en acıyan yerini arayıp bulmuştu. Her sefer bulurdu. Talimli parmaklardı bunlar. Sinir uçlarını bulabilen parmaklardı.

"Jack, daha hızlı hareket etmen gerek," dedi Smokey. Sesi hemen hemen anlayışlı gibiydi ama parmakları omuza daha derin batıyor, yokluyordu. Soluğu, aralıksız emip durduğu nane şekerleri gibi kokmaktaydı. Takma dişleri sakırdayıp

duruyordu. Dişler biraz kayınca arasından ayıp sayılabilecek bir hışırtı duyuluyor, Smokey dişleri emerek tekrar yerine oturtuyordu. "Daha hızlı hareket etmen gerek. Demek kıçının altında ateş yakmam gerekecek senin. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"E-evet," dedi Jack. İnlememeye çalışıyordu.

"İyi. İyi o halde." Smokey'nin parmakları biraz daha derine battı, oradaki sinirleri acıttı. Jack bu sefer inledi. Smokey'e bu kadarı yeterdi. Elini çekti.

"Yardım et de şu fıçıyı kaldırayım, Jack. Hem çabuk olalım. Cuma geceleri insanlar içki içmek ister."

"Cumartesi sabahı sayılır," dedi Jack aptal gibi.

"O zaman da içmek isterler. Haydi gel."

Jack her nasılsa Smokey'nin fıçıyı kaldırmasına yardım etmeyi başardı. Fıçı sonunda barın altındaki yere yerleşti. Smokey'nin ince, ip gibi kastan gömleğinin altında şişip kabarıyordu. Kafasındaki kâğıttan yapılma aşçıbaşı külahı hiç çarpılmadı. Kenarı hemen hemen sol kaşına değiyor, yerçekimi kurallarına meydan okuyordu. Jack soluğunu tutarak baktı, Smokey kırmızı plastik bir kapağı fıçının ağzına geçirdi. Fıçı o kapağın deliğinden soluk verirken hava gereğinden biraz daha hızlı çıktı... ama köpük görünmedi. Jack soluğunu saldı, içinden şükretti.

Smokey boşalan fıçıyı ona doğru salladı. "Şunu arkaya, depoya götür. Sonra tuvaleti silip temizle. Bugün öğleden sonra sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Jack hatırlıyordu. Saat üçte hava baskını alarmı çalıp yüreğini ağzına getirdiğinde olmuştu. Lori gülmüş, "Jack'i defterden sil, Smokey, sanırım tozuttu," demişti. Smokey

gülümsemeyen, kısılmış gözleriyle bakmış, Jack'e yaklaşması için işaret etmişti. Sonra bunun fabrika paydos zili olduğunu anlatmıştı Jack'e. Dogtown'daki şişirme plastik oyuncaklar yapan fabrikada da aynı tür paydos zili çalındığını söylemişti. Barın yakında dolmaya başlayacağını da anlatmıştı.

"Sen, ben ve Lori'yle Gloria şimşek gibi hızlı çalışmak zorunda kalacağız," demişti Smokey. "Çünkü Cumaları kartal çığlığı duyulunca, Pazar, Pazartesi, Salı, Çarşamba ve Perşembe günleri çıkaramayacağımız parayı çıkarmak zorundayız demektir. Sana fıçı getir dedim mi, daha cümlem bitmeden çıkarıp getirmiş olmalısın. Tuvaleti de her yarım saatte bir paspaslaman gerek. Cuma geceleri çeyrek saatte bir kişi kusar."

"Kadınlarınki tamam," dedi Lori yaklaşırken. Saçları çok ince telli, dalgalı ve sarıydı. Teni de çizgi romanlardaki vampirler kadar beyazdı. Ya nezlesi vardı, ya da fena halde kokain tiryakisiydi. Habire burnunu çekiyordu. Jack içinden, herhalde nezledir diye düşündü. Oatley'de kimsenin kokaine parasının yeteceğini pek sanmıyordu. "Kadınlar tuvaleti erkeklerinki kadar kötü olmuyor ama. Yaklaşıyorsa bile, ulaşamıyor."

"Kes sesini, Lori."

"Patla!" diye cevap verdi kadın. Smokey'nin eli yıldırım gibi uçtu. Bir çatırtı sesi duyuldu. Smokey'nin avucunun izi Lori'nin yanağına kıpkırmızı çıktı. Lori sızlanmaya başladı... ama Jack'in iyice içi bulanmıştı. Kadının gözlerinde hemen hemen mutlu bir ifade görünce daha da şaşırdı. Bu tür davranışı bir sevgi belirtisi sayan bakışlarla bakıyordu Lori.

"Sen sıkı çalış, sorun çıkmaz," dedi Smokey. "Fıçı istediğim zaman çabuk olmayı unutma. Yarım saatte bir

tuvalette kusmuk paspaslamayı da unutma."

Jack o sırada Smokey'e buradan ayrılmak istediğini tekrar söylemiş. Smokey de Pazar öğleden sonrayla ilgili sahte vaadini tekrarlamıştı. Ne yaran vardı ki onu düşünmenin?

Çığlıklar daha da yükselmeye başlamıştı. Kahkahalar da öyle. Bir sandalyenin kırılırken çıkardığı çatırtıya bir acı çığlık karıştı. Yumruk kavgası başlamıştı. Bu gece üçüncü kavgaydı bu. Dans pistinde başlamıştı. Smokey bir küfür mırıldandı. Jack'i itip yanından geçti. "Kaldır o boş fıçıyı," dedi.

Jack boş fıçıyı tekerlekli arabaya yükledi, kapıya doğruldu. İlerlerken tedirgin bakışlarla Randolph Scott'u arıyordu. Onu kavga seyreden grupta gördü, biraz rahatladı.

Depo odasında boş fıçıyı diğer boşların yanma koydu. Updike'nin barında altı fıçı bitmişti bu gece. Bu iş bitince sırt çantasını tekrar kontrol etti. Bir an çantanın kaybolduğunu sanıp telâşa kapıldı, kalbi gümbür gümbür çarpmaya başladı. Sihirli iksir oradaydı. Bu dünyaya geçince gümüş dolar haline gelen Diyar parası da oradaydı. Sağa doğru kaydı. Alnını ter kaplamıştı. İki fıçının arasından elini uzatıp yokladı. İşte oradaydı. Kalbinin vuruşları düzene girer gibi oldu. Ama hâlâ titriyor, dizleri kesiliyordu. Bir tehlikeden kıl payı kurtulmaktan gelen duyguydu bu.

Erkekler tuvaleti berbat durumdaydı. Akşamın daha erken saatleri olsa Jack rahatlıkla kusardı ama, yavaş yavaş kokuya alışmaya başlamıştı... en kötüsü de buydu zaten. Sıcak suyu kovaya doldurdu, tuvalete döktü, sonra paspasını yerdeki inanılmaz pisliklerin üzerinden geçirmeye başladı. Zihni son iki günü yeni baştan tarıyordu. Tuzağa kısılmış bir hayvan,

yakalanan bacağına nasıl kaygılanırsa, o da öyle kaygılanıyordu o geçen günlere.

3

Jack ilk defa olarak Oatley barına girdiğinde içerisi karanlık ve salaşpur bir yerdi. Plak makinesi, oyun makineleri hep prizden çekilmişti. Bir tek ışık vardı, o da barın üzerindeki ışıktı. Bir elektronik saat göze çarpıyordu duvarda. İki dağ arasında gibiydi. Garip bir UFO'ydu sanki.

Jack biraz gülümseyerek bara yaklaşmıştı. O sırada arkasından busesin, "Burası bir bar," dediğini duydu. "Reşit olmayana göre yer değil. Sen aptal falan mısın? Defol buradan."

Jack yerinden sıçramıştı. Parmakları cebindeki madem paraya dokunuyor, daha önce çalıştığı yerdeki gibi bir iş umuyordu. Şuradaki tuberelerden birine oturacak, bir şey ısmarlayacak, sonra da iş isteyecekti aklınca. Elbette ki bu yaşta bir çocuğu işe almak yasaya aykırıydı... özellikle de velisi veya vasisi tarafından imzalanmış bir çalışma izni olmadığı sürece. Bunun anlamı açıktı. Jack'i asgari ücretten daha az bir paraya çalıştırmak mümkündü. Hem de çok daha azma. Pazarlık başlayacaktı az sonra. Genellikle iki numaralı hikâyeyle başlardı pazarlık... Hain üvey baba hikayesiyle.

Olduğu yerde döndü, arkadaki loca gibi kısımlardan birinde tek başında oturan adamı gördü. Adam Jack'e dondurucu, nefret dolu bir bakışla bakıyordu. İnce bir adamdı ama, bedeninin yanlarında olsun, boynunda olsun, ip gibi ince kasları pek güçlüydü. Beyaz, bol, aşçı pantolonu, basma da aşçı külahı giymişti. Başı daracık, sansar gibiydi. Saçlarını

kısa kesmişti. Şakakları ağarmaya başlıyordu. Ellerinde bir yığın fatura, bir de hesap makinesi vardı.

"Çırak Aranıyor" ilânınızı gördüm," dedi Jack. Ama pek fazla umudu kalmamıştı. Bu adam onu işe almazdı. Jack de onun yanında çalışmak istediğinden pek emin değildi zaten. Hain, zalim birine benziyordu adam.

"Gördün demek, öyle mi?" dedi locadaki adam. "Deme kokulu kırmadığın günlerde her nasılsa okumasını öğrenmişsin.

"Bar olduğunu bilmiyordum," dedi Jack. Elinde olmadan kapıya doğru bir adım geriledi. Kirli camlardan içeriye giren bir ışık yere ölü gibi serildi, bu bara başka bir boyutu varmış gibi bir hava verdi. "Ben burayı... yani... hem içki, hem ızgara satan bir yer sandım. Gideyim bari."

"Gel buraya." Adamın kahverengi gözleri ona dengeli bakışlarla bakıyordu.

"Yo, ziyam yok," dedi Jack korkulu bir sesle. "Ben artık..."

"Gel buraya. Otur." Adam bir kibrit çakıp purosunu yaktı. Kâğıttan aşçı külahına konmuş bir sinek havalanıp karanlıklara karıştı. Gözleri Jack'den ayrılmıyordu. "Seni ısıracak değilim," dedi.

Jack yavaşça yaklaştı, locanın karşı tarafına süzüldü, kerevete oturdu, ellerini masanın üzerinde derli toplu biçimde üstüste koydu. Altmış saat sonra, gecenin saat yarınımda, saçlarından terler damlayarak erkekler tuvaletini silerken Jack içinden, yo, o biliyordu, diye düşündü. Tuzağın üstüne kapanmasına yol açan şey Jack'in kendi budalaca güveni olmuştu. Tuzak o gün Smokey Updike'ın karşısına oturduğu anda kapanmıştı zaten. Yalnızca Jack farkında değildi bunun.

Böyle tuzaklar habersiz kurbanların üzerine çok kolay kapanırdı. Kurban suda boğulacağına, birada boğuluyordu Oatley'de yalnızca. Tek farkı buydu.

Eğer kaçmış olsaydı...

Ama kaçmamıştı. O kahverengi gözlerin soğuk bakışlarım karşılamaya uğraşırken, belki burada bir iş bulurum yine de, diye düşünmüştü. Daha önceki işinde, Golden Spoon lokantasının sahibi Minette Banberry iyi kadındı. Jack'e oldukça iyi davranmıştı. Hattâ giderken onu kucaklamış, öpmüş, yanma üç de koca sandviç vermişti. Ama Jack kanmamış yine de. Bu tür iyi davranışlar, ne olursa olsun hep kendi kârlarını düşünmesini önleyemezdi insanların. Açgözlülükleri maskeleyemezdi.

New York'da asgari ücret saat başına üç dolar kırk sentti. Golden Spoon'un mutfağında yazılıydı bunun böyle olduğu. Ama aşçı Haiti'liydi. İngilizcesi pek yoktu. Ülkeye herhalde kaç3;girmişti. Yemekleri çok güzel pişirebiliyor, kızartmaları tam kıvamında çıkarıyordu. Garsonlukta Bayan Banberry'ye yardım eden kız güzeldi ama, geri zekâlıydı. Özel bir yardım derneği kanalıyla bulmuştu bu işi. Böyle durumlarda asgari ücret geçerli değildi. Aptal kız o peltek diliyle Jack'e saat başına tam bir dolar yirmi beş sent aldığını, bütün bu paraların kendisinin olduğunu söylemişti.

Jack bir buçuk dolar alıyordu. Pazarlıkla varmıştı bu paraya. O sıra Bayan Banberry'nin bulaşıkçısı kaçmamış olsa, bir sabah kahve molasından dönmemezlik etmemiş olsa, kadının pazarlığa razı olmayacağını, bir dolar yirmi beşten fazlaya çıkmayacağını da bal gibi biliyordu. Canın isterse... başka yere bak, der geçerdi çocuğa.

Yeni edindiği özgüven ona bu karşısındakinin de yeni bir Bayan Banberry olduğunu söylüyordu. Kadın değil, erkekti. Şişman değil, ip gibi sıskaydı, hiç gülümsemiyordu ama, yine de ikinci bir Bayan Banberry'ydi.

"İş arıyorsun, ha?" Beyaz pantolonlu, kâğıt şapkalı adam purosunu üzerinde CAMELS yazılı kül tablasının kenarına bıraktı. Oraya konmuş bir sinek, bacaklarını sıvazlamaktan vazgeçip uçtu gitti.

"Evet efendim. Ama sizin de söylediğiniz gibi burası bir bar ve..."

Tedirginlik duygusu tekrar belirmişti içinde. O kahverengi gözler, o sarı göz akları rahatsız ediyordu onu. Ava çıkmış bir kedinin gözleriydi bunlar. Jack gibi çoook fare görmüş gözlerdi.

"Evet, burası benim," demişti adam. "Adım Smokey Updike." Elini uzatmıştı. Jack şaşırarak adamın elini sıktı. Adam çocuğun elini bir tek kere, acıtacak kadar sıkmakla yetindi, sonra gevşek tuttu... ama büsbütün bırakmadı. "Evet?" diye sordu.

"Hu?" dedi Jack. Aptal gibi göründüğünün de, çok korktuğunun da farkındaydı. Sesi de öyle çıkmıştı. Updike'ın elini bırakmasını istiyordu.

"Anan baban sana kendini tanıtmayı hiç öğretmedi mi?"

Bu öyle beklenmedik bir sözdü ki, Jack neredeyse Golden Spoon'da kullandığı isim yerine asıl adım kaçıracaktı ağzından. O ismi artık yavaş yavaş "yolculuk ismi" olarak kabullenmeye başlıyordu. Lewis Farren'di Jack'in kullandığı ad.

"Jack Saw... Ill Sawtelle," dedi.

Updike çocuğun elini biraz daha tuttu, kahverengi gözleri hiç kıpırdamadı. Sonra eli bıraktı. "Jack Saw-lll-Sawtelle demek," dedi. "Herhalde telefon rehberindeki en uzun isim seninki olmalı, ha?"

Jack biraz kızardı ama bir şey söylemedi.

"Pek büyük sayılmazsın," dedi Updike. "Kırk kiloluk bira fıçısını tekerlekli arabaya yükleyebilir misin dersin?"

"Sanırım," dedi Jack. Bunu yapıp yapamayacağını hiç bilmiyordu aslında. Ama sorun olacağını sanmıyordu. Böyle ölgün bir yerde fıçılar pek seyrek değiştirilmek zorundaydı.

Updike onun zihnini okuyormuş gibi konuştu. "Evet, şu anda burası boş. Ama saat beşten sonra epey dolar. Hafta sonlarındaysa iyice dolar. İşte paranı o zaman hak edeceksin, Jack."

"Bilemiyorum," dedi Jack. "Kaç paralık iş bu?"

"Saatte bir dolar," dedi Updike. "Keşke daha fazla verebilseydim, ama..." Omuzlarını kaldırdı, eliyle masadaki faturaları tıpışladı. Hattâ biraz gülümsedi bile. Sanki çocuğa, anlarsın evlât, diyordu. Oatley'de her şey berbat durumda. 1971'den beri fakirleşiyoruz. Ama gözleri hiç gülümsemedi. O hareketsiz, kedi gibi bakışlarla Jack'e bakıp duruyordu.

"Fazla bir para sayılmaz." dedi Jack. Yavaş konuşuyordu ama, elinden geldiği kadar hızlı düşünmeye çalışmaktaydı.

Oatley ban bir mezardı. Televizyon seyredip içkisini yudumlayan bir tek müşteri bile yoktu. Besbelli Oatley'de herkes içkisini arabasında içiyor, oraya 'klüp' diyordu. Çok çalışmak gereken bir yerde bir buçuk dolar bile az olabilirdi ama, burada belki bir dolar iyi paraydı.

"Hayır, değil," diye kabullendi Updike. Tekrar hesap makinesine döndü. "Hayır, fazla para değil." Sesinden, ister kabul et, ister reddet dediği belli oluyordu. Pazarlık payı yoktu.

"Belki de uygundur," dedi Jack.

"Eh, iyi o halde. Ama bir konuyu daha kesinleştirmemiz gerek. Sen kimden kaçıyorsun? Kim var peşinde senin?" Kahverengi gözler yine Jack'e dikilmişti. Derin derin bakıyordu. "Peşinde biri varsa, gelip hayatımı zorlaştırmasını istemem."

Bu söz Jack'in özgüvenini pek sarsmadı. Belki dünyanın en zeki çocuğu sayılmazdı ama, işverenlere anlatabileceği ikinci bir paravan hikâyeyi kararlaştırmadan bu yolculuğu sürdüremeyeceğini bilecek kadar aklı vardı. İki numaralı hikâyeydi bu. Hain üvey baba hikâyesi.

"Ben Vermont eyaletinin küçük bir kasabasındanım." dedi, "Fenderville'den. Annemle babam iki yıl önce boşandılar. Babam velayetimi almak istedi ama yargıç beni anneme verdi. Genellikle öyle yapıyorlar."

"Hem de nasıl!" Adam tekrar faturalarına eğilmiş, hesap makinesini eline almıştı. Ama Jack onun yine de dikkatle dinlemekte olduğuna karar verdi.

"Sonra babam Chicago'ya gitti, bir fabrikada iş buldu," diye devam etti Jack. "Bana hemen hemen her hafta mektup yazar. Ama geçen yıldan beri görmeye gelmiyor. Geçen yıl Aubrey onu bir iyi dövdüydü. Aubrey benim..."

"Üvey baban mı?" deyiverdi Smokey. Jack'in gözleri bir an için kısıldı, ilk güvensizliği, kuşkuları geri döndü. Updike'ın

sesinde anlayış yoktu. Hemen hemen alay ediyordu bu adam Jack'le. Sanki anlatılanların uydurma olduğunu biliyordu.

"Öyle," dedi. "Annem onunla bir buçuk yıl önce evlendi. Aubrey beni çok dövüyor."

"Hazin. Jack. Çok hazin." Bu sefer Updike gözlerini kaldırdı. Bakışlarında inanmaz bir alaycılık vardı. "Demek sen de babana gidiyorsun. İkiniz mutlu mutlu yaşayacaksınız."

"Eh, umarım öyle olur." Jack'e birden ilham geliverdi. 'Tek bildiğim, asıl babamın beni hiçbir zaman boynumdan dolaba asmadığı." Tişörtünün yakasını aşağıya çekti, oradaki izi gösterdi, solmaya başlamıştı artık iz. Golden Spoon'dayken rengi daha canlı, hemen hemen mordu. Orada kimseye göstermesine gerek olmamıştı. İz tabii Diyar'da boğazına sarılan kökün bıraktığı izdi.

Smokey Updike'ın gözlerinin şaşkınlıkla iri iri açıldığını görme zevkine ulaştı. Hemen hemen şoka kapılmıştı adam. Öne doğru edildi, elindeki sanlı pembeli faturalardan birazı dağıldı. "Ulu Tanrım!" diye mırıldandı. "Üvey baban mı yaptı bunu?"

"O zaman ben de evden ayrılmaya karar verdim."

"Buralara gelir mi? Giderken aşırdığın arabayı, motosikleti veya cüzdanı bulmaya gelir mi?"

Jack başını iki yana salladı.

Smokey bir an daha baktı Jack'e. Sonra hesap makinesinin söndürme düğmesine bastı. "Benimle depo odasına gel, evlât," dedi.

"Neden?"

"Fıçıları gerçekten kaldırabilir misin, görmek istiyorum. Ben istediğimde fıçıyı getirebilirsen, işe aldım gitti seni.".

4

Jack alüminyum fıçıları kaldırıp tekerlekli arabaya yükleyebileceğini kanıtladı. Hattâ adamı, bu işi kolaylıkla yapabildiğine bile inandırdı. Fıçıyı düşürüp burnuna yumruk yemesi ertesi günün olayı olacaktı.

"Eh, fena değil," dedi Updike. "Gerçi yaşın uygun değil, bunu yaparken belki bir yerini burkarsın ama, o da senin sorunun."

Jack'e işe öğleyin başlayıp gecenin birine kadar çalışabileceğini söyledi. "Dayanabildiğin sürece," diye de ekledi. Parayı her akşam kapanış saatinde ödeyecekti. Nakit olarak.

Tekrar ön tarafa geçtiler, Lori'yi gördüler. Lacivert basketbol şortu giymişti. Şort öyle kısaydı ki, altından naylon külotu görünüyordu. Kolsuz bir bluzu vardı sırtında. İnce telli sarı saçlarını plastik bir tokayla arkasında tutturmuştu. Bir Pall Mall sigarası içiyordu. Sigaranın ağız kısmı ıslak ve ruj lekeliydi. İki memesi arasında iri bir haç sallanıyordu.

"Bu Jack," dedi Smokey. "Çırak aranıyor ilânını vitrinden al."

Lori, Jack'e, "Kaç evlât," dedi. "Henüz vaktin var."

"Kes sesini."

"Sustur öyleyse."

Updike kadının poposuna bir tokat attı. Sevgi tokadı değildi bu. Kadın sendeledi, barın kenarına tutundu. Jack

gözlerini kırpıştırırken Osmond'un kırbacının çıkardığı sesi hatırladı.

"Koca herif," dedi Lori. Gözlerine yaşlar doluyordu. Ama memnun bir bakış da yok değildi o gözlerde. İşler yolundaydı galiba bu kadına göre.

Jack'in ilk tedirginliği daha belirginleşmişti. Daha da keskinleşmişti elbette. Hemen hemen bir korkuya dönüşmekteydi.

"Bizim durumumuza boşver, evlât," dedi Lori çocuğun yanından geçerken. "Sana böyle yapmaz."

"Adı Jack... evlât değil," diye atıldı Smokey. Yine deminki locaya gidip oturmuştu. Faturalarını topluyordu. "Çocuğu iki hamburger pişir sen. Saat dörtte çalışmaya başlayacak."

Lori vitrindeki yazıyı çıkardı, plak makinesinin arkasına koydu. Bu işi defalarca yapmış gibi bir hali vardı. Jack'in yanından geçerken ona göz kırptı.

Telefon çalmaya başladı.

Üçü birden telefona baktılar. Apansız, pek tiz bir sesle çalıyordu. Jack'in gözüne, duvara yapışmış kara bir sülük gibi görünüyordu. Garip bir andı bu. Hemen hemen zamansız bir andı. Lori'nin ne kadar solgun olduğunu farketti. Yanaklarındaki tek renk, soluk ergenlik izleriydi. Sonra Smokey Updike'ın yüzündeki zalim ifadeyi de gördü. Uzun parmaklı ellerinde damarları çıkık çıkıktı. Telefonun üzerindeki yazıda, LÜTFEN ÜÇ DAKİKADAN FAZLA KONUŞMAYIN denmekteydi.

Telefon o sessizliğin içinde uzun uzun çaldı.

Jack birden büyük bir korkuya kapılarak, Beni arıyorlar, diye düşündü. Uzaktan arıyorlar! Çoook uzaktan!

Updike, "Cevap versene şuna, Lori," dedi. "Aptal mısın nesin?"

Lori telefona ilerledi.

Titreyen, zayıf bir sesle, "Oatley ban," dediği duyuldu, sonra dinledi. "Alo? Alo? ...öff, kesin be!"

Telefonu çarparak kapattı.

"Kimse yok. Çocuklar yapıyor. Bazen de saçma sorular soruyorlar. Hamburgerlerini nasıl seversin, çocuk?"

"Jack!" diye kükredi Updike.

"Jack, tamam, tamam, Jack. Hamburgerlerini nasıl istersin, Jack?"

Jack, orta pişmiş sevdiğini söyledi. Üzerinde hardal ve soğanla. Oturup kurtlar gibi yedi, bir bardak da süt içti. Açlığı dinince tedirginliği de azaldı. Çocuklardı arayan. Kadın öyle söylemişti. Ama yine de Jack'in gözleri ikide bir telefona dönüyor, içindeki merak son bulmuyordu.

5

Saat dört oldu, barın boşluğu ve tenhalığı Jack'i kandırmak için özel bir dekor olarak hazırlanıp sonra kaldırılmış gibi gözüktü. Kapı açıldı, işçi tulumu giymiş bir düzine kadar adam içeri girdi. Lori plak makinesini prize taktı, atariyle uzay oyunu da takıldı. Gelen adamlardan birkaçı bağırarak Smokey’i selâmladılar. O incecik gülümsemesiyle karşılık verdi, inci gibi takma dişlerini gösterdi. Çoğu bira ısmarladılar. İki üç tanesi Black Russian istedi. İçlerinden biri (Jack onun Güzel Hava Klübü üyelerinden olduğundan hemen hemen emindi) plak makinesine birkaç bozuk para attı, Mickey Gulley, Eddie Rabbit, Waylon Jennings ve daha

birkaç kişinin sesini salona davet etti. Smokey, Jack'e depodan kovayla yer bezini almasını, barın karşısındaki koca dans pistini paspaslamasını söyledi. Cuma akşamını beklemekte olan pist şimdi bomboştu. Yerler silinip kuruduktan sonra bir de cilâlanmasını istiyordu Smokey. "Kendi suratın yerden sana sırıttığında anlarsın ki olmuş," dedi.

6

Böylelikle Jack'in Updike harındaki hizmeti başlamış oldu.

Saat dörtte beşte oldukça dolar burası.

Eh, Smokey'nin kendisine yalan söylediğini iddia edemezdi.

Jack yemeğini bitirip ücretini hak etmeğe hazırlandığında bar bomboştu. Ama saat altı olduğunda belki elli kişi vardı içerde. Garson kız Gloria işbaşı yaptığı zaman müşteriler onu çığlıklarla, alkışlarla karşıladılar. Gloria, Lori'nin yardımına koştu, birkaç sürahi şarap, bol bol Black Russian, sonu gelmez sayıda biralar dağıttı.

Fıçıların yanı sıra Jack durmadan kasa kasa bira şişesi de taşıyordu bara. Budweiser'di biralar tabii. Birkaç yöresel marka da vardı. Jack'in elleri su toplamaya, sırtı ağrımaya başlamıştı.

Kasaları ve fıçıları almak için depo odasına gidip gelirken (bana bir fıçı çek, Jack, sözü şimdiden bir kâbus olmuştu çocuğa) arada paspası alıp dans pistine de gidiyordu. Bir elinde cila şişesi vardı. Bir keresinde boş bir bira şişesi başının yanından vınlayıp geçti, onu birkaç santimle ıskaladı. Jack hemen başım eğdi. Kalbi çarpıyordu. Smokey sarhoş

müşteriyi kapı dışarı ederken takma dişleri timsah dişi gibi pırıl pırıldı. Pencereden bakan Jack, sarhoşun sendeleyip parkmetrenin direğine çarptığını gördü.

Smokey bardan sabırsız bir sesle seslendi. "Boşver, Jack! Sana çarpmadı ki! Sen pisliği temizle."

Smokey bir saat kadar sonra onu erkekler tuvaletine yolladı. Orta yaşlı, saçlarını Joe Pyne tipi kestirmiş bir adam pisuarlardan birinin önünde, tek elini duvara dayamış, ötekiyle organını tutmuş duruyordu. Yerde, çizmelerinin arasında bir kusmuk gölü oluşmuştu.

Adam kapıya doğru gerilerken, 'Temizle şunu, çocuk," dedi. Jack'in omzuna onu yere yıkabilecek güçte bir tokat patlattı. "İnsan şu ya da bu şekilde yer açmalı midesinde, değil mi?"

Jack kapı kapanıncaya kadar kendini tutmayı başardı, sonra kontrolünü kaybetti, midesi ağzına geldi.

Tek kenefin başına zor ulaştı, bağını eğdiğinde, orada son müşteriden kalma dışkının kokular çıkara çıkara yüzdüğünü gördü. Jack yediği yemeğin tamamını kustu, bir iki kısa soluk aldı, sonra tekrar kustu. Titreyen elini sifona uzatıp çekti. Duvarların gerisinden Waylon'la Willie'nin Teksas şarkıları geliyordu.

Birden annesinin yüzü belirdi gözünün önünde. Filmlerinde olduğundan çok daha güzeldi. Gözleri iri ve kara, biraz da hüzünlüydü. Alhambra'daki odada yalnızdı annesi. Yanıbaşındaki tablada, çoktan unutmuş olduğu sigarası tütüyordu. Ağlıyordu da, Jack için ağlıyordu. Jack'in yüreği öyle sızladı ki, o anda annesine duyduğu sevgi ve özlemden ölebilirdi. Özlediği dünyada olaylı tüneller yoktu. Tokatlanmayı bekleyen kadınlar yoktu. Bir yandan işerken bir

yandan kendi ayaklarının dibine kusan adamlar yoktu. Annesinin yanında olmak istiyordu Jack, Speedy Parker'den kendisini batıya yolladığı için nefret ediyordu.

Özgüveninden geriye kalan yok olmuştu o anda. Tümüyle ve ebediyen yok olmuştu. Bilinçli düşüncelerini, çocuksu bir çığlık bastırıyordu: Annemi istiyorum, ne olur, Tanrım ANNEMİ istiyorum...

Dizleri su kesilerek, titrek adımlarla tuvaletin başından uzaklaşırken kendi kendine, tamam bu iş sonuna geldi artık Allah belânı versin Speedy bu çocuk evine dönüyor, diye düşünüyordu. Annesi ölüyor olsa bile, gözünde değildi o anda. O acı dolu an içinde, herhangi bir etoburun yiyebileceği herhangi bir hayvan gibiydi. O anda annesi ona sarılıp öpse, vücudunu saran kanserden ölmesini rahatlıkla kabul ederdi.

Başını duvara dayadı, yavaş yavaş kontrolünü yeni baştan kazandı. Bilinçli bir süreç değildi kazanması. Yalnızca zihnin basit bir sıkışması gibiydi. Phil Sawyer'a ve Lily Cavanaugh'ya göre bir şeydi. Bir hata yapmıştı. Büyük bir hata. Ama geri dönmeyecekti. Diyar gerçek bir yerdi. Tılsım da gerçek olabilirdi. Kendi korkaklığı yüzünden annesini öldürmeyecekti.

Kovayı sıcak suyla doldurdu, pisliği temizledi. Oradan çıktığında saat on buçuk olmuş, kalabalık dağılmaya başlamıştı. Çalışanların yeriydi Oatley kasabası. Hafta içi gecelerde içkiciler de evlerine erken dönüyorlardı.

Lori, "Hamur gibi sararmışsın, Jack," dedi. "Bir şeyin yok ya?"

"Bir gazoz içsem olur mu dersin?"

Lori bir şişe gazoz getirdi, Jack dans pistini paspaslarken içti. On ikiye çeyrek kala Smokey ona tekrar depo odasına gidip bir fıçı getirmesini söyledi. Jack fıçıyı zar zor getirebildi. Bire çeyrek kala Smokey kalabalığa bir an önce içkilerini bitirip gitmeleri için haykırmaya başladı. Lori plak makinesini fişten çekti, Dick Curless sesi uzayıp iniltiye dönüşerek öldü, birkaç kişi isteksizce itiraz etti. Gloria atariyle uzay oyununun fişlerini çekti, pembe kazağım sırtına geçirdi, çıkıp gitti. Smokey ışıkları söndürüp son kalan birkaç müşteriye kapıdan defetti.

"Pekâlâ, Jack," dedi onlar gidince. "İyi iş çıkardın. Daha ilerleme payın var ama, başlangıç olarak iyi sayılır. Depo odasında yatabilirsin."

Jack, Smokey'nin zaten teklif etmediği gündeliğini istemek yerine, hemen depo odasına seyirtti. Öyle bitkindi ki, demin dükkândan zorla çıkarılan o sarhoşların küçük bir kopyasına benziyordu.

Depo odasında Lori'yi bir köşede çömelip oturmuş buldu. Çömeliş biçimi zaten kısa olan şortunu tehlikeli sayılabilecek kadar yukarı sıvamıştı. Jack bir an için onun kendi sırt çantasını araştırmakta olduğunu düşünüp tutuk bir korkuya kapıldı. Az sonra, elma çuvalının üzerine iki battaniye sermeye uğraştığım anladı. Bir yüzünde NEW YORK DÜNYA FUARI yazılı bir de saten yastık koymuştu battaniyelerin üzerine Lori.

"Sana bir yuva hazırlayayım dedim, evlât," dedi Jack'e.

"Sağol." Aslında basit bir jestti ama Jack gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti. Kendini zor tutup gülümsedi. "Çok teşekkürler, Lori."

"Dert değil. Burada işin kötü olmaz, Jack. Smokey o kadar da fena biri değildir. Bir kere tamsan, sandığının yansı kadar bile kötü olmadığım anlayacaksın." Bunu kendini inandırmak istemiş gibi söylüyordu.

"Belki haklısın," dedi Jack. Sonra içinden gelerek ekledi. "Ama ben yann gidiyorum. Oatley bana göre bir yer değil galiba."

"Belki gidersin, Jack... belki de bir süre kalmaya karar verirsin. Önce bir uyu hele." Bu sözlerde zorlamalı, doğal olmayan bir şey vardı. Az önce gülümseyip, sana yuva hazırlıyorum, derkenki içtenlikten eser yoktu. Jack bunu farketti ama, başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu.

"Bakarız," dedi.

"Elbette bakarız." Lori kapıya yöneldi, kirli avucuyla ona bir öpücük yolladı. "İyi geceler, Jack."

"iyi geceler."

Gömleğini çıkarmaya çalışırken vazgeçti, bıraktı. Yalnızca lastik ayakkabılarını çıkarıp öylece yatmaya karar verdi. Depo odası soğuk ve ürperticiydi. Elma çuvallarının üzerine oturdu, tam başını NEW YORK hatırası yastığa koyacağı sırada içerden bardaki telefonun acı acı çalmaya başladığı duyuldu. Beynine iğne gibi saplanıyordu zil sesi. Ona kıpırdayan gri kökleri, kırbaçları, iki başlı tayları düşündürüyordu.

Zırr, zırr, zırr diye sessizliğe işliyordu zil.

Zırr, zırr, zırr. Çocukların arayıp gırgır geçme saati çoktan gerilerde kalmıştı. Yatmıştı artık çocuklar. Zırr, zırr, zırr. Alo Jacky ben Morgan seni ormanlarımda hissettim kurnaz itoğlu. KOKUNU ALDIM ormanlarımda senin. Kendi dünyanda güvende olduğunu nasıl sanabiliyorsun? Benim ormanlarım

oraya da sokulmuş durumda. Son sansın, Jacky. Ya eve dönersin, ya da peşinden asker yollarız. Kurtulamazsın. Asla kur...

Jack ayağa kalktı, çoraplarıyla odanın kapısına doğru koştu. Tüm vücudunu bir ürperti kaplamıştı.

Kapıyı birazcık araladı.

Zırr, zırr, zırr.

Sonunda bir ses duyuldu. "Alo. Oatley Ban. Bu saatte bari önemli olsun sebebi." Smokey'nin sesiydi bu. Bir duraklama oldu. "Alo?" Yine sessizlik. "Cehennemin dibine git!" Smokey telefonu çarparak kapattı, Jack onun yürüyüp merdivenlerden üst kata, Lori'yle paylaştığı odaya çıktığını duydu.

7

Jack şaşkın bakışlarla sol elindeki hesap pusulalarıyla sağ elindeki kâğıt ve bozuk paralara bakıyordu. Ertesi sabah, saat on birdi. Perşembe sabahı. Patrondan gündeliğini istemişti.

"Bu nedir?" diye sordu. Hâlâ inanamıyordu.

"Okumayı bilmiyor musun?" dedi Smokey. "Saymayı herhalde biliyorsundur. Benim istediğim kadar hızlı değilsin Jack. Henüz değilsin. Ama yeterince zekisin."

Jack bir elinde yeşil hesap fişleri, öbüründe paralarla öylece oturuyordu. Alnının ortasındaki damarda gizli bir öfke atmaya başlamıştı. KONUK FİŞİ diye yazıyordu yeşil fişlerin üzerinde. Golden Spoon'da

Bayan Banberry’nin kullandığı fişlerin tıpkısıydı. Yazıları okudu:

1 hmbrg	$	1.35
1 hmbrg	$	1.35
1 st		55
1 gz		55
vergi		30

En altına toplam olarak $ 4.10 sayısı yazılmıştı. Jack bir günlük işinden dokuz dolar para kazanmış olmalıydı. Smokey hemen hemen yansını hesaba kesiyordu. Sağ elindeki paralar dört dolar doksan sentti.

Başını kaldırıp öfkeyle baktı... önce Lori'ye baktı. Kadın utanıp bakışlarını kaçırdı.

"Bu kalleşlik," dedi Jack incecik bir sesle.

"Jack, yanılıyorsun. Yemek listesindeki fiyatlara bakarsan..."

"Benim demek istediğim o değil, sen de bal gibi biliyorsun!"

Lori tedirgin, kıpırdandı. Smokey'nin çocuğa bir tokat atmasını bekliyor gibiydi. Ama Jack'e korkunç bir sabırla bakmayı sürdürdü:

"Yatak parası almadım, daha ne istiyorsun?"

"Yatak mı!" diye bağırdı Jack. Kanı yanaklarına yükselmişti. "Amma da yatak! Beton yere serili çuvallar! Ne yatak! Bir de onun parasını alsaydın, kalleş seni!"

Lori bir korku sesi çıkardı, Smokey'e baktı... ama Smokey masanın karşısında, Jack'e bakarak oturuyor, ikisinin arasında puronun dumanları havaya yükseliyordu. Smokey'nin başında yeni bir aşçı külahı vardı. Bu da kâğıttandı.

"Orada yatmam konuşmuştuk," dedi çocuğa. "Sen bedava mı diye sordun, ben de evet dedim. Yemeklerinden söz edilmemişti. Konuşmuş olsak belki bir çaresine bakabilirdik. Belki de bakamazdık. Ama sen onu söz konusu etmedin. Şimdi de sonucuna katlanmak zorundasın."

Jack titriyordu. Gözlerine öfke gözyaşları dolmaktaydı. Konuşmaya çalıştığında boğazından ancak boğuk bir hınkı çıktı. Konuşamayacak kadar öfkelenmişti.

'Tabii şimdi eğer yemeklerde müstahdem indirimi talep edersen..."

"Cehennemin dibine git!" diyebildi Jack sonunda. Dört kâğıt dolarla bozuklukları kaptı. "Benden sonraki çocuğa öğretirsin ne yapması gerektiğini! Ben gidiyorum!"

Kapıya doğru ilerledi. Öfkesine rağmen, o kaldırıma varamayacağını biliyordu. Düşünüyor değil, kesinlikle biliyordu.

"Jack."

Eli kapının tokmağına dokundu, onu kavrayıp çevirmek istedi... ama kulağına gelen seste inkâr edilmez bir tehdit gizliydi. Elini indirdi, olduğu yerde döndü. Öfkesi bir anda yok olmuştu. Kendini yaşlanmış, ufalmış hissetmekteydi. Lori barın arkasına geçmişti. Bir ezgi mırıldanarak yerleri süpürüyordu. Smokey'nin Jack'i dövmeyeceğine karar vermişti görünüşe göre. Başka şeylerin zaten önemi yoktu. Demek işler yolundaydı.

"Hafta sonu kalabalığı bastırmak üzereyken beni tek başıma bırakacak değilsin herhalde."

"Buradan gitmek istiyorum. Beni kandırdın."

"Kandırmadım," dedi Smokey. "Sana anlattım işte. Eğer kesene zarar veren biri varsa, o da sen kendinsin, Jack. Şimdi yemek paralarını konuşabiliriz. Belki yiyeceklerde yüzde elli indirim, içkiler de bedava. Daha önce hiç bu kadarına razı olmamıştım. Hele de zaman zaman işe aldığım çocuklar için. Ama bu seferki hafta sonu özellikle kalabalık olacak. Bölgeye elma toplamaya gelmiş bir alay göçmen işçi var şu anda. Hem senden hoşlandım, Jack. Bana bağırdığında bu yüzden tokat atmadım sana. Ama belki de atmalıydım. Ne olursa olsun, hafta sonunda ihtiyacım var sana."

Jack öfkesinin bir an için geri geldiğini hissetti, sonra öfke tekrar yok oldu.

"Ya yine de gidersem?" diye sordu. "Cebimde eskisinden beş dolar fazla para var. Bu berbat kasabadan kurtulmak da ekstra bir ikramiye sayılır."

Smokey o incecik gülümsemesiyle Jack'e bakarak konuştu. "Dün gece birisi kustuğunda arkasından tuvaleti temizlemiştin, hatırlıyor musun?"

Jack başını salladı.

"Adam nasıl biriydi, onu da hatırlıyor musun?"

"Saçları kısa kesilmiş, haki giyinmiş... ne var yani?"

"O Digger Arwell'dir. Asıl adı Carlton ama, on yıl boyunca kasaba mezarlıklarına o baktığı için herkes ona Digger (kazıcı) diyor. O olay yirmi otuz yıl önceydi. Nixon başkan seçildiğinde o da polis yazıldı. Şimdi Polis Müdürü."

Smokey purosunu eline aldı, bir soluk çekti, Jack'e baktı.

"Digger'la eski dostuz," dedi. "Şimdi buradan çekip gitsen, inan bana, Digger'la başın derde girer. Belki seni zorla evine yollar sonunda. Ya da burada elma toplatır. Belediyenin

dönümlerce elmalığı var. Belki dayak da yersin. Digger yollarda gezen çocuklara meraklıymış diye de duydum. Özellikle erkek çocuklara."

Jack, adamın organım tutup pisuarın başında dikilişini hatırladı. Ürperdi, midesi bulandı.

"Burada olduğun sürece benim kanadımın altına sığınmış sayılırsın bir bakma," dedi Smokey. "Ama sokağa çıktın mı, ne olacağını kim nereden bilebilir? Digger hiçbir şeyi gözden kaçırmaz. Devriye arabasıyla nereden geçeceği belli olmaz. Belki kolayca kasabadan çıkar gidersin, belki de koca Plymouth'uyla yanma yanaşıverir. Digger pek akıllı sayılmaz ama, burnu iyi koku alır zaman zaman. Ya da... belki biri telefon eder ona."

Barın arkasında Lori bulaşıkları yıkıyordu. Ellerini kuruladı, radyoyu açtı, şarkıya kendisi de katıldı.

"Bak, sana bir şey söyleyeyim," dedi Smokey, Jack'e. "Sen buralarda biraz kal, Jack. Hafta sonunda da çalış. Sonra seni pikaba bindirip kasabadan kendim çıkarırım. Razı mısın? Pazar öğleden sonra gidersin buradan. Cebinde yaklaşık otuz dolar paran olur. Beklemediğin para. Oatley o kadar da kötü bir yer değilmiş dersin giderken. Ne diyorsun?"

Jack o kahverengi gözlere baktı, sarımsı göz aklarını, üzerindeki kırmızı benekleri gördü, Smokey'nin takma dişli içten gülümseyişini farketti. İçinde, ben bu ânı bir kere daha yaşamıştım gibilerden bir duygu uyandı.

Smokey'nin her şeyi bildiğini hissetti birden. Söyledikleri yalandı. Ama Jack buna bile aldırmadı. Cuma ve Cumartesi geceleri sabahlara kadar çalıştıktan sonra, herhalde Pazar günü ikiye kadar uyurdu. Smokey ona, geç olduğu için pikapla götüremeyeceğini söylerdi. Televizyonda maçı

seyrediyor olurdu. Jack da yürüyemeyecek kadar yorgun olurdu. Belki Smokey maçı seyretmeye ara verir de eski dostu Digger'a telefon eder diye korkuyor olurdu. "Şu anda Mili Yolu'nda yürüyor, Digger. İstersen yakalasana onu! Sonra da buraya gel, ikinci perdeyi sahneleyelim. Biralar benden. Ama çocuk buraya geri gelene kadar helaya kusma."

Birinci senaryoydu bu. Başkaları da geliyordu aklına. Her biri biraz farklı, ama hepsi eninde sonunda aynı.

Smokey Updike'ın gülümsemesi biraz daha genişledi.

Bölüm: 10

ELROY

1

Ben altı yaşındayken...

Önceki iki gece, bu saat olduğunda bar yavaş yavaş tenhalaşmaya başlamıştı ama, bu sefer müşteriler sanki şafağı karşılamak niyetindeydiler. İki masa boştu yalnızca. Kendisi tuvalete gitmeden önce çıkan kavganın kahramanlarıydı onlar. Şimdi oralardaki masalar kaldırılmış, millet açılan boşlukta da dans ediyordu.

Jack barın iç tarafı boyunca yürüyüp elindeki kasayı buzdolabının yanına koyarken Smokey, "Hele ki geldin," dedi. "Sen şuradakileri al götür, gelirken de Bud'dan getir. Zaten önce onu getirmen gerekirdi."

"Lori bana söylemedi..."

Ayağında korkunç bir acı hissetti. Smokey koca pabucuyla Jack'in lastik ayakkabısına basmıştı. Jack'in ağzından boğuk bir çığlık kurtuldu, yaşların gözlerini yaktığım hissetti.

"Sus," dedi Smokey. "Lori hiçbir şey bilmez, sen ise bilecek kadar akıllısın. Hemen koş, bana bir kasa Bud getir."

Jack depo odasına döndü. Topallıyordu. Acaba ayağımın kemiklerimi kırıldı diye merak etti. Olabilirdi. Dumandan ve gürültüden başı dönüyordu. Orkestranın üyelerinden ikisi

sahnede yalpalamaya başlamışlardı. Bir düşünce kafasında diğerlerine egemen oldu. Belki de kapanış saatine kadar bekleyemezdi. O kadar dayanamazdı belki. Eğer Oatley bir hapishaneyse, bu bar da Jack'in hücresiyse, Smokey Updike kadar, yorgunluk da gardiyanı sayılırdı Jack'in. Daha bile çok hattâ.

Diyar'ın bu kesiminin nasıl bir yer olduğuna ilişkin kaygılarına rağmen, iksirden içmek kurtulmanın kesin bir yolu olurdu. Bir yudum alıp geçiş yapardı... Orada batıya doğru bir mil yürümeyi başarırsa... ya da belki iki mil gidebilirse... hemen bir yudum daha alır, Amerika Birleşik Devletlerine döner, bu kentten çok uzaklarda olur, belki Bushville'e, ya da Penmbroke'a varmış olurdu.

Ben altı yaşındayken, Jacky altı yaşındayken, o...

Bud kasasını aldı, sendeleyerek tekrar kapıya yöneldi... uzun boylu, koca elli kovboy, Randolph Scott'a benzeyen kovboy, orada durmuş ona bakıyordu.

"Merhaba, Jack," dedi. Jack onun gözlerinin civciv pençesi gibi sapsarı olduğunu görünce içinden yükselen korkuya teslim oldu. "Sana birileri buradan git demedi mi? Pek söz dinlemiyorsun galiba, değil mi?"

Jack kollarında Bud kasasıyla duruyor, o sarı gözlere bakıyordu. Birden aklına korkunç bir düşünce geldi. Tüneldeki o yaratık buydu... ölü sarı gözleriyle bu insan müsveddesiydi.

"Rahat bırak beni," dediğinde sesi bir fısıltı gibi çıktı.

Adam daha da yaklaştı. "Senin gitmiş olman gerekiyordu."

Jack gerilemeye çalıştı... sırtı duvara dayandı. Randolph Scoot'a benzeyen kovboy onun üzerine eğildi. Jack onun

soluğunda ölü et kokusu aldı.

2

Jack'in Perşembe öğlende işe başlamasıyla dörtte kalabalığın gelmesi arasında geçen süre içinde bardaki ÜÇ DAKİKADAN FAZLA KONUŞMAYIN yazdı telefon iki kere çalmıştı.

Birincisinde Jack hiçbir korku hissetmemişti. Zaten arayan da Sendikanın avukatıydı.

İki saat sonra Jack şişeleri toplarken telefon tekrar çalmaya başlamıştı. Jack'in başı bu sefer, kuru ormanda yangın kokusu almış hayvan gibi kalkmıştı... ama kokladığı şey ateş değil, buzdu. Telefona bakmıştı. Kendi bulunduğu yerden uzaklığı bir buçuk metre var yoktu. Âdeta telefonu buz tutmuş görmeyi bekliyordu baktığında.'

Ama her telefon gibi bir telefondu. Soğuk da, ölüm de, yalnızca içindeydi.

Hipnotize olmuş gibi baktı telefona.

"Jack!" diye bağırdı Smokey. "Cevap ver şu lanet olası telefona! Ne diye para veriyorum ben sana?"

Jack, Smokey'e baktı. Köşeye kısılmış bir hayvan gibi hissediyordu kendini... Ama Smokey de ona, tam Lori'ye tokat atmadan önce yüzünde beliren o ince dudaklı, sabırsız ifadeyle bakmaktaydı.

Jack telefona doğru harekete geçti. Ayaklarının kıpırdadığının farkında bile değildi. O soğuk tabakasının içine giderek daha çok giriyordu. Kollarında tüyleri kabarıyor, burnunun içinde ıslaklıklar hissediyordu.

Uzanıp telefonu tuttu, elleri uyuştu.

Kaldırıp kulağına tuttu, kulağı uyuştu.

"Oatley Ban," dedi o ölümcül karanlığa... ağzı uyuştu.

Telefondan gelen ses, çoktan ölmüş bir varlığın o çatlak, hışırtılı homurtusuna benziyordu. Yaşayan canlıların bakamayacağı, bakarlarsa delirecekleri türden bir yaratıktı sanki. Buzlu dudaklarının, buz kataraktlarından körleşmiş gözlerinin bir darbesiyle insanı öldürebilecek bir yaratıktı. "Jack," diye fısıldadı o gıcırtılı ses telefondan kulağına... Jack'in suratı uyuştu. Hani dişçi koltuğuna oturmuşken dişçi insana biraz fazla Novocain enjekte ederse bir uyuşma duygusu olur ya... öyle oldu. "Çabuk eve dön, Jack." Çok uzaklardan, ışık yılları kadar uzaklardan, kendi sesinin aynı sözü tekrarladığını duydu. "Oatley ban, kimse var mı orada? Alo?... Alo?.."

Soğuk, buz gibi soğuk.

Boğazı uyuştu. İçine bir soluk çektiğinde ciğerleri donar gibi oldu. Neredeyse yüreğinin karıncık ve kulakçıkları donacak, düşüp ölecekti.

Buz gibi ses fısıldadı. "Tek başına yollara düşen çocukların başına kötü şeyler gelebilir, Jack. Kime istersen sor."

Jack telefonu telâşlı, sarsak bir hareketle kapattı, elini geriye çekti, sonra gözünü telefondan ayıramadan, öylece durdu.

"Yine mi o sersem, Jack?" diye sordu Lori. Sesi çok uzaktan geliyor gibiydi. Ama Jack'in demin telefona cevap veren sesinden daha yakındı yine de. Dünya artık geri geliyordu. Telefonun kulaklığı üzerinde kendi elinin izini görüyor gibiydi. Parlak buzlardan bir iz. Jack'in bakışları

altında o buzlar eridi, siyah plastiğin üzerinden akmaya başladı.

3

İşte o gece, o Perşembe gecesi, Jack bu kasabanın Randolp Scott'unu ilk defa olarak görmüştü. Kalabalık pek Çarşamba gecesi olduğu kadar değildi. Haftalıkları kazanma gününden bir gün önceki gecelere uyar bir kalabalık vardı. Ama yine de barın tüm tabureleri ve masaları doluydu.

Bu adamların çoğu, sabanların boş durduğu kırsal alanlardan gelmeydi. Belki aslında çiftçi olmak isteyen, ama nasıl olunacağını unutmuş olan adamlardı. Çoğunun başlarında John Deere kasketleri vardı ama, Jack'e bunlar pek traktör sürebilecek tipler gibi görünmüyordu. Bunlar işçi tulumu giyecek adamlardı. Göğüslerine adları renkli ipliklerle işlenmiş halde çalışacak adamlardı. Anahtarlarını kemerlerinde taşıyordu bu adamlar. Yüzlerinde kırışıklar vardı ama, o kırışıklar gülme izleri değildi. Ağızları sarkık ifadeliydi. Kovboy şapkaları giymişlerdi. Jack taburelerin gerisinden bara doğru baktı. İçlerinden sekiz tanesi çiğneme tütünü reklâmlarındaki Charlie Daniels'e benziyordu. Ama bunlar çiğneyen tip de değillerdi. Sigaralarını yakıp tüttüren tiplerdi. Hem de bol bol.

Jack plak makinesinin ön tarafındaki köpükleri silip temizlerken Digger Atwell kapıdan girdi. Plak makinesi kapalıydı. Televizyon maçı veriyor, bardaki adamlar dikkatle seyrediyordu. Bir gece önce Atwell spor kılıkta gelmişti buraya. Haki gömlek, kocaman göğüs ceplerinde dizi dizi kalemler, çelik burunlu çizmelerle. Bu gece ise lacivert polis

üniforması giymişti. Gıcırdayan deri kemerinde kocaman bir tabanca asılıydı.

Jack'e baktı. Jack'in aklından Smokey'nin sözü geçti. Erkek çocuklara ilgisi fazladır.

Jack bir şeyden suçluluk duyuyormuş gibi büzüldü. Digger Atwell yavaşça sırıttı. "Biraz daha kalmaya mı karar verdin, çocuk?"

"Evet, efendim," diye mırıldandı Jack. Plak makinesinin üzerine biraz daha deterjan sıktı. Oysa temizlenmişti leke çoktan. Jack aslında Atwell'in oradan uzaklaşmasını bekliyordu. Bir süre sonra Atwell uzaklaştı. Jack başını çevirip onun bara doğru yürüyüşüne baktı. İşte tam o sırada da barın sol ucundaki adam dönüp Jack'e baktı.

Randolph Scott, diye düşündü Jack hemen. Tıpkı ona benziyor.

Ama gerçek Randolp Scott'un yüzünde, tüm sert hatlara rağmen belirgin bir kahraman görünümü vardı. Sert de olsa, gülümsemesini bilen bir yüzün hatlarıydı o hatlar. Bu adam ise, canı sıkkın, hemen hemen çılgın bir tipe benziyordu.

Jack adamın kendisine bakmakta olduğunu hissedince gerçek bir korkuya kapıldı. Bir an televizyondan başını çevirip barda kim var kim yok diye bakıyor da değildi. Bu adam sırf Jack'e bakmak için dönmüştü. Biliyordu Jack bunun böyle olduğunu.

Telefon. O çalan telefon.

Jack büyük bir çabayla bakışlarını kaçırdı. Plak makinesine döndüğünde korku içindeki yüzünün hayali plağın üzerinde hortlak gibi yansıdı.

Duvardaki telefon çalmaya başladı.

Barın sol ucundaki adam telefona baktı, sonra tekrar Jack'e baktı. Jack plak makinesinin yanında, elinde deterjan şişesiyle donmuş kalmıştı. Saçları diken diken oluyor, teni donuyordu.

Lori telefona doğru yürürken, "Yine o serseriyse elime bir düdük alıp kulağına çalacağım, Smokey," diye söylendi. "Valla yaparım."

Sanki bir tiyatro eserinde rol yapıyordu. Biletleri pahalıya satılan bir oyunda. Bu koca dünyada tek gerçek insanlar bir Jack'in kendisi, bir de o bardan ona bakan o koca elli korkunç kovboydu. Onun da gözlerim Jack... tam anlamıyla... göremiyordu bile.

Birden kovboyun ağzı "Evine dön," diye kıpırdadı, sonra adam göz kırptı.

Telefon çalmayı kesti. Lori tam açmak üzere elini uzatırken kesti.

Randolp Scott bara döndü, bardağındaki içkiyi bitirdi, "Bana bir tane daha, musluktan ver, tamam mı?" diye seslendi.

"Vay canına!" diye mırıldandı Lori. "Bu telefona hayaletler girmiş."

4

Daha sonra, depo odasında Jack, Lori'ye o Randolp Scott'a benzeyen adamın kim olduğunu sordu. "Kime benzeyen adam?" "Eski bir kovboy aktörüne. Barın sol ucunda oturuyordu."

Lori omuzlarını kaldırdı. "Bana kalırsa hepsi birbirlerine benziyorlar. Jack. Hoşça vakit geçirmeye çalışmış serseriler. Perşembe geceleri genellikle karılarının parasıyla içerler."

"Biralara musluktan diyor." Lori'nin gözleri parıldadı. "Ha, anladım, o herif! Gaddar birine benziyor." Bu son sözü âdeta beğenerek söylüyordu. Birinin burnunun düzgünlüğünü, gülümseyişinin parlaklığını tarif eder gibiydi.

"Kim o?"

"Adını bilmiyorum," dedi Lori. "Bu son hafta gelmeye başladı. Daha önce hiç görmemiştim. Herhalde göçmen işçilerden falan olmalı."

"Tanrı aşkına, Jack... bana bir fıçı getir demedim mi sana?" Jack o sırada büyük fıçılardan birini tekerlekli arabaya doğru yuvarlamakla meşguldü. Çocuğun kendi ağırlığıyla fıçının ağırlığı birbirine pek yakın olduğundan, arabaya yüklemek epey dengeleme çabası gerektirmekteydi. Smokey kapı aralığından seslenince Lori bağırdı, Jack olduğu yerde sıçradı. Fıçının kontrolünü kaybetti, fıçı yanlamasına devrildi, kapağı şampanya şişelerinin kapağı gibi fırladı, biralar beyaz bir fıskiye gibi fışkırmaya başladı. Smokey hâlâ bağırıyordu ama Jack yalnızca biralara donmuş bakışlarla bakıp durmaktaydı. Sonunda Smokey ona bir tokat patlattı.

Yirmi dakika sonra tekrar bara döndüğünde şiş burnuna bir kâğıt mendil tutuyordu. Randolph Scott gitmişti.

5

Altı yaşındayım.

John Benjamin Sawyer altı yaşında.

Altı...

Jack başını iki yana salladı, karşısındaki o işçi olmayan işçi kendisine doğru eğilip yaklaşırken zihnini toparlamaya çalıştı. Gözleri... sarı ve sanki kabuk kabuktu. Kırptığında hızla, süt

gibi, yüzer gibi bir ifadeyle kırpıyordu onları. Jack dikkat etti. Göz kapakları inip kalkmıyor, yalnızca irislerin üzerini ince bir zar örtüp açılıyordu.

"Gitmiş olman gerekirdi," diye fısıldadı o yaratık tekrar. Giderek kıvrılmaya, sertleşmeye kabuklanmaya başlayan elini Jack'e doğru uzatıyordu.

Kapı çarparak açıldı, leş gibi bir içki kokusu geldi.

"Jack, dalga geçmekten vazgeçmezsen seni pişman ederim," dedi Smokey, Randolp Scott'un arkasından. Scott geri çekildi. Artık elleri şekil değiştirip sertleşmiyordu. Yeniden normal el olmuşlardı. Kocaman, güçlü eller. Üstleri damarlarla dolu eller. Gözler yine kapakları kıpırdamaksızın kırpıldı... sonra adamın gözleri artık sarı değil, açık mavi oldu. Jack'e son bir kere baktı, çıkıp tuvalete yöneldi.

Smokey, Jacky'e doğru geliyordu. Aşçı külahı öne doğru eğilmiş, dudakları bir timsah sırıtmasıyla aralanmıştı.

"Bir daha söyletme," dedi Smokey. "Bu sana son uyan. Ciddi olduğuma inan."

Tıpkı Osmond olayında olduğu gibi Jack'in öfkesi birden tekrar kabardı. Belki de haksızlığa, adaletsizliğe karşı olan o umutsuz öfke insanın hiçbir yaşında olduğu kadar şiddetli olmaz. Bazen üniversite öğrencileri de aynı öfkeyi hissettiklerini sanırlar ama, onların hissettiği ancak entelektüel bir yankıdır, o kadar.

Bu sefer o öfke kabarıp taştı.

"Ben senin köpeğin değilim, bana öyle davranmaktan vazgeç," dedi Jack. Hâlâ titreyen bacaklarıyla Smokey Updike'a doğru bir adım attı.

Smokey, Jack'in bu beklenmedik öfkesinden afallayıp bir adım geri çekildi.

"Jack, seni uyarıyorum..."

"Hayır, asıl ben seni uyarıyorum," diyen kendi sesini duydu Jack. "Ben Lori değilim. Tokat yemekten hoşlanmam. Bana vurursan, ben de sana geri vururum, ya da ona benzer bir şey yaparım."

Smokey Updike'ın tedirginliği çok kısa sürdü. Oatley gibi bir yerde ömrünü geçirirken çok fazla tecrübe edinmiş sayılmazdı ama, özgüveni yeterdi.

Uzanıp Jack'in yakasına sarıldı.

"Bana kafa tutma, Jack," diyerek onu kendine çekti. "Oatley'de olduğun sürece köpeğimsin bal gibi. Oatley'de kaldığın sürece, seni canım istediğinde okşar, canım istediğinde döverim."

Çocuğu boynunu yerinden çıkarırcasına, bir tek kere sarstı. Jack dilini ısırdı, acıyla bağırdı. Smokey'nin yanaklarında kırmızı lekeler ucuz allık gibi parlamaya başlamıştı.

"Sen ne cenderede olduğunu anlamıyor olabilirsin, Jack. Ama fena sıkışmış durumdasın. Oatley'de kaldığın sürece benim köpeğimsin. Ben gitmene izin verene kadar da Oatley'de kalacaksın. Bunu şimdiden öğrenmeye başlasan fena olmaz."

Yumruğunu geriye doğru kaldırdı. Tavanda asılı üç çıplak ampulün ışığı, nal biçimindeki yüzüğünün elmaslarım parıldattı. Sonra yumruk öne fırladı, Jack'in suratının yan tarafına indi. Jack'in kafası, yazılarla dolu duvara tosladı, bir yanı fena halde uyuştu, ağzını kendi kanının tadı doldurdu.

Smokey ona baktı... kendine panayırdan bir dana mı alsın, yoksa bir piyango bileti mi alsın, pek karar veremeyen bir adamın bakışları vardı yüzünde. Herhalde çocuğun yüzünde beklediği ifadeyi tam görememiş olmalıydı. Yakasına tekrar sarıldı. Besbelli ikinci vuruş için pozunu ayarlamak istiyordu.

O sırada bir kadın bağırdı. Ses bardan geliyordu. "Yapma. Glen! Yapma!" Erkek bağırtıları duyuldu. Çoğu telâşlı seslerdi. Bir başka kadın bağırdı. Tiz, insanın kulağında çınlayan bir ses. Sonra bir tabanca patlaması duyuldu.

Smokey, "Allah kahretsin!" diye haykırdı, Jack'i duvara savurdu, olduğu yerde döndü, kapıdan fırladı. Tabanca bir daha patladı, bir can ansı çığlığı koptu.

Jack'in emin olduğu bir tek şey vardı... Buradan gitme vakti gelmişti. Bar kapandığı zaman değil, yarın değil, Pazar sabahı değil... hemen!

Bardaki patırtılar siniyor gibiydi. Canavar düdükleri duyulmadı. Belki de kimse yaralanmamıştı... Ama Jack birden, Randolp Scott'a benzeyen o işçinin hâlâ koridorun ilerisindeki tuvalette olduğunu hatırladı.

Buz gibi, bira kokulu depo odasına girdi, fıçıların yanma diz çöktü, ellerini arkaya uzatıp sırt çantasını aradı. İçinde bir güvensizlik duygusu uyandı. Parmakları hiçbir şeye değmiyordu. Orada yalnızca beton zemin vardı. Demek birinden biri., ya Smokey, ya da Lori, çantayı oraya sakladığını görmüş, almış olmalıydılar. Seni Oatley'de daha uzun süre tutabilmek için yavrum. Birden içi rahatladı. Bu rahatlama duygusu da deminki korkusu kadar yoğun oldu. Parmakları çantanın naylonuna değmişti.

Jack çantayı çekti, deponun arka tarafındaki mal teslim kapısına baktı. Bu kapıyı kullanmayı ne kadar da isterdi!

Koridorun dibindeki yangın kapısına kadar yürümeyi hiç cam istemiyordu. Erkekler tuvaletinin önünden geçecekti o zaman. Ama arkadaki bu kapıyı açarsa barın üzerindeki ampul yanardı. Smokey meşgulse bile, Lori görür, gösterirdi ona.

O halde...

Koridora çıkan kapıya doğru yürüdü, biraz araladı, gözünü dayayıp dışarıya baktı. Koridor boştu. Bu iyi, diye düşündü. Demek kendisi çantayı ararken Randolp Scott böbreklerini boşaltmış, kavgayı seyretmek üzere bara dönmüştü. Harika.

Harika ama, belki de hâlâ tuvalettedir. Onunla koridorda karşılaşmaya var mısın, Jack? Gözlerinin sarıya dönüşmesini seyretmek ister misin? Emin olana kadar bekleşene!

Ama yapamazdı bunu. Çünkü Smokey onun bara dönmediğini, Lori ve Gloria ile birlikte çalışmadığını farkettiği anda buraya gelir, demin vermekte olduğu dersi bitirmeye kalkardı. O halde...

O haldesi ne? Yürü haydi!

Belki orada seni bekliyordur, Jacky... belki bir anda üzerine atlayacaktır...

Hangisi? Smokey mi, işçi mi? Jack bir an daha kararsızlık geçirdi, sonra koridora adımını attı. İçerden gelen gürültülü müziğe rağmen parmaklarının ucuna basa basa yürüyor, yüreği gümbür gümbür atıyordu.

Altı yaşındaydım, Jacky altı yaşındaydı.

Ne olmuş yani? Ne diye aklına gelip duruyordu bu?

Altı.

Koridor her zamankinden uzun görünüyordu. Sanki cambaz ipi üzerinde yürümekteydi. Üç taraftaki yangın kapısı

pek ağır yaklaşıyordu. Üst dudağını ter damlaları kaplamıştı. Gözleri sağ taraftaki tuvaletin kapısındaydı. Koridorun dibinde de kırmızı boyası solmaya başlayan yangın kapısı vardı. Üzerindeki yazıda, "YALNIZ TEHLİKE ÂNINDA KULLANIN! ALARM ZİLİ ÇALAR!" diye yazılıydı. Ama o zil iki yıldan beri bozuktu. Jack çöpleri oradan çıkarmakta kararsızlık gösterdiği zaman Lori söylemişti bozuk olduğunu.

İşte, sonunda hemen hemen varmıştı kapıya. Tuvalet kapısının tam önünden geçiyordu.

İçerde... omda... biliyorum. Dışarı fırlarsa bağırırım... belki de...

Jack titreyen elini uzattı, tehlike kapısının demir sürgüsünü tuttu. Sürgünün soğuk oluşu bir rahatlık duygusu verdi ona. Bir an için buradan gerçekten kurtulabileceğine, gecenin içine adımını atıp özgür kalabileceğine inandı.

O anda arkasından bir kapının açılıp arkasındaki duvara çarptığı duyuldu, bir el uzanıp sırt çantasına sarıldı. Jack'in ağzından tuzağa düşmüş bir hayvanın tiz, umutsuz çığlığı yükseldi, kendini tehlike kapısına doğru attı. Ne sırt çantasını korumaya uğraşıyordu, ne de içindeki iksir şişesini. Eğer çantanın kayışları koparsa, kendisi uça uça dışardaki çöp varilleriyle dolu avluya fırlayacaktı... başka da bir şey istemeyecekti.

Ama çantanın naylon kayışları kopmadı. Kapı biraz aralandı, dışarının karanlığı gözüktü, sonra kanat tekrar kapandı. Jack bu sefer kadınlar tuvaletine doğru çekildi, olduğu yerde döndürüldü, karşıya itildi. Duvara sırttan çarpsa, iksir şişesi tuzla buz olurdu. Çantadaki giysileriyle Rand McNally haritaları çürük üzüm kokuları içinde kalırdı. Ama Jack lavaboya yandan çarptı. Duyduğu acı korkunç oldu.

İşçi ağır adımlarla ona doğru yürüyordu. Kıvrılmaya, toynaklaşmaya başlayan elleri pantolonunun belini düzeltmekteydi.

"Gitmiş olman gerekirdi, çocuk," dedi kalınlaşan sesiyle. Sesi her geçen saniye, hayvan homurtusuna biraz daha benziyordu.

Jack sola doğru kaymaya başladı. Gözleri adamın yüzünden bir an bile ayrılmıyordu. Adamın gözleri artık hemen hemen saydam olmuştu. Sarı bile değildi. İçinden gelen bir ışıkla aydınlatılmış gibiydi... Korkunç bir hortlağın gözleri.

"Ama Elroy'a güvenebilirsin," dedi kovboy kılıklı yaratık. Sırıttığında ağzında dişlerinin upuzun, uçları kıvrık dişler olduğu gözüktü. Birkaçının ucu kırıktı. Birkaçı da çürüyüp kararmıştı. Jack avazı çıktığı kadar bağırdı. "Yo, Elroy'a güvenebilirsin," dedi yaratık. Sesini köpek hırlamasından ayırt etmek güçtü. "Canını fazla yakmayacak."

Jack'e yaklaşırken, "Güvendesin," diye hırladı. Konuşmaya devam ediyordu ama, artık ne dediğini anlamaya olanak kalmamıştı. Yalnızca hırıldıyordu.

Jack'in ayağı kapının yanındaki çöp tenekesine çarptı. Kovboy kılıklı yaratık ona kabuklu ellerini uzatırken Jack tenekeyi kaptı, fırlattı. Teneke Elroy yaratığın göğsüne çarpıp sekti. Jack kapıyı açtı, tuvaletten fırladı, sola doğru, yangın kapısına doğru atıldı. Demir sürgüyü yakaladığında Elroy'un hemen arkasında olduğunu hissediyordu. Kapıyı açıp Oatley Barı'nın arka avlusuna fırladı.

Kapının sağ tarafında bir dizi çöp varili vardı. Jack kör gibi onların arkasına doğruldu, üç tanesini çekti, devrilip

şangırdadıklarını duydu, Elroy onlara çarptığında bir öfke homurtusu yükseldi.

Jack tam vaktinde dönüp yaratığın devrildiğini gördü. Hattâ başka bir Şeyi görmeye bile vakit buldu... Ah Tanrım kuyruğu mu var nesi var öyle onun... Yaratık tam anlamıyla hayvan olmuştu artık. Gözlerinden altın ışıklar saçılıyordu. Anahtar deliğinden çıkan ışıklar gibi.

Jack bir adım gerileyip uzaklaşmaya çalışırken bir yandan da sırt çantasını eliyle çekti, kapağı «1 yordamıyla açmaya uğraştı. Parmakları birer odun kesilmişti. Zihni uğulduyordu...

...Jacky altı yaşındaydı Taun yardım etsin Speedy Jacky altı yaşındaydı, ne olursun Tanrım...

...kafasında birbiriyle tutarlı olmayan düşünceler ve yakanlar vardı. Yaratık hırladı, çöp varillerini savurdu. Jack bir pençesinin havaya kalkıp indiğini, varilin madenini yırtar gibi ikiye yardığını gördü. Pençe tekrar kalktı, yaratık sendeledi, hemen hemen tökezledi, sonra Jack'e doğru yaklaşmaya başladı. Hırlıyordu. Suratı göğüs hizasına inmişti. Havlamalar arasında Jack onun ne söylediğini her nasılsa anladı. "Seni yalnız dövecek değilim, ödlek piliç... öldüreceğim seni... sonra."

Bunu kulaklarıyla mı duyuyordu yoksa beyniyle mi?

Önemi yoktu. Bu dünyayla öteki arasındaki uzaklık bir zar kadar incelmişti.

Elroy-yaratık hırladı, daha yaklaştı. Arka ayakları üzerinde doğrulduğunda dengesini zor koruyordu. Giysilerinin olmayacak yerleri şiş duruyor, sivri dişlerle dolu ağzından dili dışarıya sarkıyordu. Burası Oatley Barının arka avlusuydu. Ot bürümüş, çöp yığılı bir yerdi. Kenarda bir de paslı somya

atılmış duruyordu. Ay gökte yuvarlak bir kemik gibiydi. Yerdeki her kırık cam parçasını, bakan bir göz gibi parıldatıyordu. Bu New Hampshire'da başlamamıştı, değil mi? Hayır. Yo, annesi hastalandığında da başlamamıştı. Lester Parker'ın ortaya çıkışıyla da başlamamıştı. Bunun başlangıcı taa...

Jacky altı yaşındaydı. Herkes California'da oturuyordu. Kimse başka bir yerde oturmuyordu ve Jack de altı... .

Çantanın kayışlarını bir daha yokladı.

Yine geliyordu yaratık. Dans ediyor gibi bir hali vardı. Bir an için Disneyin çizgi filmlerindeki karikatürlere benzedi, Jack gülmeye başladı. Yaratık hırlayıp Jack'in üzerine atıldı. Ağır pençeleri Jack'i bir kere daha ıskaladı. Birkaç santimle ıskaladı. Yaratık dans eder gibi hareketlerle otların ve çöplerin arasına bir daha devrildi. Elroy bu sefer somyaya düştü, her nasılsa patlak yaylara dolandı. Hırlayarak, ağzından köpükler saçarak debelenirken tek ayağı paslı yaylara iyice dolandı.

Jack çantanın içinde şişeyi aradı. Çorapların, kirli donların arasını yokladı, şişenin boynunu yakalayıp çekti.

Elroy-yaratık bir öfke kükremesiyle havayı yırtar gibi yaptı, sonunda somyanın yaylarından kurtuldu.

Jack kendini otların üzerine atıp yuvarlandı. Sol elinin iki parmağı sırt çantasının kayışını tutuyor, sağı şişenin boynunu kavrıyordu. Baş parmağıyla kapağı çevirmeye çalıştı, kapak fırladı.

Peşimden gelebilir mi? diye merak etti şişeyi dudaklarına doğru kaldırırken. Ben gidince yolumda bir delik mi açılıyor? O da peşimden geçip öte tarafta işimi bitirebilir mi?

Jack'in ağzı çürük üzüm tadıyla doldu. Öğürdü, midesi ağzına gelir gibi oldu. Sıvı ters yola gidiyordu. Sinüslerini, genzini doldurmuştu. Ağzından bir inilti kurtuldu. Elroy-yaratığın bağırdığını duyuyordu ama ses uzaktan geliyordu. Sanki o Oatley tünelinin bir ucunda, Jack öbür uçundaydı. Bu sefer kesinlikle bir düşme duygusu vardı içinde. Ah, Tanrım, ya burada bir kayadan falan düşüyorsam? Çantayla şişeyi sıkı sıkı tutuyordu. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Ne olacaksa olsun diye bekliyordu. Elroy ister gelsin ister gelmesin, kendisi ister Diyar'a, ister yokluğa gitsin... Bütün gece zihninde dönüp duran düşünce atlıkarıncanın atı gibiydi. Jack o atın boynuna sarıldı, sihirli sıvının korkunç kokusu içinde, hangi sona doğru gidiyorsa oraya sürüklenirken üzerindeki giysilerin değişmekte olduğunu hissetti.

Altı, ah evet herkes altı yaşındaydı, hiç kimse başka bir yaşta değildi, o saksafonu çalan da California'ydı, baba, Dexter Gordon mu o, yoksa annem biz bir hata çizgisinde yaşıyoruz derken bunu mu söylüyor, ah Baba, sen Morgan Amcayla nereye gidiyorsun, ah Baba, bazen o sana öyle bakıyor ki, sanki kafasının içinde bir hata çizgisi varmış, gözlerinin gerisinde depremler oluyormuş, sen o depremlerde ölüyormuşsun gibi bakıyor, ah Baba!

Düşüyor, kıvrılıyor, havada dönüyordu. Mor bir koku bulutunun içindeydi Jack Sawyer... John Benjamin Sawyer... Jacky, Jacky...

...altı yaşındaydı bu olmaya başladığında... o saksafonu kim çalmıştı. Baba? Ben altı yaşındayken lam çalmıştı onu... Jacky altı yaşındayken, Jacky al...

Bölüm: 11

JERRY BLEDSOE'NUN ÖLÜMÜ

1

...ti yaşındayken... başlamıştı bu iş, Baba. Onu Oatley'e ve daha ötelere çeken mekanizma o zaman başlamıştı işlemeye. Yüksek sesli bir saksafon müziği vardı. Altı. Jacky altı yaşındaydı. Önce dikkati tümüyle babasının kendisine yeni getirdiği oyuncaktaydı. Oyuncak bir otomobildi. Londra taksilerinin biçimindeydi. Tuğla kadar ağırdı. Yazıhanenin cilâlı parkeleri üzerinde bir kere itilince tâ karşı duvara kadar gidiyordu. Akşama doğruydu. Hava çok güzeldi. Araba rahat rahat kanepenin arkasına kaymıştı. Hava tertibatlı yazıhanede bir gevşeme, bir rahatlama duygusu yaygındı... yapılacak iş kalmamıştı. Yarını bekleyemeyecek bir telefon falan yoktu. Jack ağır oyuncak taksiyi sert lastik tekerleri üzerinde itiyor, bir yandan solo saksafonun müziği kulaklarını dolduruyordu. Siyah otomobil kanepenin ayaklarından birine çarptı, yan döndü, durdu. Jack onun peşi sıra kanepenin altına emekledi. Babası ayaklarını masanın üzerine kaldırmıştı. Morgan Amca da kanepenin karşısındaki koltuklardan birine kurulmuş oturmaktaydı. İkisinin de ellerinde içkileri vardı. Neredeyse bardaklarını ellerinden bırakacaklar, pikabı kapayıp aşağıya, arabalarına ineceklerdi.

Hepimiz altı yaşındayken kimse başka yaşta değilken California'dayken...

"Kim çalıyor bu saksafonu?" diye soruyordu Morgan Amca'nın sesi. Yan rüyada gibiydi. Değişik anlamda tanıdık bir sesti. O sesteki bir şey Jack'in kulağında yılan gibi kıvrıldı. Oyuncak arabanın tepesine dokunduğunda araba parmaklarına buz gibi geldi. Sanki çelikten değil de buzdandı.

"Dexter Gordon çalıyor," diye cevap verdi babası. Onun sesi yine her zamanki gibi tembel ve dostçaydı. Jack avucuyla arabayı sıkıca kavradı.

"Güzel plak."

"Şarkının adı, Babam Boru Çalıyor. Eski ama güzel, değil mi?"

"Ben de arayayım." Jack birden Morgan Amca'nın sesindeki o garipliğin ne olduğunu anladı... Morgan Amca caz müziğinden hiç hoşlanmazdı. Yalnızca Jack'in babasının yanında seviyor numarası yapardı. Jack, Morgan Sloat'la ilgili bu gerçeği tâ çocukluğundan beri bilirdi. Babasının nasıl olup da farkedemeyişine şaşıyordu. Morgan Amca o plağı hiçbir zaman arayacak değildi. Niyeti yalnızca Phil Sawyer'e yağ çekmekti. Phil Sawyer'ın bunu farkedemeyişinin nedeni de, belki herkes gibi onun da Morgan Sloat'a hiç dikkat etmemesindendi. Morgan Amca zeki ve sinsiydi. Lily onun için, akbaba kadar zeki, saray avukatı kadar sinsi, derdi. İnsanın gözünü aldatırdı Morgan Amca. Bakınca gözünüz onun üzerinden kayıverirdi. Çocukluğunda herhalde öğretmenleri onun adını hatırlamakta bile zorluk çekmişlerdir, diye düşünüyordu Jack.

Morgan Amca birden, "Bu adam öte tarafta nasıl olurdu, bir düşünsene," diyerek Jack'in tüm dikkatini kendi üzerinde topladı. Sesindeki sahtekârlık hâlâ hissediliyordu ama, Jack'in başını kaldırıp oyuncağını sıkıca kavramasına sebep bu

değildi. Öte tarafta sözü beynine gülümseyerek girmişti Jack'in. Şimdi de çanlar çalıyordu beyninde. Öte taraf dedikleri yer, Jack'in hayallerinin yeriydi. Bunu bir anda kavramıştı. Babasıyla Morgan Amca onun kanepenin arkasında olduğunu unutmuşlardı. Hayallerden konuşacaklardı.

Babası biliyordu Hayaller Ülkesini. Jack ne annesine, ne de babasına Hayaller ülkesinden asla söz edebilmiş değildi ama, babası biliyordu, çünkü bilmek zorundaydı, iş o kadar basitti. Bu kadarla da kalmıyordu. Jack'in ifade edemediği duygulara göre, babası Hayaller'i güvenli halde tutmaya da yardıma oluyordu.

Ama her nedense o duyguyu kelimelendirmek zordu. Morgan Sloat'la Hayaller arasında ilişki kurmaksa çocuğu daha da tedirgin etmekteydi.

"Hey!" dedi Morgan Amca. "Bu adam tam anlamıyla akıllarını başlarından alır onların, ne dersin? Belki onu bir bölgenin Dükü falan yaparlar."

"Belki dük yapmazlar," dedi Phil Sawyer. "Bizim kadar severlerse yapmazlar."

Ama Morgan Amca onu sevmiyor, Baba, diye düşündü Jack. Bunun çok önemli olduğunu anlayıvermişti birden. Onu hiç sevmiyor. Aslında sevmiyor. Bu müzik ona göre fazla yüksek sesli. Kendisinden bir şeyler götürdüğünü hissediyor...

"Sen o konuda benden çok daha fazla şey bilirsin," dedi Morgan Amca. Sesi sakin ve huzurluymuş gibi çıktı.

"Eh, ben daha sık sık gittim oraya. Ama sen de arayı kapamayı iyi başarıyorsun." Jack babasının sesinde gülümseme duydu.

"Eh, ben de bir hayli şey öğrendim, Phil. Ama aslında, biliyor musun... bana orayı gösterdiğin için sana hep minnet duyacağım." Minnet kelimesinin iki hecesi sanki dumanla, kırılan cam sesleriyle doluydu.

Ne olursa olsun, bu küçük uyarıların hiçbiri Jack'in o yoğun mutluluk duygusunu bozamadı. İki büyük bu odada oturmuş, Hayaller'den konuşuyorlardı. Böyle bir şeyin olabilmesi âdeta sihir sayılırdı. Söylediklerini anlayamıyordu Jack. Kullandıkları kelimeler yetişkinlerin kelimeleriydi. Ama altı yaşındaki Jack yine de Hayal Ülkesinin o harika sevinç duygusunu hissetmekteydi. Konuşmaların ana çizgisini anlayabilecek yaşa da gelmişti. Hayaller gerçekti. Jacky her nasılsa o hayalleri babasıyla paylaşıyordu. Sevincinin yansı bundan ileri gelmekteydi.

2

"Dur, bazı şeyleri iyice anlayayım," dedi Morgan Amca. Jacky bu iyice kelimesini birbirine dolanan yılanlara benzetti. "Bizde nasıl fizik varsa onlarda da sihir var, tamam mı? Söz konusu aslında tarıma dayalı bir mutlakiyet. Bilim yerine sihir kullanıyor."

'Tabii," dedi Phil Sawyer.

"Ve anlaşıldığına göre yüzyıllardır da böyle devam ediyorlar. Hayatları hemen hiç değişmemiş."

"Siyasal dalgalanmalar hariç, doğru."

O sırada Morgan Amca'nın sesi gerilim doldu, saklamaya çalıştığı heyecan, ağzından çıkan sessiz harflerin arasında çatırdadı. "O siyasal şeyleri unutalım. Biraz kendimizi düşünelim de değişiklik olsun. Phil, şimdi sen, Diyar

konusunda kârlı iş yaptık diyeceksin, ben de sana hak vereceğim. Oraya değişiklik sokmaya kalkarken dikkatli olalım diyeceksin. O konuda sana itiraz edecek değilim. Ben de aynı şeyi hissediyorum."

Jack babasının sessizliğim hissedebiliyordu.

"Pekâlâ," diye devam etti Sloat. "Şöyle düşünelim. Kendimiz için yararlı bir tutumu benimseyip, yararları bizden yana olan kimselere de yayalım diyelim. Çıkarımızı feda etmeyelim ama sağladığı şeyler konusunda açgözlülük de etmeyelim. Bu insanlara çok şey borçluyuz, Phil. Bak, bize neler sağladılar! Bence orada tam anlamıyla sinerjist bir duruma gelebiliriz. Bizim enerjimiz onlarınkini besler, aklımıza bile gelmeyen şeyler çıkar ortaya, Phil. Ve sonunda cömert görünürüz... cömertiz de zaten. Ama bize de zararı dokunacak değil elbette." Belki kaşlarını çatıyordu o anda. Belki avuçlarını birbirine dayamıştı. 'Tabii ben durumu apaçık görebiliyor değilim, bunu biliyorsun. Ama bence yalnızca sinerji bile yeterli bir fiyat sayılır. Ama Phil... onlara bir de elektrik verirsek, durumumuz ne kadar sağlamlaşır, düşünebiliyor musun? Modern silâhları orada seçilmiş bazı insanların eline ulaştırırsak? Düşünebiliyor musun? Müthiş bir şey olur bence. Müthiş.'" Elleri hemen hemen ıslak bir sesle çırpıldı. "Seni hazırlıksız avlamak istemem ama, bence böyle şeyler düşünmenin zamanı geldi... düşünmek yalnızca. Diyar'la ilgimizi sıklaştırmak açısından."

Phil Sawyer hâlâ bir şey söylemiyordu. Morgan Amca ellerini tekrar çırptı. Sonunda Phil Sawyer taahhüde girmeyen bir sesle konuştu. "Sen ilgimizi sıklaştırmak mı istiyorsun?"

"Bence seçilmesi gereken yol o, evet. Sana sebeplerini de anlatırdım ama gereği yok, Phil. Biz oraya birlikte gitmeye

başlamadan önce durum nasıldı, hatırlıyorsundur. Bak, belki bu başarıyı kendi kendimize de sağlayabilirdik. Belki gerçekten yapabilirdik. Ama ben şahsen o eski zavallı müşterilerin temsilcisi olmadığımıza memnunum."

"Dur bir dakika," dedi Jack'in babası.

"Uçaklar," diyordu Morgan Amca. "Uçakları düşün."

"Dur bir dakika, yavaş ol, Morgan. Benim aklıma gelen düşünceler henüz senin aklına gelmemiş şeyler."

"Yeni fikirler her zaman hoşuma gider," dedi Morgan. Sesi yine dumanlıydı.

"Pekâlâ. Bence orada ne yaptığımız konusunda dikkatli olmamız gerek, ortak. Büyük şeyler yaparsak, büyük değişiklikler getirirsek, burada kendi kuyruğumuz tutuşur. Her şeyin doğurduğu sonuçlar vardır. Bazı sonuçlar da hiç hoş şeyler Olmayabilir."

"Ne gibi?" diye sordu Morgan Amca.

"Savaş gibi."

"Delisin sen, Phil. Öyle bir şey görmedik... meğer ki Bledsoe'dan söz ediyor olasın..."

"Tabii Bledsoe'dan söz ediyorum. O bir raslantı mıydı?"

Bledsoe mu? Jack meraklanmıştı. Bu adı daha önce de duymuştu ama, belleği biraz bulanıktı.

"Eh, o işin savaşa benzer yeri yok. Açık konuşmak gerekirse ilişkiyi göremiyorum."

"Pekâlâ... uzun süre önce orada bir Yabancı'nın nasıl Kralı öldürdüğünü duymuş muydun? Hiç kulağına gelmiş miydi öyle bir şey?"

"Evet, sanırım," dedi Morgan Amca. Jack onun sesindeki sahteliği tekrar hissetti.

Babasının koltuğu gıcırdadı. Ayaklarını masanın üzerinden indiriyor, başı öne doğru eğiliyordu. "O suikast orada ufak çapta bir savaşa yol açmıştı. Eski kralın taraftarları birkaç soylunun liderliğinde ayaklanmışlardı. Soylular bu fırsatla iktidarı devralma peşindeydiler. Arazi kapacak, zenginliklerini arttıracak, düşmanlarını hapse attıracaklardı."

"Hey, abartma," diye atıldı Morgan. "Bunları ben de duydum. Adamlar aynı zamanda o çılgın, işlemek bilmez sisteme biraz da düzen getirmek istiyorlardı. Bazen başlangıçta sert olmak şarttır... buna hak verebiliyorum."

"Zaten onların politikasını yargılamak bize düşmez, o da doğru. Ama benim söylemek istediğim başka şey. Oradaki o küçük savaş yaklaşık üç hafta kadar sürdü. Bittiğinde belki toplam yüz kişi ölmüştü. Belki de daha az. Kimse sana o savaşın ne zaman başladığım söyledi mi? Yılı neydi, günü neydi, biliyor musun?"

"Hayır." dedi Morgan Amca. Sesi karanlıktı.

"Bir Eylül 1939'du. Burada aynı günde Almanlar Polonya'yı işgal ettiler." Babası birden sustu, Jacky kanepenin arkasında siyah taksisini avuçlayıp sessizce esnedi.

"Saçma bu," dedi Morgan Amca sonunda. "Onların savaşı mı bizimkini başlattı? Sen buna gerçekten inanıyor musun?"

"İnanıyorum," dedi Jack'in babası. "Oradaki o üç haftalık patırtının burada altı yıl süren, milyonlarca kişinin ölümüne yol açan savaşın sebebi olduğuna inanıyorum, evet."

"Eh..." Morgan Amca başka bir şey söylemedi. Jack onun sesinden, patlamaya hazır bir öfkeye kapıldığını anlıyordu.

"Dahası da var. Ben orada pek çok insanla konuştum bu konuyu. Edindiğim izlenime göre kralı öldüren yabancı gerçek bir Yabancıymış. Ne demek istediğimi anlıyorsundur. Onu görenler, Diyar kıyafetinin üzerine iyi olmadığını söylediler. Yöresel âdetleri bilmiyor gibi davranıyormuş... parayı başlangıçta pek bilemiyormuş."

"Ya."

"Evet. Kralı bıçakladıktan sonra onu hemen parça parça etmeselerdi, bu konuda kesinlikle emin olabilirdik. Ama ben yine de eminim ki o aslında..."

"Bizim gibi miydi?"

"Bizim gibiydi, evet. Bir ziyaretçi. Morgan, bence oraya çok fazla karışmamamız gerek. Çünkü etkilerinin ne olabileceğini bilemeyiz. Doğrusunu söylemek gerekirse bence biz her an Diyar'da olup bitenlerin etkisi altındayız. Hem bak sana bir çılgın şey daha söyleyeyim."

"Söyle bari," dedi Sloat.

"Dışardaki tek dünya da orası değil."

3

"Saçma," dedi Sloat.

"Ciddiyim. Bir iki kere oraya gittiğimde içimde daha başka bir yere çok yaklaştığıma dair bir duygu belirdi. Diyar'ın Diyar'ına..."

Evet, diye düşündü Jack. Evet, doğru öyle olmalı. Diyarın Diyarı. Daha bile güzel bir yer. Onun ötesinde de, Diyarın diyarının diyarı var. Onun ötesinden ondan bile güzel bir yer daha var...

O sırada birden uykuya dalıverdi. Ağır taksi kucağındaydı. Tüm vücudu ağırlaşmıştı uykudan. Parke yere iyice yapışmıştı... ama öyle de hafif ve mutluydu ki!

Konuşma devam etmiş olmalıydı herhalde... Jacky'nin kaçırdığı çok şey söylenmiş olmalıydı. Jacky yükselip alçalıyor, bir ağırlaşıp bir hafifliyor, Baba Saksafon Çalıyor'un müziğiyle uçuyordu. Bu arada Morgan Sloat herhalde önce tartışmış olmalıydı. Yumuşak biçimde ama, için için yumruklarını sıkarak, alnım kırıştırarak! Çünkü onun planı vardı. Sonra kendini ikna olmuş gibi göstermek zorunda kalmıştı. Konuşmanın sonunda, yani bugün Oatley-New York'la bilinmeyen bir Diyar" kasabası arasında bir yerde bulunan on iki yaşındaki Jacky Sawyer açısından sonunda, Morgan Sloat mutlaka öğrendiklerine şükran duyduğunu belirtmiş ve inanarak konuyu kapatmıştı. Ama Jack uyandığı zaman ilk duyduğu şey babasının bir sorusu oldu. "Hey, Jack kayıp mı oldu ne?" Morgan Amca az sonra şöyle dedi. "Galiba haklısın, Phil. Sen olayların tâ çekirdeğini görebilme yeteneğine sahipsin. Harika bir şey bu."

"Jack nerede?" dedi babası tekrar. Jack kanepenin altında kıpırdandı, bu sefer gerçekten uyandı. Siyah taksi kucağından yere düştü.

"Aha," dedi Morgan Amca. "Küçük adamda büyük kulak!"

Babası, "Orada mısın, yavrum?" diye seslendi. Koltukların çekilme sesi duyuldu, iki adam ayağa kalktılar.

Jack, "Oooooh," dedi, taksiyi tekrar yavaşça kucağına aldı. Bacakları tutulmuş gibiydi. Pek rahatsızdı. Ayağa kalktığında dizleri bükülecekti.

Babası güldü. Ayak sesleri Jack'e yaklaştı. Morgan Sloat'un kırmızı, şiş suratı kanepenin tepesinde belirdi. Jack esnedi, dizlerini kanepenin arka kısmına dayadı. Babasının suratı da Sloat'unkinin yanında belirdi. Babası gülümsüyordu. Bir an için iki surat kanepenin yukarısında, havanın içinde yüzüyormuş gibi göründü. "Evet gidelim, uykucu," dedi babası. Çocuk Morgan Amca'nın yüzüne baktığında o yüzde hesapçı bakışlar gördü. Bakışlar yavaşça şişko yanakların gerisine çekilip saklandı, sanki bir kaya ardına yılan gibi kıvrıldı. Yeni baştan Richard Sloat'un babası olmuştu adam. Pahalı Noel armağanları getiren Morgan Amca olmuştu. Hep terleyen, kimsenin dikkat etmediği Morgan Amca. Ama demin nasıldı? İnsanlaşmış bir deprem gibiydi. Gözlerinin gerisindeki hata çizgisinde parçalanan bir adam gibiydi. Patlamayı bekleyen bir bomba gibiydi...

"Eve giderken bir dondurmaya var mısın, Jack?" diye sordu Morgan Amca. "Hoşuna gider mi?"

"Hu?" dedi Jack.

Babası, "Lobideki o yerde durur alırız," diye açıkladı. Morgan Amca, "Şapır şupur," diye takıldı. "İşte şimdi tam sinerji'den konuşuyoruz." Jack'e bir kere daha gülümsedi.

* * *

Bu olay o altı yaşındayken olmuştu. Şimdi de boşlukta ağırlıksız düşerken yine oldu... Speedy'nin o iğrenç mor iksiri boğazında yükseldi, burnunun arkasındaki kanallara girdi, altı yaşının o öğle sonrasını zihninde tekrar yaşamasına yol açtı. Sihirli iksir belleğini tümden canlandırmış gibi hatırlıyordu. Öyle de hızla hatırladı ki, koca öğleden sonrayı birkaç saniye içinde yeni baştan yaşadı. Bu arada sihirli iksirin bu sefer kendisini kusturacağını da anladı.

Morgan Amca'nın gözlerinden dumanlar tütüyordu. Jack'in de içinde bir sorunun dumanı tütüyordu. Dışarı fırlamak için zorlanıyordu o soru...

Kim

Değişiklikler, ne değişiklikler

Kim yapıyor o değişiklikleri, baba?

Kim...

...öldürdüğü Jerry Bledsoe'yu? Sihirli iksir çocuğun ağzından dışarı fırladı, burun kanallarını yaktı, aynı anda Jack altında yumuşak toprağı hissetti. Direnmekten vazgeçti, boğulmaktansa kusmayı tercih etti. Jerry Bledsoe'yu öldüren şey neydi? İğrenç mor sular Jack'in ağzına dolup dışarı uğradı, çocuk kendini kör gibi geriye itti, kollan, bacakları yüksek, sert otlar arasında doğruldu. Jack emekler durumda kaldı, bekledi. Bir katır kadar sabırlıydı. İkinci öğürtüyü bekliyordu. Midesi kasıldı, daha o inlemeye vakit bulamadan mor sıvı göğsünü, boğazını tekrar yakıp fışkırdı. Dudaklarından sicim gibi pembe salyalar sallanıyordu. Jack zayıf bir hareketle onları sildi, sonra ellerini pantolonuna kuruladı. Jerry Bledsoe, evet. Jerry... gömleğinin göğsünde adı yazardı hep. Benzin istasyonu işçileri gibi. Jerry öldüğünde... Çocuk başım iki yana salladı, ellerini tekrar ağzına götürüp dudaklarını sildi. Sonra testere gibi otlara tükürdü. Anlayamadığı bir hayvansal güdü, yerdeki kusmukların üzerine toprak atmasına yol açtı. İkinci bir refleksle avuçlarını tekrar pantolonuna sildi, ancak ondan sonra başım kaldırdı.

Diz çöküp oturdu. Akşamın son ışıkları görünüyordu. Toprak bir yolun uçundaydı. Korkunç Elroy-yaratık peşinden gelmemişti. Bunu hemen anladı. Kafeslere kapatılmış

köpekler ona hırlıyor, parmaklıkları pençeliyorlardı. Kafeslerin karşı tarafında ahşap bir yapı vardı. Oradan da köpek seslerini andırır gürültüler yükselmekteydi göklere. Bu besbelli Oatley Barından gelen seslerin tıpkısıydı. Birbirine bağıran sarhoşların sesleri. Bir bar... burada adı herhalde han falan olacaktı. Ya da kahve. Speedy'nin iksiri artık midesini bulandırmıyordu. Bulantı geçince çevredeki malt kokularını aldı. Bu kahvedekilerin kendisini görmesine izin veremezdi.

Bir an köpeklerden kaçmanın nasıl bir şey olacağını düşündü, sonra ayağa kalktı. Gökyüzü başının üzerinde kapanıyor, kararıyordu. Geride, kendi dünyasında neler oluyordu peki? Oatley'in ortasında bir kıyamet mi kopuyordu? Belki bir sel, belki bir yangın mı? Jack yavaşça handan uzaklaştı, uzun otların arasında yan yan ilerledi. Altmış metre kadar sonra, gözüne ilişen diğer binaların pencerelerinde mumlar yakılmış olduğunu gördü. Yalanlarda bir yerden domuz kokusu geldi. Jack hanla ilk ev arasındaki yolun yansım alınca köpekler hırlamayı kestiler. Jack ağır adımlarla Batı Yoluna doğru yürüdü. Gece karanlık ve mehtapsızdı.

Jerry Bledsoe.

4

Başka evler de vardı. Jack onları önlerine gelene kadar göremedi. Geride bıraktığı kahvede içki içen gürültücü sarhoşlar hariç, Diyar halkı erkenden yatıyordu. Bu seferki küçük pencerelerde mumlar yakılmamıştı. Küçük, karanlık evler, Batı Yolunun kenarında şaşılacak bir yalnızlık içindeydiler... bir terslik vardı. Çocuk dergilerindeki bilmeceler gibi bir şey... Ama Jack onun ne olduğunu

anlayamıyordu. Gördüklerinin hiçbiri başaşağı değildi, hiçbiri alev almamıştı, hiçbir şeyde dikkati çekecek bir gariplik yoktu. Evlerin çoğunun damı saman yığınıydı. Jack böyle kulübeleri duymuştu ama hiç görmemişti. Morgan, diye düşündü, birden paniğe kapıldı. Orris'li Morgan. Birden ikisi birden belirdi gözünün önünde. Uzun saçlı, tek çizmesi dolgulu adamla, babasının ter içinde işkolik ortağı. İkisi bir an birleşti. Morgan Sloat... korsan saçlı, hafif aksak yürüyen adam. Ama Morgan... bu dünyanın Morgan'ı, Jack'in karşısında gördüğü diyarın tek ters yanı değildi.

Jack şu anda küçük, tek katlı bir binanın önünden geçiyordu. Tavşan kulübesi gibi bir yerdi. Koyu renk tahtalar çapraz çakılmış, çılgın 'X' desenleri oluşturuyordu üzerinde. Bunun da damında samanlar örtülüydü. Eğer şu anda Oatley'den çıkıyor olsa, daha doğrusu Oatley'den kaçıyor olsa, bu koca tavşan yuvasında ne bulmayı umabilirdi? Birden anladı. Bir televizyon ekranının ışığı görünmeliydi pencereden. Ama tabii Diyar'ın evlerinde televizyon yoktu. Onu şaşırtan şey aslında parlak ekranın yokluğu değildi. Başka bir şeydi. Genel manzarada bir eksiklik vardı. Ne olduğunu anlayamasa bile, eksikliği hissedebiliyordu insan.

Televizyon... televizyon alıcıları... Jack evin önünden geçti, yol boyunca kapıların sokak kenarına çok yakın olduğuna dikkat etti. ikinci evin damı saman değil, çalı çırpıydı. Jack kendi kendine gülümsedi. Bu minik köy ona Hibbiton'u hatırlatıyordu. Acaba buraya belediyenin adamları uğrar da, şu köpek kulübesinin sahibine, "Bayan, bu bölgeye kablo çekiyoruz, çok düşük bir aylık ücret karşılığında sizi de bağlarız, on beş yeni kanal, spor karşılaşmaları, hava raporları, her istediğiniz prog..."

Bunu düşünürken birden anladı. Bu evlerin önlerinde elektrik direği yoktu. Kablo yoktu. Göklere televizyon antenleri uzanıp manzarayı karıştırmıyordu. Batı yolu boyunca bir direkler ormanı yolu sınırlayıp gitmiyordu, çünkü Diyar'da elektrik yoktu. İşte bu yüzden neyin ters olduğunu anlamak istememişti Jack. Çünkü Jerry Bledsoe hiç değilse bir süre için Sawyer Sloat'un elektrikçisi ve ustabaşıydı.

5

Babasıyla Morgan Sloat o gün Bledsoe'nun adını andıklarında Jack o adı hiç duymadığını düşünmüştü. Oysa şimdi hatırlıyordu. Ustabaşının adını daha önce de bir iki kere duymuş olmalıydı. Ne var ki Jerry Bledsoe her zaman için Jerry'di. Tıpkı göğüs cebinde yazdığı gibi. "Jerry şu hava tertibatını düzeltemez mi?" "Jerry'ye söyle de şu kapının menteşelerini yağlasın, olmaz mı? Gıcırdaması beni deli ediyor." Jerry de, iş tulumu tertemiz, ütülü, pas rengi saçları yamyassı taralı, yuvarlak çerçeveli gözlüğüyle çıkagelir, bozuk olan her neyse tamir ederdi. Bir de Bayan Jerry vardı. İşçi tulumunun ütü katlarım böyle düzgün koruyan kadın oydu. Minik Jerry'ler de vardı... Sawyer Sloat onları hep hatırlardı. Noel'lerde. Jack'in yaşı çok küçük olduğundan, Jerry adını kedi Tom'un ezeli hasmıyla karıştırır, Jerry'leri dev bir fare deliğinde yaşıyorlar sanırdı. Duvarın altındaki süpürgeliğe oyulmuş yuvarlak bir delikte.

Ama kim öldürmüştü Jerry Bledsoe'yu? Neden babasıyla Morgan Sloat hep Noellerde o kadar tatlı davranıyorlardı Bledsoe'ların çocuklarına?

Jack Batı Yolu'nun karanlığında ilerlerken, keşke Sawyer Sloat'un ustabaşını unutabilseydim, diye düşündü. Keşke o

gün kanepenin arkasına girdiği anda uyumaya başlasaydı.

Uykuya şu anda da çok ihtiyacı vardı. Altı yıl geriye giden o konuşmanın içinde uyandırdığı duygulardan uzaklaşmak için istiyordu uyumayı. Son evi iki mil kadar geçince kendine uyuyacak bir yer bulacağına dair söz verdi. Bir tarla belki. Hattâ bir hendek. Bacakları artık kıpırdamak istemiyordu. Kasları, hattâ kemikleri, her zamankinin iki katı ağırlığındaydı.

Jack'in kapalı bir yere babasının ardı sıra girip, Phil Sawyer'in kayıplara karıştığını görmesi olaylarından birinin hemen arkasından yer almıştı o konuşmalar. Daha sonra da olmuştu babasının öyle kaybolma olayları. Yatak odasından, yemek odasından, Sawyer Sloat'daki konferans salonundan yok olmuştu kaç kere. O sefer de Rodeo Yolu üzerindeki evin garajında epey şaşırtıcı bir numara çekmişti.

Jack bahçedeki tümseğin ardında, göze görünmeden oturuyordu. Beverly Hills'in bu yöresinde 'tepe' denmeye en lâyık yükseltiler bunlardı işte. Babasının evden çıktığını, cebinde bozuk para veya anahtarları şıngırdatarak çimenler üzerinden ilerleyip garaja yan kapıdan girdiğini gördü. Garajın önündeki beyaz kapının birkaç saniye sonra açılması gerekiyordu ama o kapı inatla kapalı kaldı. Jack o sıra babasının arabasının evin önündeki kaldırıma parketmiş olduğunu gördü. Lily'nin arabası ise evde yoktu. Lily az önce ağzına bir sigara kıstırmış, Toprak Yol filminin provasına gideceğini, kimsenin Tanrı aşkına kendisine bir şey sormamasını söyleyip arabasına binmiş, gitmişti. Jack birkaç dakika bekledi, hiçbir şey olmadı. Sonunda Jack çimenlik tepeyi dolaşıp ilerledi, garaja girdi. İçerisi bomboştu. Beton tabanda koyu renk yağ lekeleri vardı. Duvarlardaki

kancalardan âletler sarkıyordu. Jack şaşkınlıkla inledi, "Baba?" diye seslendi, emin olmak için her tarafı tekrar aradı. Duvar dibindeki gölgede bir çekirge gördü. Bir an için kötü yürekli bir sihirbazın gelip babasını... Derken çekirge görünmez bir yarıktan girip kayboldu. Hayır, babası çekirge olamazdı. Elbette olamazdı. "Hey," dedi çocuk kendi kendine. Geri geri yan kapıya gitti, garajdan çıktı. Rodeo Yolu'nun çimenlerine güneş vurmuştu. Birini çağırmak istiyordu ama... kimi? Polisi mi? Babam garaja girdi, ben onu orada bulamadım, korkuyorum...

İki saat kadar sonra Phil Sawyer sokağın üst başından yürüyerek geldi. Ceketini omzuna atmış, tek parmağıyla taşıyordu. Kravatını gevşetmişti. Jack'in gözüne dünya gezisinden dönen bir adam gibi göründü.

Jack nöbet beklemekte olan tepecikten koptu, olanca hızıyla babasına uçtu. Onun dizlerine sarılırken Phil Sawyer, "Ne kadar da hızlı koşuyorsun, Gezgin Jack," dedi.

Eve yaklaşırken içerde telefonun çaldığım duydular. Jack'in içinde bir güdü, belki babasına yakın olma isteğinden doğan bir güdü, inşallah telefon on iki kere çalmıştır da, arayan babam yetişemeden kapatır, diye dua etmesine yol açtı. Babası onun saçlarını okşadı, kocaman, sıcacık elini onun ensesine dayadı, sonra kapıyı açtı, beş koca adımda telefonun yanma vardı. "Evet, Morgan," dediğini duydu Jacky babasının. "Öyle mi? Kötü haber mi? Eh, söylesen iyi olur bana. Evet." Uzun bir sessizlik oldu. Çocuk o arada telefondan Morgan Sloat'un kesik cümlelerini anlayamadan duyabiliyordu. "Ah, Jerry. Tanrım. Zavallı Jerry. Hemen geliyorum." Babası dosdoğru Jack'e baktı. Gülümsemiyordu. Göz de kırpmıyordu. Yalnızca bakıyordu öyle. "Geliyorum,

Morgan. Jack'i de getirmek zorundayım ama o arabada bekleyebilir." Jack kaslarının rahatladığını hissetti. Öyle memnun olmuştu ki, neden arabada beklemek zorunda olduğunu sormadı bile. Oysa başka zaman olsa sorardı.

Phil arabayı Rodeo Yolu'ndan Beverly Hills'e sürdü, Sunset Bulvarı'na varınca sola saptı, büroya doğruldu. Hiçbir şey söylemiyordu.

Karşıdan gelen trafiğin arasından geçip binanın yanındaki otoparka girdi. Orada daha şimdiden iki polis arabası, bir itfaiye arabası, Morgan Amca'nın cep boyu beyaz Mercedes'i, ustabaşının paslı Plymouth'u durmaktaydı. Girişin hemen yanında Morgan Amca bir polisle konuşuyor, adam ağır ağır başını sallıyor, besbelli anlayış gösteriyordu. Morgan Sloat'un sağ kolu incecik genç bir kadının omzunu sıkıp durmaktaydı. Kadın üzerine büyük gelen bir elbise giymiş gibiydi. Yüzünü Morgan Amca'nın göğsüne gömmüştü. Bayan Jerry'ydi bu. Jack biliyordu. Beyaz bir mendili gözlerine bastırıyordu. Başlıklı, yağmurluktu bir itfaiyeci, içeri holdeki bir yığın kırık camı biraraya toplayıp bir küme yaptı. Phil, "Bir dakika burada otur, e mi, Jacky?" deyip arabadan atladı, kapıya doğru koştu. Genç bir Çinli kadın otoparkın ucundaki betona oturmuş bir polisle konuşmaktaydı, önünde harap bir âlet yığılıydı. Jack onun bisiklet olduğunu anladı. Soluğunu içine çekerken burnuna acı duman kokuları geldi.

Yirmi dakika sonra babası Morgan Amca'yla birlikte binadan çıktı. Morgan Amca hâlâ Bayan Jerry'nin omzuna sarılmış durumda, Sawyer'lere el sallayarak veda etti. Kadını kendi arabasının yolcu koltuğuna bindirdi. Jack'in babası da arabasına bindi, otoparktan çıkıp Sunset trafiğine karıştı.

Jack, "Jerry'ye bir şey mi olmuş?" diye sordu.

Babası, "Akla gelmez bir kaza," dedi. "Elektrik... bütün bina yanabilirdi."

"Jerry'ye bir şey oldu mu?"

"Öyle kötü şeyler oldu ki, öldü zavallı," dedi babası.

Jack'le Richard Sloat'un kulaktan kaptıklarıyla hikâyeyi toparlayabilmeleri iki ay sürdü. Jack'in annesi, Richard'ların ev hizmetçisi de eksik ayrıntıları tamamladılar. En kötü ayrıntılar hizmetçiden gelenlerdi.

Jerry Bledsoe Cumartesi günü binanın güvenlik sistemindeki bir arızayı onarmak üzere işe gelmişti. Hafta içi günlerde bu duyarlı sisteme el atarsa, yanlışlıkla alarmı çaldırabilir, binadaki kiracıları korkutabilirdi. Güvenlik sistemi binanın ana elektrik panosuna bağlıydı. Pano giriş katı holünde, önü bir tahtayla kaplı yerdeydi. Jerry âletlerini yere koymuş, tahta kapağı açmıştı. Binanın boş olduğunu, alarm çalarsa kimsenin telâşa kapılmayacağını biliyordu. Sonra bodruma inmiş, kendi çalışma odasından telefon açmış, bölge karakoluna kendisi bir daha telefon edene kadar Sawyer ve Sloat binasından gelebilecek uyanlara aldırmamalarını söylemişti. Giriş katma çıktığında, yirmi üç yaşında, Lorette Chang adlı Çin kökenli kadın bisikletiyle binanın otoparkında dolaşıyor, on beş güne kadar açılacak yeni bir lokantanın ilânlarını arabalara dağıtıyordu.

Bayan Chang sonradan polise verdiği ifadede binanın ön camından içeriye baktığında bir işçinin bodrum katından giriş katına çıkışını gördüğünü söylemişti. Daha işçi tornavidasını alıp panoya doğru kaldırmadan önce kadın otoparkın ayakları altında titrediğini hissetmişti. Herhalde küçük bir deprem olmalı, diye düşünmüştü. Ömrü boyunca Los Angeles'de yaşamış biri olarak, ufak tefek sismik olaylardan

telâşlanmazdı Loretta. Jerry Bledsoe'nun ayaklarını açıp yere sağlam bastığım görmüştü. Demek o da hissetti, diyordu. Sonra adam başım sallamış, tornavidasını yavaşça panoya uzatmıştı.

İşte o anda Sawyer ve Sloat binasının giriş holü bir cehenneme dönmüştü.

Pano bir anda dikdörtgen biçiminde bir alev kitlesine dönüşmüştü. Panodan fırlayan şimşeğe benzer mavimsi sarı ışıklar işçinin çevresini sarmıştı. Elektronik düdükler ötüyor, ötüyordu. KAAUAAAM! KAAUAAAAM! Duvardan bir seksen boyunda bir ateş parçası fırladı, zaten ölmüş olan Jerry Bledsoe'yu yana attı, koridor boyunca lobiye doğru yuvarlandı, diye anlatıyordu Loretta Chang. Saydam kapı tuzla buz olmuştu. Genç kadın pisliklerini fırlattığı gibi en yakın jetonlu telefona koşmuştu. Karşı kaldırımdaydı telefon. İtfaiyeye binanın adresini verirken bisikletinin kapıdan fırlayan o kuvvetin etkisiyle eğrilip bükülmüş olduğunu görmüştü. Jerry Bledsoe'nun kızarmış cesedi hâlâ panonun önünde, ayakta sallanıp duruyordu. Binlerce volt vücuduna akıyor, vücudu kıpırdatıp duruyordu. Ustabaşının tüm vücut tüyleri ve giysilerinin de büyük kısmı yanmış, yok olmuştu. Teni kül gibi, yer yer leke lekeydi. Gözlüğü erimiş kahverengi çerçeve macun gibi burnunun üzerine yayılmıştı.

* * *

Jerry Bledsoe. Kim yapıyor değişiklikleri, Baba? Jack kendini yürümeye zorladı, son evden sonra en az yarım saat daha yürüdü. Gökyüzünde tanımadığı yıldızlar değişik biçimlerde parıldıyordu. Okuyamadığı bir dilde mesajlardı bunlar.

Bölüm: 12

JACK PAZARA GİDİYOR

1

O gece Diyar'da, tatlı kokan bir saman yığını içinde uyudu. Önce yığının içine giren bir tünel açmıştı. Oradan temiz hava alabiliyordu. Bir süre kulak kabartıp tıkırtı dinledi. Tarla farelerinin saman yığınlarına bayıldığını duymuştu bir yerlerden. Bu yığında da fare varsa, herhalde Jack Sawyer adlı koca fareden korkmuş, sessizleşmiş olmalıydı. Yavaş yavaş sakinleşti. Sol elinin parmakları Speedy'nin şişesini okşuyordu. Kaybolan kapağın yerine şişenin ağzını dereden bulduğu bir mantarla tıkamıştı. Belki mantardan kopan bir parça şişenin içine düşerdi. Belki düşmüştü bile. Ne yazık... o güzelim lezzet, bozulmuş muydu yoksa!

Samanların arasında yatıp özlediği sıcağın tadını çıkarırken içindeki duyguların en yoğunu rahatlama duygusuydu. Sanki sırtındaki yüz kiloluk yükü yere indirmişti. Diyar'daydı yine. Orris'li Morgan gibi, Kırbaçlı Osmond gibi, Yaratık Elroy gibi harika tiplerin vatanıydı burası. Her şey olabilirdi burada.

Ama Diyar güzel de olabilirdi. Bunu çocukluğundan hatırlıyordu. Herkes California'da otururken, kimse başka yerde oturmazken... Diyar güzel bir yer olabilirdi. Şu anda o güzellikleri çevresinde hissediyordu. Sakin, tatlı bir saman kokusu... Diyar'ın havası kadar tatlı.

Acaba bir sinek, ya da yusufçuk, düştüğü tuzağı kıpırdatan bir rüzgâr çıkar da kurtulmasını sağlarsa böyle rahatlar mıydı? Jack bilemiyordu... ama kendisi artık Oatley'den de, Güzel Hava Klüplerinden de, çalıntı alışveriş arabaları için ağlayan gözü yaşlı, kusmuk kokulu ihtiyarlardan da kurtulmuştu... en önemlisi, Smokey Updike'dan ve Oatley Barından kurtulmuştu.

Her şeye rağmen yolculuğuna bir süre Diyar'da devam edebileceğini düşünmekteydi.

Bunu düşünerek uykuya daldı.

2

Ertesi sabah Batı Yolu üzerinde iki, hatta belki üç mil kadar yürüdü. Güneş pırıl pırıl, tarlaların kokusu yaz sonu hasat kokuşuydu. O sırada bir araba belirdi, bıyıklı çiftçi yaklaşıp bağırdı.

"Pazara mı, evlât?"

Jack ona ağzı açık baktı. Yan yarıya paniğe kapılmıştı. Bu adam İngilizce konuşmuyordu. Eski İngilizce bile konuşmuyordu. Hiç İngilizce değildi söyledikleri.

Çiftçinin yanında bir kadın vardı. Üç yaşlarında bir çocuğu kucağında tutuyordu. Jack'e tatlı tatlı gülümsedi, kocasına gözlerini devirdi. "Çocuk aptal, Henry."

Bunlar İngilizce konuşmuyor... ama her nece konuşuyorlarsa, ben ne dediklerini anlıyorum. Hattâ o dilde düşünüyorum... hepsi o kadar da değil... o dilde görüyorum... o dille görüyorum... her ne demekse o.

Jack aynı şeyi Diyar'a geçen gelişinde de yapmış olduğunu şimdi anlıyordu. Ama o sefer kafası fazlaca karışık

olduğundan farkına varamamıştı. Her şey çok hızlı olup bitmişti. Her şey pek bir garip görünmüştü.

Çiftçi öne doğru eğildi, gülümsedi, korkunç dişlerini gösterdi. "Aptal mısın, çocuk?" diye sordu iyi yürekli bir tavırla.

"Hayır." Jack de elinden geldiği kadar gülümsedi. Aslında 'Hayır' dememiş. Diyar dilindeki karşılığını söylemişti. Geçişi yaparken dili, düşünceleri de değişiyordu. Kelime dağarcığında o sözcük yoktu ama, ne demek olduğunu yine de biliyordu. Tıpkı giysilerinin değiştiği gibi değişiyordu bunların hepsi. "Aptal değilim. Annem yabancılarla konuşurken dikkatli ol dedi de..."

Bu sefer çiftçinin karısı gülümsedi. "Annenin hakkı var," dedi. "Pazara mı gidiyorsun?"

"Evet. Batıya."

"Atla öyleyse arkaya," dedi Henry. "Vakit ilerliyor. Malımı satıp gün batarken dönmek istiyorum. Mısırlar biraz zayıf ama, mevsim sonu malı. Bu ay mısır çıktığına şükür yine de. Belki bir alıcısı çıkar."

"Sağolun," dedi Jack. Arabanın arkasına tırmandı. Düzinelerce mısır, iplerle bağlanıp yığılmıştı buraya. Eğer bu mısırlar zayıfsa, iyisi nasıl olurdu acaba buralarda? Bunlar Jack'in ömründe gördüğü en iri mısırlardı. Ayrıca küçük kabaklar, başka sebzeler de vardı. Köşedeki bal kabakları turuncu değil de kırmızımsıydı. Jack onların gerçekten balkabağı olup olmadığını bilmiyordu ama, tadı harika olmalıydı. Karnı guruldadı. Yola çıktı çıkalı, açlığın ne demek olduğunu da öğrenmişti. Gelip geçici bir şey değildi açlık. Okulda birazcık hissedip bir bisküvi, bir Coca Cola'yla bastırabilecek, giderilebilecek bir şey değildi. Yakın dostu

olmuştu artık Jack'in. Bazen biraz uzaklaşıyor, ama hiç temelli gitmiyordu.

Yüzü arkaya dönük, ayaklarını aşağıya sallandırıp oturmuştu. Sandaletleri toprağa değecekti neredeyse. Bu sabah yolda trafik pek boldu. Çoğu da pazara gidiyordu herhalde. Henry ikide bir yanından geçen tanıdıklara el sallıyor, bağırarak selâm veriyordu.

Jack hâlâ bu elma renkli balkabaklarının tadını merak etmekteydi. Acaba bir sonraki yemeği nereden gelecekti? Birden minik parmaklar saçlarına sarıldı, gözlerini yaşartacak bir kuvvetle başını arkaya çekti.

"Jason!" diye bağırdı bebeğin annesi. Ama hoşgören bir azarlamaydı bu aslında. (Nasıl çekti çocuğun saçım, gördün mü? Aman ne kuvvetli oğlumuz var!) "Jason, ayıp bu yaptığın!"

Jason sırıttı. Hiç bozulmamıştı. Yüzünde kocaman, güneş gibi parlak bir gülümseme vardı. Tatlı bir ifade. Jack da geri gülümsedi... Bunu hesaplayarak yapmamıştı ama, Jason'un annesinin dostluğunu da kazanıvermişti.

"Otur," dedi Jason bu yeni ağabeye. Hâlâ sırıtıyordu.

"Hıı?"

"Kcak."

"Anlamıyorum, Jason."

. "Otu...kcak."

"Anlamı..."

Yaşına göre oldukça yapılı olan Jason kendini Jack'in kucağına attı. Hâlâ gülümsüyordu.

Otu... kcak... ha anladım, diye düşündü Jack. Çocuğun ağırlığından karnı ağrır gibi oldu.

"Jason kaka çocuk!" diye bağırdı annesi. Ses tonunda yine, "Ne şeker, değil mi" havası vardı. Jason durumu kavradığından, yine sırıttı.

Jason bebeğin altının ıslak olduğunu farketti. İyice ıslaktı hem de.

Diyar'a hoş geldin, Jacky.

Orada kucağında çocukla otururken ıslaklık yavaş yavaş kendi giysilerine geçmeye başladı. Jack güldü, yüzünü mavi göklere doğru çevirdi.

3

Birkaç dakika sonra Henry'nin karısı arka tarafa geldi, Jason'u Jack'in kucağından aldı.

"Ahh, ıslak bebek, kaka bebek," dedi aynı hoş gören sesle. (Benim Jason'um ne de çok işiyor!) Jack bunu düşününce güldü, kadın da onunla güldü.

Jason'un altını değiştirirken Jack'e bir sürü soru sordu. Sık sık sorulan sorulardı bunlar. Ama Diyar'dayken dikkatli olmak zorundaydı. Yabancıydı burada. Sorularda bazı tuzaklar olabilirdi. Babasının Morgan'la konuşan sesi geldi kulağına... gerçek bir Yabancı... ne demek istediğimi anlarsın.

Kadının sorularına verdiği cevapları kocanın da dikkatle dinlemekte olduğunu hissediyordu. Esas hikâyeyi biraz değiştirerek soruları cevapladı. İş ararken anlattığı hikâyeyi değil de, otostoplarda anlattığı hikâyeyi.

Tüm İşçiler Köyündenim, dedi onlara. Jason'un annesi bu köyün adını hayal meyal duymuştu. Gerçekten o kadar çok

mu yol aldım, diye düşündü. Kadın nereye gitmekte olduğunu sordu, Jack da, California adlı bir köye gideceğini söyledi. Orayı kadın hiç duymamıştı. Jack pek şaşırmadı... ama karı kocanın, "Ne? California mı? Yok öyle bir yer! Sen kimi kandırmaya çalışıyorsun?" diye bir ağızdan bağırmadıklarına sevinmişti. Diyar'da da pek çok köyler olmalıydı. Uzakta yaşayanlar hiç duymamış olabilirlerdi. Elektrik direği yoktu bir kere. Film yoktu. Televizyon yoktu. Bu halka Malibu'da, Sarasota'da neler olup bittiğini anlatan hiçbir şey yoktu. Bunlar bir esrar perdesi ardında yaşıyor, diye düşündü. Öyle olunca da, adını duymadıkları bir köyü merak etmiyorlar.

Soru sormadıkları gibi, kuşkulanmadılar da. Jack onlara babasının geçen yıl öldüğünü, annesinin çok hasta olduğunu söyledi. Neredeyse Kraliçenin adamlarının geceyarısı gelip ahırdaki eşeğe el koyduğunu söyleyecekti ama, sonra sırıttı. Bunun akıllıca bir şey olmayacağına karar verdi, atladı. Annesi ona verebildiği kadar para vermiş (o paralar cebinde çubuk oluvermişti şimdi), California köyüne, Helen teyzesinin yanına yollamıştı.

"Zor günler yaşıyoruz," dedi Bayan Henry çocuğunu kucaklayarak.

'Tüm İşçiler yaz sarayına yakın, değil mi?" Henry ilk defa olarak konuşuyordu.

"Evet," dedi Jack. "Oldukça yakın yani."

"Babanın neden öldüğünü anlatmadın."

Başını da çevirmişti. Gözlerini kısmış, ölçen bakışlarla bakıyordu. Az önceki nezaketi gitmişti. Rüzgârda kalmış mumun alevi gibi sönmüştü. Evet, tuzaklar vardı bu konuda.

"Hasta mıydı?" diye sordu Bayan Henry. "Bugünlerde çok hastalık var, çiçek, veba... zor günler yaşıyoruz..."

Jack'in bir an aklından, "Hayır, hasta değildi, Bayan Henry," demek geçti. "Hasta değildi, yüksek voltaj çarptı onu. Cumartesi günü işe gitmişti. Bayan Jerry'le küçük Jerry'leri, bu arada beni, evde bırakmıştı. Bu işler biz hepimiz süpürgeliğin dibindeki yuvarlak deliğin içinde yaşarken oldu. Kimse başka yerde oturmazdı o zamanlar. Hem biliyor musunuz, babam tornavidasını tellere dokundurduğu anda oldu olanlar. Bayan Feeny vardı. Richard Sloat'larda çalışırdı. Morgan Amca'nın telefonda konuştuğunu duymuş. Diyormuş ki, elektrik çarpmış onu. Pişirmiş. Gözlüğü eriyip burnuna akmış. Ama siz gözlük nedir bilmezsiniz, çünkü sizin burada gözlük yok. Gözlükçü de yok.... elektrik de! Uçak da! Sakın sonunuz Bayan Jerry gibi olmasın Bayan Henry, sakın...

Bıyıklı çiftçi, "Hasta olup olmadığını boşver," dedi. "Siyasetle ilgisi var mıydı?"

Jack ona baktı. Ağzı kıpırdıyordu ama sesi çıkmıyordu. Ne diyeceğini bilemiyordu. Çok fazla tuzak vardı.

Henry başım salladı. Sorusuna cevap verilmiş gibi davrandı. "Atla arabadan, evlât. Pazar şu ileriki tepenin ardında. Buradan oraya yürüyebilirsin herhalde, değil mi?"

"Evet," dedi Jack. "Herhalde yürürüm."

Bayan Henry’nin aklı karışmış gibiydi... ama Jason'u Jack'den uzakta tutuyordu. Sanki bulaşıcı bir hastalığı vardı Jack'in.

Çiftçi hâlâ omzunun üzerinden geriye bakmaktaydı. Hüzünlü hüzünlü gülümsedi. "Üzgünüm. İyi bir çocuğa benziyorsun ama bizler basit insanlarız buralarda... Uzak

yerlerde, deniz kıyılarında olup bitenleri çözmek efendilerin işidir. Kraliçe ya ölür, ya da ölmez... sonunda bir gün elbette ki ölecek. Tanrı çivilerini çakar er geç. Ama küçük insanlar büyüklerin işine karışırlarsa canları yanar."

"Benim babam..."

"Babanı bilmek istemiyorum!" dedi Henry sert bir sesle. Karısı Jack'den uzaklaştı. Jason'u bağrına basıyordu. "İster iyi insan olsun, ister kötü insan. Bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Tek bildiğim, ölmüş olduğu. O konuda yalan söylediğini sanmıyorum. Oğlu ise zor günler yaşıyor, kaçıyormuş gibi görünüyor. Oğul pek buralı gibi görünmüyor. İn onun için arabadan. Benim de oğlum var, bak."

Jack indi. Genç kadının yüzündeki korku ifadesine üzülmüştü. Kendisi yaratmıştı o korku ifadesini. Çiftçinin hakkı vardı... küçük insanlar büyüklerin işine karışmamalıydı. Hakları yoktu. Akılları varsa karışmazlardı.

Bölüm: 13

GÖKTEKİ ADAMLAR

1

Kazanmak için öylesine ter döktüğü paraların birdenbire çubuklar haline gelmesi Jack'i tam anlamıyla şoka sürüklemişti. Beceriksiz ustaların elinden çıkmış minik yılanlara benziyordu paralar. Ama şok kısa süreli oldu, az sonra Jack kendi kendine güldü. Bu çubuklar paraydı burada elbette. Geçişi yaparken her şey değişiyordu. Gümüş dolar, buraya özgü bir sikke oluyor, gömlek yelek oluyor, İngilizce buranın dili oluyor, bildiğimiz Amerikan parası da çubuklar haline geliyordu. Eklemlerle birbirine bağlı çubuklar. Cebindeki birinci grupta eklemlerle birbirine tutunmuş on dört çubuk vardı. İkincisindekilerin sayısı yirmiden fazlaydı. Demek böylesi denk geliyordu.

Sorun asıl paranın ne kadar olduğunda değil, fiyatların nasıl olduğundaydı. Pazarın ortasında ilerlerken neyin ucuz, neyin pahalı olduğu konusunda hiçbir şey bilmediğini anlıyordu. Bir hata yaparsa... ne olurdu sonu acaba? Kovalarlar mıydı buralardan? Canını mı yakarlardı? Belki. Öldürürler miydi? Herhalde hayır... ama kesinlikle emin olmaya imkân yoktu. Küçük insanlardı bunlar. Siyasal tipler değildi. Jack ise bir yabancıydı.

Yavaş adımlarla kalabalık, gürültülü pazarın bir ucundan öteki ucuna kadar yürüdü. Bir tek sorunla mücadele ediyordu kafasında. O sorun da midesinde düğümleniyordu. Karnı fena halde açtı. Bir ara uzaktan Henry'nin keçi satan biriyle pazarlık etmekte olduğunu gördü. Bayan Henry kocasının yanı başında duruyordu. Biraz arkaya çekilmiş, erkeklere birbiriyle rahatça pazarlık edebilmeleri için yer açmıştı. Jack'e arkası dönüktü. Bebeği kollarında tutuyordu. Jacon, diye düşündü Jack. Minik Henry'lerden biri. O sırada Jason onu gördü, tombul elini kaldırıp salladı. Jack hemen arkasını döndü, Henry'lerden uzaklaşmaya, kalabalığın öbür tarafına geçmeye çalıştı.

Her tarafta kızarmış et kokuları tütüyordu. Satıcıların irili ufaklı kömür ateşleri üzerinde etleri çevirerek pişirip sattıklarına dikkat etti. Evde pişirilmiş ekmeğe benzer bir şeyin arasına koyup uzatıyorlardı müşteriye. Sanki açık arttırma yapılıyordu bu yiyecekler için. Alıcıların çoğu Henry gibi çiftçiydi. Fiyat söylendikçe tek ellerini, parmakları açık durumda havaya kaldırıp işaret veriyorlardı. Jack satışların birkaçını dikkatle izledi. Hepsinde para olarak o eklemli çubuklardan veriliyordu... ama kaç tanesi yeterliydi? Hoş önemi yoktu ya? Nasılsa bir şeyler yemek zorundaydı. Bu alışverişte kendisinin yabancı olduğunu anlasalar da, anlamasalar da, mecburdu buna.

Bir pantomim gösterisinin önünden geçti. Büyük bir kalabalık toplanmıştı ama Jack yine de pek dikkat etmedi. Kalabalık gülüyor, alkışlıyordu. Brandadan bir kulübenin önüne geldi. Orada iri kıyım bir adam duruyordu. Pazularında dövmeler vardı. Önünde büyük bir kömür ateşi yakılmış, üzerine kocaman bir değnek konmuştu. Değneğe iri et

parçaları geçirilmiş, iki uçtaki iki çocuk sürekli olarak çeviriyorlardı.

"Lezzetli etler!" diye bağırıyordu adam. "Güzel etler! Alın, yiyin güzel etlerimden! En güzel etler burada!" Kendisine yakın taraftaki çocuğa, "Kuvvetli çevir, Allah belâm versin," dedi, sonra yine bağırmaya koyuldu.

Oradan yanında kızıyla geçmekte olan bir çiftçi elini havaya kaldırdı, sonra baştan ikinci eti gösterdi. Değneği çeviren çocuklar bir an durdular, patronları o et parçasını çıkardı, bir ekmeğin arasına koydu. Çocukların biri ekmeği alıp çiftçiye koştu, çiftçi eklemler destesinden iki buçuk koparıp uzattı. Çocuk koşarak patrona dönerken çiftçi geri kalan çubukları cebine soktu, koca sandviçten keyifle bir lokma ısırdı, kalanını kızına verdi. Kız da ısırırken hemen hemen babası kadar iştahlı görünüyordu.

Jack'in midesi buruluyor, gurulduyordu. Görmesi gerekeni görmüştü. Ya da öyle umuyordu.

"Güzel etleri Güzel etler! Güzel..:" Koca adam birden susup Jack'e baktı. Ufak ama zeki gözleri üzerinde kaşları birbirine biraz yaklaştı. "Karnının şarkısı duyuluyor, dostum," dedi Jack'e. "Eğer paran varsa alışverişini kabul eder, bu gece senin için de dua ederim. Paran yoksa, o zaman o budala suratım karşımdan çek, toz ol."

Çırakların ikisi de güldüler. Oysa çok yorgun oldukları belliydi. Sanki kendilerini tutamıyorlarmış gibi güldüler yine de.

Ne var ki giderek daha güzel kızaran etlerin kokuları Jack'in oradan ayrılmasına izin vermiyordu. Cebindeki çubuk destelerinden küçük olanını çıkardı, eliyle etlerin soldan ikincisini gösterdi. Konuşmadı. Konuşmamak daha güvenli

gibi geliyordu ona. Satıcı homurtu gibi bir ses çıkardı, kemerinden bıçağını tekrar eline aldı, bir dilim kesti. Demin çiftçiye kestiği dilimden daha küçüktü bu seferki. Ama Jack'in midesi böyle şeyleri düşünecek durumda değildi. Çılgınca sesler çıkarıyordu.

Satıcı eti ekmeğin üzerine koydu, çocuklara vereceği yerde kendisi getirdi. Jack'in çubuk destesini eline aldı, iki çubuk kıracağı yerde üç tane kırdı.

Jack'in beyninin içinde annesinin alaya sesi çınlıyordu Tebrikler, Jacky... yedin kazığı bakıyorum!

Satıcı Jack'in yüzüne bakıyor, çürük dişleriyle sırıtıyor, yiğitse bir şey söylesin dermiş gibilerden meydan okuyordu. Hepsini almadığına, üç tanecik aldığıma şükret, der gibiydi. Boynunda yafta var âdeta senin, çocuk. Ben yabancıyım ve burada yalnızım diye bağırıyorsun âdeta. Haydi bakalım, mesele çıkar istersen!

Jack ne hissederse etsin, mesele çıkaramazdı. İçinde yine o incecik, çaresizlik öfkesini hissetti.

"Git yoluna!" dedi satıcı. Usanmıştı. artık Jack'den. Elini çocuğun yüzüne doğru uzattı. Parmakları yaralıydı. Tırnaklarının altlarında kanlar birikmişti. "Yiyeceğini aldın. Git buradan artık."

Jack içinden düşünüyordu. Cebimden bir fener çıkarıp sana göstersem, şeytanlar kovalıyormuş gibi kaçardın. Sana bir uçak göstersem herhalde deliirdin. Belki de sandığın kadar güçlü değilsin, ahbap.

Gülümsedi Jack. Belki o gülümsemede satıcının hoşlanmadığı bir şey vardı. Koca adam Jack'dan iki adım

uzaklaştı, yüzüne bir an için tedirgin bir ifade geldi. Kaşları tekrar çatıldı.

"Git buradan dedim sana!" diye kükredi. "Git, Jason belâm versin!" Jack bu sefer dönüp uzaklaştı.

2

Et çok lezzetliydi. Jack onu da, altındaki ekmeği de hemen mideye indirdi, yoluna devam ederken avuçlarına akan sularını da yaladı. Domuz eti tadı vardı., ama biraz farklıydı. Tadı daha yoğun, kokusu daha başkaydı. Her ne eti olursa olsun, Jack'in içindeki boşluğu iyi doldurmuştu. Okula giderken beslenme çantasında hep bunu götürse, bin yıl bıkmazdı Jack.

Artık midesini susturmayı başardığına göre, hiç değilse bir süre için idare edebileceğine göre, çevresine daha bir ilgiyle bakabilecek hale gelmişti. Kendi pek farkında olmasa bile yavaş yavaş kalabalığın arasında erimeye de başlıyordu. Çevre köylerden pazara gelmiş herhangi biri gibiydi. Tezgâhlar arasında ağır adımlarla yürüyor, ne var ne yoksa bir anda görmeye çalışıyordu. Yavaş yavaş kendini yabancı hissetmekten kurtuldu. Herkes rahattı. Gülüyorlar, tartışıp çekişiyorlar, pazarlık ediyorlardı. Kimsenin canı sıkılmış hali yoktu.

Pazar yeri ona kraliçenin pavyonunu hatırlatıyordu. Yalnız o gerilimi, o taşkın havası eksikti. Kokular burada da pek zengin bir karışımdı. En baskın olanları kızarmış et ve bir de hayvan tersi kokularıydı. İnsanların kılıkları yine renk renkti. Bazıları öyle şıktı ki Jack ellerine su bile dökemezdi.

Halıcı tezgâhının başında duraladı. Burada satılan halılara kraliçenin portresi dokunmuştu. Jack birden Hank Scoffler'in

annesini hatırladı, gülümsedi. Hank eskiden, Los Angeles'deki okulda Jack'le Richard Sloat'un arkadaşıydı. Bayan Scoffler'in ev dekorasyonu zevki de dünyada en özenti zevkti. O görse bayılırdı bu Laura DeLoessian portreli halılara. Saçları örülüp başına topuz yapılmış! Herhalde Scoffler'lerin duvarlarındaki o kadife üstüne Alaska taylarının resimlerinden, o seramik Son Yemek panosundan çok daha gösterişliydi.

Jack bakarken halılardaki surat değişir gibi oldu. Kraliçe'nin yüzü gitmiş, yerine kendi annesinin yüzü gelmişti. Gözleri fazla siyah, teni fazla beyaz...

Yuva özlemi Jack'in yakasına bir kere daha sarıldı. Anne! Anneciğim! Tanrım, ne işim var burada benim! Acaba ne yapıyordu annesi şu saniyede? Pencerede oturmuş, sigara içerek okyanusu mu seyrediyordu? Yatağının başucunda kitabı açık, onu mu bekliyordu? Televizyon mu seyrediyordu? Sinemada mıydı? Uyuyor muydu? Ölüyor muydu?

Ölmek mi? diye sordu kötü bir ses. Jack engel olamadan devam etti. Öldü, Jack. Çoktan öldü o.

Yeter artık.

Gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti.

"Neden bu kadar üzgünsün, evlât!"

Başını kaldırdı. Şaşalamıştı. Halıcı ona bakıyordu. O da et satıcısı kadar iri yarıydı. Onun da kolları dövmeliydi. Ama gülümsemesi açık ve güneşliydi. İçinde bir gaddarlık yoktu. Esas fark buydu.

"Bir şeyim yok," dedi Jack.

"Bir şey yoksa, demek bir şey düşünüyorsun, yavrum."

"O kadar mı kötü görünüyordum?" diye birazcık gülümsedi Jack. O da rahatlamış, rahat konuşuyordu. En azından şu an için. Belki de konuşmasındaki yabancılığı halıcının farkedememesi bu yüzdendi.

"Evlât, sanki bir tek dostun varmış, onu da kurt yemiş gibi bir halin vardı."

Jack yine gülümsedi. Halıcı döndü, büyük halının yan tarafına uzanıp bir şey aldı. Oval biçimli, ucunda sapı olan bir şey. Döndüğünde ışık yansıdı. Elindeki bir aynaydı. Küçük, ucuz bir şey gibi göründü Jack'e. Panayırda atıcılık ödülü diye verilen tür şeylerden.

"Al, çocuğum," dedi halıcı. "Bir bak bakalım, haklı mıymışım."

Jack aynaya baktı, ağzı açık kaldı. Öyle şaşırdı ki, kalbi çarpmayı unuttu. Aynadaki kendisiydi. Ama daha çok bir çizgi film kahramanına benziyordu. Bir çocuğun eşeğe dönüşmüş hali. Yuvarlak mavi gözleri kahverengi olmuş, badem gibi uzamıştı. Saçları dümdüz, süpürge gibi, alnının ortasına sarkıyordu. Yeleye pek benzer bir hali vardı. Tek elini kaldırıp saçım arkaya atmak istediğinde, eli alnının çıplak tenine değdi, orada saç bulamadı. Satıcının keyifle güldüğünü gördü. En garibi o uzun eşek kulaklarıydı. İki yandan aşağıya sarkıyor, çene çizgisinin altına kadar iniyordu. Jack bakarken kulaklardan biri hafif kıpırdadı.

Birden hatırladı: BENDE VARDI BUNLARDAN BÎR TANE!

'Hayaller'de vardı öyle bir aynası. Öteki dünyada ise o... şeydi... şey...

Jack'in yaşı dörtten fazla olamazdı. Öteki dünyada (orayı Normal dünya diye düşünmekten vazgeçmişti hiç farkında olmaksızın) kocaman, mermer arkalı bir aynaydı. Arka ortasında bir pembelik vardı. Günlerden bir gün oynarken onu evin önündeki beton yola düşürmüş, ayna yuvarlanıp yolun ızgarasından içeriye düşmüştü. Ebediyen gitti diye düşünmüştü o zaman Jack. Yolun kenarına oturmuş, kirli avuçlarını yüzüne kapayıp ağlamıştı. Oysa ebediyen gitmemişti işte. Eski oyuncağına yine kavuşmuştu. Üç dört yaşındayken ne kadar hoşuna gitmişse şimdi de yine o kadar hoşuna gidiyordu. Sevinçle sırıttı. Aynadaki hayal değişti, eşek bu sefer kedi oldu. Kedi Jack. Gözleri yeşile dönüştü, kulakları kısaldı, gri, dik ve tüylü oldu.

"Böylesi daha iyi," dedi satıcı, "Daha iyisin şimdi, yavrum. Ben çocukları mutlu görmeyi severim. Mutlu çocuk, sağlıklı çocuktur. Sağlıklı çocuk da dünyada yolunu kolay bulur. İyi Çiftçilik Kitabında böyle yazıyor. Yazmıyorsa da yazmalı. Ben kendi evimdeki kitaba eklerim. Tabii para arttırıp da evime bir kitap alabilirsem. Aynayı istiyor musun?"

"Evet!" diye bağırdı Jack. "Evet, harika olur!" Cebinde çubuklarını aradı. Kaygılarını unutmuştu. "Ne kadar?"

Satıcı kaşlarını çattı, kimse görüyor mu diye çevresine bakındı. "Koy cebine oğlum. Derin yerine koy. Aferin. Neyin varsa aynı şey. Birazını gösterdin mi topunu kaybedersin." "Efendim?"

"Aldırma. Para istemem. Al aynayı. Zaten onuncu ayda dükkânıma götürürken arabada yansı kırılacak. Anneler çocuklarını getirip baktırıyor, deniyor ama genellikle satın almıyorlar!

"Eh, inkâr etmiyorsunuz bari," dedi Jack.

Satıcı ona biraz şaşırarak baktı, sonunda ikisi de gülmeye başladılar. "Diken dilli bir mutlu çocuk," dedi satıcı. "Daha büyüyünce gel beni gör, evlât. Sende bu dil varken kalkar güneye gideriz, satışımız üç katına çıkar."

Jack kıkırdadı. Yamandı adam.

'Teşekkür ederim," dediğinde aynadaki kedi suratına inanılmaz bir sırıtma ifadesi geldi. "Çok teşekkür ederim."

"Benim için dua et sen." Adam biraz düşündükten sonra ekledi. "Paranı da iyi kolla."

Jack aynayı cebine dikkatle yerleştirip ilerledi. Onu Speedy'nin şişesinin yanına sokmuştu.

İki dakikada bir paralarını yokluyor, yerinde mi diye kontrol ediyordu.

Buralarda hırsızların bol olduğunu anlıyordu.

3

Halından iki tezgâh sonra, tek gözünde bant bulunan, içki kokan bir adam, çiftçinin birine iri bir horoz satmaya uğraşıyordu. Bu horozu alıp tavuklarının kümesine koyarsa, on iki ay boyunca yumurtalarının hep iki sanlı olacağını söylüyordu.

Ama Jack'in ne horozu görecek gözü vardı ne de satıcıyı dinleyecek kulağı. Tek gözlü bir adamın gösterisini seyreden çocukların arasına karıştı. Büyük bir kafeste bir papağan vardı. Kocaman bir şeydi. Hemen hemen çocuklar grubundaki en küçüklerin boyunda vardı. Heineken bira şişeleri gibi düzgün, koyu yeşil bir rengi vardı. Parlak altın rengi gözleri ilk bakışta göze çarpıyordu... dört taneydi gözleri. Çünkü pavyonun ahırında gördüğü tay gibi bu papağanın da iki başı

vardı. Kafese sarı pençeleriyle sımsıkı tutunuyor, iki tarafa aynı anda bakıyordu. Tepesindeki ibikler birbirine dokunuyordu.

Kendi kendiyle konuşuyordu papağan. Çocuklar bu işe bayılmışlardı. Jack dikkat edince çocukların pek hoşlanmalarına karşın, bu iki kafaya pek de şaşmadıklarını anladı. Ömründe ilk defa sinemaya giden, koltukta sersemlemiş durumda oturan çocuklara benzemiyorlardı. Daha çok, her hafta seyrettikleri çizgi filmi bir daha seyredip eğlenir gibi bir halleri vardı. Evet, bu papağan harikaydı, ama pek de olmadık bir şey değildi onlara göre. Zaten harikalara en çabuk alışanlar da en gençler olurdu.

"Baauuurk! Yukarısı ne kadar yüksek?" diye sordu doğudaki baş.

"Alçak alçak!" Bu da batıdaki başın cevabıydı. Çocuklar kıkırdaştı.

Doğudaki baş bu sefer, "Graak! Soyluların gerçeği nedir?" dedi.

"Kral ömrünce kraldır. Ama bir kere şövalye olmak herkese yeter!" Jack gülümsedi. Diğer çocuklardan bazıları gülüştü. En küçükler şaşkın ifadeliydi.

"Bayan Spratt'in dolabında ne var?" dedi doğudaki baş.

"Kimsenin göremeyeceği bir şey!" Batı başının bu cevabı Jack'in aklını karıştırırken öteki çocukların hepsi kahkahadan kırıldılar.

Papağan biraz doğrulup alttaki samanlara pisledi.

"Alan Destry geceyarısı neden korkup öldü?"

"Karısını banyodan çıkarken gördü, grook!"

Çiftçi uzaklaşıyordu. Tek gözlü satıcı horozu ona satamamıştı. Bir hışımla çocuklara döndü. "Defolun buradan! Defolun ben tekmeyi patlatmadan!"

Çocuklar dağıldılar. Jack de onlarla kaçtı. Koşarken başını çevirip harika papağana son bir kere baktı.

4

Bir başka tezgâhta iki çubuğa bir elmayla bir kap süt aldı. Ömründe tattığı en nefis, en lezzetli süttü. Bizim orada böyle süt olsa, Nestle de, Hershey de bir haftaya kalmaz iflâs eder, diye düşündü.

Sütünü bitirmek üzereyken Henry ailesinin ağır ağır kendinden tarafa ilerlemekte olduğunu gördü. Kabı tezgâhtaki kadına uzattı, kadın da alıp kalan sütü güğümün içine geri boşalttı. Jack üst dudağındaki sütten bıyığı silerek acele oradan uzaklaşırken, inşallah benden önce süt içenler arasında cüzzam, herpes falan yoktur, diye düşündü. Ama her nedense o tür şeylerin buralarda var olduğunu pek sanmıyordu.

Pazar köyünün ilerlerine doğru yürüdü, pandomimcileri, kap kaçak satan iki şişman kadını, iki başlı harika papağanı geçti. Papağanın sahibi artık hiç saklamadan toprak bir testiden içki içiyor, kulübenin bir yanından bir yanına yalpa vuruyordu. Horozu boğazından yakalamış sallıyor, gelene gidene sesleniyordu. Jack adamın kolunun horoz tersiyle leş gibi olduğunu gördü, yüzünü buruşturdu. Sonra çiftçilerin toplandığı açık meydandan geçti. Bir an orada merakla duraladı. Çiftçilerin çoğu kilden yapılma pipolar içiyorlardı. Ortada birkaç da toprak testi vardı. Onları elden ele geçiriyorlardı. Geniş, otlak bir alanda budala gözlü atlar başlarını eğmiş otlamaktaydı.

Jack halıcının da önünden geçti. Adam onu görünce elini kaldırıp selâmladı. Jack de elini kaldırıp selâma karşılık verirken adama seveceği bir özdeyiş söylemek istedi ama, sonra vazgeçti. Kendini pek yalnız hissettiğinin farkına varmıştı birden. Yabancıydı. Tek başınaydı burada.

Kavşağa vardı. Kuzeye ve güneye giden yollar köy yolundan biraz daha iyiydi. Batı Yolu çok daha genişti.

Ah, Gezgin Jack, dedi kendi kendine. Gülümsemeye çalıştı. Omuzlarını dikleştirirken Speedy'nin şişesinin aynaya çarpıp tıngırdadığını duydu. İşte Gezgin Jack, Diyar'ın 90 numaralı otoyoluna adım atıyor, diye geçirdi içinden. Ayaklarım, bana oyun oynamayın sakın!

Yürümeye başladı. Kısa zamanda o kocaman hayal ülkesi yutuverdi onu.

5

Dört saat kadar sonra, öğleden sonranın ortalarında, Jack yüksek otların arasına, yolun kenarına oturdu, uzaktan böcek kadar görünen bir grup adamın karşıdaki pek de sağlam görünmeyen kuleye tırmanışını seyretti. Dinlenip elmasını yemek için iyi bir yer seçmişti. Batı yolu o kuleye en çok bu noktada yaklaşıyordu. Yine de arası en azından üç mil vardı. Belki daha bile fazlaydı. Burada havanın o doğaüstü berraklığı mesafeleri anlamayı zorlaştırıyordu. Tek bildiği, kuleyi bir saatten beri görebildiğiydi.

Jack elmasını yedi, yorgun ayaklarını dinlendirdi, o kulenin ne olabileceğini düşündü. Otluk bir alanın orta yerinde öylece tek başına durup duruyordu. Tabii o adamların oraya neden tırmandığını da merak etmekteydi. Pazar köyünden ayrıldığından beri rüzgâr pek düzenli esiyordu. Kule Jack'e

göre rüzgâr altındaydı. Ama rüzgâr kesildikçe yine de adamların birbirine seslendiği duyulabiliyordu. Gülüşüyorlardı da. Bol bol gülüyorlardı aralarında.

Pazar köyünden ayrıldıktan beş mil kadar sonra Jack bir başka köye girmişti. Tabii beş minik evle bir tek dükkânın topluluğuna köy denilebilirse. Dükkan belli ki uzun süreden beri kapalıydı. Oradan beri başka köy çıkmamıştı karşısına. Kuleyi görene kadar, acaba Dış Bölge'yi mi vardım, diye merak etmişti. Yüzbaşı Farren'in söylediklerini iyi hatırlıyordu: Dış Bölgeden öteye geçtin mi, Batı Yolu artık hiçbir yere gitmez... belki cehenneme gider. Tanrı'nın kendisinin bile Dış ,Bölgenin dışına çıkmaya cesaret edemediğini duymuşluğum var.

Jack biraz ürperdi.

Ama o kadar çok yol aldığına pek inanmıyordu. Daha önceki sefer, Morgan'ın arabasından saklanırken duyduğu rahatsızlıklardan eser yoktu bir kere içinde. O canlı, kıpırdayan ağaçlar besbelli Oatley'de geçireceği iğrenç günlerin bir ön habercisiydi.

Bu sefer, sabah saman yığınında uyandığından bu yana içi huzur doluydu. Henry adlı çiftçi ona arabadan inmesini söyleyene kadar en ufak bir tedirginlik hissetmemişti. Diyar'ın birtakım garipliklerine rağmen aslında iyi bir yer olduğu duygusu vardı içinde. Ne zaman isterse kendini buranın bir parçası gibi hissedebilirdi... yabana değildi burada.

Geçmişte de uzun süreler boyunca Diyar'ın bir parçası olduğunu anlıyordu artık. Tekrar Batı Yoluna koyulduğunda aklına garip bir düşünce geldi. Yan İngilizce, yarı Diyar dilinde bir düşünceydi: Ben rüya görürken, gördüğümün rüya olduğunu ancak tam uyanmaya başladığım sırada anlıyorum.

Rüyadan birdenbire uyanırsam, yeni saat falan çalarsa, o zaman çok şaşkın uyanıyorum. Önce uyanıklık rüyaymış gibi geliyor. Rüya koyulaştığı zaman, burada yabana değilim. Demek istediğim bu mu? Pek sayılmaz ama, yakın. Eminim ki babam da sık sık derin rüya görmüştür. Herhalde Morgan Amca hemen hiç derin rüya görmez.

Tehlikeli bir durum hisseder etmez Speedy'nin şişesinden bir yudum almakta kararlıydı. Hattâ ürküntü verici bir şey görür görmez yapacaktı bu işi. Öyle bir şey olmazsa, bütün gün burada devam edecekti yoluna. Belki geceyi bile burada geçirmeye razı olurdu. Tabii o elmadan başka yiyecek bir şey bulursa. Ama bulamıyordu. Batı yolu üzerinde hiç sandviç ve hamburger dükkânı falan yoktu.

Pazar yerinden sonraki kavşakta ağaçlar vardı ama, son köyü de geçince artık o ağaçlar yerini çayırlara bırakmıştı. Jack kendini engin bir okyanusun ortasında yürüyormuş gibi hissetmekteydi. Güneş parlak, ama hava serindi. Eylül sonu, elbet serin olur, diye düşündü. Tek başınaydı. Yanından ne yaya, ne de araba geçti. Rüzgâr oldukça düzenli esiyor, otlar okyanusunda içini çekiyor, otları dalgalandırıyordu.

Birisi, "Kendini nasıl hissediyorsun, Jack?" diye sorsa, "Neşeli," diye cevap verirdi. Birkaç saat önce ağladığını hatırlatan olsa şaşardı.

Jack büyük bir duyu tecrübesi geçirmekteydi. Kendisine yepyeni gelen sesler ve kokular alıyor, görüntülerle karşılaşıyordu. Alıştığı duyular ise ilk defa olarak yoktu. Bir bakıma, oldukça tecrübeli bir çocuktu kendisi. Los Angeles'de büyümüştü. Babası artist ajanı, annesi artistti. Saf biri olsa, bu değişiklik onu daha çok şaşırtır, sarsardı. Ama ne de olsa çocuktu yine. Avantajı oradaydı zaten. O gün o kırlık yerde

tek başına yürümek ona büyük bir duyu yükü getirecekti. Belki çılgınlığa, hayallere götürebilirdi bu onu. Yetişkin biri olsa, rahatlıkla götürürdü zaten. Yetişkin biri şu anda hemen Speedy'nin şişesini arardı. Hem de titreyen parmaklarla. Bir saat bile dayanamazdı Batı Yolu'nda yürümeye.

Tanrım, ne kadar mutluyum, dedi kendi kendine. Neşe içindeydi.

Şimdi de karşısına merak edebileceği bu kule çıkmıştı.

Beni kimse oraya tırmandıramaz, diye düşündü. Elmayı bitirmiş, koçanına gelmişti. Gözlerini kuleden ayırmaksızın yürüyordu. Ayağının burnuyla bir çukur açtı, elma koçanını oraya gömdü.

Kule, tahtalardan kurulmuştu. En azından yüz altmış, yüz yetmiş metre yüksekliğindeydi. İçi boş, kare tabanlıydı. Tahtaları X biçiminde çakılmıştı. Tepede bir platform vardı. Jack gözlerim kısıp baktı, adamlardan birkaçının orada dolaşmakta olduğunu gördü.

Yolun kenarına oturdu, dizlerini göğsüne çekip kucakladı. Otlar bir kere daha kuleye doğru dalgalandı. Jack kulenin de sallanması gerektiğini hesapladı, midesi bulanır gibi oldu.

Beni kimse tırmandıramaz, diye düşündü tekrar. Bir milyon verseler çıkmam.

Derken adamları orada ilk gördüğü andan beri olacak diye korktuğu şey oluverdi. Bir tanesi kuleden düştü.

Jack ayağa fırladı. Yüzündeki ifade, sirklerde zor bir numara yapılırken yer alan kazaya tanık olmuş kimselerin o ağzı açık, üzgün ifadesiydi.

Allah kahretsin, ah...

Jack'in gözleri fincan gibi açıldı. Çenesi bir an için daha bile aşağıya sarktı, hemen hemen göğüs kemiğine değdi, ağzı şaşkın, inanmaz bir gülümseme ifadesiyle genişledi. Kulenin tepesinden düşmüş değildi adam! Rüzgâr falan da uçurmuş değildi onu. Platformun iki yanında dil gibi çıkıntılar vardı. Tramplene benzer şeylerdi. Adam birinin ucuna yürümüş, atlamıştı boşluğa. Yan yolda adamdan birtakım çıkıntılar uzandı. Paraşüt olmalı, diye düşündü Jack. Ama açılmasına vakit kalmayacaktı.

Oysa paraşüt değildi.

Kanatlardı.

Adamın düşüşü yavaşladı, sonra yerden on beş metre kadar yüksekte durdu, tersine döndü. Adam yukarıya doğru uçarak kuleden uzaklaşmaya başlamıştı. Kanatları yukarı yükseldiğinde o kadar çok kalkıyordu ki, birbirine değiyordu âdeta. Sonra büyük bir güçle aşağıya iniyor, bir yüzücünün finiş kulacındaki gibi itiyordu havayı.

Vay canına, diye düşündü Jack. Şaşkınlığından kalıp ünlemler kullanıyordu. Buna da pes denirdi artık. Bunun üstüne olmazdı. Vay canına, şuna bak, vay canına!

O sırada ikinci adam atladı, sonra üçüncüsü, sonra da dördüncüsü. Beş dakikadan kısa bir süre içinde, elli kadar insan uçuyordu gökyüzünde. Girift ama belirgin rotalar çizerek uçmaktaydılar. Kuleden uzaklaşıyor, sekiz çiziyor, dönüp kulenin öte yanına geçiyor, bir sekiz daha çiziyor, platforma çıkıyor, aynı şeyi yeniden yapıyorlardı.

Gökte dans edip uçtular. Jack sevinçle gülmeye başladı. Eski Esther Williams filmlerindeki su balelerini seyreder gibi bir duyguya kapılmıştı. O yüzücüler kolay gösterirlerdi

yaptıkları işi. Özellikle de Esther Williams. Sanki siz de arkadaşlarınızla aynı şeyi yapabilirmişsiniz gibi.

Ama bir farkı vardı. Uçan adamlarda hareketleri çabasız yapma duygusu yoktu. Havada kalmak için çok enerji harcadıkları belliydi. Jack bir an için onların canının da acıdığından emin oldu. Hani bazı zor beden eğitimi hareketlerinde olduğu gibi. Yakınan olursa antrenör, "Zorlanmayan kazanamaz," diye bağırırdı hani.

Aklına yeni bir şey geldi. Bir keresinde annesi, bale sanatçısı arkadaşı Myrna'yı görmeye giderken Jack'i de yayına almıştı. Kadın bale stüdyosunda çalışmalarını yapıyordu. Jack onun grubunu bazı gösterilerde seyretmişti. Annesi hep götürürdü Jack'i. Aslında seyretmesi sıklaydı. Ama Myrna'yı çalışırken hiç görmemişti... hele de yakından. Baleyi sahnede görmekle çalışmayı seyretmek arasında büyük fark vardı. Sahnede herkes çabasızca puant'ların ucunda kayıyormuş gibi görünürdü. Stüdyoda ise müzik yoktu. Yalnızca koreografçının el çırparak tempo tutuşu, ikide bir eleştiriler haykırışı vardı. Asla aferin yoktu. Yalnızca eleştiri vardı. Sanatçının yüzü terle kaplıydı. Mayoları da ıslaktı. Koca oda ter kokuyordu. Kaslar titriyor, tendonlar kabarıyor, damarlar atıyordu. Koreografçının el çırpması ve despotça bağırması dışında tek ses, adımların sesi ve soluklardı. Jack bu sanatçıların yalnız ekmek parası peşinde olmadıklarını, zavallıların kendilerini neredeyse öldürmekte olduğunu o zaman anlamıştı. En çok da yüz ifadelerini hatırlıyordu. Yorgun bir konsantrasyon ve acı. O acının derinliklerinde de sevinci sezmişti. Evet, sevinç vardı o ifadenin altında. Jack'i korkutmuştu bu. Çünkü ona anlaşılmaz, açıklanmaz bir şey gibi gelmişti. Hangi insan kendini bu kadar acıya sokarak zevk alabilirdi ki?

Burada da gördüğüm şey yine acı, diye düşündü. Bunların acaba gerçekten kanatları mı vardı, yoksa takma kanat mı kullanıyorlardı? Flaş Gordon gibi miydiler, yoksa Icarus veya Daedalus tipi kanatlı mıydılar? Jack'e göre pek de farketmezdi. Hiç değilse kendisi için farketmezdi.

Sevinç.

Bir esrarengizlik içinde yaşıyorlar. Bu insanlar bir esrarengizlik içinde yasıyor.

Onları ayakta tutan şey sevinç. Önemli olan buydu. Onları ayakta tutan şey sevinçti. Kanatları ister sırtlarından gelişmiş olsun, ister oraya bağlarla, tokalarla tutturulmuş olsun. Dünkü uzaktan gördüğü bu görünümde de aynı şey vardı. Tüm enerjiyi yatırım yapıp doğal kanunları bir anlığına tersine çevirme çabası. Bu tersine dönüşün bu kadar kısa sürmesi ve bu kadar çok şey istemesi korkunçtu. İnsanların buna yine de heves etmesi ise, hem korkunç, hem de harikuladeydi.

Ve hepsi de bir oyun, diye düşündü, bir anda bundan emin oldu. Bir oyun! Belki o bile değil. Belki bir oyunun provası. Az seyircisi olacak, çabucak sona erecek bir oyunun provası.

Sevinç, diye düşündü tekrar. Ayağa kalkmıştı. Yüzünü çevirmiş, uzakta uçan adamlara bakıyordu. Saçları rüzgârdan alnına yapışmaktaydı. Jack'in masumluk dönemi hızla sonuna yaklaşıyordu. Sıkıştırsalar kendi bile kabul ederdi böyle bir sonun hızla yaklaşmakta olduğunu. Bir çocuk yollarda tek başına bunca zaman geçirip, Oatley'de başına gelenlerden geçip, yine de masum kalmayı bekleyemezdi. Ama durup gökyüzüne baktığı o anda masumiyet çepeçevre sarmış gibiydi onu. Her şey bir gökkuşağıydı o an onun gözünde.

Sevinç... ne kadar da neşeli bir kelime.

Bütün bu işlerin başlangıcından beri (o da ne zamandı, Tanrı bilir) kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Tekrar Batı Yolu'na koyuldu. Adımları hafif, yüzü güleçti. İkide bir dönüp arkasına bakıyordu. Uçan adamları uzun süre gördü. Diyar havası öyle duruydu ki, görüntüleri büyütüyor gibiydi. Onları göremez olduktan sonra bile içinde sevinç duygusu bitmedi. Kafasının içinde bir gökkuşağı taşıyordu.

7

Güneş alçalmaya başladığında Jack geçiş yapmayı durmadan ertelemekte olduğunu farketti. Bunun tek nedeni sihirli iksirin o korkunç tadı da değildi. Buradan ayrılmak istemediği için erteliyordu geçişi.

Küçük bir dere akıyordu otların arasından. Ağaçlar da belirmeye başlamıştı. Tepeleri yassı, okaliptüse benzer ağaçlar. Biraz ilerde, sağ tarafta, koskoca bir su vardı. Öyle kocamandı ki, son bir saatten beri Jack ona gökyüzünün bir parçası diye baka gelmişti. Ama değildi. Bir göldü. Büyük bir göl, diye düşündü. Herhalde öteki dünyada Ontario gölü olacaktı bu.

Kendini pek iyi hissetti. Doğru yöndeydi. Belki biraz fazla kuzeye kaçmıştı ama Batı Yolu'nun yakında sapıp doğru biçimde ayarlanacağından emindi. Sevinç diye tanımladığı o coşkun neşe duygusu şimdi erimiş, tatlı bir dinginlik haline gelmişti. Diyar havası kadar duru bir duygu. Bu mutluluğunu gölgeleyen bir tek şey vardı. O da o anıydı.

(altı, altı yaşında, Jacky altı yaşında...)

Joe Bledsoe. Neden zihni bir türlü istemiyordu onu hatırlamasını?

Yo... bir anı değildi bu... iki anıydı. Düşündü. Önce ben ve Richard, Bayan Feeny'nin olayı kız kardeşine anlatışını dinliyoruz. Elektriğin nasıl akıp adamı haşladığını, gözlüğünü eritip burnuna yapıştırdığım, kadının nasıl bunu Bay Sloat telefonda anlatırken duyduğunu anlatışını dinliyoruz. Daha sonra bir de öteki anı var. Kanepenin arkasında, kulak kabartmak istemeksizin, babamın sözlerini duymak. "Her şeyin bir de sonucu vardır. Bazı sonuçlar hiç de hoş olmayabilir." Ve Jerry Bledsoe'yu da hoş olmayan bir şey etkilemişti, öyle değil mi? Bir insanın gözlüğü burnunun üstüne erirse, hoş denemezdi buna...

Jack durdu! Olduğu yerde kazık kesilmiş gibi durdu.

Ne demeye çalışıyorsun sen, diye sordu kendi kendine.

Ne demeye çalıştığını biliyorsun, Jack. Baban gitmişti o gün. O da, Morgan Amca da. İkisi birden gitmişlerdi. Buraya gelmişlerdi. Bu evrende California'ya karşılık neresi varsa, orada olmalıydılar. Orada bir şey yapmışlardı herhalde. Ya da içlerinden biri yapmıştı. Belki büyük bir şey, belki de yalnızca irice bir taşı alıp fırlatmak gibi bir şey... ya da ...belki ... bir elma koçanım toprağa gömmek gibi bir şey!!! Ve o hareket her nasılsa... öteki evrene yansımıştı. Öteki evrene yansımış, orada Jerry Bledsoe'yu öldürmüştü.

Jack ürperdi. Anlıyordu zihninin bunu hatırlamayı neden istemediğini. O oyuncak otomobil, o erkek sesleri... Dexter Gordon'un saksafon çalısı... Jacky hatırlamak istememişti, çünkü.

(kim yapıyor değişiklikleri, baba)

Çünkü bundan çıkacak anlama göre, kendisinin bu evrendeyken yaptığı bir hareket, kendi dünyasında çok kötü sonuçlara yol açabilecekti. Üçüncü Dünya Savaşını mı

başlatacaktı? Belki o kadar da değil! Son zamanlarda kral falan öldürdüğünü hatırlamıyordu. Ama acaba Jerry Bledsoe'yu kebap etmek için ne kadar bir hareket yeterli olmuştu? Acaba Morgan Amca, Jerry'nin ikizlisini mi vurmuştu? (İkizlisi varsa tabii) Diyar kodamanlarından birine elektriğin ne olduğunu göstermeye mi çalışmıştı? Yoksa daha küçük bir sebep mi vardı? Belki bir pazar yerinde bir dilim et satın almak kadar küçük bir şey! Kim yapıyordu değişiklikleri? Kim yapıyordu?

Bir sel... bir yangın?

Jack'in ağzı birden kupkuru oldu.

Yolun yan tarafındaki dereye yürüdü, kıyısına diz çöktü, elini daldırıp bir avuç su aldı. Eli birden dondu. Akarsuya, batmakta olan güneşin renkleri vurmuştu... ama daha çok kırmızıydı renk... dere, sudan çok kana benziyordu. Derken kapkara kesildi, bir an sonra da saydamlaştı... Jack o suyun içinde bir hayal gördü.

Boğazından bir hırıltı yükseldi çocuğun. Morgan'ın arabasını görüyordu. Batı Yolu'nda koşmaktaydı atlan. Arabacı yerinde, ayağa kalkmış, kırbacını şaklatıp duran da Elroy'du. Kırbacı tutan şey bir el değildi. Bir tür toynaktı. Elroy kullanıyordu o kâbus arabayı! Koca dişleriyle sırıtıyordu. Jack Sawyer'i bir daha görebilmeye can atıyor, sabırsızlıktan ölüyordu Elroy. Bir pençede karnını yarmak, barsaklarını dışarıya çıkarmak istiyordu.

Jack derenin yanma diz çökmüştü. Gözleri neredeyse yuvalarından uğrayacaktı. Dudakları korku ve dehşetle titriyordu. Bu görüntüde onu en çok korkutan bir tek şey vardı. Çok küçük bir şeydi aslında. Ama anlamı ve en korkunç olanı buydu. Atların gözlerinde ışıklar parlıyor,

kızıllıklar yansıyordu. Karşılarında ışık vardı çünkü... batan güneşin ışığı.

Araba bu yolun üzerinde, batıya doğru gelmekteydi... kendisini kovalıyordu.

Jack emekleyerek sudan uzaklaştı. Ayağa kalkmak istese bile, başaracağından pek emin değildi. Yola doğru emekledi, yüzükoyun yere serildi. Speedy'nin şişesiyle halıcının aynası karnına batar gibi oldu. Başını yana çevirip sağ yanağım yolun zeminine sımsıkı bastırdı.

Sert toprağın uğultusunu duyabiliyordu. Uzaktaydı henüz araba... ama yaklaşıyordu.

Tepesinde Elroy... içinde Morgan... Morgan Sloat mı? Orris'li Morgan mı? Önemi yoktu. İkisi de birdi.

Titreyen toprağın hipnotize edici etkisinden büyük çaba göstererek sıyrıldı, ayağa kalktı. Speedy'nin şişesini çıkardı. O şişe iki evrende de hiç değişmiyordu. Tepesine kapattığı mantarı çekti. Mantar zerrelerinin şişenin içine dökülmesine aldırış bile etmedi. Şişedeki sıvının yüksekliği beş santim ancak vardı artık. Tedirgin bakışlarla sol tarafına baktı. Sanki arabanın ufukta her an belirmesini bekliyordu. Atların gözlerinde gurup ışıklarıyla! Elbette ki hiçbir şey görmedi. Diyar'da ufuklar öteki dünyada olduğundan çok daha yakındı. Sesler de daha uzağa gidebiliyordu. Morgan'ın arabası en azından on mil doğuda olmalıydı. Belki de yirmi.

Ama yine de peşimde, diye düşündü Jack. Şişeyi dudaklarına kaldırdı. Tam içeceği sırada zihni sanki bir çığlık attı. Hey, dur bir dakika! Dur bir dakika, salak... ölmek mi istiyorsun sen? Öteki dünyada batı otoyolunun orta yerinde ortaya çıkmak komik olurdu herhalde.... Sürat yapan kamyonların altında kalıvermek...

Jack yolun kenarına doğru seyirtti... sonra tedbirli olmak için otlar arasında bir on adım daha ilerledi, içine derin bir soluk çekti, bu yerin tatlı havasını kokladı, o huzur duygusunu, o gökkuşağı duygusunu bulmaya çalıştı.

Onun ne gibi bir duygu olduğunu hatırlamam gerek, diye düşündü. İhtiyacım olabilir... belki buraya uzun süre dönemeyebilirim.

Otların ilerlerine baktı. Doğudan doğru gece yaklaşıyordu artık. Rüzgâr serindi, ürpertiyordu ama, yine hoş kokularla doluydu. Saçlarını uçuruyordu.

Hazır mısın, Jacky? Gözlerini yumdu, kendini o iğrenç tada, arkasından gelecek kusmaya hazırlayarak çelikleştirdi.

"Şerefe," dedi... ve içti.

Bölüm: 14

BUDDY PARKINS

1

Mor sıvıları kusarken suratı topraktan birkaç santim uzaktaydı. Dört şeritli koca otoyolun yan tarafındaki otların arasındaydı. Başını iki yana salladı, dizleri üzerinde doğruldu. Bu dünya kokuyordu. Fena kokuyordu. Jack kendini itip otlar üzerindeki mor sıvıdan uzaklaşmaya çalıştı. Koku biraz değiştiyse de, yok olmadı. Havada gaz, benzin diğer isimsiz zehirler dolaşıp duruyordu. Ayrıca havanın kendisi de yorgunluk, bezginlik kokuyordu. Otoyoldan gelen gürültüler bile katkıda bulunuyordu bu ölen havaya. Bir trafik levhasının arka yüzü, Jack'in tepesinde dev boyutlarda boş bir televizyon ekranı gibiydi. Zorlanıp ayağa kalktı. Yolun karşı tarafında, biraz ilerde çok büyük bir su görünüyordu. Rengi gri gibiydi. Yüzünde kötü bir karanlık vardı. Oradan da alttaki yorgunluğun ve madensel artıkların kokusu yükselmekteydi. Ontorio gölü... şu ilerdeki küçük kent de ya Olcott, ya da Kendall olmalıydı. Kilometrelerce sapmıştı yolundan. Belki yüz mil kaybetmişti. Yani dört, dört buçuk günlük yol. Jack trafik levhasının yüz tarafına doğru geçerken, inşallah durum bu sandığımdan daha kötü çıkmaz, diye umuyordu. Başını kaldırıp siyah harflere baktı, ağzını sildi. ANGOLA. Angola mı? Neredeydi orası? Dumanlı havanın arasından ilerdeki kente doğru baktı.

* * *

Değerli yol arkadaşı Rand McNally atlası ona bu koca suyun Erie gölü olduğunu söylüyordu... Jack günler kaybettiğini sanırken, aslında günler kazanmış durumdaydı.

Bu avantajı ona bir tek şey öğretiyordu. Demek tehlike geçer geçmez tekrar Diyar'a geçiş yapması doğru olurdu. Yani Morgan'ın arabası buralardan batıya doğru geçip gittikten hemen sonra. Ama onu yapmadan önce, hattâ yapmayı düşünmeden önce, Jack Sawyer'in şu görünen kente kadar gidip, öteki evrendeki hareketlerinden ötürü burada bir şeylere yol açıp açmadığını kontrol etmesi gerekiyordu. Ben hiçbir değişiklik yaptım mı Baba? Yamaçtan aşağı, kente doğru yürümeye başladı. On iki yaşında bir çocuk. Blucinli, kareli gömlekli. Yaşına göre boyu uzun. Kılığı şimdiden hırpanileşmeye başlamış. Yüzüne birdenbire büyük kaygıların ifadesi yerleşmiş bir çocuk.

Yamacın yan yolunda, kafasında yine İngilizce düşünmeye başladığını farketti.

2

Günler sonra, Ohio'nun Cambridge kentinden 40 numaralı otoyola çıkan Buddy Parkins adında bir adam, yolda durup uzun boylu bir çocuğu arabasına aldı. Çocuk adının Lewis Farren olduğunu söylüyordu. Yüzündeki kaygı ifadesi de pek geçici bir şeye benzemiyordu. Buddy'nin içinden çocuğa, hafifle, evlât... en azından kendi çıkarın için hafifle, demek geldi. Ama çocuk konuşmaya başladığında, zavallının dertlerinin on kişiye yetecek kadar büyük olduğunu anladı. Anası hastaydı, babası ölmüştü, Buckeye Gölünün orada öğretmen olan bir teyzeye gitmekteydi. Çok derdi vardı Lewis

Farren'in. Yıllardır cebinde beş doları bir arada görmemiş gibi bir hali vardı. Ama Buddy yine de bu çocuğun bir noktada kendisini kandırmakta olduğunu hissediyordu.

Bir kere çocuğun üstünde çiftlik kokuları vardı, kent kokuları yoktu. Buddy Parkins'le kardeşleri Amanda yakınlarında yirmi dönümlük bir çiftlik işletirlerdi. Çiftlikleri Columbus'un otuz mil kadar güney doğusuna düşüyordu. Bu nedenle Buddy koku konusunda yanılmış olamayacağını biliyordu. Çocuğun üzerinde köylük yerlerin kokusu vardı. Buddy de çiftlik kokuları arasında büyümüştü. Ambarın, gübrenin, mısırın, bezelyenin kokusunu iyi tanırdı. Yanındaki çocuğun yıkanmamış giysilerinde de o kokular vardı.

Sonra giysilerin ne tip giysiler olduğu konusu da önemliydi. Bayan Farren herhalde iyice hasta olmalı, diye düşünüyordu Buddy. Çocuğu böyle yırtık blucinle, üzerine birikmiş kat kat kirlerden tunçlaşmış, sertleşmiş bir blucinle yola çıkardığına göre! Ya pabuçlar? Lewis Farren'in lastik pabuçları neredeyse ayağından dökülecekti. Bağları tirfil tirfil, kapkara, kumaşı yer yer yırtıktı.

"Demek babanın otomobilini aldılar, ha, Lewis?" diye sordu Buddy.

"Evet, anlattığım gibi oldu... pis korkaklar gece yansından sonra gelip arabamızı garajdan çaldılar. Bence izin verilmemeli böyle şey yapılmasına. Hele de çok çalışan, ilk fırsatta taksitlerini yeniden ödemeye başlayacak olan kimselere. Sizce de öyle değil mi? Haklı değil miyim yani?"

Çocuğun o dürüst, güneş yanığı suratında belki Nixon Affından ya da Domuzlar Körfezinden bu yana en ciddi soruyu soruyor olmanın ifadesi vardı. Buddy'nin içinden onun dediğini kabul etmek geldi. Böyle çiftlik kokan bir çocuğun

her iyi yürekli sözünü kabul ederdi zaten. Yapısı öyleydi Buddy'nin. "Herhalde her olayın iki cephesi var," dedi sonunda. Bunu söylerken çok da mutlu değildi. Çocuk gözlerini kırpıştırdı, başını tekrar ileriye çevirdi. Buddy içinde bir kaygı hissetti. Çocuğun o derin kederlerinin bir yansımasını hissetti. Lewis Farren'e o kadar ihtiyaç duyduğu cevabı vermemiş olduğu için pişmanlık duydu.

Onu biraz neşelendirebilmek amacıyla, konuyu geçmişten geleceğe çevirmeye çalıştı. "Herhalde teyzen Buckeye Gölünde ilkokul öğretmenidir," dedi.

"Evet, öyle. İlkokul öğretmeni. Helen Vaughan." Yüz ifadesi değişmemişti.

Ama Buddy aynı şeyi tekrar duyar gibi oldu. Gerçi Buddy kendini pek Henry Higgins saymazdı. O müzikli oyundaki profesör gibi insanların nereli olduğunu dilinden anladığını iddia edecek kadar ileri gitmezdi. Ama bu çocuğun Ohio'da doğup büyümediğinden hemen hemen emindi. Ses tonu yanlıştı bir kere. Sesin iniş çıkışları yanlıştı. Ohio sesi değildi bu ses. Hele de Ohio'nun kırsal kesiminden hiç değildi. Bir aksan vardı çocukta.

Belki çocuk Cambridge ya da başka bir büyük Ohio kentinde büyümüş, böyle konuşmasını orada öğrenmişti. Olabilir miydi? Buddy her nedense öyle olması gerektiğini kabul etti.

Beri yandan, Lewis Farren'in bir türlü elinden bırakmadığı, sımsıkı tutup durduğu o gazete de Buddy Parkins'in en büyük korkularını onaylıyor gibiydi. Galiba bu güzel kokulu genç yol arkadaşı bir kaçaktı. Anlattıklarının hepsi de yalandı. Gazetenin adı, Buddy'nin görebildiği kadarıyla, ANGOLA HERALD'dı. Afrika'da vardı Angola diye bir yer. Bir yığın

İngiliz bir zamanlar oraya paralı asker diye akmıştı. Bir de New York'daki Angola vardı. Erie gölünün kıyısında. Son zamanlarda gazetelerde oraya ait resimler görmüştü ama, nedenini pek hatırlayamıyordu.

"Sana bir soru sormak istiyorum, Lewis," dedi, hafif öksürüp boğazını temizledi.

"Evet?" deyip bekledi çocuk.

"Kırk numaralı devlet yolu üzerindeki cici bir kentten gelen bir çocuk, nasıl oluyor da elinde bir Angola gazetesi taşıyor? Angola çok uzak bir yer. Merak ettim, evlât."

Çocuk başını eğip koltuğuna sıkıştırdığı gazeteye baktı. "Ha, bunu buldum ben," dedi.

"Yok canım!"

"Evet, buldum. Bizim oradaki otobüs garajında, bir bankın üzerinde duruyordu."

"Bu sabah sen otobüs garajına mı gittin?"

"Parayı saklayıp otostopla gitmeye karar vermeden hemen önceydi, Bay Parkins. Siz beni Zanesville kavşağına yakın yerde indirirseniz yolum çok kısa kalır. Belki akşam yemeğinden önce teyzemin evine varırım bile."

"Olabilir," dedi Buddy. Birkaç millik yolu tedirgin bir sessizlik içinde aldı. Sonunda dayanamadı. Gözlerini yoldan ayırmaksızın, çok alçak sesle sordu. "Evlat, sen evden mi kaçıyorsun?"

Lewis Farren gülümseyerek şaşırttı onu. Sırıtıyor denilemezdi. Sahte de değildi gülümsemesi. Gerçekten gülümsüyordu çocuk. Evden kaçma fikri komik geliyordu ona. Sanki gıdıklıyordu onu. Buddy başını çevirdikten bir an sonra çocuk da ona baktı, gözleri karşılaştı.

Bir an, iki, üç... ne kadar sürmüştü o etki? Buddy Parkins o süre içinde, yanında oturmakta olan pasaklı çocuğun çok güzel olduğunu farketti. Gerçi dokuz aylıktan büyük hiçbir erkek için bu sıfatı kullanmaya yanaşmazdı ama, Lewis Farren'in çok güzel olduğunu anlıyordu. İçindeki mizah anlayışı bir an için kaygılarını öldürmüştü. O çehreden Buddy Parkins'e, üç yeni yetme oğlu olan bu elli iki yaşındaki adama parıldayan ifade dürüst ve iyi bir ifadeydi. Başına alışılmadık şeyler gelmiş, iyi bir insanın ifadesi. On iki yaşında olduğunu söyleyen bu Lewis Farren'in Buddy Parkins'den çok daha fazla görmüş geçirmişliği vardı. Onu güzelleştiren şey buydu.

"Hayır, kaçak değilim, Bay Parkins," dedi.

Sonra gözlerini kırpıştırdı, bakışları tekrar kendi içine döndü, parlaklığını kaybetti, içlerindeki ışık söndü, çocuk arkasına yaslandı, yığıldı. Tek dizini kamına çekti, tabanını ön panele dayadı, gazetesini koltuğuna daha bir iyi kıstırdı.

"Yo, herhalde değilsin," dedi Buddy Parkins. Gözlerini tekrar yola çevirdi. Rahatlamış gibiydi. Nedenini pek anlayamıyordu. "Herhalde kaçak değilsin, Lewis. Başka bir şey var ama sende yine de."

Çocuk cevap vermedi.

"Çiftlikte mi çalıştın sen?"

Lewis şaşkın gözlerle ona baktı. "Evet, çalıştım. Üç günden beri. Saati iki dolardan."

Ve annen hastalığına ara verip şu üstündekileri bile yıkamadı seni teyzeme yollamadan, öyle mi? diye düşündü Buddy. Konuştuğunda başka şey söyledi ama. "Lewis, benimle evime gelmeni istiyorum. Sana kaçıyorsun falan demiyorum. Ama eğer sen sahiden Cambridge dolaylarında

bir yerden geliyorsan, bu arabayı yemeye hazırım ben. Lastikleriyle, kaportasıyla motoruyla hem de. Benim de üç oğlum var. En küçüğü, Billy, senden üç yaş büyük ancak. Erkek çocukları nasıl beslemek gerektiğini iyi biliriz bizim evde. İstediğin kadar kalabilirsin. Kaç soruya cevap vermek istediğine bağlı tabii. Çünkü gelirsen sana o soruları sormak zorundayım. En azından, ilk defa karşılıklı yemeğimizi yedikten sonra."

Tek eliyle kısa kesilmiş saçlarını sıvazladı, dönüp çocuğa baktı. Lewis Farren şu anda daha normal bir çocuk gibi görünüyordu. "Seni seve seve ağırlarız, evlât."

Çocuk gülümsedi. "Çok iyisiniz, Bay Parkins. Ama gelemem. Bir an önce gidip... teyzeme..."

"Buckeye Gölündeki teyzene mi?" diye yardıma oldu Buddy.

Çocuk yutkundu, tekrar yolun ilerlerine baktı.

Buddy, "Yardıma ihtiyacın varsa ederim," dedi.

Lewis adamın koca pazusunu pat pat okşadı. "Beni arabanıza almanız yeterince büyük yardım. Doğru söylüyorum."

On dakika kadar süren bir sessizlikten sonra Parkins çocuğun ince uzun siluetinin Zanesville kavşağında yürüyerek uzaklaşışını seyrediyordu. Bu pasaklı yabancı çocuğu eve yemek yemeye götürse herhalde Emmie başının etini yerdi. Ama bir kere çocukla konuştuktan sonra, Emmie kesinlikle sofraya iyi takımları koyar, elinden geleni yapmaya çalışırdı. Buddy Parkins aslında Buckeye Gölünde Helen Vaughan diye bir kadın bulunduğuna inanmıyordu. Bu Lewis Farren denilen esrarengiz çocuğun bir annesi olduğuna bile tam anlamıyla

inanamıyordu. Öyle çok öksüze benziyordu ki çocuk! Bir iş peşine giden öksüz! Buddy çocuğun yol kıvrımında gözden kayboluşuna baktı.

Bir an arabadan atlayıp çocuğun peşinden koşmak geldi içinden. Onu geri dönmeye zorlamak istedi... derken gözünün önünde saat altı haberlerinde gösterilen o dumanlı manzara belirdi bir an için. Angola, New York. Bir kereden fazla değinilmeyi gerektirmeyecek boyutta, küçük bir felâket yer almıştı Angola'da. Gazetelerdeki haber yığınları altında gömülüp giden olaylardan biri. Buddy'nin birkaç saniyelik haberden anlayabildiğine göre, yerde açılan kuyu gibi delikten dumanlar tütüyordu, insanlar çevredeki enkaz haline gelmiş arabalardaydı... arabaların üzerine bir şeyler devrilmişti. Sahne böyle bir şeydi. Buddy Parkins çocuğun gözden kaybolduğu yere doğru bir kere daha baktı, sonra el frenini bıraktı, arabayı birinci vitese aldı.

3

Buddy Parkins'in belleği aslında sandığından daha iyi durumdaydı. Eğer Lewis Farren adlı o esrarengiz çocuğun öyle sıkı sıkı tutmakta olduğu Angola gazetesini görebilseydi, birinci sayfada şu haberi okuyacaktı:

GARİP DEPREM BEŞ KİŞİNİN ÖLÜMÜNE YOL AÇTI

Herald Muhabiri Joseph Gargan bildiriyor Angola'nın en yüksek binası olacak olan ve inşaatı altı yıl sonra tamamlanacak olan Yağmurkuşu Kulesindeki çalışmalara dün trajik bir nedenle ara verilmiş bulunmaktadır. Beklenmedik, garip bir yer sarsıntısı binanın iskelesini yıkmış, pek çok inşaat işçisini enkaz altına gömmüştür. Şu ana kadar enkaz altından beş ceset çıkarılmış, iki işçinin de henüz

bulunamamış olmalarına rağmen, ölmüş olmaları gerektiğine hükmedilmiştir. İşçilerin yedisi de Speiser İnşaat şirketinde kaynakçı olarak çalışmaktaydılar ve olay yer aldığı sırada bina iskeletinin en üst iki katında, görev basındaydılar. Dünkü deprem Angola'nın tarihi boyunca bilinen ilk deprem olmaktadır. New York Üniversitesi Jeoloji kürsüsü başkanı Armin Van Pelt, muhabirimizin telefonla sorduğu soruya karşılık, garip depremi bir "sismik köpük" olarak nitelendirmiştir. Eyalet Güvenlik Komitesi temsilcileri olay yerini incelemeye devam etmekte olup uzman ekipler...

Ölen adamların adları Robert Heidel (23 yaşında), Thomas Thielke (34 yaşında), Jerome Wild (48 yaşında), Michael Hagen (29 yaşında) ve Bruce Davey (39 yaşında) olarak sıralanıyordu. Kayıp durumda bulunanlar ise Arnold Schulkamp (54) ve Theodore Rasmussen (43) adlarındaki işçiler oluyordu. Jack artık bu adları hatırlamak için gazeteye bakmak zorunda değildi. Angola'nın tarihindeki ilk deprem, kendisinin Diyar'dan gelip o kentin kıyısına konduğu gün olmuştu. Jack Sawyer'in yüreğindeki bir duygu, keşke Buddy Parkins'le birlikte evine gidebilseydim, demekteydi. Keşke o aileyle mutfak masasında yemek yiyebilseydi. Biftek, patates, elmalı turta. Sonra da Parkins'lerin konuk yatağına yatıp uyurdu. Evde dikilmiş bir yorgan çekerdi üstüne. Dört beş gün boyunca bir tek sofraya oturmak için kalkardı yatağından. Ama bunu düşündükçe, gözünün önüne o mutfak masasının üzerine dökülmüş ekmek ve peynir kırıntıları geliyordu. Karşı duvarın altındaki süpürgeliğe de fare deliği biçiminde dev bir delik oyulmuştu. Parkins'lerin çocuklarının blucinlerindeki deliklerden dışarıya ince kuyruklar çıkıyordu. Kim yapıyor bu Jerry Bledsoe değişikliklerini, Baba? Heidel, Thielke, Wild,

Hagen, Davey, Schulkamp ve Rasmussen. Bu Jerry değişiklikleri! Biliyordu Jack onları kimin yaptığını.

4

Üzerinde koca harflerle BUCKEYE MALL yazılı sanlı morlu levha karşıda belirdi, Jack'in omzu üzerinden geriye kaydı, sonra öbür tarafta tekrar ortaya çıktı. Jack o zaman levhanın bir otoparkın orta yerindeki sarı direğe çakılmış olduğunu gördü. Otopark, ayn küçük binalardan oluşan bir konaklama yerine aitti. Jack elini cebine attı, tüm servetini oluşturan yirmi üç dolara dokundu.

Sonbahar öğle sonrasının serin güneşi altında karşıya geçti, otoparka adımını attı.

Demin Buddy Parkins'le konuşmuş olmasa Jack otoyolda kalır, bir sonraki elli mili de almanın çaresine bakardı. İllinois'e gitmek istiyordu o. Richard Sloat'un olduğu yere. İki üç gün içinde varmak niyetindeydi oraya. Elbert Palamountain'ın çiftliğinde öle bayıla çalıştığı günlerde, yorgunluktan devrilmemesini sağlayan hep Richard'ı görme hevesi olmuştu. Gözlüklü, ciddi suratlı Richard Sloat, İllinois'un Springfield kentinde, Thayer okulundaydı. Jack'i ayakta tutan, Bayan Palamountain'ın verdiği yemekler kadar, Richard'a duyduğu özlemdi. Onu bir an önce görmek istiyordu. Ama Buddy Parkins'in daveti bir bakıma gerilimini azaltmış, gevşetmişti onu. Bir başka arabaya binip hikâyeyi yeni baştan anlatabilecek halde değildi. Hem zaten hikâye de artık inanılırlığını kaybediyordu. Karşısındaki alışveriş merkezi ve konaklama yeri ona bir iki saatlik bir dinlenme sağlayabilirdi. Hele burada bir de sinema varsa. Jack şu anda en saçma aşk filmini bile seyretmeye hazırdı.

Filmden önce (tabii sinema varsa) çoktan beri ertelediği iki şeyi bulup alacaktı. Demin Buddy Parkins'in sık sık ayağındaki pabuçlara baktığını farketmişti. Ayağından dökülmek üzereydi Nikes'ları. Taban kısmı da sertleşmiş, asfalt gibi bir şey olmuştu. Çok yürüdüğü ya da çok ayakta durduğu günlerde ayakları fena acıyordu.

İkinci işi de annesine telefon etmekti. İçi öyle suçluluk doluydu ki, bu duygusunun bilinç düzeyine çıkmasına izin vermek istemiyordu. Annesinin sesini duyunca ağlamasını engelleyebilecek miydi acaba? Ya sesi zayıf, dermansız gelirse? Ya çok hasta gibi gelirse? Lily o boğuk sesiyle ona New Hampshire'a dön diye yalvardığında, batıya gitmeye devam edebilecek miydi? Annesini arayacağını kendinden bile saklamak istiyordu. Gözünün önünde siyah, plastik, para atılarak çalışan telefonlar belirdi, o hayali zihninden silmeye çalıştı. Sanki Elroy, ya da bir başka Diyar yaratığı telefonun kulaklığı içinden uzanacak, Jack'in gırtlağına sarılacaktı.

O sırada Jack'den iki üç yaş büyük üç tane kız, bir Subaru Brat arabanın arkasından atlayıp çarşının kapışma yakın yerdeki boş park yerine dikkatsizce koştular. Bir an göze fotomodeller gibi sevinç ve şaşkınlık pozu almış gölündüler. Az sonra kendilerini toplayıp Jack'e meraksız bakışlarla baktılar, ellerini kaldırıp saçlarını düzelttiler. Dar blucinli bacakları uzun uzundu. Gülerken ellerini ağızlarına kapıyorlar, gülmeleri bile gülünecek bir şey gibi görünüyordu. Jack adımlarını uyurgezerler kadar yavaşlattı. Kızlardan biri ona göz attı, yanındaki kumral kıza bir şeyler fısıldadı.

Ben farklıyım artık, diye düşündü Jack. Onlar gibi değilim artık ben.

Arabanın sürücü yerinden tıknaz, sansın bir çocuk indi. Kolsuz mavi bir yelek giymişti. Kızlara hiç yüz vermiyormuş numarasıyla hepsini çabucak çevresine topladı. Herhalde onlardan bir iki sınıf daha büyüktü bu çocuk lisede. Jack'e bir kere baktı, başını çarşı girişine çevirdi. Uzun boylu, kumral kız, "Timmy?" diye seslendi. "Evet, anladık," dedi çocuk. "Burada bu kadar kötü kokan nedir diye baktık." Kızlara kibirli kibirli gülümsedi. Kumral kız Jack'e alaya bir bakışla baktı, sonra arkadaşlarıyla birlikte asfalta yöneldi. Öteki kızlarla Timmy onu izlediler.

Jack onlar iyice uzaklaşana kadar bekledi, sonra çarşının cam kapısını otomatik olarak açan paspasa bastı.

İçerinin serin havası vücudunu sardı.

* * *

Çevresine kanepeler sıralanmış havuzun fıskiyesi iki katlı bir ev yüksekliğindeydi. İki katlı çarşıda dükkânların önleri açıktı. Cam tavandan garip bir ışık giriyordu. Ortalığa mısır patlağı kokuları yayılmıştı. Jack kapılar arkasından kapanır kapanmaz ilk o kokuyu duydu. Kocaman bir arabada satılıyordu mısır patlağı. Sinema falan olmadığını hemen gördü Jack. Timmy'yle uzun bacaklı kızlar, yürüyen merdivenlerden çıkmaktaydılar. Herhalde yukardaki hamburger ve sosis satan dükkâna gidiyorlardı. Lokantanın adı Kaptan Masası'ydı. Jack ellerini pantolonunun ceplerine soktu, parmakları yine paralarına değdi. Speedy'nin gitar mızrabıyla Yüzbaşı Farren'in parası yan yana, cebindeydiler. Bir avuç bozuk parayla birlikte.

Jack'in bulunduğu katta, pastaneyle içki satan dükkânın arasında bir ayakkabıcı vardı. Jack hemen oraya yöneldi. Kasadaki görevli kasanın üzerinden eğildi, Jack'in

ayakkabıları elleyişine baktı. Besbelli bir şey çalacağından kuşkulanmıştı. Jack masada duran pabuçların markalarını hiç tanımıyordu. Nike'lar, Puma'lar yoktu burada. Spedster, Bullseye, Zooms gibi markalar vardı. Her çiftin bağları birbirine bağlanmıştı. Lastik pabuçtu hepsi... Ama koşucu pabucu değildi. Herhalde bunlar da yeter, diye düşündü Jack.

Ayağına uyanların en ucuzunu satın aldı. Mavi ketendendi. Yanlarında kırmızı zikzak çizgileri vardı. Masadaki diğer pabuçlardan pek farkları yoktu. Kasaya gidip altı tane kâğıt dolar saydı, satıcıya torba istemediğini söyledi.

Havuzun önündeki banklardan birine oturdu, eski Nike'larını, bağlarını açmaksızın, burnuyla topuğuna basarak çıkardı. Yenilerini ayağına giyince neredeyse sevinçle içini çekecekti. Kanepeden kalktı, eski pabuçlarını kenardaki çöp variline attı. Varilin üzerine beyaz boyayla, ORTALIĞI KİRLETMEYİN diye yazılmış, altına daha küçük harflerle, Tek yuvamız bu dünya, diye eklenmişti.

Jack çarşı boyunca ilerleyip telefon aradı. Mısır patlağı satan arabanın önünde elli sent daha feda etti, yağlı tuzlu patlaktan koca bir kap dolusu aldı. Ona mısırı satan orta yaşlı, melon şapkalı, pos bıyıklı adam, telefonların üst katta, 31 numaralı dükkâna bitişik köşede olduğunu söyledi, en yakın yürüyen merdivene doğru elini salladı.

Jack bir avuç mısın ağzına tıkarak yirmi yaşlarında bir kadının peşi sıra merdivenleri çıktı. Biraz daha önde, geniş kalçaları merdivenin tüm enini kaplayan bir kadın daha vardı. Her ikisi de pantolon takım giymişlerdi.

Eğer Jack bu çarşının içinde geçiş yaparsa, ya da bir iki mil uzakta geçiş yaparsa, burada duvarlarını sarsılacak, tavanlar mı çökecekti yani? Kibirli üç kızla Timmy'nin kafaları mı

yarılacaktı? Diğer insanlar hastanelik mi olacaktı? Jack merdivenin orta yerindeyken böyle bir facia sahnesi canlandı gözünde. Çığlıkları bile duyabiliyordu. Aslında yok olan, ama yine de var olan çığlıkları.

Angola. Yağmur Kuşu Kulesi.

Jack avuçlarının terlemeye başladığını hissetti, onları blucinine sildi.

Solda bir dükkânın tabelası pırıl pırıl parlıyordu. Jack sağa döndü, koridor boyunca ilerledi. Duvarlar ve yerler parlak kahverengi fayanslarla kaplıydı. Biraz ilerde üç telefonu gördü. Onun karşısında da erkekler ve kadınlar tuvaletlerinin kapıları vardı.

Jack ortadaki telefona yürüyüp 'O' numarayı çevirdi, sonra bölge kotunu çevirdi, Alhambra'nın numarasını ekledi. Cevap veren santrale,

"Dört yüz yedi ve dört yüz sekiz'deki Bayan Sawyer'e ödemeli telefon," dedi. "Jack arıyor."

Santral telefonu süite bağladı. Jack'in göğsü sıkışıverdi. Telefon çaldı, sonra ikinci, üçüncü kere çaldı.

Az sonra annesinin sesi duyuldu. "Ah, Jack, sesini duyduğuma nasıl sevindim! Bu gıyaben annelik benim gibi birine zor geliyor. Sen yanımda olup garsonlara nasıl davranmam gerektiğini söylemeyince ne yapacağımı bilemiyor, seni çok özlüyorum."

"Sen o garsonlara göre fazla kibarsın da ondan," dedi Jack. Öyle rahatlamıştı ki, ağlamaya başlayacaktı neredeyse.

"İyi misin, Jack? Doğrusunu söyle bana."

'Tabii iyiyim. Evet, iyiyim. Bilmek istediğim, acaba sen. yani..."

Telefonda elektronik bir fısıltı oldu, kumsal rüzgârları gibi bir parazit duyuldu.

"Ben iyiyim," dedi Lily. "Harikayım. En azından, daha kötü değilim... eğer merak ettiğin buysa. Herhalde senin nerede olduğunu bilmem iyi olur."

Jack durakladı. Parazit yine duyuldu. "Şimdi Ohio'dayım. Yakında Richard'ı görebileceğim."

"Eve ne zaman dönüyorsun, Jacky?"

"Bilemem. Keşke bilebilsem."

"Demek bilemezsin... bak, Jack, eğer baban sana o saçma adı takmamış olsa... ya da sen benden o izni on dakika daha erken, ya da on dakika daha geç istemiş olsan..."

Parazit arttı, annesinin sesini gölgeledi. Jack onun o çayhanedeki halini hatırladı. Yorgun ve zayıf. Yaşlı bir kadın. Parazit kesilince sordu. "Morgan Amcayla başın derde giriyor mu? Seni rahatsız ediyor mu?"

Annesi, "Morgan Amcanı çok tedirgin savdım buradan," diye güldü.

"Oraya mı geldi? Geldi, ha? Seni hâlâ rahatsız ediyor mu?"

"Senin gidişinden iki gün sonra defettim onu, yavrum. Sen onun için kaygılanıp kendine dert yaratma."

"Nereye gideceğini söyledi mi?" diye sordu Jack. Ama daha bu sözler ağzından çıkarken telefonda elektronik çığlıklar duyuldu. Düdükler kulağını tırmaladı Jack'in. Çocuk yüzünü buruşturdu, telefonu kulağından biraz uzaklaştırdı. Parazit öyle yüksek sesliydi ki, bu koridora kim adımını atsa duyardı. "ANNE!" diye bağırdı Jack. Telefonu kulağına cesaret edebildiği kadar yaklaştırmıştı. Parazit, gıcırtı,

düdükler daha da arttı. Sanki istasyonlar arasına ayarlanmış bir radyonun sesi fazla açılmış gibi dolu.

Birden hat sessizleşti, Jack telefonu kulağına yapıştırdı, yalnızca ölü havanın kapkara sessizliğini duydu. "Hey," dedi, telefonun kancasını tıkırdattı. Telefondaki yamyassı sessizlik kulağına baskı yapıyor gibiydi.

Birden, sanki kancayla oynamak sebep olmuş gibi, çevir sesi düştü. Mantıklı bir şeydi bu hiç değilse. Jack sağ elini cebine attı, bir para daha aradı.

Kulaklığı sol eliyle tutuyor, sağıyla cebini yokluyordu ki, birden çevir sesinin kesilip boşluk verdiğini duydu, donakaldı.

Morgan Sloat'un sesi, sanki adam yanı başında duruyormuş gibi net bir tonda konuştu. "Eve dön, Jack." Havayı biçen bir neşterdi sanki o ses. "Sen bir an önce eve dön. Biz zorla götürmeden."

"Durun," diye yalvardı Jack. Kendisine zaman tanınması için yalvarıyordu. Aslında öyle korku içindeydi ki ağzından ne çıktığının farkında değildi.

"Daha fazla duramam, küçük dostum. Artık sen bir katilsin. Haklıyım, değil mi? Sen bir katilsin. Sana daha fazla şans tanıyamayız. Bir an önce New Hampshire'daki o yazlık yere dön. Hemen. Yoksa belki çuval içinde dönersin."

* * *

Jack telefonun kapandığım duydu, kulaklığı elinden düşürdü. Duvardaki telefon sarsıldı, sonra yerinde oynadı, düştü. Önce tellere asılı kaldı, sonra gürültüyle yere çarptı.

Erkekler tuvaletinin kapısı açılıp duvara vurdu, Jack'in arkasından bir ses, "Devenin BAŞI!" diye bağırdı.

Jack döndü, yirmi yaşlarında bir gencin telefonlara bakmakta olduğunu gördü. Genç adamın önünde beyaz önlük, boynunda papyon kravat vardı. Dükkânların birinde çalıştığı belliydi.

"Ben yapmadım," dedi Jack. "Kendi kendine oldu."

"Vay canına!" Adam Jack'e bir an fincan gibi gözlerle baktı.

Jack koridorda geri geri gitmeye başladı. Merdivenlerin yan yoluna vardığında genç adamın, "Bay Olafson! Telefon, Bay Olafson!" diye haykırdığım duydu, dönüp koşmaya başladı.

Dışarısı pırıl pırıl aydınlık, şaşılacak kadar rutubetliydi. Jack gözleri kamaşmış durumda kaldırımda yürüdü. Otoparkın yarım mil kadar ilerisinde, siyahlı beyazlı bir polis arabasının köşeyi dönüp alışveriş merkezine doğrulduğunu gördü. Jack yan döndü; ilerlemeye devam etti. Biraz ilerde altı kişilik bir aile, çarşının öbür kapısından bir bahçe koltuğunu çıkarmaya uğraşıyorlardı. Jack yavaşladı, kan kocanın koltuğu çapraz eğişini seyretti.

Küçük çocuklar işi daha da zorlaştırıyorlardı. Polis arabası tembel tembel ilerleyip otoparka girdi.

Uğraşan ailenin bulunduğu kapıyı geçtiğinde Jack yaşlı, siyah bir adamın tahta bir sandık üzerinde oturmakta olduğunu gördü. Kucağında bir gitar tutuyordu. Jack yaklaşırken, adamın ayaklarının dibindeki madeni kâseyi de gördü. Yüzü kirli camlı kara gözlüklerle, geniş kenarlı, lekeli bir şapkayla saklanmaktaydı. Blucin ceketinin kolu fil derisi gibi buruş buruştu.

Jack adamdan uzak geçebilmek için kaldırımın kenarına yanaştı, o sırada adamın boynundaki beyaz kartona yazılmış yazıları gördü. Rahatça okunabiliyordu.

DOĞUŞTAN KÖR

İSTEDİĞİNİZ ŞARKIYI ÇALAR

ALLAH RAZI OLSUN

Tam geçerken adamın kısık bir fısıltıyla, "Yaa, öyle," dediğini duydu.

Bölüm: 15

KARTOPU ŞARKI SÖYLÜYOR

1

Jack hemen siyah adama doğru seyirtti. Yüreği gümbür gümbür atıyordu.

Speedy?

Siyah adam eliyle yoklayarak kâsesini buldu, kaldırıp salladı. İçinde birkaç bozuk para şıngırdadı.

Bu Speedy. O kara gözlüklerin ardındaki Speedy.

Jack emindi bundan. Ama bir an sonra da, adamın Speedy olmadığından emindi. Speedy'nin omuzları bu kadar köşeli bu kadar geniş değildi. Göğsü de bu kadar enli değildi. Omuzları yuvarlak, biraz eğikti. Göğsü bu yüzden içine göçmüş gibi dururdu. Mississippi John Hurt gibiydi o, Ray Charles gibi değildi.

Şu gözlüklerini bir çıkarsa, o mu, değil mi emin olurdum.

Speedy'nin adını yüksek sesle söylemek üzere ağzını açtığı sırada yaşlı adam birden gitarını çalmaya başladı. Buruşuk parmakları kurumuş cevizler gibiydi. Güzel çalıyordu. Jack az sonra melodiyi tanıdı. Babasının eski plaklarından biriydi. 'Mississipi John Hurt Aramızda' adlı longplaydendi. Kör adam şarkı söylemiyordu ama, Jack sözleri biliyordu.

İyi yürekli dostlar, söyleyin bana,

Zor değil mi Lewis'i yepyeni bir mezarda görmek,

Melekler gömdükten sonra...

O sırada sansın gençle üç kız çarşının o kapısından çıktılar. Kızların ellerinde birer dondurma külahı vardı. Delikanlı sosisli sandviç yiyordu. Jack'in durduğu yere doğru ilerlediler. Tüm dikkatini yaşlı siyaha vermiş olan Jack onları görmedi bile. Karşısındakinin Speedy olduğu düşüncesine saplanmış kalmıştı. Speedy de her nasılsa onun zihnini okuyor olmalıydı. Yoksa nasıl birdenbire Mississipi John Hurt şarkıları çalmaya başlayabilirdi? Hem de tam Jack'in aklından o şarkıcı geçerken... Üstelik şarkıda Jack'in yolculuk adı da geçiyordu.

Sansın genç, sosisli sandviçini sol eline aldı, geçerken Jack'in sırtına elinden geldiği kadar hızlı bir tokat indirdi. Jack'in dişleri dilinin üzerine kapandı. Acısı dayanılacak gibi değildi.

"Fazla kırıtma, kokarca!" dedi delikanlı. Kızlar gülüşüp bağrıştılar.

Jack öne doğru sendelediğinde kör adamın kâsesine çarpmıştı. Bozuk paralar döküldü, yuvarlandı. Müziğin sesi de bu arada kesildi.

Tipik Amerikalı gençle üç prensesi uzaklaşıyorlardı, Jack arkalarından baktı, artık alışmaya başladığı o çaresiz öfkeyi bir kere daha hissetti. Kendi başına olmaktan geliyordu bu duygu. İnsanların insafına kalmış sayılacak kadar gençti. Kolay lokmaydı. Ruh hastası Osmond'dan gaddar Elbert Palamountain'a kadar herkesin. Yaşlı çiftçiye göre gündeliğin

hakkım vermek için insan Ekim yağmurları altında tarlalarda on iki saat çalışmalı, öğle molasında kamyonun gölgesinde ayakta durmalı, soğanlı sandviç yiyip İncil'den Hazreti Eyüb'ün sabrını okumalıydı.

Jack'in uzaklaşan gençlere yetişmek gibi bir niyeti yoktu. Yalnızca içindeki garip bir duygu, isterse yetişebileceğini söylüyordu ona. Bir çeşit gücü varmış gibi hissediyordu. Elektrik yükü gibi bir şey. Bazen bunu başkaları da anlıyormuş gibi geliyordu ona. Kendisine bakan suratlardan okuyordu anladıklarını. Ama şimdi canı bu insanlara yetişmek istemiyordu. Tek istediği rahat bırakılmaktı. Çünkü...

Kör adam elleriyle yoklayarak dökülen paralarını bulmaya uğraşıyordu. Elleri kaldırımın üzerinde ağır ağır ilerlemekteydi. Sanki okuyordu kaldırımı. Bir on sente rastladı, alıp kâseye attı. Trink!

Jack tâ uzaktan kızlardan birinin sesini duydu. "Neden izin veriyorlar orada kalmasına? Öyle kaba görünüşlü şey ki!"

Daha uzaktan ötekinin sesi geldi. "Gerçekten öyle!"

Jack diz çöküp yardım etmeye koyuldu. Bozuk paraları birer birer topluyor, adamın kâsesine koyuyordu. Yerde siyah adamla yan yanayken ekşi ter kokusunu, küf kokusunu, baygın mısır kokusunu alabiliyordu. Şık giyinmiş çarşı müşterileri onların açığından dolaşmaktaydılar.

"Sağol, sağol," diye mırıldanıyordu kör adam tekdüze bir sesle. Jack adamın soluğunda baharat kokuları aldı. "Sağol, Allah razı olsun, sağol."

Bu adam Speedy.

Yoo, Speedy değil.

Sonunda onu konuşmaya zorlayan, yanında ne kadar az sihirli iksir kaldığını hatırlaması oldu... bunda da şaşılacak bir şey yoktu. İki yudumu ancak kalmıştı. Angola'da olup bitenlerden sonra bir daha Diyar'a gitmeye cesaret edip edemeyeceğini bilmiyordu gerçi. Ama annesinin hayatım kurtarmakta da hâlâ kararlıydı. Demek ki geçişi yapması da şarttı.

Tılsım dedikleri şey her ne olursa olsun, Jack'in onu almak için öteki tarafa geçmesi zorunluydu.

"Speedy?"

"Sağol, teşekkürler, Allah razı olsun, bir tanesi şu tarafa yuvarlanmamış mıydı?" Adam parmağıyla gösterdi.

"Speedy! Ben Jack!"

"Buralarda Speedy(*) diye bir şey yok evlât. Hiç yok hem de." Adamın elleri beton üzerinde demin işaret ettiği tarafa doğru kayıyordu. Sonunda beş senti bulup kâseye attı. Öteki eli şık giyinmiş bir kadının ayakkabısına değdi. Kadının güzel, boş ifadeli yüzü tiksintiyle kırıştı, hemen oradan uzaklaştı.

(Speedy: Hızlı)

Jack son parayı çamurların içinden aldı. Gümüş bir dolardı... Bir yüzünde Özgürlük Anıtının suratı vardı.

Gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı. Kirli suratından akarken onları titreyen koluyla sildi. Jack o anda Thielke, Wild, Hagen, Davey ve Heidel için ağlıyordu. Annesi için ağlıyordu. Laura DeLoessian için ağlıyordu. Arabacının çamurlarda, cepleri dışarıya çekilmiş durumda yatan oğlu için ağlıyordu. Ama en çok da kendisi için ağlıyordu. Yollardan usanmıştı.

Belki insan Cadillac'la gidiyor olsa, hayallerdeki yolculuklar gibi olabilirdi ama, otostopla gidince, hikâye uydura uydura gidince, elâlemin insafına sığınmış demekti. Bir sınavdı bu tür yolculuk. Jack artık yeterince sınavdan geçtiğini düşünüyordu. Ama ağlayarak kurtulabileceği bir şey değildi ki bu! Ağlayıp sızlanmaya kalkarsa annesi kanserden ölecek, Morgan Amca da Jack'in hakkından gelecekti.

"Yapamayacağım galiba, Speedy!" diye ağladı. "İnanamıyorum, dostum."

Kör adam bu sefer dökülen paraları bırakıp elleriyle Jack'i aradı. Duyarlı, sezgili parmaklar Jack'in kolunu buldu, yakaladı. Jack her parmağın ucundaki nasırları hissedebiliyordu. Adam Jack'i kendine çekti, ter, sıcak ve baharat kokuları arasında Jack yüzünü Speedy'nin göğsüne gömdü.

"Haa, evlât! Ben Speedy falan bilmem ama sen galiba ona çok güveniyorsun. Sen..."

"Annemi özlüyorum, Speedy," diye ağladı Jack. "Sloat da peşimde. Çarşıdaki telefonda o vardı, o vardı. Hem en kötüsü o kadarla kalmıyor. En kötüsü Angola'da oldu... Yağmur Kulesi... deprem... beş kişi... ben, ben yaptım. Speedy, ben öldürdüm onları. Bu dünyaya geçerken öldürdüm onları. Babamla Morgan nasıl Jerry Bledsoe'yu öldürdülerse öyle!"

Baklayı çıkarmıştı ağzından artık. En kötüsünü. Boğazına ağırlık veren suçluluk duygusunu küsmüştü. Boğacaktı yoksa o duygu onu. Birden bir ağlama krizine tutuldu. Ama bu sefer korkudan değil, rahatlamış olmaktan ötürü ağlıyordu. Söylemişti artık. Katildi kendisi.

"Uuuu-iii!" diye bağırdı siyah adam. Sapıklar gibi zevklenmişti sanki. Jack'i ince, güçlü koluyla bağrına basıp

salladı. "Sen pek ağır bir yük taşımaya çalışıyorsun, evlât. Öyle, evet. Belki birazını sırtından indirsen iyi edersin."

"Ben öldürdüm onları," diye fısıldadı Jack. "Thielke, Wild, Hagen, Davey..."

"Eğer dostun Speedy burada olsa," diye söze başladı siyah adam, "sana bütün dünyayı omuzlarında taşıyamazsın derdi, evlâdım. Yapamazsın bunu. Kimse yapamaz. Dünyayı sırtında taşımaya kalktın mı, önce sırtın kırılır, sonra da ruhun kırılır!"

"Ben onları öl..."

"Kafalarına tabanca dayayıp tetik mi çektin birilerinin?"

"Hayır... deprem... ben geçiş yaptım..."

"Ben öyle şeyleri anlamam," dedi siyah adam. Jack ondan biraz uzaklaşmış, merakla yüzüne bakıyordu. Ama siyah adam başım otoparka doğru çevirmişti. Eğer gerçekten korse, demek polis arabasının güçlü motor sesini öteki arabalardan ayırabiliyordu. Dosdoğru yaklaşan polis arabasına bakmaktaydı çünkü. 'Tek bildiğim, senin bu öldürme fikrini biraz geniş tuttuğun. Şimdi biz burada otururken karşımızda biri kalp krizinden ölse, ben öldürdüm diyeceksin. Ah, ben burada oturuyorum diye öldü, aaaah, vaaah, diyeceksin, ha?" Yaşlı adam keyifle güldü.

"Speedy..."

"Burada Speedy diye bir şey yok dedim ya," diye tekrarladı siyah adam. Sonra çarpık bir gülüşle sarı dişlerini gösterdi. "Bir tek, kendilerini suçlamakta acele eden tipler var. Belki başkalarının başlattığı şeylerin suçlarım üstleniyorlardır. Sen belki kaçıyorsun, belki de kovalanıyorsun, yavrum!"

Gitarında bir la akoru vurdu.

"Belki de akorun tutmuyor biraz."

Bu sefer do akoru vurdu. Jack elinde olmadan gülümsedi.

"Belki de bir başkası el atıyordur senin alanına."

Tekrar la akoruna dönmüştü. Sonra gitarını kaldırıp bir kenara koydu. Bir arada polis arabasındaki iki polis yazı tura atıyorlar, ihtiyar kartopu polis arabasına binmek istemezse içlerinden hangisinin ona dokunmak zorunda kalacağını kararlaştırmaya çalışıyorlardı.

İhtiyar tekrar güldü. "Belki sonunda mahv, belki gam, belki şu, belki bu vardır," dedi. Sanki Jack'in korkuları ömründe işittiği en komik şeymiş gibi davranıyordu.

"Ama neler olabileceğini bilemiyorum ki eğer..."

"Kimse bir hareketi yapınca ne olacağım bilemez, değil mi?" diye onun sözünü kesti belki Speedy olan, belki de olmayan siyah adam. "Hayır, kimse bilmez. Bunu düşünürsen hiç evinden çıkamazsın ki! Çıkmaya korkarsın! Senin sorunların nedir, bilmem, evlât. Bilmek de istemem. Depremlerden falan dem vurmak belki de çılgınlık. Ama bana yardım edip paraları topladığına, hiçbirini de çalmadığına göre (tıkırtıları saydım, oradan biliyorum) ben de sana bir öğüt vereyim istersen. Bazı şeylere engel olmak insanın elinden gelmez. Bazen biri bir şey yaptı diye insanlar ölür., ama belki o kişi o şeyi yapmasaydı çok daha fazla insanlar ölürdü. Ne demek istediğimi anlıyor musun, evlât?"

Kirli güneş gözlükleri Jack'e doğru eğildi.

Jack içinden derin bir rahatlama duygusu hissetti. Anlıyordu, evet. Kör adam zor Seçeneklerden söz etmekteydi. Zor seçeneklerle suç işleme arasında bir fark olduğunu söylüyordu. Belki bu işte bir suç yoktu.

Belki de suçlu az önce kendisine eve dönmesini söyleyen adamdı.

Kör adam elini uzatıp gitarda bir re majör akoru vurarak konuştu. "Hattâ belki de her şey Tanrı'ya hizmet etmek içindir. Anamın bana dediği gibi, belki senin ananın da sana dediği gibi. Tabii anan iyi bir kadınsa. Belki biz bir şeyi yapmayı düşünüyor, sonra başka bir şey yapıyoruzdur. Kutsal Kitap bir yığın şey söyler ama, içlerinden kötüymüş gibi görünenler bile Tanrı'ya hizmettir. Ne dersin, evlât?"

"Bilemiyorum," dedi Jack dürüstlükle. Kafası karmakarışıktı. Gözlerini kapadığı anda telefonun duvardan kopup ucunda telleriyle manyak bir kukla gibi düşüşü geliyordu gözünün önüne.

"Eh, kokuya bakılırsa bu iş seni içmeye sürüklüyor galiba." "Ne?" diye şaşaladı Jack. Sonra düşündü. Ben zaten Speedy'nin Mississippi John Hurt'e benzediğini hep düşünürdüm. Bu adam da bir John Hurt şarkısı çalıyordu... Şimdi bana sihirli iksirden söz ediyor. Dikkatli davranıyor ama, ondan söz ettiğinden eminim... öyle olmak zorunda!

Jack alçak sesle, "Zihin okuyorsun herhalde," dedi. "Öyle değil mi? Bunu Diyar'da mı öğrendin, Speedy?"

"Zihin okumaktan anlamam," dedi kör adam. "Ama farlarım söneli bu Kasım'da tam kırk iki yıl doluyor. Kırk iki yılda insanın burnu da, kulakları da epey keskinleşir. Senden ucuz şarap kokusu alıyorum. Üstünden başından tütüyor. Sanki saçlarını onunla yıkamışsın!"

Jack garip bir suçluluk duydu. Kendisi suçsuzken biri onu suçladı mı hep böyle bir duyguya kapılırdı zaten. Bu dünyaya geçiş yapmadan önce, hemen hemen boşalmış bir şişeye şöyle bir dokunmuştu, o kadar. Dokunmak bile dehşetle

doldurmuştu içini. Sihirdi bu bal gibi. Güçlü sihirdi. Ve bazen insanların ölümüne sebep oluyordu.

"içmedim aslında, gerçekten içmedim," diyebildi sonunda, "Yola çıkarken yanıma aldığım hemen hemen bitti sayılır. Onu... yani... tadını sevmiyorum bile!" Midesi korkuyla burkuluyordu. Sihirli iksiri düşünmek bile midesini bulandırmaktaydı. "Ama biraz daha lâzım. Ne olur ne olmaz diye."

"Daha mor şarap, ha? Sen yaşta bir çocuğa, ha?" Kör adam güldü, bir elini havada salladı. "Yahu, sana o gerekli değil. Hiçbir çocuğun ihtiyacı yok o zehire... yolculuk yapabilmek için."

"Ama..."

"Bak, seni neşelendirmek için bir şarkı söyleyeyim. Galiba ihtiyacın var."

Şarkıya başladı. Şarkı söylediği zaman sesi konuşurkenki sesine hiç benzemiyordu. Derin, tok, güçlü bir sesti. Konuşurkenki ince zenci tizleşmeleri yoktu. Hemen hemen eğitilmiş, kültürlü bir sesti. Opera şarkıcılarınınki gibi. Jack kollarında, sırtında tüylerinin dikleştiğini hissetti. Kaldırımda bulunanların başları o yana döndü.

"Kırmızı kuş sekmeye başlayıncaaa.... gözyaşı akacak ötmeye başlayıncaaa..."

Jack'in içinde bunu daha önce de duymuş gibi bir duygu uyandı. İhtiyar o sarı dişleriyle sırıtırken bu duygunun nereden geldiğini anladı. O başların neden döndüğünü de anladı. Bu seste harikulade güzel, yabana bir duruluk vardı. Yarım mil ilerdeki turpun kokusunu getiren havanın duruluğu

gibi bir şey. Şarkı bir Tin Pan Alley sarkışıydı ama ses kesinlikle Diyar'a ait bir sesti.

"Kalk... kalk yatağından uykucuuu... çık... çık yatağından artıık, yaşa, sev, gül, eğl..."

Gitar da, adamın sesi de birden kesildi. Dikkatle adamın yüzüne bakıp kirli gözlük camlarının gerisinden Speedy Parker'ın gözlerini görmeye çalışan Jack başını kaldırdı, ihtiyarın yanına dikilmiş duran iki polisi gördü.

Kör gitarcı birden konuştu. "Biliyorsun, gözüm görmüyor ama, burnuma kesinlikle lacivert bir koku geliyor."

Polislerden biri, "Allah belânı versin, Kartopu!" diye bağırdı. "Bu çarşıda çalışmayacaksın demediler mi sana? Yargıç Hallas ne dediydi geçen defa seni kodese tıktığında? Merkez Caddesiyle Mural Caddesi arası, başka yer olmaz, demedi mi? Amma da bunadın artık! Şeyin çürüdü gitti, hâlâ da..."

İkinci polis elini arkadaşının omzuna dayayıp çenesiyle Jack'i gösterdi.

Birinci polis çocuğa döndü. "Git annenin yanına, çocuk!" dedi kısaca. Jack kaldırım boyunca yürümeye başladı. Kalamazdı artık burada.

Yapabileceği bir şey olsa bile kalamazdı. Şansı vardı ki polisler bu Kartopu denilen adamla uğraşıyorlardı. Jack'e ikinci kere baksalar, kimliğini isterlerdi garanti. Ayağında ister yeni pabuç olsun, ister olmasın, kılığı yine de perişandı. Polislerin yollara düşmüş çocukları tanıması o kadar da zor iş değildi. Jack de tipik yol çocuğuydu.

Kendini Zanesville cezaevine tıkılmış gördü. Buranın polisleri herhalde tertemiz giyinmiş, lacivert üniformalı

gençlerdi. Hepsi Paul Harvey'i dinler, hepsi Başkan Reagan'ı tutardı. Jack'in kimin çocuğu olduğunu öğrenmeye çalışacaklardı.

Hayır, Zanesville polislerinin kendisine ikinci kere bakmasını istemiyordu.

Arkasından, bir motor sesi yaklaştı.

Jack çantasını omzunda düzeltti, başım eğip yeni pabuçlarına sanki çok ilgileniyormuş gibi baktı, gözünün ucuyla polis arabasının yanından kayıp ilerlediğini gördü.

Araba ikinci şeride çıkarken kör adam birden kanepede başını çevirip arka camdan dosdoğru Jack'e baktı...

...Jack gerçi kirli gözlük camlarının gerisini göremiyordu ama, Lester "Speedy" Parker'in kendisine göz kırptığını kesinlikle biliyordu.

2

Jack rampadan inip köşeyi dönene kadar başka bir şey düşünmemeyi başardı. Otoyol kenarındaki levhalara bakıyordu. Dünyadaki tek kesin şey bunlardı. Karanlık bir depresyon duygusu çocuğun çevresinde döneniyor, kararlılığını tüketmeye çalışıyordu. Bu depresyonun bir kısmının yuva özleminden geldiğini kendisi de anlamaktaydı. Ama bu seferki duygu, önceki yuva özlemlerini çocukça gösteriyordu. Jack kendini tümüyle havada hissediyor, tutunacak hiçbir sağlam dal bulamıyordu.

Trafik levhalarının altında dururken, intihar edecek durumda olduğunu biliyordu. Bir süreden beri yoluna devam edebilmeyi, Richard Sloat'u görme hevesine borçluydu. Belki Richard'ın kendisiyle birlikte batıya gelmek isteyeceği de

belli belirsiz bir hayal gibi hep varlığını koruyordu. Sawyer'le Sloat'un ilk garip gezisi bu olacak değildi herhalde. Ama Palamountain çiftliğindeki o yorucu çalışmalar, sonra da Buckeye çarşısında olup bitenler, bunun yalnızca hayal olduğunu fısıldıyordu Jack'e.

Evine dön, Jack, canın çıktı senin, diye fısıldadı bir ses kulağına. Devam edersen hayatından olacaksın... gelecek sefer elli kişi ölür belki de senin yüzünden. Ya da beş yüz.

1-70 Doğu.

1-70 Batı.

Birden cebinde o parayı yokladı. Bu dünyada gümüş dolar olan parayı. Bu işe Tanrılar karar versin, diye geçirdi içinden. Ne derlerse o olsun. Karan kendisi veremeyecek kadar bitkindi. Sırtında deminki delikanlının vurduğu yer hâlâ ağrıyordu. Tura gelirse doğuya yönelecek, evine dönecekti. Yazı gelirse devam edecekti... bir daha da ardına bakmayacaktı.

Banketin tozları arasında durdu, parayı serin Ekim havasının yukarlarına doğru fırlattı. Para yükseldi, havada döndü, döndü, güneş ışınlarım yansıttı. Jack başını arkaya büküp onu gözleriyle izledi.

* * *

Eski bir station-wagon arabayla oradan geçmekte olan bir aile çeneyi kesip merakla Jack'e baktılar. Arabayı kullanan adam kelleşmeye yüz tutmuş, muhasebeci tipli biriydi. Bazı geceler göğsünde ve sol kolunda batıcı ağrılarla uyanıyordu. Kafasından garip garip düşünceler geçiyordu öyle zamanlarda. Serüven. Tehlike. Soylu bir amacı izlemek. Korku ve şan, şeref hayalleri. Başını iki yana salladı,

düşüncelerini netleştirmeye çalıştı adam. Artık arkada kalan çocuğa dikiz aynasından baktı. Çocuk eğilmiş, yerdeki bir şeye bakıyordu.

Kendine gel, Larry, dedi adam kendi kendine. Kafan çocuklar için yazılmış serüven romanlarına döndü.

Larry trafiğin arasına daldı, arabayı yetmiş mile çıkardı, kirli blucinli çocuğu unuttu. Saat üçte evine varabilirse maçı seyredebilirdi rahatlıkla.

* * *

Para yere düştü, Jack üzerine eğildi... yazı gelmişti... ama hepsi bununla da kalmıyordu.

Paranın üzerindeki kadın Hürriyet Heykeli değildi. Laura DeLoessian'dı. Diyar'ın kraliçesiydi. Ama o pavyonda gördüğü rengi kaçmış, ölü surattan ne kadar da farklıydı! Bu yüz zeki ve uyanıktı. Hevesliydi. Güzeldi. Klasik bir güzellik değildi ondaki. Çene hattı, yanak hattı yeterince kesin değildi. Ondaki güzellik, yeteneği kadar, iyi yürekliliğinin de belli olmasından geliyordu.

Annesinin yüzüne de o kadar çok benziyordu ki!

Jack'in gözlerine yaşlar dolar gibi oldu, gözlerini kırpıştırmak zorunda kaldı. Ağlamak istemiyordu. Bir gün için yeterince ağlamıştı. Aradığı cevap gelmişti işte. Ağlayacak bir şey değildi bu.

Gözlerini tekrar açtığında Laura DeLoessian gitmişti. Parada yine Hürriyet Heykelinin yüzü vardı.

Ama cevap yine kesindi.

Jack eğildi, parayı tozların arasından aldı, cebine koydu, 70 numaralı otoyolun batıya giden tarafına doğru yokuş aşağı inmeye başladı.

3

Bir gün sonra gökyüzü bembeyazdı. Havada da yağmuru haber veren bir serinlik vardı. Ohio Indiana sınırına pek fazla bir yol kalmamıştı.

Jack, Lewisburg'un orman kenarındaki yolcu konaklama yerindeydi. Ağaçlar arasına saklanmış durmaktaydı. İri yarı, kel adamın Chevy Nova arabasına binip tekrar yola koyulmasını bekliyordu, inşallah yağmur başlamadan gider, diye ummaktaydı. Islanmadan da yeteri kadar üşüyordu çünkü. Genzi tıkalıydı sabahtan beri. Sesi nezleli çıkıyordu. Galiba nezle oluyordu sonunda.

Dik sesli, kel kafalı şişman adam kendini Emory W. Light olarak tanıtmıştı. Jack'i arabasına saat on birde, Dayton'un biraz kuzeyinde almıştı. Jack biner binmez midesinde bir yumru hissetmişti hemen. Daha önce de Emory W. Light'ın arabasına binmiş olduğunu hissediyordu. Vermoont'da kendini Tom Ferguson diye tanıtmıştı adam. Ayakkabıcıda tezgâhtarım demişti. Pennsylvania'da ise adı Bob Darrent'di. Lisede muavinlik yapıyordu. Bu seferki Light, Birinci Ticaret Bankası, Paradise Falls şubesi başkanıydı. Ferguson ince uzun ve esmerken Darrent yapılı, pembe yanaklıydı. Bu seferki şişman, baykuş gibiydi. Gözleri gözlük camlarının gerisinde haşlanmış yumurta gibi iri iriydi.

Ama bütün bu farklılıklar yalnızca yüzeydeydi. Jack her üçünün de, kendi anlattığı hikâyeyi soluksuz bir ilgiyle dinlemiş olduklarını hissetmişti. Hepsi ona kız arkadaşın var mı diye sormuşlardı. Eninde sonunda ellerini Jack'in dizine dayamıştı adamlar. Jack dönüp yüzlerine baktığında, yarı çılgın bir umut görmüştü orada. Belki biraz da suçluluk.

Ferguson ona, on dolar kazanmak isteyip istemediğini sormuştu.

Darrent yirmi dolardan dem vurmuştu.

Light ise elli dolara kadar yükseltmişti işi. Sol pabucunun bileğine her zaman bir elli dolar soktuğunu söylemişti. O parayı Bay Lewis Farren'e vermeye can atıyordu. Randolph yakınlarında gidebilecekleri bir yer vardı. Boş bir ambar.

Jack bu değişen Light'ların artan teklifleriyle yolculuğun tarzının değişmesi arasında bir bağlantı kurmuyordu. İlk defasında Ferguson elini bacağına attığında Jack hemen, "Hayır, sağolun bayım, ben ilgili değilim," demişti.

Daha önce de el atanlar olmuştu elbette. Sinemalarda genellikle. Bazen de mağazalarda kıyafet prova ederken. Jack hayır deyince, satıcı hemen, "Peki, bir de lacivert bleyzer'i deneyin," deyip konuyu kapatırdı.

Los Angeles'in yakışıklı on iki yaş çocukları bu tür şeylere tahammül etmeyi erken öğrenmiş olurlardı. Tıpkı güzel bir kadının metroda sıkıştırılmaya alışması gibi. İnsan sonunda, bu olayın günü mahvetmesine yol açmaksızın bir çare bulmayı öğreniyordu. Ferguson'unki gibi doğrudan yaklaşımlar yine tuzaklardan iyiydi. İnsan hayır deyip sıyrılıyordu bu türlüsünden.

Ya da... California'da sıyrılıyordu. Doğulu erkekler besbelli red cevabına karşı farklı tepki göstermekteydiler.

Ferguson arabayı ani bir frenle gıcırdatarak durdurmuş, "Sen bana sapık mı diyorsun?" diye bağırmıştı! "Şu işe bak, çocuğun birini arabana alıyorsun, sana sapık diyor!"

Jack ona şaşkın bakışlarla bakmıştı. Bu harekete hazırlıklı değildi. Araba apansız durunca kafasını da ön panele fena

çarpmıştı. Demin ona kahverengi gözlerinde tatlı bakışlarla bakmakta olan Ferguson şimdi onu öldürmeye hazırmış gibi bakıyordu.

"İn çabuk!" diye haykırmıştı. "Sapık olan sensin, ben değilim! Benim karım var! Çocuklarım var! Belki haberim olmayan piçlerim var! Sapık değilim ben! Sapık sensin, in çabuk arabamdan!"

Osmond'la karşılaştığından bu yana bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu Jack. Ferguson onu indirdikten sonra hemen gazlayıp çevreye çakıllar saçarak uzaklaşmıştı. Jack iki adım gerilemiş, oturup sırtını oradaki taş duvara dayamış, gülmeye başlamıştı. Bir plan yapmak şarttı. Bir zamanlar babası, "Her ciddi sorun için bir politika hazırlamak gereklidir," demiş, Morgan da ona hevesle katılmıştı. Ama Jack onun da aynı fikirde olmasının kendisini engellemesine izin verecek değildi.

Hazırladığı politika Bob Darrant olayında iyi sonuç vermiş olduğundan, Emory Ligh'da da başarılı olacağından emindi... ama bu arada üşüyor, burnu fena akıyordu". Keşke gitseydi Light buradan artık. Jack ağaçların arasından bakınca onu görebiliyordu. Elleri ceplerinde, ileri geri dolaşmaktaydı adam. Arabasının egzozundan dumanlar çıkıyordu. Ağaçlar aslında seyrekti. Her konaklama yeri gibi ortalık çöp varilleriyle, naylon torbalarla doluydu. Bira kutulan, hamburger kutuları. Pepsi şişeleri her yandaydı. Yanlışlıkla insanın ayağı çarpsa, tangırdayarak yuvarlanmaya hazırdılar. Şu çalılara da bir kadın külotu atılmıştı. Orada bir lastik... yaramaz şeyler de pek boldu. Zaten tuvaletin duvarları da yazı doluydu. Emory W. Light gibi birinin hoşlanacağı türden yazılar.

Diyar'ı özlüyorum, diye düşündü Jack. Buna hiç şaşmadı. Ohio'nun batısında, otoyol üzerinde, iki ağaç arasında durmuş titriyordu. Sırtında bir buçuk dolara aldığı ince bir kazak vardı. İri adamın bir an önce binip gitmesini bekliyordu.

Jack'in benimsediği politika çok basitti: İri elli insanları kendine düşman etme!

Birden çocuk rahatlayarak içini çekti. Oluyordu işte. Emory W. Light'ın yüzüne yarı öfkeli, yan tiksinti dolu bir ifade gelmişti. Arabasına yürüyüp bindi, hızla geri giderken oradan geçen kamyona bindirmesine ramak kaldı, sonra da dönüp uzaklaştı.

Jack çevresine bir kere daha bakındı. Berbat bir yerdi burası. Gözleri umumi tuvaletin arka duvarındaydı. Burada bir ölüm duygusu var gibi geliyordu ona. Yalnız bu konaklama yerinde değil, içinden geçmekte olduğu tüm bölgede. Bazen gözüyle bile görebiliyormuş gibi oluyordu ölümü.

Yuva özlemi tekrar döndü. Diyar'a, o koyu mavi göklerin altına, o kıvrılan ufkun karşısına dönmek istiyordu.

Ama öyle yapmak da Jerry Bledsoe değişikliklerine yol açıyordu.

O konuda bir şey bilmem... tek bildiğim, belki de sen öldürme fikrini biraz geniş tutuyorsun.

Tuvalete doğru ilerledi. Bu sefer gerçekten çişi gelmişti. Yolda üç kere hapşırdı. Yüzünü buruşturdu, boğazı karıncalandı. Hastalanıyordu, evet. Harika. Daha İndiana'ya bile gelmiş değildi. Hava soğuktu. Ormanın eşiğindeydi. Binecek araba bulamamıştı. Üstelik de has...

Düşünce yanda kesildi. Jack park yerine baktı, çenesi sarktı, ağzı açıldı. Bir an için pantolonunu ıslatacağından korktu. Göğsünden aşağıda kalan tüm organları kasılıvermişti.

Yirmi kadar boş park yerinin ötesinde Morgan Amca'nın koyu yeşil BMW'si toz içinde durmaktaydı. Yanılmasına imkân yoktu. Hem de hiç yoktu. California özel plakası. MLS, yani Morgan Luther Sloat. Hızla yol almışa benziyordu araba.

Ama eğer uçakla New Hampshire'a gittiyse, arabası nasıl burada olabilir? Jack sersemlemişti. Bu bir raslantı, Jack, yalnızca bir...

O sırada, paralı telefonun başındaki arkası dönük adamı gördü ve raslantı olmadığını anladı. Sırtında ordu artığı lacivert bir anorak vardı. İçi kürklüydü. Daha soğuk havaların ceketi. İster sırtı dönük olsun, ister olmasın, o geniş omuzlan, o koca sırtı kimseyle karıştırmaya olanak yoktu.

Telefondaki adam bu yana dönmek üzere kıpırdadı. Telefonu kulağıyla omzu arasına kıstırmıştı.

Jack tekrar erkekler tuvaletinin köşesinden geriye çekildi.

Beni gördü mü?

Hayır, diye cevap verdi kendi kendine. Hayır sanmıyorum. Ama...

Ama Yüzbaşı Farren ona Morgan'ın... yani öteki Morgan'ın koku alabildiğini, kediler nasıl farenin kokusunu alırsa, Jack'i öyle koklayabileceğini söylemişti. Koklamıştı da gerçekten adam onu. Jack o iğrenç ormanda saklandığı yerden adamın beyaz suratındaki o ifadeyi görebilmişti.

Bu Morgan da alırdı kokuyu. Zaman verilirse.

Köşeye doğru yaklaşan ayak sesleri.

Jack suratı korkudan uyuşarak sırt çantasını çekti, yere düşürdü. Geç kaldığını biliyordu. Yavaş davranmıştı. Şimdi Morgan köşeyi dönecek, onu ensesinden yakalayıp gülümseyecekti. Merhaba, Jacky, diyecekti. Oyun bitti artık, değil mi küçük velet! Uzun boylu, av ceketi giymiş bir adam köşenin önünden geçti, Jack'e ilgisiz bir bakışla baktı, su içmek için çeşmeye ilerledi.

Geri dönüyordu. Geri dönüyordu artık Jack. Suçluluk duymuyordu. En azından şimdilik. Yalnızca o korkuyu duyuyordu. Çantasını açtı. Speedy'nin şişesi oradaydı. İçindeki sıvının yüksekliği üç dört santim ancak vardı.

Hiçbir çocuğun yolculuk için o zehire ihtiyacı olmayabilir ama benim var Speedy, benim var!

Son yudumları kullanıyordu belki. Umurunda değildi. Geri dönüyordu oraya. Yüzüne bir gülümseme yayıldı, yüreğindeki korkuyu sanki inkâr etti. Dönüyordu artık.

Yine ayak sesleri. Bu seferki kesinlikle Morgan Amcaydı. Adımları sert, biraz da düzensizdi. Ama korkmuyordu artık Jack. Morgan Amca bir koku almıştı. Oysa köşeyi dönünce orada kimseyi göremeyecekti.

Jack soluk aldı, egzoz kokularını içine çekti, şişeyi dudaklarına doğru eğdi, kalan iki yudumun birini içti. Sonra gözlerini sımsıkı yumdu ve...

Bölüm: 16

WOLF

1

...güçlü bir güneş ışığı kapalı gözlerine değdi.

Sihirli iksirin boğucu tatlı kokusunun arasında bir başka koku daha alıyordu... sıcak hayvan kokusu. Seslerini de duyuyordu. Çevresinde hayvanlar vardı.

Jack gözlerini korkuyla açtı ama önce hiçbir şey göremedi... ışıktaki değişiklik öyle ani olmuştu ki, birisi apansız küçük bir odada iki yüz vatlık bir ampul yakmış gibi olmuştu.

Yanma sıcak, post kaplı bir şey değdi. Ürkütecek gibi değmedi... ya da Jack öyle umdu. Geçiyorum-acelem-var-eyvallah dermiş gibi değdi. O sıra ayağa kalkmaya çalışan Jack tekrar yere devrildi.

"Hey! Hey! Uzaklaş ondan! Hemen dedim sana!" Gür, sağlıklı busesi bir hayvan böğürmesi izledi. "Hay Allah! Aklınız yok mu sizin! Uzaklasın ondan ben gözünüzü oymadan!"

Jack'in gözleri Diyar ışığına alışmıştı artık. Hayvan sürüsünün orta yerinde duran dev gibi genç adamı gördü. Zarif hareketlerle hayvanların sağrılarına yavaşça vuruyor, onları dağıtmaya çalışıyordu. Jack doğrulup oturdu, hemen Speedy’nin şişesini buldu. Şişede çok değerli o son yudum

vardı. Onu yerine kaldırdı. Kendisine arkası dönük durmakta olan adamdan gözlerini hiç ayırmıyordu.

Uzun boyluydu. En azından bir seksen beş herhalde. Omuzları öyle genişti ki, bu boyuyla bile biraz oransız duruyordu. Upuzun, siyah, yağlı saçları, sırtında kürek kemiklerine kadar sarkmıştı. Hayvanların arasında kıpırdadığında kasları şişip açılıyordu. Sürüsünü Jack'den uzağa, batı yoluna doğru sürmeye çalışmaktaydı.

Dikkat çeken bir tipti. Arkası dönük olduğu halde. Ama Jack'i esas şaşırtan kıyafetiydi. Diyar'da gördüğü herkes, bu arada kendisi, hep bol pantolon, tunik, yelek giyiyordu.

Bu adamın ise sırtında mavi bir blucin tulum vardı.

Adam yüzünü dönünce Jack korkunç bir şokun boğazına doğru yükseldiğini hissetti. Hemen ayağa fırladı.

Elroy yaratıktı bu.

Sürünün çobanı Elroy yaratıktı!

2

Ama galiba da... değildi!

Jack belki bunu farkedecek kadar bile kalmazdı orada ama... korkusunun büyüklüğünden olduğu yerde donakalmıştı. Karşısındakini iyice görebilmesi ve onu izleyen olaylar... sinema olayı, kulübe olayı, Sunlight Yuvası olayı hep bu yüzden birbirini izledi. Avcının feneri gözünü aldığı için kaçamayan geyikten farkı yoktu.

Tulumlu adam yaklaşırken Jack düşündü: Elroy bu kadar uzun boylu, bu kadar geniş omuzlu değildi. Gözleri de sarıydı... Bu yaratığın gözleri pırıl pırıl, inanılmaz bir turuncu tonundaydı. O gözlere bakmak, içinde mum yakılmış bir

balkabağına bakmak gibiydi. Hem Elroy'un gülümsemesinde delilik ve cinayet izleri varken, bu adamın suratı kocaman, neşeli ve zararsızdı.

Ayakları çıplak, kocaman, yayıktı. Ayak parmakları ikili üçlü gruplar halinde toplanmış duruyordu. Üstleri çok tüylüydü. Elroy'unkiler gibi toynak değildi. Jack şaşkınlık, korku ve gülme isteğiyle yan sarhoştu.

Yaratık Jack'le arasındaki mesafeyi azaltıyordu. Gözleri daha da parlak bir turuncu olmuştu. Derken çamurlu bir elâ renge dönüştü. Jack bu arada o yüzdeki gülümsemenin dostça olduğu kadar şaşkınlık yansıttığım gördü. İki şeyi aynı anda anladı. Birincisi, bu yaratıktan bir zarar gelmeyeceğiydi. Zerre kadar bile. İkincisi de, çok zeki değildi karşısındaki. Belki zayıf değildi ama... hızlı olmadığı kesindi.

"Wolf!" dedi kıllı hayvan çocuk sırıtarak. Dili uzun ve sivriydi. Jack ürpererek onun tıpatıp kurda benzediğini düşündü. Wolf demek de kurt demekti zaten. Keçiye falan değil de kurda benziyordu. İnşallah zararsız diye düşünürken yanılmamışımdır, dedi içinden. O konuda bir hata yaptımsa... artık başka hata yapar mıyım diye korkmama gerek kalmaz zaten. Hiçbir zaman, "Wolf Wolf!" Elini uzatıyordu. Jack ellerin de ayaklar gibi tüylerle kaplı olduğunu gördü. Yalnız bu tüyler daha inceydi. Yakışıklıydı aslında. Avuçlarındaki tüyler daha gürdü. Renkleri de daha açıktı. Tayların kâkülleri gibi.

Tanrım, galiba benimle el sıkışmak istiyor!

Tedbirli davranıyordu ama aklına Tommy Amca gelmişti. Tommy Amca ona, insan el sıkışmayı asla reddetmemelidir, derdi. En kötü düşmanıyla bile. Sonradan istersen onunla ölümüne dövüş ama önce elini sık. Jack elini uzattı, acaba

kemiklerim kırılır mı diye düşündü... ya da elimi yer mi bu benim?

"Wolf! Wolf! Tokalaşalım hemen! Hemen!" Çocuk yaratık sevinçle bağırıyordu. "Hemen! Aferin, Wolf! Hemen! Wolf!"

Tüm taşkın hevesine rağmen Wolf un el sıkışı yumuşaktı. Avuç tüyleri de yastık gibi koruyordu insanın elini. Jack içinden, Sibirya ayısına benzeyen, saman kokan bir yaratıkta işçi tulumu ve candan tokalaşma, diye düşündü. Daha neler! Yoksa beni pazara kendi kilisesine falan mı davet edecek?

"Aferin Wolf a! Hemen! Hemen!" Wolf koca kollarını kendi bedenine sardı, güldü. Kendinden pek memnundu. Sonra Jack'in eline tekrar sarıldı.

Bu sefer pompalar gibi sallıyordu eli, Jack, benim de bir şey yapmam gerek, diye düşündü. Yoksa bu saf ve sevimli genç, güneş batana kadar sıkacak elimi.

"Hemen! Aferin Wolf!" Bu sözler yeni dostunun en sevdiği sözlerdi galiba. Wolf bunları Jack'in ağzından duyar duymaz elini bıraktı. Jack rahatladı. Deniz tutar gibi bir şey hissetmişti.

"Yabancısın, değil mi?" dedi Wolf. Tüylü ellerini tulumunun yan ceplerine soktu.

"Evet," dedi Jack de. Bu kelimenin buralardaki anlamının ne olduğunu düşünüyordu. Apayrı bir anlamı vardı besbelli. Belirgin bir anlam. "Evet, herhalde yabancıyım."

'Tabii öyle! Kokundan belli. Hemen! Anladım. Fena kokmuyor ama, biliyor musun? Komik kokuyor. Wolf! Benim adım bu. Wolf! Wolf! Wolf!" Başını arkaya atıp güldü. Sesi uluma gibi çıktı.

"Jack," dedi Jack de. "Jack Saw..."

Eli tekrar yakalandı, sallanmaya başladı.

"Sawyer," diye bitirdi sözünü Jack eli serbest kalınca. Gülümsedi. Birisi kafasına bir şey indirmiş gibi hissediyordu. Beş dakika önce pis bir hela duvarının ardında duruyordu. Şimdi ise burada, insandan çok hayvana benzeyen bu gençle birlikteydi.

Üstelik nezlesi de yok olmuştu.

3

"Wolf, Jack'le tanıştı! Jack Wolf la tanıştı! Hemen! Tamam! İyi! Ah, Tanrım! Ah, Jason! İnekler yola çıktı! Amma da salaklar! Wolf! Wolf!"

Bağırarak tepeden aşağı, yola doğru koştu. Sürüsünün yarısı yoldaydı gerçekten. Hayvanlar şaşkın şaşkın çevrelerine bakmıyor, sanki "deminki otlar nereye gitti" diye soruyorlardı. Aslında inekle koyun arası bir şeylerdi. Böyle bir melez soya ne denir acaba, diye merak etti.

Birden gülme krizi tuttu. Jack oturup gülmeye başladı. Ellerini ağzına kapatmış, ses çıkarmamaya çalışıyordu.

Hayvanların en büyüğünün yüksekliği yüz yirmi santimi aşmıyordu. Postları kürk gibiydi ama, Wolf un gözlerinin o çamurlu rengindeydi. Yani turuncu olarak parlamadığı zamanlardaki gibi. Dört ayaklarının üzerinde boynuz gibi çıkıntılar vardı. Hiçbir işe yaramayan şeyler. Wolf onları yoldan içeri aldı. Hayvanlar korku göstermeksizin, uslu uslu geldiler.

Jack hoşlanmıştı Wolf dan. İlk görüşte hoşlanmıştı. Tıpkı Elroy'dan ilk görüşte korkması ve nefret etmesi gibi. Çelişki

garipti, çünkü ikisi birbirine çok benziyordu. Tek farkı, Elroy'un daha çok keçiye, Wolf unsa kurda benzemesiydi.

Jack ağır adımlarla Wolf un sürüsünü otlatmakta olduğu yere yürüdü. Oatley Barında arka koridorda ayaklarının ucuna basa basa ilerlerken

Elroy'un kokusunu nasıl aldığım, onun varlığını nasıl hissettiğini hatırladı. Belki öteki dünyadaki bir koyun da Wolf'un kokusunu öyle alabilirdi. Elroy'un ellerinin nasıl kalınlaşıp kabuklaşmaya, biçim değiştirmeye başladığım hatırladı. Dişleri nasıl da uzuyor, siyah beneklerle dolu, sivri dişler oluyordu!

"Wolf!"

Wolf dönüp ona baktı. Gülümsüyordu. Gözleri yine parlak turuncuydu. Bir an hem vahşi, hem de zeki gözüktü. Sonra gözlerdeki ışık söndü, o çamurlu renk, o her zamanki şaşkın elâ gözler kaldı.

"Sen bir tür... kurt adam mısın?"

'Tabii öyleyim," diye gülümsedi Wolf. "Üstüne bastın, Jack. Wolf!"

Jack bir kayaya oturdu, düşünceli gözlerle Wolf a baktı. Artık hiçbir şeyin kendisini şaşırtamayacağını sanıyordu ama, Wolf bu işi de pek güzel başardı.

"Baban nasıl, Jack?" diye sordu o rahat sesiyle. "Phil ne alemde bu günlerde? Wolf!"

4

Jack bağlantıyı kurmaya çalıştı. Sanki beyni boşalmış gibi oldu. Bir an kafası bomboş, oturakaldı, sonra Wolf'un yüzünün değiştiğini gördü. O mutlu, çocuksu merak ifadesi

gitmiş, yerine bir hüzün gelmişti. Burun delikleri hızla açılıp kapanıyordu.

"Öldü, değil mi? Wolf! Üzüldüm, Jack. Ne budalayım! Budalayım!" Wolf eliyle kendi alnına bir tokat attı, acısından bu sefer gerçek anlamıyla uludu. Çıkardığı ses Jack'in kanım dondurdu. Sürünün çobanı tedirgin bakışlarla çevresine baktı.

"Ziyanı yok," dedi Jack. Kendi sesi kulağına sanki başkası konuşuyormuş gibi geldi. "Ama... nereden bildin sen?"

"Kokun değişti," dedi Wolf rahatlıkla. "Öldüğünü senin çıkardığın kokudan anladım. Zavallı Phil! Ne iyi adamdı! Sana açıkça söyleyebilirim, Jack! Baban çok iyi adamdı! Wolf!"

"Evet," dedi Jack de. "Ama onu nereden tanıyorsun? Babam olduğunu nasıl anladın?"

Wolf sanki bu soru çok basitmiş de cevap gerektirmiyormuş gibi baktı Jack'e. "Onun da kokusunu hatırlıyorum elbette. Kurtlar tüm kokuları hatırlarlar. Senin kokun da onunki gibi."

Jack kendini yere atıp tepine bağıra gülmek istiyordu. İnsanlar ona gözlerinin, ağzının babasına benzediğini çok söylerlerdi. Ama babası gibi koktuğunu kimse, söylememişti bugüne, kadar. Herhalde bu işte çılgın bir mantık vardı.

"Onu nasıl tanıdın?" diye sordu.

Wolf şaşalamış göründü. "Ötekiyle birlikte geldi," dedi sonunda. "Orris'den gelenle. Ben çok küçüktüm. Öteki kötüydü. Bizden bazılarını çaldı. Baban bilmiyordu." Bunu aceleyle eklemişti. Sanki Jack kızacakmış gibi geliyordu ona. "Wolf! Yoo! Baban iyiydi. Phil. Ama öteki..."

Başım ağır ağır iki yana sallıyordu. Yüzündeki ifade açıktı. Bir çocukluk kâbusu yaşıyordu.

"Kötü," dedi. "Bu dünyada kendine bir yer yaptı demişti babam. Çoğu zaman İkizlisinin içindeydi ama senin dünyandan gelmeydi. Onun kötü olduğunu biliyorduk. Ama kim inanır kurtlara? Kimse! Baban da biliyordu onun kötü olduğunu. Ama kokusunu bizim kadar alamıyordu. Bu kadar çok kötü olduğunu bilemiyordu."

Wolf başını arkaya atıp tekrar uludu, sesi göklerde yankılandı.

Ara Bölüm

SLOAT BU DÜNYADA (II)

Morgan Sloat bu parkayı satın alırken Kayalık dağlarının doğusunun 1 Ekim'den itibaren buzlar diyarı olduğunu sanmaktaydı. Şimdi ise vücudundan nehirler gibi terler boşalıyordu. Elini parkasının cebine attı, küçük çelik bir kutu çıkardı. Kilidinin altında on minik düğme vardı. Birkaçına dikkatle bastı, kutunun üzerindeki ekranda birtakım sayılar gözüktü. Dünyanın en küçük kasası, diye reklâm edilmekteydi bu âlet. Onu Zürih'ten almıştı. Satan şirketin dediğine göre, ölü yakma fırınında bir hafta kalsa, karbonçelik gövdesi yine de erimeyecekti.

Kapak çıt diye açıldı.

Sloat iki minik kadife açtı, yirmi yıldan beri sakladığı bir şeye baktı. Bunca derde sebep olan o velet doğmadan çok öncesinden beri. Teneke bir anahtardı. Bir zamanlar bir oyuncak kurşun askerin kurma anahtarıydı. Sloat o oyuncağı California'nın Point Venuti denilen kasabasında, küçük bir dükkânın vitrininde görmüştü. Karşı koyamadığı, koymak da istemediği bir dürtüyle dükkâna girip askeri beş dolara satın almıştı. İstediği asker değildi zaten. Dikkatini çeken şey, anahtardı. Dükkândan çıkar çıkmaz anahtarı çıkarıp cebine atmış, askeri de sokaktaki çöp variline fırlatmıştı.

Lewisburg otoparkında, arabasının yanında dururken anahtarı kaldırıp baktı. Tıpkı Jack'in mızrabı gibi, bu anahtar

da Diyar'da bambaşka bir «ey haline geliyordu. Bir keresinde Diyar'dan dönerken anahtarı işyeri binasının giriş holünde yere düşürmüştü. Herhalde içinde Diyar sinirinden biraz kalmış olmalıydı ki, bir saat sonra Jerry Bledsoe denilen o aptal orada oluvermişti. Eline mi almıştı Jerry onu? Ya da belki üstüne basmıştı. Sloat bilmiyordu. Aldırmıyordu da. Jerry'den hoşlanmazdı zaten. Ustabaşının çifte sigortası olduğuna göre karısının da durumu eskisinden iyiydi. Anahtarı bulan Phil Sawyer olmuştu sonunda. Morgan'a geri verirken, "Al, Morg, uğurundu galiba, değil mi?" demişti. "Zavallı Jerry götürüldükten sonra lobide buldum."

Evet, lobide. Her şeyin yanık koktuğu lobide. Her şeyin yanıp kavrulduğu lobide.

Bir tek bu teneke anahtar sağlam kalmıştı orada.

Öteki dünyada garip bir yıldırım fırlatma kaynağı haline dönüşüyordu bu anahtar. Sloat onu ince bir gümüş zincirle boynuna astı.

"Sana geliyorum, Jacky," dedi hemen hemen şefkatli bir sesle. "Bu gülünç oyunu bir sona vardırmanın zamanı geldi artık."

Bölüm: 17

KURTLA SÜRÜ

1

Wolf bir sürü şey anlattı, bir ara ayağa kalkıp sürüden yol üstüne çıkan hayvanları geri çağırdı, yarım mil kadar batıdaki dereye doğru sürdü. Jack ona nerede oturduğunu sorunca Wolf kolunu belli belirsiz kuzeye doğru salladı. Ailesiyle birlikte oturduğunu söyledi. Jack biraz açıklamasını isteyince şaşırmış göründü, karısı ve çocukları olmadığını belirtti. Wolf un "Koca Dolunay" dedikleri döneme ulaşmasına daha bir iki yıl vardı. O günü sabırsızlıkla beklediği yüzündeki o heves dolu, saf gülümsemeden belliydi.

"Ama ailemle oturuyorum dedin!"

"Ha, ailem! Onlar! Wolf!" diye güldü Wolf. 'Tabii. Onlar! Hep bir arada otururuz. Sürüyü kollamak gerek, anlarsın ya! Onun sürüsünü."

"Kraliçenin mi?"

"Evet. İnşallah hiçbir zaman ölmez kraliçemiz." Wolf sağ yumruğunu alnına dayayıp eğilerek garip bir selâm çaktı.

Jack'in daha sonra sorduğu sorular durumu biraz daha açıklar gibi oldu. Ya da Jack'e öyle geldi. Wolf bekârdı. Bu kelime ona pek yakışmasa da... durum öyleydi. Sözünü ettiği aile pek kocaman bir aileydi. Açıkçası,

Kurtlar ailesiydi. Göçebe, ama sapma kadar sadık bir ırktılar. Dış Bölge'nin doğusunda, yerleşme yerlerinin batısında bulunan boş alanda sağa sola göçerek yaşayıp gidiyorlardı.'

Wolflar sağlam, güvenilir işçilerdi genellikle. Güçleri efsaneleşmişti. Cesaretleri ün salmıştı. İçlerinden bazıları doğuya, yerleşme yerlerine gitmiş, orada Kraliçeye muhafız olarak, asker olarak, hatta özel muhafız olarak hizmet ediyorlardı. Wolf un anlattığına göre hayatlarında iki önemli şey vardı: Biri Kraliçe, ikincisi de aileydi. Wolfların çoğu kraliçeye böyle sürü güderek hizmet ediyordu.

Bu inek-koyunlar Diyar'ın gerek et, gerek yün, gerekse yağ için en belli başlı kaynağıydı. Wolf bunu doğrudan söylemiyordu ama, Jack dinlediklerinden bu anlamı çıkarıyordu. Tüm sürüler kraliçeye aitti. Çobanlık işini, ta başlangıçtan beri hep Wolflar yapıyordu. İşleri buydu. Jack'in aklına Bufalo'larla Kızılderililer gelmişti... tabii beyaz adam o bölgelere gelip dengeyi bozana kadar.

Jack ellerini ensesinde kenetlemiş, sırtüstü yatıyordu. Benliğini harikulade bir barış ve huzur duygusu kaplamıştı.

"Ne oldu, Jack?"

"Hiçbir şey," diye gülümsedi Jack. "Wolf, aydede yuvarlak olduğunda sen gerçekten kurt haline geliyor musun?"

"Elbette geliyorum!" diye karşılık verdi Wolf. Pek şaşırmışa benziyordu. Sanki Jack ona, tuvalete gittikten sonra pantolonunu çeker misin diye sormuşçasına şaşırmıştı. "Yabancılar öyle olmuyor, değil mi? Phil söylemişti bana olmadıklarını."

"Ya... sürü?" diye sordu Jack. "Sen değişince onlar..."

Wolf ciddi bir sesle anlattı. "Yo, değiştiğimiz zaman sürünün yanma gitmeyiz. Jason aşkına! Elbette gitmeyiz! Gidersek yeriz onları, anlamıyor musun? Sürüsünü yiyen Wolf ise öldürülerek cezalandırılır. İyi Çiftçilik Kitabında öyle yazılı. Wolf! Wolf? Ay yuvarlak olduğu zaman gidebileceğimiz yerler vardır. Sürünün gideceği yerler de vardır. Onlar aptaldır ama, dolunayda bizden uzak durmasını bilirler. Wolf! Bildikleri de iyi tabii!"

"Ama eğer sürünün hayvanlarını yemiyorsanız, ne yiyorsunuz o halde?"

"Sen de baban gibi habire soru soruyorsun. Wolf! Ama ziyanı yok. Evet, et yiyoruz. Elbette et yiyoruz. Kurt değil miyiz biz?"

Diyar'daki herkes gibi Wolf da pek esrarengizdi. Hem harikulade, hem de ürküntü verici bir esrar vardı onda da. Jack'in babasıyla Morgan Sloat'u tanıması, onların İkizlilerini defalarca görmüş olması da esrarengizliğine katkıda bulunuyordu. Ama tüm sebep o değildi. Wolf un her söylediği söz Jack'in aklına bir düzine yeni soru getirmekteydi. O soruların da çoğuna Wolf ya cevap vermiyor, ya da veremiyordu.

Philip Sawtelle'le Orris'in ziyaretleri bunlardan biriydi. Onlar geldiklerinde Wolf daha "küçük ay" dönemindeydi. İki kız kardeşi ve annesiyle birlikte oturuyordu. Konuklar yalnızca oradan geçmekteydiler. Jack'in şimdi yaptığı gibi. Ama onlar doğudan batıya değil, batıdan doğuya gidiyorlardı. Wolf bunları anlatırken Jack'e, "Doğrusunu istersen bu kadar batıya gelmiş olduğu halde daha batıya giden ilk insan seni görüyorum," demişti.

Çocukluğunda gördüğü o konukların ikisi de neşeli insanlardı. Sorunlar sonradan çıkmıştı ortaya. Yani Orris'den gelen sorunlar. Ancak Jack'in babasının ortağı kendine bu dünyada bir yer edindikten sonra çıkmıştı. Wolf bunu tekrar tekrar söylüyordu. Ama bu sefer galiba Sloat'dan söz ediyor, onun Orris gibi gözüktüğünü anlatıyordu. Wolf un anlattığına göre Morgan onun kız kardeşlerinden birini çalmıştı. Annesi yavrunun çalındığını öğrendikten sonra bir ay boyunca hep kendi pençelerini ısırmış durmuştu. Zaman zaman başka Wolfları da çalıyordu Morgan. Wolf sesini alçaktı, yüzünden bâtıl korkularla dolu bir ifadeyle Jack'e topal adamın bu kurtları öteki dünyaya götürdüğünü, yani yabancıların diyarına götürdüğünü, onlara orada sürüyü yemesini öğrettiğini söylemekteydi.

Jack, "Bu sizin gibiler için çok kötü bir şey, öyle değil mi?" diye sordu.

Wolf un cevabı basitti. "Lanetlenir öyleleri!"

Jack başlangıçta Morgan'ın bu Wolfları kaçırdığını sanmıştı. Ama dinlerken, durumun pek de öyle olmadığını anladı. Çalınan, bu yaratıkların zihinleriydi. Yani kraliçeye bağlılıklarını bir kenara atıp Morgan'a bağlanıyorlardı. Morgan Sloat'a, ya da Orris'li Morgan'a. Buradan doğal olarak aklına Elroy geldi.

Sürüsünü yiyen bir kurt öldürülerek cezalandırılır.

Sonra da yeşil arabalarını durdurup kendisine yol soran, şeker veren, onu arabalarına bindirmeye çalışan adamları hatırladı. O gözler. Değişiyordu o gözler.

Öyleleri lanetlenir.

O kendine bu dünyada bir yer edindi.

Şu ana kadar Jack kendini güvende ve sevinç içinde hissediyordu. Diyar'a döndüğüne, bu temiz havayı soluduğuna memnundu. Ohio'nun o gri havasından çok daha hoştu burası. Sonra yanında da kocaman, dostça davranışlı Wolf vardı. Issız bir yöredeydiler. Çevrelerinde başka hiç kimse yoktu.

Kendine bu dünyada bir yer edindi.

Wolfa babasını sordu. Yani bu dünyadaki Philip Sawyer'i. Ama Wolf yalnızca başını iki yana sallamakla yetindi. Az sonra, iyi adamdı, dedi. İkizlisi de vardı. Kendisi bir Yabancı'ydı. Ama Wolf un bildiği bu kadarla kalıyordu. İkizli demek, bir tür kardeşlik demek oluyordu. Ondan ötesine aklı ermiyordu Wolf un. Philip Sawyer'i de tarif edemiyordu. Hatırlamıyordu çünkü. Bir tek kokusunu hatırlıyordu. Tüm yabancılar görünüşte iyi olurdu ama, aslında gerçekten iyi olan bir tek Phil Sawyer'di ona göre. Bir keresinde Wolfa ve kardeşlerine hediyeler getirmişti. Geçiş yaparken değişmeyen bu hediyelerden biri de Wolf un giydiği iş tulumuydu.

"Hep giyerim," diye anlatıyordu. "Beş yıl kadar giydikten sonra annem atmamı istedi. Eskidi artık dedi. Küçüldü dedi! Wolf! Ama ben vazgeçmedim. Sonunda annem bir davulcudan kumaş aldı. Batıya doğru gitmekte olan bir davulcudan. Kaç para verdi, bilmiyorum, doğrusu, Wolf! sormaya da korkuyorum, Jack. Kumaşı maviye boyadı, bana altı tulum dikti. Babanın getirdiklerini şimdi yatarken kullanıyorum. Wolf! Wolf! Yastık yapıyorum kendime." Wolf tatlı tatlı gülümsedi. Bu, Jack'e pek dokundu, uzanıp onun elini tuttu. Eski hayatında olsa bunu asla yapmazdı. Şu anda, yapmamakla bir şeyler kaybettiğine inanıyordu. Wolf un sıcak, güçlü elini tutmak çok hoşuna gitmişti.

"Babamı sevdiğine memnun oldum, Wolf," dedi.

"Severdim! Severdim! Wolf! Wolf!"

Tam o sırada yer yerinden oynadı.

2

Wolf konuşmayı kesti, şaşkın bakışlarla çevresine baktı.

"Wolf? Ne olu..."

"Şşşş!"

O sırada Jack de duydu. Wolf un duyarlı kulakları sesi daha önce farketmişti ama, az sonra artmıştı ses. Çok geçmeden, sağır sultanın duyabileceği hale gelmişti. Hayvanlar da çevrelerine baktılar, sonra sesin kaynağından uzaklaşmaya çalıştılar, birbirini ite kaka kaçıştılar. Sanki bir radyo oyununda birisinin çarşaf yırttığını anlatmak için yapılan efektti. Çok ağır yırtılan bir çarşaf. Ama ses artıyor, artıyordu. Sonunda Jack çıldıracağını sandı.

Wolf ayağa sıçradı. Şaşkın, aklı karışmış, korku içindeydi. Mırıltıya benzeyen yırtılma sesi daha da yükseldi, sürü de avazı çıktığı kadar melemeye koyuldu. Hayvanların bir kısmı dereye giriyordu. Jack içlerinden birinin pof diye suya devrildiğini gördü. Arkadaşları itiştirmişti onu. Hayvan kötü bir çığlık kopardı. Bir başka inek-koyun, onun üzerine devrildi. Derenin karşı yamacı alçak ve ıslaktı. Yeşil otlar, çamurlar kaplamıştı orayı. İnek-koyunlardan bazıları o tarafa varmayı başardı, hemen çamura bulandılar.

"Salak hayvanlar!" diye bağırdı Wolf onlara! Yamaçtan aşağı, dereye doğru koştu. Orada ilk devrilen hayvan zaten ölmek üzereydi.

"Wolf!" diye bağırdı Jack. Ama Wolf onu duyamıyordu. Yırtılma sesi öyle güçlenmişti ki Jack zaten kendi sesini bile zor duyuyordu. Başını hafif sağa çevirdi, derenin kendinden yana olan kıyısına baktı, ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Havaya bir şeyler oluyordu orada. Yerden bir metre yükseklikteki hava dönmeye, kıpırdamaya başlamıştı. Jack havanın içindeki o delikten Batı Yolu'nu görebiliyordu ama, yol bulanıktı. Sıcak havada yerden yükselen dumanların ardındaymış gibi titriyordu görüntü.

Havayı yara gibi çeken bir şey var... bir şey geliyor... bizim taraftan? Ah, Jason, ben de gelirken böyle mi yapıyorum? Ama o korkunun arasında bile biliyordu kendisinin böyle gelmediğini.

Böyle gelenin kim olabileceği hakkında da bir fikri vardı.

Hemen tepeden aşağı koşmaya başladı.

3

Yırtılma sesi devam edip gidiyordu. Wolf derede dizüstü çökmüştü. İkinci devrilen hayvanın ayağa kalkmasına yardım ediyordu. Alttaki ilk devrilen, suyla sürüklenmeye başladı. Vücudu hareketsizdi.

"Kalk ayağa! Jason belâm versin! Kalk ayağa! Wolf!"

Hayvanı itiyor, kakıyor, kalkabilmesi için elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Sonunda iki kolunu hayvanın karnına sarıp yukarıya doğru çekti. "WOLF! HEMEN, HAYDİ!" diye bağırdı. Gömleğinin kolları pazularının hizasından yarıldı. Her yanından sular saçılan Wolf, gözleri turuncu alevler gibi parlayarak ayağa fırladı. Mavi tulumu suyu emince siyah gibi olmuştu. Hayvanın burun" deliklerinden sular boşalıyordu.

Wolf onu köpek yavrusu gibi bağrına bastı. Hayvanın gözleri ak ak bakıyordu.

"Wolf!" diye bağırdı Jack, "Morgan bu! Gelen..."

Wolf avazı çıktığı kadar, "Sürü!" diye geri bağırdı ona. "Wolf! Wolf! Zavallı sürüm! Jack, sakın sen..."

Gerisi duyulamadı. Yerleri titreten bir gök gürültüsünün arasında kayboldu. Gök gürültüsü bir an için o lanet olası, tekdüze yırtılma sesini bile bastırdı. Wolf un hayvanları kadar şaşkın durumda olan Jack başım kaldırıp masmavi masum gökyüzüne baktı. Bir iki beyaz bulutcuktan başka bir şey yoktu gökte.

Gök gürültüsü Wolf un sürüsünü büsbütün paniğe uğrattı. Kaçmaya çalışırken aptallıkları yüzünden birbirine çarptılar, sulara yuvarlandılar. Jack kemik kırılması sesleri, peşinden melemeler, acılı çığlıklar duydu. Wolf öfkeyle bağırıyordu. Kurtarmaya çalıştığı hayvanı kucağından düşürdü, derenin karşı kıyısındaki çamurlara doğru koştu.

Daha o oraya ulaşamadan önce beş altı hayvan ona çarpıp devirdiler. Sular fışkırdı, ışıklandı. Jack zavallı Wolf un o budala hayvanların ayakları altında ezilip boğulma tehlikesiyle yüz yüze olduğunu gördü.

Hemen dereye doğru koştu. Sular, kalkan çamurdan kapkara kesilmişti. Akıntı sürekli olarak Jack'i devirmeye çalışır gibiydi. Meleyen bir hayvan, gözleri yuvalarında dönerek yanıbaşından koştu, Jack'i de devirmesine ramak kaldı. Jack yüzüne sıçrayan suların gözlerine dolmasını engellemeye çalıştı.

Artık o bir tek ses tüm dünyayı doldurmuş gibiydi:

Wolf. Morgan'a aldırma. Hiç değilse şimdilik aldırma. Wolf un başı dertte.

Wolf un ıslak başı bir an suların üzerinde belirdi, sonra üç hayvan birden o yana seyirtti, Jack yalnızca o tüylü eli görebildi. Tekrar ilerledi. Hayvanların arasından geçmeye uğraşıyordu. Bazıları hâlâ ayaktaydı inek-koyunların. Bir kısmı da devrilmiş, boğuluyordu.

"Jack!" Bu ses yırtılma sesini de bastırdı. Jack'in tanıdığı bir sesti bu.

Morgan Amca'nın sesi.

"Jack!"

Bir gök gürültüsü daha duyuldu. Bu seferki göklerde top atışları gibi yuvarlana yuvarlana uzaklaştı.

Jack soluk soluğa, ıslak saçları gözlerine girerken dönüp omzunun üzerinden geriye baktı. Lewisburg-Ohio yakınındaki konaklama yerine doğru bakıyordu aslında. Bozuk bir camın ardından görür gibi görüyordu orayı. Ama görüyordu yine de. Tuvaletin duvarı, dönüp duran havanın hemen solundaydı. Bir Chevrolet pikabın arka tamponu sağda gözüküyordu. Daha beş dakika önce Wolf la ikisinin sakin sakin oturup konuştukları yerde duruyordu Chevrolet. İkisinin orta yerinde Morgan Sloat, tıpkı Amiral Byrd'in Güney Kutbuna saldırısını hatırlatır biçimde dikilmişti. Kocaman, kırmızı suratı cinayet işleyecek kadar öfkeliydi. Öfke... ve bir şey ha. Zafer mi? Evet. Jack emindi bu ifadenin zafer olduğundan.

Derenin ortasında, kasıklarına kadar gelen suda durdu. Yanından hayvanlar geçiyordu ikide bir. Meliyor, böğürüyorlardı. Jack'in iri iri açılmış gözleri gerçeğin

dokusunda açılan o deliğe bakıyordu. Ağzı daha da fazla açılmıştı.

Beni buldu, ah Tanrım, beni buldu.

"Oradasın demek, taşkafa velet seni!" diye bağırdı Morgan ona. Sesi ulaşıyordu ama, bir dünyanın gerçeğinden ötekinin gerçeğine gelirken biraz boğuklaşıyordu. Telefon kulübesinin içinde bağıran birinin sesini dinlemek gibiydi. "Şimdi göreceğiz, değil mi? Değil mi?"

Morgan bir adım attı. Yüzü yumuşak plastikten yapılmış gibi titriyordu. Jack onun avucunda bir şey tutmakta olduğunu gördü. Boynuna asılmış duran bir şeyi tutuyordu. Küçük, parlak, gümüş rengi bir şey.

Felç olmuş gibi duruyordu Jack. Sloat iki evren arasındaki delikten ilerlemekteydi. Yaklaştıkça değişmeye başladı. Yatırımcı, toprak spekülatörü, Hollywood ajanı Morgan Sloat'dan, Orris'li Morgan'a doğru değişiyordu. Ölmekte olan kraliçenin tahtının varisine. Kırmızı, sarkık yanakları inceldi, renkleri soldu. Saçları yeniden çıktı, alnını çerçeveledi. Morgan'ın İkizlisinin uzun saçları vardı. Omuzlarına kadar, siyah, ölü görünümlü saçlar. Ensesinde bir kurdeleyle bağlamıştı onları. Ama çoğu da kurdeleden kurtulmuştu.

Parkası titrer gibi oldu, bir an gözden kayboldu, sonra pelerin ve kapişon halinde yeniden belirdi.

Morgan Sloat'un ayağındaki süet çizmeler, dizden yukarıya varan koyu renk deri çizmelere dönüştü. Üst uçları kıvrılmıştı. Birinin kenarına bir de bıçak sokuluydu.

Avucunda tuttuğu ufacık, parlak şey ise bu arada mavi alevler püsküren bir yıldırım âletine dönüşmüştü.

Bir yıldırım... Ah, Taftam... elinde...

"Jack!"

Bu seferki sesleniş, ağzı su dolu birinin sesiydi.

Jack olduğu yerde döndü, hayvanlardan birine çarpmaktan zor kurtuldu. Wolf un başının tekrar battığım gördü. Ellerinin ikisi de havada sallanıyordu. Jack oraya atıldı. Yolda hayvanlardan birinin sağrısı ona fena çarptı, Jack devrildi, soluk alırken ciğerlerine su doldu. Çabucak tekrar ayağa kalktı. Öksürüyor, boğulmamaya uğraşıyordu. Bir eliyle koynunu yoklayıp şişeyi aradı. Belki suya düşmüştür diye korkuyordu. Yoo, hâlâ yerindeydi.

"Çocuk! Dön de bana bak, çocuk!"

Vakit yok, Morgan, üzgünüm! Senin yıldırımından kurtulmaya çalışmadan önce, Wolf'un sürüsü yüzünden boğulmaktan kurtulmaya bakmam gerek. Önce...

Mavi alev Jack'in omuz başından cızlayarak geçti. Derenin çamurlu kıyısında duran hayvanlardan birine çarptı, zavallı hayvan dinamit yutmuş gibi olduğu yerde patlayıverdi. Çevresine iğne gibi ince kan damlaları fışkırdı, Jack ortalığa yağmur gibi et lokmalarının yağdığını gördü.

"Dön de bana bak, çocuk!" Bu emirdeki gücü hissedebiliyordu. Sesin kuvveti sanki Jack'in yüzünü avuçlarına almış, çevirmeye uğraşıyormuş gibiydi.

Wolf tekrar debelenip doğruldu. Saçları suratına yapışmıştı. Kamaşan gözleri İngiliz çoban köpekleri gibi bakıyordu. Öksürüyor, sendeliyor, sanki nerede olduğunu bilmiyordu.

"Wolf!" diye bağırdı Jack. Ama o anda gök gürültüsü tekrar patladı, onun sesini bastırdı.

Wolf eğildi, çamurlu sulara kustu. Bir an sonra bir hayvan daha gelip çarptı, Wolf bir daha sulara gömüldü.

Tamam, artık, diye düşündü Jack umutsuzluk içinde. Bu seferki tamam... gitti artık. Öyle olmalı. Onu unutup buradan kaçmalıyım...

Ama yine de Wolf a doğru gidiyordu. Yoluna çıkan hayvanları iterek yaklaşıyordu arkadaşına.

"Jason!" diye bağırdı Orris'li Morgan. Jack anladı. Diyar'ın Tanrısına seslenmiyor, Jack'in adını haykırıyordu. Burada Jack değildi o. Jason'du. Ama kraliçenin bebekliğinde ölmüştü...

Tekrar o cızırtılı elektrik geçti yanından? Âdeta saçlarının içinde geçti. Öteki kıyıya çarptı, Wolf un hayvanlarından birini daha duman etti. Yoo, tam da yok etmemişti hayvanı. Bacaklar hâlâ oradaydı. Çamura dört tane direk gibi saplanmıştı. Jack bakarken dört yana devrildiler. "DÖN DE BANA BAK, ALLAH BELÂNI VERSİN!" Sudayız. Neden suya atıp bizi kebap etmiyor? Beni de, Wolf u da, bütün hayvanları da?

Birden beşinci sınıf fizik bilgisini hatırladı. Elektrik bir kere suya değdi mi, her yana birden gidebilirdi... eski çıktığı kaynağa bile.

Wolf un sular altındaki yüzünü görmek zihninden o düşünceleri uzaklaştırdı. Hâlâ sağdı Wolf. Ama inek koyunlardan birinin altındaydı. Hayvan yaralı değildi. Yalnızca korkudan donakalmıştı olduğu yerde. Wolf un elleri acıklı, umutsuz bir enerjiyle hareket halindeydi. Jack yaklaşırken ellerden biri hareketsizleşti, yüzmeye başladı.

Jack hiç yavaşlamadan sol omzunu alçalttı, inek-koyuna olanca hızıyla çarptırdı.

Hayvan yavru falan değildi. Jack belki onu yerinden bile kıpırdatamazdı. Hele de akıntı böyle ters gelirken. Ama Diyar hayvanları küçük olduğundan, Jack de olanca gücünü kullandığından, hayvan sendeledi, bir an için olduğu yere oturdu, sonra kıyıya doğru attı kendini. Jack, Wolf un elini yakaladı, olanca kuvvetiyle asılıp çekti.

Wolf ağaç gövdesi gibi isteksizce çıktı yüze. Gözleri yan kapalı, dalgın bakıyordu. Kulaklarından, burnundan, ağzından sular boşalmaktaydı. Dudakları mosmor kesilmişti.

Jack, Wolf u tutmuş dururken sağlarından ve sollarından birer mavi alev daha geçti. İkisi derenin içinde vals yapmaya çalışan iki sarhoşa berkiyorlardı. Çamurlu kıyıda bir hayvan daha parçalanıp havaya uçtu. Alevler çamurların üzerine saçıldı, sonra kuru yere uzandılar. "Wolf!" diye bağırdı Jack, "Wolf! Tanrı aşkına!" "Auuuh!" diye inledi Wolf. Jack'in omzu üzerinden çamurlu sulara kustu. "Auuuuhh!"

Jack artık Morgan'ı kıyıda görebiliyordu. Uzun boylu, siyah pelerinli biri. Kapişonu o vampir suratım pek bir beyaz göstermekteydi. Diyar sihiri burada bile belli ediyordu kendini. Morgan şişman değildi burada, yüzü bile incelmiş, yakışıklı olmuştu. Elindeki yıldırımı uzattıkça havayı mavi alevlerle yarılıyordu.

"Sen de, salak dostun da!" diye haykırdı Morgan. Dudakları bir zafer gülümsemesiyle yayılmıştı. Sarı dişleri, Jack'in bir an için hayal ettiği güzelliği de süpürüp götürdü.

Wolf bir çığlık atıp Jack'in kollarında sarsıldı. Morgan'a bakıyordu. Gözleri turuncu birer ateşti. Nefret ve korkuyla parlıyorlardı.

"Seni şeytan!" diye bağırdı Wolf. "Seni şeytan! Kız kardeşim! Can kız kardeşim! Wolf! Wolf! Seni şeytan!"

Jack şişeyi koynundan çekti, içinde zaten bir tek yudum vardı. Tek koluyla Wolf u tutamazdı. Zaten de tutamıyordu. Wolf da kendi kendine ayakta durabilecek halde değildi. Neyse, önemi yoktu. Onu zaten öteki dünyaya götüremezdi yanında... yoksa götürebilir miydi?

"Seni şeytan!" diye bağırdı Wolf yine. Ağlıyordu. Islak suratı Jack'in kolu üzerinden kaymaktaydı. Mavi tulumunun sırtı sularda balon gibi kabardı, yüzdü.

Ortalık yanan ot ve hayvan kokularıyla doluydu. Gök gürültüleri kıyameti koparıyordu.

Bu sefer alev öylesine yakından geçti ki, Jack burun deliklerinin kıvrıldığını hissetti.

"EVET; İKİNİZ DE!" diye haykırdı Morgan. "YOLUMA ÇIKMAYI ÖĞRETECEĞİM SİZE! YAKIP KAVURACAĞIM İKİNİZİ DE! MAHVEDECEĞİM SİZİ!"

"Wolf, tutun," diye seslendi Jack. Arkadaşını doğrultma çabasından vazgeçti. Yalnızca elini kendi avucuna alıp sımsıkı tuttu. 'Tutun bana, anladın mı?" "Wolf!"

Jack şişeyi dudaklarına dikip kaldırdı, çürümüş üzümlerin o iğrenç tadı son defa olarak ağzına yayıldı. Şişe artık boştu. Yutkunurken Morgan'ın yıldırımlarından birinin şişenin camına çarptığını duydu ama cam kırılma sesi pek uzaktan geldi... bir elektrik tıkırtısından ibaret kaldı. Morgan'ın öfkeli haykırışları gibi.

Bir deliğe geri geri düşüyormuş gibi hissetti. Bir mezar belki. Wolf un elini öyle sıkı tutuyordu ki, acısından inledi. Başı dönüyordu. Derken güneş ışığı yok oldu. Ekim ayının o gri ışığına dönüştü. Jack'in yüzüne soğuk yağmur damlaları çarptı. İçinde durmakta olduğu suyun deminkinden çok daha

soğuk olduğunu hissetti. Uzaklardan bir uğultu duyuluyordu. Oto yoldaki motor gürültüsü. Ama tam tepesinden gelmekteydi ses.

İmkânsız... diye düşündü. Ama gerçekten imkânsız mıydı? Bir an hayalinde Diyar kamyonları belirdi...

Döndüm... diye düşündü sonra. Aynı yere, aynı zamana döndüm.

Hapşırdı.

Nezlesi de geri dönmüştü.

Ama iki şey vardı ki... onlar eskisinin aynısı değildi.

Tuvalet yoktu burada. Üstten geçen otoyolun altındaki buz gibi suyun içinde durmaktaydılar.

Wolf da yanındaydı. İkinci değişiklik buydu.

Ve Wolf avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Bölüm: 18

WOLF SİNEMAYA GİDİYOR

1

Tepelerinden bir kamyon daha gürleyerek geçti, motorunu kükretti. Üst geçit sarsılıyordu. Wolf bir çığlık atıp Jack'e sarıldı, ikisinin birlikte suya devrilmelerine ramak kaldı.

"Kes artık!" diye bağırdı Jack. "Bırak beni, Wolf! Kamyon geçti alt tarafı! Bırak beni!"

Wolf un suratına hiç istemeyerek bir tokat şaklattı... Wolf un korkusu pek acıklıydı. Ama ister acıklı olsun, ister olmasın, Wolf Jack'den en aşağı kırk santim uzun, yetmiş kilo kadar da daha ağırdı. Dağ gibiydi tepesinde. Eğer devirir de ikisini birlikte bu buz gibi sulara gömerse, en azından zatürree olacakları kesindi.

"Wolf! Hoşlanmadım! Wolf! Hoşlanmadım! Wolf! Wolf!"

Ama sarılışı biraz gevşemişti. Az sonra kolları iki yanma sarktı. Yeni bir kamyon tepelerinden gürleyerek geçerken Wolf büzüldü, ama Jack'a sarılmamayı başardı. Çocuğa, "Kurtar beni, lütfen kurtar beni... Ölsem daha iyi buraya gelmekten" diyen bakışlarla bakıyordu.

Ben de isterdim kurtulmayı, Wolf, ama Morgan var ötede. O olmasa bile, zaten sihirli iksirim de bitti.

Başını eğip sol eline baktı. Speedy’nin kırık şişesinin boynu hâlâ avucundaydı. Sıkı sıkı tutuyordu onu. Wolf’un öyle can havliyle sarıldığında bir yerini kesmemiş olması mucizeydi.

Jack şişeyi fırlatıp attı. Cup!

Bu sefer iki kamyon geçti üstlerinden. Gürültü iki kat daha güçlü oldu. Wolf korkuyla bağırdı, ellerini kulaklarına kapattı. Jack geçişi yapınca Wolf’un ellerindeki tüylerin çoğunun yok olduğunu görmekteydi. Ama hepsi yok olmamıştı yine de. Dikkatle bakınca arkadaşının işaret ve orta parmaklarının tıpatıp aynı boyda olduğunu da gördü.

"Yürü, Wolf," dedi kamyonların gürültüsü biraz uzaklaşınca. "Gidelim buradan. Vaftiz edilmeyi bekleyen iki serseme benziyoruz."

Wolfu elinden tuttu, elinin ne kadar sıkı kavrandığım hissedince yüzünü buruşturdu. Wolf bunu gördü, elini biraz gevşetti.

"Beni bırakma, Jack," dedi Wolf. "Lütfen, lütfen bırakma beni!"

"Yo, Wolf, bırakmam," dedi Jack. İçin için, nasıl sokuyorsun başını bu belâlara, sersem, diye düşündü. Ohio'nun batısında bir üst geçidin altında, yanında sevgili kurdunla buluyorsun kendini. Nasıl beceriyorsun bunları? Kursuna mı gittin? Hem bu arada... aydede ne durumda acaba, Jacky? Hiç hatırlıyor musun onu da?

Hatırlamak istemiyordu. Zaten gökyüzüne bulutlardan bir battaniye örtülmüştü. Yağmur bardaklardan boşalıyordu. Ayın ne halde olduğunu bilmeye olanak yoktu.

Şansı ne kadardı o zaman? Otuza bir miydi? Yirmi sekize bir miydi?

Şansı ne kadar olursa olsun yetmezdi. Bu gidiş de gidiş değildi.

"Hayır, seni bırakmayacağım," diye tekrarladı. Wolfu suyun kenarına doğru yürüttü. Sığ yerde kırık bir oyuncak bebek sırtüstü yüzüyordu. Maviş gözleri kararan göklere doğru bakmaktaydı. Jack'in kol kasları Wolfu çekmekten sızlamaya başlamıştı. Geçiş sırasında olanca gücüyle asılmak hiç de kolay olmamıştı. Omuz eklemi çürük diş gibi ağrıyordu.

Sudan çıkıp otluk, çöp dolu kıyıya adımlarını attılar, Jack hemen tekrar hapşırdı.

2

Bu sefer Jack'in Diyar'da aldığı yol batıya doğru yarım mil kadar olmuştu. Wolf'un sürüyü su içsinler diye götürdüğü, sonradan da içinde boğulmasına ramak kaldığı o dereye kadar. Burada ise kendini on mil daha batıda buluyordu anladığı kadarıyla. Kıyıya çıktılar. Sonunda Jack'i, Wolf çekerek çıkarmak zorunda kaldı. Günün son ışığında Jack ilerdeki otoyol çıkışında bir levha görebildi: ARCANUM - SON OHIO ÇIKIŞI - EYALET SINIRI 15 ML.

"Otostop yapmamız gerek," dedi Jack.

"Otostop mu?" Wolf'un sesi kuşkularla doluydu.

"Dur, sana bir bakalım."

İdare ederdi galiba Wolf. Hele de karanlıkta. Üzerinde hâlâ mavi tulumu vardı. Tulumun yakasında OSHKOSH yazılı bir etiket belirmişti. Ev dokuması gömleği, ordu artığı

gömleklere benzemişti. Eskiden çıplak olan ayaklarında kocaman loafer'ler ve beyaz çoraplar vardı.

En garibi, Wolf'un burnunun üzerindeki Jack Lennon tipi yuvarlak gözlüklerdi.

"Wolf, sen görme zorluğu çeker miydin? Yani Diyar'da?"

"Çektiğimin farkında değildim," dedi Wolf, "Herhalde öyle olmalı. Wolf! Burada bu cam gözlerle çok daha iyi gördüğüm kesin. Wolf!" Başını çevirip üst geçidin trafiğine baktı. Jack bir an için onun orada neler görmekte olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Kocaman, çelik canavarlar, iri sarı gözleriyle inanılmaz bir hızla, kükreyerek geçiyordu. Wolf birden, "İstediğimden daha net görüyorum," diye bezgin bir ifadeyle bitirdi sözlerini.

3

İki gün sonra yorgunluktan canı çıkmış, ayakları şiş iki çocuk, 32 numaralı otoyolun sağındaki KENT GİRİŞİ levhasıyla solundaki konaklama yerini geçip Indiana eyaletinin Muncie kentine adımlarını atıyorlardı. Jack'in otuz sekiz derece ateşi vardı. Sürekli öksürüyordu. Wolf'un suratı şişmiş, rengi atıktı. Boks maçında dayak yemişe benziyordu. Bir gün önce, buldukları bir ambarın yanında gözlerine ilişen ağaçtan elma toplamaya kalkışmıştı. Tam üst dallara vardığı sırada kovanlarını orada kurmuş olan bir grup arı üzerine saldırmıştı. Wolf çabucak inmişti tabii ağaçtan. Başının çevresinde dönüp duran kahverengi bir bulutla birlikte ama. Tek gözü hepten kapalı, burnu kocaman bir turp gibi şiş halde, yine de elmaların en irisini Jack'e yedirmekte direnmişti. Hiçbiri pek ahım şahım değildi elmaların. Tatsızdı, kurtluydu. Jack'in de canı zaten pek yemek istemiyordu. Ama

Wolf o elmaları toplamak için onca çileyi çektiğine göre, reddetmek yürek isterdi.

Yanıbaşlarından koca bir Camaro gürleyip geçti. İçinden biri, "Hey, eşeklere bak!" diye bağırdı, arkasından sarhoş kahkahaları duyuldu. Wolf bir çığlık daha kopardı, Jack'i yakaladı. Başlangıçta Jack, eninde sonunda Wolf arabalara karşı duyduğu bu korkuyu yener diye düşünmüştü ama, şimdi epey güvensizdi bu konuda.

"Bir şey yok, Wolf," dedi bezgin bir sesle. Arkadaşının kolunu kendi omzundan o gün belki otuzuncu kere sıyırıp indirdi. "Gittiler, işte"

"Ne gürültü!" diye inliyordu Wolf. "Wolf! Wolf! Ne gürültü, Jack., kulaklarım, kulaklarım!"

Susturucu, diye düşündü birden Jack. California sürat yollarını görsen bayılırdın, Wolf! Oraya vardığımızda hâlâ birlikte yolculuk yapıyorsak bir bakarız. Sonra araba yarışlarına, motosiklet yarışlarına da gideriz. Bayılacaksın hepsine! "Bazı kimseler o sesten hoşlanır, biliyor musun?" dedi yüksek sesle. "Bazıları..." Birden yine öksürük tuttu, çocuk iki büklüm oldu. Bir an dünya gözünde kül rengi kesildi, sonra tekrar ağır ağır netleşti.

"Hoşlanmak mı?" diye mırıldandı Wolf. "Jason! Kim hoşlanabilir bundan, Jack? Ya hele kokulan!.."

Wolf için en kötü şey kokular olmalıydı... bunu anlıyordu Jack. Daha geleli dört saat dolmadan Wolf buraya Kötü Kokular Ülkesi demeye başlamıştı. En az on kere küsmüştü Wolf o ilk gece boyunca. Başlangıçta ilk çamurlu derenin sularını kusmuş, sonradan kuru kuru öğürmeye başlamıştı. Kokudan, diye anlatmıştı sefil bir sesle. Jack'in bu kokulara

nasıl dayanabildiğim anlayamıyordu. Kimsenin dayanabileceği şey değildi.

İnsan Diyar'dan ilk döndüğünde, içinde yaşarken farkına bile varmadığı kokuların saldırısına uğrardı burada. Bunu Jack de biliyordu. Dizel yakıtı, oto egzozları, sanayi artıkları, çöpler, kirli su, kimyasal maddeler... sonra., tekrar alışıyordu insan. Ya alışıyor, ya da koku duyusu uyuşuyordu. Ama Wolfa öyle bir şey olduğu yoktu. Otomobillerden nefret ediyor, kokulardan nefret ediyor, bu dünyanın tümünden nefret ediyordu. Jack hiç sanmıyordu onun alışacağını artık. Wolf u bir an önce Diyar'a geri götürmezse, belki de çıldırırdı zavallı. Çıldırırken herhalde Jack'i de çıldırtırdı. Zaten ramak kalmıştı öyle bir şeye.

Yanlarından içi tavuklarla dolu bir çiftlik arabası geçti. Peşinden durmadan korna çalan bir dizi sabırsız otomobil vardı. Wolf kendini Jack'in kucağına atacaktı neredeyse, Jack hastalıktan dermansız olduğundan geriye doğru sendeledi, çöp dolu, dikenli hendeğe yuvarlandı, poposunun üzerine otururken dişleri birbirine vurdu.

"Üzgünüm, Jack," dedi Wolf sefil bir sesle. "Allah belamı versin benim!"

"Senin suçun yok. Yoruldum. Beş dakikalık mola vakti geldi." Wolf da gelip Jack'in yanına oturdu. Sessizdi. Jack'e kaygıyla bakıyordu. Çocuğun hayatını ne kadar zorlaştırdığının farkındaydı. Jack'in acelesi olduğunu seziyordu. Yalnız Morgan'dan kaçmak için değil, başka nedenlerle çabuk gitmek istediğini biliyordu. Çocuğun uykusunda annesini sayıkladığının, bazen ağladığının da farkındaydı. Ama uyanıkken ağlaması yalnızca ilk geçişi yaptıklarında, üst geçidin altında Wolf çileden çıktığı zaman

olmuştu. Jack o zaman anlatmıştı Wolfa otostopun ne demek olduğunu. Wolf kimsenin arabasına binmek istemediğini söyleyince Jack yolun kenarına oturmuş, yüzünü ellerine gömüp ağlamaya başlamıştı. Sonra kesmişti ağlamayı. Bu iyiydi... ama ellerinin arasından arkadaşına baktığında yüzünde öyle bir ifade vardı ki, Wolf onun kendisini bu kötü kokular ülkesinde yalnız başına bırakacağından emin olmuştu. Jack yanında olmazsa hemen delirirdi Wolf.

4

Sonra kalkıp Arcanum sapağına yürümüşlerdi. Ne zaman yanlarından bir araba geçse Wolf irkiliyor, Jack'e sarılmaya çalışıyor, elini uzatıyordu. Bir kamyon şoförü onlara, "Arabanız nerede, tekerlekler?" diye seslendi. Jack bu sözü üzerinden suyunu silken köpek gibi silkti, yoluna devam etti. Wolf ne zaman geride kalsa, ya da yandaki ormanlara doğrulma hevesi gösterse, onu elinden tutup çekiyordu. En önemlisi, sapağa varmaktı. Otoyol üzerinde otostop yasaktı. Arcanum çıkışma geldiler mi, kolaydı. Bazı eyaletlerde otostop suç olmaktan çıkarılmıştı artık. Jack'in bir gece bir ambarda yan yana uyuduğu bir serseri söylemişti bunu. Ama suç sayılsa bile, otoyola çıkış rampasında yapılırsa polisler görseler bile göz yumuyorlardı bir dereceye kadar.

İlk iş rampaya varmaktı. İnşallah yolda karşılarına devriye arabası falan çıkmazdı. Wolf hakkında ne düşüneceklerini aklına getirmek bile istemiyordu Jack. Herhalde Charles Manşon seksenlerde hortladı, gözüne de John Lennon gözlüğü taktı sanacaklardı.

Rampaya varıp batıya giden şeridin tarafına geçtiler. On dakika kadar sonra eski püskü bir Chrysler yanaşıp yavaşladı.

Sürücüsü kalın enseli, şen bir adamdı. Kasketinde çiftlik âletleri satan bir firmanın adı yazıyordu. Eğilip onlara kapıyı açtı.

"Atlayın çocuklar! Berbat bir gece, değil mi?" "Sağolun bayım, gerçekten öyle!" diye cevap verdi Jack neşeyle. Kafası çok meşguldü. Wolf ü hikâyenin neresine yerleştirebileceğini düşünüyordu. Bu yüzden Wolf ün yüzündeki ifadeyi göremedi. Adam gördü ama. Yüzü hemen katılaştı. "Kötü bir koku mu var, evlât?"

Bu ses tonu Jack'i bir anda gerçeğe döndürdü. Nezaketten eser kalmamıştı bu seste. Yüz ifadesi kadar katıydı. Adam sanki Oatley Barına girmeye hazır bir müşteriydi.

Jack dönüp Wolf a baktı.

Wolf un burun delikleri açılıp açılıp kapanıyordu. Kokarca kokusu almış ayıya benziyordu. Dudakları yalnızca çekilip dişlerini meydanda bırakmakla kalmamış, üstelik kırış kırış olmuştu.

"Nesi var bunun? Geri zekâlı mı?" diye sordu kasketli adam Jack'e. "Yo, şey, yalnızca..." Wolf birden hırlamaya başladı. Bir bu eksikti işte.

'Tanrım!" dedi adam. İnanamıyormuş gibi bir hali vardı. Gaza bastığı gibi çıkış rampasına atıldı, arka kapı kendi kendine çarpıp kapandı. Stop lambaları yağmurlu havada parıldadı, kırmızı ışığı oklar gibi iki çocuğun bulunduğu yana uçtu.

"İşte bu harika!" dedi Jack. Bir hışımla Wolfa döndü. Wolf onun öfkesi karşısında büzüldü. "Bu harika işte! Adamın arabasında bir telsiz olsa şimdi polisi arıyor olurdu. Arcanum yolunda iki kaçığın otostop yapmaya çalıştığını haber verirdi!

Jason! Ya da büyük İsa! Ya da her kimse! Vız gelir! Daha fazla belâ mı açmak istiyorsun, Wolf? Bunu bir iki kere daha yaparsan görürsün neler olacağım! Olan bize olacak!"

Yorgun, şaşkın, çaresiz, tükenmiş durumda olan Jack, Wolf un üstüne yürüdü. Bir tokatta Jack'in kellesini omuzları üzerinden ayırabilecek kadar güçlü olan Wolf durmadan geriliyordu.

"Bağırma, Jack..." diye inledi. "Kokular... oraya girmek... o kokular arasına kapanmak..."

"Ben koku moku almadım," diye haykırdı Jack. Bağırırken sesi çatlar gibi oldu. Boğazı her zamandan çok ağrıdı. Ama kendini tutamıyordu. Ya bağıracak, ya delirecekti. Islak saçları gözlerine giriyordu. Başım silkeleyip saçlarını arkasına attı, Wolf un omzuna bir tokat şaplattı. Bir çatırtı sesi duyuldu, Jack'in eli fena halde acıdı. Taşa vurmuştu sanki. Wolf bağırdı, Jack daha da kızdı. Wolf un yalan söylemesine kızıyordu en çok. Bu seferki gidişinde Diyar'da altı saatten fazla kalmamıştı ama, kesinlikle emin olduğu bir şey varsa, deminki adamın arabası vahşi hayvan ini gibi kokuyordu. Kahve, bira, hava temizleyicisi karışımı bir koku. Bir şey daha vardı. Daha karanlık, daha ıslak bir koku...

Boğuk sesiyle, "Hiç koku yoktu?" diye tekrar bağırdı. Wolf un öteki omzuna da bir tokat attı. Wolf tekrar bağırdı, olduğu yerde döndü, babasından dayak diyen çocuk gibi davrandı. Jack onun sırtına vurmaya başladı. Acıyan elleri, her vuruşta Wolf un ıslak tulumundan sular sıçratıyordu. Wolf da her seferinde bağırıyordu. "Bir an önce alışsan iyi edersin! Şrak! Çünkü şimdi gelen araba polis de olabilir! Şrak! Ya da Bay Morgan Bloat olabilir! Şrak! Kusmuk yeşili BMW'siyle"

Şrak! Bebeklik etmekte devam edersen çok canımız yanar! Şrak! Anlıyor musun bunları?"

Wolf hiçbir şey söylemedi. Yağmur altında, iki büklüm duruyor, Jack'e arkası dönük, titriyordu. Ağlıyordu da. Jack kendi boğazına bir yumrunun tıkandığını hissetti, gözleri batmaya başladı. Böyle olunca öfkesi daha da arttı. İçindeki korkunç bir duygu aslında kendi canını yakmak istiyordu. Wolf un canını yakarsa kendi canını da yakabilirdi. Harika bir yoldu bu.

"Dön bu tarafa!"

Wolf döndü. Gözlüklerinin ardından yaşlar boşalıp duruyordu.

Burnu da akıyordu.

"Ne dediğimi anladın mı?"

"Evet," diye inledi Wolf. "Evet, anladım... ama onunla aynı arabada gidemezdim, Jack."

"Nedenmiş o?" Jack ona öfkeyle bakıyordu. İki elini kalçalarına dayamıştı. Başı öğle ağrıyordu ki!

"Çünkü ölüyordu o adam," dedi Wolf alçak sesle.

Jack ona bakakaldı. Tüm öfkesi yok olmuştu.

"Jack, bilmiyor muydun?" diye sordu Wolf yavaşça, "Wolf! Kokusunu alamadın mı?"

"Hayır." Jack'in sesi incecik, alçacık çıkmıştı. Islık gibi. Çünkü... evet, o da bir koku almıştı. Daha önce hiç duymadığı bir koku. Sanki bir karışım...

Hatırladı... gücü tükendi. Yan parmaklığın önüne oturuverdi, Wolf a baktı.

Gübre ve çürük üzüm. Ona benziyordu koku. Yüzde yüz o değildi ama, iğrenç derecede yakındı.

Gübre ve çürük üzüm.

"Kokuların en kötüsü." dedi Wolf. "İnsanlar nasıl sağlıklı olacaklarını unuttukları zaman olur. Biz ona... Wolf.'., kara hastalık deriz. Adam kendinde o hastalığın olduğunu bilmiyordu bile sanırım. Hem... bu Yabancılar alamıyorlar o kokuyu, değil mi, Jack?"

"Hayır," diye fısıldadı çocuk. Şu anda bir kuvvet onu New Hampshire'a, annesinin Alhambra'daki odasına götürse, annesinden de aynı kokuyu mu alacaktı?

Evet, aynı kokuyu alacaktı. Teninin gözeneklerinden fışkırıyor olacaktı koku. Gübre ve çürük üzüm kokusu. Kara Hastalık.

"Biz ona kanser diyoruz," diye fısıldadı Jack. Biz ona kanser diyoruz ve annemde de var.

"Nasıl otostop yaparım, bilemiyorum," dedi Wolf. "İstersen tekrar denerim, Jack... ama içerdeki kokular... gerçi dışarda, havada dolaşanlar da kötü ama, içerdekiler..."

İşte Jack o zaman yüzünü ellerine gömüp ağlamaya başlamıştı. Yarı umutsuzluktan, ama daha çok yorgunluktan. Evet, Wolf un Jack baktığında yüzünde gördüğünü sandığı ifade de doğruydu. Bir an için Wolf u oracıkta bırakmak gelmişti Jack'in içinden. California'ya varıp Tılsım'ı bulması ihtimali zaten uzaktı. Şimdi öyle uzaklaşmıştı ki, ufukta bir nokta olmuştu artık. Wolf bu işi yavaşlatmakla kalmayacaktı. Eninde sonunda ikisini de kodese tıktıracaktı Wolf. Hem de çok geçmeden. Nasıl açıklayabilirdi Jack durumu? Zaten Wolf u o mantıklı Richard Sloat'a da nasıl açıklayabilirdi?

Wolf o anda Jack'in yüzünde o soğuk ve hesapçı görünce dizlerinin bağı çözülür gibi olmuştu. Hemen kendini dizüstü yere attı. Victoria çağı melodramlarındaki gibi Jack'in iki eline sarıldı.

"Gidip de beni yalnız bırakma, Jack," diye ağladı. "Arkadaşın Wolf u yalnız bırakma buralarda. Bern buraya^ sen getirdin, lütfen, lütfen yalnız bırakma beni..."

Bundan sonra artık bilinçli ve anlamlı kelimeler yok oldu. Wolf belki de konuşmaya çalışıyordu ama, hıçkırmaktan başka bir şey yapmıyormuş gibiydi. Jack içinde derin bir bezginlik hissetti. Bu duygunun şu anki haline pek iyi uyduğunu farketti. Beni bırakma, sen getirdin beni buraya...

Durum ortadaydı. Wolf artık Jack'in sorumluluğuydu. Evet. Hem de nasıl! Wolf u elinden tutmuş, Diyar'dan Ohio'ya getirmişti. Omzunun sancısı yeterdi bunu hatırlatmaya. Başka çaresi yoktu tabii. Wolf boğuluyordu. Boğulmasa bile, Morgan yıldırımıyla yakacaktı onu sonunda. İsterse o anda Wolfa dönüp, hangisini tercih edersin, dostum, diye sorabilirdi. Burada olup korkmayı mı, yoksa orada olup ölmeyi mi?

Sorabilirdi, evet. Wolf da cevap veremezdi. Çünkü kafası pek de hızlı çalışmıyordu Wolf un. Ama Tommy Amca'nın pek sık kullandığı bir Çin atasözü vardı: Hayatını kurtardığın adam artık ölene kadar senin sorumluluğundadır.

Tartışma bir yana, her şey bir yana. Wolf onun sorumluluğuydu.

"Beni bırakma, Jack," diye ağlıyordu Wolf. "Wolf-Wolf! Lütfen bırakma beni... sana yardım ederim, geceleri nöbet tutarım. Çok şey gelir elimden. Ama ne olursun, ne olursun..."

"Ağlamayı kes de ayağa kalk," dedi Jack alçak sesle. "Seni bırakmayacağım. Ama şu deminki adam buraya polis falan yollamadan hemen uzaklaşmamız gerek. Kıpırda."

5

"Şimdi ne yapacağımızı planladın mı, Jack?" diye sordu Wolf çekingen bir sesle. Yarım saatten beri Muncie kentinin dışındaki sapakta, yol kenarında oturuyorlardı. Jack, Wolfa döndüğünde, Wolf onun gülümsemekte olduğunu görüp sevindi. Gerçi yorgun bir gülümsemeydi ama, gözler altındaki koyu renk halkaları görmezden geliyordu Wolf. Jack'in kokusu daha da beterdi. Hasta kokuşuydu resmen. Ama yine de... gülümsüyordu hiç değilse.

"Galiba şu kentte ne yapmamız gerektiğini biliyorum", dedi Jack. "Daha, birkaç gün önce, yeni lastik pabuçlarımı aldığımda düşünmüştüm."

Ayaklarını kıvırdı, Wolf la ikisi pabuçlara neşesiz, bir sessizlik içinde baktılar. Mahvolmuş, kirlenmişti pabuçlar. Sol tekin tabanı ayrılmaya başlamıştı. Daha Jack bunları alalı... alnını kırıştırıp düşündü. Ateşi olunca zor düşünüyordu insan. Üç gün. Daha üç gün olmuştu, evet. Oysa ne kadar eski görünüyorlardı.

"Neyse," diye içini çekti Jack. Sonra neşelenir gibi oldu. "Şu ilerdeki binayı görüyor musun, Wolf?"

Dediği bina hiç de ilginç olmayan bir açılar kalabalığından oluşmuş gri tuğla bir binaydı. Dev bir otoparkın orta yerinde, bir adaya benziyordu. Wolf o otoparkın asfaltının nasıl kokacağını çok iyi bilmekteydi ölü, çürük hayvanlar gibi. Boğardı o koku onu. Jack ise farkına bile varmazdı.

"Film nedir, Jack?" diye sordu Wolf. Jack'in başına fena halde dert olduğunu biliyordu. Bu yüzden artık pek itiraz da etmiyordu bir şeylere. Hattâ tedirgin olduğunu bile belli etmemeye çalışıyordu. Ama bu sefer içinde korkunç sezgiler vardı. Film seyretmekle otostop yapmak aynı derecede kötüymüş gibi geliyordu ona. Jack yolda hızla giden bu taşıtlara 'otomobil' demişti. Bazılarına da Chevy, Jartran, station wagon falan diyordu. Bunlar herhalde Diyar'daki posta arabaları gibi olmalıydı. Yoksa arabalardan bazılarına da film mi deniyordu?

Olabilirdi de.

Jack birden, "Göstermek anlatmaktan daha kolay," deyiverdi. "Sanırım beğeneceksin. Gel."

Jack hendekten sendeleyen adımlarla çıktı, bir an dizüstü çöktü. "Jack, iyisin ya?" diye sordu Wolf kaygıyla.

Jack başını salladı. Otoparka doğru yürümeye başladılar. Asfalt gerçekten Wolf un tahmin ettiği kadar kötü kokuyordu.

6

Jack Arcanum-Ohio'dan Muncie-Indiana'ya kadar olan otuz beş millik yolun büyük kısmım Wolf un o koca sırtı üzerinde gelmişti. Wolf otomobillerden korkuyor, kamyonlardan ödü kopuyor, her kokudan bulantılara uğruyordu. Aniden yüksek bir ses duyulursa avazı çıktığı kadar bağırıp koşmaya başlıyordu. Ama beri yandan, yorulmak nedir bilmiyordu. Hem de hiç. Jack yorulduğunu görmemişti onun şu ana kadar.

Başlangıçta Jack öne düşmüş, yorgun bacaklarının elverdiği hızla Arcanum rampasından uzaklaşmışlardı. Başı zonkluyor, şakakları atıyordu çocuğun. Bir üşüyor, bir

sıcaklar basıyordu. Wolf kolaylıkla onun soluna geçti. Adımları uzundu. Jack'e rahatlıkla yetişiyordu. Biri koşarken, öteki yalnızca hızlı yürüyor gibiydi. Jack içinden, belki de polis konusunda paranoya bu benimki, diye düşünmekteydi. Ama deminki kasketli adam gerçekten pek korkmuştu. Pek de bozulmuştu.

Çeyrek mil kadar yol aldıklarında Jack'in dalağına bir sancı yapıştı. Wolf'dan kendisini biraz sırtına almasını rica etti.

"Hıı?" diye sordu Wolf.

Jack el işaretleriyle tarif etti.

Wolf un suratına bir sırıtma ifadesi yayıldı. Sonunda anlayabildiği bir konu gelmişti ortaya. Yapabileceği bir şey çıkmıştı.

"Ata biner gibi mi?" diye sordu keyifle.

"Evet, herhalde..."

'Tamam! Wolf! Hemen! Kardeşlerimi de alırdım sırtıma! Atla, Jack!" Wolf eğildi, ellerini kıvırıp üzengi gibi tuttu.

"Ağır gelmeye başlarsam beni hemen ind..."

Daha sözler ağzından çıkamadan Wolf onu sırtına almış, şimşek hızıyla koşmaya başlamıştı. Gerçekten koşuyordu. Buz gibi, yağmurlu hava Jack'in saçlarını sıcak alnından geriye savuruyordu. "Wolf, kendini çok yoruyorsun!" diye bağırdı Jack.

"Hiç yorulmuyorum, Jack! Wolf! Wolf! Koşuyoruz... hemen!" Geçişi yaptıklarından bu yana Wolf ilk defa olarak mutluydu. İki saat boyunca koştu. Artık Arcanum'un batısına geçmiş, tek şeritli bir yolun kenarından, karanlıklar içinde koşuyorlardı. Jack yan tarafta boş bir ambar gördü. Bakımsız bir tarlanın kenarındaydı. Geceyi orada geçirdiler.

Wolf un tek istediği, trafiğin kaynaştığı kent caddelerinden uzak durmaktı. Jack'in de niyeti yoktu oralara sokulmaya. Wolf hiç yorulmuyordu ama Jack bir kere onu mola vermeye zorladı. Indiana sınırına yakın yerde, Harrisville dışında bir yol üstü dükkânında. Wolf yolun kenarında sabırsız sabırsız beklerken Jack bir gazete satın aldı, hava raporunu dikkatle okudu. Tüm meteoroloji haberleri o sayfadaydı. Dolunay 31 Ekim gününe rastlayacaktı. Cadılar Bayramı gününe. Pek de iyi uymuştu doğrusu. Jack gazetenin baş sayfasını çevirdi, günün tarihine baktı... dünkü gazeteydi bu. Dün Ekim'in 26'sıydı.

7

Jack cam kapılardan birini açıp koca binanın holüne adımını attı. Başını çevirip Wolfa baktı. Wolf iyi gibiydi. Yani... oldukça. Aslında Wolf un iyimserliğinden geliyordu bu hali. Gerçi bir bina içinde olmaktan hoşlanmıyordu ama, neyse, araba değildi hiç değilse. Hoş bir koku vardı burada. Hafif, lezzetli bir koku. Ya da daha doğrusu... o altta yatan ekşi koku olmasa hoş olacaktı demek yerinde olurdu. Wolf sola doğru baktı, bir camın gerisindeki beyaz şeyleri gördü. Hoş koku onlardan geliyordu.

"Jack," diye fısıldadı.

"Hım?"

"Şu beyaz şeylerden istiyorum, lütfen. Ama sidikten koymasınlar."

"Sidik mi? Neler zırvalıyorsun sen?"

Wolf istediğini ifade edebilmek için daha ciddi bir kelime aradı ve sonunda buldu.

"İdrar." Parmağını uzatıp, ışığın aydınlattığı şeyi gösterdi. Açık renk bir sıvı. Üzerinde "TEREYAĞ LEZZETİ" diye yazıyordu camın. "Şu bir tür idrar, değil mi? Kokusuna bakılırsa öyle olmalı."

Jack'in yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi. "Yapay tereyağlı mısır patlağı, evet," dedi. "Sakin ol biraz, tamam mı?"

'Tabii, Jack. Hemen." Wolf un sesi pek uslu çıkıyordu.

Gişede bilet satan kızın ağzında kocaman bir çiklet vardı. Çiğnemeyi kesti, önce Jack'e, sonra iri yarı arkadaşına baktı. Çiklet yarı açık ağzında kocaman mor bir topak gibi durup duruyordu. Gözleri devirip tekrar Jack'e baktı.

"İki koltuk, lütfen," dedi Jack. Cebinden rulo halindeki yırtık pırtık paralarını çıkarmıştı. Tek dolarlar ve en ortada da öksüz bir beşlik.

"Hangi filme?" Kızın bakışları bir Jack'e, bir Wolfa kayıyordu. Tenis maçı seyreder hali vardı.

Jack, "Şimdi başlayan ne?" diye sordu.

Kız yan tarafa seloteyple tutturduğu kâğıda baktı. "Sinema Dört'te Uçan Ejder var. Bir Kung-Fu filmi. Chuck Norris oynuyor." Gözleri ileri geri kıpırdıyordu. "Sinema Altı'da çift film var. İkisi de Ralp Bakshi çizgi filmi. Biri Sihirbazlar, biri de Ringler Kralı."

Jack'in içi rahatlamıştı. Wolf ne de olsa boyu fazla uzamış bir koca bebekten başka neydi ki? Çizgi filmlerden hoşlanırdı bebeler. Bu iş iyi olacaktı sonunda. Wolf bu Kötü Kokular Diyarı'nda hiç değilse kendisini eğlendirecek bir şey bulmuş olacaktı. Jack de bu arada iki üç saatlik bir uyku kestirebilirdi.

"Çizgi filmlere olsun," dedi. ^

"Dört dolar lütfen. İndirimli sabah matineleri saat ikide bitti." Bir düğmeye bastı, mekanik bir ses eşliğinde iki karton bilet kutunun yangından düştü. Wolf küçük bir çığlık atıp geriye kaçtı.

Kız ona baktığında kaşlarını kaldırmıştı.

"Sinirli falan mısınız, bayım?"

"Hayır, ben Wolf'um," dedi Wolf. Gülümsediğinde bol sayıdaki dişleri gözüktü. Şimdi güldüğünde, bir gün öncekine göre daha fazla diş gösteriyordu Wolf. Kız o dişlere baktı. Yalanıp dudaklarını ıslattı.

Jack omuzlarını kaldırarak, "Bir şeyi yok," dedi. "Yalnızca biraz... şey... Çiftlikten pek sık çıkmaz da..." Kıza beş doları uzattı. Kız sanki o pis parayı cımbızla tutmayı tercih edermiş gibi bir hareketle aldı.

"Yürü, Wolf."

İkisi mısır patlağının satıldığı yere doğru dönerken Jack elini tekrar pantolon cebine daldırmıştı. Kız, yanıbaşında duran adama döndü. "Şunun burnuna bak," dedi.

Jack de dönüp baktı. Wolf un burun kanatları ritmik hareketlerle açılıp kapanıyordu.

"Kes şunu," diye mırıldandı Jack.

"Neyi keseyim, Jack?"

"Burnunu öyle yapma."

"Çalışırım, Jack... ama..."

"Şşş."

"Bir arzunuz mu var, evlât?" diye sordu satıcı.

"Evet, lütfen. Bir nane şekeri, bir paket bisküvi, biraz da mısır patlağı... en büyük kâğıtta. Yağ koymayın lütfen."

Adam istenenleri hazırladı, tezgâhın üzerinde onların önüne doğru itti. Wolf hemen mısırların durduğu karton kutuyu iki eliyle yakaladı, koca çenesini yaklaştırıp içinden yemeye başladı.

Adam ona sessizce baktı.

Jack, "Çiftlikten pek çıkmaz da," diye tekrarladı. İçinden, acaba gişedeki kızla bu adam gördüklerini fazla garip bulur da polis falan çağırırlar mı diye kaygılanıyordu. Bu işte komik bir taraf bulunduğunu hissetmekteydi. Bu duygu ilk defa gelmiyordu Jack'e. New York'da ya da Los Angeles'de olsalar, kimse dönüp Wolfa ikinci kere bakmazdı. Hele üçüncü kere, asla bakmazdı. Besbelli hoşgörü kotası ülkenin orta kısımlarında biraz düzey düşmesine uğruyordu. Ama beri yandan, eğer New York veya Los Angeles'de olsalar Wolf da çoktan delirmiş olurdu.

Satıcı, "Herhalde ondan böyle olmuş" dedi. "İki dolar seksen vereceksin."

Jack parayı içi burkularak verdi. Bir öğle sonrasını sinemada geçirmek uğruna tüm servetinin bir çeyreğini gözden çıkardığını görüyordu.

Wolf ağzını dolduran mısır patlakları arasından satıcıya gülümsemekteydi. Jack bu ifadeyi Wolf un 1 numaralı dostça gülümsemesi olarak tamdı ama satıcının aynı kanıda olup olmadığından pek emin değildi. Öyle çok diş vardı ki o gülümsemede... yüzlerce dişti sanki!

Üstelik Wolf un burun delikleri de yine açılıp kapanmaya başlamıştı.

Jack çocuklardan çok yetişkinlere yakışacak bir kadercilikle, lanet olsun, çağırsınlar polisi isterlerse, diye düşündü. Zaten gecikecekleri kadar gecikmişlerdi. Wolf kokuya dayanamadığı için otostop yapıp arabalara binemiyorlardı. Jack kendi kendine olsun gerçeği kabullenmeye karar verdi. Yakında geçecek, Wolf alışacak deyip duruyordu ama, herhalde hiç alışamayacaktı arkadaşı bu dünyaya. Ne yapacaklardı o zaman? Indiana'yı yürüyerek mi aşacaklardı. Yoo, Wolf yürüyerek aşacak, Jack'i sırtında taşıyacaktı. Ama daha önce sinemaya girmeleri şarttı. İki film bitene kadar, ya da polisler gelen kadar bir uyku çekmeliydi Jack. O kadar.

Satıcı, "İnşallah filmi seversiniz," dedi.

"Herhalde," diye karşılık verdi Jack. Yürümeye başladığında, Wolf un kendisini izlemediğini farketti. Wolf satıcının başı üzerindeki bir şeye şaşkın bakışlarla bakıp duruyordu. Jack de başını kaldırdı. Duvarda Stephen Spielberg'in kapalı yerler filmiyle ilgili, üzerinde ışıklar oynaşan afişini gördü.

"Haydi, yürü, Wolf," dedi.

8

Wolf bir terslik olacağını daha kapıdan girerken hissetti. Salon küçük, karanlık ve küf kokuluydu. Korkunçtu buradaki kokular. O anda Wolf un burnuna gelen kokuları bir şair koklasa, boşa çıkmış hayallerin kokusu derdi. Wolf şair falan değildi ama. Onun gördüğü kadarıyla, hepsini bastıran koku, sidikli mısır patlağı kokuşuydu. Birden içinden kusmak geldi.

Derken ışıklar daha da kararmaya başladı, ortalık bir mağaraya benzedi.

"Jack," diye inledi. Arkadaşının koluna sarıldı. "Jack, buradan çıkmamız gerek, tamam mı?"

"Hoşuna gidecek, Wolf," diye mırıldandı Jack. Arkadaşının kaygılarını anlıyordu ama ne kadar derin olduklarını farkedemiyordu. Wolf her zaman mutsuzdu zaten. Bu dünyaya geldiğinden beri tek duygusu mutsuzluktu. "Bir dene," dedi Jack ona.

"Pekâlâ." Jack sözün kelime anlamını algıladıysa da, alttaki o ince titreşimi kavrayamadı. O titreşim, Wolf un artık iplik gibi incelmiş kontrol yeteneğine iki eliyle sıkı sıkı sarılmakta olduğunu belli ediyordu. Otururlarken Jack, arkadaşını yol kenarındaki koltuğa alma akıllılığını gösterdi. Koca yaratığın dizleri büküldü, bacakları aralığa sığabilmek için rahatsız bir poz aldı. Artık pek de istemediği mısır patlaklarını göğsüne bastırmıştı.

Tam önlerindeki koltukta bir kibrit alevi parlayıp söndü, Jack'in burnuna esrar kokusu geldi. Sinemalarda böyle şey o kadar olağandı ki, insan farkettiği anda hemen unuturdu. Ama Wolf sanki bir orman yangınının kokusunu alıyordu.

"Jack!..."

"Şşş, film başlıyor."

Ve ben de uyuyorum, diye ekledi içinden.

Bundan sonraki birkaç dakika içinde Wolf un ne büyük kahramanlıklar gösterdiğini Jack asla bilemeyecekti. Wolf un kendisi de pek farkında değildi. Tek bildiği, Jack'in hatırı için bu kâbusa dayanması gerektiğiydi. Herhalde bir terslik yok, diyordu kendi kendine. Jack uyuyor bile. Hem biliyorsun ki Jack seni tehlikeli bir yere götürmez. Dayan biraz... bekle... Wolf!., bir şey olacak değil...

Ama Wolf dönemsel bir yaratıktı. Üstelik aylık doruğuna da yaklaşmaktaydı o sıra. Sezgileri son derecede keskinleşmişti. Onlara karşı durmak artık çok zordu. Mantığı ona bir tehlike olmadığım söylüyordu. Olsa Jack'in kendisini buraya getirmeyeceğini söylüyordu. Ama bu da tıpkı hapşıracak bir adama, kilisede hapşırmanın ayıp olduğunu söylemek gibi bir şeydi.

Karanlıkta oturmuş, orman yangınının kokusunu burnuna çekip duruyordu. Bu karanlık, kokulu mağarada, ne zaman yanından bir gölge yürüyüp geçse, korkuyla büzülmekteydi. Her an yukardaki karanlıklardan kafasına bir şey düşmesini bekliyor gibiydi. Derken mağaranın karşı tarafındaki sihirli pencere açıldı, Wolf korkudan terler dökerek, yüzünde dehşet dolu bir korku maskesiyle, karşısındaki otomobillerin devrilişini, binaların alev alev yanışım, insanların birbirini kovalayışını seyretti.

"Fragmanlar," diye mırıldandı Jack. "Seveceksin demiştim sana..."

Başka sesler de vardı. Biri 'Sigara içilmez,' diyor, diğeri. 'Yerlere çöp atmak yasak' diyor, bir üçüncüsü, 'grup indirimi vardır,' diyordu.

"Wolf, başımız dertte," diye mırıldandı Jack. Sonra bir şey daha söyleyecek oldu ama ağzından yalnızca bir horlama sesi çıkabildi.

Geri plandaki seslerin sonuncusu, "Şimdi dördüncü filmimizi sunuyoruz," diye duyuruda bulunurken Wolf kontrolünü kaybetti. Bakshi'nin Ringler Kralı filminin sesi pek yüksekti. Projeksiyoncu da her gündüz seansında olduğu gibi sesi sonuna kadar açma talimatı almıştı. Gıcırtılar, akortsuz gürültüler çıkıyordu. Sihirle pencere tekrar açıldı ve

Wolf orada ateşi gördü. Turuncu ve kırmızı renkler yer değiştirip duruyordu.

Böğürerek ayağa fırladı, yan uykulu haldeki Jack'i de çekiştirip kaldırdı.

"Jack!" diye bağırdı. "Kalk, çıkalım. Buradan kaçmamız şart! Yangını görmüyor musun? Wolf! Wolf!"

"Ön tarafta!" diye bağırdı biri.

Bir başkası, "Kessenize sesinizi!" diye haykırdı.

Sinema 6'nın arka tarafındaki kapı açıldı. "Neler oluyor burada?"

"Wolf, sus," diye tısladı Jack. 'Tanrı aşkına!"

"Oouuuuuuu-ooooooo!" diye uludu Wolf.

Bir kadın, lobiden gelen beyaz ışıkta Wolf a dikkatle baktı, avazı çıktığı kadar bağırdı, küçük oğlunu çekiştirerek kapıya doğru sürüklemeye başladı. Çocuk dizleri üzerine kapaklandı, yerdeki mısır patlakları üzerinde kaydı. Lastik pabuçlarından biri ayağından çıkmıştı.

"Ooouuuu-ooooooohhhhhoooohhhhhooo!"

Önde oturan esrarkeş dönmüş, garip bir ilgiyle onlara bakıyordu. Bir elinde sigarasını tutmaktaydı. Yedek sigarası da kulağının üzerine kıstırılmış duruyordu. "Daha neler," diye mırıldandı. "Londra'ya inen kurtlar yine mi harekete geçti?"

Jack bu sefer, "Pekâlâ, çıkıyoruz," dedi. "Dert değil. Bir tek... bağırma artık, tamam mı? Tamam mı, ha?"

Wolfu kapıya doğru götürmeye başladı. Bezginlik duygusu tekrar esir almıştı Jack'i.

Lobinin ışığı gözlerini kamaştırdı. Demin çocuğunu salondan çıkaran kadın bir köşeye sinmiş, oğlunu kucaklamış,

duruyordu. Jack'le hâlâ uluyan Wolf un kapıdan lobiye çıktığını gördüğü anda çocuğu kaptığı gibi dış kapıya doğru atıldı.

Mısır satıcısı, gişedeki kız, projeksiyoncu, uzun pardesü giymiş, müdür kılıklı bir adam belirdi.

Aynı lobiye açılan diğer sinemaların kapıları da aralanmıştı. Karanlıktan suratlar dışarı bakıyor, patırtının nedenini anlamaya çalışıyorlardı. Jack'in gözüne, deliğinden bakan fareler gibi göründüler.

Pardesülü adam, "Defolun!" diye bağırdı. "Defolun buradan! Polisi çağırdım bile. Beş dakikaya kadar gelirler!"

Çok çağırdın, diye geçirdi içinden Jack. Zihninde bir umut ışığı belirmişti. Daha vakit olmamıştı ki polis falan çağırmaya! Hem... belki de hiç çağırmazdı adam.

"Gidiyoruz zaten," dedi. "Bakın, özür dilerim. Ağabeyimde sara var... kriz geldi. İlacını yanımıza almayı unutmuşuz."

Sara sözü geçince gişeci kızla satıcı ürperdiler. Sanki Jack cüzzam demiş gibi davrandılar.

"Haydi, yürü Wolf."

Müdürün bakışlarının indiğini, dudaklarının tiksintiyle kıvrıldığını gördü. Onun baktığı yere bakınca Wolf un tulumunun arka tarafındaki kocaman lekeyi gördü. Altını ıslatmıştı!

Wolf da gördü. Gerçi Jack'in dünyasını pek tanımıyordu ama, o tiksinti dolu bakışın ne anlama geldiğini biliyordu. Yüksek sesli, kişner gibi hıçkırıklara gömüldü.

"Jack, özür dilerim, Wolf, özür diliyor... çok!"

Müdür, "Götür onu çabuk," deyip arkasını döndü, uzaklaştı.

Jack kolunu Wolf a sardı, tekrar kapıya doğru ilerledi. "Haydi, gel, Wolf," dedi. Alçak sesle, şefkatli bir tonda konuşuyordu. Wolf a hiç bu kadar çok acımamıştı. "Benim suçum, senin değil... gel, haydi."

"Özür dilerim," diye kesik kesik hıçkırdı Wolf. "Berbat bir şeyim ben,

Allah belâmı versin... işe yaramaz bir şeyim."

'Tersine, çok iyisin. Gel."

Kapıyı itip açtı, Ekimin ayının serin havasına çıktılar.

Çocuğuyla çıkan kadın yirmi metre kadar ilerdeydi. Jack'le Wolfu görünce, arabasına doğru geri geri yanaştı. Çocuğu önünde rehine tutan soyguncu gibi tutuyordu.

"Onu bana yaklaştırmayasın!" diye bağırdı. "Duyuyor musun? Yaklaştırma onu bana!"

Jack onu yatıştırmak için bir şey söylemek istedi ama, söyleyecek söz bulamadı. Çok fazla yorgundu.

Wolf'la ikisi dönüp uzaklaşmaya çalıştılar. Otoparkın içinden geçerlerken Jack sendeledi. Birden gözlerinin karardığım hissetti.

Wolf'un hemen kendisini kucağına aldığım farketti. Bebek gibi taşıyordu onu. Bir yandan da ağlıyordu Wolf.

"Jack, çok üzgünüm. Lütfen Wolf dan nefret etme. Ben iyi bir Wolf da olabilirim. Biraz bekle, göreceksin..."

"Senden nefret etmiyorum," dedi Jack. "Biliyorum... sen çok iyi bir..."

Sözlerini bitiremeden tekrar uyuyakalmıştı. Uyandığında akşam oluyordu. Muncie çoktan arkalarında kalmıştı. Wolf ana yoldan ayrılmış, örümce ağı gibi dolaşık çiftlik yollarına,

toprak patikalara sapmıştı. Yönünü asla şaşırmadan ilerliyordu. Göçmen kuşların o güçlü sezgilerini andırır bir duyguyla habire batıya doğru gitmekteydi.

Geceyi Cammack'da buldukları boş bir kulübede uyuyarak geçirdiler. Sabah olduğunda Jack ateşinin biraz düşmüş olması gerektiğini hissetti.

28 Ekim günüydü ve vakit öğleye yaklaşıyordu... Jack birden Wolf un avuçlarının kıl bürümüş olduğunu gördü.

Bölüm: 19

JACK HÜCREDE

1

O gece bir yarımda yanmış bir tarla, bir yanında ormanlık olan bir kulübede kamp kurdular. Tarlanın tâ öbür ucunda bir ev vardı ama, Jack yine de kulübeden çıkmadıkça Wolf la ikisi için pek bir tehlike olacağını sanmıyordu. Güneş battıktan sonra Wolf kalkıp ormana girdi. Çok yavaş hareket ediyordu. Yüzünü toprağa doğru eğmiş, yaklaştırmıştı. Jack onu gözden kaybetmeden önce, gözlüğünü kaybetmiş miyoplara benzediğini düşündü. Kendini pek tedirgin hissediyordu Jack. Hayalinde Wolfu tuzağa basmış, kıvranırken görüyordu. Wolf dönerken dimdik yürümekteydi, iki elinde, ormandan topladığı birtakım bitkiler vardı. Kökleri parmaklarının arasından sallanıyordu.

"Ne o getirdiklerin, Wolf?" diye sordu Jack.

"İlaç," dedi Wolf aksi bir sesle. "Ama çok etkilileri değil, Jack. Wolf! Bu dünyada hiçbir şey fazla iyi değil zaten!"

"İlaç mı? Ne demek istiyorsun?"

Ama Wolf başka açıklama yapmadı. Tulumunun cebinden iki tahta kibrit çıkardı, dumansız bir ateş yaktı, Jack'den bir konserve kutusu bulmasını istedi. Jack yandaki hendekte bir bira tenekesi buldu. Wolf alıp kokladı, burnunu buruşturdu.

"Yine o leş kokular. Su lâzım, Jack. Temiz su. Sen yorgunsun ben kendim gideyim."

"Wolf, ne peşinde olduğunu bilmek istiyorum."

"Ben giderim," dedi Wolf o zaman. "Şu tarlanın karşısında bir çiftlik var. Wolf! Orada su da vardır. Sen dinlen."

Jack'in hayalinde bir sahne belirdi. Çiftçinin karısı mutfakta bulaşıkları yıkarken pencereden bakıyor, Wolfu görüyor... bir elinde bir bira kutusu, bir elinde kök bitkilerle.

"Yoo, ben giderim," dedi.

Çiftliğin uzaklığı iki yüz metre var yoktu. Evin pencerelerinden dökülen sarı ışıklar tarlayı yansına kadar aydınlatıyordu. Jack bira tenekesini bahçedeki çeşmeden rahatça doldurdu, dönüş yoluna koyuldu. Yan yolda, yerde kendi gölgesini görünce başım kaldırıp gökyüzüne baktı.

Ay hemen hemen yuvarlaktı. Doğu ufkundan yükselmeye başlamıştı.

Jack içi kaygılarla dolu olarak kulübeye döndü, suyu Wolf a verdi. Wolf alıp kokladı, yine yüzünü buruşturdu ama hiçbir şey söylemedi. Tenekeyi ateşin üstüne koydu, getirdiği kökleri kırıp ufalayarak içine atmaya başladı. Beş dakika kadar sonra iğrenç bir koku yükselmeye başladı. Bu sefer Jack yüzünü buruşturdu. Wolf un o sıvıyı kendisine içirmeye kalkacağından kuşkusu yoktu. İçerse öleceğinden de kuşkusu yoktu. Ağır, acılı bir ölümle herhalde.

Gözlerini kapayıp yüksek sesle, numaradan horlamaya başladı. Wolf onu uyuyor sanırsa uyandırmazdı. Hasta bir insanı kimse uyandırmadı zaten, öyle değil mi? Jack de gerçekten hastaydı. Ateşi tekrar yükselmişti. İkide bir ürperiyor, bir yandan da ter döküyordu.

Kirpiklerinin arasından gözetledi. Wolf un tenekeyi ateşten alıp kenara koyduğunu gördü. Soğumasını bekliyordu. Bu arada Wolf gözlerini gökyüzüne doğru kaldırdı. Kıllı elleriyle dizlerini kucaklamıştı. Yüzü rüya görür gibi, çok da güzeldi. Değişik bir güzellik.

Aya bakıyor, diye düşündü Jack. İçinde bir korku kabardı.

Değiştiğimiz zaman sürünün yakınma sokulmayız. Hiç sokulur muyuz? Yeriz onları eğer sokulursak!

Wolf, söylesene bana, sürü ben miyim şimdi?

Jack ürperdi.

Beş dakika kadar sonra, tam Jack gerçekten uyuyacağı sırada Wolf tenekeye doğru eğildi, kokladı, başını salladı, kutuyu eline aldı, Jack'in duvara yaslanıp uzandığı tarafa doğru yürüdü. Jack gözlerini sımsıkı yumdu, tekrar horlamaya başladı.'

"Hadi hadi, Jack," dedi Wolf neşeli bir sesle. "Uyanık olduğunu biliyorum. Wolfu kandıramazsın."

Jack gözlerini açıp Wolf a gücenik bakışlarla baktı. "Nereden bildin?"

"İnsanların bir uyku kokusu vardır, bir de uyanık kokusu vardır," dedi Wolf. "Yabancılar bile biliyordur herhalde farkını., değil mi?"

"Galiba bilmiyoruz," dedi Jack.

"Her neyse, şunu içmen gerek. İlaç bu. Hemen iç, Jack. Hemen."

"İstemiyorum." Tenekeden yükselen koku çürük gibi ekşi bir kokuydu.

"Jack," dedi Wolf, "Senden de hastalık kokusu geliyor."

Jack hiçbir şey söylemeden arkadaşına baktı.

"Evet, öyle," dedi Wolf. "Gittikçe de kötüleşiyor. Aslında pek fena düzeyde sayılmaz henüz... ama... Wolf! İçmezsen yakında çok kötüleşebilir."

"Wolf, eminim ki Diyar'da otların kokusunu almakta birincisindir. Ama burası Kötü Kokular Ülkesi, unuttun mu? Belki de topladığın otların arasında zehirli otlar vardır, ben de içince..."

"Bunlar iyileri," dedi Wolf. "Yalnızca fazla güçlü değiller, lanet olsun!" Wolf üzgün gibiydi. "Burada da her şey pek o kadar kötü kokmuyor, Jack. İyi kokular da var. Ama iyi kokuların hepsi bu ilaç otları gibi... zayıf yani. Sanırım bir zamanlar onlar da güçlüymüş."

Wolf hülyalı gözlerini tekrar aya doğru kaldırdı, Jack eski tedirginliğinin geri döndüğünü hissetti.

"Herhalde burası bir zamanlar iyi bir yerdi," dedi Wolf. 'Tertemiz, güçlü bir yer..."

"Wolf!" diye sordu Jack alçak sesle. "Wolf? Avuçlarını yine tüyler bürüdü senin!"

Wolf irkildi, Jack'e baktı. Bir an için Jack'e aç gözlerle baktı, ya da ateşli olduğu için Jack'e öyle geldi. Sonra silkindi, kötü bir rüyadan uyanır gibi oldu.

"Evet," dedi. "Ama o konuda konuşmak istemiyorum. Senin konuşmanı bile istemiyorum. Önemi yok. Yani henüz yok. Wolf! Sen ilacını iç,

Jack. Tek yapman gereken bu."

Besbelli Wolf hayır cevabına razı olmayacaktı. Eğer Jack ilacı içmezse, uzanıp ağzını açar, zorla içine dökerdi belki de.

Jack acı bir sesle, "Unutma, bu ilaç beni öldürürse sen de tek başına kalırsın ama," dedi, uzanıp tenekeyi aldı. Teneke hâlâ ılıktı.

Wolf un yüzüne korkunç bir üzüntü ifadesi yayıldı. Yuvarlak çerçeveli gözlüğünü burnunun üzerinde yukarıya doğru itti. "Seni incitmek istemem, Jack. Wolf hiçbir zaman dostu Jack'i incitmek istemez." Yüzündeki ifade öyle sefildi ki, içtenliği olmasa gülünç duracaktı.

Jack teslim oldu, tenekedeki sıvıyı içti. O gücenik ve sefil ifadeye dayanamazdı çünkü. İlacın tadı da tahmin ettiği kadar kötü çıktı. Bir an için dünya sarsılır gibi oldu. Sanki Diyar'a geçiş yapıyormuş gibi hissetti kendini.

"Wolf!" diye bağırdı. "Wolf, elimi tut benim!"

Wolf tuttu. Kaygılı ve heyecanlı bir yüzü vardı. "Jack? Jacky? Ne oldu?"

İlacın tadı ağzından yavaş yavaş yok oluyordu. Aynı anda, annesinin hastayken içirdiği konyak gibi bir sıcaklık sarmaya başladı içini. Dünya tekrar çevresinde belirlendi. Herhalde deminki sarsıntı da hayalindeydi... ama Jack pek sanmıyordu öyle olduğunu.

Neredeyse gidiyorduk. Ramak kalmıştı. Belki de bu işi sihirli iksir olmadan da yapabilirim... belki başarırım!

"Jack, ne oldu?"

Jack, "Kendimi daha iyi hissediyorum," dedi, gülümsemeyi başardı. "Yalnızca kendimi daha iyi hissediyorum, o kadar."

"Kokun da daha iyi," dedi Wolf neşeyle, "Wolf! Wolf!"

2

Ertesi gün de iyileşmeye devam etti Jack. Ama dermanı hiç yoktu. Wolf onu sırtına alıp yola koyulduysa da pek az yol alabildiler. Ortalık kararırken geceyi geçirecek bir yer aramaya başladılar. Jack kirli bir hendekte tahta bir sundurma gördü. Çevresi çöp yığınlarıyla, eskimiş oto lastikleriyle doluydu. Wolf itiraz etmeden kabul etti. Bütün gün sessiz ve suratsızdı Wolf.

Jack hemen uyudu, gecenin on birinde tuvalete gitme ihtiyacıyla uyandı. Yanına baktığında Wolf un yerini boş gördü. Herhalde yine ot toplamaya gitmiştir, diye düşündü. Burnunu, buruşturdu. Ama eğer Wolf ona yine ilaç içirmek istese; çoktan içirirdi zaten. İlâcın iyi geldiği de inkâr edilemezdi.

Çıkıp sundurmanın yan tarafına yürüdü. Böbreklerini boşaltması epey uzun sürdü. Bir yandan* gökyüzüne bakıyordu. Ekim sonlarında ve Kasım başlarında ülkenin orta-batı bölgesinde sık sık rastlanan o aldatıcı gecelerden biriydi. Kış tüm zalimliğiyle bastırmadan hemen önce. Ortalık yazdan kalma denecek kadar sıcaktı. Tatlı rüzgâr insanı sanki okşuyordu.

Tepede ay görünmekteydi. Beyaz, yuvarlak ve çok güzeldi. Yeryüzüne net, ama yine de aldatıcı ışıklarını yolluyor, gözükenleri hem gösteriyor, hem de saklıyordu. Jack baktı... hipnotize olmuş gibi hissetti kendini. Hemen hemen hiç aldırmıyordu.

Değiştiğimiz zaman sürünün yanma gitmeyiz! Hiç gider miyiz?!

Şimdi sürü ben miyim, Wolf!

Aydedenin bir suratı var gibiydi. Jack orada Wolf un yüzünü görüyor, ama pek şaşırmıyordu. Ne var ki Wolf un

oradaki suratı her zamanki gibi açık ifadeli, biraz şaşkın değildi. Dar bir ifadeydi. Kapanıktı. Evet... karanlıktı. Üzerindeki tüylerden ötürü karanlıktı belki. Ama yoo... tüylerin önemi yoktu. Niyetinden ötürü karanlıktı o ifade.

Yanlarına sokulmayız. Sokulsak onları yeriz, Jack, değiştiğimiz zaman biz...

Aydaki surat kemikten oyma gibiydi. Hırlayan bir hayvanın suratıydı. Sıçramadan hemen önce yaptığı gibi başını hafif eğmişti. Ağzı açık, içi diş doluydu.

Yeriz, öldürürüz, öldürürüz, ÖLDÜRÜRÜZ. Jack omzuna bir parmağın dokunduğunu hissetti, parmak yavaşça aşağıya, beline doğru kaydı.

Deminden beri duvar dibinde öylece duran Jack bir anda tekrar işemeye başladı.

"Seni korkuttum galiba, Jack," dedi Wolf arkasından. "Özür dilerim, Jack. Hay Allah benim belâmı versin."

Ama Jack bir an için Wolf un bu işe üzüldüğüne pek de inanmadı. Ona sanki Wolf bunları söylerken sırıtıyormuş gibi geldi. Onun kendisini yiyeceğinden emin oldu.

Tuğla ev... diye düşündü birden. Saklanabileceğim bir tuğla evim bile yok."

Korku tekrar yakasına sarıldı, kupkuru bir korku, damarlarındaki ateşinkinden daha sıcak dolaştı.

Kim korkar hain kurttan, hain kurttan, hain kurttan...

"Jack?"

Ben korkarım, ben korkarım, ah, Tanrım, ben korkarım hain kurttan...

Yavaşça arkasını döndü.

Wolf un yüzü, daha demin yan yana yatarlarken hafif tüylüyken, şimdi sakalları o kadar yüksekten başlayarak fışkırıp yüzünü kaplamıştı ki, hemen hemen şakaklarından aşağısı kapkaraydı. Gözleri pırıl pırıl ve turuncu bakıyordu.

"Wolf, bir şeyin yok ya?" diye sordu Jack boğuk bir fısıltıyla. Sesi ancak bu kadar çıkabiliyordu.

"Evet, iyiyim," dedi Wolf. "Ay'la birlikte koşuyordum. Çok güzeldi. Koştum... koştum... koştum... ama bir şeyim yok, Jack." Wolf bunu kanıtlamak için gülümsediğinde, ağzındaki kocaman, dev dişler gözüktü. Jack korkuyla büzüldü. Filmlerdeki canavarların ağzına bakmak gibi bir şeydi bu.

Wolf onun yüzündeki ifadeyi gördü, kabalaşmış yüz hatlarında bir üzüntü belirdi. Ama o üzüntünün altında... pek de çok altında değildi hattâ... başka bir ifade daha vardı. Sevinen, sırıtan, dişlerini gösteren bir başka ifade. Avını kovalamaya, ağzından burnundan kan boşalana kadar kovalamaya ve bundan zevk almaya hazır bir ifade. Seyrederken gülmeye hazır bir ifade.

Kendisi av olsa, yine gülerdi!

Hele de kendisi avsa...

"Jack, üzgünüm," dedi. "Vakit... geliyor artık. Bir çare düşünmemiz gerek. Belki... yarın. Bir çare... mecburuz..." Göğe baktı, yüzüne o hipnotize olmuş bakışlar geldi.

Birden başım kaldırıp uludu.

Jack'e sanki ay da ona cevap verircesine uluyormuş gibi geldi.

Benliğini bir dehşet kapladı. O gece bir daha uyuyamadı Jack.

3

Ertesi gün Wolf biraz daha iyiydi. Biraz, hiç değilse. Ama öyle gergindi ki, çatlayacaktı neredeyse. Jack'e ne yapmak gerektiğini dili döndüğü kadar anlatmaya çalışıyordu. Tam o sırada tepelerinden bir jet uçağı geçti. Wolf ayağa fırladı, koştu, ona uludu, yumruğunu kaldırıp salladı. Kıllı ayakları çıplaktı. Şişmiş, ucuz pabuçlarını patlatmıştı.

Jack'e ne yapmak gerektiğini anlatmaya uğraşıyordu ama, söyledikleri ancak kulaktan dolma bilgilerdi. Kendi dünyasında bu değişiminin nasıl olduğunu çok iyi bilirdi. Ama burada bu iş çok daha kötü olurdu belki, paha güçlü ve daha tehlikeli olurdu bu Yabancılar Diyarında. Hissediyordu. O gücün kendi içine dolduğunu hissediyordu. Bu gece ay doğduğunda o güç esir alacaktı kendisini.

Jack'e bir zarar vermek istemediğini durmadan tekrarlıyordu. Jack'in canını yakmaktansa kendini öldürmeyi tercih edeceğini söylüyordu.

4

Daleville, kasabadan çok köye benzeyen bir yerdi. Jack oraya öğle vakti vardı, nalbur dükkânına girdi. Bir elini pantolonunun cebine sokmuştu. Cebinde paralarını avuçluyordu.

"Bir şey mi istedin, yavrum?"

"Evet efendim," dedi Jack. "Bir asma kilit istiyordum."

"Şu tarafa gel, bir bakalım. Yale var, Mossier var, Lok-Tite var... ne istersen var. Sen nasıl bir şey isterdin?"

"Büyük bir şey," dedi Jack. Satıcıya karanlık bakışlarla bakıyordu. Yüzü gergindi ama eski güzelliği büsbütün de yok

olmuş değildi.

"Büyük bir şey," diye mırıldandı. "Niye istiyorsun, sorabilir miyim?"

"Köpeğim," diye başladı Jack. Hikâye. Yine bir hikâye uydurması gerekiyordu. Bu seferkini, son iki geceyi geçirdikleri kulübeden çıkmadan hazırlamıştı kafasında. "Köpeğim için lâzım. Onu kilitlemem gerek. Isırıyor."

5

Seçtiği kilit on dolarlıktı. Bu durumda Jack'in cebinde yalnızca on dolar kalmış oluyordu. Bu kadar para harcamak gerçi içine oturdu, bir ara bir başka kilit seçmeyi de düşündü ama sonra aklına Wolf un dün geceki hali geldi. Gözlerinden turuncu ışıklar saçarkenki hali.

On doları çıkarıp uzattı.

Kulübeye dönerken yolda durmadan gelip geçen arabalara başparmağıyla işaret verdi ama tabii kimse durup onu almadı. Belki de görünüşü fazla çılgın, fazla garipti. Zaten o da kendini öyle hissediyordu. Nalbur dükkânında gördüğü gazete, güneşin batma saatinin altı olduğunu söylemekteydi. Ayın kaçta doğacağı yazılı değildi ama Jack en geç yedide doğmuş olacağını tahmin ediyordu. Şimdi zaten bir olmuştu saat. O gece Wolf u nereye kapatacağı hakkında da zerre kadar fikri yoktu.

Beni kilitlemen gerek, Jack, demişti Wolf ona. İyice, sağlamca kilitlemem gerek. Çünkü eğer çıkarsam karşıma çıkanı, elime geçeni yok ederim. Seni bile, Jack. Seni bile. Bu yüzden beni sıkıca kilitlemen gerek. Ne yaparsam yapayım, ne dersem diyeyim, sakın açma kapımı. Üç gün. Jack. Ay

tekrar küçülmeye başlayana kadar. Üç gün... hattâ belki dört... emin değilsen.

Evet ama nereye kilitleyecekti? İnsanlardan uzak bir yer olması şarttı. Uluduğunu kimse duymasın diye. Ayrıca, yatıp kalktıkları o kulübeden çok daha sağlam bir yer olması da şarttı. Eğer Jack on dolarlık güzelim kilidini o kulübenin kapısına asmaya kalkarsa, Wolf rahatlıkla arka duvarı yıkıp çıkardı oradan.

Nereye peki?

Bilmiyordu. Ama bir şey bulmak için altı saati kaldığını biliyordu. Belki de daha bile az...

Jack adımlarını daha da hızlandırdı.

6

Buraya gelene kadar birkaç boş ev görmüşlerdi, evet. Hattâ bir iki tanesinde gecelemişlerdi bile. Jack, Daleville'den dönerken gözü hep boş ev tabelâlarında, levhalarındaydı. Satılık ya da kiralık bir şey görür müyüm, diye bakmıyordu. Aslında üç gün boyunca Wolfu bir çiftçinin yatak odasına falan kilitleyemeyeceğini kendisi de biliyordu. Ama eğer evlerden birinin şarap mahzeni falan varsa... belki olabilirdi.

Peri masallarındakiler gibi sağlam bir taş duvara oturmuş meşe ağacından sağlam bir kapı. Yeraltında bir oda. Hiçbir yaratığın bir aydan önce kendine bir tünel kazıp çıkamayacağı türden bir yer. Wolfu barındırabilirdi öyle bir yer. Toprak tabanla toprak duvarlar da bir yerini acıtmamasını sağlardı.

Ama boş mahzenli boş evler herhalde otuz kırk mil gerilerinde kalmış olmalıydı artık. Ay doğmadan o kadar yolu alıp geriye gidemezlerdi. Hem zaten, acaba Wolf böyle bir

zamanda kırk mil koşmaya razı olur muydu? Sırf kendisini kilitleyebilmek için çabaladığını bile bile hem de?

Ya çok geç kalırlarsa? Ya Wolf 'artık kendisini kilitletmeye razı olmazsa? Ya o altta saklı hain kişiliği yüzeye çıkmaya başlamışsa, bu yeni dünyada çevresine bakınıp yiyeceklerin nerelerde bulunduğunu araştırmaya koyulmuşsa? O zaman Jack'in cep dikişlerini yırtacak kadar ağır gelen koca kilidin hiçbir yaran da olmazdı.

Geri dönebilirim, diye düşündü birden Jack. Dönüp Daleville'e doğru yürüyebilir, sonra da yürümeye devam edebilirdi. Bir iki güne kadar Lapel'e, hattâ Cicero'ya yaklaşmış olurdu. Belki öğleden sonra bir yem dükkânında çalışır, ya da bir çiftlikte iş bulurdu. Sonra tekrar yola koyulur, birkaç günde Illinois sınırına varırdı. Ondan sonrası kolaydı. Nasıl yapacağım tam bilmemekle birlikte, sonunda Springfield'e varabileceğinden de emindi. Thayer okuluna. Illinois'e girdiğinden bir gün sonra orada bulurdu kendini.

Kulübeye kadar olan son çeyrek millik yolu yürürken, bir yandan da Wolfu Richard Sloat'a nasıl açıklayacağını düşünüyordu. Eski arkadaşı Richard Sloat, gözlüklü, kravatlı, ciddi görünüşlü bir çocuktu. Çok mantıklı bir insandı. Çok zeki ve çok inatçı olmasına rağmen. Bir şeyi gözüyle görmüyorsa inanmazdı. Çocukken bile peri masallarına pek ilgi göstermezdi Richard. Balkabaklarını atlı arabalara çeviren perilerin bulunduğu Disney filmleri hiç hoşuna gitmezdi. Aynalarla konuşan kraliçeler ona hiç heyecan vermezdi. Böyle şeyler Richard'ın altı yaşındaykenki beynini yoramayacağı kadar saçma şeylerdi. Sekiz yaşında, on yaşındayken, hiç aldırmazdı bunlara tabii. Onu daha çok, elektron mikroskobundaki bir görüntü ilgilendirirdi. Rubik

Küpü'nü doksan saniyede yapar, çözerdi. Jack onun bir seksen boyunda bir kurdu kolay kolay kabullenebileceğim pek sanmıyordu.

Yolun üzerinde bir kararsızlık geçirdi. Wolfu geride bırakıp yoluna devam etmeyi, Tılsım'ı bulmayı düşündü.

Ya sürü bensem? diye sordu kendi kendine içinden. Sonra birden Wolf un korkan sürüsünü kurtarmak için yamaçlara tırmanışı, kendini sulara atışı gözünün önüne geldi.

7

Kulübe boştu. Kapının açık olduğunu gören Jack, Wolf un çıkıp bir yere gitmiş olduğunu hemen anladı. İnanmaya inanmaya hendeği inip kulübeye doğru yaklaştı. Wolf kendi başına on beş adım bile uzaklaşamazdı buradan. "Ben döndüm," diye seslendi. "Hey, Wolf? Kilidi aldım?" Sesini kimsenin duymadığını hissediyordu. Kulübenin kapısından içeriye bakınca bu sezgilerinde haklı olduğunu anladı. Sırt çantası içerdeki kerevetin üzerindeydi. Yanında 1973 baskısı bir dergi duruyordu. Penceresiz kulübenin bir köşesine birkaç odun yığılmıştı. Başka bir şey yoktu içerde, Jack olduğu yerde döndü, çaresiz bakışlarla hendeğin üst kenarlarına baktı.

Her yanda eski lastikler vardı. Çöplerin arasından eskiden dağıtılmış siyasal broşürler uçup duruyordu. Üzerinde LUGAR'ın adı yazılıydı. Bir yerde çarpılmış bir Connecticut plakası ilişti gözüne. Bira şişeleri, üstlerindeki solmuş etiketler... ama Wolf görünürlerde yoktu. Jack ellerini ağzına boru gibi tuttu, "Hey, Wolf, ben döndüm!" diye bağırdı tekrar. Cevap beklediği yoktu. Zaten de alamadı. Wolf gitmişti.

"Allah kahretsin," diye mırıldandı, ellerini kalçalarına dayadı. İçi çelişkili duygularla doluydu. Bir yandan rahatlama duygusu, bir yandan heyecan. Wolf herhalde Jack'in hayatını kurtarmak için uzaklaşmış, gitmişti. Anlamı bu olmalıydı bu gidişin. Jack, Daleville'e doğru yola çıkar çıkmaz, kaçıvermişti. O yorulmaz bilmez bacakları kim bilir kaç mil ötelere götürmüştü onu! Oralarda ayın doğmasını bekliyordu. Kim bilir hangi taraflardaydı!

Jack'in heyecanının birazı da bundan ileri geliyordu. Belki Wolf şu karşıda gözüken ormana da girebilir, orada bulduğu tavşanlarla, tarla fareleriyle, daha başka hayvanlarla karnını tıka basa doyurabilirdi. Fena da olmazdı. Ama belki Wolf un burnu hayvan sürülerinin kokusunu alır, onların peşine düşer, o zaman da, kendisi tehlikelerle yüzleşirdi. Belki çiftçiyle ailesinin kokusunu bile alabilirdi. Daha da beteri, yakınlarda bir kasaba veya kent bulunduğunu hissedebilir, koklayabilirdi Wolf. Jack pek emin olamıyordu ama, değişmiş halinde Wolf belki kaldırımda rastladığı insanlardan bir düzinesinin hakkından gelebilirdi.

"Allah kahretsin!" diye söylendi kendi kendine. Hendeğin kenarına tırmanmaya koyuldu. Wolf u görmeyi pek ummuyordu aslında. Belki de bir daha hiç görecek değildi onu. Belki birkaç gün sonra bir gazetede korkunç bir kurdun sebep olduğu katliamı okuyacaktı. Bir kasabanın ana caddesinde, aç bir kurdun yaptıkları... Yine isimler sıralanacaktı gazetede. Tıpkı o zamanki gibi... Thielke, Heidel, Hagen...

Önce yola doğru baktı. Wolf un; siluetini doğuya doğru giderken görmeyi umuyordu sanki. Batıya gidemezdi.

Daleville'den dönmekte olan Jack'la karşılaşmak istemezdi. Yol bomboştu zaten.

Tabii boş olacaktı.

Güneş de inişe geçmişti yukarda.

Jack bakışlarını yandaki tarlaya doğru çevirdi. Orada da kıpırtı yoktu.

Katil Kurdu Avlama Çabaları Sürüyor, diyecekti gazete manşetleri birkaç gün sonra.

Tam o sırada ormanın kenarındaki koca kaya hareket eder gibi oldu. Jack birden onun kaya olmayıp Wolf olduğunu anladı. Topuklarının üzerinde çömelmiş, Jack'e doğru bakıyordu.

"Seni haydut serseri," dedi Jack. Rahatlamıştı ama, bir yandan da demin Wolf un gittiğine sevinmiş olduğunu unutamıyordu. Oraya doğru ilerledi.

Wolf hiç kıpırdamadı. O pozda donmuş, yoğunlaşmış gibiydi. Jack'in bir sonraki adımı daha da fazla cesaret gerektirdi.

Yirmi adım kadar attıktan sonra, Wolf'un bu arada değişmeye devam ettiğini farketti. Saçları daha gürleşmiş, daha kabarık olmuştu. Sanki yıkanıp fön makinesiyle kurutulmuş gibiydi. Sakalı artık gözlerinin hemen altından başlıyordu. Bütün vücudu irileşmiş, daha bir güç kazanmıştı. Gözleri sıvı ışıklarla doluydu. Turuncu turuncu parlıyordu.

Jack kendini zorlayıp daha da yaklaştı. Bir ara Wolf'un ellerinin değişip pençe olduğunu sanınca duraladı ama, sonradan ellerin üzerini tüylerin kaplamış olduğunu anladı. Wolf ateş saçan gözlerle ona bakmaya devam ediyordu. Jack aradaki uzaklığı tekrar yarıya indirdi, sonra durdu. Diyar'da

Wolf a ilk rastladığından bu yana, arkadaşının yüzündeki ifadeyi ilk defa okuyamıyordu. Belki Wolf çok fazla yabancılaşmıştı artık. Ya da belki o tüyler saklıyordu yüzünü. Tek kesin olan şey, Wolf'un artık güçlü bir duygunun elinde esir olduğuydu.

On iki adım kala Jack kesin olarak durdu, kendini zorlayıp o gözlere baktı.

"Az kaldı artık, Jacky," dedi Wolf. Ağzı açıldı, o korkunç gülümseme göründü.

"Kaçtın sanmıştım," dedi Jack.

"Burada oturdum, senin gelişini görmek istedim. Wolf!"

Jack bu sözün ne anlama geldiğini bilemedi. İçinden Kırmızı Şapkalı Kız'ın masalını hatırlıyordu. Wolf un dişleri özellikle bol, keskin ve güçlü görünüyordu. "Kilidi aldım," dedi Jack. Cebinden çıkarıp gösterdi. "Ben yokken aklına bir fikir falan geldi mi, Wolf?"

Wolf un bütün yüzü... gözleri, dişleri, her şeyi birden parlıyordu.

"Artık sürü sensin, Jacky," dedi, sonra başını kaldırdı, ağzından upuzun, korkunç bir uluma sesi çıktı.

8

O anda orada daha az korkan bir Jack Sawyer olsa belki, "Kes zırvalamayı," derdi, Ya da belki "Böyle devam edersen tüm ülkenin köpekleri başımıza üşüşür," derdi. Ama bu sözlerin ikisi de boğazında kalakaldı. Bir şey söyleyemeyecek kadar korkuyordu. Wolf ona yine bir numaralı gülümsemesini sundu, ağzı televizyonda gösterilen bir bıçak reklâmına benzedi. Sonra pek bir çaba göstermeksizin ayağa kalktı.

Gözündeki John Lennon gözlüğünü sakalı giderek daha yukarıya itiyordu. Jack'e boyu daha da uzamış gibi göründü. Oatley harındaki bira fıçıları kadar da kalınlaşmıştı.

"Bu dünyada güzel kokularınız da var, Jacky," dedi Wolf.

Jack sonunda onun ruhsal durumunu anlayabildi. Coşku doluydu Wolf. Zor şartlarla bir maç kazanmış gibiydi.

"İyi kokular! Wolf! Wolf!"

Jack bir adım geriledi, acaba onu ben mi kuruyorum diye merak etti. "Bunu daha önce hiç söylememiştin, Wolf," diyebildi.

"Daha öncesi daha önceydi, şimdi ise şimdi," dedi Wolf. "İyi şeyler var. Pek çok iyi şeyler... çevremizde. Wolf bulacak onları... görürsün."

Bu sözler durumu daha da beter ediyordu. Jack onun içindeki o hayvansal açlığı hissediyor, parlayan kızıl gözlerden görebiliyordu. Yakaladığımı yerim, diyordu o gözler. Yakalar, yerim!

"Umarım o iyi şeylerin hiçbiri insan değildir, Wolf," dedi Jack alçak bir sesle.

Wolf kafasını kaldırdı, yarı uluyan, yan gülen sesler çıkardı.

"Wolf un cam yemek istiyor," dedi pek de neşeli olmayan bir sesle.

"Ah, Jacky, kurtlar nasıl acıkır, bir bilsen! Yemek yemeleri şarttır! YEMEK! Wolf!"

"Seni o kulübeye kapatmam şart," dedi Jack. "Hatırlıyorsun, değil mi, Wolf? Kilidi aldım*dedim ya?

Kıramayasın diye dua etmekten başka çaremiz yok. Haydi, oraya doğru gidelim artık, Wolf. Beni çok korkutuyorsun!"

Bu seferki kahkaha Wolf un göğsünden sanki balonlar halinde çıktı. "Korkutmak mı?.. Ya, evet, Wolf biliyor! Wolf biliyor. Jacky! Korku kokusu çıkarıyorsun!"

"Pek de şaşırmadım," dedi Jack. "Haydi, kulübeye gidelim artık, tamam mı?"

"Yo, ben kulübeye girmem," dedi Wolf. Upuzun, sivri dili, dişlerinin arasından dışarıya doğru uzandı. "Ben girmem oraya, Jacky. Wolf girmez. Wolf kulübeye giremez." Çenesi açıldı, dişleri parıldadı. "Wolf hatırladı, Jacky. Wolf! Hemen hatırladı! Evet, Wolf hatırladı!"

Jack yine geriledi.

"Yine korku kokuyorsun. Pabuçlarında bile var. Pabuçlar, Jacky! Wolf!"

Pabuçların korku kokması besbelli pek komikti.

"Kulübeye gireceksin. Esas hatırlaman gereken o."

"Yanlış! Wolf! Sen gireceksin, Jacky! Kulübeye Jacky girecek! Hatırladım! Wolf

Kurdun gözleri turuncudan mora doğru dönüştü. "İyi Çiftçilik Kitabında vardı, Jacky. Sürüsünü incitmek istemeyen kurdun hikâyesinde. Hatırladın mı? Hatırladın mı Jacky? Ambara sürü giriyordu. Hatırlamıyor musun? Sonra kilit kapıya takılıyordu. Kurt değişmekte olduğunu anlayınca sürüyü ambara sokuyordu, sonra da kapıyı kilitliyordu. Sürüsüne bir zarar vermiyordu." Çene tekrar açıldı, koyu renk, uzun dil zevkle kıvrıldı. "Yapmıyor! Yapmıyor! Sürüsüne zarar vermiyor! Wolf! Hemen yapalım!"

"Üç gün o kulübede kapalı kalmamı mı istiyorsun?" diye sordu Jack.

"Benim yiyecek bulup yemem gerek, Jacky," Wolf son derece açık bir dille konuşuyordu. Çocuk onun gözlerinde rengin yine değiştiğine dikkat etti. "Ay beni yanına alınca yemem şart. Burada iyi kokular var, Jacky. Pek çok. Wolf için iyi yiyecekler var. Ay beni serbest bırakınca, Jacky de kulübeden çıkar."

"Ya ben üç gün kapalı kalmak istemezsem?"

"O zaman Wolf, Jacky'yi öldürür. Sonra da lanetlenir Wolf."

"Bunların hepsi İyi Çiftçilik Kitabında mı yazılı?"

Wolf başını evet anlamında salladı. "Hatırladım. Tam zamanında hatırladım, Jacky. Seni beklerken."

Jack hâlâ kendini Wolf'un önerisine alıştırmaya uğraşıyordu. Üç gün üç gece aç kalacaktı görünüşe göre. Wolf da serbestçe dolaşacaktı. Kendisi hapisteyken Wolf dünyada nereye isterse oraya gidecekti. Ama Wolf'un değişim süresini sağ salim sona erdirmenin tek yolu da buydu herhalde. İş üç gün aç kalma ve ölme gibi iki şık arasında seçim yapmaya gelince, aç kalmaya elbette razı olurdu. Sonra birden, bu yer değiştirme işinin aslında hiçbir şeyi değiştirmediğini anladı. Kendisi kulübedeyken bile özgür sayılırdı. Wolf ise, serbestçe dolaşabildiği halde, yine de bir tutukluydu. Yalnızca onun kafesi Jack'inden biraz daha büyüktü, o kadar. Wolf yine konuştu. "İyi ki İyi Çiftçilik Kitabı var, yoksa kendi kendime hiç düşünemezdim," dedi.

Gözleri tekrar, parladı, başını özlem dolu bir ifadeyle göğe kaldırdı. "Çok kalmadı artık, Jack,. Sürü sensin. Seni

kilitlemem gerek."

"Pekâlâ," dedi Jack. "Herhalde bu şart."

Bu da Wolf a çok komik geldi. Bir yandan gülerek kolunu Jack'in beline sardı, çocuğu havaya kaldırdı, tarlanın karşı tarafına kadar taşıdı. "Wolf sana iyi bakacak, Jacky," dedi. Sesi yumuşacıktı. Hendeğin kenarına gelince onu yere bıraktı.

"Wolf," dedi Jack.

Wolf çenesini açtı, kasığını kaşımaya koyuldu.

"Asla insan öldürmemelisin, Wolf," dedi Jack. "Bunu unutma... o hikâyeyi hatırladığına göre, insan öldürmemen gerektiğini de hatırlarsın. Çünkü eğer öldürürsen seni kesinlikle avlarlar. Peşine bir sürü insan düşer; yakalarlar seni, Wolf. İnan bana. Derini yüzerler!"

"İnsan öldürmem, Jacky. Hayvanlar insanlardan daha iyi kokuyor. İnsan öldürmem. Wolf!"

Yamaçtan aşağı indiler. Jack kilidi cebinden tekrar çıkardı, halkaya birkaç kere geçirip kapattı, anahtarın nasıl kullanılacağım Wolf a gösterdi. "Sonra anahtarı kapının altından içeriye itersin, oldu mu?" diye sordu. "Sen eski haline gelince, ben anahtarı tekrar sana doğru kaydırırım." Jack kapının altına baktı. Beş santime yakın bir aralık vardı orada.

'Tabii, Jacky. Sen bana verirsin oradan."

"Eee, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Jack. "Hemen kulübeye gireyim mi?"

"Şuraya otur." Wolf kapının otuz santim berisindeki bir yeri gösteriyordu.

Jack ona merakla baktı, sonra kulübeye girdi, tam onun gösterdiği yere oturdu. Wolf açık duran kapının hemen dışında oturuyordu. Jack'e bakmaksızın elini ona uzattı. Jack uzatılan eli tuttu. Tavşan boyunda kıllı bir yaratığı tutar gibi oldu. Wolf minik eli öyle sıktı ki, Jack neredeyse bağıracaktı. Wolf yine yukarlara bakıyordu. Yüzü hülyalı, dalgın ve huzurluydu. Bir iki saniye sonra Jack elini Wolf'un avucuna daha rahat bir pozda yerleştirebildi.

"Çok bekleyecek miyiz böyle?" diye sordu.

Wolf'un cevap vermesi bir dakika kadar sürdü. "Biraz," dedi, minik eli tekrar sıktı.

9

Öylece oturdular. Kapının iki yanında oturuyor, tek kelime söylemeden bekliyorlardı. Derken ortalık kararmaya başladı. Wolf son yirmi dakikadan beri belli belirsiz titremeler içindeydi. Ortalık karardıkça elindeki titreme daha da arttı. Bir yarış atının yarış başlamadan önceki titremesi gibi bir şey olmalıydı bu.

"Ay beni almaya başlıyor," dedi Wolf yumuşak bir sesle. "Yakında birlikte koşacağız onunla, Jack. Keşke sen de gelebilseydin bizimle."

Başını çevirip Jack'e baktı. Çocuk onun bu sözü içtenlikle söylediğini anladı. Ama beri yandan, seninle yan yana koşabileceğim gibi, senin peşinden de koşabilirim, dostum, der gibiydi.

Jack, "Artık kapıyı kapatmamız gerek herhalde," dedi. Elini Wolf'unkinden kurtarıp çekmeye çalıştı ama, o bırakmadan çekemedi.

"Jacky'yi kilitleyelim, Wolfu da dışarı kilitleyelim." Wolf’un gözleri bir an Elroy'unkiler gibi parıldadı.

"Unutma, sürüyü koruyorsun," dedi Jack. Kulübeye arka arka girdi.

"Sürü ambara giriyor, kilit de kapıya asılıyor. Kurt sürüsüne zarar vermiyor." Wolf’un gözlerinden ateş saçılmaz oldu, renk yine turuncuya dönüştü.

"Kilidi kapıya tak."

"Ben de onu yapıyorum ya," dedi Wolf. 'Takıyorum işte." Kapattı, Jack'i karanlıkta bıraktı. "Duydun mu, Jacky? İşte kilidin sesi," Jack duymuştu. Sonra anahtar çevrildi.

"Şimdi anahtarı şuradan kaydır," dedi Jack. "İşte anahtar," Parıldayarak içeriye kayan maden gözüktü. "Sağol," diye soludu Jack. Eğilip anahtara parmaklarını değdirdi, alıp avucunda öyle sıktı ki, neredeyse gömecekti onu tenine. Avucundaki çürük beş gün geçmeyecekti sonradan. Daha sonra, tutuklanma telâşı içinde, çürüğün geçtiğinin farkına bile varamayacaktı. Anahtarı cebine soktu. Dışarda Wolf soluk soluğa konuşuyordu.

"Bana kızdın mı, Wolf?" diye fısıldadı Jack kapıdan. Bir yumruk kapıya indi, "Hayır! Kızmadım! Wolf!" "Pekâlâ," dedi Jack. "İnsan öldürmeyeceksin, Wolf. Onu unutma. Yoksa seni yakalar, öldürürler."

"İnsan öldööööOOOOUUUUUU-OOOOOOHHHHOOOO!" Sözler sıvı bir hırıltıya dönüştü, Wolf un koca gövdesi kapıya tosladı, tüylü ayakları aşağıdaki aralıktan gözüktü. Jack arkadaşının kapıya yaslanmış olduğunu anlıyordu. "Kızmadım, Jack!" diye fısıldadı Wolf. Demin uluduğu için

utanmış gibiydi. "Wolf kızmadı. Wolf istiyor, Jacky. Az kaldı artık. Öyle az kaldı ki!"

"Biliyorum," dedi Jack. İçinden ağlamak geliyordu. Keşke Wolfu kucaklayabilseydi. Keşke o çiftlik evinde olsalardı... kendisi dışarda, Wolf da güven içinde o mahzende olsaydı.

Wolf un yine de hapiste olduğu yolundaki o tedirgin edici düşünce tekrar geldi aklına.

Wolf un ayakları kapının altında biraz kaydı. Jack'e sanki ayaklar daha uzamış, daralmış gibi geldi.

Wolf homurdandı, soludu, tekrar homurdandı. Kapıdan uzaklaştı, "Aaah!" dermiş gibi bir ses çıkardı. "Wolf?" diye sordu Jack.

Kulakları sağır edici bir uluma yükseldi. Wolf hendeğin yamacına doğru tırmandı.

"Dikkatli ol!" Onun duyamayacağım biliyordu artık Jack. Duysa da anlayamayacağından korkuyordu.

Birkaç uluma daha duyuldu. Serbest bırakılmış bir yaratığın sesi olabileceği gibi, kendine geldiğinde hapiste olduğunu anlamış bir yaratığın umutsuz sesi de olabilirdi o ses. Jack pek hangisi olduğunu anlayamıyordu. Acılı, gerçekçi, garip şekilde güzel bir ses. Wolf gecenin içinde uzaklaşıyordu. Jack kollarını göğsünde kavuşturuncaya kadar titremekte olduğunu farketmedi.

Ulumalar uzaklaştı, ses hafifledi. Wolf artık ayla birlikte koşuyordu.

10

Üç gün üç gece boyunca Wolf durup dinlenmeksizin yiyecek aradı. Her sabah, şafak vakti yatıp öğleye kadar

uyuyor, bu işi bir ağaç kovuğunda ya da kaya oyuğunda yapıyordu. Kendini kesinlikle hapiste gibi hissetmiyordu. Jack'in duyguları ne olursa olsun, onunkiler farklıydı. Tarlanın karşı tarafındaki orman geniş ve büyüktü. İçi Wolf un doğal yiyecekleriyle doluydu. Fareler, tavşanlar, kediler, köpekler, sincaplar... Bunların hepsini kolaylıkla bulabiliyordu. Sırf o ormanda kalsa, değişim süresi boyunca rahat rahat yetecek yiyeceği bulurdu.

Ama Wolf ayla birlikte koşuyordu. Kendini ormana hapsedemezdi. Değişimini nasıl engelleyemezse, bunu da yapamazdı. Dolaştı durdu. Ay onu nereye götürürse oraya gitti. Bostanları, tarlaları, odaklan, ıssız yerlerdeki evleri, yapım halindeki yolları, yamaçları, kırları dolaştı. Yarı yeteneği, koku alabilme duyusundan geliyordu. Hiç şaşmıyordu burnu. Dehâ düzeyine erişmiş bir burundu. Beş mil öteden tavuk kümesinin kokusunu alıp sığır ve koyun kokusundan ayırt etmekle de kalmıyordu. O basit işti. Tavukların hareket ettiğini bile hissedebiliyordu Wolf. Uyuyan domuzlardan birinin bir ayağının yaralı olduğunu bile anlayabiliyordu.

Hem de bu dünyada... çünkü onu güden bu dünyadaki ay değildi. Yoksa o muydu? Dünya artık kimyasal madde ve ölüm kokmuyordu Wolf un burnuna. Bu gezileri sırasında daha ilkel bir yaşam karşılamıştı onu. Dünyanın o ilk tatlı kokusundan ne kalmışsa onu içine çekiyor, buranın Diyar'la bir zamanlar paylaştığı niteliklerin tadını çıkarıyordu. İnsanların yaşadığı bir eve yaklaşırken, evin köpeğinin belini bir pençede kırarken, vücudunu iki lokmada mideye indirirken bile, toprağın altından temiz suyu olan serin nehirlerin akmakta olduğunu hissediyordu Wolf. Batıdaki dağların güzelliğini sezebiliyordu. Değişim halindeki bir kurt

için harikulade bir yerdi burası. İnsan öldürürse lanete uğrayacağım da biliyordu. İnsan öldürmedi.

Hiç insan görmediği için öldürmedi. Üç günlük değişimi sırasında Wolf, İndiana'da bulunan diğer hayat türlerini öldürüp yedi. Bu arada bir kokarca ve birkaç vahşi kedi de yedi. İlk gece alçaktan uçan birkaç yarasayı ağzıyla yakaladı, kafalarını ısırdı, vücutlarını yuttu. Bol bol ev kedisi ve köpeği yedi. Pek çok domuz avladı, öldürdü.

İki keresinde, peşine düştüğü avı öldürmemesi gerektiğini hissetti. Bu da kendini kendi diyarındaymış gibi hissetmesine yol açtı. Bunun birincisi, ormandaki bir açıklıkta bir tavşanı kovalarken oldu. İkincisi de çiftliğin birindeki bağlı bir köpekti. Bir anda omurgasında bir ürperti hissetti, o avdan vazgeçti. Buraları kutsal yerlerdi. Kutsal yerlerde, bir şey öldürmezdi Wolflar. Oradan uzaklaştı. Esrarengiz bir hayat yaşıyor, bu hayatı yaşarken kendini çok rahat hissediyordu.

Jack Sawyer'e olan borçlarını da asla unutmadı.

11

Kulübede kilitliyken Jack başka zamanlardan daha sakin düşünebildiğini farketti.

Bu yerde eşya olarak bir tek tahta kerevet vardı. Eğlence için de ancak o eski dergiye bakabiliyordu. Penceresi olmayan bu yerde, ancak gün ışığı varken, kapı altındaki aralıkta görülebiliyordu resimler. Yazılar birer tırtıldan ibaretti. Okunmuyordu. Üç günü nasıl geçirebileceğini bilemiyordu Jack. Kerevete yürüdü, diziyle sertçe vurdu, dönüp oturdu, düşünmeye başladı.

İlk farkına vardığı, kulübenin içindeki zaman kavramının dışardakinden değişik olduğuydu. Dışarda saniyeler çabucak geçer, dakikaların içinde erir, onlar da saatlerin içinde erirdi. Koskoca günler metronom tiktakı gibi haftalara dönüşürdü. Kulübede ise saniyeler inat ediyor, bir türlü yürümüyordu. Uzayıp uzayıp iğrenç canavar saniyeler haline geliyorlardı. Dışarda bir saat biterken içerde beş saniye bile geçmek bilmiyordu.

Jack'in farkına vardığı ikinci şey, zamanın ne kadar yavaş geçtiğini düşünmenin işi daha beter ettiğiydi. İnsan dikkatini saniyelere verince, onlar kıpırdamayı büsbütün reddediyordu. Jack kalkıp kulübenin içinde ileri geri yürümeye başladı, üç güne sığabilecek o sonsuz sayıdaki saniyeleri düşünmemeye çalıştı. Bir ayağını ötekinin önüne basıp adımlarını sayarak hücresinin iki yirmiye üç metre kadar bir yer olduğunu hesapladı. Neyse bari, gece olunca uzanacak kadar yer var demekti.

Demek hücrenin çevresini dolaşsa, on metre kadar yol yürümüş olacaktı.

Yüz yetmiş tur attığı zaman da bir mil yürümüş sayılacaktı.

Yemek yiyemiyordu belki ama, hiç değilse yürüyebilirdi. Jack kolundan saatini çıkardı, cebine koydu. O saate ancak kesinlikle mecbur olduğu zaman bakacağına yemin etti.

Birinci millik yolunun bir çeyreğini almıştı ki, hücrede hiç su bulunmadığını hatırladı. Ne yiyecek vardı ne de su. Herhalde susuzluktan ölmek üç dört günden uzun sürerdi. Wolf dönerse mesele yok demekti... Yani... mesele yok değil de... ölmemiş olurdu en azından. Ama ya Wolf dönmezse? O zaman kapıyı kırmak zorunda kalacaktı.

O halde bu işi şimdi denese daha iyi ederdi. Gücü yerindeyken.

Kapıya yürüyüp iki eliyle itti. Sonra daha hızlı itti, menteşeler gıcırdadı. Jack denemek için omzuyla menteşe bulunmayan tarafa yüklendi, omzu acıdı ama kapıya pek bir zarar geldiğini sanmıyordu. Omzunu daha hızlı çarptı. Menteşeler yine gıcırdadı ama kapı bir milimetre bile kıpırdamadı. Wolf olsa o kapıyı tek eliyle koparırdı. Jack omuzlarını kıyma etse kıpırdatamayacaktı. Tek çare Wolf u beklemekti.

* * *

Gece yarısına kadar Jack yedi sekiz mil kadar yürümüştü. Kaç kere yüz yetmiş tur yaptığını şaşırmıştı çünkü. Yedi ya da sekiz mil olmalıydı. Yorgundu. Karnı gurulduyordu. Kulübenin içi idrar kokuyordu. Jack duvar dibine işemek zorunda kalmıştı. Duvar tahtaları arasında bir çatlak olan yere. Hiç değilse birazı dışarıya gitsin diye. Vücudu yorgundu ama uyuyabileceğini pek sanmıyordu. Bu kulübeye kapanalı beş saat ancak geçmişti. Kulübe zaman birimine göre ise yirmi dört saat sayılırdı. Yatmaya korkuluyordu.

Kafası rahat değildi. Kafası izin vermiyordu uyumasına. Geçen bir yıl boyunca okuduğu kitapların bir listesini çıkarmaya çalıştı. Sonra, öğretmenlerinin listesini çıkardı. Sonra, Los Angeles Dodgers takımının oyuncularını hatırlamaya uğraştı. Ama tedirgin edici sahneler gözünün önünden gitmek bilmiyordu. Morgan Sloat'un havada bir delik açışını görüyordu. Wolf un yüzünü nehrin suyu altında görüyordu. Jerry Bledsoe sarsılıyor, elektrik panosunun karşısında titriyor, gözlüğünün çerçevesi eriyip burnuna yayılıyordu. Bir adamın gözleri sarıya dönüyor, eli toynak

haline geliyordu. Morgan Sloat yaklaşıyordu karşıdan. Kel kafasında siyah saçlar bitiyordu. Ama aslında Jack'e doğru değil, annesine doğru yürüyordu Morgan Sloat.

Karanlıkta bir tur daha atarken kendi kendine, "Fats Waller'in şarkıları," diye söylendi, "Ayakları Çok Büyük var, sonra, Kabahat İşlemedim var, sonra Jitterbug Valsi var. Ha, bir de, Yaramazlık Yapma var."

Elroy yaratık annesine doğru uzanıyordu. İğrenç bir şeyler fısıldıyor, elini annesinin kalçasına dayıyordu.

"Orta Amerika ülkelerinin adlan, Nikaragua, Honduras, Guatemala, Kosta Rica..."

Çok yorulup yere uzandığı, çantasını başının altına çektiği zaman bile, Elroy'la Morgan Sloat kafasında fır dönmeye devam ettiler. Osmond kırbacını Lily Cavanaugh'un sırtında şaklatıyor, gözlerini fıldır fıldır çeviriyordu. Wolf şaha kalkıyordu. Kocaman bir Wolf! Kesinlikle insan olmayan bir Wolf! Ve o anda kalbine bir kurşun giriyordu.

* * *

İlk ışıkla uyandı. Burnuna kan kokusu geliyordu. Bütün vücudu su diye haykırmaktaydı. Yiyecek istediği yoktu. İnledi. Böyle üç gece daha geçirmeye dayanılamazdı. Gün ışığının yatık gelmesi kulübenin duvarlarını ve tavanını da görebilmesini sağlıyordu. Dün gece sandığından daha büyük görünüyordu şimdi. Tekrar böbreklerini boşaltması gerekiyordu. Oysa vücudundan o değerli suları ziyan etmenin kötü bir şey olduğunu da biliyordu. Sonunda kulübenin daha geniş görünmesinin, yerde yatmasından ötürü olduğunu anladı.

Burnuna tekrar kan kokusu geldi. Yan gözle kapıya doğru baktı. Kapı altındaki aralıktan bir tavşanın arka ayakları, derisi yüzülmüş olarak içeri itilmişti. Kanları sıza sıza yatıyorlardı tahtaların üzerinde. Pırıl pırıl da parlıyordu. Üstlerinin çizik çizik ve kirli olması, kapının altından zorlanarak sokulduğunu gösteriyordu. Wolf onu aç bırakmamaya uğraşıyordu.

"Hay Allah," diye inledi Jack. Tavşanın butları insan bacağına pek fazla benziyordu. Jack'in midesi bulandı. Ama kusacağı yerde güldü, bu karşılaştırmaya için için şaştı. Wolf sahibine her zaman av kuşu getiren ev köpeğine benziyordu.

Jack butları iki parmağıyla yavaşça aldı, kerevetin altına koydu. İçinden hâlâ gülmek geliyordu ama gözleri de yaşlıydı. Wolf birinci geceyi sağ çıkarmıştı. Jack de öyle.

Ertesi sabah kapının altından beyaz bir kemiğe sarılmış bir başka et parçası geldi.

12

Dördüncü günün sabahı Jack birinin hendeğin yamacını kayarak indiğini duydu. Ürken bir kuş cıyakladı, sonra kulübenin damından havalandı. Ağır ayak sesleri kapıya doğru yaklaştı. Jack dirsekleri üzerinde doğrulup karanlıkta gözleri kırpıştırdı.

Koca bir vücut kapıya çarptı, orada kaldı. Alttaki aralıktan bir çift lekeli pabuç görünüyordu.

"Wolf?" diye sordu Jack alçak sesle.

"Anahtarı ver, Jack."

Jack elini cebine attı, anahtarı çıkardı, iki pabucun arasından dışarıya doğru itti. İri, kahverengi bir el belirdi,

anahtarı aldı.

"Su getirdin mi?" diye sordu Jack. Wolf un korkunç armağanlarından emebildiğim emmesine rağmen, vücudu tehlikeli şekilde kurumuştu. Dudakları şişmiş, çatlamış, dili ağzına sığmaz olmuş, sanki pişmişti. Anahtar kilide sokuldu, Jack kapının açıldığını duydu.

Derken kilit kapıdan çıkarıldı.

"Biraz," diye cevap verdi Wolf deminki soruya. "Gözlerini kapat, Jacky. Karanlığa alışkın gözlerin. Kamaşır sonra."

Jack kapı açılırken ellerini gözlerine kapadıysa da, içeriye dolan ışık yine de parmaklarının arasından girip gözlerini yakmaya yetti. Acıyla inledi. "Yakında geçer, dedi Wolf. Hemen yanıbaşındaydı. Jack'i kucaklayıp kaldırdı. "Sıkı kapa gözlerini," diye uyardı, sonra kulübeden arka arka çıktı.

Jack, "Su," diye sızlanırken paslı bir kabın dudaklarına değdiğini hissetti. Wolf un neden kulübeden hemen çıkmak istediğini de anladı. Dışarda hava çok temiz ve tatlı geliyordu burnuna. Sanki Diyar'dan yeni ithal edilmiş bir havaydı. İki yudum su içti, ömrünün en lezzetli yemeğini yemiş gibi oldu. Su boğazından kıvrılarak aşağıya doğru kaydı. Sanki kuruyan bir bitkiye su veriliyordu.

Wolf kabı onun dudaklarından çekti. Oysa Jack daha doyamamıştı. "Daha çok verirsem kusarsın," dedi Wolf. "Aç gözlerini, Jack. Ama azıcık aç."

Jack talimata uydu. Bir milyon ışık zerresi gözlerine doldu, acıdan bağırdı.

Wolf oturdu, Jack'i kollarıyla sardı. "İç biraz daha," deyip kabı tekrar uzattı. "Gözlerini de biraz daha aç."

Bu sefer ışık daha az acıttı. Jack kirpiklerinin arasından bakarken yeni bir yudum su boğazından aşağıya kaydı.

"Ah," dedi Jack. "Suyu bu kadar lezzetli yapan nedir?"

"Batı rüzgârı," dedi Wolf hemen.

Jack gözlerini daha iri açtı. Hendeğin çevresindeki yeşil ve kahverengi karışımı renklere baktı. Başını Wolf'un omzuna dayamıştı. Wolf'un midesi Jack'in sırtına dayanıyordu.

"İyi misin, Wolf?" diye sordu. "Karnın iyice doydu mu?"

"Wolf her zaman yiyecek bulur," dedi rahatça. Sonra çocuğun bacağını okşadı.

"Bana o etleri getirdiğin için teşekkür ederim."

"Söz verdim. Sürü sendin, unuttun mu?"

"Yo, unutmadım," dedi Jack. "O sudan biraz daha içebilir miyim?" Wolf'un kucağından kayıp yere indi, karşısında durdu.

Wolf kabı ona uzattı. John Lennon gözlüğü yerli yerindeydi. Sakalı yanaklarında pek hafif bir gölgeydi... Siyah saçları hâlâ uzun ve yağlıydı ama, omuzlarına kadar varmıyordu. Yüzündeki ifade huzurlu ve dostça, hemen hemen yorgun gibiydi. Tulumunun üzerine gri bir eşofman kazağı giymişti. Kendine iki beden küçük bir şeydi. Göğsünde INDIANA ÜNİVERSİTESİ ATLETİZM KLÜBÜ diye yazıyordu.

Tanıştıklarından bu yana, en çok insana benzediği an şu sıraydı. Gerçi en basit üniversite derslerini bile anlayabilecek gibi görünmüyordu ama, lise takımının en yaman futbolcusu olabilirdi.

Jack bir yudum daha içti. Wolf kabın bir kenarını tutmuş, bırakmıyordu. Jack büyük yudum alırsa çekmeye hazırdı. "Sahiden iyi misin?"

"Hem de nasıl," dedi Wolf. Eliyle kamını ovaladı. Şiş göbeği tulumunun üzerinden bile belli oluyordu. "Yalnızca yorgunum. Az uyudum, Jack."

"Kazağı nereden buldun?"

'Bir ipe asmışlardı," dedi Wolf. "Buraları soğuk, Jacky."

"insanlara zarar vermedin, değil mi?"

"Vermedim. Wolf! Suyu yavaş iç. Gözleri bir an turunculaşıp mutlu mutlu parıldadı, Jack onun hiçbir zaman tam anlamıyla insana benzeyemeyeceğini bir kere daha anladı. Wolf ağzını kocaman açıp esnedi "Biraz uyusam," dedi. Sırtını yamaca daha bir uydurdu, başın, da yasladı. Bir an içinde uyuyuvermişti.

ÜÇÜNCÜ KİTAP

DÜNYALARIN ÇARPIŞMASI

Bölüm 20

YASA ADINA GÖZALTI

1

O gün öğleden sonra iki sularında yüz mil daha batıya ulaşmışlardı. Jack Sawyer sanki kendisi de ayla birlikte koşuyormuş gibi hissediyordu... o kadar kolay olmuştu bu iş. Jack tüm açlığına rağmen, teneke kutudaki suyu yavaş yavaş yudumlamakla yetindi ve Wolf'un uyanmasını bekledi. Sonunda Wolf kıpırdadı, "Hazırım artık, Jack," dedi, çocuğu kapıp sırtına bindirdi ve Daleville'e doğru yola koyuldu.

Wolf kaldırımın kenarına oturup dikkati çekmemeye çalışırken Jack oradaki hamburgerci dükkânına girdi. Önce erkekler tuvaletine girip yan beline kadar soyundu. Mutfaktan gelen ızgara kokuları tuvaletteyken bile ağzının sulanmasına yol açıyordu. Jack orada ellerini, kollarını, göğsünü ve yüzünü iyice yıkadı, sonra başını musluğun altına sokup saçlarını da oradaki sıvı sabunla yıkadı. Buruşturduğu kâğıt havlular birbiri ardından çöp sepetine düşüp duruyordu.

Sonunda büfenin başına dönebilecek hale gelmişti. Oradaki üniformalı kız siparişini alırken ona baktı. Islak saçlarına bakıyor olmalıydı. Jack siparişinin hazırlanmasını beklerken kız geri çekilip sırtını duvara yasladı, hiç çekinmeyen bakışlarla Jack'i incelemeye devam etti.

Jack kapıya doğru döndüğünde ilk hamburgerini ısırmaya başlamıştı bile. Salçası çenesinden sızıyordu. Karnı öyle açtı ki, çiğnemeye bile vakit ayıramıyordu. Üç lokmada koca sandviçin çoğu gitmişti. Tam ağzını kocaman açıp kalan kısmı bir lokmada bitirmeye uğraşırken camın dışında Wolf un çevresine bir yığın çocuk toplanmış olduğunu gördü. Et lokması ağzında büyüdü, midesi kapanıverdi.

Jack derhal dışarıya çıktı. Bir yandan ağzındaki eti, ekmeği, turşuyu, salata yaprağını, domates lokmasını ve sosu yutmaya uğraşıyordu. Çocuklar sokakta Wolf'u üç yanından kuşatmışlardı. Demin garson kız Jack'a nasıl içtenlikle baktıysa, onlar da Wolf a aynı bakışlarla bakıyorlardı. Wolf kaldırımda elinden geldiği kadar iki büklüm oturmaya çalışıyordu. Başını eğmiş, boynunu kaplumbağalar gibi içine çekmişti. Kulakları sanki başına yapışmış gibi görünüyordu. Lokma Jack'in boğazına oturdu, zorla yutkunduğunda ancak bir boğum aşağıya inebildi.

Wolf yan gözle ona baktı, gözle görülür şekilde rahatladı. Uzun boylu, blucin giymiş, yirmi yaşlarında bir genç adam, parkettiği kırmızı pikabın kapısını açtı, dışarı sarkıp gülümseyerek baktı. Jack elinden geldiği kadar rahat bir sesle, "Biraz hamburger al, Wolf," dedi. İçinde hamburger bulunan kutuyu uzattı. Wolf alıp kokladı, sonra başını eğdi, kutunun içinden koca bir lokma ısırdı, düzenli hareketlerle çiğnemeye başladı. Çocuklar şaşkın ve hayran, birer adım daha yanaştılar. İçlerinden birkaçı kıkırdaşıyorlardı. "Ne bu böyle?" diye fısıldadı sansın bir kız arkadaşına. "Canavar mı ne?" Yedi sekiz yaşlarında bir oğlan çocuğu kızı itip önüne çıktı, "Ahmak işte, o kadar," dedi. "Adı Hulk olmalı. Hıı? Diiy mi? Tamam mı?"

Wolf ısırdığı sandviçten geri kalanını kutudan ağzıyla çekmeyi başardı. Tümünü ağzına sokup avucuyla içeri itti. Dizlerinin arasından yere kıyılmış salata parçaları düştü, mayonez ve etin suyu çenesine ve yanağına bulaştı. Ağzına girenler Wolf un koca dişleri arasında çabucak kahverengi bir macuna dönüştü. Onu yuttuktan sonra kutuya bulaşanları yalamaya koyuldu.

Jack kutuyu yavaşça onun elinden aldı. "Hayır," dedi çocuklara, "O benim kuzenim. Canavar falan değil, adı da Hulk değil. Hadi, siz dağılın da bizi yalnız bırakın bakalım, hu? Haydi... bizi yalnız bırakın dedim."

Çocuklar bakmaya devam ediyorlardı. Wolf parmaklarını yalamaya koyulmuştu.

"Ona öyle bakıp durursanız kızdırırsınız. Kızarsa ne yapar, bilemem."

Deminki çocuk televizyonda böyle şeyleri çok seyrettiği için, bu hamburger etoburunun kızarsa neler yapabileceği konusunda epey bir fikri vardı. Bir adım geriledi. Çocukların çoğu, da onunla birlikte gerilediler.

"Haydi, gidin," dedi Jack. Ama çocuklar tekrar donmuşlardı.

Wolf koca bir dağ gibi ayağa kalktı. Yumrukları sıkılıydı. "Allah belânızı versin, bakmayın bana!" diye haykırdı. "Kendimi komik hissettirmeyin! Herkes kendimi komik hissettiriyor!"

Çocuklar bir anda dağıldılar. Wolf soluk soluğa, suratı kıpkırmızı, öylece durup onların köşeyi dönüşüne baktı. Onlar gözden kaybolduktan sonra kollarım göğsünde kavuşturdu,

bakışlarını Jack'e çevirdi. Çok utanmıştı. "Wolf bağırmamalıydı," dedi. "Çocuktu bunlar daha."

"Korkutmak adam olmalarım sağlar," diye bir ses duyuldu. İkisi birlikte döndüler. Kırmızı pikaptaki adamdı bu. Hâlâ onlara gülümsüyordu. "Ben de ömrümde böylesini görmedim," dedi. "Kuzen misiniz ikiniz?"

Jack kuşkulu kuşkulu başını salladı.

"Hey, niyetim burnumu sokmak değil." Adam bir adım yaklaştı. Rahat davranışlı, siyah saçlı bir gençti. Kolsuz yelek, içine de kareli gömlek giymişti. "Özellikle de kimseye kendimi gülünç hissettirmek istemem, anlıyorsunuz, değil mi?" dedi, durakladı, iki elini kaldırıp boş avuçlarını gösterdi. "Aslında size ilk baktığımda epey zamandan beri yolculukta bunlar herhalde diye düşündüm."

Jack, Wolf'a baktı. O hâlâ utanmış durumda, elleriyle bedenini kucaklamış duruyordu ama bir yandan da gözlerini bu yeni adamdan ayırmıyordu.

"Ben de yaptım aynı şeyi," diye devam etti adam. "Buradaki liseyi bitirdiğim yıldı. Otostopla tâ kuzey California'ya kadar gittim, sonra da döndüm. Her neyse, yolunuz batıya doğruysa sizi biraz götürebilirim."

"Binemem, Jacky!" diye gürültülü şekilde fısıldadı Wolf.

Jack, "Ne kadar batıya?" diye sordu. "Biz Springfield'e gitmek istiyoruz. Orada arkadaşlarım var."

"Hey, dert değil, senyör." Adam ellerini tekrar kaldırdı. "Ben Cayuga'nın bu tarafına kadar gidiyorum. Illinois sınırının yanıbaşına. Bir dakika izin verin, bir hamburger alayım, hemen atlar gideriz. Dosdoğru. Bir buçuk saat falan

sürer... belki de daha az. Springfield'e kadar olan yolun yansım almış olursunuz."

"Yapamam!" diye fısıldadı Wolf yine.

Adam devam ediyordu. "Bir tek sorun var. Ben ön kanepeye biraz eşya da koydum. Bir taneniz kamyonetin arkasında gitmek zorunda. Orası biraz rüzgârlı olur."

Jack, "Aman bu ne güzel şans," dedi içtenlikle. "Siz hamburgeri alıp dönün, bekliyoruz. Çok da teşekkür ederiz." Adam dükkana girer girmez hemen Wolf a döndü bir şeyler fısıldadı.

* * *

Adı Bili (Kısaca Buck) Thompson olan genç adam elinde iki hamburgerle çıktığında, Wolf u arkaya diz çökmüş, iki eliyle iki yana sarılmış, burnunu da havaya kaldırmış buldu. Jack ön kanepeye yerleşmişti. Seloteyple yapıştırılıp sonra tel zımbayla kapatılmış ve üzerine güzel bir koku sıkılmış naylon torbalar onun yanıbaşındaydı. Yo, koku sıkılmış değil, zaten torbalarda çiçek tomurcukları olduğu yan taraftan gözüküyordu. Koku ondandı.

Adam geçerken bir hamburgeri Wolf a fırlattı. "Bana hâlâ biraz aç gibi göründün de," dedi, sonra sürücü yerine, naylon torbaların öbür yanına bindi. "Dişinin kovuğunda kalır gibi geldi. Kuzenine taş atıyorum sanma. Al, bu da senin. O kendininkini bitirdi bile."

Yüz mil yol gittiler. Wolf saçlarını uçuran rüzgârdan ötürü pek mutluydu. Hız onu hipnotize ediyordu. Burnuna bu hızla gelip geçen kokular da ilginçti. Gözleri parıldayarak başım sağa sola çeviriyor, havayı koklayıp duruyordu.

Buck Thompson kendini çiftçi olarak tanıtmıştı. Gaz pedalını yere yapıştırarak gittiği yetmiş beş dakika boyunca durmaksızın konuştu, Jack'a bir tek soru bile sormadı. Sonunda Cayuga'ya varıp arabayı bir toprak yola soktu, sonsuz gibi gözüken bir mısır tarlasının yanına parketti, elini cebine atıp kumaşa benzeyen beyaz kâğıda biraz düzensiz sarılmış bir sigara çıkardı. Jack'in eline tutuşturdu. "Gözü kararmak, gözü kızarmak falan duymuştum ama, senin kuzenin çok gülünç." dedi. "Heyecanlandığı zaman bundan biraz içsin, emi? Doktorun tavsiyesi de."

Jack sigarayı dalgın bir hareketle gömlek cebine soktu, arabadan indi. "Sağol, Buck," dedi sürücüye.

Buck hâlâ konuşuyordu. "Onu yemek yerken görünce şaştım kaldım.

Bir yerden bir yere gelmesini nasıl sağlıyorsun? Mama var diye mi sesleniyorsun?"

Wolf yolculuğun bittiğini anlayınca kamyonetin arkasından atlayıp indi.

"Bir daha binelim," diye bağırdı. "Jacky, bir daha binelim."

"Keşke olabilseydi," diye karşılık verdi Jack. "Gel, biraz yürüyelim. Belki yine biri çıkar."

Artık şansının değiştiğine inanmaya başlamıştı. Göz açıp kapayana kadar Illinois sınırına gireceklerdi. Bir kere Springfield'e, Thayer okuluna, Richard'a ulaşırsa, her işin yolunda gitmeye başlayacağından da emindi. Ama Jack'in kafası hâlâ kulübe zaman birimine göre çalışmaktaydı. Orada gerçek dışı gelir, gerçeği çarpıtırdı. Nitekim kötü şeyler yeniden olmaya başladığında öyle hızlı oldu ki, Jack olayları kontrol edemedi. Jack'in Illinois'i görmesi için aradan epey

zaman geçmesi gerekti. O süre içinde de Jack kendini yeni baştan kulübede buldu.

2

Onları Sunlight Yurdu'na götürecek olaylar dizisi, çocuklar Cayuga levhasının bulunduğu yeri geçtikten on dakika sonra başladı. Levhada Cayuga - Nüfus 3.596 diye yazıyordu ama kasabanın kendisi görünürlerde yoktu. Sağ taraflarında uçsuz bucaksız bir mısır tarlası uzanıp yatmakta, solda çıplak bir tarla, ilerde yolun nasıl kavis yaptığım görmelerine izin vermekteydi. Yamyassı bir arazideydiler. Jack otostop olanağı bulmak için herhalde kasabaya kadar yürümek zorunda olduklarını kavradığı sırada yol üzerinde bir araba belirdi, hızla onlara doğru yaklaştı.

"Arkaya bineyim mi?" diye bağırdı Wolf. Sevinçle ellerini başının üzerine kaldırmıştı. "Wolf arkaya binsin! Hemen!"

Jack, "O araba ters yönde gidiyor," dedi. "Sakin ol, bırak yanımızdan geçsin, Wolf. Kollarını da indir. Yoksa kendisine işaret veriyorsun sanır."

Wolf isteksiz isteksiz kollarını indirdi. Araba yolun virajına yaklaşmıştı. Biraz daha ilerlese Jack'le Wolf un yanından geçecekti. Wolf çocuksu bir sesle, "Arkaya binmek yok, ha?" diye sordu.

Jack başını iki yana salladı. Arabanın yan kapısındaki oval biçimli armaya bakıyordu. O arma her şey olabilirdi. Yaban Hayatı Koruma Derneğinden Eyalet Tarım İdaresine kadar her şey. Ama araba virajı alınca

Jack onun Polis arabası olduğunu anladı.

"Polis o, Wolf," dedi. "Bir polis. Sen yürümeye devam et, uslu ol, kendini rahat bırak. Bu adamın durmasını istemiyoruz."

"Polis ne demek?" Wolf un sesinde bir kararma seziliyordu. Arabanın dosdoğru kendi üstlerine geldiğini görmekteydi. "Polisler Wolf'ları öldürür mü?"

"Hayır," dedi Jack. "Wolf'ları hiçbir zaman öldürmezler. Kesinlikle." Ama bu sözlerin pek bir yaran olmadı. Wolf arkadaşının elini yakaladı, titremeye başladı.

"Lütfen elimi bırak, Wolf," diye yalvardı Jack. "Adamın komiğine gidecek."

Wolf'un eli yanına sarktı.

Polis arabası onlara yaklaşırken Jack direksiyon başındaki adama göz attı, sonra dönüp birkaç adım geri gitti, böylelikle Wolf u görüş alanı içine almaya çalıştı. Gördüğü manzara pek cesaret verici değildi. Arabayı kullanan polisin kocaman, etli, hamur gibi, tahakküm edici ifade yansıtan bir suratı vardı. Bir zamanlar elmacık kemiklerinin bulunduğu yeri şimdi yağlar bürümüştü. Wolf un korkusu da yüzünden açık seçik okunuyordu. Gözlerinden, açılıp kapanan burun deliklerinden... dişlerini de gösteriyordu Wolf.

Jack ona, "kamyonetin arkasına binmek çok hoşuna gitti, değil mi?" diye sordu.

Wolf un korkusu biraz silindi, yüzünde gülümsemeye pek yakın bir ifade belirdi. Polis arabası gürleyerek yanlarından geçti. Jack sürücünün dönüp kendilerine baktığını hissetti. "Pekâlâ, geçti artık," dedi Jack. "Kurtulduk, Wolf."

Arabanın motor sesinin tekrar yükselmeye başladığını görünce durup döndü.

"Polis geri mi geliyor?"

"Herhalde Cayuga'ya dönüyordur," dedi Jack. "Sen arkana bakmaktan vazgeç, ben ne yapıyorsam onu yap. Adama gözünü dikme."

Wolf la Jack yürümeye devam ettiler, arabaya aldırış etmiyormuş gibi davranmaya çalıştılar. Araba inadına onların arkasında kalmaya çalışıyormuş gibiydi. Wolf yan inilti, yan homurtu gibi bir ses çıkardı.

Polis arabası onları solladı, yanlarından geçti, fren lambaları parıldadı, sonra yollarını çapraz keserek önlerinde durdu. Polis kapıyı açıp indi.

Aşağı yukarı Jack'in boyundaydı. Tüm kilolarını suratında ve göbeğinde taşıyordu. Bacakları sıska, kolları ve omuzları ise normal bir insan kadardı. Göbeği dışarı fırlıyordu.

Kolunu kıvırıp açık duran kapıya »dayandı. "Sabırsızlıktan ölüyorum," dedi çocuklara. "Neymiş bakalım sizin hikâyeniz? Anlatın."

Wolf, Jack'in arkasına geçti, omuzlarını sarkıttı, ellerini tulumunun ceplerine soktu.

Jack, "Biz Springfield'e gidiyoruz, memur bey," dedi. "Otostop yaptık... belki de yapmamamız gerekirdi."

"Demek belki yapmamanız gerekirdi. Vay canına! Şu arkana saklanmaya çalışan tip de ne? Kaçık falan mı?"

"O benim kuzenim." Jack bir an, telâş içinde, düşünmeye çalıştı. Her zaman anlattığı hikâyeyi, Wolf'u da içine alacak biçimde değiştirmesi, genişletmesi gerekiyordu. "Onu eve götürmem gerek. Springfield'de, Helen Teyzesiyle oturuyor. Yani benim Helen Teyzemle, Öğretmen olan teyzemle, Springfield'de."

"Ne yapmış? Bir yerden mi kaçmış?"

"Hayır, öyle bir şey yok. Yalnızca..."

Polis ona ifadesiz gözlerle baktı. "Adlarınız."

Jack bu sefer bir ikileme sıkışmış oldu. Wolf çok geçmeden onu Jack diye çağırırdı. Kendisi polise ne isim söylerse söylesin, Jack olduğu ortaya çıkardı nasılsa. "Adım Jack Parker," dedi. "Bu da..."

"Bir dakika. Kendi adını kendi söylesin istiyorum. Hey sen. Adının ne olduğunu hatırlıyor musun, taş kafa?"

Wolf, yine Jack'in arkasına sinmeye çalıştı. Başını eğmiş, çenesini göğsüne gömmüştü. Bir şey mırıldandı.

"Duyamıyorum, oğlum."

"Wolf," diye fısıldadı.

"Wolf. Tahmin etmeliydim herhalde. İlk adın ne? Yoksa ad yerine numara mı verdiler sana?"

Wolf gözlerini sımsıkı yumdu. Bacaklarını birbirine sürtüp duruyordu.

"Yürü, Phil," dedi Jack ona. Wolf herhalde bu ismi unutmamayı başarır, diye düşünüyordu.

Ama tam kelime ağzından çıkarken Wolf başını kaldırdı, sırtım dikleştirdi ve bağırdı. "JACK! JACK! JACK WOLF!"

Jack hemen, "Onu bazen de Jack diye çağırırız," dedi ama, iş işten geçmişti ve kendi de farkındaydı. "Beni çok sevdiği için... ona bir tek ben söz geçirebiliyorum. Belki onu evine bıraktıktan sonra birkaç gün kendim de Springfield'de kalırım. Yerleşsin, alışsın diye."

"Senin sesini dinlemekten iyice usandım, oğlum Jack. Haydi şimdi sen de, kuzenin Phil Jack da arka kanepeye binin

de bu durumu bir düzeltelim bakalım." Jack kıpırdamayınca polis elini koca tabancasının kabzasına değdirdi. "Binin arabaya. Önce o binsin. Neden okula gideceğiniz yerde evinizden yüz mil uzaklarda dolaşıyormuşsunuz, anlamak istiyorum. Arabaya... hemen!"

"Ah, memur bey," diye başladı Jack. Ense kökünde Wolf soludu. "Hayır. Yapamam," diye bir fısıltı yükseldi ağzından.

"Kuzenimin bir sorunu var," dedi Jack. "Klostrofobi diyorlar. Dar yerlerden, arabaların içinden korkuyor, deli oluyor. Otostop yaptığımızda yalnız pikaplara, kamyonetlere binebiliyoruz ki o arkada gidebilsin."

"Arabaya binin dedim," diye gürledi polis. Bir adım ilerleyip arka kapıyı açtı.

"YAPAMAM!" diye bağırdı Wolf. "Wolf BİNEMEZ! Kokuyor, Jacky... kokuyor orası." Burnu ve dudağı kıvrıldı, buruş buruş oldu.

Polis Jack'e, "Onu arabaya bindir, yoksa ben bindiririm," dedi.

Jack yalvarmaya başladı. "Wolf, çok sürmeyecek!" Uzanıp arkadaşının elini tuttu. Wolf istemeyerek elinin tutulmasını razı oldu. Jack onu polis arabasının arka kanepesine doğru çekti. Wolf resmen yolun asfaltına ayaklarını sürüyordu.

Bir iki saniye boyunca, sanki durumu kurtarabileceklermiş gibi göründü. Wolf kapının çerçevesine dokunacak kadar yaklaştı arabaya. O anda tüm vücudu sarsıldı. İki eliyle kapının üst kenarına sarıldı. Sanki arabanın üstünü ikiye bölecekti. Sirklerde gösteri yapan kuvvetli adamların numaralarına benzer bir şey.

"Lütfen," dedi Jack alçak sesle, "Mecburuz."

Ama Wolf korkular içindeydi. Burnuna gelen koku her neyse, ondan pek tiksiniyordu. Başını hırsla iki yana salladı. Ağzından akan salya da arabanın tepesine damladı.

Polis Jack'in yanından dolandı, kemerinden bir şey çekip çıkardı. Jack bu çekilen şeyin tabanca olmadığını görmeye ancak vakit buldu. Polis copu Wolf un ensesine indirdi. Wolf un üst bedeni arabanın arka kanepesine devrildi, sonra tüm vücudu yolun tozları üzerine kaydı, serildi.

"Sen öteki kapıdan bin," dedi polis Jack'e. Copu kemerine soktu. "Sonunda bu un çuvalını da içeri atabileceğiz."

İki üç dakika sonra Cayuga yoluna koyulmuşlardı. "Kuzenine ne olacağını biliyorum," dedi polis. "Kuzeninse tabii, ki hiç sanmıyorum." Dikiz aynasından Jack'e baktı. Gözleri kuru üzüm taneleri gibiydi.

Jack'in tüm kanı çekilir gibi oldu. Kalbi gümbür gümbür çarpmaya başladı. Gömleğinin göğüs cebindeki o sigarayı hatırlamıştı. Elini cebe dayadı, sonra polis bir şey diyemeden hemen çekti.

"Ona pabuçlarını giydirmem gerek," dedi Jack. "Ayağından fırlayacak haldeler."

"Boşver," dedi polis. Ama Jack eğildiğinde itiraz etmedi. Dikiz aynasındaki görüntüden kurtulduğu anda Jack önce Wolf un birinci pabucunu topuğundan geçirdi, sonra hemen sigarayı çıkarıp kendi ağzına attı, ısırdı, garip lezzeti olan kuru otlar diline yayıldı. Jack çiğnemeye başladı. Boğazına bir şey batar gibi oldu. Birden doğruldu, elini ağzına kapattı, dudaklarını aralamadan öksürmeye çalıştı. Boğazı temizlenince ıslanmış otları, daha doğrusu esrarı yuttu. Diliyle dişlerini yaladı, kalan izleri yok etmeye çalıştı.

Polis, "Sizi bazı sürprizler bekliyor," dedi. "Ruhunuza biraz güneş ışığı(*) girecek."

(Güneş ışığı: Sunlight)

"Ruhuma güneş ışığı mı girecek?" diye sordu Jack. Acaba polis esrarı ağzıma attığımı gördü mü, diye meraklanmıştı.

"Kafanda da bir iki şişlik belirecek." Polis, Jack'in dikiz aynadaki görüntüsüne sırıttı.

* * *

Cayuga Belediye binası bir karanlık koridorlar ve dar merdivenler topluluğuydu. Borulardaki suların sesi gurul gurul duyuluyordu. Polis onları sağdaki son merdivene yöneltirken, "Size bir şey anlatayım, çocuklar," dedi. 'Tutuklu değilsiniz. Bunu anladınız mı? Sorgu için gözaltındasınız. Bir telefon hakkımız var diye mavallar duymak istemiyorum. Kim olduğunuzu, niyetinizin ne olduğunu bize doğru dürüst söyleyene kadar kurtulamazsınız. Duydunuz mu? Şimdi Yargıç Fairchild'ı göreceğiz. Doğruyu söylemezseniz sonucunu ağır ödersiniz. Yukarı. Haydi!" Merdivenin üst başına vardıklarında polis bir kapıyı itip açtı, orta yaşlı, tel çerçeveli gözlük takmış, siyah elbise giymiş bir kadın önündeki daktilodan başını kaldırdı. "İki kaçak daha," dedi polis. "Yargıca geldiğimizi söyle."

Kadın başını salladı, telefonun kulaklığını eline aldı, bir iki kelime konuştu. "Girebilirsiniz," derken gözleri bir Wolf a, bir Jack'e gidip geliyordu.

Polis onları bitişik odaya doğru itti. Kapıyı açtığında, o odanın ilkinden iki kat büyük olduğu gözüktü. Upuzun bir duvar boyunca kitap rafları vardı. Öteki duvara çerçeveli fotoğraflar, diplomalar, sertifikalar asılmıştı. Pancurlar inikti. İnce uzun, sıska, koyu renk elbise giymiş bir adam masanın

başında oturuyordu. Gömleği buruşuktu. İnce bir kravat takmıştı. Onlar girerken koca masanın başından ayağa kalktı. Suratı harita gibi çizgi doluydu. Saçları öyle siyahtı ki, ancak boya olabilirdi. Odada sigara dumanları dolaşıp duruyordu. "Ee, ne getirdin bakalım, Franky?" Sesi pek tok, hemen hemen tiyatro artistlerinin sesleri gibiydi.

"French Lick Yolunda bulduğum iki çocuk. Thompson'un çiftliğinin oralardaydılar."

Yargıç Fairchild'in yüz çizgileri bir gülümsemeye işaret eder biçimde büküldü, gözleri Jack'e döndü. "Üstünüzde kimlik var mı, çocuğum?" "Hayır efendim," dedi Jack.

"Memur Williams'a her şeyin doğrusunu anlattınız mı? Anlattığınızı sanmıyor olmak, yoksa sizi buraya getirmezdi." "Evet, efendim," dedi Jack.

"O halde bana anlatın hikâyenizi." Masanın çevresinden dönerken sigara dumanlarının arasından geçti, köşeye elini dayayıp yarı yaslandı, yan oturdu. Gözlerini kırpıştırarak yeni bir sigara yaktı... Jack yorgun çukur mavi gözlerine baktığında, bu adamın kendisine hiç acımayacağını hemen anladı.

Yine başı dertteydi.

Jack içine koca bir soluk çekti. "Benim adım Jack Parker. Bu benim kuzenim. Onun da adı Jack. Jack Wolf. Ama asıl adı Philip. Daleville'de bizim evde kalıyordu. Çünkü babası öldü, annesi de hastaydı. Ben onu

Springfield'e geri götürüyorum."

"Biraz geri zekâlı mı?"

"Biraz yavaş," dedi Jack. Bir yandan Wolf a baktı. Arkadaşı hiçbir şeyin farkında değilmiş gibiydi.

"Annenin adı ne?" diye sordu Yargıç, Wolf a. Wolf hiçbir cevap vermedi. Gözleri sımsıkı kapalı, elleri ceplerine sokuluydu.

"Helen," dedi Jack. "Helen Vaughan."

Yargıç masanın köşesinden kalktı, yavaşça Jack'e doğru yürüdü. "Sen içki mi içtin, oğlum? Biraz dengen bozuk gibi."

"Hayır."

Yargıç Fairchild Jack'e iyice yaklaştı, aralarında otuz santim kalınca eğildi. "Soluğunu ver," dedi.

Jack ağzını açıp soluk verdi.

"Hayır. İçki yok." Yargıç tekrar doğruldu. "Ama bana söylediklerinin arasında tek doğru olan şey de buydu, öyle değil mi? Beni işletmeye mi çalışıyorsun, çocuk?"

"Otostop yaptığımız için üzgünüm," dedi Jack. Çok dikkatli konuşması gerektiğimin farkındaydı. Ağzından çıkanların, serbest kalmalarını sağlayabileceği bir yana, zaten kelimeleri telâffuz etmekte de zorluk çekiyordu. Her şey çok yavaş oluyormuş gibi geliyordu ona. Tıpkı kulübedeyken olduğu gibi, saniyeler metronomun temposundan ayrılmıştı. "Aslında hiç otostop yapamıyoruz gibi bir şey, çünkü Wolf... yani Jack, arabalara binmekten nefret ediyor. Bir daha asla yapmayız. Bir suç işlemedik, efendim, doğru söylüyorum."

"Anlamıyorsun, oğlum," dedi Yargıç. Uzaklara dalmış gözleri tekrar parıldadı. Jack içinden, bundan zevk alıyor, diye düşündü. Adam masasının arkasına geçti. "Mesele otostop yapmakta değil. Siz bu yaşınızda yollardasınız... tek başınıza... Ne geldiğiniz yer belli ne de gittiğiniz yer. Bu durumda belâya çanak tutuyorsunuz." Sesi koyu renk bir bal gibiydi. "Bizim bu eyalette size garip gelecek bir

kuruluşumuz var... eyalet makamlarınca onaylanmış, finansmanı eyaletçe yapılan bir kuruluş... sırf sizin durumunuzdaki çocukların yararına olsun diye kurulmuş bir yer. Adı, 'Başıboş Çocuklar için Sunlight Gardener İnanç Yurdu'. Bay Gardener'in gençler için yaptığı çalışmaların sonuçlarını mucize sayılabilir. Biz ona en inatçı çocukları yolladık, göz açıp kapayana kadar diz çökmüş İsa peygamberden yardım ister oldular. Bence bu çok harikulade bir şey, değil mi?"

Jack yutkundu. Ağzı kulübedeyken olduğundan daha bile kuruydu. "Ah, efendim, Springfield'e çok acele varmamız gerek. Herkes merak ed..."

"Bundan kuşku duyarım," diye gülümsedi Yargıç. Yüzündeki tüm kırışıklar derinleşti. "Ama, bakın size bir şey söyleyeyim. Siz Sunlight Yurduna giderken ben de Springfield'e bir telefon açar, bu Helen... Wolf muydu soyadı? Yoksa Helen Vaughan mı?"

"Vaughan," dedi Jack. Yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Evet?" dedi Yargıç.

Wolf başını iki yana salladı, sonra elini Jack'in omzuna dayadı.

Yargıç ona, "Kendine mi geliyorsun, evlâdım," dedi. "Bana yaşını söyleyebilir misin?"

Wolf gözlerini tekrar kırpıştırdı, Jack'e baktı.

Jack, "On altı," dedi.

"Ya sen?"

"On iki."

"Ya. Seni çok daha büyük sanmıştım. Başınız derde girmeden yardım görmeniz için bir sebep daha işte... değil mi, Franky?"

Bölüm: 21

SUNLIGHT YURDU

1

Yurt, çocukların oynadıkları küp küp bloklardan yapılmış gibi bir şeydi. Rastgele kurulmuş bir binaydı. Yeni yer gerektikçe binaya ek yapmışlardı. Birden pencerelerin çoğunda demir bulunduğunu gördü. Bina gözüne bir cezaevi gibi gözüktü, o çocuksu izlenim kayboldu.

Tarlalardaki çocukların çoğu âletlerini ellerinden bırakmış, polis arabasının geçişini seyrediyorlardı.

Franky Williams bina önündeki meydanı döndü, durdu, motoru susturdu. Binanın ön kapısından uzun boylu bir adam çıktı, en üst basamakta durup onlara baktı. İki elini göğsünün önünde kenetlemişti. Uzun beyaz saçlarının altında yüzü inanılamayacak kadar genç görünüyordu. Hatları sanki estetik cerrahi ürünüydü. Kime neyi isterse satabilecek bir insanın tipik yüzü. Giysileri de saçları kadar beyazdı. Beyaz takım elbise, beyaz pabuçlar, beyaz gömlek, boynunda da beyaz bir fular. Jack'le Wolf arka kanepeden inerlerken adam yeşil bir güneş gözlüğü çıkarıp gözüne taktı, gülümsemeden önce iki çocuğu inceliyormuş gibi göründü. Sonra gözlüğü çıkarıp tekrar cebine soktu.

"Vay vay vay," dedi. "Siz olmasanız halimiz nice olurdu, memur bey?"

"İyi günler, Peder Gardener," dedi polis de ona.

"Her zamanki durum mu, yoksa bu iki çocuk gerçek bir suç mu işlediler."

"Başıboş çocuklar," diye karşılık verdi polis. Ellerini kalçalarına dayayıp pedere gözlerini kısarak bakıyor, sanki o beyazlık gözlerini kamaştırıyormuş gibi davranıyordu. "Fairchild'a gerçek adlarını söylemediler. Bu büyük olanı..." diyerek parmağıyla Wolf'u gösterdi, "...bu hiç konuşmadı. Arabaya bindirmek için bile kafasına vurmak zorunda kaldım."

Gardener başını acıklı bir ifadeyle iki yana salladı. "Onları getirin de kendilerini takdim etsinler. Sonra formalitelere bakarız. Bunların bu kadar şaşkın davranması için bir sebep var mı?"

"Yalnızca büyüğünün kulak arkasına vurdum."

"Hımmmm." Gardener parmaklarını birbirinin çevresinden kaydırıp iyice kenetleyerek bir adım geri çekildi.

Williams çocukları uzun taraçaya çıkan merdivenlere yürütürken Gardener başını yana eğdi, iki çocuğu süzdü. Jack'le Wolf üst basamağa vardılar, taraçaya ilk adımlarını attılar. Franky Williams alnındaki terleri sildi, onların yanında durdu. Gardener sisli sisli gülümsüyordu ama gözleri çocukların bir birine, bir öbürüne gidip gelmekteydi. Bir an için gözlerinden sert, soğuk, tanıdık bir bakış fışkırır gibi oldu, Jack'e yöneldi. Peder tekrar gözlüğünü cebinden çıkarıp taktı. Gülümsemesi yine öyle sisli ve zarifti ama, Jack bu sahte güven duygusuna kendini kaptırmış olmasına rağmen o deminki bakışla olduğu yerde donduğunu farketti... çünkü aynı bakışı daha önce de görmüştü.

Peder Gardener gözlüğünü burnunun üzerinde biraz aşağıya kaydırdı, çerçeveleriyle oynadı. "Adlan? Adlan? Baylar, bize adlarınızı verebilir misiniz?"

"Ben Jack," dedi çocuk... sonra birden sustu. Mecbur olmadıkça bir kelime daha söylemek istemiyordu. Gözlerinin önünde bir hayal belirdi, kendini yine Diyar'daymış gibi gördü. Ama bu sefer Diyar kötü ve korkunçtu. Dumanlar, alevler, işkence gören vücutlar vardı etrafta.

Güçlü bir el onu dirseğinden yakaladı, doğrulttu. Jack duman kokusu yerine kolonya kokusu aldı. Bol bol sürülmüş bir kolonya. Bir çift melankolik göz dosdoğru çocuğun gözlerine bakıyordu.

"Sen kötü bir çocuk musun, Jack? Çok kötü bir çocuk musun?"

"Yo, biz yalnızca otostop yaptık ve..."

"Bence biraz sarhoşsun sen," dedi Peder Gardner. "Sana özel bir ihtimam gösterilmesini sağlayalım, olmaz mı?" El çocuğun dirseğini bıraktı. Gardener yavaşça uzaklaştı, gözlüğünü" tekrar burnunun üzerinde yukarıya itti. "Herhalde bir soyadın da vardır," dedi.

"Parker," diye cevap verdi Jack.

"Evvvveett!" Gardener tekrar gözlüğü çıkardı, dans eder gibi bir yarım dönüş yaptı, gözlerini Wolf a dikti. Jack'e inanıp inanmadığını belli edecek bir şey yapmamıştı.

"Aman ne güçlü bir yapı, değil mi?" dedi. "Harika bir şey. Buralarda senin gibi güçlü kuvvetli bir çocuk elbette ki çok işe yarar, Tanrıya şükür. Sizden de Bay Jack Parker'in örneğine uymanızı ve adınızı vermenizi rica edebilir miyim?"

Jack tedirgin bakışlarla Wolf a baktı. Wolf başını eğmiş, hızlı hızlı soluyordu. Ağzının yan tarafından çenesine doğru salyası sızmaktaydı. Çalıntı kazağının göğsünde yan kir, yarı yağ bir leke vardı. Wolf başını iki yana salladı ama bu harekette bir anlam yoktu... sinek kovarmış gibi sallıyordu başını.

"Adın, oğlum? Adın? Adın? Bili mi diyorlar sana? Paul mu? Art mı? Sammy mi? Hiçbiri mi değil? Daha tumturaklı bir isim mi? George mu öyleyse?"

"Wolf," dedi Wolf.

"Ah, bu çok güzel." Gardener ikisine birden sırıttı. "Bay Parker'le Bay Wolf. İçeriye kadar onlara eşlik etmek ister miydiniz, Memur Williams! Şansımız varmış ki Bay Bast da burada kalıyor. Bay Hector Bast bizde asistanlık yapıyor. Onun sayesinde Bay Wolf'u da soyup giydirebileceğiz demektir." Gözlük çerçevesinin üzerinden iki çocuğa baktı. "Bizim inançlarımıza göre, Tanrı'nın askerleri en iyi üniformalıyken yürürler. Hector Bast da hemen hemen dostumuz Wolf kadar iridir, küçük Jack Parker. Gerek kıyafet, gerekse disiplin bakımından iyi hizmet verebileceğiz demektir. Rahat olacak."

"Jack," diye fısıldadı Wolf alçak sesle.

"Evet."

"Başım acıyor, Jack. Fena acıyor."

"Başınız size ıstırap mı veriyor, Bay Wolf?" diye sordu Sunlight Gardener. Dans eden adımlarla Wolf a doğru ilerledi, kolunu çekti, yüzünde abartmalı bir tiksinti refleksi okundu. Kolonyanın kokusundandı, Jack biliyordu. Böyle kokular Wolf a amonyak gibi geliyordu.

"Aldırma oğlum." Gardener, Wolf un gösterdiği tepkiden hiç etkilenmemiş gibiydi. "Bay Bast veya Bay Singer... hattâ belki de öteki yardımcılardan biri içerde onun çaresine bakar. Frank, galiba sana bunları Yurt'a götür demiştim."

Memur Williams sırtına iğne batırılmış gibi tepki gösterdi. Yüzü daha da kızardı, garip vücudu binanın kapısına yöneldi.

Sunlight Gardener'ın gözleri tekrar Jack'e ışıklar saçtı, çocuk o bakışlarda yalnızca eğlenen bir ifade gördü. Bu beyazlı adam aslında deliydi. Gardener'ın kolunda kalın bir altın zincir sallanıyordu. Ucu baş parmağına sarılmıştı. Jack'ın zihninde, saklayan kırbacın sesi canlandı ve bu sefer Gardener'in koyu gri gözlerini tanıdı.

Gardener, Osmond'un ikizlisiydi.

Peder Gardener yan eğilerek onlara açık duran kapıyı gösterdi. "İçeriye, delikanlılar," dedi.

2

İçeriye girdiklerinde Gardener, "Acaba daha önce hiç karşılaşmış mıydık, Bay Parker?" diye sordu Jack'e. "Bana bu kadar tamdık gelmenizin bir nedeni olmalı, öyle değil mi?"

"Bilmem," dedi Jack. Bir yandan dikkatle binanın içini inceliyordu.

Duvar dibindeki uzun kanepeler lacivert kadife kaplıydı. Halı orman yeşili gibiydi. Üzeri deri kaplı iki koca masa vardı. Onlar da karşı duvarın dibine konmuşlardı. Birinde oturan sivilceli genç başını kaldırdı, Jack'a düşmanca, saldırgan bakışlarla baktı. İnce, siyah saçlı, dar yüzlü, zeki ve huysuz görünüşlü biriydi. Beyaz balıkçı yakalı kazağının cebine isim etiketi iğnelenmişti: SİNGER.

"Ama bir yerde karşılaşmış olduğumuzu sanıyorum, sence de öyle değil mi, oğlum? Emin ol ki karşılaşmışızdır. Ben unutmam. Bir kere gördüğüm bir çocuğun yüzünü asla unutmam. Başın bundan önce de derde girdi mi, Jack?"

Jack buna cevap olarak, "Sizi daha önce hiç görmedim," dedi.

Birinci genç yerinden kalkmış, hazırol duruyordu. O da beyaz balıkçı yakalı kazak giymiş, göğsüne askerler gibi isim etiketi takmıştı. İri yapılıydı. Elleri sinirli hareketlerle iki yanından kemerine, blucininin ceplerine, sonra tekrar iki yanına gidip geliyordu. Boyu en azından bir doksan beş vardı. Kilosu da yüz kilo olmalıydı. Suratı sivilce doluydu. Bast bu olmalıydı herhalde.

"Eh, belki sonra hatırlarım," dedi Sunlight Gardener. "Heck, gel de yeni gelenlere muamelede yardımcı ol, olmaz mı?"

Bast öne doğru ilerlerken kaşları çatıktı. Wolf a iyice yaklaşıp öyle yanından geçmeye özen gösterdi. Kaşları daha bile çok çatıldı. Wolf'un gözleri hep kapalıydı. Eğer gözlerini açmış olsa Bast'ın ay gibi alnım, zalim küçük gözlerini görebilecekti. Bast bakışlarını Jack'e çevirdi, "Gel," diye mırıldandı, elini masaya doğru salladı.

Gardener yamyassı bir sesle, "Kayıtlarını yap, sonra çamaşırhaneye götür, kıyafet bul," dedi. Jack'e pırıl pırıl gülümsedi. "Jack Parker," dedi alçak sesle. "Aslında kim olduğunu çok merak ediyorum, Jack Parker. Bast, ceplerini iyice boşaltmalarına dikkat et." Bast sırıttı.

Sunlight Gardener odanın ortasından Franky Williams'a doğru ilerledi. Polis artık oldukça sabırsız haldeydi. Peder

cebinden cüzdanını çekti. Jack onun paraları polisin avucuna saymaya başladığını gördü.

"Sen buraya dikkat et, ukalâ," dedi masadaki çocuk. Jack hemen ona döndü. Çocuk elindeki kurşun kalemle oynuyordu. Yüzünde doğal öfkesini pek saklayamayan alaycı bir sırıtma ifadesi vardı. "Yazı yazmasını bilir mi?"

"Valla... sanmıyorum," dedi Jack.

"O halde onunkini de sen doldur." Singer iki form uzattı. "Üstte küçük harfle, altta el yazısıyla yaz. Şu 'X' işaretlerinin olduğu yere." Arkasına yaslandı, kalemi dudaklarına kaldırdı. Jack delikanlının bu hareketi Sunlight Gardner'dan öğrenmiş olması gerektiğini düşündü.

JACK PARKER, diye yazdı, öteki forma da PHILIP JACK WOLF adını doldurdu, altlarını imzaladı.

"Şimdi Indiana eyaletinin koruması altındasınız. Otuz gün boyunca da öyle kalacaksınız. Kendiniz daha uzun kalmaya karar verirseniz, o başka tabii." Singer kâğıtları tekrar kendi önüne çekti. "Siz şimdi..."

"Karar vermek mi?" diye sordu Jack. "Ne demek karar vermek?" Singer'in yanaklarında hafif bir kırmızılık belirdi. Başını yana eğip gülümsedi. "Herhalde bilmiyorsunuz. Buradaki çocukların yüzde altmışından fazlası kendi isteği üzerine kalıyor. O da mümkün, evet. Burada kalmaya karar verebilirsiniz."

Jack yüzünü ifadesiz tutmaya uğraştı.

Singer'in dudakları tiki varmış gibi kıpırdıyordu. "İyi yerdir burası. Kötülediğinizi duyarsam dayaktan gebertirim. Ömrünüzde gördüğünüz en iyi yerdir, ondan eminim. Hem size bir şey daha söyleyeyim mi? Başka çareniz de yok zaten.

Sunlight Yurduna saygı göstermek zorundasınız. Anladınız mı?"

Jack başını salladı. "Ya o? O da anladı mı?"

Jack başını kaldırıp Wolf a baktı. Wolf ağzından soluk alıp vermeye başlamıştı yine. "Sanıyorum."

"Pekala. İkiniz ranza arkadaşı olacaksınız. Sabahları beşte kalkılır, M kilisede toplanılır. Yedide tarla işi, sonra yemek salonunda kahvaltı. Tekrar tarlaya, öğleye kadar çalışma. Öğleyin hem yemek, hem İncil okuma. Herkes sırayla okur, neyi seçip okuyacağınıza önceden karar verseniz fena olmaz. Şarkılar bölümünden o edepsiz kısımlar yasak, başka yerden seçeceksiniz... yoksa disiplin ne demekmiş, öğrenirsiniz. Öğle yemeğinden sonra tekrar çalışma."

Basma kaldırıp keskin gözlerle Jack'e baktı. "Hey, Sunlight Yurdu'nda bedava çalışılır sanmayın. Eyaletle anlaşma yapıldı. Herkese saat ücreti ödenir. Burada kalış giderleriniz, kıyafet, yiyecek, elektrik, ısınma falanla denkleştirilir. Hesabınıza saat başına elli sent işlenir. Yani haftada otuz dolar. Pazarları Sunlight kilisesinde geçirilir. Yalnızca bir saatlik Sunlight Gardener Dua Saati vardır."

Yüzündeki kırmızılık geçti, Jack anladığını belirtircesine başını salladı. Mecburdu buna bir bakıma.

"Eğer iyi çıkarsınız, ya da insan gibi konuşabiliyorsanız... ki çoğu beceremez... o zaman DE'ye girersiniz. Yani Dışarı Ekibi'ne. İki DE vardır. Biri sokaklarda, öteki hava alanında çalışır. Her neyse, otuz gününüz var. Bu süre içinde size buraya gelmeden önce ne kadar pis serseriler olduğunuzu, hayatınızın ne kadar kötü olduğunu göstereceğiz. Buna da hemen, şu anda başlıyoruz."

Singer ayağa kalktı. Yüzü sonbahar yapraklarının rengindeydi. Parmak uçlarını masanın üzerine zarif bir hareketle dayadı. "Ceplerinizi boşaltın. Hemen"

"Hemen!" diye yankıladı Wolf.

"BOŞALTIN!" diye bağırdı Singer. HEPSİNİ GÖRMEK İSTİYORUM!"

Bast, Wolf un yanına gelip durdu. Peder Gardener polisi arabasına kadar geçirip dönmüş, Jack'a yaklaşmıştı. Kulağına mırıldandı:

"Kişisel eşyaların çocukları geçmişlerine çok fazla bağladığım bulguladık. Yıkıcı oluyor. Bu yöntemi çok yararlı görüyoruz."

"BOŞALTIN CEPLERİ!" diye haykırdı Singer tekrar. Bu sefer öfkesini açıktan açığa gösteriyordu.

Jack cebinden yol boyu birikmiş şeyleri çıkardı. Elbert Palamountain'ın karısının ona burnunu koluna silmesin diye verdiği kırmızı mendil, iki kibrit kutusu, birkaç dolar, biraz bozuk para... hepsi altı dolar kırk iki sent ediyordu. Sonra Alhambra Oteli 407 numaralı odanın anahtarı vardı. Kendinde kalmasını istediği üç eşyasını avucunda sıktı. "Herhalde sırt çantamı da isteyeceksiniz." dedi.

Singer, "Elbette, budala!" diye kızdı. "Elbette isteriz. Ama daha önce o saklamaya çalıştıklarım görelim. Hemen."

Jack istemeye istemeye Speedy'nin gitar mızrabını, bilyeyi ve gümüş doları cebinden çıkarıp mendilinin üzerine bıraktı. "Bunlar uğur yalnızca," dedi.

Singer mızrabı kaptı. "Hey, bu da ne? Yani neye yarar?" "Mızrap."

"Demek mızrap!" Singer elinde çevirdi, kokladı. Isırmaya kalksa Jack ona bir yumruk atacaktı. "Demek mızrap. Yalan atmıyorsun ya?"

"Bir arkadaşım verdi onu bana." Jack kendini pek yapayalnız hissediyordu. Alışveriş merkezinin dışında rastladığı Kartopu'nu düşündü. Kendisine Speedy'nin gözleriyle bakan Kartopu'nu. Speedy Parker! Onun soyadını şimdi kendi soyadı olarak seçmişti Jack.

"Herhalde çalmıştır," dedi Singer. Havaya konuşuyordu. Mızrabı da mendilin yanma bıraktı. "Şimdi sırt çantası," dedi. Jack çantayı sırımdan indirince Singer birkaç dakika boyunca, gittikçe sıkılarak içini aradı. Sıkıntısı, Jack'in son kalan giysilerinin kirli durumundan ileri geliyor, sabırsızlığı da uyuşturucu bulamamaktan kaynaklanıyordu.

Speedy, nerelerdesin şimdi? "Üstünde yok," diye yakındı Singer. "Vücudunu da arayalım mı?"

Gardener başını iki yana salladı. "Bakalım Bay Wolf'dan ne öğrenebileceğiz," dedi.

Bast biraz daha yanaştı. Singer, "Eee?" diye sordu.

Jack, "Onun cebinde bir şey yok," diye atıldı.

"O cepleri BOŞ istiyorum, BOŞ! Her şey masaya!"

Wolf ellerini tulumun askılarını taktı, gözlerini yumdu.

Jack, "Senin ceplerinde bir şey yok, değil mi?" diye sordu.

Wolf başını evet anlamında, bir tek kere, pek ağır salladı.

"O taşıyor! Mal onda!" diye bağırdı Singer. "Gel buraya koca salak... dök masaya hepsini." Ellerini iki kere çırptı. "Bunu Fairchild aramamış! Williams da aramamış! İnanılmaz bir şey... rezil olacaklar ikisi de!"

Bast suratını Wolf’unkine yaklaştırıp hırladı. "Ceplerini masaya hemen boşaltmazsan suratını parçalarım."

Jack yavaşça, "Yap, Wolf," dedi.

Wolf inledi. Sonra top yaptığı sağ elini tulumun cebinden çıkardı, masaya eğildi, parmaklarını açtı. İki tahta kibritle iki parlak, minik çakıl taşı göründü. Taşlar renkliydi. Sol elini açtığında iki taş daha ötekilerin yanına yuvarlandı.

Singer, "Hap!" diye bağırıp taşlara atıldı.

Garneder ona, "Aptallaşma, Sonny," dedi.

* * *

Sonunda üst kata çıkmak üzere merdivenlere yürüdüklerinde Singer, "Beni aptal durumuna düşürdünüz," dedi yavaş ama öfkeli bir sesle. Basamaklar, eskimiş pembe bir güllü halıyla kaplıydı.

Süslü kısım yalnızca alt kattaki kabul odalarıydı. Gerisi eski ve bakımsızdı. "Buna pişman edeceğim sizi. Ahdim olsun... burada hiç kimse Sonny Singer'i aptal durumuna düşüremez. Burayı hemen hemen ben yönetirim, budalalar. Hay Allah!" İnce suratım Jack'inkine yaklaştırdı. "Amma numara, ha! Koca salak ve çakıl taşları. Bunu ödemeniz uzun sürecek."

Jack, "Cebinde bir şey olduğunu bilmiyordum," dedi.

Jack'la Wolf un bir adım önünde Singer birden durdu, gözleri daraldı, yüzü gerildi. Daha Singer tokadı atmadan önce anlamıştı Jack ne olacağını.

Wolf, "Jack?" diye fısıldadı.

"Bir şeyim yok," dedi Jack.

Polis, "Elbette," dedi.

Yargıç 'Jack'e döndü. "Siz bir ay sonra buraya yine gelin. Bakalım belleğiniz biraz yerine gelmiş mi! Neden senin gözlerin o kadar kırmızı?"

"Biraz batıyor gözlerim," dedi Jack. Polis havladı. Jack onun gülmüş olduğunu sonradan anladı.

"Götür onları, Franky," dedi. Yargıç. Telefona uzanmıştı bile "Otuz gün sonra bambaşka çocuklar olacaksınız... inanın bana."

Belediye binasının merdivenlerinden inerlerken Jack polise Yargıcın neden yaşlarını bilmek istediğini sordu. Polis en alt basamakta durdu, dönüp Jack'e ateş saçan gözlerle baktı. "Sunlight genellikle çocukları on iki yaşındayken alır, on dokuz olunca salıverir." Sırıttı. "Yani radyoda falan adını hiç mi duymadınız? Buraların en ünlü insanıdır. Daleville'de bile Sunlight Gardener'ın bilindiğini sanırdım." Dişleri ufacık, rengi kaçmış, düzensiz çekirdekler gibiydi.

3

Yirmi dakika sonra kendilerini yine kırlık yerlerde buldular.

Wolf polis arabasının arka kanepesine hiç zorluk çıkarmadan binmişti. Franky Williams copunu belinden çekip ona, "Bunu mu istiyorsun yine?" diye sormuştu. "Belki de aklını başına getirir, ha?" Wolf titremiş, burnunu kırıştırmış, ama Jack'in peşi sıra arabaya binmişti. Biner binmez eliyle burnunu tutmuş, ağzından soluk alıp vermeye başlamıştı. Jack onun kulağına, "Buradan kurtulacağız, Wolf," diye fısıldadı. "Bir iki gün, o kadar. Nasıl kurtulacağımızı düşünürüz." Ön koltuktan, "Konuşmayın!" diye bir ses yükseldi.

Jack kendini garip şekilde rahat hissediyordu. Bir kurtuluş yolu bulabileceğinden emindi. Kanepede arkasına yaslandı. Wolf un eli elinde, pencereden tarlaları seyretmeye koyuldu.

"İşte, orası," dedi Franky Williams. "Müstakbel eviniz."

Jack tarlalar arasında sürrealist biçimde yükselen tuğla duvarları gördü. Duvarlar içerisini göstermeyecek kadar yüksek olduktan başka, bir de üstelik tepesinde üç sıra dikenli tel, çimentosunda da cam kırıkları vardı. Araba dikenli ve düz tellerle çevrili tarlaların arasından geçerek yaklaşıyordu.

Williams, "On beş dönüm arazileri var," dedi. "Ya çitle, ya duvarla çevrili... İnanın! Çocuklar kendileri diktiler o çitleri."

Geniş bir demir kapıya vardılar. Polis arabası oraya doğru sapar sapmaz kapı açıldı. Herhalde elektronik bir sinyalle açılmıştı. Polis, 'Televizyon kamerası var," diye açıkladı. "İkinizi bekliyorlar."

Jack eğilip camdan baktı. Blucin ceketli çocuklar iki yandaki tarlalarda çalışıyor, orak biçiyorlardı. Kimi çekçek arabalarıyla gidip gelmekteydi.

Williams, "İkinizin sayesinde yirmi dolar kazandım," dedi. "Yargıç da yirmi kazandı. Ne harika, değil mi?"

"Siz benim canımı yakarsanız, ben sizin canınızı iki kat yakarım," dedi Singer, Jack'e. "Ama Peder Gardener'in önünde canımı yakarsanız, o zaman dört kat canınızı yakarım, anladınız mı?"

'Tamam," dedi Jack. "Sanıyorum anladım. Bize kıyafet verilmeyecek mi?"

Singer dönüp merdivenleri çıkmaya başladı. Jack bir an durup çocuğun zayıf sırtına baktı. Sen de, dedi içinden. Sen ve Osmond. Günün bilinde. Sonra ilerledi, Wolf da onu izledi.

İçine kutular yığılmış upuzun bir odada Singer kapıda beklerken, uzun boylu, ifadesiz yüzlü bir çocuk, uyurgezer gibi hareketlerle rafları arıyordu.

"Ayakkabı da ver. Üniforma ayakkabısı olsun, yoksa bütün gün kürek sallatırım sana," dedi Singer kapı dibinden. Çalışan çocuğa bakmıyordu bile. Bu bıkkın ifade Sunglight Gardener'den öğrendiği derslerde biri olmalıydı.

Çocuk sonunda odanın bir ucundan kocaman, siyah bir çift bağlı pabuç buldu, Jack da bunları Wolf un ayağına giydirdi. Singer onları daha üstteki kata, yatakhane katına çıkardı. Burada Sunlight Yurdu'nun gerçek kimliğini saklamak için hiç çaba gösterilmemişti. Dar bir koridor vardı. Boyu yirmi metreyi aşıyordu. İki yanındaki oda kapılarında, göz hizasına gözetleme delikleri oyulmuştu. Jack'in gözüne cezaevi gibi görünüyordu bu yatakhane.

Singer onları biraz yürüttü, kapılardan birinin önünde durdu. "İlk geldiği gün kimse çalışmaz. Yarın programa başlarsınız. Şimdi buraya girin, İndilerinize bakın, beşe kadar kendinizi oyalayın. Ben gelip sizi günah çıkarma seansına götüreceğim. Yeni formaları da giyin, ha!"

Jack, "Yani bizi üç saatliğine buraya kilitleyecek misin?" diye sordu.

"Ben de yanında oturup elini mi tutayım?" diye patladı Singer. "Bana bak, buraya gönüllü gelmiş olsaydınız, serbest bırakırdım, etrafı görüp tanırdınız. Ama sizi eyalet göz altına aldı, polis buraya getirdi. Suçlu sayılmasanız da, farkınız bir adım. Belki otuz günden sonra gönüllü olursunuz... şansınız varsa. Bu arada odanıza girin, hayvan gibi değil de insan gibi davranmaya çalışın." Sabırsız bir hareketle anahtarı kilide

soktu, kapıyı açtı, yanında durdu. "Girin haydi. Yapılacak işlerim var."

"Eşyalarımız ne olacak?"

Singer rol yapıyormuş gibi içine çekti. "Seni densiz... malını mı çalacaktık?"

Jack kendini tuttu, cevap vermedi.

Singer tekrar içini çekti. "Pekâlâ. Sizin adınıza saklayacağız. Dosyaya koyup üzerine adınızı yazacağız. Alt katta, Peder Gardener'in çalışma odasında. Paralarınız da orada duracak. Serbest bırakıldığınız güne kadar, tamam mı? Şimdi sizi itaatsizlikten rapor etmeden girin şuraya. Yaparım dedim mi yaparım."

Wolf la Jack küçük odaya girdiler. Singer kapıyı kapadığı anda tavandaki ışık otomatik olarak yandı, penceresiz oda ve madeni ranza göründü. Köşede bir lavabo, bir de alüminyum sandalye vardı. Başka hiçbir şey yoktu. Duvarlarda, burada eski kalanların yapıştırdıkları resimlerin bant izleri görünüyordu. Kapının kilidi döndü. Jack'le Wolf kapıya bakıp gözetleme penceresinde Singer'in suratını gördüler. "Uslu durun," diyerek sırıttı, sonra kayboldu.

"Yo, Jacky," dedi Wolf. Tavan zavallının başından iki santim yüksekti. "Wolf burada kalamaz."

"Otursan iyi edersin," dedi Jack. "Üst yatağı mı istersin, alttakini mi?" "Hı?"

"Alttakine geç, otur. Burada başımız dertte."

"Wolf biliyor, Jacky. Wolf biliyor. Burası kötü bir yer. Kalamayız."

"Neden kötü bir yer? Yani... nereden biliyorsun?"

Wolf kendini atıp alt yatağa oturdu, yeni giysilerini yanına koydu, oraya konmuş olan bir kitapla iki broşürü eline aldı. Kitap İncil'di. Mavi deri gibi yapay bir cilt içindeydi. Jack kendi yatağında duran broşürlere göz attı. "Ebedi Sevaba Giden Yüksek Yol" ve 'Tamı Sizi Seviyor". "Wolf biliyor. Sen de biliyorsun, Jacky." Wolf ona baktı. Kaşları çatıktı. Sonra tekrar elindeki kitaplara baktı, sayfalarını taradı. Herhalde ömründe ilk defa kitap görüyordu.

"Beyaz adam," dedi Wolf. Sesi o kadar hafif çıktı ki Jack zor duydu.

"Beyaz adam mı?"

Wolf broşürlerden birini havaya kaldırıp tuttu. Arka kapağında Sunlight Gardener'in renksiz bir resmi basılıydı. Güzelim saçları rüzgârda uçmaktaydı. Kollarını iki yana açmıştı. Tanrının sevdiği sevapkâr adam!

"Bu," dedi Wolf. "Öldürür bu adam, Jacky. Kırbaçla. Burası onun yerlerinden biri. Yo, Wolf onun yerlerinden birinde asla kalmamak. Jack Sawyer de kalmamalı. Asla. Buradan kaçmamız gerek, Jacky."

"Kaçacağız," dedi Jack. "Sana söz veriyorum. Bugün olmaz, yarın da olmaz... plan yapmalıyız. Ama çabuk kaçacağız."

Wolf un ayakları yataktan dışarı uzanıyordu. "Çabuk."

4

Söz vermişti Çabuk diye. Wolf çok korkuyordu. Jack onun Diyar'da Osmond'u görüp görmediğini bilmiyordu ama, duyduğundan emindi. Osmond çok ünlüydü Diyar'da. Hele de Wolf un ailesi, Morgan'dan çok ondan nefret ediyor ve

korkuyordu. Jack de, Wolf da, bu adamın Osmond olduğunu tanıdıkları halde, o onları tanıyamamıştı. Bu durumda iki ihtimal vardı. Ya Gardener oyun olsun diye onları tanımamazlıktan geliyordu, ya da Jack'in annesi gibi bir tür ikizliydi. Yani Diyar'da bir eşi olduğunun farkında değildi.

Bu doğruysa, o zaman Jack'le Wolf kaçmak için uygun zamanı bekleyebilirlerdi. Vakitleri vardı. Dikkat eder, öğrenirlerdi.

Jack haşır haşır yeni giysileri giydi. Siyah, küt burunlu pabuçlar sanki on kiloydu. Her biri iki ayağa da giyilebilir cinstendi. Wolf’u da üniforma giymeye bin zorlukla razı etti. Sonra ikisi de yataklarına uzandılar. Jack arkadaşının hemen horlamaya başladığını duydu, bir süre sonra kendi de daldı. Rüyasında annesi karanlık bir yerdeydi. Yardım istiyor, imdat diye bağırıyordu.

Bölüm: 22

VAAZ

1

Öğleden sonra saat beşte koridorda bir zil sesi duyuldu. Upuzun, tonsuz bir sesti. Wolf yatağından fırlarken kafasını üst yatağa öyle hızlı çarptı ki Jack'i de uyandırdı.

Zil on beş saniye kadar çaldıktan sonra sustu, Wolf yatışmadı.

Elleriyle kafasını tutarak odanın köşesine doğru yürüdü.

"Kötü bir yer, Jack!" diye bağırdı. "Kötü bir yer... hem de çok. Kaçmalıyız. Kaçmalıyız, hemen!"

Duvarların yumruklandığı duyuldu.

"Sustur şu salağı!"

Dışardan tiz, kişner gibi bir gülme sesi duyuldu. "Şimdi ruhlarınıza güneş ışığı dolacak, çocuklar! O koca herifin sesine bakılırsa, ona iyi de gelecek!" Kıkırdaşmalar, yine o kişneyen kahkaha... korku dolu bir çığlığa benzeyen gülüş!

"Kötü Jack! Wolf! Jason! Kötü! Kötü, kötü..."

Koridora çıkan kapılar açılıp duruyordu. Jack üniforma pabuçların seslerini duydu.

Üst yataktan indi. Kıpırdamak için kendini zorlaması gerekiyordu. Uykuyla uyanıklık arası bir durumdaydı. Bu

minik odanın içinde Wolf a doğru yürümek, havanın içinden değil de, balın içinden geçmek gibiydi.

Kendini öyle yorgun hissediyordu ki... öyle yor...

"Wolf," dedi. "Wolf, kes artık."

"Yapamam, Jacky!" diye hıçkırdı Wolf. Hâlâ kafasını tutuyordu. Sanki patlamasını engellemeye çalışmaktaydı.

"Mecbursun, Wolf. Şimdi koridora çıkmak zorundayız."

"Yapamam, Jack!" Wolf hâlâ hıçkırıyordu. "Kötü yer burası... kötü kokular..."

Koridordan birinin seslendiği duyuldu. Heck Bast'tı galiba. "Herkes günah çıkarmayaa!"

Bir başkası da aynı çığlığı yankıladı, sonra hepsi bir ağızdan, koro halinde söylemeye başladılar. Garip bir maç tezahüratı gibiydi.

"Buradan sağ kurtulacaksak soğuk kanlı olmalıyız."

"Yapamıyorum, Jacky, soğuk kanlı olamıyorum... kötü..."

Onların da kapısı neredeyse açılacaktı. Ya Bast, ya da Sonny Singer görünecekti... hattâ belki de ikisi birden. Jack'le Wolf un günah çıkarmaya niyetleri yoktu. Jack'in düşünebildiği kadarıyla, belki yeni gelenlere birkaç hata yapma hoşgörüsü tanınıyor olabilirdi ama, ne kadar çabuk araya karışırlarsa, sonunda kaçmaları o kadar daha kolay olurdu. Yanında Wolf varken kalabalığa karışmak da pek kolay olacak değildi herhalde. İçinden, koca adam, seni bu yere düşürdüğüm için beni bağışla, dedi. Ama durum böyle. Biz durumu yenmezsek durum bizi yener. Sana sert davranmam, yine senin kendi iyiliğin içindir. Sonra kendi kendine, Umarım, diye de ekledi.

"Wolf," diye fısıldadı. "Singer'in beni yine dövmesini ister misin?"

"Yo, Jack, hayır..."

"O halde benimle koridora çıksan iyi edersin. Unutma ki senin davranışın, Bast'la Singer'in bana davranışını etkileyecek. Singer bana senin çakıl taşların için vurmuştu."

"Biri ona da vurabilir," dedi Wolf. Sesi kısık, peştendi ama, gözleri birden daralmış, turunculaşmıştı. Jack bir an o dudakların arasında dişleri gördü. Wolf sırıtmış değildi ama... dişleri büyümüştü sanki.

"Onu aklına bile getirme," dedi Jack. "Durumu daha beter etmekten başka şeye yaramaz."

Wolf ellerini başından indirdi. "Jack, bilemiyorum..."

"Lütfen dener misin?" diye sordu Jack. Kapıya telâşla bir kere daha baktı.

Wolf titreyen bir sesle, "Denerim," dedi. Gözlerinde yaşlar parıldıyordu.

2

Üst kat koridoruna akşam ışığı girmesi gerekiyordu ama girdiği pencerelere ışık süzgeci konulmuş gibiydi. Çocuklar dışarda güneşi görebiliyorlardı ama, ışığı pek içeriye giremiyordu. Koca pencerelerin pervazında bitiveriyordu ışık.

Yirmi kapının önünde kırk erkek çocuk durmaktaydı. Kapıların onu bir yanda, onu öbür yandaydı. Jack'la Wolf en son çıkanlar olmuşlardı ama geç kalışlarına kimse pek dikkat etmedi. Singer, Bast ve başka iki çocuk azarlayacak bir başkasını bulmuşlardı.

Kurbanları dar bedenli, gözlüklü, on beş yaşlarında bir çocuktu. Hazır ol pozunun karikatürü gibi bir halde duruyordu. Pantolonu postallarının bileklerine yığılmıştı. İç donu yoktu.

"Vazgeçmedin mi sen daha bundan?" diye sordu Singer.

"Ben..."

"Kes sesini!" Bağıran bir başka yardımcıydı. Dördü de blucin giymişlerdi. Diğer çocuklar gibi cinli pantolonu yoktu üstlerinde. Jack sonradan, bu bağıranın Warwick olduğunu öğrendi. Dördüncüsü de Casey'di.

"Biz konuşurken biz konuşuruz!" diye haykırdı Warwick. "Hâlâ mı elin oranda, Morton?"

Morton titredi, bir şey söylemedi.

"CEVAP VER ONA!" diye hırladı Casey.

Morton, "Hayır," diye fısıldadı.

"NE? BAĞIRSANA!" Bu Singer'di.

"Hayır," diye inledi Morton.

"Bir hafta yapmazsan iç donunu geri alabilirsin." Singer bunu büyük bir iyilik yapıyormuş gibi söylüyordu. "Şimdi çek pantolonunu, sersem."

Morton burnunu çekerek pantolonunu toparladı.

Çocuklar hep birlikte günah çıkarmaya ve akşam yemeğine gittiler.

3

Günah çıkarma, yemekhanenin karşısındaki kocaman, çıplak duvarlı odadaydı. Karşıdan fasulye ve sosislerin deli edici kokuları geliyor, Jack ise Wolf un burun deliklerinin

kıpırdadığını görebiliyordu. Koca gün boyunca, Wolf'un gözlerindeki donukluk ilk defa kayboldu. Gözler ilgiyle parıldamaya başladı.

Jack aslında bu günah çıkarma işinden pek korkuyordu. Wolf a belli ettiğinden daha çok korkuyordu. Yatağında sırtüstü yatarken tavanda, köşede bir kara leke görmüştü. Önce onu ölü bir böcek sanmış, biraz yaklaşırsa böceği yakalayan örümcek ağını da görebileceğine inanmıştı. Ama böcek falan değildi o. Mikrofondu resmen. Eski model dinleme aygıtı. Ucundan teli çıkıyor, sıvanın içinde görünmez oluyordu. Saklamak için pek bir çaba gösterilmemişti. Bu da hizmetin bir parçası, çocuklar. Sunlight Gardener herkesten iyi dinler.

Jack mikrofonu görüp sonradan koridorda Morton'la olan o çirkin sahneyi de seyrettikten sonra, bu günah çıkarma seansının pek haşin ve korkutucu olacağını düşünmüştü. Birisi çıkacaktı ortaya. Belki Sunlight Gardener, belki Bast veya Singer... ona uyuşturucu kullandığım zorla itiraf ettirmeye çalışacaktı. Hırsızlık ettiğini, yerlere tükürdüğünü, geceleri mastürbasyon yaptığını söyletmeye çalışacaktı. Bunları yapmamışsa bile, itiraf ettirene kadar üstüne varacaklardı. Jack buna dayanabileceğini sanıyordu ama, Wolf'un dayanacağından pek o kadar emin değildi.

Ama günah çıkarma seansının ilginç yanı, çevredeki çocukların bu seansı pek hevesle karşılamalarıydı.

İç kadro, yani blucinli ve beyaz balıkçı kazaklı çocuklar salonda ön tarafa yakın oturdular. Jack çevresine bakındı, diğerlerinin açık duran kapıya beklenti içinde bakmakta olduklarını gördü. Gelen kokular gerçekten güzeldi. Hele de günlerdir karınlarını ara sıra bir hamburgerle doyurmaya

çalışmış olanlar için. Derken Sunlight Gardener salona zinde adımlarla girdi. Jack yüzlerdeki ifadenin memnuniyete dönüştüğünü gördü. Demek özledikleri, yemek değildi aslında. Daha demin yukarda pantolonsuz titreyen Morton bile sevinçten kendinden geçmiş gibiydi.

Çocuklar ayağa kalktılar. Wolf oturuyordu. Burun delikleri açılıp kapanıyor, korkusu belli oluyordu. Sonunda Jack onun gömleğine sarılıp çekerek ayağa kaldırdı.

"Onlar ne yaparsa aynını yap, Wolf," diye mırıldandı. Gardener gülümseyerek, "Oturun, çocuklar," dedi. "Oturun lütfen." Oturdular. Gardener, ayağına solmuş bir blucin, üzerine insanın gözünü alacak kadar beyaz bir gömlek giymişti. Gülümseyerek çocuklara baktı. Çocuklar da ona genellikle tapan bakışlarla bakıyorlardı. Jack'in gözüne bir çocuk ilişti. Dalgalı kumral saçları vardı. Alnına rastlayanlar bukle gibi kabarıyordu. Çenesi gerideydi. Minik elleri Tommy Amcanınkilere benziyordu. Çocuk yan döndü, güldüğünü saklamak için elini ağzına kapattı, Jack bundan biraz cesaretlendi. Besbelli burada olup bitenler pek de herkesi etkilemiş sayılmazdı. Ama çoğu etkilenmişti yine de. Kapılmış gitmişlerdi. Hele dişlek bir çocuk tam anlamıyla hayran bakışlarla bakıyordu Sungliht Gardener'e.

"Dua edelim. Heck, bize rehberlik eder misin?" Heck rehberlik etti. Hızla ve mekanik bir sesle duayı söyledi. Kasetten dua dinler gibi bir etki yayıldı. Tanrıdan, önce, gelecek günler ve haftalar içinde kendilerine destek olmasını istediler, sonra kusurlarını bağışlamasını ve daha iyi bir insan olabilmeleri için kendilerine yardım etmesini istediler. Heck sözlerini, "İsa'nın hatırı için, Amin," diye bitirdi, yerine oturdu.

'Teşekkür ederim, Heck," dedi Gardener. Bir sandalyeyi alıp ters çevirmiş, üzerine ata biner gibi oturmuştu. Bu gece en çekici hali üzerindeydi. Jack'in sabah tanık olduğu o çılgınlığından eser yoktu. "Şimdi bir düzine günah çıkarma dinleyelim. Daha fazla olmasın. Andy, bize rehberlik eder misin?"

Warwick yüzünde dindar bir ifadeyle Heck'in yerini aldı. 'Teşekkür ederim, Peder Gardener," dedi, sonra çocuklara döndü. "Günahlar," dedi. "Kim başlıyor?"

Bir hareket oldu, sonra eller kalkmaya başladı. İki altı... sonra dokuz el kalktı.

"Roy Owdersfelt," dedi Warwick. Roy Owdersfelt uzun boylu, burnunun ucunda tümör gibi koca bir beni olan bir gençti. Kemikli ellerini ovuşturup duruyordu. "Geçen yıl annemin çantasından on dolar para çaldım," dedi o tiz, cırtlak sesiyle. Tek eli yüzüne gitti, benine dokundu, tutup büktü. "Parayı alıp lunaparka gittim, bozdurdum, langırt oynadım, para bitti! Annem o parayı gaz faturasını ödemek için saklamıştı. Bu yüzden bir süre kaloriferimizi söndürdüler!" Gözlerini kırpıştırarak çevresine baktı. "Küçük kardeşim o yüzden hastalandı, zatürree olup Indianapolis hastanesine kaldırıldı. Ben parayı çaldığım için!"

"Benim itirafım bu!"

Roy Owdersfelt oturdu.

Sunglight Gardener sordu. "Roy bağışlanabilir mi?" Çocuklar bir ağızdan, "Roy bağışlanabilir," dediler.

"Aramızdan biri onu bağışlayabilir mi, çocuklar?"

"Buradakiler bağışlayamaz."

"Kim bağışlayabilir onu?"

"Tanrı, tek oğlu İsa'nın gücü aracılığıyla."

Sunlight Gardener bu sefer Roy Owdersfelt'e döndü. "İsa'ya aracılık etmesi için dua edecek misin?"

'Tabii edeceğim." Roy Owdersfelt dengesiz bir sesle bağırırken tekrar benini büktü. Jack onun ağlamakta olduğunu farketti.

"Annen bir daha geldiğinde, ona karşı ve kardeşine karşı günah işlemiş olduğunu anladığını söyle. Tanrı'dan bağışlanmayı dilediğini, çok üzgün olduğunu anlat. Yapacak mısın?"

"Hem de nasıl!"

Sunlight Gardener, Andy Warwick'e başını salladı.

"Başka günah." dedi Warwick.

Saat altı olup seans bitene kadar, salonda Jack'le Wolf hariç hemen her çocuğun eli havaya kalkmıştı. Günahlarından birini buradakilere anlatmaya hevesleniyordu hepsi. Çoğu hırsızlıktan söz etti, bir kısmı içki çalıp kusana kadar içtiklerini anlattılar. Tabii bol bol da uyuşturucu hikâyesi dinlendi.

Sözü Warwick veriyordu ama, onlar anlattıkça Sunlight Gardener'den aferin bekliyor, döküldükçe dökülüyor, anlattıkça anlatıyorlardı.

Jack sıkılarak, günahlarını sevdiriyor onlara, diye düşündü. Adama bayılıyorlar. Onun onaylamasını istiyorlar. Onayı da yalnızca itiraf ettikleri zaman veriyor. Bir kısmı belki de uyduruyordur bu günahları.

Yemekhaneden gelen kokular giderek güçleniyor, Wolf un karnı durmadan gurulduyordu. Bir ara çocuğun biri Penthouse dergisindeki iğrenç dediği kadın resimlerine nasıl baktığını

anlatırken Wolf un karnı öyle yüksek sesle guruldadı ki, Jack onu dürtmek zorunda kaldı.

Akşamın son itirafından sonra Sunlight Gardener kısa, müzikli bir dua sundu, sonra kapıda durdu, çocuklar önünden geçerek çıkmaya başladılar. Jack'le Wolf geçerken adam Jack'i bileğinden tuttu.

"Seninle daha önce karşılaştım." Gözleri sanki itiraf et, diyordu. Jack'in içinden de etmek geldi.

Evet, karşılaştık, tanışıyoruz, evet. Sırtımı kırbaçla kanattın. "Hayır," dedi.

"Yo, evet. Evet. Seninle karşılaştım. California'da mı? Maine mi? Oklahoma mı? Nerede?"

İtiraf et.

"Sizi tanımıyorum," dedi Jack.

Gardener kıkır kıkır güldü. Jack birden anladı. Gardener içinden seviniyor, zıplıyor, dans ediyor, kırbacını şaklatıyordu. "Sen Piyer'e de İsa'yı göster dediklerinde öyle söylemişti. Ama Piyer yalan söylüyordu. Bence sen de yalan söylüyorsun. Teksas'da mıydı, Jack? El Paso mu? Bir başka hayatta, Kudüs'te mi karşılaştık yoksa? Ya da Golgota'da, İsa'nın çarmıha gerildiği tepede mi?"

"Size dedim ki..."

"Evet, evet biliyorum, ilk defa karşılaşıyoruz dedin." Yine güldü. Wolf kapıdan ve Gardener'den mümkün olduğu kadar uzak durmaktaydı. Kokudan... Jack anlıyordu. Adamın o tıraş losyonunun boğucu kokusundan. Ve onun altında da... deliliğin kokusundan.

"Ben kimsenin yüzünü unutmam, Jack. Ne yüz unuturum, ne de yer. Hatırlayacağım nerede karşılaştığımızı."

Gözleri Jack'den Wolf a döndü. Wolf hafif inleyip geriledi, adam yine Jack'e döndü.

"Yemeğini afiyetle ye, Jack. Sen de Wolf. Sunlight Yurdunda asıl yaşamınız yarın başlıyor."

Merdivenlere giden yolun yansında dönüp tekrar arkasına baktı.

"Ben yüz ve yer unutmam, Jack. Hatırlayacağım."

Jack içinden buz gibi... Tanrım, inşallah hatırlayamaz, diye düşündü. Ben buradan kurtulup iki bin mil uzaklaşana kadar.

Sırtına bir şey fena halde çarptı, Jack koridora uçarken dengesini bulabilmek için kollarını deli gibi havada çevirdi, sonunda kafasını yerin betonuna çarptı, gözünde yıldızlar uçuştu.

Doğrulup oturduğunda Singer'le Bast yan yana durmuş sırıtıyorlardı. Arkalarında Casey vardı. Wolf uzaktan Singer'le Bast'a bakıyordu. Duruşundaki bir hava Jack'i telaşlandırdı.

"Hayır, Wolf," dedi kesin bir sesle.

Wolf un dikleşmiş omuzları indi.

Heck Bast biraz gülerek, "Yo, bırak yapsın," dedi. "Dinleme onu, koca ayı. Gel de bir dene. Yemekten önce ısınmaktan hep hoşlanmışımdır."

Singer, Wolf’a baktı. "Bırak salağı, Heck," dedi. "O et yığını yalnızca." Başını Jack'e doğru salladı. "Kafa burada. Değiştirmemiz gereken ; kafa bu." Ellerini dizlerine dayayıp iyi niyetli büyüklerin çocuklarla konuşurken yaptıkları gibi Jack'e doğru eğildi. "Ve değiştireceğiz de, Bay Parker. Buna inanın."

Jack bilerek, kararlı bir sesle, "Has... tir, zorba eşşoğlu," dedi.

Singer tokat yemiş gibi irkildi, yakasından boynuna ve suratına bir kırmızılık yükseldi. Heck Bast hırlayarak ilerledi.

Singer, Bast'ın koluna sarıldı. Gözlerini Jack'den ayırmaksızın, "Şimdi olmaz, sonra," dedi.

Jack ayağa kalktı. İkisine birlikte alçak sesle, "Benden korksanız iyi etmez misiniz?" diye sordu. Hector Bast yalnızca kızgın kızgın baktı ama Sonny Singer enikonu korkmuş gibiydi. Bir an Jack Sawyer'in yüzünde bir şey görmüştü. Güçlü ve yasaklayıcı bir şey... İki ay önce yoktu öyle bir şey Jack'in yüzünde. Arcadia Plajından yola çıkana kadar daha küçük bir çocuktu Jack.

4

Jack'e göre bu yemeği Tommy Amca tarif etse, tipik Amerikan yatılı okul yemeği der, haksızlık etmiş de sayılmazdı. Çocuklar uzun masalarda yiyorlardı. Her masaya içlerinden dördü servis yapıyordu. Günah çıkarma seansından sonra temiz beyazlar giymişti bu görevliler.

Bir de sofra duası edildikten sonra yemekler geldi. Koca cam kâseler içinde kuru fasulyeler dört uzun masada elden ele geçirildi. Ardından tabaklarda dumanı tüten ucuz kırmızı sosisler, ananas konservesi, karton kutu içinde sütler. Hepsinin üzerinde "Bağıştır; parayla satılmaz" veya, "Indiana Eyaleti Süt Ürünleri Kurumu" diye yazılıydı.

Wolf tüm dikkatini vererek ciddi ciddi yiyordu. Başını eğmiş, bir elinde her an bir ekmek parçası, onu lokmayı itmek, ya da tabaktaki sosu silmek için kullanıyordu. Jack'in

bakışları altında beş sosisle üç kâse fasulyeyi mideye indirdi. Jack o minicik, penceresiz odayı düşününce, acaba bu gece uyurken bana gaz maskesi mi gerekecek diye merak etmekten kendini alamadı. Herhalde gerekecekti. Ama öyle bir şey verileceği yoktu Jack'e. Wolf un dördüncü kere tabağına fasulyeyi alışına üzgün gözlerle baktı.

Yemekten sonra bütün çocuklar ayağa kalkıp sıra oldular, sofraları topladılar. Jack tabaklan, kurt kemirmişe benzeyen ekmeği ve süt kutularını mutfağa taşırken gözünü açık tutmaktaydı. Süt kutularının etiketleri bir şeyi anlamasına yol açıyordu.

Bu yer bir cezaevi değildi. Çalışma kampıydı burası. Herhalde yatılı okul falan gibi gösteriliyordu. Yasa besbelli burayı birtakım müfettişlerin denetimi altında tutuyordu. En sık teftiş edilen de mutfak olmalıydı. Üst kat pencerelerinde demir parmaklıklar vardı, tamam. Ya mutfak pencerelerinde? Jack pek sanmıyordu. Parmaklık takılırsa soru soran çok olurdu sonra.

Mutfak herhalde iyi bir kaçış olanağı tanıyabilirdi. Jack orayı dikkatle inceledi.

California'daki okulun mutfağına pek benziyordu. Yerler ve duvarlar fayans, musluk taşları kocaman, tezgâhlar paslanmaz çelikti. Dolaplar sebze kilerleri olacak boydaydı. Eski model, konvayör kemerli bir bulaşık makinesi bir duvara dayalı durmaktaydı. Çocuklardan üçü, beyazlar giymiş bir adamın denetiminde o makineyi çalıştırmaya başlamışlardı bile. Adam ince, solgun, fare suratlı biriydi. Üst dudağına filtresiz bir sigara yapıştırılmış duruyordu. Jack onu bir bakışta muhtemel bir müttefik olarak nitelendirdi. Sunlight

Gardener'in kendi adamlarına sigara içme izni vereceğini pek sanmıyordu çünkü.

Duvarda asılı çerçeveli sertifikada, bu mutfağın Indiana Eyaleti ve ABD Devleti standartlarına uygun olarak kabul edildiği belirtilmekteydi.

Ve pencerelerde parmaklık falan yoktu.

Fare suratlı adam Jack'e baktı, sigarasını alt dudağından söktü, lavabolardan birinin içine doğru fırlattı.

"İkiniz yenisiniz, ha?" dedi. "Eh, yakında eskirsiniz, Sunlight Yurdunda herkes çabucak eskir... öyle değil mi, Sonny?"

Sonny Singer'e küstah küstah sırıttı. Singer'in ise, böyle bir gülümseme karşısında ne yapacağını hiç bilmediği ortadaydı. Kafası karışmış gibi göründü. Özgüveni kalmamıştı. Çocuk olmuştu yeni baştan.

"Çocuklarla konuşman yasak, biliyorsun, Rudolf," dedi.

"Sen o yasağı dür bük de..." dedi Rudolf. Bakışları Singer'in üzerinde tembel tembel geziniyordu. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Singer ona bakarken dudakları titriyordu. Ağzını kararlı bir hareketle sımsıkı kapayıp o titremeyi engelledi.

Sonra birden döndü, olanca sesiyle, "Gece duası!" diye bağırdı. "Haydi, gidiyoruz! Sofraları toplayıp koridora çıkın, geç kaldık! Gece duası!"

5

Çocuklar tel kafese alınmış çıplak ampullerin aydınlattığı merdiven aralığına doluştular. Duvarlar ıslak sıvaydı. Wolf un

gözlerinin sağa sola devrilişi Jack'in hiç de hoşuna gitmiyordu.

Bu yolculuktan sonra bodrum kilisesi hoş bir sürpriz oldu. Bodrum katının büyük kısmı modern bir yedek kilise haline getirilmişti. Havası temizdi. Ne fazla sıcak, ne fazla soğuk. Oksijeni bol bir havaydı. Jack'in kulağına havalandırmanın uğultusu geliyordu. Kilise, bir orta yolun iki yanına dizilmiş beşer sıradan oluşmaktaydı. Karşıda yüksek bir kürsü ve arkadaki mor perdenin önünde de basit, tahtadan bir haç göze çarpıyordu.

Bir yerlerden bir org sesi gelmekteydi.

Çocuklar sessizce sıralara geçip oturdular. Kürsüdeki mikrofonun ucunda kocaman, profesyonel havalı bir koruyucu kafes vardı. Jack vaktiyle annesinin yanı sıra film seslendirmelerine falan gitmiş biri olduğundan, bunun konuşmacı fazla yaklaşıp sesi bozmasın, diye kullanıldığını biliyordu. Başıboş çocuklar yurdunda böyle bir aygıta rastlamak ona biraz garip geldi. Kürsünün iki yanında video kameraları duruyordu. Biri Sunlight Gardener'in sağ profilini, öteki sol profilini almak üzere ayarlanmıştı. Bu gece ikisi de kapalıydı. Duvarlarda hep kalın mor perdeler vardı. Sağ taraftaki perde hiç kesintisiz devam ediyordu. Ama sol duvarda cam bir dikdörtgen göze çarpmaktaydı. Casey orada profesyonel görünümlü birer ses panelinin başında oturuyor, parmağı tape-recorder'in düğmesinde, hazır bekliyordu. Jack bakarken Casey masadan kulaklıkları aldı, kulaklarına geçirdi.

Kilisede sütunlar üzerine oturmuş altı tane kavisli ahşap kiriş göze çarpmaktaydı. Bu altı arkın arası, beyaz, ses geçirmez bir panelle kaplıydı.

Evet, burası kiliseydi ama, beri yandan bir radyo-televizyon stüdyosuydu. Jack'in gözünün önünde Jimmy Swaggart, Rex Humbard, Jack Van Impe sanki geçit töreni yapıyorlardı.

Arkadaşlar, elinizi evinizdeki televizyona dayayın, sizi tedavi edeceğiz. Birden içinden bağıra bağıra gülmek geldi.

Sahnenin sol tarafındaki kapı açıldı. Sunlight Gardener göründü. Baştan aşağı beyazlar giymişti. Jack çocuklardan çoğunun suratından hayranlıktan tapınmaya doğru giden ifadeler gördü, gülmesini yine zor tuttu. Mikrofona doğru yürümekte olan beyaz hayalet ona küçükken seyrettiği bazı televizyon reklâmlarını hatırlatıyordu.

Wolf ona dönüp boğuk bir sesle fısıldadı. "Ne oldu, Jack? Çok komik kokmaya başladın."

Jack elini ağzına kapayıp öyle püskürdü ki, burnundan fışkıranlar parmaklarına bulaştı.

Sunlight Gardener, yüzüne sağlıklı parıltılarla elindeki İncil'in sayfalarını çevirdi. Besbelli derin meditasyon halindeydi. Jack bu arada Heck Bast'ın yüzündeki o yangın sonrası arazi görünümünü, Sonny Singer'in kuşkulu bakışlarını gördü, çabucak kendini toparladı.

Cam ardındaki kontrol odasında Casey dikleşmiş, Sunlight Gardener'e uyanık bakışlarını dikmişti. Gardener yakışıklı suratını İncil'inden kaldırıp o bulutlu, hülyalı, tümüyle deli gözlerini karşısındaki cemaate yönelttiğinde Casey bir düğmeye bastı, koca bir teperecorder'in bobinleri ağır ağır dönmeye başladı.

6

"Kötülük edenler için siz üzülmeyin." dedi Sunlight Gardener. Sesi alçak, müzikli düşünceliydi.

"Haksızlık edenlere de gıpta etmeyin.

Onlar sonunda kesilmiş otlar gibi düşecektir.

Yeşil bitkiler gibi solup kuruyacaklardır.

Tanrıya inanın ve iyilik yapın;

O zaman Diyar'da yaşarsınız..."

(Jack Sawyer yüreğinin göğsünde tehlikeli bir takla attığım hissetti.)

"....ve iyi besleneceksiniz.

Tanrıyı sevin, o size kalbinizin istediğini verir.

Yolunuzu Tanrınınkine uydurun,

Ona güvenin;

O bunları verecektir...

Öfkeden uzak durun, gazabı terk edin;

Yakınıp siz de kötülük etmeyin.

Çünkü kötülük edenler kesilip dökülecektir.

Ama Tanrıya uyan ve bekleyenlere

Onun Diyar'ı miras kalacaktır."

Sunlight Gardener elindeki İncil'i kapattı.

'Tanrının kutsaması bu kutsal sözleri okuyanların üstüne olsun." dedi.

Uzun süre kendi ellerine baktı. Casey'in kabininde koca bobinler dönüyordu. Gardener gözlerini kaldırdı, birden Jack adamın için için haykırdığını duyar gibi oldu. "Kingsland şarabı mı yoksa? Koca bir araba dolusu Kingsland şarabını mı

devirdin, salak herif? Bana bunu mu söylemeye çalışıyorsuuuuuun?"

Sunlight Gardener karşısındaki genç erkek cemaatini dikkatle inceledi, o suratlar da ona bakmayı sürdürdü... yuvarlak yüzler, ince yüzler, çürük yüzler, sivilceli, ergenlikli yüzler, sinsi yüzler, açık yüzler, genç yüzler, güzel yüzler.

"Bunun anlamı ne, çocuklar? Otuz yedinci duayı anlıyor musunuz? Bu güzel şarkıyı anlıyor musunuz?"

Hayır, diyordu çocukların yüzleri. Sinsisi, açığı, tatlısı, sivilcelisi. Pek anlamıyorum. Ben beşinci sınıfa kadar okudum, sonra yolculuk yaptım, serserilik ettim, başım derde girdi... sen anlat... sen anlat bana...

Birden Gardener mikrofonun içine avazı çıktığı kadar haykırıp şok yarattı: "DERT ETMEYİN DEMEK!"

Wolf yerinde büzüldü, hafifçe inledi.

"Şimdi anladınız ne demek olduğunu, değil mi? O sözü duymuşsunuzdur, değil mi?"

Jack'in arkasında oturan biri, "Evet," deyiverdi.

Sunlight Gardener, "Elbette," diye sırıttı. "Dert etmeyin! İyi lâf, değil mi? Çok iyi lâf... evet!"

"Evet... EVET!"

"Bu duaya göre, kötülük yaparılar için siz kaygılanmayacaksınız! DERT ETMEYECEKSİNİZ! EVET! Günah işleyenler için gamlanmayacaksınız! Tanrıyla yürüyüp Tanrıyla konuşursanız her şey iyi olacak diyor. Bunu anlıyor musunuz, çocuklar? Bunu anlayabilecek kulağınız var mı?"

"Evet!"

Heck Bast, "Haleluya!" diye bağırdı, yüzünde ilâhı bir gülümseme belirdi.

Büyüteç gibi gözlük takmış tembel bir çocuk, "Amin," diye ekledi.

Sunlight Gardener mikrofonu alışkın bir tavırla eline aldı, Jack bir kere daha sahnede gösteri yaparıları hatırladı. Gardener sahne üzerinde hızlı adımlarla bir sağa, bir sola yürüyordu. Arada yarım adımla bir dans figürü yapıyordu. Bir an Dizzy Gillespie, bir an Jerry Lee Lewis, bir an Stan Kenton, bir an Gene Vincent oluyordu.

"Demek korkmamıza gerek yok! Hiç yok! Size ayıp resimler göstermek isteyen çocuk için siz kendinizi rahatsız etmeyin! Bir soluk esrar bir şey yapmaz, almazsan korkaksın diyen için de kaygılanmayın! Hem de hiç! ÇÜNKÜ TANRIYA ULAŞTINIZ MI ONUNLA BİRLİKTE YÜRÜYECEKSİNİZ; HAKLI MIYIM?"

"EVET!"

"EVET TABİİ! VE TANRIYA ULAŞTINIZ MI ONUNLA KONUŞACAKSINIZ; HAKLI MIYIM?"

"EVET!"

"SİZİ DUYAMIYORUM! HAKLI MIYIM?"

"EVET!!!" diye bağırırken bir kısmı heyecanla öne arkaya sallanıyordu.

"HAKLIYSAM HALELUYA DEYİN!"

"HALELUYA!"

"HAKLIYSAM EVET DEYİN!"

"EVET!"

Bir öne bir arkaya sallanıp duruyorlardı. Jack'le Wolf da onlarla birlikte sallandılar. Çaresizdiler. Jack çocuklardan bazılarının resmen ağlamakta olduğunu görüyordu.

"Şimdi bana şunu söyleyin," dedi Gardener. Onlara sıcak bakışlarla bakıyordu. "Burada, Sunlight Yurdunda, kötülük yapana yer var mı? Ha? Ne dersiniz?"

"Yer yok!" diye haykırdı dişlek çocuk.

"Bu doğru!" Sunlight Gardener konuşucu kürsüsüne bir kere daha yaklaştı. Mikrofonu ustaca silkeleyip bacağına dolanan kabloyu yana aldı.

"İşte sizin biletiniz bu. Burada yalancılara ve eşitsiz çalışanlara yer yok. Bana haleluya diyebilir misiniz!"

"Haleluya!" diye karşılık verdi çocuklar.

Sunlight Gardener, "Amin," dedi. Tanrı diyor ki... İsaiah bölümünde diyor... Tanrıya dayanırsanız yükselirsiniz diyor... yaa, öyle... kartal kanatlarıyla... gücünüz on kişinin gücü olur diyor. Ben de size diyorum ki, SUNLIGHT YURDU KARTALLARIN YUVASIDIR; BUNA EVET DER MİSİNİZ?"

"EVET!!!"

Bir boşluk daha oldu, Sunlight Gardener kürsünün iki yanına sarıldı, başım dua ediyormuş gibi eğdi, beyaz saçları biçimli biçimli sarktı. Yeniden konuştuğunda sesi peştendi. Başını kaldırmadı. Çocuklar soluksuz, dinlediler.

"Ama düşmanlarımız var," dedi Sunlight Gardener sonunda. Fısıltıdan bir ton yüksekti sesi. Mikrofon oncacık sesi kaptı, bir güzel taşıdı.

Çocuklar içlerini çektiler... ortalıkta sonbahar yapraklarının hışırtısı dolaştı.

Heck Bast mat gözlerle çevresine bakmıyor, ergenlik sivilceleri birer alev kıvılcımı oluyordu. Tropik bir hastalığa tutulmuşa benziyordu çocuk. Sanki "Düşmanı bana gösterin, bakın ne oluyor ona!" demek istiyordu.

Gardener başını kaldırdı. Deli gözlerinde yaşlar vardı.

"Evet, düşmanlarımız var," diye tekrarladı. "Indiana Eyaleti burayı iki kere kapatmaya kalktı. Biliyor musunuz, radikal hümanistler benim burada, Sunlight Yurdunda çocuklara İsa'yı ve vatanlarını sevmeyi öğretişime tahammül edemiyorlar. Bu onları kızdırıyor. Hem, bir şey daha bilmek istiyor musunuz, çocuklar? Karanlık bir sırrı bilmek istiyor musunuz?"

Hepsi öne doğru eğildiler. Gözleri Sunlight Gardener'e çakılmıştı.

"Biz onları yalnız kızdırmakla kalmıyoruz," dedi Gardener boğuk bir fısıltıyla. "Biz onları aynı zamanda korkutuyoruuuuuuz!"

"Haleluya!"

"Eveeeet!"

"Amin!"

Sunlight Gardener mikrofonu bir çırpıda tekrar kaptı, gezintisine başladı! Sağa sola, ileri geri! Dans adımlarıyla gidip gidip geliyordu! Bir kelime haykırıyor, kelimeyi kolunu kaldırarak destekliyor, göklere doğru bakıyor, orada koltuğuna kurulmuş dinlemekte olan Tanrı'ya hitap ediyordu.

"Biz onları korkutuyoruz, evet! Öyle çok korkuyorlar ki, bir içki daha içmek, bir esrar daha çekmek, bir kokain daha koklamak zorunda kalıyorlar! Onları korkutuyoruz! Çünkü onlar gibi Tanrıyı inkâr eden, İsa'dan nefret eden radikal

hümanistler bile gerçek Tanrı sevgisinin kokusunu alabilir, alınca da kafalarına tokmağın ineceğini bilirler!"

"Bu yüzden buraya ek müfettişler yollarlar, mutfak tezgâhlarının altına gizlice çöp atarlar, ya da unumuza hamam böceği salarlar! Burada çocukların nasıl dövüldüğüne dair saçma dedikodular yayarlar. Siz dayak yiyor musunuz?"

"HAYIR!" diye bağırdı çocuklar gücenik bir sesle. Morton'un da kafasını herkesle birlikte iki yana sallayıp hevesle inkâr etmesi Jack'i epey şaşırttı. Oysa yanağı çürümeye başlamıştı bile çocuğun.

"Bize hümanist televizyon programlarından işgüzar muhabirler yolluyorlar!" diye tiksintiyle bağırdı Sunlight Gardener. "Onlar geliyor, kime komplo kuracaklarını arıyorlar. Daha önce böyle şeyleri çok yapmışlar, uzmanı olmuşlar, dürüst» insanlara çamur atmışlar, evlerine esrar ve uyuşturucu saklamışlar.

"Ama biz onları da kandırdık, değil mi, çocuklar?"

Uğultulu onaylamalar yer aldı.

"Ne kimseyi bir sırığa bağlanıp zincire vurulmuş buldular, ne kimseye deli ceketi giydirilmiş buldular... duydukları dedikodular doğru çıkmadı, değil mi? Hiçbir çocuğun tırnağı da sökülmemişti, saçı tıraş da edilmemişti! Ancak birkaç çocuk onlara tokat yedik dediler! Yemişler miydi? Evet! Bunu kendim, alnım açık, Tanrının huzurunda söyleyebilirim! Kutsal kitap bile diyor ki, sopayı eksik ettin mi çocuğu şımartırsın... buna inananlar Haleluya desin, çocuklar!"

"HALELUYA!"

"Indiana Eyalet Eğitim Kurumu benden kurtulmayı, şeytana yer açmayı çok istemesine rağmen, iş tokada gelince

Tanrının buyruğuyla Eyaletin yasasının paralel olduğunu kabul etmek zorunda kaldılar, sopayı eksik etmenin çocuğu şımartacağım bildiler!

"Burada mutlu çocuklar gördüler! Sağlıklı çocuklar gördüler! Tanrıyla yürüyen, Tanrıyla konuşan, Haleluya diyebilen çocuklar gördüler!"

Çocuklar yine Haleluya diyebildiler.

"Evet diyebilir misiniz?"

Onu da başardılar.

Sunlight Gardener kürsüye döndü.

Tanrı kendisini sevenleri korur. Yorgun, kafası karışık çocuklara bir dinlenme yeri olan bu yeri bir avuç esrar çeken, komünist âşığı hümaniste feda edecek değil.

"Gazeteci ve televizyonculara uydurma hikâyeler anlatacak birkaç çocuk var," dedi Gardener. "Programda o yalanları dinledim. Çocuklar yüzlerini ekranda göstermeyecek kadar korkaktı ama ben onların seslerini tanıyordum! İnsan bir çocuğu besledi mi, gece annesini özleyip ağladığı zaman başını kendi göğsüne yasladı mı, onun sesini unutmaz artık.

"O çocuklar artık gittiler. Tanrı günahlarını bağışlasın. Umarım bağışlar, evet.... ama Sunlight Gardener âdil bir insandır..."

Bunun ne utanç verici bir itiraf olduğunu belli etmek için başını da eğdi, kaldırdığında gözleri öfke saçıyordu.

"Sunlight Gardener bağışlamaz onları... bağışlayamaz. Sunlight Gardener onları tekrar yollara saldı. Onlar şimdi Diyar'a yollandı. Ama orada karınları doyurulmayacak. Orada onları ağaçlar bile yiyebilir. Canavar gibidir ağaçlar."

Salonu dehşet dolu bir sessizlik kapladı. Cam panelin ardında Casey bile solgun ve bir garip görünüyordu.

"Kutsal kitap diyor ki, Tanrı Kabil'i Cennet Bahçesi'nin doğusuna yolladı. Yollara salınmak da tıpkı öyledir, çocuklarım. Burada sizin güvenli bir cennetiniz var."

Hepsini bakışlarıyla taradı.

"Ama zayıf olursanız... yalan söylerseniz... o zaman vay halinize Cehennem sizi bekliyor... tıpkı isteyerek oraya gidenleri beklediği gibi.

"Unutmayın, çocuklar.

"Unutmayın.

"Dua edelim."

Bölüm: 23

FERD JANKLOW

1

Sunlight Yurdundan tek kurtulma yolunun Diyar'a geri dönmek olduğu Jack'in kafasına ancak bir hafta sonra dank etti. Sunlight Yurdundan kurtulmanın bir başka yolu daha olsa, her tehlikeyi göze alır, önce onu denerdi.

Böyle hissetmesinin somut bir nedeni yoktu. Yalnızca içinden bir ses, burada kötü olanın, orada hiç dayanılmaz olacağını fısıldıyordu. Belki de burası her dünyada kötü olan bir noktaydı. Hani elmadaki bir çürük içeriye uzanır, tâ çekirdeğe kadar gider ya... tıpkı öyle. Sunlight Yurdu yeterince kötüydü. Bunun Diyar'daki karşılığının nasıl bir yer olduğunu görmeye de pek hevesi yoktu... mecbur olmadıkça.

Ama belki bir yolu olabilirdi.

Wolf, Jack ve Dış Ekibe girecek kadar şanslı olmayan diğer çocuklar (çoğu öyleydi) günlerini 'Uzak Tarla' denilen yerde geçiriyorlardı. Orası yolun bir buçuk mil kadar ilerisinde, Gardener arazisinin uçundaydı. Çocuklar orada taş topluyorlardı. Yılın bu mevsiminde yapılabilecek başka tarla işi yoktu. Son ürünler Ekim sonlarında hasat edilmişti. Ama Sunlight Gardener'ın sabah dualarında sık sık tekrarladığı gibi, taş toplamak her mevsimin işiydi.

Jack sabahleyin Yurt'un iki eski kamyonundan birinin arkasına binmiş giderken, yanında Wolf la birlikte Uzak Tarla'yı inceledi. Bu bölgede sonbahar yağışlı geçiyordu. Uzak tarla çamur içinde, yapış yapıştı. Önceki gün bir çocuk kısık bir sesle tarlaya bir küfür etmiş, insanın çizmesini yutar burası, demişti.

Jack, acaba kaçabilir miyiz diye, belki kırkına kere düşündü. Haydi, ileri, diye bağırıp Wolf'la ikimiz bir koşu koparabilir miyiz? Nereye? Kuzey tarafa... şu ağaçların oraya. Taş duvarın oraya. Arazi orada bitiyor.

Belki bir çit vardı ama orada!

Tırmanırlardı. Wolf çite varınca Jack'i öte yana fırlatırdı gerekirse.

Tel belki dikenliydi.

Altından geçerlerdi o zaman da... Ya da...

Ya da Wolf çıplak eliyle koparırdı teli. Jack bunu düşünmek bile istemiyordu ama, Wolf'un kuvveti yeterdi, onu biliyordu. Kendisi isterse, Wolf yapardı. Elleri yırtılırdı... ama şimdi benliği yıkılıyordu, bu daha beterdi.

Ya sonra?

Diyar'a geçiş tabii. İçindeki ses, eğer Sunlight Gardener'a ait alandan çıkabilirlerse bir şansları olabileceğini fısıldıyordu.

Singer'la Bast de onları kamyonlarla izleyemezlerdi. Uzak Tarla'da dönecek ilk tekerlekler batardı bu mevsimde.

Koşu olacak... basit ve ilkel. Denemek gerek. Yurt binasında denemekten iyi. Hem....

Jack'i güden yalnızca Wolf’un umutsuz durumu değildi. Lily’yi de çok merak etmeye başlamıştı. Jack mecburi Haleluya'lar çekerken, santim santim ölüyordu o.

Ama Jack kendini hazırlayamadan önce Ferd Janklow denedi.

Aklın yolu birdir, Haleluya diyebilir misiniz?

2

İş olduğundan hızlı oldu. Jack bir ara Ferd Janklow’un saçmalarını dinlerken oğlan birden fırlayıp kuzeye, taş duvara doğru bir koşu kopardı. O âna kadar, o gün de her gün gibi iğrenç bir gündü. Hava soğuk ve renksizdi. Yağmur, hattâ kar kokusu vardı. Jack ağrıyan sırtım doğrultup, Sonny Singer yakınlarda mı diye baktı. Sonny, Jack'a eziyet etmekten hoşlanırdı. Ayağına basmak, merdivende itmek sofrada tabağını fırlatmak gibi eşek şakaları Sapardı. Sonunda Jack kendini kasıp düşmemeyi, dikkatli olmayı öğrenmişti.

Neden Sonny'nin arkadaşlarını toplayıp kendisini bir iyi dövmediğini anlayamıyordu Jack. Belki Sunlight Gardener yeni çocuğa ilgi gösterdiği içindi. Bunu düşünmek istemiyor, hattâ düşünmekten korkuyordu ama, büyük ihtimalle doğruydu. Sonny Singer'in tepesine binmemesi, Gardener'in ona tembih geçmiş olmasındandı belki. O zaman buradan bir an önce kaçmakta yarar vardı.

Sağma baktı. Yirmi metre kadar ilerde Wolf taş topluyordu. Daha yakında o dişlek çocuk vardı... Donald Keegan. Donny, Jack'e hayran bakışlarla sırıttı, ağzından salyası aktı, Jack hemen başka tarafa baktı.

Ferd Janklow solundaydı. Alnında buklesi olan çocuktu o. Bir haftadır iyi arkadaş olmuşlardı Ferd'le.

Ferd alaycı bir ifadeyle sırıtıyordu.

"Donny sana âşık," dedi.

Jack, "Kes zırvayı," diye çıkıştı. Yanaklarının kızardığım hissediyordu.

"Sen izin versen aşk yaşardı seninle. Yapmaz miydin, Donny?"

Donny Keegan o paslı sesiyle güldü. Ne dendiğini anlamamıştı bile.

Jack, "Kessen iyi edersin," dedi. Kendini pek rahatsız hissediyordu.

Donny sana âşık.

İşin kötü yanı, Donny denilen geri zekâlı galiba sahiden âşıktı ona. Hem tek âşık olan Donny de değildi. Jack kendisini arabasına alıp eve götürmeyi teklif eden, sonra cayıp çarşıda indiren adamı hatırladı. İlk farkeden o adam oldu, diye geçirdi içinden. Bendeki değişme her neyse, onu ilk o adam gördü.

Ferd, "Buralarda çok popüler oldun, Jack." dedi. "Heck Bast bile ilgilenir sanırım."

Jack kızararak, "Hastasın sen," dedi.

Ferd birden elindeki taşı bırakıp doğruldu, hızla çevresine bakındı, balıkçı kazaklılardan hiçbirinin kendisine bakmadığım anladı, Jack'e döndü. "Bu can sıkıcı sohbeti keselim çünkü ben artık gidiyorum, hayatım," dedi.

Öpücük yollar gibi sesler çıkardı. Yüzü pek heyecanlı ve ışıl ısıldı.

Bir anda koşmaya başladı. Taş duvara doğru. Dev adımlarla, çabalaya çabalaya gidiyordu.

Muhafızları faka bastırmıştı gerçekten. En azından, bir dereceye kadar. Pedersen, Warwick'e kızlardan söz ediyordu. Peabody adlı, at suratlı Dış Ekip başı da bir süre için bu çocukların başına getirilmişti. Heck Bast'e, Sunlight Gardener'le birlikte bir işi için Muncie'ye gitme onuru tanınmıştı. Ferd epey yol almıştı ki, şaşkın bir çığlığın yükseldiği duyuldu.

"Hey, hey biri kaçıyor!"

Jack, Ferd'in ardından ağzı açık bakıyordu. Yıldırım gibi gidiyordu çocuk. Kendi planının elinden alınmasına rağmen, Jack sevinçli bir heyecan içindeydi. Ona iyi şanslar diliyordu içinden. Git! Koş! Yolun açık olsun, alaycı itoğlu! Git, Jason aşkına!

Donny Keegan, "Ferd Janklow bu!" diye mırıldandı, sonra yine her zamanki kahkahasını attı.

3

Çocuklar o akşam da günah çıkarma salonunda toplandılar. Bu tören her akşam yapılıyordu zaten. Andy Warwick salona girdi, seansın ertelendiğini söyledi, yemekten önce bir saat aralarında sohbet edebileceklerini açıkladı, sonra da dönüp çıktı.

Jack, Andy’nin tüm havalarına rağmen korku içinde olduğunu hissetti.

Ferd Janklow da görünürlerde yoktu.

Jack çevresine bakındı. Hiç ses çıkmıyordu. Eğer dostluk sohbeti buysa, ya sessiz oturun denilse ne yapacaklardı?

Dokuzla on yedi yaş arası otuz çocuk salonda oturmuş, ellerine bakıyor, tırnaklarını yiyor, surat asıyorlardı. Aynı olaya kurban olmuşlardı. Gösteri ellerinden alınmıştı. Onlar itiraf dinlemek istiyorlardı. Daha çok istedikleri de, itirafta bulunmaktı.

Kimse Ferd Janklow'dan söz etmedi. Sanki Ferd o mimikleri, o esprileriyle hiçbir zaman aralarında bulunmamıştı.

Jack'in içinden ayağa kalkıp çocuklara haykırmak geldi. Ama yapmadı. Bunun yerine, ömründe yapmadığı kadar dikkatle düşünmeye uğraştı.

Çocuk burada yok, çünkü onu öldürdüler. Bunların hepsi deli. Delilik bulaşıcı değil midir sanıyorsun sen? Güney Amerika'daki o çılgın yerde neler oldu, baksana! Renkli gözlük takan herif onlara zehirli içkiyi içmelerini emretti, başüstüne patron, dediler, hepsi dikip içtiler.

Jack çevresindeki yorgun, ifadesiz yüzlere baktı, Sunlight Gardener şu anda içeriye girse hepsinin nasıl canlanacağını, nasıl neşeleneceğini düşündü.

Sunlight Gardener emretse... yaparlardı. İçerlerdi zehiri. Jack'le Wolf u kollarından tutar, onların da ağzına zorla boşaltırlardı. Ferd'in hakkı vardı. Jack'in yüzünde bir şey görüyordu bunlar. Diyar'dan gelme bir şey... ve belki seviyorlardı onu biraz.. Heck Bast'i etkileyen de bu olmalıydı. Bast kimseyi ve hiçbir şeyi sevmeye alışkın değildi. Evet, belki beni biraz seviyorlar, diye düşündü... Ama Onu... Gardener'i daha çok seviyorlardı. Yaparlardı. Deliydi bunlar.

Ferd de burada olsa, aynı şeyi söyleyebilirdi ona. Söylerdi. Bir ara Jack'a, kendisini Sunlight Yurduna annesiyle babasının getirdiğini söylemişti. Çok dindar Hristiyan’dı

annesiyle babası. Ne zaman biri ağzını açıp bir dua söyleyecek olsa hemen kendilerini dizüstü bulan türden kimselerdi. İkisi de Ferd'i anlayamıyorlardı. O başka mayadan bir insandı. Herhalde Ferd şeytanın çocuğu, diye düşünmekteydiler. Komünist, radikal bir hümanist. Dördüncü kere evden kaçıp Franky Williams tarafından yakalandığında annesiyle babası onu Sunlight Yurduna getirip bırakmışlardı. Anneyle baba tabii Sunlight Gardener'e bir görüşte bayılmışlardı. Zeki, sorunlu, âsi çocuklarını Tanrı yolunda eğitecekti. Sunlight Gardener ona girdiği bu yolun yanlış olduğunu gösterecekti. Sunlight Gardener onu evinden, kentin sokaklarından kurtaracaktı.

Ferd ayrıca Jack'e, gazetede çıkan yurtla ilgili o yazıyı annesiyle babasının da gördüklerini anlatmıştı. Sonra anneyle baba oğullarına bir kart postalamışlar, üzerine, 'Tanrı yalancıları ve sahte peygamberleri bir alev gölünde yakar," diye yazmışlardı. Fred ise onlara bir mektup yazmış, mutfaktaki Rudolf o mektubu gizlice postalamıştı. "İyi adamdır Dolph," diyordu Fred. Sonra bir an susmuş, "Ferd Janklow'a göre iyi adam nedir, biliyor musun, Jack?" diye sormuştu. * "Nedir?"

"Satın alınmış olarak kalan adamdır," Ferd o alaycı, gücenik kahkahasını patlatmıştı sonra. "Posta servisleri için Dolph'a iki dolar vermek yeter. Ben de eve yazdığım mektupta, eğer bu dediğiniz doğruysa umarım Sunlight Gardener öteki dünyada kendine bir asbest tulum bulur, çünkü burada olup bitenler hakkında öyle hızlı yalanlar söylüyor ki yarış atları ona yetişemez, diye yazdım. Gazetede yazılan dedikodular da, deli ceketleri de, hücre de... hepsi doğruydu. Tabii kanıtlanamazdı. Bu herif kaçık, Jack... ama zeki bir

kaçık. Bu konuda bir hata yaparsan senin de, Phil Wolf un da canını fena yakar."

Jack bunun üzerine, "Sunday Report muhabirleri insanları suçüstü yakalayıp olayları ortaya çıkarmakta pek beceriklidir ama," demişti. "Annem hep öyle der."

"Eh, bizimki de epey korktu. Sesi tizleşti, ayak ayak çıkmaya başladı. Sen Humprey Bogart'ı The Caine Mutiny filminde görmüş müydün? Muhabirler gelmeden önce bir hafta boyunca hep öyleydi Gardener. Onlar gelir gelmez bal reçel kesildi. Mantığına kusur bulamazdın. Oysa ondan önceki hafta felâketti. Bay Dondurma o sıra altına etti, inan bana. Benny Woodruff'ı elinde Süpermen dergisiyle yakaladı diye üçüncü katın merdivenlerinden tekmeyle aşağıya attığı hafta da o haftaydı. Benny üç saat baygın kaldı. Akşama kadar da kendisinin kim olduğunu, nerede olduğunu hatırlayamadı."

Ferd duraklamıştı bir an.

"Geleceklerini biliyordu. Eyalet müfettişlerinin her zaman sürpriz teftişe geleceğini de hep bilir. Deli ceketlerini tavan arasına saklar, hücreyi de saman kurutma kulübesi diye yutturur."

Yine aynı alaya gücenik kahkahasını atmıştı.

"Annemle babam ne yaptı, biliyor musun, Jack? Mektubumun fotokopisini Sunny Gardener'e yolladılar. Babam bana yazdığı bir sonraki mektupta, bunu benim iyiliğim için yaptıklarını söylüyordu. Sonra ne oldu dersin? Ferd'in hücre sırası geldi... öz anamla babamın sayesinde!"

Aynı gücenik gülüş.

"Sana bir başka şey daha söyleyeyim. Gece duasında söyledikleri yalan değil. Muhabirlerle konuşan çocukların hepsi ortadan kayboldu... yani yakalayabildikleri."

Jack içinden, Ferd'in de şimdi yok olduğu gibi, diye düşündü. Wolf u seyrediyordu bir yandan. Ürperdi. Elleri buz gibi soğuktu.

Arkadaşın Phil Wolf, diye düşündü.

Wolf un tüyleri mi uzuyordu yine? Bu kadar çabuk mu uzardı? Olamazdı herhalde. Ama o da yaklaşıyordu tabii. Denizlerdeki gelgit kadar kaçınılmazdı.

Jack, biz burada oturup durmadan burada oturmanın tehlikelerinden söz ederken, annen nasıl acaba? Kraliçe Lily nasıl? Kilo mu veriyor? Sen garip hapishanede kök salarken o acıları birer diş gibi hissetmeye mi başlıyor? Morgan yıldırımını ateşleyip kansere yardımcı olmaya mı kalkışıyor?

Deli ceketi konusu şoka uğranmıştı Jack'i. Hücreyi gerçi görmüştü. Yurt'un arka bahçesinde tek başına duran, buzdolabını andırır, çirkin, demirden bir şeydi. Ama Gardener'in çocukları oraya kapattığına inanamamıştı. Ferd'in ağır başlı konuşması onu yavaş yavaş inandırdı. Bu sohbeti Uzak Tarla'nın taşlarını ayıklarken yapıyorlardı.

"Burada düzeni tıkırında," demişti Ferd. "Para basıyor âdeta. Dinsel gösterileri hem radyoya yayınlanıyor, hem de kapalı devre TV yayınları için kaset olarak satılıyor. Tüm ülkeye. Biz onun tutuklu dinleyicileriyiz. Radyoda sesimiz, televizyonda görüntümüz harika. Roy Owdersfelt burnundaki o benden süt sağmadığı zamanlarda yani. Casey var bir kere. Gardener'in özel radyo ve TV yapımcısı. Casey her sabah vaazını, her akşam duasını kasete alır. Sonra keser, atar, montajını yapar, Gardener'i Bili Graham'a benzetir, biz de

maç tezahüratı yapan stad halkı gibi oluruz. Casey'in yaptığı bu kadarla da kalmaz. Bu düzenin dâhisidir o. Odandaki mikrofonu gördün mü? Onları Casey yerleştirmiştir. Her şey onun kontrol odasına gider. O odaya da ancak Gardener'in özel çalışma odasından geçilir. Mikrofonlar sesle harekete geçtiği için boşuna bant ziyan etmez. İlginç bir şey oldu mu Sunlight Gardener'e saklar. Gardener'in telefonuna bir mavi kutu monte etmiş, herif şehirlerarası telefonlarını beleş edebiliyormuş. Televizyon yayınım da kaçak alıyor. Zor bir vaaz gösterisinden sonra yan gelip pis filmler seyretmesini düşünebiliyor musun? Hoş, değil mi? Herif sapına kadar sahtekâr, Jack. Ve burada, Indiana'da, bayılıyorlar ona."

Ferd bundan sonra yüzünü buruşturmuş, başını çevirmiş, yere tükürmüştü.

"Şaka ediyorsun," demişti Jack.

Ferd o zaman en ciddi sesiyle, "Ferd Janklow, Sunlight Yurdunun kukla ordusu konusunda asla şaka yapmaz," diye karşılık vermişti. "Herif zengin. Maliyeye bir şey bildirmek zorunda değil. Mahalli Eğitim Kurulunu kafaya almış. Ondan ödleri kopuyor. Hele içlerinde bir kadın var, nasıl korktuğu gözünden belli. Sürpriz teftişleri de hep önceden bilir, söylemiştim sana. Burayı dipten bucağa temizleriz öyle zamanlarda. Piç Bast kalkar, çuval bezinden ceketleri toplayıp tavan arasına kaldırır, hücreye ambardaki samanları getirip doldururlar. Herifler gelince bizi hep sınıfta bulurlar. Sen bu Aşk Gemisine geleli kaç kere sınıfa girdin, Jack?"

"Hiç," demişti Jack.

"Hiç yaa!" Ferd'in bakışlarında sevinç okunmuştu. Aynı gücenik gülüş kurtulmuştu ağzından. O gülüşün ne demek istediği belliydi; "Sekiz yaşıma geldiğimde neyin farkına

vardım, biliyor musun? Hayat bana kalleş davranıyordu ve durumun çabucak değişeceği de yoktu. Belki de hiç değişmeyecekti. İçim yanıyor ama, bunun bir komik yanı da yok değil. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi, arkadaş?"

4

Jack oturmuş bunları düşünürken ensesine sert parmakların sarılıp onu yukarı doğru kaldırdığını hissetti. Pis soluk kokuları arasında yüzü döndürüldü ve karşısında Heck Bast'ın suratı belirdi.

"Pederle ben Muncie'deyken o fesatçı dostunu hastaneye getirdiler," diye anlattı. Parmakları bir yandan sıkıyor, sıkıyordu. Acısı dayanılır gibi değildi. Jack inledi, Heck sırıttı. Sırıtınca ağzından leş kokan yeni soluklar kurtuldu. "Peder haberi telsizinden aldı. Janklow fırında kırk beş dakika kalmış tako gibi olmuştu. Tedavi etmeleri epey zaman alacak."

Sırf bana anlatmıyor, diye düşündü Jack. Buradaki herkese anlatıyor. Bizi Ferd'in hâlâ sağ olduğuna inandırmak istiyor.

"Sen pis yalancının birisin," dedi Heck'e. "Ferd aslında..."

Heck Bast ona bir tokat patlattı, Jack yere serildi. Çocuklar çevresinden kaçıştılar. Bir yerlerden Donny Keegan'ın gülüşü çınladı.

Bir öfke kükremesi duyuldu. Jack başını kaldırdı. Gözleri kamaşmıştı. Net görebilmek için başını iki yana salladı. Heck döndüğünde, Wolf u Jack'in başına korurcasına dikilmiş buldu. Üst dudağı geri çekilmiş, tepeden gelen ışık gözlük camlarına garip turuncu bir renk vurdurmuştu.

Heck, "Demek taş kafa sonunda dansa kalktı," deyip sırıtmaya başladı. "Eh, bence hava hoş! Gel bakalım, kenef suratlı! Gel de dans edelim seninle."

Wolf hâlâ hırlayarak, alt dudağından salyaları akarak ilerlemeye başladı. Heck onunla karşılaşmak üzere bir adım attı. Herkes onlara yer açmak için kaçışırken sandalyelerin marley üzerinde çekilme sesi duyuldu.

"Neler oluyor bur..."

Ses kapıdan geliyordu. Sonny Singer. Sorusunu bitirmesine gerek kalmamıştı. Neler olduğunu görüyordu. Gülümseyerek kapıyı kapattı, sırtını yasladı, kollarını göğsünde kavuşturup karanlık suratı sevinçle parlayarak seyretmeye koyuldu.

Jack'in bakışları tekrar Wolf la Heck'e döndü. "Wolf, dikkatlimi!" diye bağırdı.

"Dikkatli olacağım, Jack". Wolf'un sesi hırıltıya o kadar benziyordu ki!

"Hadi, dans edelim, eşek herif!" diye homurdandı Heck Bast. Olduğu yerde bir kovboy dönüşü yaptı, yumruğu Wolf'un sağ elmacık kemiğine çarptı, üç dört adım gerilemesine yol açtı. Donny Keegan o tiz sesiyle güldü. Jack bu sesin sevinç kadar hüzün sesi olduğunu biliyordu artık.

Yumruk sağlam bir yumruktu. Başka durum olsa, kavga o anda bitmiş olurdu. Ama Hector Bast'ın şansı kesattı. Atabildiği tek yumruk o kadarla kaldı.

Kendine güvenerek tekrar ilerledi. Koca yumrukları göğsü hizasındaydı. Bu sefer Wolf'un eli o yumruklara doğru uzandı ve... Wolf, Heck'in yumruğunu avucuyla yakaladı. Heck'in eli kocamandı. Wolf'un eli daha kocamandı.

Wolf’un yumruğu Heck'inkini yutuverdi. Wolf’un yumruğu sıkıştı.

İçerden ince kuru dalların önce çatlamasına, sonra kırılmasına benzer sesler geldi.

Heck'in güvenli gülümsemesi de önce biraz kıvrıldı, sonra kaskatı dondu. Bir an sonra acıyla haykırmaya başladı.

"Sürüye fenalık etmeyecektin, salak," diye fısıldadı Wolf. "İncil şuymuş, İncil buymuş. İyi Çiftçilik Kitabından altı satır okusan bilirdin ki..." Çatır...!

"...asla..." Kütür...!

"...asla sürüye zarar verilmez."

Heck Bast dizleri üzerine çöktü. Haykırıyor, ağlıyordu. Wolf onun yumruğunu hâlâ kendi yumruğu içinde tutmaktaydı. Heck'in kolu yukarı doğru uzanıyordu. Heck o anda Hay Hitler selâmı çakan bir Nazi'ye benziyordu. Wolf’un kolu taş gibi katıydı ama yüzünden pek bir çaba gösterdiğinin izleri falan okunmuyordu. Ateş saçan gözler hariç, yüzü hemen hemen sakindi.

Wolf un avucundan kanlar damlamaya başladı. "Wolf, yeter!" O kadarı kâfi!

Jack hızla çevresine bakındı, Sonny'nin gitmiş olduğunu gördü. Kapı açık duruyordu. Çocukların hemen hepsi ayaktaydı. Wolf’dan mümkün olduğu kadar uzaklaşmaya çalışmışlardı. Yüzleri dehşet ve korku yansıtıyordu. Odanın ortasındaki hareketsiz tablo hiç değişmiyordu. Heck Bast dizlerinin üstünde, kolunu yukarı doğru uzatmış, yumruğu Wolf’unkinin içinde, ve yumruktan yere kanlar damlıyor.

Dışardan millet kapıya yığılmaya başlamıştı. Casey, Warwick, Sonny Singer, üç iri adam daha. Sunlight Gardener

de geldi. Elinde küçük, siyah bir çanta vardı. Gözlük kılıfından biraz kabaca bir şey.

"Yeter dedim sanal" Jack yeni gelenlere bir göz attı, Wolf a doğru atıldı. "Hemen bırak! Hemen dedim!"

'Tamam," dedi Wolf alçak sesle. Heck'in elini bıraktığında Jack ezilmiş, biçimini kaybetmiş bir topak görebildi. Heck'in parmak eklemleri çıkmış, parmaklar olmayacak yönlere doğrulmuştu. Elini göğsünde tutuyor, inleyip ağlıyordu.

'Tamam, Jack."

Gelenlerin altısı birden Wolf u yakaladılar. Wolf yarım bir dönüş yaptı, tek kolunu kurtardı, onları itti. Warwick gerileyip duvara çarptı. Birisi bir çığlık attı.

'Tutun onu," diye bağırdı Gardener. 'Tutun! Tutun İsa aşkına!" Elindeki siyah çantayı açıyordu.

"Hayır, Wolf," diye bağırdı Jack. "Yapma, yeteri"

Wolf bir an daha mücadele etti, sonra kendini bıraktı, sırtını duvara dayamalarına izin verdi. Jack'in gözüne hepsi Güliver'e saldıran cüceler gibi gözüküyorlardı. Sonny nihayet Wolf’dan korkmaya başlamıştı.

'Tutun onu," diye tekrarladı Gardener. Çantadan bir hipdermik enjektör çıkarmıştı. Sinsi gülümsemesi yüzüne tekrar yerleşti. 'Tutun, İsa aşkına!"

Jack, "O iğneye ihtiyacın yok senin!" diye bağırdı Wolf a.

"Jack?" Wolf birden korkmuştu. "Jack? Jack?"

Gardener dönüp Wolf a yöneldi, Jack'i yolundan itti. İtişi güçlüydü. Jack topaç gibi dönüp Morton'a çarptı, o bağırdı, Jack'de mikrop varmış gibi kaçtı. Wolf geç kalmış olmakla birlikte tekrar mücadele etmeye başladı ama onlar altı kişiydi.

Fazlaydı. Belki Wolf un değiştiği zamana rastlasa... fazla sayılmayabilirdi.

"Jack!" diye bağırdı. "Jack! Jack!"

'Tutun onu, Tanrı aşkına!" diye fısıldadı Gardener. Dudakları gerilmiş, dişlerini açıkta bırakmıştı. İğneyi Wolf un koluna daldırdı.

Wolf kaskatı kesildi, başını arkaya atıp uludu.

Geberteceğim seni, diye düşündü Jack içinden. Geberteceğim seni, geberteceğim!

Wolf çabaladı, kaybetti. Gardener geri çekildi, soğuk gözlerle baktı. Wolf tek dizini kaldırıp Casey'in koca göbeğine çarptırdı Casey'in içinde tüm hava ağzından çıktı. Adam geriledi, sonra tekrar yanaştı. Bir iki dakika sonra Wolf önce sarsılmaya başladı sonra çöktü.

Jack ayağa kalktı. Öfkeden ağlıyordu. Arkadaşını yakalayan beyaz kazaklılara doğru atılmak istedi. O anda Casey'in yumruğunu Wolf'un suratına savurduğunu gördü. Wolf'un burnundan kanlar boşalmaya başladı.

Eller uzanıp Jack'i geri tuttu. O mücadele etti, sonra çevresine baktı, Uzak Tarla'da birlikte taş topladığı çocukların korku dolu suratlarını gördü.

"Onu hücrede görmek istiyorum," dedi Gardener. Wolf o sıra yere kapaklanmak üzereydi. Yavaşça Jack'e dönen Gardener, 'Tabii Bay Parker bana daha önce nerede karşılaştığımızı söylerse, o başka," diye ekledi.

Jack durmuş, kendi ayaklarına bakıyordu. Hiçbir şey söylemedi. Gözleri yanıyor, sıcacık yaşlar canım yakıyordu.

"Hücreye o halde," dedi Gardener. "Arkadaşının sesi çıkmaya başlayınca kararın değişebilir, Bay Parker."

Gardener dönüp salondan çıktı.

5

Jack'le öteki çocuklar sabah duasına inerken Wolf hâlâ bağırıyordu. Sunlight Gardener'in gözleri Jack'in solgun, gergin suratındaydı. "Şimdi söyleyecek misin, Bay Parker?" demek istiyordu.

Wolf, o benim annem... benim annem...

Jack'le öteki çocuklar iki grup halinde kamyonlara giderken Wolf hâlâ bağırıyordu. Hücrenin yanından geçerken Jack ellerini kulaklarına kapatmamak için kendini güç tuttu. O homurtular, o çığlıklar, o hıçkırık sesleri!

Birden Sonny Singer omuz başında beliriverdi.

"Peder Gardener odasında senin itirafını bekliyor, şu anda, kenef surat!" dedi Sonny. "Bilmek istediği şeyi ona söylediğin anda salağı hücreden salacakmış, sana haber vermemi istedi." Sonny'nin sesi ipek gibiydi. Yüzü de tehlikeliydi.

Wolf un hücreden çıkmak için attığı çığlıklar, demir duvarlara vurması, duvarları sarsması,..

Ah, Wolf, o benim ANNEM...

Jack, "Ona bilmek istediği şeyi söyleyemem," dedi. Birden yüzünü Sonny'ye doğru çevirdi. Diyar'dan edindiği güç her neyse, onu konsantre edip Sonny'ye yöneltti. Sonny iki koca adım geriledi. Yüzü bozuldu, bir korku ifadesine büründü. Sanki hastalanıvermişti. Kendi ayağına dolanıp tökezledi, yandaki kamyona tutundu. Kamyon orada olmasa, yere düşecekti.

"Pekâlâ, dedi Sonny. Sesi inilti gibi çıkıyordu. "Pekâlâ, unut dediğimi." İnce yüzü tekrar küstahlaştı. "Peder Gardener

hatırlatmanı istedi. Arkadaşının çığlıkları sanaymış. Anlıyor musun?"

"Kime bağırdım biliyorum."

"Binin kamyona!" dedi Pedersen ciddi bir sesle. Ama Sonny'nin yanından geçerken Pedersen burnuna kötü bir koku gelmiş gibi yüzünü buruşturdu.

Jack kamyon yola koyulduktan sonra bile Wolf un çığlıklarını duyabiliyordu. Motorlar çok gürültülü çalıştığı halde hem de. Wolf'un çığlıkları bir türlü dinmek bilmedi. Artık Jack'in zihni, Wolf'un zihniyle bir bağlantı kurmuştu. Uzak Tarla'ya vardıktan sonra bile duyabiliyordu o çığlıkları. Sesin kendi kafasından geldiğini bilmek hiç yardıma olmuyordu duruma.

Öğle yemeği saatine yalan, Jack birdenbire Wolf'un çığlıklarının kesildiğini kesinlikle anladı. Gardener onu hücreden çıkartmıştı, kuşku yoktu. Bu çığlıklar fazla dikkat çekerdi çünkü. Ferd'e olanlardan sonra, Sunlight Yurduna dikkat çekilmesini istemezdi.

Akşama doğru çalışma grupları dönerken, hücrenin kapısı açık, içi de boştu. Jack üst kata, odaya çıktığında Wolf u alt yatağa yatmış buldu. Jack içeri girince Wolf ona gülümsedi.

"Başın acıyor mu, Jack? Çürüğü biraz daha iyi gibi. Wolf!"

"Wolf, iyi misin?"

"Bağırdım, değil mi? Kendimi tutamadım."

"Wolf, üzgünüm," dedi Jack. Wolf'un bir garip hali vardı... teni çok beyazdı. Kendisi küçülmüş gibiydik

Ölüyor, diye düşündü Jack. Yo, diye düzeltti zihni. Wolf zaten Morgan'dan kaçmak için dünyaya geçiş yaptıklarından

beri ölüyordu. Ama şimdi daha hızlı ölüyordu. Çok beyaz., ufalmış... ama...

Jack'in içine buz gibi bir duygu yayıldı.

Wolf'un çıplak bacaklarıyla kolları aslında çıplak falan değildi. Üstlerini bir tüy tabakası kaplamıştı. İki gece önce bu tüyler yoktu. Jack bundan emindi.

Pencereye koşup dışarı bakmak, ayın yuvarlak olup olmadığını kontrol etmek geldi içinden. On yedi gün yanılmış olabilir miydi?

Wolf yatağından, "Henüz değişme vakti değil, Jacky," dedi. Sesi kuru ve boğuktu. Hasta sesi gibiydi. "Ama beni kapattıkları o karanlık, kokulu yerde değişmeye başladım. Wolf! Evet, değişmeye başladım. Kızmıştım, korkuyordum da ondan. Bağırıyordum da ondan. Bağırmak kendiliğinden Değişiklik getirebilir. Uzun süre bağırırsam!" Wolf bacaklarındaki kılları sıvazladı. "Geçer yakında." dedi.

"Gardener seni salıvermek için pazarlık önerdi," diye anlattı Jack. "Ama ben istediği fiyatı ödeyemedim. İstedim ama... ama... Wolf... annem..."

Sesi söndü, gözyaşları arasında boğuldu.

"Şşş. Jacky. Wolf biliyor. Çok iyi." Wolf ona gülümsedi, uzanıp elini tuttu.

Bölüm: 24

JACK GEZEGENLERİ SAYIYOR

1

Sunlight Yurdunda bir hafta daha, Tanrı yardım etsin! Ay da giderek büyüyordu.

Pazartesi günü Sunlight Gardener çocuklara gülümsedi, başlarını eğip dostları Ferdinand Janklow'un iyileşmesinden ötürü Tanrıya şükretmelerini istedi. Ferd hastanede kaldığı sırada Tanrı yolunu seçmişti Gardener'in söylediğine göre. Bunları yüzü gülerek anlattı. Annesiyle babasını hastaneden ödemeli olarak aramış, onlar da şehirlerarası telefonda oğullarının doğru yola gelmesinden ötürü şükürler etmişlerdi. Ve o gün gelip oğullarını almışlardı. Indiana toprağının altına bir yerlerde gömülü olmalı. Ya da Diyar'da neresi Indiana'ya karşılık geliyorsa orada... oraya Eyalet Devriyesi de hiç gitmez!

Salı günü tarlada çalışılmayacak kadar soğuk ve yağışlıydı. Çocukların çoğuna odalarında kalıp uyumaları, ya da okumaları için izin verildi. Ama Jack'le Wolf a eziyet günleri artık başlamıştı. Wolf ambardaki çöpleri varil varil taşıyıp atıyor, sonra sağanak yağmur altında yol kenarındaki kulübelerin içlerini de temizlemek zorunda bırakılıyordu. Jack'e ise tuvaletleri temizleme görevi verilmişti. Warwick'le

Casey ona kötülük yaptıklarını sanıyorlardı. Oatley Barının tuvaletini hiç görmemiş oldukları nasıl da belliydi?

Sunlight Yurdunda bir tek haftanız kaldı, evet diyebilir misiniz!

Hector Bast Çarşamba günü döndü. Eli dirseğine kadar alçıya alınmıştı. Kocaman, hamur gibi suratı öyle solgundu ki, sivilceleri kıpkırmızı duruyordu üzerinde.

"Doktorlar belki de sağ elini hiçbir zaman kullanamazsın diyor," diye anlattı. "Sen ve kaçık arkadaşın bunun cevabını vereceksiniz, Parker!"

Jack ona, "Aynı şey öteki eline de mi olsun istiyorsun?" diye sordu. Ama aslında korkuyordu. Heck'in gözlerinde gördüğü şey yalnızca intikam hıncı değildi. Öldürme isteği parlıyordu o gözlerde.

"Ben ondan korkmuyorum," dedi Heck. "Sonny diyor ki hücrede gaddarlığının çoğu gitmiş. Sonny'ye göre, bir daha oraya takılmamak için ne olsa yaparmış. Sana gelince..."

Heck'in sol yumruğu savruldu. Solu aslında sağı kadar bile becerikli değildi. Ama Jack koca adamın hıncına şaşkınlaşmış olduğundan yaklaşan yumruğu göremedi. Suratında patlayınca dudakları garip bir gülümsemeyi hatırlatır biçimde ayrıldı, sonra da patladı. Gerileyip duvara tosladı.

Bir kapı açıldı. Bill Adams dışarı baktı.

Heck ona, "Kapat o kapıyı yoksa sen de yersin!" diye haykırdı.

Adams dayak yemeğe hevesli olmadığından kapıyı hemen kapattı.

Heck, Jack'e doğru ilerledi. Jack duvarı itip doğruldu, yumruklarını kaldırdı. Heck durdu.

"Hoşuna gidecek, değil mi?" dedi Jack'e. 'Tek elli biriyle kavga etmek hoşuna gider elbette!" Suratına bir kırmızılık yayıldı.

Üçüncü kat koridorunda ayak sesleri duyuldu, merdivenlere yöneldi. Heck, Jack'e baktı. "Gelen Sonny. Haydi, durma. Sıvış buradan. Nasılsa senin canına okuyacağız, dostum. Senin de, koca salağın da. Peter Gardener yapabileceğimizi söylüyor. Meğer ki sen ona bilmek istediği şeyi söyleyesin."

Heck sırıttı.

"Bana bir iyilik yap da... söyleme ona, e mi, kenef surat!!"

2

Hücrede Wolf un bir şeylerinin eksildiği doğru, diye düşünüyordu

Jack. Koridorda Heck Bast'la karşılaştığından bu yana altı saat geçmişti. Neredeyse günah çıkarma seansının zili çalacaktı. Ama Wolf hâlâ alt yatakta horul horul uyuyordu. Dışarda yağmur Sunlight Yurdunun damlarım ve arazisini dövmeye devam ediyordu.

Gaddarlık değildi Wolf un kaybettiği. Zaten onu yok eden de yalnız hücre değildi. Jack emindi bundan. Sunlight Yurdu bile değildi. Bu dünyanın tümüydü. Wolf sıla özlemi çekiyordu. Canlılığının çoğunu kaybetmişti. Seyrek gülümsüyor, hiçbir zaman gülmüyordu. Worwick ona yemeğini parmaklarıyla yiyor diye bağırdığı zaman Wolf siniyor. Vakit kaybetmemek gerek, Jacky. Çünkü ölüyorum ben. Wolf ölüyor.

Heck Bast, Wolf’dan korkmadığını söylemişti. Gerçekten de, korkacak bir şey kalmamış gibi görünüyordu. Heck'in elini ezmek Wolf un yapabildiği son kuvvet gösterisiydi galiba.

Günah çıkarma seansının zili çaldı.

O gece seanstan, yemekten ve duadan sonra Jack'la Wolf odalarına döndüklerinde her iki yatağı da sırılsıklam, sidik kokar buldular. Jack kapıya gitti, tutup açtı, Sonny, Warwick ve Van Zandt denilen devi karşıda durmuş sırıtır gördü.

Sonny, "Herhalde yanlış odaya girdik, kenef surat," dedi Sonny ona. 'Tuvalet sandık. Orada çok bok bulunduğu için olsa gerek."

Van Zandt gülmekten patlayacaktı.

Jack onlara uzun uzun baktı, Van Zandt'ın gülmesi birden kesildi.

"Kime bakıyorsun öyle, sersem? Burnun mu kırılsın istiyorsun?"

Jack kapıyı kapattı, döndü, Wolf u giyimli halde ıslak yatağa yatmış uyur gördü. Sakalı çıkmaya başlamıştı Wolf un. Ama yüzü hâlâ solgundu. Teni gergin ve parlaktı. Hasta suratıydı tam.

Bırak onu, uyusun, diye geçirdi içinden Jack. O kadar yorgunsa, uyusun orada.

Hayır, o leş yatakta uyumasına izin veremezsin. Veremezsin!

Jack yorgun adımlarla yaklaştı, Wolf u sarsarak yan uyandırdı, kokan şilteden kaldırdı, tulumunu üzerinden soydu. Kıvrılıp yerde uyudular.

Sabaha karşı dörtte kapı açıldı, Sonny, Heck'le birlikte içeriye girdi, Jack'i yan çekip yan sürükleyerek Gardener'in bodrumdaki çalışma odasına indirdiler.

Gardener köşedeki masanın basma oturmuş, ayaklarım da kaldırıp masaya dayamıştı. Bu saatte bile giyinikti. Tam arkasında İsa'yı Galile denizinin üzerinde yürürken gösteren bir resim asılıydı. Havarileri ağızları açık bakıyorlardı. Gardener'in sağındaki pencere camı, karanlık stüdyoyu göstermekteydi. Casey'in o çılgın aygıtlarla çalıştığı yerdi orası. Gardener'in kemer iliklerinden birine ağır bir anahtar zinciri takılmıştı. Ucunda asılı olan bir yığın anahtarı avucunda tutuyordu. Konuşurken bir yandan onlarla oynamaktaydı.

"Buraya geldiğinden beri bir kere bile günah çıkarmadın, Jack," dedi Sunlight Gardener. Sesinde hafif bir sitem seziliyordu. "İtiraf ruha iyi gelir. Günahım itiraf etmeyenin ruhu kurtulamaz. Ben Katoliklerin o aptalca, putperest günah çıkarma yöntemlerini kastetmiyorum. Kardeşlerinin ve Kurtarıcın İsa'nın önünde günah çıkarmaktan söz ediyorum."

"Size bir sakıncası yoksa ben de bu iş Kurtarıcımla aramda kalsın istiyorum," dedi Jack dengeli bir sesle. Korkusuna, şaşkınlığına rağmen, Gardener'in yüzüne yayılan öfke ifadesinin de tadını çıkarmayı bildi.

"Bence sakıncası var!" diye haykırdı Peder Gardener. Jack'in böbreklerine bir acı saplandı, dizüstü yere kapaklandı.

Sonny arkasından, "Peder Gardener'a ne dediğini kulağın duysun, kenef surat!" dedi. "Bazılarımız onu koruruz burada."

Gardener ciddi bir sesle, "Güvenin ve sevgin için Tanrı senden razı olsun, Sonny," dedi, sonra dikkatini tekrar Jack'e çevirdi. "Kalk ayağa, oğlum."

Jack kalkmayı başardı, kalkarken Sunlight Gardaner'in pahalı, açık renk tahtadan yapılmış masasına tutundu. "Asıl adın ne?" "Jack Parker."

Gardener'in başım belli belirsiz salladığını gördü, dönmeye çalıştı ama bir an geç kalmıştı. Böbreklerinde yeni bir acı daha patladı. Jack bağırdı, tekrar yere yıkıldı, alnındaki yeni yeni rengi solmakta çürüğü düşerken masanın köşesine çarptı.

"Nerelisin, yalancı, küstah şeytan evlâdı!" "Pennsylvania."

Acı bu sefer sol oyluğunun etli üst kısmında patladı. Yerdeki halının üzerine embriyo gibi kıvrıldı, dizlerini karnına çaktı. "Kaldırın ayağa."

Sonny ile Heck, Jack'i kaldırdılar. Gardener elini beyaz ceketinin cebine attı, bir Zippo çakmak çıkardı.

Parmağıyla vurup upuzun, sarı bir alev çıkardı, onu yavaşça Jack'in yüzüne yaklaştırdı.

Yirmi beş santim. Benzinin kokusu geliyordu burnuna. On beş santim. Sıcaklığı da hissedebilmeye başladı. Sekiz santim. Sonra bir santim daha... belki yarım santim... o noktaya geldi mi, rahatsızlığın yerini acı alacaktı. Sunlight Gardener'in gözleri dumanlı ve mutluydu. Dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi oynaşıyordu.

"Yaa!" Heck'in soluğu sıcaktı. Leş gibi de kokuyordu. "Evet, yakın!"

"Nerelisin?"

Jack, "Sizi daha önce hiç görmedim," diye soludu.

Alev daha yaklaştı, Jack'in gözleri sulanmaya başladı. Teninin kavrulduğunu hissediyordu. Başım geri çekmeye uğraştı, Sonny Singer ileri itti.

"Nerede gördüm seni?" diye soludu Gardener. Çakmağın alevi kara göz bebeklerinde dans ediyordu. İkizler gibi. "Son şansın!"

Söyle ona, Tanrı aşkına, söyle ona!

"Karşılaştıksa bile hatırlamıyorum," diye soludu Jack de. "Belki California'dadır..."

Zippo bir çıtırtıyla söndü, Jack rahatlayarak hıçkırdı.

"Geri götürün onu," dedi Gardener.

Jack'i kapıya doğru sürüklediler.

Sunlight Gardener, "Bir işine yaramayacak," diyordu. Arkasını dönmüş, İsa'nın su üzerinde yürüyen resmine dalmış gitmişti. "Bunun acısını senden çıkarırım. Bu gece değilse yarın gece. Yarın değilse öbürsü gece. Neden kendi işini kolaylaştırmıyorsun, Jack?

Jack hiçbir şey söylemedi. Bir an sonra kolunu kürek kemiğine kadar büktüler. İnledi.

"Söyle ona," diye fısıldadı Sonny.

Jack'in de benliğinin yarısı söylemek istiyordu. Cam yandığı için değil ama... ama itiraf ruha iyi geldiği için.

O çamurlu avluyu hatırladı. Aynı adam, başka bir zarf içinde ona yine kim olduğunu soruyordu. Kendi kafasından o anda geçmiş olan düşünceleri hatırladı. Bana o deli gözlerle bakmayı kesersen, sana ne istersen söylerim. Çünkü ben çocuğum daha. Çocuklar öyle yapar. Her şeyi söyler.

Birden annesinin sesini de hatırladı. Sert sesini. Bu herife içini mi dökeceksin, diye soruyordu.

"Bilmediğim şeyi size söyleyemem," dedi.

Gardener'in dudakları kuru bir gülümsemeyle ayrıldı. "Odasına götürün onu," dedi.

3

Sunlight Yurdunda yalnızca bir tek hafta daha... Amin diyebilir misiniz kardeşler! Bir tek upuzun hafta daha.

Herkes kahvaltı tabaklarını bırakıp çıktıktan sonra Jack mutfakta oyalanıp duruyordu. Yeni bir dayak ya da işkence tehlikesini göze aldığının farkındaydı... ama bu sefer önemsiz görünüyordu gözüne. Daha üç saat önce Sunlight Gardener neredeyse dudaklarını yakıyordu. Adamın çılgın gözlerini görmüş çılgın yüreğini hissetmişti. Böyle bir olaydan sonra dayak tehlikesi gerçekten önemsizdi.

Rudolf un aşçıbaşı kıyafeti de dışardaki Kasım gökleri gibi gri bir tona dönüşmekteydi. Jack fısıltıyla adını çağırınca Rudolf kanlanmış, alaycı gözlerini ona çevirdi. Soluğu leş gibi ucuz viski kokuyordu. "Buradan uza bakalım, yeni yavru. Seni iyi kolluyorlar." Bilmiyor muyum sanıyorsun!

Jack ürkek bakışlarını antika bulaşık makinesine çevirdi. Makine takırdıyor, tıslıyor, kap kaçağı içine dolduran çocuklara buharlar üfürüyordu. Çocuklar Jack'le Rudolp'a bakmıyor gibi görünüyorlarsa da, bu yalnız görünüşteydi. Jack de bunu çok iyi biliyordu. Dedikodular yayılacaktı elbette. Hem de nasıl! Sunlight Yurdunda insanın parasını elinden alırlar, para yerine ortada dedikodular tedavül ederdi.

"Buradan kaçmam gerek," dedi Jack. "Ben ve iri yan arkadaşım. Biz şu arka kapıdan çıkarken başka tarafa bakmak için kaç para istersin?"

"Geldiğinde üstünde olan para şimdi sende olsaydı bile ödeyemezdin, arkadaş," dedi Rudolf. Sözleri katıydı ama, Jack'e anlayışlı gözlerle bakıyordu.

Doğruydu. Her şeyi gitmişti. Gitar mızrabı da, gümüş dolar da, bilye de, altı dolar da... hepsi gitmişti. Bir zarfa konup mühürlenmiş, bir yerde saklanıyordu. Herhalde Gardener'in alt kattaki çalışma odasında. Ama...

"Bak, sana bir senet veririm."

Rudolf sırıttı. "Bu hırsızlar, keşler yuvasında yatıp kalkan birinin senedi komik şey," dedi. "Senedin yerinde kalsın, budala."

Jack yeni edindiği güçleri olanca kuvvetiyle Rudolf a çevirdi. Bu gücü saklamanın yolları da vardı., bir dereceye kadar en azından... ama Jack bu sefer hepsini ortaya döktü. Rudolf bir adım geri çekildi. Yüzünde bir an için kargaşalık ve şaşkınlık okundu.

"Benim senedim sağlamdır ve sanırım sen de bunu biliyorsun," dedi Jack alçak sesle. "Bana bir adres ver, paranı yollarım. Kaç para? Ferd Janklow iki dolara mektup postaladığını söyledi. Biz çıkarken başka tarafa bakman için on dolar yeter mi?"

"Ne on yeter, ne yirmi, ne de yüz," dedi Rudolf. Jack'in yüzüne onu çok korkutan bir hüzünle bakıyordu. Wolf la ikisinin nasıl bir açmaza sıkıştığını anlamasına asıl bu bakış yol açtı. "Evet, böyle şeyleri daha önce de yaptım. Bazen beş dolara. Bazen de, ister inan ister inanma ama, bedava bile yaptım. Ferdie Janklow için de bedava yapardım. İyi çocuktu. Bu itoğulları..."

Rudolf su ve deterjandan kızarmış yumruğunu havaya kaldırıp yeşil fayans duvara doğru salladı. O sırada Morton'un bakmakta olduğunu gördü, ona ateş saçan bakışlarını dikip korkutmaya çalıştı, Morton hemen gözlerini kaçırdı.

"O halde neden hayır diyorsun?" diye sordu Jack umutsuzluk içinde. "Çünkü korkuyorum, budala," dedi Rudolf.

"Ne demek istiyorsun? İlk geldiğim gece Sonny sana çıkışmaya başladığında..."

"Singer!" Rudolf bir elini tiksinmiş gibi havada salladı. "Ben Singer'den korkmam. Bast'tan da, ne kadar iri olursa olsun, yine korkmam. Benim asıl korktuğum o!" "Gardener mi?"

"O cehennemden gelme bir zebani, bir şeytan," dedi Rudolf. Bir kararsızlık geçirdi, sonra ekledi. "Bak, hiç kimseye söylemediğim bir şey söyleyeyim sana. Bir seferinde bana haftalık zarfımı vermekte geç kalmıştı. Odasına gittim. Genellikle gitmem. Oraya gitmekten hoşlanmam. Ama bu sefer mecbur kaldım... görmem şarttı adamı. Paraya acele ihtiyacım vardı, anlıyorsun ya? Koridorda yürüyordu. Odasına girdi. Yani orada olduğunu kesinlikle biliyordum. Gidip kapısını vurdum, kapı kendiliğinden açıldı. Kilitlenmemişti. Ne görsem beğenirsin? Adam içerde yoktu."

Rudolf un sesi daha da hafiflemişti. Sonunda Jack aşçının dediklerini makinenin gürültüsü arasında zorlukla duyar hale gelmişti. Ayrıca adamın gözleri korkulu rüya görmüş çocukların gözü gibi açılmıştı.

"Belki kayıt stüdyosundadır dedim ama yoktu. Kiliseye de geçmemişti çünkü orayla arada kapı yoktu. Odasından dışarıya açılan bir kapı vardır. O dar içerden kilitlenmiş ve

sürgülenmiş durumdaydı. Nereye gitmişti o halde, ha? Nereye gitmişti?"

Cevabı çok iyi bilen Jack, Rudolf a donmuş gibi bakıyordu. "Bence adam cehennemden gelme bir şeytan. Herhalde esrarengiz bir asansöre binip yer altına, merkeze indi," dedi Rudolf. "Sana yardım etmek isterdim ama, yapamam. Sunlight denen herife kalleşlik etmemi sağlayacak kadar para Fort Knox'da bile yoktur. Artık git buradan. Belki yokluğunu henüz farketmemişlerdir."

Ama etmişlerdi tabii. Jack iki yana sallanan kapıdan çıkarken Warwick arkasından yanaştı, kenetlediği iki eliyle Jack'in sırtının ortasına vurdu. Jack boş yemekhanede yere devrilirken Casey hiç yoktan ortaya çıktı, ayağını uzatıp çelme taktı. Jack duramadı. Çelmeye takıldı, ayakları havalandı, sandalyelerin arasına devrildi. Utanç ve öfke gözyaşlarını engellemeye çalışarak ayağa kalktı.

Casey, 'Tabaklarını amma yavaş bırakıyorsun mutfağa, kenef surat," dedi Casey. "Bir yerine bir şey olur sonra."

Warwick sırıttı. "Öyle. Şimdi yukarı çık. Kamyonlar kalkacak... bekliyorlar."

4

Ertesi sabah dörtte yine uyandırılıp Sunlight Gardener'in bodrum odasına götürüldü.

Gardener okumakta olduğu İncil'den başını kaldırdı, onu karşısında görünce şaşırmış gibi yaptı.

"İtiraf etmeye hazır mısın, Jack Parker?"

"Benim itiraf edilecek..."

Yine çakmak çıktı. Alev burnunun üç santim ilerisinde dans etmeye başladı.

"İtiraf et. Nerede karşılaştık?" Alev daha da yaklaştı. "Ağzından alacağım, Jack. Nerede? Nerede?"

"Saturn'da!" diye bağırdı Jack. Aklına bir tek bu gelmişti. "Uranus'ta! Merkür'de! Asteroid'lerin birinde! İo'da! Ganymede'de! Dei..."

Acı bu sefer olanca gücüyle karnının alt kısmında patladı. Hector Bast sağlam eliyle Jack'in bacaklarının arasına uzanmış, husyelerini sıkmıştı.

"İşte," diye neşeyle güldü Heck Bast. "Olacağı buydu, espri kumkuması!"

Jack hıçkırarak yere yığıldı.

Sunlight Gardener yavaşça eğildi. Yüzü sabır yansıtıyordu. Hatları pek güzelleşmişti. "Gelecek sefer buraya arkadaşım getireceğiz," dedi yumuşacık sesiyle. "O olunca tereddüt de etmem. Bunu bir düşün, Jack. Yarın geceye kadar,"

Jack yarın gece Wolf la ikisinin burada bulunmaması gerektiğinde kararlıydı. Eğer tek gidebilecekleri yer Diyar'sa, Diyar olsun bakalım, diye düşünüyordu.

...geçişi yapabilirse tabii.

Bölüm: 25

JACK'LE WOLF CEHENNEME GİDİYORLAR

1

Geçişi alt kattan yapmak zorundaydılar. Jack geçip geçemeyeceklerini düşünmekten çok bunu düşünüyordu. Odadayken yapmak daha kolay olurdu ama, Wolf la paylaştıkları o sefil kovuk üçüncü kattaydı. Yerden on sekiz metre yüksekti. Jack Diyar coğrafyasını ve topografyasını bilmediğinden, Indiana'nın karşıtının ne durumda olduğunu da bilemezdi. Bu konuda riske girmeyi göze almayacaktı. Bir yerden düşerlerse kafalarını kırarlardı sonra.

"Ne yapacaklarını Wolf a anlattı.

"Anladın mı?"

"Evet," dedi Wolf hevessiz bir sesle.

"Yine de tekrarla bana."

"Kahvaltıdan sonra salonun karşısındaki tuvaletlere gideceğim. Birincisine gireceğim. Kimse gittiğimi farketmezse, sen de gelip gireceksin. Oradan Diyar'a geçeceğiz. Tamam mı, Jacky?"

'Tamam," dedi Jack. Elini Wolf un omzuna dayayıp sıktı. Wolf hafif gülümsedi. Jack bir kararsızlık geçirdi, sonra,

"Seni bu işe soktuğum için üzgünüm," dedi. "Hepsi benim suçum."

"Değil, Jack," dedi Wolf anlayışla. "Bunu deneriz. Belki..." Wolf'un gözlerinde ufacık bir umut parıldar gibi oldu.

"Evet," dedi Jack. "Belki."

2

Jack kahvaltı edemeyecek kadar korkuyordu. Çok da heyecanlıydı. Ama yemezse dikkati çekmekten de çekiniyordu. Yumurtaları, talaş tadındaki patatesleri zorla yuttu, hattâ tabağındaki bir parça beykını bile yedi.

Hava açıyordu. Gece don vardı. Uzak Tarla'daki taşlar katılaşmış plastik gibi yapışmış olacaktı herhalde yere.

Tabaklar mutfağa taşındı.

Sonny Singer, Hector Bast ve Andy Warwick günlük programları alırken çocukların büyük salona girmesine izin vardı.

Yayılıp oturdular, boş boş baktılar. Pedersen'in elinde, Gardener kuruluşunun yayınladığı bir derginin yeni sayısı vardı. İsa'nın Güneş Işığı. Sayfalarını tembel tembel çeviriyor, ikide bir başını kaldırıp çocukları süzüyordu.

Wolf soru soran bakışlarını Jack'e çevirdi, Jack başım salladı. Wolf kalktı, salondan çıktı. Pedersen başını kaldırıp baktı, Wolf'un holden geçip karşıdaki tuvaletlere girdiğini gördü, tekrar başını dergiye eğdi.

Jack içinden altmışa kadar saydı, bir kere daha saymak için kendini zorladı. Ömrünün en uzun iki dakikasını yaşadı. Sonny'yla Hector gelip milleti kamyonlara götürecek diye ödü kopuyordu. Ondan önce kendini tuvalete atmak zorundaydı.

Ama Pedersen aptal değildi. Jack eğer Wolf’un hemen peşinden giderse Pedersen bir şeylerden kuşkulanırdı.

Sonunda Jack ayağa kalktı, kapıya yöneldi. Kapı ne kadar da uzaktaydı! Ayakları da ağırlaşmış gibiydi. Yürüyor yürüyor, kapı bir türlü yaklaşmıyordu. Bir seraptı sanki.

Pedersen başını kaldırdı. "Nereye gidiyorsun, kenef surat?"

'Tuvalete," dedi Jack. Dili kupkuruydu. Korkunca insanların ağzının kuruduğunu duymuştu ama dil kuruması?

"Neredeyse gelirler," diye başını pencereye doğru salladı Pedersen, "Kendini tut da Uzak Tarla'da yaparsın."

"Büyük işim var," diye sızlandı Jack.

"Tabii... belki de koca arkadaşınla oynaşmak istiyorsunuzdur orada. Neşelenmek için. Dön, otur yerine."

"Git o halde," dedi Pedersen kızarak. "Orada durup ne sızlanıyorsun"

Tekrar dergisine döndü. Jack holü geçti, tuvaletler bölümüne adımını attı.

3

Wolf yanlış tuvalete girmişti. Ortalardaki birine. Kapının altından gözüken o koca postallar başkasının olamazdı. Jack kapıyı itti. İçerisi ikisine pek ufaktı. Wolf’un o güçlü hayvan kokusu da müthişti.

"Pekâlâ," dedi Jack. "Şimdi deneyelim."

"Jack, korkuyorum."

Jack sinirli sinirli güldü. "Ben de korkuyorum."

"Ama biz nasıl.."

"Bilmiyorum. Elini ver bana." Bu iyi bir başlangıçtı herhalde.

Wolf kıllı ellerini (hemen hemen pençe denebilirdi artık o ellere) Jack'in avucuna uzattı, Jack o ellerden kendisine doğru esrarengiz bir gücün aktığını hissetti. Wolf'un gücü tükenmemişti demek henüz. Yalnızca yeraltına girmişti. Kaynak sularının sıcak havalarda bazen yaptığı gibi.

Jack gözlerini yumdu. "Dönmek iste," dedi. "Dönmek iste, Wolf. Yardım et bana!"

"İstiyorum," diye soludu Wolf. "Elimden gelirse yaparım! Wolf!"

"Hemen."

"Hemen."

Jack, Wolf'un ellerini daha sıkı kavradı. Burnuna Lizol kokusu geliyordu. Bir yerlerden geçen bir arabanın sesi duyuluyordu. Bir telefon çaldı. Jack içinden, sihirli suyu içiyorum, diye düşündü. Zihnimde içiyorum onu... hemen. İçiyorum. Kokusunu alıyorum. Mosmor, yoğun ve taze... Tadı ağzımda. İşte boğazımdan geçiyor...

O tad ağzını ve boğazım doldurdu, dünya altlarında sallandı, Wolf, "Jack, oluyor!" diye bağırdı.

Bu ses Jacky'nin konsantrasyonunu sarstı, bir an için bu yaptığının bir hile olduğunu anladı. Koyun sayarak uyumaya çalışmak gibi bir şeydi bu. Dünya çevresinde tekrar denge kazandı. Lizol kokusu geri döndü, birinin telefona cevap verdiği duyuldu. "Alo, kim arıyor?"

Aldırma... hile değil... hiç değil, sihir bu. Bu sihiri ben küçükken de yapmışım. Şimdi de yaparım. Speedy de öyle

dedi, kör şarkıcı Kartopu da öyle dedi. SİHİRLİ SU BENİM ZİHNİMDE...

Olanca gücüyle denedi, tüm iradesini kullandı... geçişi o kadar kolay yaptılar ki ikisi de şaşırdılar. Sanki yumruklarını bir granite indiriyorlardı ama, o granit aslında kâğıttan bir kopyaydı. Parmak eklemlerim kıracağı yerde, tersine, hiç hissetmiyorlardı bile onu.

4

Gözleri sımsıkı kapalı olan Jack'e, yer ayaklarının altından kayıyor, sonra da büsbütün yok oluyor gibi geldi.

Allah kahretsin, yine de düşüyoruz, diye düşündü keyfi kaçarak.

Ama düşme değildi bu. Yalnızca hafif bir kaymaydı. Az sonra Wolf la ikisi sağlam yere basıp durdular. Tuvaletin taşlarına değil, toprağa basıyorlardı.

Burunlarına kükürt ve lâğım karışımı bir koku gelmekteydi. Ölümsü bir kokuydu. Bir felâketti. Jack bu koku karşısında tüm umutlarının yok olduğunu hissetti.

"Jason! Ne bu koku böyle?" diye homurdandı Wolf. "Ah, Jason, bu koku! Burada kalamayız! Jacky, kalamayız..."

Jack'in gözleri bir anda açıldı. Wolf da aynı anda Jack'in ellerini bırakıp gözleri kapalı durumda sendeleyerek ilerlemeye başladı. Jack arkadaşının üstüne uymayan o Çinli pantolonuyla kareli gömleğinin yerine yine ilk karşılaştıklarında üstünde olan işçi tulumunun geldiğini gördü. John Lennon gözlüğü yoktu. Ve...

...ve Wolf bir uçurumun kenarına gidiyordu. Arada bir metre var yoktu.

"Wolf!" Jack atıldı, kollarını Wolf'un beline doladı. "Wolf, yoo!"

"Jacky, kalamam," diye inledi Wolf. "Bu bir Çukur... O çukurlardan biri. Morgan açtırdı buraları. Duydum onun açtırdığını. Kokusu geliyor..."

"Wolf, uçurum var, düşeceksin!"

Wolf'un gözleri açıldı, ayaklarının dibinden başlayan dumanlı bacayı görünce çenesi düştü. Koca çukurun dumanlı derinliklerinde kıpkırmızı bir ateş, hastalıklı bir göz gibi parıldıyordu.

"Bir Çukur," diye inledi Wolf. "Ah, Jacky, bir Çukur burası. Kara Yüreğin fırınlarından biri. Kara yürek dünyanın ortasıdır. Kalamayız, Jacky, kötülerin en kötüsü bu işte".,

Jack'in ilk soğuk düşüncesi, Diyar coğrafyasıyla Indiana coğrafyasının farklı olduğuydu. Sunlight Yurdunda bu yükseltiye, bu iğrenç kuyuya karşıt bir şey yoktu.

Bir buçuk metre sağda olsaydık, diye ürperdi Jack. İçi bulanır gibi oldu. Aslında geçişi ilk tuvaletten yapacaklardı. Eğer Wolf söz dinleseydi...

Söz dinleseydi, kendilerini yükseltinin dışında, uçurumun yukarısında bulacaklardı.

Bacaklarındaki kuvvet kesilir gibi oldu. Wolf a tutundu. Bu sefer destek bulmak için tutundu.

Wolf onu dalgın dalgın kucakladı. Gözleri iri iri açılmış, rengi turunculaşmıştı. Yüzünde yoğun bir korku vardı. "Bu bir Çukur, Jacky."

Üç yıl önce annesiyle Colorado'ya gittiklerinde gördükleri Molibden maden ocağına benziyordu burası. Vail'e, kayak yapmaya gitmişlerdi. Bir gün hava fazla soğuk diye, otobüs

turuna yazılmışlardı. Turda görmüşlerdi molibden madenini. Sidewinder kenti dışında.

"Bence Cehenneme benziyor, Jack," demişti annesi. Otobüsün penceresinden bakan yüzü hüzünlüydü. "Keşke böyle yerleri kapatsalar. Hepsini. Topraktan ateş ve ölüm çıkarıyorlar. Cehennem bal gibi işte."

Çukurdan yoğun dumanlar yükseliyordu. Bacanın yanları zehirli bir gri madenle kaplıydı. Çapı yaklaşık yarım mil kadardı. İçinde dar bir yol duvarlarda döne döne aşağıya inmekteydi. Jack o yolda yukarı çıkan, aşağı inen işçileri gördü.

Bir tür hapishaneydi burası. Sunlight Yurdu nasıl hapishaneyse, bu da öyleydi. Bu karşıda gördükleri de hükümlüler ve onların gardiyanlarıydı. Hükümlüler çıplaktı. İkişer ikişer arabalara, âletlere koşulmuşlardı. Aramalarda o iğrenç, yağlı yeşil cevherden koca bloklar yüklüydü. İnsanların yüzleri acıyla buruşmuştu. Kirlerden leke içindeydi o yüzler. Kırmızı yaralar vardı yüzlerinde.

Gardiyanlar da onların yanında çalışıp uğraşıyordu. Jack onların insan olmadıklarını hemen gördü. Vücutları çarpık çurpuktu. Elleri pençeydi. Kulakları Mister Spak'inkiler gibi sivriydi. Bunlar gargoyl! Diye düşündü birden. Fransa katedrallerinin duvarlarına kabartma olarak işlenen o yaratıklar! Annemdeki kitapta resimleri vardı. Gezip hepsini görecektik ama, benim rüyama girip de gece yatağımı ıslattığımı farkedince vazgeçmiştik. Buradan mı gelmişti o yaratıklar? Birisi gelip burada mı görmüştü onları? Ortaçağdan biri geçiş mi yapmıştı? Burayı görmüş, bunu cehennemin bir türü mü sanmıştı?

Ama bu bir hayal değildi ki!

Gargoyl'ların elinde kırbaçlar vardı. Tekerlek seslerinin, iniltilerin arasında, o kavurucu sıcakta. Jack o kırbaçların şakırtısını da duyuyordu. Wolf la ikisi bakarlarken bir ekip, tırmanma yokuşunun üst başında duraladı. Başları eğik, boyun tendonları fırlaktı. Bacakları yorgunluktan tir tir titriyordu.

Başlarındaki canavar eğri büğrüydü. Omurgasını kıllar bürümüştü. Kuyruğu bacaklarına dolanıyordu. Kırbacını işçilerinin bir birine, bir öbürüne indirmeye başladı. Bağırıyor, Jack'in beynini delen iğrenç bir dilde birtakım sözler haykırıyordu. Osmond'un kırbacını süsleyen metal boncuklardan bununkinde de vardı. Göz açıp kapayana kadar bir işçinin kolu yarıldı, ötekinin ensesi patladı.

Adamlar bağırdılar, daha da çok eğildiler. Kanları yerlere damladı. Yaratık sesler çıkardı, sağ kolunu savurdu, kırbacını işçilerin başı üzerinden geçirdi. Son bir çabayla yüklenip arabayı uçurumun kenarından düze çıkardılar. Bir tanesi dizüstü kapaklandı. Tükenmişti. Araba öne doğru gelince o hareket onu yüzükoyun yere serdi, tekerlerden biri sırtından geçti. Jack zavallının omurgasının kırılma sesini duydu. Yarış hakeminin sıktığı tabanca gibi bir sesti.

Gargoyl kudurmuş gibi haykırdı, araba sarsıldı, sonra devrildi, içindeki yükü etrafa saçtı. Yaratık, yerdeki işçinin yanına iki adımda vardı, kırbacını kaldırdı. Tam o anda, ölmekte olan işçi başını çevirip dosdoğru Jack'in gözlerine baktı.

Ferd Janklow'du.

Wolf da gördü.

Birbirlerine sarıldılar.

Ve gerisin geri geçiş yaptılar.

5

Daracık, sımsıkı bir yerdeydiler... tuvaletin içinde... Jack hiç soluk alamıyordu. Wolf un kolları sımsıkı sarmıştı çünkü onu. Bir ayağı da sırılsıklamdı. Her nasılsa, tuvaletin içine basmıştı ayağını. Harika! Böyle şeyler İlkçağın Yenilmez Savaşçısı Conan'ın başına hiç gelmiyordu.

"Jack, yo, Jack, yo, Çukur, Çukurdu o, yo Jack..."

"Yapma, yapma Wolf! Döndük!'

"Yo, yo, y..."

Wolf kollarını yavaşça çekti, gözlerini araladı.

"Döndük mü?"

"Elbette. Hemen. Bırak beni, kaburgalarımı kıracaksın. Zaten ayağım da şu lanet olası..."

Tuvaletler bölümünün kapısı gümbürtüyle açıldı, fayanslı iç duvara çarptı, neredeyse buzlu camlar kırılacaktı.

Tuvaletin de kapısı açıldı. Andy Warwick bir göz attı, sonra tiksinti dolu iki kelime çıktı ağzından:

"Sizi sapıklar!"

Sersemlemiş Wolf u kareli gömleğinin göğsünden yakaladı, dışarı çekti. Wolf un pantolonu tuvalet kağıdının asılı olduğu çiviye takıldı, çiviyi duvardan söktü. Tuvalet kâğıdı açıla açıla yerde yuvarlandı. Warwick, Wolf u musluklara doğru itti. Musluklar tam kasığına çarpacak hizadaydı. Wolf yere devrildi, elleri kasığına uçtu.

Warwick, Jack'e döndü. O sırada tuvaletin kapısında Sonny Singer da belirdi. İçeri uzanıp Jack'i yakasından çeken o oldu.

"Ee, sapık seni..." diye başladı Sonny... ama ancak o kadar söyleyebildi. Jack buraya düştü düşeli gözüne zıtlamıştı Sonny Singer'i. O sinsi karanlık yüzüyle, Sunlight Gardener'i taklit etmeye çalışmasıyla, kendisine 'kenef surat' adını takmasıyla, yatağa işeme fikrini bulmasıyla...

Jack'in sağ yumruğu uçtu. Heck Bast usulü vahşice uçmadı da, dirsekten doğru düzgün ve güçlü biçimde uçtu. Birinci uçuşunda Sonny'nin burnunu buldu. Rahatça duyulabilen bir çıtırtı oldu. Jack'in o anki keyfine payan yoktu.

"İşte!" diye bağırdı Jack. Ayağını tuvaletin içinden çekti. Yüzüne nefis bir gülümseme yayıldı, kafasında Wolf a elinden geldiği kadar kuvvetle bir düşünce yöneltti: Durumumuz fena değil, Wolf... sen bir itin elini kırdın, ben ikincisinin burnunu...

Sonny geri geri sendeledi. Bağırıyor, burnundan kanlar fışkırıyordu.

Jack tuvaletten çıktı. Elleri John L. Sulliven pozunda, göğsünde yumruklanmıştı. "Beni kolla demiştim sana, Sonny. Şimdi de sana haleluya demesini öğreteceğim."

"Heck!" diye bağırdı Sonny. "Andy! Casey! Birisi gelsin!"

O anda bir şey... sanki tuğla dolu ağır bir şey düştü Jack'in ensesine. Jack muslukların üzerindeki aynalara doğru uçtu. Aynalar cam olsa hemen kırılır, Jack'in orasını burasını keserdi. Ama burada aynalar cilâlı çelikti. İntihara fırsat tanınmazdı Sunlight Yurdunda.

Jack bir kolunu kaldırıp çarpmayı bir dereceye kadar yumuşatmayı başardı. Ama dönüp Heck Bast'in kendisine sırıttığını gördüğünde hâlâ gözleri bulanık görüyordu. Heck Bast sağ elindeki alçıyla vurmuştu ona.

Heck'e bakarken Jack birden anladı ve içi bulanır gibi oldu. Sendin!"

"Canım yandı," dedi Heck alçısını sol eliyle tutarak. "Ama değdi, kenef surat!" öne doğru bir adım attı.

Sendin o! Öteki dünyada Ferd'in başına dikilip onu ölene kadar döven sendin. Sendin o... gargoyl'dun sen... o senin ikizlindi!

Jack'in içini öyle dayanılmaz bir öfke kapladı ki, Heck yaklaşırken iki eliyle arkasındaki musluğun kenarlarına sarıldı, iki ayağını birden karşısına savurdu. Ayaklar Heck'in tam göğsüne çarptı, onu ilerde kapısı açık duran tuvalete savurdu. Indiana'ya döndüğünde tuvaletin içine basan pabucun izi Heck'in beyaz kazağının göğsünde leke gibi görünüyordu. Heck tuvalete güm diye oturdu, şaşkın göründü. Kolundaki alçı, porselene çarpıp kötü bir ses çıkardı.

Artık ötekiler de içeri doluyorlardı. Wolf ayağa kalkmaya uğraşmaktaydı. Saçları alnına dökülmüş, yüzüne yapışmıştı. Sonny onun üstüne ilerliyordu. Bir eli hâlâ burnundaydı. Niyeti Wolf’u tekmeleyip tekrar devirmekti.

Jack alçak sesle, "Evet, git, dokun bakalım ona, Sonny," dedi. Sonny olduğu yerde durdu.

Jack, Wolf’un bir koluna sarılıp kalkmasına yardım etti. Wolf un her zamankinden kıllı olduğunu rüyadaymış gibi, hayal meyal farketti. Bu olaylar onda fazla gerilim yaratıyor. Değişimi getiriyor ona... bu hiç bitmeyecek... hiç...

Wolf la ikisi gerilediler... Warwick, Casey, Pedersen, Peabody, Singer üstlerine doğru geliyorlardı. Heck de düştüğü tuvaletten çıkmaktaydı. Jack bir şeyi daha farketti. Onlar dördüncü tuvaletten geçiş yapmışlardı. Heck Bast

beşincisinden çıkıyordu. Demek öteki dünyada ancak yandaki tuvalete dönecek kadar kıpırdamışlardı.

Sonny, "Şu tuvalette okşaşıyorlardı," diye bağırdı. Sesi genizden geliyordu. "Geri zekâlıyla güzel çocuk! Warwick'le ikimiz onları şeyleri dışarda yakaladık!"

Jack'in kalçası buz gibi duvara' değdi. Kaçacak başka yer yoktu. Wolf'u bıraktı, Wolf'un omuzları sarktı. Gözleri kamaşmış, durumu kötüydü. Jack yumruklarını kaldırdı.

"Gelin bakalım," dedi. "Birinci kim?"

Pedersen, "Hepimizle mi kapışacaksın?" diye sordu.

"Mecbur kalırsam yaparım," dedi Jack. "Ne yapacaksınız? Beni İsa'ya mı kurban edeceksiniz? Gelin!"

Pedersen'in yüzünden bir sıkıntı ifadesi geçti, Casey'in bakışları resmen korku yansıttı. Durdular... resmen durdular. Jack'in içinden bir anlık vahşi, budalaca bir umut yükseldi. Çocuklar ona, kuduz köpeğe bakar gibi bakıyorlardı. Köpeği sonunda elbette haklayacaklardı ama... arada birisi ısırılabilirdi.

"Yana çekilin, çocuklar," dedi yumuşak, güçlü bir ses. Hepsi sevinerek yana çekildiler. Yüzlerine rahatlamış bir ifade geldi. Gelen Peder Gardener'di. Peder Gardener bilirdi ne yapmak gerektiğini.

Yaklaşıp çocukları köşeye kıstırdı. Bu sabah siyah pantolon, beyaz saten gömlek giymişti. Gömleğin kolları bol ve büzgülüydü. Lord Byron'a yakışacak bir şeydi. Elinde yine hipodermik çantasını tutuyordu.

Jack'e bakıp içine çekti. "İncil'de homoseksüellik konusunda ne deniyor, biliyor musun, Jack?"

Jack ona dişlerini gösterdi.

Gardener başını hüzünlü hüzünlü salladı. Ben de bunu bekliyordum, dermiş gibi davrandı.

"Eh, bütün çocuklar kötüdür. Aksiom bu."

Çantayı açtı, hipo parıldadı.

Gardener aynı sakin sesiyle konuşmaya devam etti. "Ama bence sen ve arkadaşın sapıklıktan daha kötü bir şey yapıyordunuz. Büyüklerinize ait yerlere gidiyordunuz belki de."

Sonny Singer'le Hector Bast şaşkın, tedirgin bakışlarla bakıştılar. "Sanıyorum bu kötülüğün... bu sapıklığın birazı da benim suçum." Enjektörü çıkardı, baktı, sonra ampulü eline aldı. Çantayı Warwick'e uzatıp ilacı doldurdu. "Çocuklarımı itirafa zorlamaya hiçbir zaman inanmam ben. Ama itiraf olmazsa, Isa yolunda karar kılınamaz. Isa yolunda karar kılınamayınca da kötülük büyümeye devam eder. Ne kadar üzülüyor olursam olayım, sanırım artık rica etme zamanı doldu, Tanrı adına talep etme zamanı geldi. Pedersen. Peabody. Warwick. Casey. Tutun onları!"

"Oda bed vurayıb!" diye bağırdı Sonny yeni, genizden sesiyle. Herkesi dirsekleriyle itip öne geçmeye çalışıyor, gözlerinde nefret parıldıyordu. "Oda vurbak istiyorub!"

"Şimdi olmaz," dedi Gardener. "Belki daha sonra. Bunun için dua ederiz, değil mi, Sonny?"

"Evet." Sonny'nin gözlerindeki pırıltı pek ateşlenmişti. "Bütüd güd dua edeceğib."

Wolf derin bir uykudan uyanan adam gibi homurdandı, çevresine bakındı. Jack'i tutmuş olduklarını gördü, enjektörü gördü, Pedersen'in kolunu Jack'in kolundan kolaylıkla sıyırdı. Boğazından şaşılacak kadar güçlü bir homurtu yükseldi.

"Hayır! Bırakın Onu!"

Gardener, Wolf un görmez yanına sokuldu. Osmond gibi zarifti hareketleri. Dans eder gibiydi. İğne parıldadı ve daldı. Wolf döndü. Bir yerine bir şey batmış gibi böğürdü... zaten de batmıştı. Elini iğneye attı ama Gardener o darbeden ustaca kaçtı.

Kamaşmış gözleriyle, rüya görür gibi bakan çocuklar telaşla kapıya doğruldular. Wolf un öfkesine tanık olmak istemiyorlardı.

"Bırakın ONU!... bira... kın..."

"Wolf!"

"Jack... Jacky..."

Wolf arkadaşına şaşkın gözlerle baktı, gözlerin rengi kaleidoskop gibi değişiyordu. Ela iken turuncu, sonra çamurlu bir kırmızı oldu. Tüylü ellerini Jack'e uzattı. O sırada Hector Bast arkadan yaklaştı, ensesine vurup onu yere yıktı.

"Wolf! Wolf!" Jack Hector'a ıslak, öfkeli gözlerle baktı. "Eğer onu öldürdünse, itoğlu..."

"Şşş, Bay Parker," diye fısıldadı Gardener, Jack'in kulağına. Jack iğnenin koluna battığını hissetti. "Sakin olun şimdi. Ruhunuza biraz güneş ışığı sokalım. Ondan sonra, yüklü bir arabayı dönen yokuştan yukarı itmek istiyor musunuz, bakarız. Haleluya diyebilir misiniz?"

O tek kelime, kendinden geçinceye kadar kafasında dolaştı durdu.

Haleluya... haleluya... haleluya...

Bölüm: 26

WOLF HÜCREDE

1

Onlar Jack'in ayıldığını farketmeden çok önce Jack kendine gelmiş, uzun süre ayık yatmıştı. Ama kendisinin kim olduğunu, neden bu halde olduğunu, durumunun ne olduğunu ancak derece derece anlayabildi. Bombardımandan kurtulmuş bir asker gibiydi. Kolunda iğnenin girdiği yer acıyordu. Başı öylesine ağrıyordu ki, gözleri nabız gibi atmaya başlamıştı. Susuzluktan da ölmek üzereydi.

Bilinç merdiveninde bir basamak daha yukarı çıktı, sol eliyle sağ kolundaki acıyan yere dokunmaya çalıştı, yapamadı. Yapamayışının nedeni, kollarının kendi bedenine sarılmış durumda olmasındandı. Burnuna eski, tozlu bez kokusu geliyordu. Yıllarca tavan arasında beklemiş eski bir izci çadırının kokusu gibiydi. On dakikadır kirpiklerinin arasından bakmakta olduğu halde, o anda ancak anladı ne giymiş olduğunu. Deli ceketi!

Ferd olsa bunu çok daha çabuk anlardı, oğlum Jack, diye düşündü. Ferd'i düşünmek, baş ağrısına rağmen zihninin odaklaşmasını sağladı. Biraz kıpırdadı, başındaki batıcı acılar ve kolundaki zonklama, inlemesine sebep oldu. Engel olamadı.

Heck Bast, "Ayılıyor," dedi.

Sunlight Gardener, "Olamaz," diye karşılık verdi. "Ona verdiğim doz erkek timsahı bile fenç eder. En erken akşam dokuzda ayılır. Heck, bu akşam çocukların günahlarım senin dinlemem istiyorum. Akşam duası olmayacağım da söyle onlara. Uçağa yetişmem gerek. Uzun bir gece olacak. Sonny, sen kal, bana bu defterlerde yardım et."

Heck. "Sesi ayılıyor gibiydi ama," dedi.

Sunlight: "Haydi, git, Heck. Boby Peabody de Wolf'u bir kontrol etsin."

Sonny kıkırdadı. "Oraya tıkılmayı pek sevmiyor, değil mi?"

Ah, Wolf, seni yine hücreye tıktılar, diye sızlandı. Jack. Üzgünüm... benim suçum... hepsi benim suçum...

O sırada Sunlight'ın cevabım duydu: "Cehennemlikler selâmeti sağlayacak yollardan pek hoşlanmazlar. İçlerindeki şeytanlar ölmeye başlayınca haykırmaya kalkarlar. Evet, sen git, Heck."

"Başüstüne, Peder Gardener."

Jack, Heck'in çıkışım duydu ama görmedi. Henüz gözlerini açıp bakmaya cesaret edemiyordu.

2

Kaba yapılmış, kaba monte edilmiş, ölü doğan çocuk mezarına benzeyen hücrede Wolf bütün günü haykırarak geçiriyor, yumruklarını duvarlara indiriyor, iki ayağıyla tabandaki fırın kapağı gibi yere tekmeler atıyor, bacakları tâ kasıklarına kadar sızlıyordu. Böyle yumruklamakla, tekmelemekle buradan kurtulamayacağım o da biliyordu. Bağırdı diye serbest bırakacakları da yoktu elbette onu. Ama

başka türlüsü elinden gelmiyordu. Wolf'ların en nefret etti şey böyle kapatılmaktı.

Bağırtıları Sunlight Yurdunun arazisinde çınlıyor, bitişik tarlalara bile yayılıyordu. Bu sesi duyan çocuklar ürkek ürkek birbirlerine bakıyor, hiçbir şey söylemiyorlardı.

Roy Owdersfelt alçak sesle Morton'a, "Bu sabah onu tuvalette gördüm, gaddarlaştı," diye fısıldadı.

Morton, "Sahiden Sonny'nin dediği gibi sapıklık mı yapıyorlardı?" diye sordu.

Demir kafesten bir Wolf çığlığı daha yükseldi, iki çocuk da o yana baktılar.

"Hem de nasıl!" dedi Roy hevesle. "Ben pek göremedim, çünkü boyum kısa. Ama Buster Oates önümdeydi. Koca oğlanın yangın söndürme âleti katlar şeyi varmış diyor."

Morton saygılı bir sesle, "Tanrını!" dedi. Belki de kendi standart altı boydaki şeyini düşünüyordu.

Wolf bütün gün bağırdı ama güneş batmaya başlarken sustu. Çocuklar bu yeni sessizliği ürküntü verici buldular. Sık sık birbirlerine bakıyorlardı. Daha bile sık bakmaya başlamışlardı. Gözleri demir kafesten pek ayrılmıyordu. Hücrenin boyu iki metre, yüksekliği bir metreydi. Batıya bakan kenardaki kare biçimi parmaklıklı kapak dışında, tam bir demir tabuttu. Neler oluyordu o tabutun içinde? Çocuklar merak içindeydi. Günah çıkarma seansında her akşam kendinden geçen bu oğlancıklar, o sıra bile gözlerini salonun tek penceresinden pek ayıramıyorlardı. Pencere ön bahçeye baktığı, hücre arka bahçede olduğu halde.

Neler oluyordu orada?

Hector Bast kimsenin aklım itiraflara vermediğini hissediyor, çileden çıkıyordu. Ama duruma bir çare bulamıyordu. Çünkü bunun neden böyle olduğunu tam kavrayamıyordu. Çocukları buz gibi bir beklenti duygusu sarmıştı. Yüzleri her zamankinden solgundu. Gözleri uyuşturucu alanlarınla gibi parıldıyordu.

Neler oluyordu orada?

Neler olduğu son derece basitti. Wolf ayla birlikteydi o anda.

Hava deliğinden giren güneş ışığı yükselirken hissetmişti bunu. Işık giderek kızarmaya başlıyordu. Ayla birlikte olmak için vakit daha erkendi. Vücudu hazır değildi. Bu iş canını yakacaktı. Ama olacaktı yine de. Her Wolf a olurdu er geç. Çok fazla baskı altında kaldıklarında, mevsimli veya mevsimsiz, mutlaka olurdu. Wolf çok uzun süreden beri kendini tutmuştu. Jack öyle istiyor diye yapmıştı bunu. Bu dünyada Jack'in hatırı için çok büyük kahramanlıklar göstermişti. Bazılarım Jack pek az bilecek, derinliğini, kapsamım asla anlayamayacaktı.

Ama artık ölüyordu Wolf. Ve ayla birlikte gidiyordu. Ayla gitmek ölmeyi daha dayanılır, adeta kutsal bir hale getirirdi. Wolf da bu yüzden bir rahatlık, bir memnuniyet duymaktaydı. Artık mücadele etmemek harikulade bir duyguydu.

Ağzı birden koca koca dişlerle dolmuştu.

3

Heck çıktıktan sonra koca odada bir süre yalnızca yazıhane sesleri duyuldu. Sunlight Gardener'in belindeki anahtarların şıngırtısı, bir dosya dolabının açılıp kapanması...

"Abelson. İki yüz kırk dolar otuz sent."

Tuşlara basıldı. Peter Abelson dış ekipte çalışan bir çocuktu. Tüm dış ekip elemanları gibi zeki, kişilik sahibi, fiziksel kusuru olmayan biriydi. Jack onu ancak birkaç kere görmüştü ama, karikatür romanlardaki tiplere benzetiyordu.

"Clark. Altmış iki dolar on yedi sent."

Tuşlara yine basıldı. Sonny Toplam düğmesine basınca makine sarsıldı.

"Düşüş yapmış," diye yorumda bulundu Sonny.

"Ben onunla konuşurum, sen aldırma. Şimdi lütfen beni lâfa tutma, Sonny. Bay Sloat onu çeyrek geçe Muncie'ye varmış olacak, yolumuz da uzun. Geç kalmak istemiyorum.

"Özür dilerim, Peder Gardener."

Gardener'in verdiği cevabı Jack duyamadı bile. Sloat adı onda büyük bir şok yaratmıştı. Ama yine de benliğinin yansı pek şaşırmamıştı bu işe. Bunun da ortaya çıkacağını biliyordu bilinç altı. Gardener baştan beri kuşkulanıyordu. Besbelli patronun canını ayrıntılarla sıkmak istememişti. Belki de Jack'i yardımsız konuşturamayacağını kabullenmek istememişti. Ama sonunda etmişti o telefonu. Nereye? Doğuya mı? Batıya mı? Jack bunu bilmek için neler vermezdi! Morgan, Los Angeles’ten mi geliyordu yoksa New Hampshire'den mi?

Alo, Bay Sloat. Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur ama mahalli polis bana bir çocuk getirdi... daha doğrusu şu iki çocuk ama ben zeki olanıyla ilgileniyorum. Onu tanıyor gibiyim. Ya da belki bana öy... Yani belki öbür benliğim tanıyordun Adını Jack Parker olarak veriyor ama... efendim? Tarif mi edeyim? Peki...

Ve balon patlamıştı tabii.

Beni lâfa tutma, Sonny. Bay Sloat onu çeyrek geçe Muncie'de olacak...

Süre sonuna yaklaşıyordu.

Sana bir an önce eve dön demiştim, Jack... Artık çok geç.

Bütün çocuklar kötüdür. Aksiyom bu.

Jack başını biraz kaldırdı, odanın karşı tarafına baktı. Gardener'le Sonny Singer, Gardener'in masasının öte tarafına oturmuşlardı. Sonny hesap makinesinin tuşlarına basıyor, Gardener ona rakamları söylüyordu. Hep dış ekipte çalışanların adları geçmekteydi. Alfabetik sıraya göre. Sunlight Gardener'in önünde bir muhasebe defteri, çelik bir klasman kutusu, bir yığın da düzensiz zarf duruyordu. Gardener bir zarfı havaya kaldırıp üzerindeki karalamaları yüksek sesle okurken Jack da zarfın arkasını görebiliyordu. İki mutlu çocuk resmi vardı zarfın arkasında. Her birinin elinde bir İncil. Zıplaya sıçraya kiliseye doğru gitmekteydiler. Elele tutuşmuşlardı. Resmin altında, "İSANIN IŞIĞI OLACAĞIM" diye yazılıydı.

'Temkin. Yüz altı dolar ve denk." O zarf da çelik çekmeceye girdi.

Sonny, "Yine kaytarıyor galiba," dedi.

'Tanrı gerçeği görür ama bekler. Victor iyidir. Şimdi sus da bu işi altıdan önce bitirelim."

Sonny tuşlara bastı.

İsa'nın denizde yürüyen resmi açık duruyor, ardındaki kasanın içi görünüyordu.

Jack, Sunlight Gardener'in masasında başka ilginç şeyler de olduğunu gördü. İki zarf vardı. Birinin üzerinde JACK PARKER, ötekinde PHILIP JACK WOLFE diye yazılıydı. Kendi sırt çantası da oradaydı.

Üçüncü ilginç şey de Sunlight Gardener'in anahtar destesiydi.

Jack'in gözleri anahtarlardan, odanın sol tarafındaki kilitli kapıya döndü. Bu kapı Gardener'in dışarıya çıkış özel kapısıydı. Belliydi. Ah bir yolu olsa da...

"Yellin. Altmış iki dolar on dokuz sent."

Gardener içini çekti, son zarfı da çelik çekmeceye koydu, muhasebe defterini kapadı. "Anlaşılan Heck haklıymış. Sanırım sevgili dostumuz Bay Jack Parker uyandı," Gardener masanın çevresinde dolaşıp yaklaştı. Deli, sisli gözleri parlıyordu. Elini cebine attı, çakmağını çıkardı. Jack içinden panik duygusunun yükseldiğini hissetti. "Ama senin adın Jack Parker değil, değil mi sevgili yavrum? Asıl adın Jack Sawyer, değil mi? Ya, evet, Sawyer. Ve sana çok ilgi gösteren birisi pek yakında geliyor. Ona anlatacak bir yığın ilginç şeyimiz olacak, öyle değil mi?"

Sunlight Gardener güldü, Zippo'nun kapağını açtı, kara tekeri, islerin karartığı fitili ortaya çıkardı.

"İtiraf ruha iyi gelir," diye fısıldayıp çakmağı çaktı.

4

Güm.

"Neydi o?" diye sordu Rudolf. Fırından başını kaldırmış, dinliyordu. Akşam yemeği hemen hemen hazırdı. On beş irice hindi böreği. İyi kızarıyorlardı.

"Ne neydi? diye sordu George Irwinson.

Donny Keegan musluk başında patates soyarken yine "Yuk-yuk-" diye güldü.

Irwinson, "Ben bir şey duymadım," dedi.

Donny yine güldü.

Rudolf ona tedirgin bakışlarla baktı. "Patatesleri soya soya bitireceksin, aptal."

"Yuk-yuk-yuk!"

Güm!

"İşte... bu sefer duydun herhalde, değil mi?"

Irwinson başını iki yana salladı.

Rudolf birden korktuğunu hissetti. Bu sesler hücreden geliyordu. Yani saman kurutma yeri sanılması gereken hücreden. Ne samanı! Koca çocuk vardı hücrede. Bu sabah arkadaşıyla sapıklık yaparken yakalandı denilen koca çocuk. Arkadaşı da dün Rudolf a rüşvet teklif edendi. Söylentilere göre Koca Oğlan, Bast kafasına vurmadan önce gaddarlaşmıştı. Bazılarına göre Koca Oğlan Bast'in elini de kırmıştı. Sıkarak kırdı diyorlardı. Yalandı tabii. Yalan olmak zorundaydı, ama...

GÜM!

Bu sefer Irwinson başını kaldırıp çevresine bakındı. Rudolf tuvalete gitme gereğini duydu. Belki tâ üçüncü kattaki tuvalete giderdi. Üç saat inmezdi belki aşağıya. Kötü bir şeyler olacak gibiydi. Çok kötü bir şeyler.

GÜM-GÜM!

Hindili böreklerin Allah belâsını versin.

Rudolf önlüğünü çıkardı, tezgâhın üstüne fırlattı, kapıya doğruldu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Irwinson. Sesi birden pek fazla tizleşmişti. Titriyordu da. Donny Keegan patatesleri hırsla soymaya devam etti. Futbol topu boyundaki patatesler o soyunca golf topu boyuna iniyordu. Siyah saçları yüzüne dökülmekteydi çocuğun.

GÜM! GÜM! GÜM-GÜM-GÜM!

Rudolf soruya cevap vermedi, ikinci kat merdivenlerine vardığında koşuyordu. Indiana'da zor günler yaşanmaktaydı o sıra. İş bulmak zordu. Sunlight Gardener ise peşin ve nakit ödüyordu.

Rudolf yine de, başka iş aranıp zamanı gelmedi mi diye düşünmekteydi. Kurtarın beni buradan diyebilir misiniz arkadaşlar!

5

GÜM!

Hücrenin fırın kapağı gibi kapısı ikiye yarıldı. Bir an, hücreyle kapağın arasında kara bir boşluk belirdi.

Bir süre sessizlik. Sonra:

GÜM!

Alt sürgü gıcırdadı, yamuldu.

GÜM!

Sürgü kırıldı.

Hücrenin kapısı kocaman menteşelerini gıcırdatarak açıldı. İki kocaman, kara, tüylü ayak dışarıya uzandı. Tabanları karşıya dönüktü. Uzun parmakları toprağa doğru alçaldı.

Wolf yavaş yavaş dışarıya kaymaya başladı.

6

Alev Jack'in gözleri önünde ileri geri gidip geliyordu. İleri geri, ileri geri. Sunlight Gardener sahne sihirbazıyla, âlim rolü yapan aktör arası bir şeye benziyordu. Paul Muni rolleri gibi. Komikti hali. Jack bu kadar korkuyor olmasa gülerdi. Belki yine de gülecekti.

"Şimdi sana birkaç sorum var, sen de cevaplayacaksın," dedi Gardener. "Bay Morgan bunların cevaplarını senden çok kolaylıkla alabilir. Kesin. Ama ben ona zahmet vermek istemiyorum. Evet... ne zamandan beri göç yolculuklarını yapabiliyorsun?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Diyar'a ne zamandan beri gidebiliyorsun?"

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum."

Alev yaklaştı.

"Zenci nerede?"

"Kim!"

"Zenci. Kara herif!" diye bağırdı Gardener. "Parker mi, Parkus mu, adı her neyse! Nerede o?"

"Kimden söz ettiğinizi bilmiyorum."

"Sonny! Andy!" diye haykırdı Gardener. "Sol elini çözün. Bana uzatıp tutun."

Warwick, Jack'in omzundan uzanıp bir şeyler yaptı. Az sonra Jack'in elini sırtından önüne doğru kaydırıyorlardı. Fena halde uyuşmuş olan kola iğneler batar gibi oldu. Jack mücadele etmeye çalıştı ama yararı yoktu. Eli uzattılar.

"Parmaklarım açın."

Sonny, Jack'in yüzük parmağını bir yana çekerken Warwick de orta parmağını öbür yana çekti. Gardener hemen Zippo'sunun alevini iki parmak arasında oluşan 'V gibi yerin yumuşak dokusuna tuttu. Acı çok fazlaydı. Sol kolundan yukarı vuruyor, tüm vücuduna yayılıyordu. Tatlı bir ızgara kokusu yükseldi. Kendisi. Yanıyordu. Kendisi.

Ona sonsuz gibi gelen bir zamandan sonra Gardener Zippo'yu geri çekti, şrak diye kapattı. Alnını boncuk boncuk terler kaplamıştı. Soluk soluğaydı.

"Şeytanlar vücuttan çıkarken bağırır," dedi. "Evet, bağırır. Bağırmaz mı, çocuklar?"

"Evet, Tanrıya şükür," dedi Warwick.

Sonny, "Sizin sayenizde," diye katkıda bulundu.

"Ya, evet, biliyorum. Gerçekten biliyorum. Çocukların da, şeytanların da sırlarını iyi bilirim." Gardener kıkırdadı, sonra eğildi, yüzünü Jack'inkine iyice yaklaştırdı, arada birkaç santim kaldı. Tıraş losyonunun kokusu Jack'in burnunu doldurdu. Koku bir felâketti ama, yine de kendi derisinin yanma kokusundan iyiydi. "Bak, Jack. Ne zamandan beri Diyar'a gidip geliyorsun? Zenci nerede? Annen ne kadar biliyor? Kimlere söyledin? Zenci sana neler söyledi? Önce bu kadarıyla başlayalım."

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum."

Gardener sırıtıp dişlerini gösterdi.

"Çocuklar," dedi. "Bu çocuğun ruhuna biraz daha güneş ışığı sokacağız. Sol elini tekrar bağlayın, sağını çözün."

Sunlight Gardener çakmağını tekrar açtı, emirlerin yerine gelmesini bekledi. Parmağı çakmağın üzerinde hazırdı.

7

George Irwinson'la Donny Keegan hâlâ mutfaktaydılar.

"Dışarda biri var," dedi George sinirli sinirli.

Donny bir şey söylemedi. Patates soymayı bitirmiş, fırının yanında duruyor, ısınmaya çalışıyordu. Ne yapacağım pek bilmiyordu. Koridorun ilerisinde itiraf seansı yapılmaktaydı. Onu biliyordu. Kendisi de orada olmak istiyordu. İtiraf demek güvenlik demekti. Burada, mutfakta kendini pek ürkek hissediyordu... ama Rudolf onlara gitmeleri için izin vermemişti. En iyisi burada kalmaktı.

"Bir ses duydum." dedi George.

Donny güldü. "Yuk! Yuk! Yok!" 'Tanrım! Şu senin gülüşün var ya... deli ediyor insanı," dedi George. "Yatağımda, yastığımın altında Kaptan Amerika çizgi romanı var. Dışarda kim var diye bir bakarsan sonra sana o kitaptan okurum."

Donny başını iki yana salladı, yine o eşek gülüşüyle güldü.

George kapıya ilerledi. Sesler. Tırmalamalar. Tırmalama sesine benziyordu. Birisi kapıyı tırmalıyor olmalıydı. İçeri alınmak isteyen bir köpek vardı sanki orada. Evini yuvasını kaybetmiş bir yavru köpek. Ama hangi yavru köpek iki metrelik kapının tâ tepesini turnalardı ki?

George pencereye yöneldi, dışarıya baktı. Karanlıkta hiçbir şey görünmüyordu. Hücre de o karanlıkların arasında daha kara bir gölgeden ibaretti.

George tekrar kapıya doğru döndü.

8

Jack öyle hızlı bağırdı ki boğazının yırtılacağım sandı. Casey de yanlarına gelmişti. Göbeği dışarıya taşan Casey. İyi de olmuştu onlara göre. Şimdi Jack'in kolunu zaptetmeye üç kişi birden uğraşıyorlardı. Casey, Warwick ve Sonny Singer. Parmakları açıp eli alevin üzerinde tutmaktaydılar.

Gardener çakmağı çekince Jack'in elinde madenî para büyüklüğünde siyah, üzeri köpük köpük bir yara görüldü.

Gardener ayağa kalktı, üzerinde JACK PARKER yazan zarfı masadan aldı, getirdi. Zarftan gitar mızrabım çıkardı.

"Ne bu?"

"Gitar mızrabı," diyebildi Jack. Elleri alev alev bir acı deniziydi. j

"Diyar'da ne?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum." "Bu ne?"

"Bilye. Kör müsün?" "Diyar'da bu bir oyuncak mı?" "Ne dem..." "Bir ayna mı?" "...ek ist..."

"Hızlı çevirince gözden kaybolan bir topaç mı?" "... ediğini..."

"BİLİYORSUN! BAL GİBİ BİLİYORSUN; SAPIK PİÇ KURUSU SENİ!"

"Anlamıyorum!"

Gardener elini Jack'in yanağına şaklattı.

Gümüş doları çıkardı. Gözleri parlıyordu.

"Bu ne?"

"Helen Teyzemin verdiği bir uğur."

"Diyar'da ne?"

"Bir kutu bisküvi."

Gardener çakmağı uzattı. "Son şansın, çocuk."

"Vibrafon oluyor, caz müziği çalıyor."

"Sağ elini yine uzatın," dedi Gardener.

Jack mücadele etti ama sonunda elini uzatmayı başardılar.

9

Fırında hindin" börekler yanmaya başlamıştı. George Irwinson yaklaşık beş dakikadan beri kapı dibinde duruyor, açacak cesareti bulamıyordu. Kapı bir daha tırmalanmamıştı.

"Korkacak bir şey olmadığını göstereceğim sana, ödlek!" dedi George hevesle, "İnsan Tanrı'ya inanıyorsa korkacak bir şey yoktur!"

Bu koca lâftan sonra kapıyı tutup açtı. Eşikte dev gibi, kara, gölgeli bir şey duruyor, göz yuvalarından kırmızı ateşler saçılıyordu. George'un gözleri havaya kalkıp birden inen tüylü eli izledi. Yirmi santime varan parmak ve tırnaklar o pençenin uçundaydı. O parmaklar George Irwinson'un kafasını boynundan kopardı, kafa odanın ortasına doğru uçtu, kanları akmaya başladı. Gülmekte olan Donny Keegan'ın pabuçlarının burnuna çarptı. Deliler gibi gülüyordu Donny Keegan.

Wolf kendini dört ayak üstü mutfağa attı. Donny Keegan'ın yanından hiç bakmadan geçti, hole çıktı.

10

Wolf! Wolf! Hemen şimdi!

Jack'in zihnindeki Wolf un sesiydi ama daha tok, daha derin, daha hakim bir sesti. Beynindeki acıları bıçak gibi

yarıyordu.

Wolf ayla gidiyor, diye düşündü. Bunu bilinçlendirmek ona hem bir zafer duygusu, hem de bir hüzün verdi.

Sunlight Gardener yukarıya doğru bakıyordu. Gözlerini kısmıştı. O anda o da hayvana benziyordu. Tehlike kokusu alan bir hayvan.

"Peder?" diye sordu Sonny. Sesli sesli soluyordu. Göz bebekleri irileşmişti çocuğun. Jack, o da zevk alıyor, diye düşündü. Konuşmaya başlarsam, işkence yarım kaldı diye üzülecek Sonny Singer.

Gardener, "Bir ses duydum," dedi. "Casey, git mutfağı ve büyük salonu dinle bakayım."

"Peki." Casey çıktı.

Gardener, Jack'a baktı. "Ben yakında Muncie'ye doğru yola çıkmak zorundayım," dedi. "Bay Morgan'la buluşunca ona derhal bazı bilgiler vermek istiyorum. Bu yüzden, benimle hemen konuşman gerek, Jack. Kendini daha fazla acı çekmeye zorlama."

Jack ona baktı, inşallah kalbimin nasıl çarptığı boynumdaki damardan belli olmuyordur, diye düşündü. Eğer Wolf hücreden çıkmışsa...

Gardener, Speedy'nin verdiği mızrabı tek eliyle havaya kaldırdı. Bir elinde de Yüzbaşı Farren'in verdiği para vardı. "Ne bunlar?"

"Geçiş yaptığımda bunlar kaplumbağa husyesi oluyor" Jack bunu söyledikten sonra vahşi bir isteri kahkahası patlattı.

Gardener'in yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi.

'Tekrar bağlayın kollarını," dedi Sonny'yle Andy'ye. "Kollarım bağlayın, sonra pantolonunu indirin bu piç kurusunun. Kendi husyelerini ısıtınca ne olacakmış, bir bakalım."

11

Heck Bast itiraf seansında sıkıntıdan patlamak üzereydi. Bu söylenenlerin hepsini daha önce de duymuştu. Hepsi sıradan günahlardı bunlar. Annemin çantasından para aşırdım, okulun bahçesinde esrar çektim, kese kâğıdına zamk sıkar koklardık, onu yapardık, bunu yapardık. Çocukça şeyler. Heyecanı yoktu bunların. Elinin sancısını aklından uzaklaştıracak bir heyecan getirmiyorlardı. Heck'in canı bodrumda, Sawyer denen çocukla uğraşmak istiyordu. Sonra da koca oğlana sıra gelir, kendisini her nasılsa şaşırtan, sağlam sağ elini haşat eden o ayının hakkından gelirlerdi. Evet, o geri zekâlıyla uğraşmak zevkli olacaktı. Belki demir keskisi falan kullanmak gerekirdi.

Vernon Skarda adındaki çocuk konuşuyordu o sıra. Sesi tekdüzeydi, "...sonra ikimiz anahtarların orada olduğunu gördük, tamam mı. O dedi ki, haydi, atlayalım, şu binanın çevresinde bir dolaşalım, dedi. Ama ben bunun yanlış olduğunu biliyordum, ona da söyledim. O dedi ki..."

Ah, Tanrım, diye düşündü Heck. Elinin acısı âdeta çığlık atıyordu. Sancı hapları odasındaydı. Salonun arka tarafında Peabody'nin ağzını bir karış açıp esnediğini gördü.

"Böylece atlayıp turu yaptık, sonra o dedi ki, dedi ki..." Kapı birden öyle hızla açıldı ki menteşelerinden çıktı, duvara çarptı, sekti. Tom Cassidy adlı çocuğa çarptı, onu yere yıktı, üzerine devrildi. Salona bir şey daldı. Heck Bast önce onu

ömründe gördüğü en kocaman köpek sandı. Çocuklar bağrıştılar, sandalyelerinden fırladılar... sonra oldukları yerde dondular. Gözleri fincan gibi açılmış, inanmaz bakışlarla o grimsi siyah hayvana bakıyorlardı. Wolf ayaklarının üzerinde doğruldu. Çinli pantolonuyla kareli gömleği hâlâ üzerindeydi. Biraz dar geliyordu.

Vernon Skarda baktı, gözleri yuvalarından uğradı, çenesi aşağıya sarktı.

Wolf kükredi. Çocuklar çevresinden uzaklaşırken o onlara ateş saçan bakışlarla baktı. Pedersen kapıya seyirtti. Wolf öyle kocaman duruyordu ki, kafası tavana değecekti neredeyse. Sıvılara özgü bir hızla harekete geçti, ambar kirişi gibi kalın kolunu savurdu. Pençeleri Pedersen'in sırtında bir kanal açtı. Bir an çocuğun omurgası ortaya çıktı, net şekilde göründü. Kanlanmış bir kabloya benziyordu. Etler ve kanlar duvarlara saçıldı. Pedersen sendeleyen adımını hole attı, oracığa devrildi kaldı.

Wolf döndü... parıldayan gözleri Heck Bast'a dikildi. Heck, sinirleri felç olmuş bacakları üzerinde ayağa kalktı, bu kırmızı gözlü, tüylü canavara baktı. Kim olduğunu biliyordu onun... daha doğrusu, eskiden kim olduğunu biliyordu.

Şu anda tekrar canının sıkılıyor olabilmesi için neler vermezdi Heck!

12

Jack tekrar sandalyeye oturtulmuştu. Yanık, zonklayan elleri yine sırtına kıvrılmış, deli ceketi sımsıkı bağlanmıştı. Sonny ceketin bağlarını insanı deli edecek kadar sıkı bağlamış, sonra Jack'in Çinli pantolonuyla iç donunu indirmişti.

Gardener Zippo'yu Jack'in görebileceği bir yerde tutarak, "Şimdi beni dinle, Jack," dedi. "Hem de iyi dinle. Sana tekrar sorular sormaya başlayacağım. Doğru dürüst cevap vermezsen, bir daha ömrünün sonuna kadar cinsel günah işlemekten korkmazsın."

Sonny Singer buna kahkahalarla güldü. O çamurlu, yarı ölü şehvet bakışı geri dönmüştü gözlerine. Jack'in yüzüne hasta bir hevesle bakıyordu.

"Peder Gardener! Peder Gardener!" Bu Casey'in sesiydi. Telâşlı gibiydi. Jack gözlerini tekrar açtı. "Yukarda müthiş bir patırtıdır gidiyor!"

"Şimdi rahatsız edilmek istemiyorum."

"Donny Keegan mutfakta delirmiş gibi gülüyor! Sonra..."

Sonny, "Şimdi rahatsız edilmek istemediğini söyledi," dedi. "Duymadın mı?"

Ama Casey susamayacak kadar kaygılıydı. "Sonra büyük salonda da sanki isyan çıkmış gibi sesler vardı! Bağırtılar! Çığlıklar! Sanki bir..."

Birden Jack'in zihni inanılmaz güçte bir kükremeyle doldu:

Jacky! Neredesin? Wolf! Neredesin, söyle hemen!

"Sanki bir köpek sürüsü falan salınmış gibiydi!"

Gardener gözlerini kısmış, Casey'e bakıyordu. İnce dudakları bir çizgi olmuştu.

Gardener'in çalışma odası! Bodrumdaki! Daha önce geldiğimiz yer!

Yandan mı inilecek, Jacky?

Merdivenlerden! Merdiven, Wolf!

Tamam! Hemen!

O kadardı. Wolf, Jack'in zihninden çıktı. Üst kattan Jack ayak sesleri ve bağırtılar duydu.

"Peder Gardener?" diye sordu Casey. Her zaman pek kırmızı olan suratı şimdi bembeyazdı. "Peder Gardener, ne oluyor? Ne..."

"Sus!" dedi Gardener. Casey tokat yemiş gibi sindi. Gözleri iri iri açılmış, gücenik bakıyordu. Koca çenesi titremeye başlamıştı. Gardener onun yanından geçti, kasaya yürüdü. Oradan koca bir tabanca çıkarıp beline soktu. Peder Sunlight Gardener ömründe ilk defa korkuyormuş gibi, şaşkınmış gibi görünüyordu.

Yukardan cam kırılmasına benzer sesler geldi, sonra onu bir gıcırtı izledi. Singer, Warwick ve Casey'in gözleri yukarıya doğru döndü... sığınağa saklanmış da alarm sesini dinleyen insanlara benziyorlardı.

Gardener, Jack'a baktı. Yüzüne bir sırıtma ifadesi geldi, ağzının köşeleri sanki sicimle bağlıymış, usta bir kuklacı o sicimleri çekiyormuş gibi kıpırdadı.

"Buraya gelecek, değil mi?" dedi Sunlight Gardener. Jack cevap vermiş gibi başını salladı sonra. "Gelecek... ama buradan çıkabileceğini sanmıyorum."

13

Wolf sıçradı. Heck Bast alçılı sağ kolunu onun boğazının önüne tutmayı başarmıştı. Müthiş bir acıyla birlikte bir çatırtı duyuldu. Wolf havaya tozlar uçurarak alçıyı ve içindeki eli ısırdı... kopardı. Heck budala gibi durmuş, eskiden elinin bulunduğu yere bakıyordu. Bileğinden kanlar dökülmekteydi.

Beyaz balıkçı kazağım canlı, sıcak bir renge boyamaktaydı o kanlar.

"Lütfen," diye inledi Heck. "Lütfen, lütfen, yapma..." Wolf ağzındaki eli tükürdü. Yılan hızıyla yaklaşmıştı. Dişleri boğazına geçerken Heck garip bir duyguya kapıldı, ondan sonrasını bilemedi.

14

Peabody salondan fırlarken Pedersen'in kanlarına basıp kaydı, tek diz üstüne çöktü, tekrar kalktı, giriş katı koridoru boyunca koşmaya başladı. Koşarken bir yandan üstüne basma kusup duruyordu. Çocuklar her yana doğru kaçmakta, panik içinde bağrışmaktaydılar. Peabody'nin paniği pek onlarınki kadar değildi. Olağanüstü durumlarda ne yapması gerektiğini hatırlıyordu. Hoş hiçbir durumun bu derece olağanüstü olacağı da kimsenin aklına gelmemişti elbette. Herhalde Peder Gardener olağanüstü derken, çocuklardan birinin fıttırıp bir başka çocuğu bıçaklamasını falan düşünmüş olmalıydı, o kadar.

Yeni gelenlerin kaydının yapıldığı odanın arka tarafında, Gardener'in "yardımcılarım" dediği kabadayıların toplandığı bir oda vardı.

Peabody oraya girip kapıyı kilitledi, telefonu açıp imdat numarasını çevirdi. Az sonra Franky Williams'la konuşuyordu.

"Sunlight Yurdundan Peabody," dedi. "Yanınıza mümkün olduğu kadar çok adam alıp hemen buraya gelmeniz gerek, Memur Williams. Burası cehennemin..."

Dışardan acı bir çığlık, ardından da tahta kırılma sesi duyuldu. Bir hırlama, bir havlama ve kükreme... çığlık kesildi.

"...dik âlâsı... kıyamet kopuyor!" diye bitirdi sözlerini.

"Ne tür kıyamet?" diye sordu Williams sabırsız bir sesle. "Gardener'ı ver bana."

"Peder'in nerede olduğunu bilmiyorum ama sizi buraya ister, onu biliyorum, insanlar öldü. Çocuklar öldü."

"Ne?"

"Siz çok adam alıp gelin, yeter," dedi Peabody. "Çok da silâh alın."

Bir çığlık daha koptu, ağır bir şeye düştü... galiba ön holdeki koca ayna devrilmişti.

"Makineli tüfek getirin bulabilirseniz."

Holün kristal avizesi düştü. Peabody yüzünü buruşturdu. Canavar galiba her yanı çıplak elleriyle yıkacaktı.

"Varsa atom bombası getirin," diye ekledi Peabody. Saçmalamaya başlamıştı.

"Ne..."

Peabody telefonu hemen kapattı. Masanın altındaki boşluğa emekledi, kollarını başının çevresine sardı, bunlar inşallah rüyadır diye dua etmeye başladı. Ömründe gördüğü en korkunç kâbus.

15

Wolf birinci kat koridoru boyunca, ön kapıya doğru, kudurmuşçasına koşuyordu. Yalnızca aynayı devirmek ve avizeyi alaşağı etmek için duraladı. Avizeye asıldı, Tarzan

gibi sallandı ve bunu avize yerinden sökülene kadar sürdürdü. Koridor halısının üzerine kristal damlaları saçıldı.

Aşağı taraf... Jack aşağı taraftaydı. Şimdi... ne taraftı aşağısı?

O yaratığın gitmesini artık bekleyemeyen bir çocuk, saklandığı dolabın kapısını açtığı gibi fırladı, merdivenlerden yukarıya atıldı. Wolf onu yakaladı, koridora fırlattı. Çocuk kapalı duran mutfak kapısına çarptı, kemiklerinin kırılması sesi duyuldu, yere yığıldı kaldı.

Wolf'un beyninde, dökülen taze kanların kokusu yüzüyordu. Saçları kanlı bukleler halinde sarkmaktaydı. Sakallarına, burnuna kanlar bulaşmıştı. Kafasındaki düşünceye sahip olmaya uğraşıyordu ama bu zordu. Çok zordu, Jacky'yi çok çabuk bulması gerekiyordu. Düşünme yeteneğini tümden kaybetmeden önce.

Son hızla tekrar mutfağa atıldı. İçeriye buradan girmişti. Dört ayak üzerine indi. O pozda daha hızlı hareket edebiliyordu. Kapalı bir kapının önünden geçerken birden hatırladı. O dar yer. Mezara iner gibiydi. Kokusu ıslak ve ağır gelmişti boğazına...

Aşağı taraf. O kapının ardında. Hemen!

"Wolf!" diye bağırdı. Birinci ve ikinci katlarda dolaplara saklanmış bekleşen çocuklar bu sesi bir uluma gibi duydular. Wolf direk gibi iki kolunu kaldırdı, kapıya indirdi. Kapı orta yerinden yarılıp açıldı, arkadaki merdivene tahta parçaları ve kıymıklar kustu. Wolf içinden geçti... evet, o dar yer burasıydı. Boğaz gibiydi. Beyaz adamın söylediği yalanları Jack'le Zayıf Wolf orada dinlemek zorunda kalmışlardı.

Jack şimdi de oradaydı. Wolf onun kokusunu alabiliyordu.

Ama Beyaz Adam'ın kokusunu da alabiliyordu. Barut kokusunu da!

Dikkat...

Ya, öyle. Wolflar dikkatliydi. Wolflar koşar, parçalar, öldürürdü ama, gerektiği zaman dikkatliydiler.

Merdivenleri dört ayak üzerinde indi. Duman kadar sessizdi. Gözleri stop lambaları gibi kırmızı parlıyordu.

16

Gardener giderek daha sinirli oluyordu. Jack'e delirmek üzereymiş gibi görünmekteydi. Gözleri bir o yana, bir bu yana dönüp duruyordu. Casey'in Jack'i dinlemekte olduğu stüdyodan kapalı kapıya, sonra Jack'e.

Üst kattan gelen gürültüler bir süreden beri kesilmişti.

Sonny Singer kalkıp kapıya yöneldi. "Çıkıp bakayım acaba..."

"Hiçbir yere gidecek değilsin! Dön buraya!"

Sonny, Gardener'den tokat yemiş gibi büzüldü.

"Ne oldu, Peder Gardener?" diye sordu Jack. "Biraz sinirli gibisiniz."

Sonny onu bir tokatla kötü sarstı. "Ağzından çıkana dikkat et, kenef surat! Dikkat et, o kadar!"

"Sen de sihirli gibisin, Sonny. Sen de, Warwick. Şu içerdeki Casey de..."

"Susturun şunu!" diye bağırdı Gardener birden. "Hiçbir şey yapamaz mısınız siz? Her şeyi ben kendim mi yapmalıyım burada?"

Sonny, Jack'e bir tokat daha attı. Bu seferki çok daha sertti. Jack'in burnu kanamaya başladı ama yüzü gülümsedi. Wolf çok yakındaydı artık....ve Wolf dikkatli davranıyordu. Jack'in içinde buradan sağ kurtulabileceğine dair çılgın bir umut uyandı.

Casey birden doğruldu, kulaklarındaki kulaklıkları fırlattı, enterkomun düğmesine bastı.

"Peder Gardener! Dış mikrofonlardan siren sesleri alıyorum!"

Gardener'in gözleri iri iri açılıp Casey'e döndü.

"Ne? Kaç tane? Ne kadar uzakta?"

"Sayısı çok gibi," dedi Casey. "Henüz yaklaşmış değiller. Ama buraya geliyorlar. Ona kuşku yok."

Gardener'in sinirleri o zaman boşaldı. Jack bunu hemen farketti. Adam bir an kararsız oturdu, sonra elinin yan tarafıyla ağzını pek zarif bir hareketle sildi.

Mesele yukarda olup bitenler değil... yalnızca siren sesleri de değil. Wolf un yakında olduğunu biliyor. O da kendine göre onun kokusunu alabiliyor... bu işten hiç hoşlanmıyor. Wolf, bir şansımız olabilir? Hâlâ kurtulabiliriz! Gardener tabancayı Sonny Singer'e uzattı. "Benim ne polisle konuşacak, ne de yukarda olup bitenlerle uğraşacak vaktim var şimdi," dedi. "En önemlisi Morgan Sloat. Ben Muncie'ye gidiyorum. Sen ve Andy benimle geleceksiniz. Sonny. Bu tabancayı dostumuz Jack'dan ayırma. Ben arabayı garajdan çıkarayım. Kornayı çaldığım zaman ikiniz gelin."

"Ya Casey?" diye mırıldandı Warwick.

"Evet, tamam, Casey de gelsin," diye kabullendi Gardener hemen. Jack içinden, sizi bırakıp kaçıyor, diye düşündü.

Salaklar sizi. Kaçıyor işte. Gün gibi ortada. Göremiyorsanız beyniniz sulanmış sizin. O kornayı yıllarca beklersiniz burada. Yiyeceklere ve tuvalet kağıtları yeterse tabii o süre boyunca.

Gardener ayağa kalktı. Sonny Singer, yüzüne yeni gelen kasıntı ifadeyle onun masasına oturdu, tabancayı Jack'e çevirdi. Gardener, "Eğer geri zekâlı arkadaşı gelirse, vur onu," dedi.

Sonny, "Nasıl gelebilir?" diye sordu. "Hücrede o."

"Boş ver," dedi Gardener. "Kötü o. İkisi de kötü bunların. Kesin bu. Aksiyom. Geri zekâlı gelirse onu vur. İkisini de vur."

Destesindeki anahtarları karıştırdı, bir tanesini seçti. "Korna sesini duyunca gelin," dedi. Kapıyı açıp çıktı. Jack kulaklarım dikip sirenleri duymaya çalıştı ama duyamadı.

Kapı Sunlight Gardener'in arkasından kapandı

17

Zaman uzayıp gidiyordu.

Bir dakika sanki iki dakika gibi geçiyor, iki dakikanın boyu on dakikaya varıyordu. Dört dakika ise en azından bir saat kadardı. Gardener'in üç yardımcısı "Tıp" oynuyor gibiydiler. Sonny, Sunlight Gardener'in masasında baston yutmuş gibi oturuyordu. Bu yeri çok gözünde büyütürdü Sonny. Tabancayı Jack'in burnuna nişanlamıştı. Warwick hole açılan kapının yanında duruyor, Casey ışıklı stüdyoda, kulağına kulaklıkları geri takmış, dinliyordu. Gözleri cam pencereden yandaki kilisenin karanlığına bakıyor, hiçbir şey görmüyor, yalnızca boş boş bakmaya devam ediyordu.

"Sizi yanında götürmeyecek, biliyorsunuz, değil mi?" dedi Jack birden. Ağzından çıkan ses kendisini bile biraz şaşırttı. Dengeli ve korkusuz bir sesti.

"Kes sesini, kenef surat!" dedi Sonny.

Jack, "Sakın kornayı duyana kadar soluğunu tutmaya kalkışma, mosmor kesilirsin," dedi.

"Bir söz daha söylerse burnunu kır, Andy."

Jack, 'Tabii, kır burnumu, Andy," dedi. "Sen de vur beni, Sonny. Polisler geliyor. Gardener gitti. Sizin üçünüzü, deli ceketi giymiş bir cesedin başında bulacaklar." Sustu, sözünü düzeltti. "Deli ceketi giymiş, burnu kırık bir cesedin."

"Vur ona, Andy.” dedi Sonny.

Andy Warwick kapının oradan Jacky'nin oturduğu yere doğru yürüdü. Jack'in deli ceketi sımsıkı bağlanmış, pantolonuyla iç donu ayak bileklerine yığılmıştı.

Jack yüzünü Warwick'e doğru kaldırdı.

'Tamam, Andy, vur bana. Hiç kıpırdamam. Öyle dururum. Yaman hedef."

Andy Warwick yumruğunu sıktı, geriye doğru kaldırdı... sonra bir kararsızlık geçirdi. Gözlerini kırpıştırdı.

Gardener'in masasında bir saat vardı. Jack'in gözleri bir an oraya döndü, sonra tekrar Warwick'e baktı. "Dört dakika oldu, Andy. Bir insanın arabayı garajdan çıkarması ne kadar sürer? Hele de acelesi varsa?"

Sonny Singer, Sunlight Gardener'in koltuğundan fırladı, masanın çevresinden dolaşıp Jack'e vuracakmış gibi yaptı ama daha iri olan Warwick onu durdurdu. Warwick'in yüzünde kaygı okunuyordu. Derin bir kaygı.

"Dur," dedi.

"Bunları dinlemek zorunda değilim! Ben asla..."

Jack, "Casey'e sorsana, sirenler ne kadar yaklaşmış?" dedi. Warwick'in kaşları daha da çatıldı. "Siz kapana kısıldınız, anlamıyor musunuz? Resmini mi çizmem gerek? Durum kötü burada. O anladı. Kokusunu aldı! Sizi kapanda bırakıp kaçtı. Yukardan gelen seslere bakılırsa..."

Singer kendini Warwick'in gönülsüz kıskacından kurtardı, Jack'in yanağına bir yumruk patlattı. Jack'in başı bir yana döndü, sonra yavaşça tekrar doğruldu.

"...durumunuz çok kötü," diye bitirdi deminki sözünü.

Sonny, "Sus yoksa gebertirim" diye tısladı.

Saat ilerliyordu.

"Beş dakika oldu," dedi Jack.

"Sonny..." Warwick'in sesinde bir gariplik vardı. "Şunun sırtından ceketi çıkaralım."

"Olmaz!" Sonny'nin çığlığı gücenik ve öfkeliydi... içinde korku da var.

"Peder ne demişti, biliyorsun," diye açıkladı Warwick hızla. "Daha" önce, televizyoncular geldiğinde. Kimse deli ceketlerini görmeyecek dedi. Anlamazlar, dedi. Onlar görürse..."

Klik! Bu enterkomdu.

"Sonny! Andy!" Casey'in sesi panik içindeydi. "Yaklaşıyorlar! Sirenler! Tanrım! Ne yapmamız gerek?"

"Şunu hemen çözelim!" Warwick'in teni iyice solmuştu. Yalnızca yanaklarında iki pembe benek vardı.

"Peder Gardener dedi ki..."

"Ne dediği bana vız gelir!" Warwick'in sesi alçaldı, çok korkan bir çocuğun tipik sözleri döküldü ağzından "Yakalanacağız, Sonny! Yakalanacağız!"

Jack'a sirenler şu anda duyabiliyormuş gibi geldi. Belki de hayalinde duyuyordu.

Sonny'nin gözleri kararsız, korkunç bakışlarla Jack'e döndü. Tabancayı yan doğrulttu, Jack bir an için Sonny'nin kendisini gerçekten vuracağını sandı.

Ama artık altı dakika dolmuştu. Patrondan Muncie yoluna çıkışı bildiren korna sesi hâlâ gelmiyordu.

"Sen çöz onu," dedi Sonny suratını asarak, "Ben ona elimi sürmek istemiyorum. O bir günahkâr. Hem de sapık."

Sonny tekrar masaya dönerken Andy Warwick'in parmakları deli ceketinin düğümleriyle uğraşıyordu.

"Bir şey söyleme aklın varsa," diye soluyordu bir yandan. "Yoksa seni kendi ellerimle öldürürüm."

Sağ kol serbest kaldı.

Sol kol serbest kaldı.

Kollar içinde hiç kemik yokmuş gibi kucağına yığıldılar. Her noktasına iğneler batıyordu.

Warwick iğrenç ceketi çekip büsbütün çıkardı, başını eğip elindeki cekete baktı, yüzünü buruşturdu. Karşı duvara koştu, ceketi Sunlight Gardener'in kasasına sokmaya uğraştı.

"Çek pantolonunu," dedi Sony, "Seni mi seyredeceğiz burada?"

Jack uçkuru buldu, çekti, elinden kaçırıp tekrar düşürdü, yeniden buldu, çekti.

Klik! yine enterkom.

"Sonny! Andy!" Casey'in sesi panik içindeydi. "Bir şey duyuyorum!"

"Virajdan mı sapıyorlar?" diye bağırdı Sonny. Warwick deli ceketini kasaya tıkma sabalarına daha bir hız verdi. "Ön kapıya mı dönüyor!.."

"Hayır! Kilisede! Bir şey göremiyorum ama orada bir şey var..."

Önce bir patlama sesi, sonra cam kırılması duyuldu, Wolf camekânı kırıp kilise tarafından stüdyoya atladı.

18

Casey'in çığlıkları mikrofonda iğrenç biçimde abartılıyor, yükseliyordu.

Stüdyonun içinde kısa bir cam fırtınası yer aldı. Wolf dört ayak üstü eğik kontrol panelinin üzerine düştü, kayarak, tırmanarak indi. Gözlerinden kırmızı ışıklar saçılıyordu. Uzun pençeleri düğmelere rastgele bastı. Sony marka tape-recorder'ın koca bobini dönmeye başladı.

"KOMÜNİSTLER!" diye haykırdı Sunlight Gardener'in sesi. Ton en yükseğe dönmüştü. Casey'in çığlıklarını, Warwick'in "Vur! Vur!" emirlerini bastırıyor, duyulmaz hale getiriyordu. Ama Gardener'in sesi de yalnız değildi. Geri planda, bir cehennem müziği gibi, ön kapıya yaklaşan polis sirenleri de duyuluyordu.

"ONLAR SİZE O AYIP KİTAPLARA BAKMAKTAN BİR ZARAR GELMEYECEĞİNİ SÖYLEYECEKLERDİR. DEVLET OKULLARINDA DUA ETMENİN YASAK OLMASININ ÖNEMİ YOK DİYECEKLERDİR. HATTA ONİKİ ABD MİLLETVEKİLİYLE İKİ SENATÖRÜN

KANITLANMIŞ HOMOSEKSÜELLİĞİNİN DE ÖNEMİ YOK DİYECEKLERDİR. ONLAR SİZE DİYECEKLER Kİ..."

Casey'in sandalyesi, odaya bakan cama doğru devrildi. Başı o tarafa dönünce bir an hepsi çocuğun acıyla yuvalarından fırlamış gözlerini görebildiler. Wolf kontrol panelinin kenarından sıçradığında başı Casey'in karnına çarpmıştı... Hemen o karına daldı. Çenesi bir makine hızıyla açılıp kapanmaya başladı.

"Vur onu, Sonny! Vur o lanet olası yaratığı!" diye böğürdü Warwick.

Sonny, "Bence bunu vurmak daha iyi," deyip Jack'e döndü. Büyük bir sonuca varmış bir adamın güveni vardı sesinde. Başını yukarı aşağı salladı, sırıtmaya başladı.

"...GÜNÜ GELİYOR, ÇOCUKLAR! YA, EVET, O GÜN BÜYÜK GÜN! O GÜN O CEHENNEMLİK KOMÜNİST HÜMANİSTLER, 0 ATEİSTLER ANLAYACAKLAR, GÖRECEKLER Kİ, KAYALAR BİLE SİPER OLAMAYACAK ONLARA! HEPSİ GÖRECEKLER... AH. EVET... HALELUYA DEYİN... HEPSİ GÖRE.." Wolf hırlıyor, yırtıyordu.

Sunlight Gardener, devlet okullarına duayı sokmamakta direnen komünist hümanist cehennemliklere ateş püskürüp duruyordu.

Dışardan siren sesleri, çarpan otomobil kapılan, birbirine, " Yavaş ol, çocuk korkuyor," diyen sesler duyulmaktaydı.

"Evet, hep senin başının altından çıktı. Sen yarattın bütün bunları." Sonny kırkbeşliği kaldırdı. Namlu Oatley tünelinin ağzı kadar kocaman göründü.

Stüdyoyla oda arasındaki cam içeriye doğru patladı. Grimsi siyah, tüylü bir şekil odaya sıçradı. Burnu camın kesmesinden ötürü hemen hemen ikiye yarılmıştı. Ayakları kan içindeydi. İnsan sesine benzeyen bir sesle bağırdı. Jack'in kafasındaki düşünce öyle güçlüydü ki, onu geriye doğru sendeletti.

SÜRÜYE ZARAR VERMEYECEKSİN!

"Wolf!" diye bağırdı Jack. "Dikkat et! Dikkat et, elinde tab..."

Sonny kırkbeşliğin tetiğini çekti. İki kere üst üste çekti. Kapalı yerde patlama kulakları sağır edici oldu. Kurşunlar Wolf'a nişanlanmamıştı. Jack'e nişanlanmıştı. Ama Wolf un vücuduna girdiler. Çünkü o anda Wolf iki çocuğun arasında, havada, sıçrar durumdaydı. Jack arkadaşının yan tarafında kurşunların çıktığı yerde iri, kanlı delikler açıldığını gördü. Kurşunların yolu sapmıştı. Wolf un kaburgaları bu arada tuzla buz olmuştu. İki kurşun da Jack'e değmedi, yalnızca bir tanesi yanağının hemen yanından geçti. "Wolf!"

Wolf'un çevik sıçraması bir garip oldu. Sağ omzu öne doğru büküldü, vücudu duvara çarptı. Kanları fışkırırken duvardan Sunlight Gardener'in çerçeveli resmi yere düştü.

Sony Singer gülerek Wolf'a döndü, onu bir daha vurdu. Tabancayı iki eliyle tutuyordu. Geri tepmenin etkisiyle omuzları sarsılmaktaydı. Durgun havada barutun dumanı uzun süre dağılmadan kaldı. Wolf dört ayak üstü doğruldu, sonra her nasılsa ayağa kalktı. Tüyler ürperten, acı dolu, yaralı bir kükreme, Sunlight Gardener'ın hoparlördeki sesini bile bastırdı. Sonny, Wolf u dördüncü kere vurdu. Bu sefer kurşun sol kolda bir delik açtı, kan ve et parçaları uçtu.

JACKY! JACKY! AH JACKY! ACIYOR; CANIM ÇOK ACIYOR... _

Jack sendeleyerek ilerledi, Gardener'ın masa saatim kaptı. El altındaki en yakın şey oydu.

"Sonny, dikkat et!" diye bağırdı Warwick. "Bak..." O anda Wolf, karnı kıpkırmızı kanlar içinde, Warwick'in üzerine atıldı. Birbirlerine sarıldılar, bir an için dans ediyormuş gibi göründüler.

"...EBEDİYEN BİR ATEŞ GÖLÜ İÇİNDE YANACAKLARDIR! ÇÜNKÜ İNCİL BİZE DİYOR Kİ..."

Jack saati Sonny'nin kafasına olanca gücüyle indirdi. O anda Sonny de dönmeye çalışıyordu. Plastik kırıldı, saatin rakamları rastgele parlayıp sönmeye başladılar.

Sonny döndü, tabancayı doğrultmaya çalıştı. Jack saati bir daha savurdu. Yatay olarak, koluna bir yay çizdirerek savurdu ve Sonny'nin ağzım buldu. Sonny'nin dudakları iğrenç bir gülümsemeyle ayrıldı. Dişleri kırılırken kötü bir çatırtı duyuldu. Parmağı tetiği tekrar çekti. Kurşun kendi iki ayağının arasına saplandı.

Sonny duvara çarptı, döndü, kanlı ağzıyla Jack'e sırıttı, tabancayı doğrultmaya çalıştı.

"Seni cehen..."

Wolf, Warwick'i fırlattı. Warwick havada rahatlıkla uçtu, tam Sonny ateş ederken Sonny'nin sırtına çarptı. Kurşun sapıttı, taperecorder'ın dönen bobinlerinden birine çarptı, onu dağıttı. Sunlight Gardener'ın haykıran sesi sustu. Hoparlörlerden dev bir uğultu gelmeye başladı.

Wolf kükreyerek, sendeleyerek Sonny Singer'in üzerine yürüdü. Sonny kırkbeşliği ona çevirdi, tetiği çekti. Kuru, güçsüz bir 'çıt' sesi duyuldu. Sonny'nin sırıtma ifadesi sarsıldı.

"Yo," dedi alçak sesle. Tetiği tekrar çekti, bir daha, bir daha denedi. Wolf onun yanma vardığında tabancayı elinden fırlattı, Gardener'in koca masasının öbür yanına kaçmaya çalıştı. Tabanca Wolf'un kafasına çarpıp sekti, Wolf son derlediği güçle masanın öbür yanındaki Sonny'ye atıldı, üzerinden uçarken oradaki her şeyi dağıttı. Sonny geriledi ama Wolf onun kolunu yakalamayı başardı.

"Hayıır"' diye bağırdı Sonny. "Yapmasan iyi olur, tekrar hücreye kapatılırsın! Burada benim sözüm geçer, ben... ben... bennnnnn...!"

Wolf, Sonny'nin kolunu büktü. Bir yırtılma sesi duyuldu. Sanki çocuğun biri bir tavuğun kızarmış budunu yerinden söküyordu. Bir anda Sonny'nin kolu Wolf'un dev pençesinde kaldı. Sony geriye doğru sendeledi. Omzundan kanlar fışkırıp duruyordu. Jack orada beyaz bir kemiğin ucunu gördü. Hemen döndü, deliler gibi kusmaya başladı.

Bir an için bütün dünya gri oldu gözünde.

19

Tekrar dönüp baktığında Wolf karmakarışık odanın orta yerinde sallanarak duruyordu. Gözleri soluk sarı bir renge dönüşmüştü. Sönmekte olan mumlar gibiydi. Yüzüne de bir şey oluyordu. Kollan, bacakları da değişmekteydi. Tekrar Wolf oluyordu. Jack bunu gördü, sonra ne anlama geldiğini anladı. Efsaneler ve destanlar, kurt adamlara yalnızca gümüş mermiler işler derken yalan söylüyorlardı. Ama bazı noktalarda, büsbütün yalan değildi söyledikleri. Wolf değişiyordu, çünkü ölmekteydi şu anda.

"Wolf, hayır!" diye bağırdı Jack. Ayağa kalkmayı başardı. Wolf a doğru yan yolu aldı, bir kan gölünde kaydı, tek diz

üstüne çöktü, tekrar ayağa kalktı. "Hayır!"

"Jacky..." Sesi peşten, genizden, hırıltı gibi çıktı... ama anlaşılabiliyordu.

Üstelik... inanılmaz bir şeydi ama... Wolf gülümsemeye çalışıyordu.

Warwick, Gardener'in kapısını açmayı başarmıştı. Geri geri merdivenlerden çıkıyordu. Gözleri fincan gibi, bakışları şok içindeydi.

"Defol!" diye bağırdı Jack ona. "Defol buradan!"

Andy Warwick korkan bir tavşan gibi kaçtı.

Enterkomdan bir ses duyuldu. Frank Williams'in sesiydi. Paraziti bastırdı. Korku dolu bir sesti ama, aşın bir heyecanla da doluydu. 'Tanrım, şuna bak! Sanki biri kıyma makinesini kapmış ve delirmiş! Birkaçınız mutfağı kontrol edin!"

"Jacky..."

Wolf devrilen bir ağaç gibi düştü.

Jack diz çöktü, onu tutup çevirdi. Wolf'un yanaklarındaki tüyler yok oluyordu. Gözleri yine elaydı. Çok yorgun görünüyordu.

"Jacky..." Wolf kanlı elini kaldırıp Jack'in yanağına dokundu. "Vurdu... mu., seni?"

"Hayır," dedi Jack. Arkadaşının elini avucuna aldı. "Hayır, Wolf, bana hiç değmedi. Hiç biri bile."

"Ben..." Wolf'un gözleri kapandı, sonra yavaşça tekrar açıldı. İnanılmaz bir tatlılıkla gülümsedi, her kelimenin üzerine basa basa konuştu. Bu sözleri mutlaka söylemek istediği belliydi. "Sürüyü... korudum."

"Evet, korudun," dedi Jack. Gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Yakıyordu yaşlar gözlerini. Wolf'un yorgun başını bağrına yaslayıp ağladı. "Elbette korudun... hem de nasıl korudun, dostum Wolf..."

"Sevgili Jacky."

"Wolf, ben üst kata çıkıyorum. Polisler var... cankurtaran..."

"Yo!" Wolf büyük bir çabayla kendini tekrar topladı. "Devam et... sen devam et.."

"Sensiz gitmem, Wolf!" Bütün ışıklar çift olmuştu gözünde. Wolf'un başını yanık elleri arasında tutuyordu. "Sensiz gitmem, ı-ıh... asla..."

"Wolf... bu dünyada yaşamak istemiyor." Parçalanmış, koca göğsüne derin bir soluk çekti, yine gülümsemeye çalıştı. "Kokuyor... çok kötü kokuyor."

"Wolf... dinle, Wolf..."

Wolf başını yavaşça salladı. Jack, arkadaşının avuçlarındaki tüylerin de yok olmaya başladığını gördü. Korkunç bir görünümdü bu.

"Seni seviyorum, Jacky."

"Ben de seni seviyorum, Wolf." dedi Jack. "Hem de nasıl!"

Wolf gülümsedi.

"Geri dönüyorum, Jacky... hissediyorum. Geri dönüyorum..."

Wolf'un elleri Jack'in avuçlarında birden maddeselliğini kaybetti.

"Wolf!" diye bağırdı Jack.

"Eve dönüyorum..."

"Wolf hayır!" Kalbinin burkulduğunu hissetti. Yarılacaktı kalbi neredeyse. Evet, kırılabilirdi demek kalpler. Bunu çok iyi hissediyordu. "Wolf geri dön, seni seviyorum!" Wolf a bir hafiflik gelmişti. Sanki püre oluyordu... bir hayal oluyordu... bir Hayal!

"...smarladık..."

Wolf soluyor, yok oluyordu. Yok oluyordu...

"Wolf!""... seviyorum, J..."

Gitmişti Wolf. Yalnızca demin yattığı yerdeki kan izi kalmıştı.

Tanrım," diye inledi Jack, "Ah, Tanrım, Tanrım!"

Kollarım bedenine sardı, inleyerek öne arkaya sallanmaya başladı.

Bölüm: 27

JACK YİNE YOLLARA DÜŞÜYOR

1

Zaman geçiyor, Jack geçen zamanın kısa mı yoksa uzun mu olduğunu bilemiyordu. Kollarıyla bedenini kucaklamış, öylece oturuyordu. Sanki deli ceketi hâlâ üzerindeymiş gibi. Bir öne, bir arkaya sallanıyor, durmadan inliyor, acaba Wolf gerçekten gitmiş olabilir mi diye kaygılanıyordu.

Gitti. Ah, evet, gitti. Bilin bakalım onu kim öldürdü? Kim öldürdü, Jack?

Bir ara parazit sesi biraz haşinleşti, onun hemen arkasından bir çatırtı oldu, seslerin hepsi birden arttı. Parazit de, üst kattaki konuşmalar da, binanın önündeki otomobil motorları da. Jack hayal meyal farkına vardı.

Devam et. Wolf sana devam et dedi.

Yapamam. Yapamam. Yorgunum, ne yapsam yanlış oluyor, insanlar öldü...

Kes artık, kendine acıyıp durma, salak! Anneni düşün, Jack.

Hayır! Yorgunum. Rahat bırak beni.

Ya Kraliçe?

Lütfen, rahat bırak beni...

Sonunda merdivenlerin üst başındaki kapının açıldığım duydu. Bu onu yerinden kaldırmaya yetti. Burada görülmek istemiyordu. Onu arka bahçede yakalasalar olurdu. Ama bu kırık dökük, kan lekeli, dumanlı odada, kendisine işkence edilen, arkadaşının öldürüldüğü bu odada ele geçmek istemiyordu.

Ne yaptığının farkına bile varmaksızın üzerinde JACK PARKER yazılı zarfı aldı. İçine baktığında gitar mızrabını, gümüş dolan, eskimiş cüzdanını, Rand McNally dünya atlasını gördü. Zarfı yana eğince bilyeyi de gördü. Hepsini sırt çantasına soktu, omzuna aldı. Kendini hipnotizma etkisinde bir çocuk gibi hissediyordu.

Merdivende tedbirli ayak sesleri.

"...nerede buranın lanet olası ışığı..."

"...garip bir koku... hayvanat bahçesi gibi..."

"...dikkat edin, çocuklar..."

Jack'in gözüne çelik dosya çekmecesi ilişti. İçinde zarflar düzenli biçimde yerleşmiş duruyordu. Her birinin arkasında İSA'NIN IŞIĞI OLACAĞIM diye yazılıydı. Onlardan da iki tanesini aldı.

Şimdi tam şu kapıdan çıkarken seni yakalarlarsa, yalnız cinayetten değil, hırsızlıktan da tutuklarlar.

Önemi yoktu. Şu anda zaten sırf hareket etmiş olmak için hareket ediyordu.

Arka bahçe bomboştu. Jack merdivenlerin en üstünde durdu, inanamayarak çevresine baktı. Ön taraftan sesler geliyor, ışıkların parlayıp söndüğü belli oluyor. Polis telsizlerinin paraziti duyuluyor, ıslıkları yayılıyordu. Ama arka bahçe bomboştu. Hiç mantık yoktu bu işte. Herhalde

kafaları fazla karışmıştı adamların. İçerde buldukları şeyler şaşkına çevirmişti onları...

Boğuk bir ses Jack'in yedi sekiz metre solundan duyuldu. 'Tanrım! İnanabiliyor musun buna?"

Jack'in başı o yana döndü. Orada demir devrinden kalma bir tabut gibi duran şey... Hücreydi. İçine bir fener tutulmuştu. Jack dışarıya uzanan pabuçları görebiliyordu. Birisi uzanmış, inceliyordu hücreyi.

Kapıya bakan seslendi. "Bu kapağın sürgüsü kırılmış, menteşeleri kopmuş. Kim yapabilir bunu? Menteşeler çelik. Ama bak... kıvrılmışlar!"

Boğuk ses tekrar konuştu. "Boş versene menteşeleri... buraya çocukları kapatmışlar, Paulie! Bence gerçekten kapatmışlar! Çocukları! Duvarlarda adları kazınmış!"

Işık hareket etti.

"İncilden de cümleler var..."

Işık tekrar kıpırdadı.

"...resimlerde var. Küçük resimler. Çöp adamlar, kadınlar... çocukların çizdiği gibi... Tanrım... Williams biliyor muydu bunu sence?"

"Herhalde," dedi Paulie. O hâlâ kıvrık menteşelerle sürgüleri incelemekteydi.

Paulie içeriye uzanıyor, arkadaşı geriliyordu. Jack hiç saklanmaksızın avlunun ortasına doğru yürüdü, onların arkasından geçti. Garajın yanından ilerleyip yolun kenarına çıktı. Buradan binanın önünde duran polis arabalarını görebiliyordu. Durmuş bakarken bir cankurtaran avaz avaz yaklaştı. Işıkları dönüyor, sireni yankılanıyordu.

"Seni çok sevdim, Wolf," diye mırıldandı Jack. Kolunu ıslak gözlerinden geçirdi. Karanlıkta yol boyunca ilerlemeye başladı. Bir mil kadar batıya gitmeden yakalarlar beni herhalde, diye düşünüyordu.

Ama üç saat geçtiğinde hâlâ yürüyordu Jack. Besbelli polislerin binadaki işleri henüz bitmemişti.

2

İlerde otoyol gözüktü. Ya ilk tepenin, ya da ikinci tepenin ardında. Turuncu far ışıklarından ve rüzgârın getirdiği motor seslerinden belliydi.

Çöp yığılı bir su başında durdu, kaynaktan fışkıran incecik suyla yüzünü, ellerini yıkadı. Su insanı felç edecek kadar soğuktu ama, ellerindeki zonklamayı bir süre için kesmeye yaradı. Eski tedbirli davranışını yavaş yavaş yeniden buluyordu.

Bir an olduğu yerde, Indiana göklerinin altında durdu, koca kamyonların sesini dinledi.

Ağaçlarda mırıldanan rüzgâr saçlarını havaya kaldırdı. Yüreği Wolf un kaybıyla ağırlaşmıştı ama, özgür olmanın zevkini o bile silemiyordu.

Bir saat kadar sonra bir kamyon yavaşladı, kenarda durmuş başparmağıyla işaret veren yorgun, solgun çocuğu aldı. Jack bindi.

"Ne tarafa, evlât?" diye sordu sürücü.

Jack hikâye anlatamayacak kadar yorgun ve üzgündü. Zaten hayal meyal hatırlıyordu o hikâyeyi de. Herhalde zamanla hatırlanın, diye düşündü.

"Batıya," dedi. "Nereye kadar gidiyorsanız."

"Eyaletin ortalarına kadar."

"Güzel," dedi Jack. Sonra hemen uyuyakaldı.

Koca kamyon buz gibi Indiana gecesinde ilerledi. Teypte Charlie Daniels çalıyordu. Batıya doğru, Illinois'e doğru farlarını kovalayıp durdular.

Bölüm: 28

JACK'İN RÜYASI

1

Tabii Wolf u he* an ruhunda taşıyordu. Wolf evine dönmüştü ama, Illinois otoyollarında ilerleyen kamyonlarda, tozlu arabalarda, Wolkswagen'lerde her an Jack'in yanındaydı. Bu gülümseyen hayalet Jack'in yüreğini deliyordu. Ara sıra Wolf'un o koca kıllı cüssesini yanıbaşında oturur, arabanın sarsıntısıyla sallanır halde görür gibi oluyordu. Sonunda özgür kalmış olan Wolf, balkabağı renkli gözlerinin içi gülerek bakıyordu ona. Jack başını çevirdiği zaman avucunda Wolf'un elini özlüyordu. Wolf'a karşı nasıl sabırsız davrandığını hatırlamak onu utandırıyor, yüzünün kızarmasına sebep oluyordu. Kaç kere Wolf'u terketmeyi düşünmüştü yollarda! Ayıp, ayıp! Wolf gerçek anlamda... Jack zorlukla buldu kelimeyi... gerçek anlamda soyluydu. Bu dünyaya hiç yakışmayan bu soylu kişi Jack'in uğrunda ölmüştü.

Sürümü korudum. Jack Sawyer artık sürü değildi. Sürümü korudum. Zaman zaman bu garip, etkileyici çocuğu arabalarına almış olan kamyon sürücüleri ve sigorta satıcıları... çocuğu üstünün başının kirine rağmen, daha önce ömürlerinde otostopçu almamış olmalarına rağmen almış olan bu insanlar, yan gözle baktıklarında çocuğun yutkunup

gözlerindeki yaşla, n geri tutmaya çabaladığını farkediyorlardı.

Illinois yollarında hızla ilerlerken Wolf un yasını tutuyordu Jack. Bu eyalete girdikten sonra otostopta sıkıntı çekmeyeceğini önceden biliyordu her nasılsa. Doğru çıkmıştı. Baş parmağını kaldırıp yaklaşan sürücünün gözlerine baktığı anda tamamdı. Hemen durup alıyordu onu. Sürücülerin çoğu hikâyeyi bile anlattırmıyorlardı. Jack yalnız yolculuk yapışını açıklamak için bir iki cümle söylüyor, bu onlara yetiyordu. "Springfield'deki bir arkadaşımı görmeye gidiyorum." "Bir arabayı oradan alıp eve götüreceğim." "Harika, harika," diyordu sürücüler. Belki de dinlemiyorlardı bile Jack'in ne dediğini. Jack anlayıp anlamadıklarının farkında bile değildi. Onun gözünün önünde, Wolf Diyar hayvanlarından kurulu sürüsünü kurtarmak için nehre atılıyor, Wolf hamburger kutusuna burnunu daldırıyor, Wolf kulübenin kapısı altından içeriye yiyecek itiyor, ses kayıt stüdyosuna camları kırarak giriyor, kurşunları yiyor, eriyip gidiyordu... Jack bu sahneleri tekrar tekrar görmek istemiyordu ama mecbur kalıyordu. Bunları görmek gözlerinin yaşlardan yanmasına yol açıyordu.

Danville'in biraz dışında, kısa boylu, ellilik, kır saçlı, ciddi ifadeli bir adam onu arabasına almıştı. Adam yirmi yıldan beri ilkokul beşinci sınıfta öğretmenlik yapıyordu. Direksiyonu kullanırken sinsi bakışlarla ikide bir yan yan Jack'e bakıyordu. "Üşümüyor musun, ahbap? O ceketten daha kalın bir şey giymen gerekirdi."

"Biraz üşüyorum galiba," dedi Jack, Sunlight Gardener herhalde blucin ceketlerin kış boyu tarlada çalışmaya yeteceğini sanıyordu. Ama artık hava iyice ürpertici olmaya başlamış, insanın teninin gözeneklerini yakıyordu.

"Arka kanepede bir kabanım var," dedi Adam. "Al onu. Yo, itiraz etmeye kalkışma. O kaban senin artık. İnan bana, ben onsuz kalınca donacak değilim."

"Ama..."

"Senin bu konuda seçme şansın yok. O artık senin palton. Giy de dene."

Jack arka kanepeye uzandı, koca kabanı çekip kucağına aldı. Önce palto ona şekilsiz, kişiliksiz göründü. Çevirmeye çalışırken üstten dikişli cebini, sonra koca düğmesini gördü. Üstüne pipo tütününün kokusu sinmişti.

"Bu eski kabanım," dedi adam. "Arabada tutuyorum, çünkü ne yapacağımı bilemiyorum... geçen yıl çocuklar bana içi kürklü bir tane aldılar, bu da senin oldu."

Jack paltoyu giydi. Blucin ceketini çıkarmadan, üstüne giydi. "Aman Tanrım," dedi. Sanki koca bir ayı kucaklamıştı onu.

"İyi," dedi adam. “Bundan böyle buz gibi rüzgâr altında, yol kenarında durduğun zaman, Oglen-Illinois'lu Myles P. Kiger'e teşekkür edebilirsin. Canını kurtardı diye. Senin o..." Myles P. Kiger bir şey daha söyleyecekmiş gibi göründü ama, kelime bir an dudaklarında duraladı. Adam hâlâ gülümsüyordu. Gülümsemesine utangaç bir hava sinmişti. Kiger başını önüne çevirdi. Sabahın gri ışığında Jack adamın yanaklarına bir kırmızılık yayıldığını gördü.

Senin (nasıl canını diyecekti?)

Yoo!

Güzel canını... sevimli, çekici, hayranlık uyandırıcı... Jack elini koca ceplere sokup paltoya daha sıkı sarındı. Myles P. Kiger gözlerini yolun ilerisinden ayırmıyordu.

"Öhöm," dedi Kiger. Karikatür romanlardaki adamlar gibi davranıyordu.

Jack, "Paltoya teşekkürler," dedi. "Gerçekten. Ne zaman giysem size minnet duyacağım."

"İyi. Bir şey değil," dedi Kiger. "Unut gitsin." Ama bir an için yüzü zavallı Donny Keegan'ın yüzüne benzemişti. "İlerde bir yer var," dedi Kiger. Sesi kesik, sahte bir sükûnetle doluydu. "Öğle yemeği yiyebiliriz istersen."

"Bende para kalmadı." Jack'in bu sözü gerçekten iki dolar otuz sent uzaktı.

"Düşünme," dedi Kiger. Sağ lambasını yakıp söndürmeye başlamıştı bile.

Tren vagonu gibi gri bir binanın önündeki otoparka saptılar. Orta kapının üzerinde neon ışık EMPIRE LOKANTASI diyordu. Kiger binanın uzun pencerelerinden birinin önünde durdu, arabadan indi. Jack bu paltonun kendisini sıcak tutacağım anlamıştı. Kollan, göğsü soğuktan korunarak yanıp sönen ışığın altındaki kapıya doğru yürüdüğü sırada Kiger'ın hâlâ arabanın yanında durmakta olduğunu farketti. Kır saçlı adam Jack'den ancak beş altı santim uzundu. Arabanın üzerinden ona bakıyordu.

"Bak," dedi Kiger...

Jack hemen, "Paltonuzu geri isterseniz hemen veririm," deyiverdi.

"Yo, artık o senin. Ama karnımın pek aç olmadığını anladım. Hemen yola devam edersem vakitten kazanırım, eve biraz daha erken varırım."

'Tabii," dedi Jack.

"Sen buradan kolaylıkla yeni bir araba bulursun. Kolaylıkla. Eminim. Çakılıp kalacağın bir yerde indirmezdim seni."

"İyi."

"Dur bir dakika," dedi adam. "Sana öğle yemeği ısmarlayacağım dedimdi, ısmarlayacağım yine de." Elini pantolonunun cebine attı, bir kâğıt para çıkarıp arabanın üzerinde Jack'e uzattı. Rüzgâr saçlarını uçuruyor, alnına yapıştırıyordu.

"Yo, sağolun," dedi Jack. "Benim bir iki dolarım var."

"Sen kendine iyi bir biftek söyle." Kiger arabanın üzerinden eğiliyor, kâğıt parayı bir can yeleği uzatır gibi uzatıyordu. Ya da bir can yeleğine uzanır gibi.

Jack isteksiz adımlarla yaklaştı, parayı Kiger'in parmaklarından aldı. On dolardı. 'Teşekkür ederim. Gerçekten."

"Bak, şu gazeteyi de alsana. Okuyacak bir şeyin olur, ha? Beklemek zorunda kalırsan falan." Kiger kapıyı açıp arabanın içine uzanmış, arka kanepedeki gazeteyi almıştı. "Ben okudum çoktan," dedi, Jack'e doğru attı.

Kaim paltonun kolları öyle boldu ki, Jack gazeteyi kollardan birinin içine kolaylıkla sokmayı başardı.

Myles P. Kiger bir an arabanın açık kapısı yanında durdu, gözlerini kısıp Jack'e baktı. "Gücenmezsen söyleyeyim, ilginç bir hayat süreceksin," dedi.

"Şimdiden yeterince ilginç." Jack doğru söylüyordu.

Salisbury bifteği beş dolar kırk sentti. Yanında patates kızartması da vardı. Jack Amerikan barın kenarına oturdu, gazeteyi açtı. Haber ikinci sayfadaydı. Bir gün önce, bir

Indiana gazetesinin baş sayfasında okumuştu Jack aynı şeyi. KORKUNÇ CİNAYETLERLE İLGİLİ TUTUKLAMALAR YAPILDI: Cayuga-Indiana Sulh Hakimi Ernest Fairchild'la polis memuru Frank B. Williams, devlet parasını suistimalden ve rüşvet kabul etmekten tutuklanmışlardı, konu Sunlight Gardener Yuvasında altı çocuğun ölü bulunmasıyla ilgiliydi. Tanınmış din adamı Robert "Sunlight" Gardener görünüşe göre polisin gelmesinden az önce kaçmıştı. Henüz tutuklanması için emir çıkarılmamış olmakla birlikte... ACABA KENDİSİ İKİNCİ BİR JAMES-JONES MUYDU? Gardener'in resmi altındaki satırda bu soru soruluyordu. Resimde Gardener en cakalı pozundaydı. İki elini göklere kaldırmış saçları kusursuz bukleler halinde dökülmekteydi, polis köpekleri tam elektrikli çitlerin kenarında bazı çocukların törensiz gömülmüş olduğu mezarları bulup ortaya çıkarmıştı. Beş ceset. Çoğu çürümüş olduğundan kimlik saptamak mümkün olamamıştı. Ama Ferd Janklow'u tanıyabileceklerdi besbelli. Annesiyle babası onu gerçek bir törenle gömebileceklerdi. Bu arada da kendi İsa sevgilerinin zeki, asi çocuklarını nasıl olup da böyle bir sona götürdüğüne şaşıp duracaklardı.

Salisbury bifteği geldiğinde tadı hem tuzlu, hem de biraz yün gibiydi ama Jack yine de her lokmasını yedi. Ekmeğini koyu sosa batırıp onu da bitirdi. Tabağında bir tek patates bırakmadı. Tam yemeğini bitirdiği sırada, başında Detroit Tiger takımının kasketiyle bir kamyon şoförü geldi. Sırtında bir parka vardı. Ağzında kocaman bir puro göze çarpıyordu. "Yolun batıyaysa götüreyim, evlât," dedi. "Ben Decatur'a gidiyorum." Böylelikle Springfield yolunun yansını bir çırpıda almış oluyordu Jack.

2

O gece, kamyoncunun tavsiye ettiği üç dolarlık bir otel odasında Jack iki belirgin rüya gördü. Ya da gördüğü birçok rüyadan ancak bu ikisini hatırladı. Belki de ikisi upuzun bir rüyanın iki bölümüydü. Jack odaya girince kapıyı kilitlemiş, köşedeki lavaboya göz atmış, sırt çantasını yastığının altına sokmuş, sonra Diyar'da ayna olan bilyeyi avuçlayıp derhal uykuya dalmıştı. Rüyası müzikli, tam bir sinema filmi gibiydi. Trompet ve saksafon sesleri iyice duyuluyordu. Richard, diye düşündü Jack mahmur mahmur. Yarın Richard Sloat'la birlikte olacağım. Sonra uykunun bilinçsizliğinde eridi.

İğrenç, dumanlar tüttüren bir arazide Wolf kendisine doğru koşuyordu. İkisini birbirinden çirkin bir dikenli tel ayırmaktaydı. Arazide derin hendekler de vardı. Wolf bunlardan birini kolaylıkla aştı, neredeyse tellere toslayacaktı.

Dikkat et, diye bağırdı Jack.

Wolf tellere düşmeden kendini toparladı. Koca pençelerinden birini sallayıp Jack'e yaralanmadığım anlatmaya çalıştı, sonra tedbirli bir adımla telleri aştı.

Jack içinde inanılmaz bir rahatlama hissetti. Wolf ölmemişti. Wolf yine bulacaktı Jack'i.

Wolf teli aştıktan sonra yine ileri doğru koşmaya başladı. İki çocuğun arasındaki arazinin boyu esrarengiz biçimde uzayıp iki katına çıktı. Hendeklerden gri dumanlar yükseliyor, yaklaşan koca cüsseyi bulanık gösteriyordu.

Jason! diye bağırdı Wolf. Jason! Jason!

Ben hâlâ buradayım, diye seslendi Jack.

Ulaşamıyorum, Jason! Wolf ulaşamıyor!

Dene sen, diye bağırdı Jack. Allah kahretsin, vazgeçme!

Wolf bitmek bilmeyen dolaşık tellerin yeni bir yığını önünde duraladı. Jack dumanların arasından onun dört ayak üstüne indiğini, ileri geri dolaştığım gördü. Tellerde bir aralık arıyordu. Bir yandan bir yana gidip geliyor, her geçen saniye biraz daha tedirginleşiyordu. Sonunda Wolf tekrar ayağa kalktı, ellerini koca tellere dayadı, itti. Wolf yapamıyor, Jason! Wolf yapamıyor!

Seni seviyorum, Wolf! diye bağırdı Jack dumanlı ovanın ötelerine.

JASON! diye haykırdı Wolf da. DİKKATLİ OL! SENİ ALMAYA GELİYORLAR! SAYILARI ÇOK!

Jack, ne kadar çok diye sormak istedi ama soramadı. Biliyordu.

O sırada, ya rüyanın niteliği değişti, ya da yeni bir rüya başladı. Kendisi yine o harab olmuş sesi kayıt stüdyosundaydı. Sunlight Yurdunda. Ortalık barut ve yanık et kokuyordu. Singer'in parçalanmış vücudu yerde yatmaktaydı. Casey'in cesedi kırık camlardan dışarı sarkıyordu. Jack yerde oturmuş, Wolf u kucağında tutuyordu. Wolf un ölmekte olduğunu bir kere daha anladı. Ama Wolf o anda Wolf değildi.

Jack kucağında Richard Sloat'un titreyen vücudunu tutuyordu. Ölmekte olan Richard'dı. O ciddi, siyah çerçeveli gözlüğün ardında Ricard'ın gözleri amaçsız, acılı bir biçimde parlıyordu. Yo, hayır, hayır, hayır, diye soludu Jack dehşet içinde. Richard'ın kolu parça parçaydı. Göğsünde bir yara vardı. Kanları gömleğini boyuyordu. Orasında burasında beyaz kemikler birer diş gibi parlamaktaydı.

"Ölmek istemiyorum," dedi Richard. Her kelime ağzından insanüstü bir çabayla çıkıyordu. Jason... yapmamalısın... yapmamalıydın...

Sen de ölüyor olamazsın, diye civardı Jack. Bir de sen...

Richard'ın üst bedeni Jack'in kollarında sarsıldı, boğazından uzun, sulu bir soluk yükseldi. Birden sakinleşen gözleri Jack'inkileri buldu. Jason! Bu çok uygun isim, leş kokan havanın içinde asılı kaldı. Beni sen öldürdün, diye soludu Richard. Gözleri bulanıp tekrar netleşti, vücudu Jack'in kollarında daha bir ağırlık kazandı. Artık hayat yoktu o vücutta. Jason DeLoessian şok dolu bakışlarım kaldırdı...

3

...ve Jack Sawyer bu Decatur otelinin soğuk, yabana yatağında kendine geldi. Pencereden vuran sarı sokak ışığında, kendi soluğunun dumanlarını gördü. Bağırmamak için ellerini birbirine kenetledi, ceviz kıracakmış gibi sıktı. Ciğerlerinden bir tutam duman daha çıktı.

Richard.

Wolf o ölü arazide koşuyor, sesleniyordu... ne diyordu? Jason.

Çocuğun yüreği yerinde sekti, bir çiti aşan yarış atı gibi tepti.

Bölüm: 29

RICHARD THAYER'DE

1

Ertesi sabah saat on birde yorgun bir Jack Sawyer, çim spor sahasının başında sırt çantasını omzundan kaydırdı. Tâ ilerde kareli ceket ve beyzbol kepi giymiş iki kişi ellerinde makinelerle binaların önündeki yola dökülmüş yaprakları temizliyorlardı. Jack'in solunda, Thayer kütüphanesinin hemen arkasında, öğretmenlerin otoparkı vardı. Okulun koca kapısından girilince araba yolu dönerek ilerliyor, patikalar sahaların arasına girip sonra bu yolla birleşiyordu. Koca okulun en etkileyici binası kütüphaneydi. Çelik ve cam karışımı bir bina.

Jack kütüphanenin bahçesine açılan ikinci kapıyı da görmüştü. O bahçe epey genişti. Arka tarafında çöplerin biriktirildiği yer vardı. Alçak bir tepeye tırmanıldığında futbol sahasına varılıyordu.

Jack önündeki çimenlik üzerinden dershane binalarının arka tarafına doğru yürümeye başladı. Öğrenciler yemekhaneye doğruldukları sırada kendisi de Richard'ın odasına varacaktı. Nelson Binası, Beşinci Kapı.

Kurumuş otlara basa basa ilerliyordu. Myles P. Kiger'in paltosuna daha sıkı sarıldı. Jack pek öğrenciye benzemiyorsa bile, palto benziyordu en azından. Thayer binasıyla, Spencer

House denilen yatakhane binası arasında yoluna devam etti. Spencer binasının pencerelerinden yemeğe hazırlanan çocukların tembel sesleri geliyordu.

2

Jack yana doğru baktı, yaşlıca bir adam heykeli gördü. Hafif kamburdu. Masa yüksekliğinde bir kaide üzerinde durmuş, elindeki kitabın kapağını inceliyordu. Ciltli, kocaman bir kitap. Elder Thayer, diye karar verdi Jack. Kolalı yaka, papyon kravat, frak ceketi... Başını elindeki kitaba eğmişti. Kitap sanki dershane binalarına doğru işaret ediyordu.

Jack çatala varınca sağa giden patikaya saptı. Birden ilerdeki üst pencerelerden bir gürültü koptu. Çocuklar tempo tutarak bağırıyor, "Etheridge! Etheridge!" gibi bir ismi tekrarlıyorlardı. Derken bağırtılar, çığlıklar koptu, eşyaların çekilmesini andırır sesler duyuldu. "Etheridge!"

Jack arkasında kalan bir kapının kapandığını duydu, başım çevirip baktı, koyu sarı saçlı, uzun boylu bir çocuğun Spencer binası merdivenlerinden aşağı koştuğunu gördü. Onu soğuktan yalnızca boynundaki uzun mavi kaşkolü koruyordu. Uzun yüzü hem yorgun, hem de küstahtı. Öfkeli bir son sınıf öğrencisi... tipik! Jack kabanının kapişonunu basma çekti, patikada yoluna devam etti.

Penceredeki ses, "Kimse kıpırdamasın!" diye bağırdı. "İlk sınıf öğrencileri, hareketsiz durun!"

Jack öteki binaya doğru ilerlemeyi sürdürdü.

"Sandalyeleri kıpırdatıyorsunuz!" diye haykırıyordu arkasından aynı ses. "Duyuyorum! KESİN!" Birden Jack

arkasındaki öfkeli son sınıf öğrencisinin kendisine seslendiğini duydu.

"HEMEN Nelson binasına git. Kim olursan ol, hemen gitmezsen seni müdüre şikâyet ederim!"

"Başüstüne," dedi Jack. Olduğu yerde döndü, çocuğun gösterdiği yönde ilerlemeye koyuldu.

"En azından yedi dakika geç kaldın!" diye bağırdı Etheridge arkasından. Jack şaşırdı, koşmaya başladı. "Koş diyorum sana!" Jack hızım arttırdı.

Yolu birden yokuş aşağı inmeye başladı. İnşallah doğru yoldayımdır, diye düşündü. Doğru yoldaydı. O sırada upuzun, siyah bir araba belirdi.

Ana kapıdan yeni girmiş, yaklaşıyordu. Jack içinden, belki de o arabadaki normal bir veli falan değildir, diye düşündü.

Siyah araba kibirli bir ağırlıkla yaklaştı.

Hayır, diye karar verdi Jack. Kuruntu yapıyorum.

Ama yine de yerine çakılmış, kıpırdayamıyordu. Araba tepenin dibine vardı, durdu, motorunu kapatmadı. Siyah bir şoför indi, arka kapıyı açtı. Yaşlı, ak saçlı bir adam çıktı. Bir yabancı. Yaşlı olduğundan zor hareket ediyordu. Sırtında siyah, kalın bir palto vardı. Gömleği kusursuz kolalı, kravatı siyahtı. Şoförüne başını salladı, ana binaya doğru yürüdü. Jack'den yana hiç bakmadı. Şoför başını kaldırıp yukarıya baktı, acaba kar yağacak mı diye düşünüyormuş gibi göründü. Jack bir adım geriledi, yaşlı adamın Thayer binasına girişini seyretti. Şoför hâlâ göklere bakıyordu. Jack patikanın içinde sanki eridi. Geriledi, binanın köşesini siper aldı, sonra geri dönüp koşmaya başladı.

* * *

Nelson binası üç katlı tuğla bir binaydı. Alt kattaki iki pencereden, bir grup son sınıf öğrencisinin kanepelere yayılmış bir şeyler okumakta olduğunu gördü. Böyle imtiyazlar yalnızca son sınıf öğrencilerine özgüydü okullarda. Bir kısmı da sehpalar üzerinde iskambil oynuyordu. Televizyon seyredenler de vardı.

Görünmeyen bir kapının kapanma sesi duyuldu, Jack ilerdeki bir kapıdan çıkan uzun boylu, sarışın son sınıf öğrencisini gördü. Etheridge. Çocuk kendi kaldığı binaya doğru ilerlemeye başladı.

Jack beş numaralı kapıya giderken rüzgâr onu neredeyse uçuracaktı. Sonunda dar tahta kapıyı buldu. O kapıdan sonra, köşeye kadar pencereler uzanıyordu.

Buranın üçüncü penceresine varınca rahatladı. Richard Sloat vardı burada. Gözlüğü kulaklarına sağlamca oturmuş, kravatının düğümü biçimli, ellerinde hafif mürekkep lekeleri... masasında oturmuş, koca bir kitabı sanki hayatı ona bağlıymış gibi okuyordu. Jack'e doğru yan dönmüştü. Jack bu fırsattan yararlanıp Richard'ın o sevgili profilini bir süre seyretti, sonra elini kaldırıp camı tıkırdattı.

Richard'ın başı kitaptan kalktı, telâşla çevresinde dolaştı. Bu ani ses onu korkutmuş, şaşırtmıştı.

"Richard," diye seslendi Jack yavaşça. Arkadaşının şaşkın suratı ona döndü. Richard öyle afallamıştı ki, sersem gibi görünüyordu tam anlamıyla.

"Pencereyi aç," dedi Jack." Dudaklarını yavaş yavaş kıpırdatıyordu, Richard'ın ne demek istediğini, duyamasa bile, anlamasını istiyordu.

Richard masasından kalktı. Şokun etkisiyle hâlâ yavaş hareket ediyordu. Jack pencereyi yukarıya iter gibi bir işaret yaptı. Richard pencereye varınca bir an pervazı tuttu. Jack'e ciddi gözlerle baktı. O kısacık, eleştirici bakışta Jack kendi kirli suratım, yıkanmamış saçlarını, ziyaret biçimindeki garipliği, daha da bir sürü şeyi bilinçlendirdi. Yine neler peşindesin sen? Sonunda Richard pencereyi açtı.

"Çoğu insanlar kapıdan gelir," dedi Richard.

Jack hemen hemen gülerek, "Harika," diye karşılık verdi. "Ben de çoğu insanlara benzediğim zaman kapıdan gelirim. Şimdi biraz geri çekil, tamam mı?"

Richard daha tam kendini toparlayamamış gibi iki adım geriledi. Jack kendini çekip pervaza tırmandı, sonra balıklama pencereden girdi. "Uff!"

"İyi, hoşgeldin," dedi Richard. "Galiba seni gördüğüme sevindim bile. Ama neredeyse öğle yemeğine gitmek zorundayım. Sen de bir duş yap. Herkes yemekhaneye inmiştir herhalde." Sustu. Ne çok konuştuğuna şaşırmış hali vardı.

Jack birden Richard'a özenle davranmak gerektiğini hissetti. "Bana da biraz yiyecek getirebilir misin?" diye sordu. "Açlıktan ölüyorum."

"Harika," dedi Richard. "Önce herkesi, bu arada babamı meraktan deliye çeviriyorsun, hiç gereği yokken kaçıyorsun, sonra buraya hırsız gibi giriyor, benden karnını doyurmak için yiyecek çalmamı istiyorsun. Tamam, tabii, yaparım. Harika."

"Konuşacak çok şeyimiz var," dedi Jack.

"Eğer," dedi Richard elleri cebinde hafif öne eğilerek. "Eğer bugün hemen New Hampshire'a dönmek üzere yola

çıkarsan, ya da babama telefon etmeme, gelip seni almasını söylememe izin verirsen, sana yiyecek getirmeye çalışırım."

"Seninle her şeyi konuşmaya hazırım, Richie. Her şeyi. Geri dönmeyi de... tabii."

Richard başını salladı. "Nerelerdeydin sen?" Kalın camlı gözlüklerin gerisinde gözleri alev alevdi. Birden gözü kırpıştı. "Hem annenle ikinizin babama davranış biçimini nasıl haklı gösterebileceksin sen? Allah kahretsin, Jack... bence gerçekten hemen New Hampshire'a dönmelisin."

"Döneceğim zaten," dedi Jack. "Sana söz veriyorum. Ama daha önce gidip bir şey almam gerek. Bir yere oturabilir miyim? Çok yorgunum da!" Richard başıyla kendi yatağını gösterdi, sonra kişiliğinin gerektirdiğini yaptı, elini yazı masasının başındaki sandalyeye doğru salladı. Orası Jack'e daha yakındı.

Holde bir kapı çarptı, birileri bağırarak Richard'ın kapısı önünden geçtiler, ayak sesleri duyuldu.

Jack, "Sunlight Yurdu haberlerini hiç okudun mu?" diye sordu. "Ben de oradaydım. İki arkadaşım öldü Sunlight Yurdu'nda. Hem, sözüme inan, Richard, ikincisi bir kurt adamdı."

Richard'ın yüzü geriliverdi. "İşte bu inanılmaz bir rastlantı, çünkü..." "Ben gerçekten Sunlight Yurdundaydım, Richard." "Anlaşılıyor," dedi Richard. "Pekâlâ, yarım saate kadar gelir, sana yiyecek getiririm. Ondan sonra da sana bitişik odada kimin kaldığım anlatmam gerek. Ama bunların hepsi Seabrook Adası masalları, öyle değil mi? Doğruyu söyle bana."

"Eh, herhalde öyle." Jack, Myles P. Kiger'in paltosunu omuzlarından kaydırdı, sandalyenin arkasına yığılmasına aldırmadı.

"Döneceğim birazdan," dedi Richard. Jack'e güvensiz bir hareketle el sallayıp kapıdan çıktı.

Jack pabuçlarını bir tekmede ayağından çıkardı, gözlerini kapadı.

3

Richard'ın Seabrook Adası masalları demesinin nedenini Jack iyi hatırlıyordu. O adaya son kere tatile gittikleri zamandan kalmaydı bu deyim.

İki aile yıllık tatillerini hemen her yıl bir arada geçirirlerdi. Tabii Phil Sawyer hayattayken. O öldükten sonraki yaz, Morgan Sloat'la Lily Sawyer bu geleneği sürdürmeyi denemişler, Seabrook Adasında (Güney Carolina açıklarında) dört kişilik yer ayırtmışlardı. Orası en mutlu yazlarını geçirdikleri yerdi. Ama bu son deneyleri pek iyi sonuç vermedi.

Çocuklar birbirinin dostluğuna ve yakınlığına alışkındılar. Seabrook adası gibi yerlere de alışkındılar. Richard Sloat'la Jack Sawyer tüm çocukluklarını böyle tatil otellerinin kumsallarında geçirmişlerdi. Ama bu sefer genel hava esrarengiz biçimde değişmişti. Hayatlarına beklenmedik bir ciddilik girmişti. Bir gariplik vardı.

Phil Sawyer'in ölümü geleceğin rengini değiştirmişti. Jack ilk defa o yaz, babasının masasına yerleşip oturmak istemediğini hissetmişti. Hayattan daha fazla şey bekliyordu. Daha fazla ne? Onu biliyordu. Bildiği pek az şeyden biri de

oydu. Bu fazlalık, her zamanki Hayal'leriyle ilgiliydi. Kendinde bunu hissettiği zaman, bir başka şeyin daha farkına varmıştı. Arkadaşı Richard hem bu "fazlalık" duygusunu hissedemiyor, hem de bunun tam tersini istiyordu. Richard daha az şey istiyordu. Saygı duyamayacağı hiçbir şeyi istemiyordu Richard.

Jack'le Richard tatil tembelliği içinde gezip dolaşıyor, çene çalıyorlardı. Pek uzaklara gitmiyorlardı aslında. Motelin arkasındaki tepede çamlık bir orman vardı. En çok o ormanın kenarına tırmanırlardı. Aşağıda motelin koca havuzu pırıl pırıl parlardı. Lily Cavanaugh Sawyer o havuz boyunca yorulup usanmadan yüzer dururdu. Masalardan birinde de Richard'ın babası otururdu. Sırtında bornozuyla orada sandviç yer, bir yandan da elindeki fişli telefonla konuşurdu.

"Böyle şeyler mi senin istediğin?" diye sordu Jack arkadaşına. Richard elindeki Thomas Edison'un Hayatı kitabını yanıbaşına bırakmıştı.

"İstediğim mi? Yani büyüyünce mi?" Richard bu sorudan pek sarsılmamıştı. "Güzel bir şey herhalde. İster miyim, istemez, miyim, onu pek bilemem."

"Sen ne istediğini biliyor musun, Richard? Hep araştırma kimyageri olacağım diyorsun. Neden diyorsun bunu? Yani... ne demek bu?"

"Araştırma kimyageri olmak istiyorum demek," diye gülümsedi Richard.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun. Araştırma kimyageri olmayı istemen neden? Zevkli bir iş olduğu için mi? Yoksa kanserin çaresini bulup milyonlarca insanı kurtarmak mı istiyorsun?"

Richard ona net bir bakışla baktı. Gözlük camları gözlerini olduğundan iri gösteriyordu. Dört aydır takmaya başlamıştı o gözlüğü. "Kanseri tedavi edebileceğimi sanmıyorum, hayır. Ama mesele orada değil. Mesele olayların nasıl oluştuğunu anlamakta. Aslında her şey bir düzene göre işliyor. Görünüşe rağmen hem de. İnsan ararsa o düzeni bulabilir."

"Düzen."

"Evet, ne gülüyorsun?"

Jack sırıttı. "Belki şimdi beni deli sanacaksın. Ben bu zengin adamların golf toplarını kovalamalarını, telefonlara haykırmalarım gülünç gösterecek bir şey bulmak istiyorum."

"O zaten garip," dedi Richard. Niyeti komiklik yapmak değildi.

"Ama sence hayatta düzenden daha fazla bir şeyler daha yok mu?" Jack, Richard'ın masum, kuşkucu suratına baktı. "Birazcık da sihir istemiyor musun, Richard?"

"Biliyor musun, bence sen aslında boşluk istiyorsun. Bir kaos," dedi Richard. Yüzü biraz kızarmıştı. "Galiba benimle alay ediyorsun. Eğer sihir istiyorsan, inandığım her şeyi mahvedersin. Sihir isteyen, gerçeği mahveder."

"Belki de gerçek tek değildir."

"Alis Harikalar Ülkesinde kitabında tek değil elbette," dedi Richard kızarak.

Çamların arasından yürüyüp uzaklaştı. Jack ilk defa olarak bu konunun arkadaşını kızdırdığını hissetti. Uzun bacakları Richard'a çabucak yetişmesini sağladı. "Seninle alay etmiyordum," dedi. "Yalnızca neden kimyagerlik istediğini merak ettim."

Richard durdu, Jack'e ciddi bakışlarla baktı.

"Böyle konularla beni deli etmekten vazgeç," dedi. "Bunlar Seabrook adası masalları. Ülkenin altı yedi aklı başında adamından biri olmak zaten zor. Bir de en iyi dostumun fıttırmasını istemem."

Ondan sonra Richard Sloat ne zaman Jack'de hayalcilik belirtileri görse, "Seabrook Adası Masalları" deme huyunu edinmişti.

4

Richard yemekhaneden dönene kadar Jack duşunu yapmış, ıslak saçları başına yapışarak masadaki kitapları gözden geçirmeye başlamıştı. Richard elinde yağlı bir kâğıt peçete içinde bol yiyecekle kapıdan girdiğinde, Jack içinden, acaba hangi kitaptan söz etsem konuşmaya daha iyi başlamış olurum, diye karar vermeye çalışıyordu.

"Neydi yemek?" diye sordu Jack.

"Şansın varmış. Galeta ununda kızarmış tavuk. Buranın mutfağında pişirilen yemekler arasında, ölen hayvana acımaksızın yiyebileceğin tek yemek." Yağlı peçeteyi Jack'e uzattı. Dört piliç parçasından inanılmaz güzellikte ve yoğunlukta kokular yükseliyordu. Jack hemen yumuldu.

"Ne zamandan beri domuzlar gibi yiyorsun sen?" Richard yatağın kenarına oturmuş, gözlüğünü burnunun üzerinde yukarıya doğru itiyordu.

Tüvit ceketinin içine kahverengi V yaka kazak giymiş, kazağı pantolonunun içine sokmuştu.

Jack içinden, acaba kazağının eteklerini bile pantolonunun içine sokacak kadar düzenli birine insan Diyar konusunda nasıl lâf anlatır, diye merak etti.

"En son dün öğlende yemek yedim. Biraz acıktım, Richard," diye açıkladı. "Bana piliç getirdiğin için teşekkür ederim. Harika bir şey. Ömrümde yediğim en güzel piliç. Sen kusursuz bir insansın. Okuldan kovulmayı göze aldın bu uğurda."

"Sana şaka geliyor, değil mi?" Richard kazağını çekiştirip kaşlarını çattı. "Eğer biri gelir de seni burada bulursa beni herhalde gerçekten kovarlar. Bu yüzden şakayı kes. Seni nasıl New Hampshire'a göndereceğimizi konuşalım."

Bir anlık sessizlik oldu. Jack'dan meraklı bir bakış, Richard'dan ciddi bir bakış.

Sonunda Jack, "Biliyorum, ne yapmakta olduğumu anlatmamı istiyorsun, Richard," dedi ağzında lokmasıyla. "Ama inan bana, kolay bir şey değil bu istediğin."

Richard, "Değişmişsin, biliyor musun," dedi. "Biraz daha... büyümüş görünüyorsun. Ama hepsi bu kadar değil. Çok değişmişsin."

"Değişti mi biliyorum. Sen de Eylülden beri benimle birlikte olsan, sen de değişirdin." Jack gülümsedi, Richard'ın çatık kaşlarına, cici çocuk kılığına baktı, ona asla babasının nasıl biri olduğunu anlatamayacağına karar verdi. Yapamazdı bunu. Olaylar anlatırsa anlatsın. Ama Jack'de öyle cellât daman yoktu.

Arkadaşı, Jack'a kaşlarını çatmaya devam ediyordu. Besbelli hikâyenin başlamasını bekliyordu.

Jack bu mantıklı dostunu inanılmaza inandırmaya kalkışmadan önce bir dakika daha kazanmak amacıyla sordu. "Bitişik odadaki çocuk okuldan mı ayrılıyor? Bavullarını kapının dışına koymuştu."

"Evet, O konu çok ilginç," dedi Richard. "Yani senin sözlerine göre ilginç. Çocuk gidiyor. Hattâ gitti bile. Biri gelip eşyalarını alacak herhalde. Bu söyleyeceklerimden kim bilir nasıl anlamlar çıkaracaksın ama, o çocuk Reuel Gardener'di. Kaçtığım iddia ettiğin o yurdu yöneten papazın oğlu." Richard, Jack'in birdenbire bir öksürük nöbetine tutulmasına aldırış etmedi. "Birçok bakımdan Reuel normal bir arkadaş sayılmazdı doğrusu. Kimse onun gidişine üzülecek değildir sanırım. Babasının yönettiği yerde çocukların öldüğü yolunda haberler duyulmaya başladığı sırada ona bir telgraf geldi, Thayer'den ayrılması istendi."

Jack boğazına kaçıp kendisini boğmaya çalışan piliç lokmasını çıkarmayı başarmıştı. "Sunlight Gardener'in oğlu mu? Onun bir oğlu mu vardı? Burada mıydı?"

"Dönem başında gelmişti," dedi Richard sakin sakin. "Sana bunu anlatmaya çalışıyordum."

Thayer Okulu birden Jack'in gözüne Richard'ın asla anlayamayacağı kadar tehlikeli görünmeye başlamıştı. "Nasıl bir çocuktu"

"Sadistin biri," dedi Jack. "Bazen odasından gerçekten garip sesler gelirdi. Bir keresinde şu arkadaki çöp varilinde ölü bir kedi gördüm, gözleri de, kulakları da yoktu. Çocuğa baktığın anda, tam kedilere işkence edecek biri, diye düşünürsün zaten. Eski İngiliz tütünleri gibi kokardı." Richard bir an sessiz kaldı, zamanı ayarlardı, sonra sordu. "Sen gerçekten Sunlight Yurdunda miydin?"

"Otuz gün boyunca. Cehennemdi. Ya da cehennemin bitişik komşusuydu." Jack soluk aldı, Richard'ın çatık,, ama hiç değilse yan inanmış suratına baktı. "Bunu anlamak sana zor gelecek, Richard, farkındayım. Ama yanımdaki arkadaşım

kurt adamdı. Beni kurtarmak uğruna ölmeseydi şu anda da yanımda olacaktı."

"Bir kurt adam. Avuçlarında kıllarla. Her dolunayda değişe değişe." Richard gülen gözlerle çevresine bakındı.

Jack onun bakışlarının kendisine dönmesini bekledi. "Ne yaptığımı bilmek istiyor musun? Neden ülkeyi bir başından bir başına otostopla dolaşmaya kalktığımı öğrenmek istiyor musun?" "Anlatmazsan avazım çıktığı kadar bağıracağım," dedi Richard. "Ben annemin hayatını kurtarmaya çalışıyorum." Ağzından çıkan bu cümle ona göre çok açık seçik bir anlam taşıyordu.

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye patladı Richard. "Annen herhalde kanser. Babamın sana durmadan anlatmaya çalıştığı gibi, onun doktorlara, bilime ihtiyacı var... sen ise kalkıp yollara düşüyorsun! Anneni neyin yardımıyla kurtaracaksın, Jack? Sihir yardımıyla mı?"

Jack'in gözleri yanmaya başladı. "Doğru bildin, Richard, dostum." Kolunu kaldırdı, ceketin dirseğini nemli gözlerine bastırdı.

"Hey, sakin ol, hey, bana bak..." Richard onun kolunu telâşla çekti.

"Ağlama, Jack, ne olursun. Biliyorum, korkunç bir şey. Niyetim asla seni... yani... işte..." Richard sessizce yaklaşmış, Jack'in omzunu okşuyordu.

"Bir şeyim yok," dedi Jack. Kolunu indirdi. "Bu çılgın bir hayal değil, Richard. Sana nasıl görünürse görünsün, değil." Doğrulup dikleşti. "Babam bana Gezgin Jack derdi. Arcadia Plajındaki bir ihtiyar da öyle diyordu bana." Jack içinden, inşallah Richard'ın acıma duygularının aradaki kapıları açtığı

konusunda yanılmıyorumdur, diye düşünüyordu. Arkadaşının yüzüne baktığı anda yanılmadığını anladı. Richard kaygılı, şefkatli görünüyordu.

Jack hikâyesine başladı.

5

Çevrelerinde Nelson Binası yaşamı devam ediyordu. Her yatılı okul gibi hem sakin, hem gürültülüydü. Arada bağırtılar, gülme sesleri duyuluyordu. Kapının önünden gelip geçen ayak sesleri işitiliyor, ama hiçbiri durmuyordu. Üst kattaki odadan hem adımlar, hem müzik sesi duyulmaktaydı. Jack sonunda çalınan Mavi Sihir şarkısını tanıdı. Richard'a Hayaller'i anlatmaya başladı. Hayaller'den Speedy Parker'e geçti. Yerde, kumlarda döne döne açılan bacadan kendisine seslenen sesi anlattı. Sonra Richard'a Speedy'nin sihirli iksirini nasıl alıp Diyar'a geçiş yaptığını tarif etti.

"Ama bence verdiği şey ucuz bir şaraptı," dedi Jack. "Daha sonra, iksir bittikten sonra, geçiş için ona ihtiyacım olmadığını anladım. Kendi kendime de yapabiliyordum."

"Pekâlâ," dedi Richard ifadesiz bir sesle.

Jack Diyar'ın nasıl bir yer olduğunu Richard'a anlatmaya uğraştı. Hayvanların çektiği arabalan, yaz pavyonunun görünümünü, oradaki zamansızlığı ve garip niteliği. Sonra, Yüzbaşı Farren'i anlattı, ölmekte olan Kraliçeyi anlattı, oradan da konu İkizlilere geldi. Osmond. Tüm İşçiler köyündeki o sahne. Dış Bölge yolu, yani Batı Yolu, Richard'a yanında taşıdığı o kutsal şeyleri gösterdi. Gitar mızrabını ve parayı. Richard onları alıp parmakları arasında çevirdi, bir şey söylemeksizin geri uzattı. Jack bundan sonra Oatley’de

geçirdiği o feci zamanı yeniden yaşadı. Richard, arkadaşının Oatley serüvenini sessizce, ama gözlerini iri iri açarak dinledi.

Jack, Lewisbury konaklama yerindeki tuvalet faslım anlatırken Morgan Sloat'la Orris'li Morgan'ı hikâyeden ustaca çıkardı.

Sonra Wolf un ilk gördüğü zamanki halini tarif etmeye koyuldu. O güleç yüzü, o giydiği tulumu... gözlerine yine yaşlar yükseliyordu. Wolf'u otomobillere bindirirken neler çektiğini anlattığı sırada ağlaması Richard'ı gerçekten şaşırttı. Jack o sırada hissettiği sabırsızlığı ve tahammülsüzlüğü suçluluk duyarak anlatıyordu. Bir ara, artık ağlamamaya karar verdi, uzun süre de sözünü tutmayı başardı. Wolf un ilk değişmesini boğazı sıkışmadan dile getirebildi. Ondan sonra yine duygulandı. Öfkeyle hikâyesine devam etti, Ferd Janklow'a kadar geldi, o sıra gözleri yine yanmaya başladı.

Richard uzun süre hiçbir şey söylemedi. Ayağa kalktı, çekmeceden bir temiz mendil alıp getirdi. Jack burnunu gürültüyle sildi. "İşte olanlar bunlar," dedi Jack. "Çoğu bu yani." "Sen neler okuyorsun? Ne filmler gördün?"

"Allah belânı versin," dedi Jack. O da kalktı, sırt çantasını almak üzere ilerledi. Ama Richard uzanıp onu kolundan yakaladı, çekti. "Uydurdun demiyorum. Bence hiçbirini uydurmuş değilsin." "Öyle mi?"

"Evet. Aslında ne düşündüğümü tam bilmiyorum. Ama bana bilerek ve isteyerek yalan söylediğin kanısında değilim." Eli yanına sarktı. "Sunlight Yurdundaydın, ona inanıyorum. Ona kesin inanıyorum. Wolf adlı bir arkadaşın vardı, orada öldü, ona da inanıyorum. Üzgünüm ama, bu Diyar dediğin yeri ciddiye alamıyorum. Arkadaşının kurt adam olduğunu da kabul edemiyorum."

"Yani beni deli sanıyorsun," dedi Jack.

"Bence başın dertte. Durumun kötü. Ama babama telefon etmeyeceğim. Seni de buradan kovmayacağım. Bu gece burada, şu yatakta yatmak zorundasın. Bay Haywood'un yatak kontrolü yapmaya geldiğini duyarsak, yatağın altına saklanırsın."

Richard'a genel müdür gibi bir hava gelmişti. Ellerini kalçalarına dayadı, odayı eleştirici bakışlarla süzdü. "Biraz dinlenmen gerek. Eminim ki sorunun büyük nedeni oradan kaynaklanıyordur. O korkunç yerde ölesiye çalıştırmışlar seni. Zihnin çarpılmış. Şimdi dinlenmeye ihtiyacın var." "Evet, var," dedi Jack.

Richard gözlerini tavana devirdi. "Benim birazdan basket çalışmasına gitmem gerek ama sen burada saklanabilirsin. Daha sonra yemekhaneden sana yiyecek de getiririm. Önemli olan, dinlenmeye ihtiyacın olması. Bir de, eve dönmeye ihtiyacın var."

"New Hampshire ev değil," dedi Jack.

Bölüm: 30

THAYER GARİPLEŞİYOR

1

Jack pencereden paltolarına sımsıkı sarınmış, binalar arasında gidip gelen çocukları görebiliyordu. Etheridge de geçti. Kaşkolü arkasında dalgalanarak kayboldu.

Richard yatağın yanındaki dar dolaptan bir tüvit ceket çıkardı. "Ne söylesen New Hampshire'e dönmen gerektiği konusundaki fikrimi değiştirmem," dedi. "Benim şimdi baskete gitmem gerek. Gitmezsem Koç Frazer döndüğünde bana on ceza turu koşturur. Bugün onun yerine başka bir koç çalıştıracak bizi. Frazer kaçanın canına okurum dedi. Sen buradan temiz giyecek ister misin? Bir gömleğim var, sana uyar... babam New York'tan yollamıştı. Brooks Brothers yanlış numara yollamış."

"Görelim," dedi Jack. Sırtındakiler kesinlikle berbat durumdaydı. Kirden öyle katılaşmışlardı ki, Jack kendini domuz ahırında yaşayan, herkesin horladığı bir yaratık gibi hissediyordu. Richard ona naylon kılıfının içinde bir beyaz gömlek uzattı. "Harika, sağol," dedi Jack. Gömleği torbadan çıkardı, toplu iğnelerini ayıklamaya koyuldu. Üstüne olacaktı gömlek.

"Bir de ceket var, onu da deneyebilirsin," dedi Richard. "Dolapta en son yerde asılı, bleyzer. Prova et, olur mu?

Kravatlarımdan da birini al bari. Biri gelirse, St. Louis Gündüzlü okulundan Gazete Mübadelesi için geldim, dersin. Yılda iki üç kere öyle bir şey yapılıyor. Bizim çocuklar oraya gidiyor, onlarınkiler buraya geliyor, birbirimizin gazetesini çıkarıyoruz." Kapıya yürüdü. "Yemekten önce uğrar, nasılsın diye bakarım."

Ceket cebine iki tükenmez takılmıştı. Ayrıca ceketinin her düğmesi de ilikliydi.

Birkaç dakika içinde Nelson Binası son derece sakin bir yer oldu. Jack, Richard'ın penceresinden baktığında, kütüphane binasının pencerelerinde masalarda oturmuş çocukları görebiliyordu. Patikalarda ve bahçenin geri kalan kısmında kimse yoktu. Israrlı bir zil çalıp duruyor, dördüncü dersin başlayacağım duyuruyordu. Jack gerindi ve esnedi. İçine bir güvenlik duygusu döndü... bir okuldu bu çevresindeki. Ziller çalıyor, derslere giriliyor, basket antrenmanları yapılıyordu. Belki burada bir gün daha kalabilirdi. Belki holdeki paralı telefonların birinden annesini bile arayabilirdi. Uyku açığını kapayabileceği kesin gibiydi.

Dolaba yürüdü, bleyzeri buldu. Kolundaki etiket hâlâ çıkarılmamıştı. Sloat bunu da New York’tan yollamıştı oğluna. Ama Richard hiç giymemişti. Gömlek gibi, ceket de bir beden küçüktü Jack'e. Omuzları pek geriliyordu. Ama kesimi rahat olduğundan, kollarının ucundan gömleğin manşeti ancak bir santim çıkıyor, iyi duruyordu.

Jack bir de kravat çıkardı. Kırmızı beyaz çizgili, üzerinde mavi çapalar. Takıp bağladı, aynada kendine baktı, yüksek sesle güldü. Sonunda başarmıştı. Nefis yeni bleyzer, şık kravat, kar gibi gömlek, altta da buruşuk blucin. Evet, tam bir lise öğrencisiydi.

2

Richard bu arada herhalde John McPhee ve Lewis Thomas hayranı olmuştu. Jack raflara bakıp bir kitap seçmeye çalıştı. Panda'nın Başparmağı'nı adından ötürü beğendi, alıp yatağa uzandı.

Richard basket antrenmanından bir türlü dönmek bilmiyordu. Jack odada dolaştı. Richard'ın neden bu kadar geç kaldığını anlayamıyor, aklına peşpeşe felâket ihtimalleri gelip duruyordu.

Jack beşinci ya da altına kere saatine baktığı sırada, bahçede artık hiç öğrenci göremediğini farketti.

Richard'ın başına gelen her neyse, bütün okulun başına gelmişti herhalde.

Vakit akşama yaklaştı. Richard ölmüş müydü yoksa! Belki de tüm Thayer Okulu halkı ölmüştü. Ölümcül hastalığı getiren de kendisiydi. Richard'ın getirdiği piliç dışında bütün gün bir şey yememişti ama karnı aç değildi: Sefil durumda oturuyordu Jack. Nereye gitse hep felâket mi götürecekti?

3

Derken koridorda bir kere daha ayak sesleri duyuldu.

Jack üst kattan kontrbas müziğinin güm gümünü belli belirsiz duydu, plak olduğunu anladı. Ayak sesleri kapının dışında durdu, Jack hızla kapıya doğruldu.

Eşikte Richard duruyordu. Mısır püskülü saçlı iki çocuk geçerken odaya baktılar, sonra ilerlediler. Müzik koridora daha çok geliyordu.

"Neredeydin bütün öğleden sonra?" diye sordu Jack.

Richard, "Biraz garipti doğrusu," dedi. "Öğleden sonraki dersleri iptal ettiler. Bay Duffrey çocukların dolaplarına bile gitmelerine izin vermedi. Hepimiz basket antrenmanına götürüldük. Antrenman daha bile garip oldu."

"Bay Dufrey kim?"

Richard onun anlamamasına şaşıyormuş gibi baktı. "Bay Dufrey mi kim? Bay Dufrey Müdür. Bu okul hakkında hiç mi bir şey bilmiyorsun sen?"

"Hayır ama yavaş yavaş öğreniyorum. Antrenmanın nesi garipti?" "Hani sana Koç Frazer'in bir arkadaşı gelecek demiştim ya! Hani kaçanı cezalandırırım demişti. Biz de Al Maguire tipi yaman bir basketçi bekliyorduk. Thayer Okulunun atletik faaliyetleri pek parlak değildir. Bu yeni gelen özel bir şey olmalı, diyorduk."

"Dur, ben tahmin edeyim. Adam spor konusunda hiçbir şey bilmiyordu."

Richard şaşkınlıkla çenesini kaldırdı. "Evet, evet, bilmiyordu." Jack'e düşünceli gözlerle baktı. "Ağzında her an sigara vardı. Saçları uzun ve yağlıydı. Koç'a falan benzer yeri yoktu. Koçların selâm bile vermeyeceği bir tipti. Gözleri de bir tuhaftı. Bahse girerim esrar da çekiyordur." Richard kazağını çekiştirdi. "Basketten hiç anlamıyordu gibi geldi bana. Bizi çalıştırmadı bile. Isınmadan sonra biz genellikle markaj çalışırız. Bu sefer rastgele koşup potaya basket attık durduk. O da bize bağırdı habire. Gülüyordu. Sanki çocukların basket oynaması ömründe gördüğü en garip şeydi. Sporu komik bulan bir koç gördün mü sen ömründe? Isınma süresi bile garipti. Bize, sınav yapın diyor, kendisi sigarasını tüttürüyordu. Ne sayı sayıyor, ne tempo veriyor... herkes

kendi kendine yapıyordu. Sonra, haydi biraz koşun, dedi. Gerçekten deli gibi bir adamdı. Yarın Koç Frazer'e şikâyet etsem iyi olacak."

"Ben olsam ne ona, ne de müdüre şikâyet ederdim," dedi Jack.

Richard, "Ha, anlıyorum," diye karşı çıktı. "Bay Duffrey de onlardan biri, değil mi? Diyar'dan gelme biri."

"Ya da onlar hesabına çalışıyor," dedi Jack.

"Her şeye böyle kulp takılabilir, anlamıyor musun sen? Ne terslik olsa böyle diyebilirsin. Fazla kolay... bu yolla her şeyi açıklarsın. Delilik böyle olur işte. Gerçek olmayan bağlantılar kurarsın kafanda."

"Ve gerçekte var olmayan şeyleri görürsün."

Richard omuzlarını kaldırdı ama suratında sefil bir ifade vardı. "Kendin söyledin," dedi.

Jack, "Bir dakika," dedi ona. "Sana Angola'daki binaların yıkılmasını anlatmıştım, hatırlıyorsun, değil mi?"

"Yağmur Kuşu Kulesi."

"Yaman belleğin var. Sanıyorum o kaza benim suçumdu."

"Jack, sen gerçekten..."

"Deliyim, biliyorum. Bak, içeri geçip akşam haberlerini seyretsek beni kimse ele verir mi dersin?"

"Sanmam. Çocukların çoğu ders çalışıyorlardır şu sıra zaten."

Çünkü burada neler olup bittiğini bilmiyorlar, diye düşündü Jack. Ama söylemedi. Cici küçük yangınlar, sevimli depremcikler... birilerinin gelmekte olduğunun işaretleri... beni almaya... bizi almaya...

"Benim biraz değişikliğe ihtiyacım var, ahbap," dedi Jack. Richard'ın peşinden yeşil badanalı koridora çıktı.

Bölüm: 31

THAYER CEHENNEME DÖNÜYOR

1

Değişikliği ilk Jack farketti ve ne olduğunu anladı. Daha önce de olmuştu. Richard odaya dönmeden. Jack artık sezmeyi öğrenmişti.

Üst kattan gelen Mavi Sihir müziği susmuştu. Büyük salondaki televizyonda ne haberler, ne de video filmi vardı. Televizyon uyku halindeydi.

Richard, Jack'a döndü, konuşmak üzere ağzını açtı.

İlk konuşan Jack oldu. "Hoşlanmadım, ahbap," dedi. "Yerli tamtamları susmuş. Her taraf fazla sessiz."

"Haha..." Richard'ın sesi aşın ince çıkmıştı.

"Richard, sana bir şey sorabilir miyim?"

Tabu, sor."

"Korkuyor musun?"

Richard'ın yüzü, en çok istediği şeyin 'Hayır, ne münasebet' diyebilmek olduğunu gösteriyordu. Hayır, Nelson Binası akşamları bu saatte hep böyle olur, diyebilmek istiyordu. Ama ne yazık ki Richard yalan söylemeyi beceremezdi. Sevgili Richard... Jack içinden bir sevgi dalgasının kabardığını duydu.

"Evet," dedi Richard. "Biraz korkuyorum." "Bir şey daha sorabilir miyim?" "Herhalde."

"Neden ikimiz de fısıltıyla konuşuyoruz?" Richard ona uzun uzun baktı, bir şey söylemedi. Sonra tekrar yeşil koridora saptı, yürümeye başladı.

Odaların kapıları ya aralık, ya da ardına kadar açıktı. Jack 4 numaralı odadan tanıdık bir koku duydu, kapıyı parmaklarıyla itti. "Hangisi keş bunların?" diye sordu. "Ne?" Richard sarsılmıştı. Jack sesli sesli kokladı. "Gel sen de kokla!" Richard odaya uzanıp baktı. Çalışma lambalarının ikisi de yanıktı. Bir masada tarih kitabı açık duruyor, ötekinde Kimya kitabı hazır bekliyordu. Duvarlara posterler yapıştırılmıştı. Costa del Sol, Frodo ve Sam, Eddie Van Helen. Kimya kitabının üzerine bırakılmış kulaklıktan pek hafif bir müzik sesi gelmekteydi.

"Eğer yatağın altına arkadaş sakladığın için kovulabiliyorsan, esrar içeni rahat kovarlar, değil mi?" diye sordu Jack.

'Tabii kovarlar," dedi Richard. Tablada duran esrarlı sigaraya şok içinde bakıyordu. Jack ona parmakları arasındaki yanıkları gösterdiği zaman bile bu kadar şoka kapılmamıştı. "Nelson binası boş," dedi Jack. "Gülünç olma!" Richard'ın sesi sertti.

"Boş ama." Jack eliyle koridoru gösterdi. "Bir biz ikimiz kaldık. Otuz çocuğu sessiz boşaltmak da kolay iş değildir. Çocuklar çıkmadı. Kayboldu."

"Diyar'a gittiler demek istiyorsun herhalde."

"Bilemem," dedi Jack. "Belki hâlâ buradalardır. Ama biraz farklı düzeydelerdir. Belki de oradalardır. Belki Cleveland'a

gitmişlerdir. Ama bizim bulunduğumuz bu yerde değiller."

"Kapat o kapıyı," dedi Richard birden. Jack yeterince hızlı hareket edemeyince kendisi uzanıp kapattı.

"O yanan sigarayı söndürmeyecekmiş..."

"Elimi bile sürmem," dedi Richard. "Onları şikâyet etmem gerek. Bay Haywood'a."

"Yapar mısın bunu?" Jack hayranlıkla soruyordu. Richard bozuldu. "Yo... herhalde yapamam," dedi. "Ama hoşlanmıyorum."

"Düzene mi aykırı?" diye "sordu Jack.

"Öyle." Richard'ın gözleri gözlük camlarının gerisinden meydan okuyordu. Tekrar koridorda yürümeye başladı. "Buralarda neler oluyor, anlamak istiyorum," dedi. "Hem inan bana, anlayacağım da."

Jack içinden, bu belki sağlığa esrardan bile zararlıdır. Richie, diye düşündü, sonra arkadaşının peşinden yürüdü.

2

Holde durmuş dışarı bakıyorlardı. Richard çimenlik meydanı gösterdi. Günün son ışıkları altında Jack bir grup çocuğun Elder Thayer heykeli altında toplanmış durmakta olduklarını gördü.

"Sigara içiyorlar!" diye bağırdı Richard öfkeyle. "Çimenin ortasında sigara içiyorlar."

Jack birden deminki odadaki esrar kokusunu düşündü. "İçiyorlar, evet," dedi Richard'a. "Hem sigara makinesinden çıkma sigara da değil!"

Richard parmak eklemleriyle cama öfkeli öfkeli vurdu. Jack onun garip şekilde boşalmış yatakhaneyi unutuverdiğini görüyordu. Deri ceketli, sigara tiryakisi yedek koç da unutulmuştu. Jack'in deliliği bile unutulmuştu. Richard'ın yüzündeki ifade bir tek şey söylemekteydi: Bu çocukların böyle okulun kurucusunun heykeli dibinde sigara içmesi, dünyanın düz olduğunu söylemek kadar, asal sayıların kalansız bölünebileceğini söylemek kadar saçma!

"Richard," dedi. "O çocuklar Thayer okulundan değil, değil mi?" "Sen tam delirmişsin, Jack. Bunlar son sınıf. Hepsini tanıyorum. O komik deri külahı giymiş olanı Norrington. Yeşil pantolonlusu Buckley. Garson da orada... Littlefield de... kaşkollusu Etheridge," diye bitirdi sözlerini.

"Onun Etheridge olduğundan emin misin?"

"Elbette eminim!" diye bağırdı Richard. Birden döndü, pencerenin camım yukarıya itti, soğuğa doğru sarktı.

Jack onu geri çekti. "Richard, lütfen, beni dinle..."

Richard dinlemek istemiyordu. Dönüp tekrar sarktı pencereden.

"Hey!"

Yo, dikkatlerini çekme, Richard, Tanrı aşkına...

"Hey, çocuklar! Etheridge! Norrington! Littlefield! Neler oluyor orada?"

Gülüşmeler ve konuşmalar birden kesildi. Etheridge'in kaşkolünü takmış olan çocuk döndü, Richard'a baktı. Onları görebilmek için başını hafifçe kaldırmıştı. Kütüphanenin ışığıyla batan güneşin son ışıkları yüzüne düştü. Richard'ın eli ağzına doğru uçtu.

Çocuğun yüzünün sağ tarafı Etheridge'e biraz benziyordu... daha yaşlıydı... uslu çocukların gitmediği nice yerde bulunmuş bir Etheridge'di. Yüzünün öbür yanı bir yaralar topluluğuydu. Alnındaki kraterin altından hilâl gibi bir göz bakıyordu. Ağzının köşesinden bir tek diş dışarıya uzanmıştı.

İkizlisi, diye düşündü Jack kesin biçimde. Bu Etheridge'in ikizlisi. Hepsi mi ikizli bunların? Littlefield'in ikizlisi, Norrington'un ikizlisi, Buckley'in ikizlisi falan....? Ama bu olamaz... yoksa olabilir mi?

"Sloat!" diye bağırdı Etheridge-yaratık. Nelson Binasına doğru iki adım attı. Işıklar yüzünün yaralı tarafını aydınlattı.

"Kapa pencereyi," diye fısıldadı Richard. "Kapa pencereyi. Yanılmışım. Etheridge'e çok benziyor ama o değil. Belki ağabeyi. Belki biri ağabeyinin suratına asit atmıştır. O da delirmiştir öyle olunca. Ama Etheridge değil, kapa pencereyi Jack, hemen kapa..."

Aşağıda Etheridge-yaratık onlara bir adım daha yaklaştı, sırıttı. Dili iğrenç şekilde uzundu. Ağzından sarktı.

"Sloat!" diye bağırdı tekrar. "Bize yolcunu ver!"

Jack'le Richard yerlerinden sıçrayıp birbirlerine baktılar.

Geceyi bir uluma sesi yırttı... gece olmuştu, evet. Son ışıklar bitmişti.

Richard, Jack'a baktı, Jack bir an arkadaşının gözlerinde gerçek bir nefret gördü. Babasının gözleri. Buraya neden geldin, Jack? Hu? Neden beni bulaştırdın bu pisliğe? Neden bu saçma Seabrook Adası masallarını getirdin başıma?

"Gitmemi ister misin?" diye sordu Jack yavaşça.

Bir an Richard'ın gözlerinden öfke kıvılcımları tutuştu, sonra yine eski iyiliği geri döndü.

"Hayır," dedi, elini dalgın bir hareketle saçlarından geçirdi. "Hayır, hiçbir yere gidecek değilsin. Etrafta... etrafta vahşi köpekler var. Vahşi köpekler, Jack. Thayer bahçesinde! Gördün mü sen onları?"

"Evet, gördüm, Richie," dedi Jack yavaşça. Richard saçlarını elleriyle düzelteyim derken bozdu. Jack'in kusursuz arkadaşı biraz derbeder görünmeye başlıyordu.

"Boynton'a telefon etmeli. Güvenliğe. Onu yapmalı," dedi Richard. "Ya Boynton'a, ya kent polisine, ya da…"

Çayırın karşı tarafındaki ağaçlardan bir uluma sesi yükseldi. Hemen hemen insan sesine benzer bir uluma. Richard o tarafa baktı. Dudakları titriyordu. Hasta gibiydi. Yalvaran gözlerini Jack'e çevirdi.

"Pencereyi kapa, olmaz mı, Jack? Ateşim var galiba. Sanıyorum soğuk almışım."

"Herhalde, Richard," dedi Jack. Pencereyi indirdi, uluma sesini kesmeye çalıştı.

Bölüm: 32

"YOLCUNU DIŞARI YOLLA!"

1

"Yardım et şuna, Richard," diye soludu Jack.

"Çekmeceli dolabı kıpırdatmak istemiyorum. Jack," Richard'ın sesi çocuksu ve inatçıydı. Gözlerinin altındaki mor halkalar demin salonda olduğundan daha belirginleşmişti şimdi. "Yeri orası değil onun."

Dışardaki bahçede ulumalar yine yükseldi.

Yatak kapının önüne çekilmişti. Richard'ın odasındaki tüm eşyalar yer değiştirmiş durumdaydı. Richard durmuş, çevresindeki bu düzensizliğe gözlerini kırpıştırarak bakıyordu. Yatağa yürüyüp battaniyeleri aldı, birini hiç konuşmadan Jack'e uzattı, ötekini yere serdi. Bozuk paralarıyla cüzdanını cebinden çıkardı, düzgün biçimde masanın üzerine koydu, sonra battaniyeye uzandı, yanlarını kaldırıp bedenine sardı. Gözlükleri hâlâ gözünde, yüzü sessiz bir mutsuzluğu yansıtıyordu.

Dışardaki sessizlik yoğun ve rüya gibiydi. Yalnızca ara sıra uzaklardan yükselen uluma sesleri vardı. Nelson Binası da esrarengiz biçimde sessizdi.

"Dışarda olanlar hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Richard. "Öyle kalsın istiyorum!"

"Peki Richard, onu konuşmayız," dedi Jack.

"İyi geceler, Jack."

"İyi geceler, Richard." "?

Richard ona müphem, çok yorgun bir gülümseme yöneltti. Ama o gülümsemede yine de Jack'in yüreğini hem ısıtacak, hem burkacak kadar sıcaklık vardı. Richard, "Bunların hepsini sabaha konuşuruz," dedi. "O zaman daha anlamlı ve mantıklı gelir, eminim. Ateşin de düşer herhalde o zamana kadar."

Sonra yan dönüp gözlerini kapadı. Beş dakika sonra, sert yerde yatmasına rağmen derin bir uykuya dalmıştı.

Jack uzun süre oturdu, dışardaki karanlığa baktı. Bazen Springfield caddesinden geçen arabaların ışıklarını görüyordu ama bazen de ışıklar ve arabalar bile yok oluyor, sanki Thayer okulu gerçeğin dışına kayıp orada tek başına duruyormuş gibi yalnız kalıyordu.

Rüzgâr hızlanmaktaydı. Jack bahçedeki ağaçların son donmuş yapraklarının kıpırdarken çıkardığı çıtırtıyı duyuyordu. Dallar birbirine vurdukça kemik gibi sesler çıkarıyordu. Binaların arasında uğulduyordu buz gibi rüzgâr.

2

"Geliyor," dedi Jack gergin bir sesle. Aradan bir saate yakın süre geçmişti. "Etheridge'in ikizlisi."

"Kim oo?"

"Boş ver," dedi Jack. "Sen uyu. Görmek istemezsin."

Ama Richard doğruluyordu. Gözleri binaya doğru yürüyen gölgeye ilişmeden önce bahçeye doğru baktı. Sanki bir şoka

uğradı, bir korkuya kapıldı.

Karşı binayı saran sarmaşıklar daha bu sabah yapraksız, pek açık yeşilken şimdi çirkin bir hal almıştı. Parlak bir sarı renge dönüşmüştü. "Sloat! Yolcunu bize ver!"

Birden Richard her şeyden çok uyumayı istedi. Bu grip geçene kadar uyuyacaktı aralıksız. Uyandığında hastalığının grip olduğuna karar vermişti. Soğuk algınlığı falan değil, resmen gripti. Ondan görüyordu bu iğrenç hayalleri. Açık pencerede durmasaydı keşke. Ya da daha önce Jack'i pencereden içeri almasaydı keşke. Richard bunu düşündüğü için bir anda pişman oldu, derin bir utanç duydu.

3

Jack yan gözle Richard'a baktı. O solgun ten, o dışarı uğramış gözler, Richard'ın gittikçe sapıttığını anlatıyordu.

Pencerenin dışındaki yaratık kısa boyluydu. Buzlu çimenlerin üzerinde dururken uzun, kıvrık parmaklı elleri tâ dizlerinin hizasına kadar geliyordu. Üzerinde ordu malı bir parka vardı. Sol göğüs cebine keçe kalemle Etheridge diye yazmıştı. Ceketin fermuarı çekilmemişti. Önü açık duruyordu. İçinden yırtık, buruşuk bir gömlek görünmekteydi. Bir yanında kan veya kusmuk lekesine benzer bir leke vardı. Buruşuk lacivert kravatına E markası işlenmişti. Kravata iki diken, kravat iğnesi gibi takılmış duruyordu.

Bu yeni Etheridge'in yüzünün yalnızca yansı işlev görüyordu. Saçlarında kirler vardı.

"Sloat! Yolcunu bize ver!"

Jack, Etheridge'in manyak ikizlisine tekrar baktı, gözleri takıldı. Yaratağın gözleri yuvalarında titredi. Diyapozon gibi

titriyordu bebekleri. Jack bakışlarını kaçırmak için çaba harcamak zorunda kaldı.

"Richard," diye inledi Jack. "Gözlerine bakma."

Richard cevap vermedi. Garip bir ilgiyle Etheridge'in sırıtan kopyasına bakıyordu.

Jack korktu, arkadaşını omzuyla dürttü.

"Ah," dedi Richard. Birden Jack'in eline sarıldı. Kendi alnına götürdü. "Sıcak mıyım?" diye sordu.

Jack elini Richard'ın alnından çekti. Alnı biraz ılıktı ama, o kadar.

"Epey sıcak," diye yalan söyledi.

"Biliyordum." Richard rahatlamıştı. "Birazdan revire gideceğim, Jack. Sanırım bana bir antibiyotik gerek."

"Onu bize ver, Sloat!"

"Çekmeceli dolabı pencerenin önüne çekelim," dedi Jack.

"Sen tehlikede değilsin, Sloat!" diye seslendi Etheridge. Güven vermek istercesine sırıtıyordu. Yani yüzünün sağı öyle sırıtıyordu. Solu aynı ölü bakışla bakmaktaydı.

Etheridge'e nasıl bu kadar çok benzeyebilir?" diye sordu Richard garip bir sükunetle "Sesi camdan nasıl bu kadar net duyulabilir? Yüzünde ne var?" Son soruyu sorarken sesi tizleşmiş, deminki telâşına tekrar ulaşmıştı. O son soru şu anda en önemli soru gibi geliyordu Richard Sloat'a. "Etheridge'in kravatını nereden bulmuş Jack?"

"Bilmiyorum," dedi Jack. İçinden, şu anda kesinlikle Seabrook adasındayız, Richie, diye düşündü. Bu iş seni kusturana kadar sürecek.

"Ver onu bize, Sloat, yoksa gelir alırız!"

Etheridge yaratık yamyam gibi sırıtıp tek uzun dişini gösterdi.

"Yolcunu dışarı yolla, Sloat, o ölmüş zaten. O ölmüş! Eğer yollamazsan yakında kokusunu duyacaksın!"

Jack, "Yardım et de dolabı çekeyim," diye tısladı.

"Evet," dedi Richard. "Evet, peki. Onu çekelim, sonra ben yatıyorum. Belki birazdan revire giderim. Ne dersin, Jack? Ne dersin? İyi bir plan mı?" Yüzü Jack'e evet desin diye yalvarıyordu.

"Bakarız," dedi Jack. "Sırayla, önce dolap. Belki taş atarlar."

4

Az sonra Richard yine uyumuş, uykusunda mırıldanmaya başlamıştı. Bu da yeterince kötüydü ama, gözlerinden yaşlar akmaya başlayınca iş daha beter oldu.

"Onu feda edemem," diye inliyordu Richard. Beş yaşındakilerin şaşkın sesiyle konuşuyordu. Jack ona baktı. Teni buz gibi kesildi. "Onu feda edemem, babamı istiyorum, lütfen biri babam nerede söylesin, daha şimdi dolaba girdi ama dolapta yok, babamı istiyorum, o bana ne yapacağımı söyler, lütfen..."

Koca bir taş camı kırıp odaya daldı, Jack avazı çıktığı kadar bağırdı.

Taş, dolabın arkasına çarptı. Dolabı tam pencerenin önüne çekmişlerdi çünkü. Birkaç kırık cam etrafa saçıldı, sağa ve sola düştü, daha da parçalandı.

"Yolcunu bize ver, Sloat!"

"Yapamam," diye kıvrandı Richard battaniyenin altında.

"Ver onu bize!" Gülen, uluyan bir ses yükseldi dışardan. "Onu Seabrook Adasına geri götüreceğiz, Richard! Seabrook Adasına... yeri orası!"

Bir taş daha. Jack içgüdüsel bir hareketle başını eğdi. Bu taş da dolabın arkasına çarptı. Köpekler uluyor, havlıyor, hırlıyordu.

"Seabrook Adası olmaz!" diye mırıldandı Richard rüyasında. "Babam nerede? Dolaptan çıkmasını istiyorum! Lütfen, lütfen, Seabrook Adası olmaz, o masallar olmaz. LÜTFEN..."

Jack dizüstü çöktü, Richard'ı elinden geldiği kadar hızla sarstı, uyanmasını söyledi, bu bir rüya, dedi, uyan Tanrı aşkına, uyan, dedi.

"Lütfen-lütfen-lütfen." Boğuk, insan sesine benzemeyen bir koro yükseldi dışarda. Doktor Moreau'nun adasından geliyordu sanki sesler.

"Uuuu-yanuuuu-yan-uuuu-yan!" diye ikinci bir koro karşılık verdi.

Köpekler havladı.

Taşlar tekrar uçtu, pencerenin canımın birazını daha kırdı, dolabın arkasına çarptı, dolabı sarstı.

"BABAM DOLAPTA!" diye bağırdı Richard. "BABA, ÇIK ORDAN, LÜTFEN ÇIK, KORKUYORUM!"

"Lüüüt-feeeen-lüüüt-feeen-lüüüüt-feeen!"

"Uuuuu-yaaaan-uuuuu-yaaaan-uuuu-yaaaan!"

Richard'ın elleri havada savruluyordu.

Taşlar uçup dolaba çarpıyordu. Yakında büyük bir taş gelecek, ucuz mobilyayı ya parçalayacak, ya da üstlerine devirecekti.

Dışardakiler gülüyor, bağırıyor, iğrenç şarkılarına devam ediyorlardı. Köpekler kalabalıklaşmıştı. Onlar da hırlayıp havlıyordu.

"BABAAAAAAA...!" Richard tüyler ürperten tiz bir çığlık attı.

Jack onun yanağına bir tokat savurdu.

Richard'ın gözleri açılıverdi. Bir an Jack'e hiç tanımayan korkunç bakışlarla baktı. Sanki gördüğü rüya aklını başından almış gibiydi. Sonra upuzun, titrek bir soluk çekti, içini çeker gibi saldı.

"Kâbus," dedi. "Ateşten herhalde. Korkunç. Ama neydi, tam hatırlamıyorum!" Bunu pek acele eklemişti. Jack'in böyle bir soru soracağından korkunç olmalıydı.

"Richard, bu odadan çıksak iyi olur bence," dedi Jack.

"Bu oda...?" Richard, Jack'e onu deli sanıyormuş gibi baktı. "Bunu yapamam, Jack. Ateşim çok yüksek. En azından kırk olmalı, belki kırk bir, kırk iki... Ben asla..."

"Richard, ateşin bir derece ya yükselmiştir, ya da yükselmemiştir bile," dedi Jack sakin sakin. "O kadar bile olduğunu sanmıyorum..."

"Yanıyorum ben," diye itiraz etti Richard.

'Taş atıyorlar, Richard."

"Hayaller taş atamaz, Jack." Sanki bir ruh hastasına basit ama önemli bir gerçeği*açıklıyordu. "Bunlar hepsi Seabrook Adası masalı. Bu yalnızca..."

Pencereye bir avuç taş daha çarptı.

"Yolcunu dışarı yolla, Sloat!"

"Gel, Richard," dedi Jack. Arkadaşım omuzlarından tutup ayağa kaldırdı, kapıya yürütüp koridora çıkardı. Çok acıyordu Richard'a. Belki Wolf a acıdığı kadar değil ama... yakındı.

"Yo... hastayım... ateşim... yapamam..."

Arkalarında dolaba bir avuç iri taş daha çarptı.

Richard bir çığlık attı, boğulmak üzere olan bir çocuk gibi Jack'e sarıldı.

Dışardan vahşi, çığlıklı gülme sesleri duyuldu. Köpekler uludu, birbiriyle boğuştu.

Jack, Richard'ın yüzünün daha da beyazlaştığını gördü. Çocuk ayakları üzerinde sallanıyordu. Jack atıldı ama Richard'ı yakalayacak kadar çabuk davranamadı... Richard bir anda Reuel Gardener'in odasının açık duran kapısından içeri devrildi.

5

Basit bir baygınlıktı. Jack baş parmağıyla işaret parmağı arasındaki bağlantı noktasını çimdikleyince Richard hemen ayıldı. Dışarda olup bitenler hakkında konuşmuyordu. Jack'in neden söz ettiğini anlamamazlıktan geliyordu.

Koridorda tedbirli adımlarla merdivenlere doğru ilerlediler. Büyük salona vardıklarında Jack başını içeri uzatıp bir ıslık çaldı. "Richard, şuraya bak!"

Richard isteksizce baktı. Salon altüst durumdaydı. Sandalyeler devrilmiş, koltukların yastıkları bıçaklarla yarılıp içleri açılmıştı. Elder Thayer'in duvarda asılı duran yağlı boya

portresinin suratı kazınmış, birisi kalemle adamın beyaz saçları arasına bir çift boynuz çizmiş, bir başkası burnunun altına bir bıyık eklemiş, bir üçüncüsü de bacaklarının arasına kaba bir phallus kondurmuştu. Kupa dolabının camı da bin parça halinde yerde yatıyordu.

Jack arkadaşının yüzündeki o sarhoş gibi, inanmaz korku ifadesinden pek hoşlanmadı. Richard için tanıdığı, sevdiği Thayer okulunun böyle değişmesindense, koridorda cinlerin cirit atması, canavarların mekik dokuması bile bir bakıma daha kolay kabul edilecek şeylerdi. Thayer Okulunu Richard belli ki soylu ve iyi bir yer diye kabul ediyordu. Hiçbir şeyin değerinin kalmadığı saçma bir dünyada, sağlam bir kaleydi Richard'a göre orası. Dolaba giren babalar bile çıkmayabiliyordu bu dünyada.

"Kim yapmış bunu?" diye sordu Richard öfkeyle. "Manyaklar yapmış!" Bu cevabı kendi kendine vermişti. "Öyle olmalı." Jack'e baktı. Yüzüne bir kuşku ifadesi bulut gibi yerleşti. "Belki Kolombiya'lılardır," dedi birden. "Belki Kolombiyalılardır. Bu bir uyuşturucu savaşıyla ilgilidir belki, Jack. Bu aklına gelmiş miydi?"

Jack'in içinden bir kahkaha patlatmak geldi. İşte bu ancak Richard Sloat'un aklına gelebilecek bir açıklamaydı. Kolombiyalılar. Kokain savaşı onları Illinois'un Springfield kentindeki Thayer okuluna getirmiş, sevgili dostum Watson... Bu sorunun çözüm şansı yüzde yedi buçuk.

"Her şey mümkün herhalde," dedi Jack. "Biz üst kata bir bakalım."

"Ne diye, Tanrı aşkına?"

"Şey... belki birini buluruz orada." Aslında Jack buna kendi de inanmıyordu ama, söyleyebileceği bir sözdü en azından.

"Belki orada saklanan biri vardır. Bizim gibi normal biri."

Richard, Jack'e baktı, salondaki döküntüye bir kere daha baktı, yüzüne o acı ifadesi tekrar geldi. Sanki demek istiyordu ki, ben bu sahneye daha fazla bakmak istemiyorum ama nedense yalnız buna bakmak geliyor içimden. Bir sorgu bu. Limon dilimini ısırmak gibi, kara tahtayı tırnağımla çizmek gibi, çatak fayansa sürtmek istemek gibi bir sorgu.

"Ülkede uyuşturucu bol," dedi Richard konferans verir gibi. "Geçende bir dergide o konuda bir yazı okudum, Jack. Belki dışardaki o tipler keştir! Belki hepsi..."

"Yürü, Richard," dedi Jack alçak sesle.

"Merdivenleri çıkabilir miyim, bilemiyorum." Richard o zayıf itirazlarından vazgeçmiyordu. "Belki çıkamayacak kadar ateşliyimdir."

"Eh, iyi bir Thayer öğrencisine yakışır biçimde çaba göstersen," dedi Jack. Onu merdivenlere doğru yürüttü.

6

İkinci kat sahanlığına vardıklarında, sanki dışarda birkaç düzine değil de, yüzlerce kişilik bir kalabalık varmış gibi sesler duyulmaya başlamıştı. Kilisenin çanları delice sesler çıkararak çalıyordu.

Bu çan sesleri başıboş köpeklerin bahçede deli gibi koşmasına yol açtı. Birbirlerine saldırıyor, çimenler üzerinde yuvarlanıyordu köpekler. Çimenler çok bozulmuş, yer yer kelleşmiş, renkleri atmıştı. Jack pencereden bakarken bir köpek oradaki ağaca doğru saldırdı, bir başkası Elder Thayer'in heykelinin üzerine atıldı. Köpeğin dişleri kapanırken tunç heykelden kanlar akmaya başladı.

Jack içi bulanarak başını çevirdi. "Haydi, gel, Richard," dedi.

Richard itiraz etmeden yürüdü.

7

İkinci katta tüm mobilyalar devrilmiş, pencere camları kırılmış, yerlerde taşlar yatıyor, plaklar sağa sola uçmuş, rastgele duruyordu. Elbiseler de her tarafa saçılmıştı.

Üçüncü katta hava buhar dolu, dumanlıydı. Tropik iklim gibi de sıcak bir nem vardı. "Duşlar" diye yazılı kapıya yaklaştıklarında içerden korkunç bir sıcaklık hissettiler. Sauna gibi. "Burada kal," dedi Jack. "Beni bekle."

'Tabii, Jack." Richard'ın sesi sakindi. Duşlardan akan suya rağmen duyabilecek kadar bir sesi ancak çıkarıyordu. Gözlük camları buğulanmıştı. Silmek için bir çaba göstermiyordu.

Jack kapıyı itip içeriye girdi. İçerde sıcaklık yapış yapış ve yoğundu. Üstü başı bir anda terden ve nemden sırılsıklam oldu. Fayans duvarlar suyun sesini yankılayıp uğulduyordu. Duşların yirmisi de açıktı. Hepsinin suyu, orta yerde yığılı spor kıyafetlerine doğru çevrilmişti. Sular o giysilerden yavaşça akıyor, yerde gölleniyordu. Jack pabuçlarını çıkardı, kenardan dolaştı. Duşların dibinden gidiyor, ıslanmamaya, haşlanmamaya çalışıyordu. Bu muslukları kim açtıysa, soğuk suyu açma zahmetine katlanmamıştı besbelli. Jack hepsini birer birer kapattı. Aslında bunu yapması için bir neden yoktu. Hiçbir neden yoktu. Vakit kaybettiği için kendi kendini azarlıyordu bir yandan. Buradan kurtulmak için bir yol arıyor, düşünüyor olması gerekirdi. Nelson Binasından ve Thayer Okulu bahçesinden bir an önce, balta kafalarına inmeden kurtulmaları şarttı.

Evet, bir nedeni yoktu. Belki de kaostan düzen yaratmak ihtiyacını duyan tek kişi Richard değildi.

Tekrar koridora çıktığında Richard'ı bulamadı.

"Richard?" Yüreğinin göğsünü parçalamak istercesine çarptığını duydu.

Cevap gelmedi. "Richard!"

Havada kolonya kokuları vardı. Bol miktarda.

"Richard, ne cehennemdesin!"

Richard'ın eli Jack'in omzuna dokundu, Jack bir çığlık attı.

8

Daha sonra Richard ona, "Niye öyle bağırdın, anlayamıyorum," dedi. "Bendim alt tarafı."

"Sinirlerim bozuk da ondan," diye açıkladı Jack.

Üçüncü katta, Albert Humbert diye kafiyeli adı olan bir çocuğun odasında oturmaktaydılar. Richard o çocuğa Göbek Albert diye isim takmış olduklarını anlatıyordu. Okulun en şişko çocuğuydu. Jack buna inanıyordu. Odanın içi şaşılacak kadar bol yiyecekle doluydu. Çikolatalar, gofretler, fındık fıstık, şekerler... Çocuğun en korkulu hayali belli ki basket takımından atılmak ya da sınavda çakmak değil, gece uyandığında mısır patlağı veya akide şekeri bulamamaktı. Yiyeceklerin çoğu sağa sola atılmıştı. Bazı kavanozlar kırılmış, içindekiler dökülmüştü. Dolabın üst katında kavanoz kavanoz yenileri duruyordu. Birinin üzerindeki kartta, "Annenden mutlu doğum günü dilekleriyle, sevgili oğlum..." diye yazılıydı.

Demek bazı seven anneler şeker yolluyor, bazı seven babalar da Brooks Brothers'dan bleyzer ceketler yolluyor, diye düşündü Jack. Bunların arasında bir fark var mı, yok mu, onu da Jason bilir ancak.

Göbek Albert'in odasında, kendilerine çılgın bir ziyafet çekecek kadar yiyecek buldular. Dilim dilim salamlar, sirkeli yağda kızartılmış patates cipsleri, bir paket bisküvi... Jack, Albert'in koltuğunu koridordan bulup getirmiş, pencerenin önüne koymuş, oturuyordu.. Richard, Albert'in yatağına yerleşmişti.

"Evet, kesinlikle sinirlisin," dedi Richard. Jack ona bir bisküvi daha ikram ettiğinde başım iki yana salladı. "Paranoid gibisin. Son iki ayı yollarda geçirdiğin için olmalı. Eve, annenin yanına dönünce bir şeyin kalmaz, Jack."

Jack boşalan bisküvi kutusunu elinden fırlatarak, "Richard," dedi. "Numarayı bırakalım. Dışarda, okulun bahçesinde neler olduğunu görebiliyor musun?"

Richard dudaklarını yaladı. "Onu sana açıklamıştım," dedi. "Ateşim var benim. Büyük ihtimalle bunların hiçbiri olmuyordur aslında. Düzen yine yerindedir. Benim zihnim eğip büküyor durumu. O bir ihtimal. İkinci ihtimal de... şey... uyuşturucu satıcıları..."

Richard, Albert'in yatağı üzerinde Öne eğildi.

"Sen uyuşturucu falan kullanmayı denemedin, değil mi, Jack? Yollardayken?"

Zeki bakışlar parıldıyordu Richard'ın gözlerinde. İşte bu da bir ihtimal, diyordu aklından. Bu da deliliğin bir yolu. Jack belki çılgın bir uyuşturucu oyununa karışmıştır. Bu insanlar onu izlemek için doluşmuştur buraya.

"Hayır," dedi Jack yorgun bir sesle. "Ben seni hep gerçekçiliğin simgesi sayardım, Richard. Kendi beynini dolayları saptırmak için kullanacağın hiç aklıma gelmezdi."

"Jack... bu kelime oyunu... kendin de bal gibi farkındasın."

"Springfield-İllinois'da uyuşturucu savaşları, ha?" dedi Jack. "Seabrook Adası masalı anlatan hangimiz şimdi?"

Tam o anda Albert Humbert'in penceresinden içeri iri bir taş uçtu, pencerenin camım parçalayıp yerlere saçtı.

Bölüm: 33

RICHARD KARANLIKTA

1

Richard bağırdı, kolunu yüzüne siper etti. Camlar her yana uçuyordu.

"Yolla onu dışarı, Sloat!"

Jack ayağa kalktı. İçini donuk bir öfke doldurmuştu.

Richard onun koluna sarıldı. "Jack, hayır! Uzak dur o pencereden!"

"Allah kahretsin!" diye hırladı Jack. "Benden yenilecek bir pizzaymışım gibi söz edilmesinden bıktım usandım."

Etheridge-yaratık bahçe yolunun ortasında durmuştu. Çimenleri ayıran kaldırımdan onlara bakıyordu.

"Defol oradan!" diye bağırdı Jack ona. Beynine birden bir ilham dolmuştu. Bir an kararsızlık geçirdi, sonra tekrar haykırdı. "Sana oradan defolmanı emrediyorum! Annem Kraliçe adına emrediyorum! Hepinize!"

Etheridge-yaratık suratına kırbaç yemiş gibi irkildi, sonra şaşkınlığı geçti ve sırıttı. "O öldü, Sawyer!" diye seslendi. Ama Jack'in gözleri daha bir keskinleşmişti son serüvenlerinden bu yana. Yaratığın suratındaki sahte zaferin altındaki tedirginlik duygusunu sezebiliyordu. "Kraliçe Laura

öldü, senin annen de öldü. New Hampshire'de... Öldü ve kokuştu bile..."

"Defol!" diye bağırdı Jack. Etheridge-yaratığın yine büzüldüğünü gördü.

Richard da Jack'in yanına, pencerenin önüne gelmişti. "Neye bağırışıyorsunuz ikiniz?" diye sordu. Aşağıdaki sırıtan yaratığa bakıp duruyordu. "Etheridge nereden biliyor senin annenin New Hampshire'de olduğunu?"

"Sloat!" diye bağırdı yaratık. "Kravatın nerede?"

Richard'ın suratına suçlu bir ifade gelip yerleşti, eli gömleğinin açık yakasına uçtu.

"Bu seferlik bağışlarız... yolcunu bize yollarsan, Sloat!" diye haykırdı yaratık. "Onu yollarsan her şey eski haline döner! Bunu istersin, değil mi?"

Richard başım evet anlamında sallaya sallaya yaratığa bakıyordu. Jack onun başını sallamakta olduğundan emindi. Bakmadığı halde. Richard'ın yüzünde sefil bir ifade vardı. Gözleri akamayan yaşlarla parıldıyordu. Her şeyin eski haline dönmesini o kadar çok istiyordu ki!

"Bu okulu sevmiyor musun, Sloat?" diye bağırdı yaratık yukarıya.

"Evet," diye kekeledi Richard. Hıçkırığını yutmaya çalıştı. "Evet, tabii seviyorum!"

"Bu okulu sevmeyen serserilere ne yaparız, biliyorsun, değil mi? Ver onu bize! Her şey sanki o buraya hiç gelmemiş gibi olsun!"

Richard yavaşça döndü, Jack'e korkunç boş gözlerle baktı.

"Sen karar ver, Richie," dedi Jack yumuşak bir sesle.

"Üstünde uyuşturucu taşıyor, Richard," diye seslendi yaratık. "Dört beş çeşit! Kokain, esrar, melek tozu! Batıya yolculuğunun parasını çıkarmak için hepsini satıyor! Sana geldiği zaman sırtında olan o güzel paltoyu nereden aldı sanıyorsun?"

"Uyuşturucu!" diye mırıldandı Richard ürperip rahatlayarak. "Biliyordum."

"Ama buna inanmıyorsun," dedi Jack. "Senin okulunu değiştiren şey uyuşturucu değil, Richard. Hele şu köpekler..."

"Onu dışarı yolla Sİ..." Etheridge-yaratığın sesi hafifliyor, uzaklaşıyordu.

İki çocuk tekrar aşağıya baktıklarında onu göremediler. Jack yavaşça, "Baban nereye gitmişti dersin?" diye sordu. "Dolaptan çıkmadığı zaman nereye gitmişti sence, Richard?"

Richard dönüp ona baktı. Her zaman sakin, zeki ve rahat olan yüzü sanki parça parça oluyormuş gibi sefildi. Göğsü inip kalkmaya başladı, birden Jack'in kollarına yığıldı, panik içinde ona sarıldı. "Anneme dokundu!" diye bağırdı Jack'e. Tüm vücudu titriyordu. Neredeyse çökecekti. "Bana dokundu, bana dokundu oradaki bir şey bana dokundu ve NE OLDUĞUNU DA BİLEMİYORUM!"

2

Richard yanan alnını Jack'in omzuna dayayıp yıllardır içinde tuttuğu hikâyeyi nihayet ağzından çıkardı. Sözler biçimi bozulmuş mermiler gibi, külçeler halinde çıkıyordu ağzından. Jack onu dinlerken kendi babasının nasıl garaja girip, kaybolduğunu, iki saat sonra nasıl ilerdeki köşeyi dönüp geldiğini hatırladı. O olay da yeterince kötüydü ama

Richard'ın başına gelen bin beterdi. Richard'ın ille gerçek diye tutturup ona demir pençeyle sarılması da bu olayla açıklanmış oluyordu. Gerçek, bütün gerçek ve yalnızca gerçek deyip duruyordu Richard. Her tür hayali, hattâ kurgu bilimi bile istemeyişi de açıklanmış oluyordu. Jack okuldan da hatırlardı. Richard gibi tipler ne Heinlein'a, ne Asimov'a, ne Arthur C. Clarke'a ne de Larry Niven'e yüz verirlerdi. Onun yerine kosinüsleri, logaritmaları tıksırana kadar yutmaya hazırdılar. Richard ise hepsinden beterdi. Onun hayal nefreti o kadar derindi ki, ödev olarak okunması gerekmiyorsa eline roman aldığı görülmemişti. Çocukken özeti çıkacak kitapları Jack'e seçtirir, ne olduklarına aldırmaz, eline alınca pilav yiyormuş gibi çiğner, yutardı. Jack için Richard'ın beğeneceği bir hikâye bulmak iddia haline gelmişti. Onu oyalayacak, ilgilendirecek, ayaklarını yerden kesecek bir şey... Jack'e öyle olurdu bazen iyi bir roman okuduğunda. Romanların iyileri hemen hemen Hayaller kadar iyi olurdu ona göre. Diyar'ın bir açıdan görünümünü anlatır gibi olurdu her biri. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın Richard'ın içinde bir kıvılcım tutuşturamamıştı. İster Al Midilli olsun, ister Şeytan, ister Ben Bir Efsaneyim... Richard'ın tepkisi hep aynıydı. Kaşlarını çatar, dikkatle okur, sonunda da çatık kaşlı, dikkatli bir kitap ödevi yazardı. Ödev ya 5-6 gibi bir not alır, ya da İngilizce öğretmeni o gün pek cömert bir günündeyse belki 7 alırdı. Richard'ın teşekküre geçme onurunu ara sıra kaçırmasının sorumlusu hep bu beşlerle altılardı.

Jack, William Golding'in "Sinekler Tanrısı"nı bitirdiğinde vücudunu ateşler basıyor, ürperiyordu. Bir yandan hayranlık duyuyor, bir yandan korkuyordu. Güzel kitaplar bittiğinde hep duyduğu duyguyu duyuyordu yine... keşke bitmese, diyordu. Keşke devam etse... tıpkı hayat gibi... Ama hayat o güzel

romanlardan o kadar daha, sıkıcı, o kadar daha amaçsızdı ki! Richard'ın o sıra bir kitap ödevi hazırlaması gerektiğini bildiği için ona vermişti Sineklerin Tanrısı'nı. Bu kayıp çocukların vahşiliğe dönüş hikâyesinin Richard'ı sarsacağından emindi. Ama Richard o kitabı da diğer kitaplar gibi lap lap okumuş, sonra da otopsi yapar gibi bir ödev daha hazırlamıştı. Neyin var senin? diye patlamıştı Jack o zaman. Güzel bir hikâye neden ulaşamıyor sana, Richard? Richard ona şaşkın şaşkın bakmış, Jack'in öfkesini bir türlü anlayamamıştı. Sonunda, eh, uydurma hikâyenin iyisi olmaz, öyle değil mi? deyivermişti.

O gün Jack iyice şaşalamıştı Richard'ın her tür hayal ürününü reddetmesine. Ama şimdi biraz daha iyi anlıyordu. Anlamak istediğinden de daha iyi belki. Herhalde Richard'a bir kitabın kapağım açmak, o dolabın kapağını açmak gibi geliyordu. Belki her renkli kitap kapağı ona canından bezdiği o sabahı hatırlatıyordu.

3

Richard babasını öndeki büyük yatak odasının bölme şeklinde ayrılmış dolabına girerken görmüştü. Babası kapıyı da ardından kapatmıştı. Richard beş... belki altı yaşındaydı. Yedi olmadığı kesindi. Beş dakika beklemiş, sonra on dakika beklemiş, babası dolaptan hâlâ çıkmayınca biraz korkmaya başlamıştı. Seslenmişti ona. Babası cevap vermeyince dolaba yaklaşıp yaklaşıp tekrar seslenmiş, aradan on beş dakika geçip babasından hâlâ ses soluk gelmeyince Richard dolabın kapısını açıp içeriye yürümüştü. İçerisi mağara gibi karanlıktı.

Ve bir şey olmuştu o anda.

Kaim tüvit ceketleri, pamuklu gömlekleri, ipekleri ite ite ilerlerken dolabın o tozlu, güve kokusunun yerine bir başka koku gelmeye başlamıştı. Sıcak, ateşli bir koku. Richard önünü görmeden ilerlemeyi sürdürmüştü. Babasının adını haykırıyor, dolabın dibinde yangın çıktığım, babasının yanmakta olduğunu düşünüyordu. Koku yangın kokuşuydu çünkü. Birden bastığı tahtaların ayağının altında yok olduğunu hissetmişti. Toprağa basmaktaydı. Garip kara sinekler uçuyordu çevresinde. Pabuçlarının üzerine konuyordu o sinekler. Gözleri de duyargalarının uçundaydı. Baba! diye bağırıyordu Richard. Ceketlerle takım elbiseler de gitmişti. Ama ayaklarının altında bembeyaz karlar yoktu. Kapkara, kirli bir toprak vardı. Leş kokan bir toprak. Herhalde bu iğrenç sinekler o topraktan çıkıyordu. Richard'ın çığlıklarına başka çığlıklar cevap veriyordu. Çığlıklar ve delice kahkahalar. Çevresinde dumanlar dolanıyordu. Richard dönüp sendeleyerek geldiği tarafa ilerlemeye başlamıştı. Körler gibi ellerini öne uzatıyordu. Ceketleri arıyor, o toz kokusunu, o güve kokusunu arıyordu. Birden bileğine bir el sarılmıştı.

Baba? diye sormuştu Richard. Başım eğip baktığında bileğine sarılan elin insan eli olmayıp kabuklu, yeşil bir kol olduğunu görmüştü. O yeşil kol, bir başka uzun hortuma bağlıydı. Hortumun ucu karanlıkta kayboluyor, o tarafta yalnızca karanlıktan bakan bir çift san, yukarıya doğru çekik göz görünüyordu. Aç aç bakmaktaydı gözler Richard'a.

Richard haykırarak kendini kurtarıp kör gibi karanlıklara atılmıştı. Arayan parmakları babasının spor ceketlerini, takım elbiselerini yeniden bulduğu, kulakları askıların tokuşmasından çıkan o mantıklı sesi işittiği sırada, yeşil uzantı bu sefer ensesine sarılmıştı... ve sonra da kaybolmuştu.

Richard, yüzü kül gibi, titreyerek beklemişti o dolabın dışında. Tam üç saat beklemişti. Dona dona. Tekrar içeriye girmeye korkuyordu. O sarı gözlerden korkuyordu. Babasının ölmüş olduğundan giderek daha çok emin oluyordu. Dördüncü saatin sonunda babası odaya dönmüştü. Ama dolaptan değil, odanın kapısından girmişti. Girdiği kapı Richard'ın arkasındaydı. O andan sonra Richard hayal denilen şeyden kesinlikle uzak durmuştu artık. Hayalle hiçbir ilişkisi olsun istemiyordu. O günkü ona yetmişti. Bütün ömrü boyunca yeterdi bu kadarı. Hemen ayağa fırlayıp babasına koşmuştu. Sevgili Morgan Sloat'a. Onu öyle sımsıkı kucaklamıştı ki, kolları bir hafta ağrımıştı. Morgan onu kaldırıp kucağına almış, ona gülmüş, neden bu kadar solgun olduğunu sormuştu. Richard da gülümsemiş, herhalde kahvaltıda yediği bir şeyin dokunduğunu, şimdi kendini daha iyi hissettiğini söylemiş, babasının yanağını öpüp kokusunu içine çekmişti. Aynı gün öğleden sonra bütün masal kitaplarını, resimli kitaplarını, küçükler için okuma kitaplarını, peri masalı kitaplarını toplamış bir kutuya doldurmuş, bodruma indirip bırakmıştı. İçinden, deprem olup yer açılsa, bu kutuyu yutsa üzülmem, hattâ sevinirim, diye düşünmüştü. Öyle bir şey olmamıştı ama Richard kitaplarım karanlığa kapattığı için memnundu yine de.

Bir daha bakmamıştı onlara. Babasının dolabına da girmemişti. Ara sıra rüyasında, yatağının altında biri varmış gibi görürdü. Ya da odasının dolabında. Sarı, çekik gözlü biri. Ama bileğine sarılan yeşil uzantıyı asla düşünmemişti. Thayer okulunda o gün arkadaşı Jack Sawyer'in kollarına yığılıp ağlayıncaya kadar.

Yeterdi ona o günkü serüveni... ebediyen.

4

Jack aslında Richard'ın, hikâyesini anlattıktan ve rahatça ağladıktan sonra tekrar aşağı yukarı normal haline, o mantıklı kişiliğine döneceğini ummuştu. Richard'ın işi sonuna kadar götürmesini istediği yoktu. Çılgınlığın en dış ucunu kabullenecek kadar taviz verse, o müthiş zekâsını bir kurtuluş yolu bulmak için Jack'e yardım etmeye yöneltebilirdi. Thayer okulundan kurtuluş yolu, hiç değilse. Jack o zaman Richard'ı tümüyle deli etmeden onun hayatından çıkıp gidebilirdi.

Ama öyle olmadı. Jack onunla konuşmaya, orta kendi babası Phil'in garaja nasıl girip kaybolduğunu anlatmaya çalıştığında Richard dinlemeyi reddetti. O geçmiş günde, o dolapta olup bitenlerin hikâyesi açığa çıkmıştı ama (Richard hâlâ inatla o işin bir hayal olduğunda direniyordu), yine daha fazlasını istemiyordu Richard. Hiçbir zaman.

Ertesi sabah Jack alt kata indi, kendi eşyalarıyla Richard'ın ihtiyaç duyacağını sandığı şeyleri toparladı... diş fırçası, ders kitaplan, defterler, bir değişimlik kıyafet. O günü Göbek Albert'in odasında geçirmeye karar vermişti Jack. Oradan bahçeyi ve dış kapıyı kollayacaklardı. Gece bastırınca belki kaçabilirlerdi.

5

Jack, Albert'in masasını aradı, bir şişe bebek aspirini buldu. Bir süre şişeye baktı, bu minik turuncu hapların Albert'in sevgili annesi konusunda tıpkı o şekerler kadar tanıtıcı bilgi verdiğini düşündü. Şişeden bir düzine kadar hap aldı, götürüp Richard'a verdi, o da dalgın dalgın yuttu. "Gel de şuraya uzan," dedi Jack.

Richard, "Olmaz," dedi. Ses tonu aksi, tedirgin ve son derecede mutsuzdu. Pencereye döndü. "Nöbet tutmam gerek, Jack. Eğer böyle bir olay olacaksa, birinin nöbette olması şart. Çünkü mütevelli heyete komple bir rapor vermek gerek. Daha sonra."

Jack elini hafifçe Richard'ın alnına dokundurdu. Alnı serindi. Hattâ hemen hemen soğuktu. Ama Jack yine de, "Ateşin daha da yükselmiş, Richard," dedi. "O aspirinler etki yapana kadar uzansan iyi edersin."

"Yükselmiş mi?" Richard ona acıklı bir minnetle baktı. "Sahi yükselmiş mi?"

"Evet, öyle," dedi Jack ciddi ciddi. "Gel de yat."

Richard yattıktan beş dakika sonra uyumuştu. Jack, Göbek Albert'in koltuğunda oturmaktaydı. Koltuğun da ortası yatağın şiltesi gibi çökmüştü. Richard'ın solgun yüzü ağaran günle birlikte mum gibi parlamaya başladı.

6

Gün her nasılsa geçti. Saat dört dolaylarında Jack de uyuyakaldı. Uyandığında ortalık kararmıştı. Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, rüya görmediğiydi. Buna şükrediyordu. Richard tedirgin tedirgin kıpırdanıp durmaktaydı. Jack onun da yakında uyanacağını tahmin etti. Kalkıp gerindi, sırtının nasıl da tutulmuş olduğuna şaştı. Pencereye yürüyüp dışarı baktı, hareketsiz durdu, gözleri fincan gibi açıldı. İlk aklından geçen düşünce, Richard'ı uyandırmak istemiyorum, demek oldu. Bunu görmesini istemem.

Ah, Tanrım, buradan kurtulmamız gerek. Hem de mümkün olduğu kadar çabuk. Jack iyice korkmuştu. Ne sebepten olduğu bilinmez, doğrudan üzerimize gelmekten korkuyorlar ama, yine de kaçmamız gerek.

Richard'ı gerçekten götürecek miydi yanında? Onlar pek sanmıyorlardı herhalde. Belliydi sanmadıkları. Jack'in arkadaşını daha fazla çılgınlıklara maruz bırakmak istemeyeceğini varsayıyorlardı.

Geçiş yap, Jack. Mecbursun ve kendin de biliyorsun. Richard'ı da almak zorundasın, çünkü burası tam bir cehennem oluyor.

Yapamam. Diyar'a geçmek Richard'ı tam anlamıyla delirtir.

Ziyanı yok. Mecbursun. Yapabileceğin şeylerin en iyisi bu. Belki de tek yapabileceğin bu. Çünkü onlar bunu beklemiyorlar.

"Jack?" Richard doğrulmuş, oturuyordu. Yüzünde garip, çıplak bir bakış vardı. Gözlüğü yoktu çünkü. "Jack, bitti mi? Rüya mıymış?"

Jack yatağın kenarına oturdu, kolunu Richard'ın omzuna attı. Pesten, avutucu bir sesle, "Hayır," dedi. "Henüz bitmedi Richard."

"Sanırım ateşim daha da yükseldi," diye açıklamada bulundu Richard. Jack'den uzaklaştı, pencereye yürüdü. Gözlüğünü sağ eliyle kulpundan tutmuştu. Takıp dışarıya baktı. Pırıl pırıl gözlü yaratıklar gezinip duruyordu. Richard pencerede uzun süre durdu, sonra o kadar kendinden umulmayan bir şey yaptı ki, Jack anlamakta bile güçlük çekti. Richard gözlüğünü bilinçli bir hareketle gözünden çıkarıp yere attı. Buz gibi bir ses çıktı, merceklerden biri kırıldı.

Richard bu sefer gözlüğün üzerine basıp iki camı da tuzla buz etti.

Yerden aldı, baktı, aldırmaz bir tavırla Albert'in çöp sepetine fırlattı. Karavana. Richard’ın yüzüne inatçı bir ifade gelmişti. Yüzü sanki, artık görmek istemiyorum, diyordu. O halde, görmeyeceğim. Çaresine baktım. O da yeter. Ebediyen.

"Şuna bak," dedi yamyassı, şaşmamış bir sesle. "Gözlüğümü kırdım. Bir gözlüğüm daha vardı ama onu da iki hafta önce jimnastik dersinde kırmıştım. Gözlüğüm olmadı mı kör gibiyimdir."

Jack bunun doğru olmadığını biliyordu. Ama bir şey söyleyemeyecek kadar afallamıştı. Richard’ın yaptığı bu radikal harekete uygun bir cevap bulamıyordu. Deliliğe karşı son direniş eylemine öyle çok benziyordu ki!

"Ateşim de yükseldi sanıyorum," dedi Richard. "Daha aspirinin var mı, Jack?"

Jack tek kelime söylemeden masanın çekmecesine açtı, şişeyi Richard'a uzattı. Richard altı ya da sekiz tane daha yuttu, sonra tekrar uzandı.

7

Gece bastırırken, durumu konuşmaya defalarca söz veren Richard defalarca sözünden döndü. Buradan gitmek konusunu konuşamam, diyordu. Bu olup bitenleri de konuşamazdı. Yani şimdi konuşamazdı. Ateşi tekrar yükselmişti. Kendini çok daha kötü hissediyordu. Belki kırk dereceydi ateşi. Uyumaya ihtiyacı vardı.

"Richard, Tanrı aşkına!" diye kükredi Jack. "Bana numara yapıyorsun! Senden hiç beklemezdim!"

"Saçmalama," dedi Richard kendini Albert'in yatağına atarken. "Ben hastayım, Jack. Hastayken bu çılgınca şeyleri tartışmamı bekleyemezsin."

"Richard, gidip seni yalnız bırakmamı ister misin?" Richard başını çevirip bir an Jack'a baktı, gözlerini ağır ağır kırpıştırdı. "Yapmazsın," dedi, sonra tekrar uykuya daldı.

8

Saat dokuz sularında bahçe yine o esrarengiz sessizliklerinden birine gömüldü. Richard sendeleyen sağduyusuna daha az yük bineceğini sezmiş gibi hemen uyandı, ayaklarını yatağın yan tarafından aşağıya sallandırdı. Duvarlarda kahverengi bir takım lekeler belirmişti. Onlara bakıp duruyordu. Sonunda Jack ona yaklaştı, Richard da onu gördü.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum, Jack," dedi hemen. "Ama buradan gitmeyi konuşmanın bize hiçbir yaran olmaz. Ortalık karanlık ve..."

"Bu gece gitmemiz gerek," dedi Jack ciddi bir sesle. "Onlar dışarda bizim işimizin bitmesini bekliyorlar. Sırf bekleseler yeter. Duvarlarda mantarlar oluşmaya başladı. Görmedim diyemezsin herhalde."

Richard hoşgörüyle gülümsedi, Jack çileden çıktı. Richard'ı çok severdi ama şu anda onu bir yumrukta o mantar kaplı duvara yapıştırmak geliyordu içinden.

Tam o anda kocaman beyaz böcekler Göbek Albert'in odasına girmeye başladı. Duvardaki mantar lekelerinin içinden çıkıyorlardı. Sanki o kahverengi lekeler doğuruyordu onları. Kıvrılıyor, bükülüyor, vücutlarının yarısı içerde, yansı

dışarda kıvranıyor, sonra lekenin ortasından kurtulup yere düşüyor, kör gibi yatağa doğru ilerliyorlardı.

Jack acaba Richard'ın gözleri benim sandığımdan da mı bozuk, diye merak etmeye başlamıştı. Yoksa son görüştüklerinden bu yana mı bozulmuştu? Çok geçmeden, ilk kanısında haklı olduğunu anladı. Richard enikonu iyi görüyordu. Duvarlardan çıkan o jelatin gibi yaratıkları kesinlikle gördüğü belliydi. Avazı çıktığı kadar bağırıp Jack'e yaslandı. Yüzü tiksintiyle kıvrılmıştı.

"Böcekler, Jack! Ah, Tanrım! Böcekler! Böcekler!" "Bir şey olacak değil, değil mi, Richard?" diye sordu Jack. Arkadaşını kendinde var olduğunu bilmediği bir kuvvetle yerinde tutabiliyordu. "Sabahı bekleriz, değil mi? Sorun yok, değil mi?"

Böcekler düzinelerle fışkırıyordu. Sonra yüzlere dönüştü. Tombul, balmumu gibi beyaz, fazla iri kurtlar. Bir kısmı yere düşünce çatlayıp yarılıyor, bir kısmı toparlanıp onlara doğru ilerliyordu.

"Böcekler, Tanrım, kaçmalıyız, mecburuz..."

'Tanrıya şükür, bu çocuk sonunda ışığı gördü," dedi Jack.

Sırt çantasını sol koluna taktı, sağıyla Richard'ın dirseğini yakaladı, onu kaldırıp kapıya sürükledi. Beyaz böcekler pabuçlarının altında ezilip duruyordu. Artık yer tahtalarının arasından da çıkmaya başlamışlardı. Ayıp sayılacak bir çoğalma yer almaktaydı Albert'in odasında. Tavandaki bir çatlaktan nehir gibi böcekler dökülüp Jack'in saçlarına, omuzlarına kondular, orada kıpırdanmaya başladılar. Jack onları elinden geldiği kadar silkeledi, bir yandan avaz avaz bağıran Richard'ı kapıya doğru sürükledi.

Galiba gidiyoruz, diye düşündü Jack. Tanrı yardımcımız olsun, sanıyorum gidiyoruz.

9

Yine büyük salondaydılar. Thayer okulundan nasıl kaçabilecekleri konusunda Richard'ın Jack kadar bile fikir sahibi olmadığı kısa zamanda ortaya çıktı. Jack bir tek şeyi çok iyi biliyordu. Şu anda Nelson Binasının kapısı dışında hüküm süren o aldatıcı sessizliğe güvenecek değildi.

Büyük salonun penceresinden bakarken Jack ilerde sekizgen biçiminde bir tuğla bina gördü.

"O nedir, Richard?"

"Hu?" Richard'ın gözleri bahçeyi kaplayan kara çamurlardaydı.

"Şu tuğla bina. Buradan zar zor görünüyor."

"O mu? O depo."

"Depo ne demek yani?"

"Adının anlamı yok artık," dedi Richard. Gözleri hâlâ çamurdaydı. "Revir gibi. Bizim revire de Kremlik derler. Eskiden o bina bir mandıraymış da ondan. 1910'a kadar. Gelenek, Jack, en önemli şey o. Thayer'i sevişimin nedenlerinden biri de bu."

Richard çamurlu bahçeye bir daha baktı, "Yani eskiden sevişimin," dedi.

"Kremliği anladım. Depo neden peki?"

Richard yavaş yavaş Thayer ve Gelenek yaklaşımına ısınmaya başlamıştı.

"Springfield bölgesi demiryolu başlangıcıydı eskiden," dedi. "Hattâ

Öyle ki..."

"Hangi eski günlerden söz ediyorsun sen, Richard?"

"Bin sekiz yüz seksenler, doksanlar. Bak, aslında..."

Richard'ın sesi zayıfladı. Miyop gözleri salonun çevresinde dolanıyor, yeni beyaz böcekler arıyordu herhalde. Yoktu burada. Henüz yoktu yani. Ama duvarlarda birkaç kahverengi benek belirmeye başlamıştı. Böcekler henüz gelmemişse bile, yakında gelirlerdi.

"Haydi, Richard," dedi Jack. "Seni zorla konuşturmak gerekmezdi eskiden."

Richard biraz gülümsedi, gözleri Jack'e döndü. "Springfield on dokuzuncu yüzyılın son yirmi yılında Amerika'nın en büyük üç dört demiryolu kavşak merkezinde biriydi. Coğrafî durumu uygundu." Sağ elim yüzüne götürdü, işaret parmağıyla, olmayan gözlüğünü yukarı itmek ister gibi yaptı, sonra elini indirdi, biraz utanmış göründü. "Springfield'den her yöne trenler kalkardı. Bu okulun kurulma nedeni de, Andrew Thayer'in imkânları görebilmiş olması. Doğuya olduğu kadar batıya da mal sevketmenin potansiyelini ilk gören oydu."

Jack'in zihninde birden parlak bir ışık yandı, tüm düşünceleri aydınlanıverdi.

"Batı kıyısına mı?" Midesi bir takla attı. Zihnindeki parlak ışığın gösterdiği yolu henüz tam kavrayamıyordu ama, aklına ilk gelen kelime pırıl pırıl ve çok netti

Tılsım!

"Batı kıyısı mı dedin?"

"Elbette dedim." Richard, Jack'e garip garip bakıyordu. "Jack, sağır mı oluyorsun sen?"

"Hayır," dedi Jack. Springfield Amerika'nın en büyük demiryolu kavşaklarından biriydi... "Hayır, iyiyim," Batıya mal sevketmenin potansiyelini ilk gören oydu...

"Bir an için çok garip göründün de."

Kendisi bir bakıma Dış Bölge'ye trenle mal yollamanın potansiyelini ilk görendi.

Jack biliyordu, kesinlikle biliyordu. Springfield hâlâ bir tür önem taşıyordu. Belki hâlâ sevkiyat merkeziydi. Belki de Morgan'ın sihrinin burada bu kadar iyi işlemesi bundandı.

Richard anlatıyordu "Burada kömür stokları bulunurdu. Vagon depoları vardı. Milyarlarca millik demiryolu hatları buradan başlardı. Tüm alan bugün Thayer okulunun bahçesi içinde. Toprağı birkaç metre kazsan, hemen çeşit çeşit raylar bulursun. Ama bina olarak bir tek o gördüğün kalmış. Depo. Aslında gerçek depo falan değilmiş. Bir kere fazla küçük. İlk bakışta belli. Orası demiryolu merkez bürosuymuş. İstasyon müdürüyle esas patron, işlerim orada yaparlarmış."

"Ne çok şey biliyorsun..." dedi Jack. Otomatik olarak konuşur gibiydi. Kafası hâlâ o garip yeni ışıkla doluydu.

"Thayer geleneğinin parçası orası." dedi Richard.

"Şimdi ne olarak kullanılıyor?"

"İçinde küçük bir tiyatro var. Tiyatro Kulübü bazen eserler sahnelerse diye. Ama son birkaç yıldır Tiyatro Kulübü pek faal değil."

"Kilitli midir dersin?"

"Depoyu neden kilitlesinler?" diye sordu Richard. "Eski zaman oyunlarının dekorlarından parça mı çalınacak yani?"

"Demek içeriye girebiliriz, öyle mi?"

"Sanırım evet. Ama neden..."

Jack ping-pong masalarının ilerisindeki kapıyı gösterdi.

"Orada ne var?"

"Ocaklar. Yiyecek ısıtmak için bir microwave fırın. Jack..."

"Yürü."

"Jack, galiba ateşim tekrar çıkıyor." Richard zayıf zayıf gülümsedi. "Belki bir süre burada kalsam iyi olur. Bu gece şu kanepelere uzanırız..."

Jack ciddi bir sesle, "Duvarlardaki kahverengi lekeleri görüyor musun?" deyip parmağıyla işaret etti.

"Hayır. Gözlüğüm olmadan nereden göreyim?"

"Eh, lekeler belirdi. Bir saate kalmaz, beyaz böcekler de çıkıp..:"

"Peki," dedi Richard aceleyle.

10

Ocakların, fırınların bulunduğu yer kokuyordu. Besbelli içlerine yemekler konmuş, sonra bozulmuştu. Ortada duran yiyecekler de küf içindeydi.

Jack, Richard'ı pencereye doğru çekti, dışarı baktı. Depo buradan çok iyi görünüyordu. Onun gerisinde çit ve dışarı kıvrılan çıkış yolu vardı.

"Birkaç saniyeye kadar dışarı çıkıyoruz," diye fısıldadı Jack. Pencerenin mandalım açıp camı yukarıya itti.

Okulun varlığının nedeni, Andrew Thayer'in imkânları görmüş olması... sen de görebiliyor musun imkânları, Jack?

Belki de görüyorum, diye düşündü.

Richard ürkek bir sesle, "O insanlardan mı var dışarda?" diye sordu.

"Yok." Jack şöyle bir bakmıştı. Varmış, yokmuş, pek de farketmiyordu artık.

Amerika'nın üç dört büyük demiryolu kavşağından biri... demiryolu nakliyesi işinde servet vardı... çoğu batı kıyısına... kendisi batıya mal sevketmenin potansiyelini ilk gören adamdı... batıya... batıya... batıya...

Pencereden içeriye koyu bir yosun kokusuyla çöp kokusu karışımı girdi. Jack tek bacağını pencere pervazının kenarından atıp Richard'ın eline sarıldı. "Haydi, gel," dedi.

Richard geri çekildi. Yüzü korkudan pek bir uzamıştı.

"Jack... bilemiyorum..."

"Burası çöküyor," dedi Jack. "Yakında böceklerle dolacağı da ayrı. Yürü haydi. Biri beni bu pencerede otururken görürse, fareler gibi oraya koşabilme şansımızı da kaybederiz."

"Bunların hiçbirini anlamıyorum!" diye bağırdı Richard. "Burada neler olup bittiğini zerre kadar anlamıyorum!"

"Sus ve yürü. Yoksa seni bırakırım, Richard. Yemin ederim bırakırım. Seni çok severim ama, annem ölüyor benim. Kendi dertlerini kendin çöz diye bırakırım."

Richard, Jack'in yüzüne baktı ve gözlüğü olmamasına rağmen onun doğruyu söylemekte olduğunu görebildi. Jack'in elini tuttu. 'Tanrım, korkuyorum," diye fısıldadı.

"Kim korkmuyor?" dedi Jack. Kendini itti. Ayakları bir saniye sonra yerin balçık çamuruna bastı. Richard da yanına atladı.

"Depoya koşacağız," diye fısıldadı Jack. "Elli metre falan sanırım. Kilitli değilse içeriye gireceğiz, kilitliyse, Nelson'a bakan tarafta elimizden geldiği kadar saklanacağız. Kimsenin bizi görmediğinden ve ortalığın sakin olduğundan emin olunca..." "Çite gideceğiz."

'Tamam." Belki de geçiş yapmak zorunda kalırız ama şimdilik onu boş ver, diye düşündü Jack. "Arkadaki o servis yoluna. Bana öyle geliyor ki biz Thayer okulundan çıktığımız anda burada işler yoluna girecek. Çeyrek mil gittik mi arkamıza bakıp yatakhanelerin ve kütüphanenin ışıklarını görebileceğiz herhalde, Richard."

"O çok iyi olur," dedi Richard. Sesi insanın yüreğini yakıyordu.

'Tamam. Hazır mısın?"

"Herhalde."

"Depoya koş. Bu taraf duvara dayan ve dur. Eğil ki çalılar saklasın. Çalıları görüyor musun?" "Evet."

'Tamam. Marş!" Nelson binasından fırlayıp depoya doğru koşmaya başladılar.

11

Onlar yolun yansında, ağızlarından buhar çıkararak, çamurlara bata çıka koşarken, kilisenin çanları iğrenç bir sesle çalmaya başladı. Köpeklerin koro halinde uluması da çanlara cevap verdi.

Dönmüşlerdi hepsi... büyük sınıf öğrencileri. Jack, Richard'ın eline uzanırken o da onunkine uzandı. Eller kenetlendi.

Richard bağırıp Jack'i sola çekmeye uğraştı. Parmakları Jack'in elini felç edercesine sıkmıştı. İnce, beyaz bir kurt, deponun arkasından ortaya çıktı, onlara doğru koşmaya başladı. Kurtların yönetim kurulu başkanıydı bu. Jack onun o gün limuzin arabadan inen yaşlı adam olduğunu tanıdı. Öteki kurtlarla köpekler de onun peşindeydi. Jack birden bunlardan bazılarının köpek olmadığını anladı. Bir kısmı öğrencilerdi. Şekil değiştirmişlerdi. Bazıları da yetişkin insanlardı. Öğretmenlerdi herhalde.

"Bay Dufrey!" diye bağırdı Richard. Parmağıyla işaret ediyordu. Jack deli gibi, gözlüksüz de iyi görüyorsun, Richie, diye düşündü. "Bay Dufrey! Tanrım, bu Bay Dufrey! Bay Dufrey! Bay Dufrey!"

Böylece Jack da Thayer Okulunun müdürünü ilk defa olarak görmüş oldu. Ufak tefek bir ihtiyardı. Kır saçlıydı. Kocaman, kanca bir burnu vardı. Yüzü buruşuk, maymun gibiydi. Köpeklerle birlikte dört ayak üstünde koşuyor, kepi başında oynayıp duruyor, bir türlü yere düşmüyordu. Jack'e sırıttı, Richard'a da sırıttı. Upuzun dili ağzından sarktı, nikotinden sararmış dişleri göründü.

"Bay Dufrey! Ah Tanrım! Ah, sevgili Tanrım! Bay Dufrey! Bay Du..."

Jack'i daha hızlı, daha hızlı çekiyordu sola doğru. Jack daha iriydi ama Richard'ın kuvveti kapıldığı panikten geliyordu. Havada patlamalar yer almaktaydı. O kötü çöp kokusu giderek güçlendi. Jack çamurun yerden fışkırma seslerini duyuyordu. Sürünün önündeki beyaz kurt iyice yaklaşmıştı.

Richard ondan uzaklaşmaya, çite yaklaşmaya uğraşıyordu. Haklıydı ama, yanlıştı bu. Yanlıştı, çünkü ulaşmaları gereken yer depoydu, çit değil. Depo önemliydi. Çünkü orası Amerika'nın üç dört demiryolu merkezinden biriydi ve çünkü Andrew Thayer batıya sevkiyatın önemini ilk gören adamdı. Şu anda Jack da bazı imkânlar görüyordu. Bunların hepsi sezgiydi tabii. Ama Jack artık bu evrensel konularda güvenebileceği tek şeyin sezgileri olduğunu öğrenmişti.

"Yolcunu bırak, Sloat!" diye homurdanıyordu Dufrey. "Yolcunu bırak! O sana göre fazla güzel!"

Ama yolcu da ne demek, diye merak etti Jack. Richard onu kör gibi çitlere çekmeye çalışırken Jack de onu öğrenci öğretmen karması sürüye doğru çekti. Yani depoya doğru. Yolcu ne demek, belli. Yolcu, bir şeye binip giden demek. Nereden biner yolcu? Depodan...

"Jack, ısıracak!" diye bağırdı Richard.

Öndeki Kurt Dufrey'le arayı çok açmıştı. Üstlerine atladı. Ağzı kocaman açıktı. Arkalarında bir çatırtı oldu, Nelson binası kavun gibi yarılıverdi.

Bu sefer Richard'ın parmaklarını kıracak kadar sıkan Jack'di. Çılgın çanlar çalarken, havai fişekler gibi sesler çıkarırken, o Richard'ı çekerek koşmaya çalışıyordu.

'Tutun!" diye haykırdı. 'Tutun Richard, gidiyoruz!"

Düşünmeye vakit bulmuştu; Roller değişti artık. Şimdi sürü Richard oldu. O benim yolcum. İkimize de Tanrı yardım etsin!

"Jack, ne oluyor?" diye haykırdı Richard. "Ne yapıyorsun? Kes artık! KES ARTIK!"

Richard hâlâ bağırıyordu ama Jack artık onu duymuyordu. Birden o felâket duygusu kara bir yumurta kabuğu gibi açıldı, beyni ışıklarla doldu. Hafif, tatlı bir hava... bir mil ilerdeki tarladan çıkarılan turpun kokusunu duyabileceğiniz kadar temiz bir hava. Jack bir hız alsa, tüm bahçeyi aşabileceğini hissetti. Belki uçardı bile. Sırtlarına kanat takıp uçan o adamlar gibi.

O pis kokunun yerini şimdi ışık ve duru hava dolduruyordu. Bir an için her şey gözüne net ve temiz göründü. Bir an için her şey gök kuşağıydı.

Böylece Jack Sawyer bir kere daha Diyar'a geçiş yaptı. Bu sefer yıkılıp dökülen Thayer okulunun bahçesinde, başını eğmiş olanca hala koşarken, köpekler çevresinde hırlaşırken yaptı geçişi.

Ve bu sefer Morgan Sloat'un oğlu Richard'ı da yanında götürdü

Ara Bölüm

BU DÜNYADA SLOAT DİYAR'DA ORRlS

Jack'la Richard'ın Thayer'den geçiş yaptığı gecenin sabahı, saat yedide, Morgan Sloat da Thayer Okulunun ana kapısı dışında park etti. Arabasını bıraktığı yerde YALNIZCA SAKATLAR İÇİN diye bir levha vardı ama Sloat ona önem vermeden baktı, elini cebine attı, bir kokain kutusu çıkardı, birazım burnuna çekti. Harika bir maddeydi bu. Acaba Diyar'da da yetiştirilebilir mi, diye merak etti. Orada da etkili olur muydu acaba?

Gecenin ikisinde Gardener, Sloat'un Beverley Hills'deki evine telefon edip onu uyandırmış, olup biteni anlatmıştı. O sıra Springfield'de vakit geceyarısıydı. Gardener'in sesi titriyordu. Morgan'ın öfkeleneceğinden, Jack Sawyer'i bir saat arayla kaçırdığı için ona kızacağından korktuğu belliydi.

"O çocuk... o kötü, kötü çocuk..."

Sloat öfkeye kapılmamıştı. Tersine kendini olağanüstü sakin hissediyordu. Benliğinin öteki yansından gelen bir önsezisi doğru çıkmış gibiydi. Yani içindeki Orris tarafından.

"Sakin ol," diye avuttu Gardener'i. "Ben mümkün olduğu kadar çabuk oraya geliyorum. Bekle beni, yavrum."

Gardener başka şey söylemeden, Morgan kapatmıştı telefonu. Yatağında uzanıp yatmıştı bir süre. Ellerini göbeğinin üzerinde kavuşturup gözlerini yumunca vücudunun

hiç ağırlığı kalmadığını hissetmişti... bir an için... sonra, altında bir hareket duydu. Tekerleklerin gıcırtısı, nallatın sesi, arabacının küfürleri.

Gözlerini Orris'li Morgan olarak açtı.

Her zamanki gibi sevinç duydu. Bu duygunun yanında kokain, bebek aspirini gibi kalırdı. Göğsü daralmış, kilosu azalmıştı. Morgan Sloat'un kalp vuruşları dakikada seksen beşle yüz yirmi arasında değişir, canı sıkkın olduğu zamanlar hep yüksek olurdu. Orris'inki ise altmış yetmişten yukarı pek çıkmazdı. Morgan Sloat'un görme testi 20/20 sonuç verirdi ama Orris'li Morgan daha da iyi görürdü. Arabanın yan duvarındaki her minik çatlağın yönünü görebilir, rüzgârda uçan incecik perdelerin dokusuna hayran olabilirdi. Kokain, Sloat'un burnundaki koku alma hassasiyetini köreltmişti. Orris'in burnu tertemizdi. Tozun, toprağın, havanın kokusunu çok iyi alırdı. Her bir molekülü hissedip değerini anlıyormuş gibiydi.

Sloat geride boş bir yatak bırakmıştı. Yatakta kocaman, ağır vücudunun çökerttiği yer hâlâ belli oluyordu. Ama kendisi şu anda herhangi bir Rolls-Royce'un koltuğundan daha rahat olan o atlı arabanın koltuğunda oturmaktaydı. Dış bölgenin son durağına doğru gidiyordu. Dış Bölge Deposu denilen yere. Anders diye bir adamla konuşmaya. Sloat bunların hepsini biliyor, o anda hangi noktada bulunduğunu anlıyordu, çünkü Orris de hâlâ oradaydı. Kafasının içindeydi. Beynine anlatıyordu Orris bunları onun. Hayallerde beyine nasıl bilgi verilebilirse, öyle anlatıyordu. Alçak sesle ama çok net olarak. Sloat nice kere konuşmuştu Orris'le bu yolla. Orris bu dünyaya geldiğinde. İnsan geçiş yapar da ikizlisinin vücuduna girerse sonuç iyi niyetli bir bileşim oluyordu. Sloat

gerçi daha şiddetli tahakküm olayları hakkında da bir şeyler okumuştu. Konu kendisini pek ilgilendirmiyordu ama, anlaşılan bazı zayıf tipler diğer dünyalardan gelenlerin elinde oyuncak olabiliyorlardı. Nitekim Orris de Morgan'ın ilk birkaç ziyaretinden kötü etkilenmişti. Çok heyecanlanmış, korkuya kapılmıştı.

Araba fena halde sarsıldı. Dış Bölgede yolların durumu pek parlak değildi. İnsan yol bulduğuna şükretmeliydi. Orris koltuğunda kıpırdadı, sakat ayağı fena halde acıdı.

Arabacı, "Rahat dur, Allah belâm versin!" diye haykırdı atlardan birine. Kırbacı havada sakladı. "Deh, orospu çocukları! Deh diyorum size!"

Sloat burada olmanın sevinciyle sırıttı. Birkaç saniyeliğine bile olsa. İstediklerini öğrenmişti. Orris'in sesi ona mırıltıyla anlatmıştı hepsini. Araba Dış Bölgeye, yani diğer dünyada Thayer Okulu olan yere sabahtan önce varacaktı. Çocuklar oralarda oyalanırsa onları yakalamak mümkündü. Yok eğer oyalanmazlarsa, o zaman da Lânetli Topraklar bekliyordu onları. Richard'ın da şu anda o Sawyer piçiyle birlikte olması Sloat'u kızdırıp öfkelendiriyordu ama, eğer bir kurban gerekiyorsa... eh, Orris'in de oğlu ölmüş, o dayanmıştı.

Jack'in bunca zamandır hayatta kalmasının tek nedeni insanı çileden çıkaran o tek varlık olma niteliğiydi. Bir yere geçiş yaptığı zaman, nereden yola çıktıysa onun karşılığı olan yere inebiliyordu. Oysa Sloat her seferinde Orris'in bulunduğu yerde buluyordu kendini. O yer belki Sloat'un gitmek istediği yerden kilometrelerce uzakta. Şu anda olduğu gibi. O tuvaletlerin yanında şansı tutmuştu... Ama Sawyer'in şansı daha iyi tutmuştu.

"Şansın yakında tükenecek, küçük dostum," diye mırıldandı Orris. Araba bir daha sarsıldı, o yüzünü buruşturdu, sonra sırıttı. Durum basitleşiyordu artık. Son karşılaşma yaklaşıyor, önem kazanıyordu. Yeterdi.

Gözlerini kapayıp kollarını göğsünde çaprazladı. Ayağının altında bir sarsıntı daha hissetti... Sloat gözlerini açtığında, kendi oturduğu apartman dairesinin tavanına bakıyordu. Fazla kilolarını bir an içi bulanarak hissetti, kalbi şaşırıp çift vuruş yaptı, sonra hızlandı.

Kalkıp Batı Kıyısı Ticarî Jet şirketini aradı. Yetmiş dakika sonra uçağım kiralamış, yola çıkmıştı. Lear jetinin her kalkışındaki gibi, poposuna meşale tutuluyor sandı. Springfield'e beş ellide iniş yaptılar. Orris, Diyar'daki Dış Bölge Deposuna yaklaşırken. Sloat bir Hertz sedan kiraladı... ve işte şu anda okulun kapısındaydı. Amerika'da yolculuk yapmanın avantajları da inkâr edilemezdi doğrusu.

Arabadan indiğinde sabah çanları da çalmaya başladı. Oğlunun kısa bir süre önce ayrıldığı okul bahçesine adımını attı.

Her şey Thayer'in normal bir hafta içi gününde olması gerektiği gibiydi. Çanlar normal ezgilerini çalıyor, öğrenciler bahçede Sloat'un yanından gelip geçiyor, yemekhaneye, ya da spor yapmaya gidiyorlardı. Her zamankine göre belki biraz daha sessizdiler bu sabah. Yüzleri solgun, gözleri biraz şaşkındı. Rahatsız bir rüyayı paylaşmışlar gibi.

Tabii paylaştılar, diye düşündü Sloat. Nelson Binasının önünde bir an durdu, düşünceli gözlerle oraya baktı. Dünyalar arasındaki duyarlı yörelerde yaşayan tüm insanlar gibi, bunlar da bilmiyorlardı kendilerinin ne kadar gerçek dışı olduğunu. Yan tarafa yürüdü, bir hademenin yerden birtakım cam

kırıklarını topladığımı gördü. Camlar elmas gibi parlıyordu. Onun eğik sırtı üzerinden Sloat, Nelson Binasının büyük salonunu görebildi. Göbek Albert SOR derecede sessiz oturmuş, bir karikatür kitabına bakıyordu.

Sloat depoya doğruldu. Düşünceleri Orris'in bu dünyaya ilk geçiş yaptığı zamana döndü. O günü özlemle hatırladı. Özlem duyması iğrençti. Neredeyse ölüyordu çünkü o gün. İkisi de neredeyse ölüyorlardı. Bin dokuz yüz ellilerin ortalarıydı. Şimdi kendi yaşı ellilerin ortasına gelmişti. Çok farklıydı ikisi.

Bürodan dönüyordu. Los Angeles'de güneş batmak üzereydi. Ufuk morlu sarılıydı. Los Angeles sisinin koyulmaya, yoğunlaşmaya başlamasından bir gün önce olmuştu o olay. Kendisi Sunset Bulvarında durmuş, yeni Peggy Lee plağının reklâmına bakarken, zihninde bir soğukluk hissetmişti. Sanki bir kaynak açılmış da, bilinçaltına birtakım gariplikler boşaltıyordu... sanki... sanki...

(seminal sıvı gibi)

...tam ne gibi olduğunu bilemiyordu. Tek bildiği, o varlığın çabucak ısındığı, bilinçlendirildiğiydi. Tam bunun o olduğunu, yani Orris olduğunu anladığı anda, her şey birden altüst oldu. Tıpkı odasındaki gizli kapı gibi. Bir yanında kitap rafı, öbür yüzünde Chippendale yazıhane bulunan, ikisi de o iki odaya çok yakışan kapıdaki gibi... o anda 1952 modeli Ford'un direksiyonunda oturan Orris'di. Kruvaze ceketi giymiş olan, John Penske kravatı takmış olan, Orris'di. Elini kasığına uzatan, acı duymadığı halde, bu rahatsızlık nereden geliyor diye yoklayan, Orris'di. Ömründe iç donu bile giymiş değildi daha önce Orris!

Bir an içinde Ford neredeyse kaldırıma çıkıyordu. Zaten pek de altta kalmamış olan Morgan Sloat o zaman işi ele almış, Orris de kendi yoluna gitmek üzere serbest kalmıştı. Şaşkın bakışlarla her yana bakıyor, sevinçten deliye dönüyordu. Morgan Sloat'dan geriye kalan kısım da sevinçliydi. Bir konuğuna evini gezdiren, onun da evi kendisi kadar beğendiğini gören ev sahibi gibi sevinçliydi.

Orris otomobile servis yapılan bir kafeteryaya yanaşmıştı. Morgan'ın kendisine yabancı gelen paralarıyla bir süre uğraştıktan sonra kendine bir hamburger, bir porsiyon patates kızartması, bir bardak sütlü çikolata söylemiş, siparişi ağzından çıkarırken pek de zorluk çekmemişti. Zihnin alt tarafındaki kuyudan kaynak fışkırır gibi çıkıvermişti hepsi. Orris hamburger'den ilk lokmayı çekinerek ısırmış, sonra geri kalanını kaşla göz arasında kurtlar gibi yutmuştu. Patatesleri ağzına bir eliyle tıkarken, öbürüyle de arabanın radyosunu kurcalamış, bir Perry Como şarkısı bulmuş, bu arada sütü bitirmiş, sonra her şeyden birer tane daha ısmarlamıştı.

İkinci hamburgerin yarısına vardığında, Sloat da, Orris de, midelerinin bulanmaya başladığını hissetmişlerdi. Hamburgerin içindeki kızarmış soğan halkaları pek ağır gelmişti birden. Arabanın egzoz kokusu da her yanı kaplamış gibiydi. Avuçları fena halde kaşınmaya başladı. Kruvaze ceketi sırtından attı, (bu arada ikinci süt devrilip arabanın kanepesini sırılsıklam etti,) gözleri kollarına döndü. Kollarında çirkin kırmızı lekeler başlamış, büyüyordu. Midesi tekrar ağzına geldi, başını pencereden çıkardı, kenara takılı tepsinin içine kustu. Orris'in hemen kaçıp kendi dünyasına döndüğünü hissetti.

"Size yardıma olabilir miyim, efendim?"

"Hmmmm?" Sloat rüyasından uyanıp çevresine baktı. İnce uzun, sansın bir çocuk. Herhalde büyük sınıf öğrencilerindendi. Kılığı tipik okulluydu. Kusursuz lacivert bleyzer, içinde yakası açık kareli gömlek, altta da soluk blucin.

Gözlerine düşen saçları eliyle kaldırdığında, dalgın, rüyadaymış gibi bakışları belli oldu. "Adım Etheridge, efendim. Acaba yardıma olabilir miyim diye merak ettim. Haliniz... kaybolmuş gibi de..."

Sloat gülümsedi. Çocuğa, asıl kaybolmuş gibi görünen sensin, demek geldi içinden. Ama söylemedi. Her şey yolundaydı. Sawyer piçi hâlâ serbestti ama, Sloat onun nereye gitmekte olduğunu biliyordu. Demek ki Jacky bir zincirin ucunda gidiyordu. Görünmez bir zincir, ama zincir yine de.

"Geçmişin hayalleri arasında kaybolmuşum," dedi. "Eski günler. Ben buraların yabancısı değilim, Bay Etheridge. Eğer merak ettiğiniz buysa, etmeyin. Oğlum burada öğrenci. Richard Sloat."

Etheridge'in gözleri bir an için daha derin hayallere dalmış gibi oldu. Şaşkın, kaybolmuş bir öğrenci. Sonra bakışları netleşti. 'Tabii. Richard!" diye bağırdı.

"Birazdan gidip müdürle konuşacağım. Önce biraz dolaşmak istedim."

"Eh, herhalde bir sakıncası olamaz." Etheridge kolundaki saate baktı. "Benim bu sabah servis nöbetim var. Eğer gerçekten bir şeye ihtiyacınız yoksa..."

'Teşekkür ederim."

Etheridge ona bir baş selâmı verdi, sonra uzaklaştı.

Sloat arkasından baktı, sonra Nelson Binasıyla arada kalan uzaklığı

bakışlarıyla taradı. Kırık pencere yine gözüne çarptı. Taş atılmıştı. Tam isabet. Nelson binasıyla şu sekizgen bina arasındaki bir yerde iki çocuğun Diyar'a geçiş yaptığını varsaymak gerekiyor demekti. İsterse o da peşlerinden gidebilirdi. Kapıyı açar, geçişi yapardı. Kilitli değildi ya! Şu anda Orris'in bedeni neredeyse, orada bulurdu kendini. Yakınlarda bir yerde olmalıydı. Hattâ belki de depo bekçisiyle karşı karşıya. Diyarda yüz mil uzak bir yere iniş yapıp da aradaki yolculuğu arabayla yapmak gibi sorunlar çıkmayacaktı bu sefer.

Çocuklar büyük ihtimalle yola koyulmuş olmalıydılar. Lânetli Topraklar'a. Eğer durum öyleyse, Lânetli Topraklar onların işini bitirirdi nasılsa. Sunlight Gardener'in ikizlisi Osmond da Anders'in ağzından bildiği her şeyi nasılsa alabilecek yetenekteydi. Osmond'la o korkunç oğlu. Kendisinin geçiş yapmasına hiçbir gerek yoktu.

Yalnızca belki bir göz atmak için. Tekrardan Orris olmanın keyfi için. Birkaç saniyeliğine bile olsa.

Bir de, emin olmak için tabii. Çocukluğundan itibaren tüm hayatı hep emin olmanın bir uygulaması gibi geçmişti.

Çevresine bakındı, Etheridge'in oralarda olmadığını gördü, sonra deponun kapısını açıp içeriye girdi.

İçerinin kokusu kötü, karanlık, inanılmaz denecek kadar eskiyi hatırlatan bir kokuydu. Eskimiş makyaj malzemelerinin, brandadan yapılma dekorların kokusu. Bir an için, acaba geçiş yapmaktan daha inanılmaz bir şey mi yaptım diye çılgın bir kuşku girdi aklına. Sanki zaman içinde geriye

gitmiş, Phil Sawyer'le ikisinin öğrenci olduğunu günlere dönmüştü.

Yavaş yavaş gözleri içerinin karanlığına alıştı, dekorları görebilmeye başladı. Bir an durdu, toz kokusunu içine çekti, gözlerini pencereden giren ışığa çevirdi. Işık titredi, daha koyu altın rengine döndü. Lamba ışığı gibi oldu. Diyar'daydı. Şıp diye geçmişti Diyar'a. Değişikliğin hızı sarsıcı bir sevinç doldurdu içine. Genellikle bir duraklama olurdu. Bir yerden bir yere kayış duygusu olurdu. Onun nedeni, iki bedeni arasındaki uzaklıktan kaynaklanıyordu. Yani Sloat'la Orris'in nerede olduklarına göre değişiyordu. Bir keresinde Japonya'da bir Hollywood romanını plase etmek için temaslar yaparken geçiş yaptığında duraklama öyle uzun sürmüştü ki, dünyalar arasındaki o mantıksız boşlukta kaybolduğunu sanıp korkmaya bile başlamıştı. Ama bu seferki öyle yakın, öyle yakındı ki! Hani bazen ona öyle gelirdi ki.

(Orris'e öyle gelirdi ki)

Bir erkekle bir kadın seks halindeyken aynı anda orgazma ulaşıyorlarmış gibi.

Kurumuş boya ve branda kokusunun yerine Diyar'ın lamba yağının yanma kokusu geliyordu şimdi. Masanın üzerindeki lambadan dumanlar yükselmekteydi. Sol tarafta bir masa duruyordu. Kaba tabaklar içinde bir yemeğin artıkları vardı. Üç tabak.

Orris bir adım attı, sakat ayağını sürükledi. Tabaklardan birini eğip ışığın yağlarda parıldamasını sağladı. Bundan kim yemişti? Anders mi? Jason mu? Yoksa Richard mı? Kendi oğlum yaşasaydı, Rushton olacaktı o Richard!

Rushton Büyük Ev'in yakınındaki gölcükte yüzerken boğulmuştu. Pikniğe gitmişlerdi. Orris'le karısı biraz şarap

içmişlerdi. Güneş de pek sıcaktı. Henüz çok küçük olan oğulları uyuyordu. Orris'le karısı önce sevişmiş, sonra uyuyakalmışlardı güneşin altında. Derken çocuğun çığlıklarıyla uyanmıştı. Rushton sulara doğru gitmişti anlaşılan uyandığında. Birkaç kulaç atacak kadar yüzmeyi biliyordu. Korkuya kapılmadan boyunu aşacak kadar. Orris topallayarak suya girmiş, dalmış çocuğun olduğu tarafa elinden geldiği kadar hızla yüzmüştü. Ayağından, hep o lanet olası ayağından... o yüzden gecikmiş, bu da oğlunun ölümüne sebep olmuştu. Çocuğun yanına vardığında, çocuk batıyordu. Orris onu yakalayıp saçlarından çeke çeke kıyıya getirmişti.

Ne yazık ki Rushton o zamana kadar mosmor kesilmiş ve ölmüştü.

Altı hafta sonra da Margaret kendini öldürmüştü.

Bu olaydan yedi ay sonra Morgan Sloat'un çocuğu da yüzme dersi sırasında neredeyse boğuluyordu. O da sudan tıpkı Rushton gibi mosmor çıkarılmıştı. Ama cankurtaran görevlisi ağızdan ağıza yapay solunum uygulamış, Richard Sloat da dünyaya geri dönmüştü.

Tanrı çivilerini bildiği gibi çakar, diye düşündü Orris. Tam o sırada bir horlama sesi duyup başını çevirdi.

Depo bekçisi Andres köşedeki postun üzerine kıvrılmış, yatıyordu. Yanında bir şarap testisi devrilmiş, şarabın çoğu saçlarına bulaşmıştı.

Bir daha horladı, sonra inledi. Kötü rüyalar görüyor gibiydi.

Orris içinden, gördüğün hiçbir rüya gerçek geleceğin kadar kötü olamaz diye düşündü. Bir adım daha yaklaştı, pelerini vücuduna sarıldı. Anders'e acımayan gözlerle baktı.

Sloat cinayet planlamasını bilirdi. Ama o cinayetleri hep Orris gelip işlerdi. Jack Sawyer bebekken ağzına yastığı kapatıp onu boğmaya çalıştığında, Sloat'un vücudunda Orris vardı. Utah'da Phil Sawyer'in öldürülmesini de, ikizlisi Prens Philip Sawtelle'in öldürülmesi gibi, yine Orris yönetmişti.

Sloat kandan hoşlanırdı ama, bıçak kemiğe dayandığında, alenisi vardı kana. Tıpkı Orris'in Amerikan yemeklerine alerjisi olduğu gibi. Bu yüzden Sloat'un planladığı kötü işleri uygulamak ona kalıyordu.

Benim oğlum öldü, onunki hâlâ yaşıyor. Sawtelle'in oğlu öldü, Sawyer'inki hâlâ yaşıyor. Ama bunlar telâfi edilebilir. Edilecek de. Size Tılsım yok, küçük dostlarım. Sizin sonunuz, Oatley'in radyoaktif karşılığı. Adalet terazisine ikiniz de birer ölüm borçlusunuz. Tanrı çivilerini çakar.

"Eğer Tanrı çakmazsa, ben çakarım, kuşkunuz olmasın," dedi yüksek sesle.

Yerdeki adam tekrar inledi. Sanki duymuştu bu sözleri. Orris ona bir adım daha yaklaştı. Beki onu bir tekmeyle uyandırmak niyetindeydi. Sonra başını hafifçe yana eğdi. Uzaktan nal sesleri geliyordu. Teker gıcırtıları da vardı.

Osmond geliyordu herhalde. Güzel. Buradaki işi Osmond yapsın, daha iyi olur, diye düşündü. Akşamdan kalma bir adamı sorguya çekmeye hevesi yoktu. Hele de adamın ne diyeceğini biliyor olduğuna göre.

Orris kapıya doğru gitti, tutup açtı, şeftali rengi Diyar şafağına baktı. Yaklaşan sesler de o taraftan, doğu tarafından geliyordu. Bir an o güzel ışıkları seyretti, sonra tekrar batıya döndü. Orada gökyüzü hâlâ mordu. Çürük gibi. Toprak da koyu renkti. Bir tek, güneşi yansıtan iki paralel çizgi aydınlıktı, o kadar.

"Çocuklar siz ölümünüze doğru gittiniz," diye düşündü Orris mutlu mutlu...

O sırada aklına gelen düşünce onu daha da mutlu etti. Belki de şimdiden ölmüşlerdi o çocuklar.

"İyi," dedi Orris. Gözlerini yumdu.

Bir an sonra Morgan Sloat, Thayer Okulu tiyatrosunun kapı tokmağını tutmuş durumda kendi gözlerini açtı, batıya yapacağı yolculuğu planlamaya koyuldu.

Belki de bir bellek yolculuğu yapmanın zamanı gelmişti. California'da Point Venuti denilen küçük bir kasabaya. Belki daha önce doğuya bir yolculuk... Kraliçe'yi ziyaret, sonra da...

Yanında duran heykele, "Deniz havası bana iyi gelir," dedi.

Tekrar gerisin geri depoya girdi, cebindeki minik kutudan biraz daha kokain çekti, böylece zindeleşmiş olarak yokuş aşağı, arabasına doğru yürümeye başladı.

DÖRDÜNCÜ KİTAP

TILSIM

Bölüm: 34

ANDERS

1

Jack birden farkına vardı. Gerçi hâlâ koşuyordu ama, ince bir hava tabakasına basarak koşuyordu. Çizgi filmlerde yere düşmeden önce havada iki takla atmaya vakit bulan komik tipler gibiydi. Ama aşağısı öyle beş yüz metre falan değildi. Altında toprak bulunmadığını anlamaya ancak vakit bulmuştu ki, bir buçuk metre kadar düştü, kendini yine koşar durumda buldu. Sendeleyip doğruldu, o sırada Richard üzerine düştü, ikisi birlikte yuvarlandılar.

"Dikkat et, Jack!" diye bağırıyordu Richard. Ama kendi öğüdünü kendi dinlemek niyetinde olmadığı belliydi. Gözleri sımsıkı kapalıydı "Kurda dikkat et! Bay Dufrey'e dikkat et! Dik..."

"Kes artık, Richard!" Bu soluksuz bağırtılar onu her şeyden çok korkutuyordu. Richard tam bir deli gibiydi. Tam bir deli gibi. "Kes diyorum, iyiyiz! Gittiler onlar!"

"Etheridge'e dikkat et! Böceklere dikkat et! Dikkat et, Jack!"

"Richard, onlar gitti diyorum! Çevrene bak, Jason aşkına!" Jack bu dediğini kendisi yapmaya vakit bulamamıştı henüz. Ama geçişi başarıyla yaptıklarından emindi. Hava durgun ve tatlıydı. Gece çok sessizdi. Bir tek ılık rüzgârın sesi vardı.

"Dikkat et, Jack! Dikkat et, Jack! Dikkat et, dikkat..."

Kafasının içinde kötü bir yankı gibi, Nelson binasının dışındaki köpek çocukların korosunu duyuyordu: "Uuuuu-yaaaan, uuuuuyaaaan, uuuu-yyaaaannnn! Lüüüüt-feeeen, lüüüt-feeeen, lüüüt-feeen!"

"Dikkat et, Jack!" diye bağırıyordu Richard. Yüzü toprağa kapandı. Allah'a yaranmaya çalışan inançlı bir Müslümana benzedi. "DİKKAT ET! KURT! BÜYÜK SINIF ÖĞRENCİLERİ! MÜDÜR! DİKK..."

Jack, Richard'ın gerçekten çıldırdığı korkusuna kapılıp arkadaşının yakasına sarılarak başını doğrulttu ve suratına bir tokat aşketti.

Richard'ın sözleri yanda kesiliverdi. Jack'a boş gözlerle baktı, Jack çocuğun solgun yanağında kendi beş parmağının izinin kızarmaya başladığını gördü. Duyduğu utanç yanda kesildi, nasıl bir yerde bulunduklarını anlama merakı öne çıktı. Işık vardı burada demek. Yoksa o beş parmağın izini göremezdi.

Bu sorunun kısmî cevabı kendi içinden geldi. Kesin bir cevaptı. Hiç değilse bir noktaya kadar.

Dış Bölge, Jacky. Dış Bölgedesin şimdi.

Ama bunu düşünmeye vakit ayırmadan önce Richard'ı bir hale yola sokmalıydı.

"İyi misin, Richie?"

Çocuk Jack'e donmuş gücenik bir ifadeyle bakıyordu. "Bana vurdun, Jack."

'Tokat attım. İsteriye kapıları insanlara öyle yapılır."

"Ben isteriye kapılmamıştım! Ben ömrümde is..." Richard sustu, ayağa fırladı, vahşî bakışlarla çevresine baktı. "Kurt! Kurda dikkat etmemiz gerek, Jack! Çiti aşarsak bizi yakalayamaz!"

Bir anda fırlayıp karanlığa doğru koşabilirdi. Başka bir dünyada kalmış olan çite doğru koşmaya çalışabilirdi... tabii Jack onu hemen yakalamasaydı.

"Kurt gitti, Richard."

"Hıı?"

"Başardık."

"Sen neden söz ediy..."

"Diyar, Richard! Biz Diyardayız! Geçiş yaptık!" Ve yaparken sen d

neredeyse kolumun omzumdan çıkmasına sebep oluyordun, inançsız seni, diye düşündü Jack. Bir yandan, zonklayan omzunu ovalıyordu. Bir daha sefere birini yanımda sürüklersem bir çocuk seçeceğim. Noel babaya, paskalya tavşanına hâlâ inanan bir çocuk.

"Gülünç bu!" dedi Richard ağır ağır. "Diyar diye bir şey yoktur,

Jack."

Jack en ciddi sesiyle, "Eğer yoksa nasıl oluyor da kocaman beyaz kurt şu anda kıçını ısırmıyor?" diye sordu. "Ya da lanet olası müdürün neden ısırmıyor seni?"

Richard, Jack'e baktı, ağzını bir şey söyleyecek gibi açtı, sonra tekrar kapadı. Çevresine bu sefer daha bir dikkatle baktı (ya da Jack öyle umdu). Jack de aynı şeyi yaptı, bir yandan sıcaklığın ve temiz havanın tadını çıkarmaya çalıştı.

Morgan'la o deliler grubu her an buraya da geçebilirdi ama şu an için buraya dönmenin o doğal zevkinden yararlanmamaya imkân yoktu.

Bir tarladaydılar. Yüksek, sarımsı otlar vardı. Uçları sakal sakaldı. Buğday değildi bunlar. Ama buğdaya pek benzeyen bir şeydi. Yenilebilecek bir tahıl. Tarla her yana doğru göz alabildiğince uzanıp gidiyordu. Tatlı rüzgâr otları yumuşacık dalgalar halinde kıpırdatıyordu. Sağ tarafta ahşap bir bina göze çarpmaktaydı. Önündeki direğe bir lamba asılmıştı. Bakıldığında göz kamaştıracak bir sarı alevle yanıyordu. Jack binanın sekizgen biçiminde olduğunu gördü. İki çocuk ışık halkasının kenarına iniş yapmışlardı. Halkanın öbür tarafında da bir şey vardı. Metalden bir şey. Lambanın ışığını yansıtıyor, parıldıyordu. Jack gözlerini kıstı, o gümüş yansımaya baktı... ve sonra anladı. İçindeki duygu, beklentisinin doğru çıktığı yolundaydı. Bilmecenin iki parçası böylelikle yerine oturmuş oluyordu.

Demiryolu hattıydı bu. Yönünü karanlıkta anlamaya olanak yoktu ama, Jack o rayların ne tarafa gittiğini bildiği kanısındaydı:

Batıya.

2

"Yürü," dedi Jack.

Richard, "Oraya gitmek istemiyorum," diye karşılık verdi.

"Neden o?"

"Çok çılgınca şeyler oluyor." Richard dudaklarını yaladı. "O binada da her şey olabilir. Köpekler. Deliler." Dudaklarım tekrar yaladı. "Böcekler."

"Sana artık Diyar'dayız dedim.. Delilikler bitti. Burası temiz. Öff, Richard, kokusunu da mı alamıyorsun?"

"Diyar diye bir şey yoktur." Richard'ın sesi pek zayıf çıkıyordu.

"Çevrene bak."

"Hayır," dedi Richard. Sesi daha da zayıflamıştı. İnatçı bir çocuğun sesiydi.

Jack otlardan bir tutam yoldu. "Şunlara bak!"

Richard başını çevirdi.

Jack onu sarsma isteğine zor engel oldu.

Bunu yapacağı yerde otları fırlatıp attı, içinden ona kadar saydı, sonra tepeye doğru yürümeye başladı. Başını eğdiğinde, deri bir kıyafet giymekte olduğunu gördü. Richard da öyle bir kılıktaydı. Alnına kırmızı bir bant bağlanmıştı.

Frederick Remington tablolarından fırlama bir şeye benziyordu. Ellerini üstünden kaydıran Jack, Myles P. Kiger'in sıcacık paltosunun bir Meksikalı battaniyesine, ya da ona benzer bir şeye dönüşmüş olduğunu gördü. Herhalde turizm reklâmlarındaki tiplere benziyorum, diye düşünüp sırıttı.

Jack uzaklaşırken Richard'ın yüzüne bir panik ifadesi gelmişti.

"Nereye gidiyorsun?"

Jack geri döndü. Ellerini Richard'ın omuzlarına koydu, gözlerine ciddi bakışlarla baktı.

"Burada kalamayız," dedi. "Onlardan bazıları peşimizden gelebilir. Belki hemen gelemezler, belki de gelebilirler, bilemiyorum. Bizi yöneten kanunlar hakkında bildiklerim,

ufacık bir çocuğun mıknatıs hakkında bildikleri kadar. Mıknatıslar bazen çeker, bazen iter, hepsi bu. Ama şimdilik bilmem gereken de bu zaten. Buradan kaçmamız gerek. Hepsi bu kadar."

"Bunları ben rüyamda görüyorum. Eminim rüyamda gördüğümden."

Jack başını eski püskü ahşap binaya doğru salladı. "İster içeriye gel, ister burada kal. Kalmak istersen ben sonra gelir seni alırım. Oraya bir baktıktan sonra."

"Bunlar aslında olmuyor," dedi Richard. Gözlüksüz, çıplak gözleri iri iri açılmış, bakışları boş, sanki tozlu gibiydi. Bir an kapkara Diyar göklerine, oradaki yabancı düzendeki yıldızlara baktı, sonra başım çevirdi, "Ateşim var. Gribim. Grip çok salgındı. Bu bir sayıklama dönemi. Sen benim sayıklamamda başrolü oynuyorsun, Jack."

"Eh, elime fırsat geçince Sayıklama Aktörleri Sendikasına birini yollar üyelik kartımı aldırırım," dedi Jack. "Bu arada, istersen sen burada kal, Richard. Madem bütün bunlar"7aslında olmuyor, o halde korkacak bir şeyin yok demektir."

Tekrar yürümece başladı. Richard'la birkaç böyle konuşma daha yapsa, çocuk kendisinin de deli olduğuna iyice inanacaktı galiba.

Tepenin yansına vardığında Richard da ona yetişti.

"Seni almaya gelirdim," dedi Jack.

"Biliyorum. Ama ben de geleyim dedim. Mademki nasılsa hepsi rüya..."

"Eh, orada kimse varsa sen çeneni kapalı tut. Sanırım biri olmalı. Demin biri pencereden bana bakıyor gibi gelmişti."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Richard.

Jack gülümsedi. "Kaygılanmayacağım, Richie, yavrum," dedi. "New Hampshire'den ayrıldığımdan beri tek yaptığım bu. Kaygılanmıyorum."

3

Binanın önündeki balkonlu kısma vardılar. Richard duyduğu panikten gelen bir kuvvetle Jack'in omzuna sarıldı, sıktı. Jack bezgin bezgin ona döndü. Richard'ın bu kavrama hareketleri son hızla bezdiriyordu onu.

"Ne var?" diye sordu.

"Bu bir rüya," dedi Richard. "Kanıtlayabilirim."

"Nasıl?"

"Artık İngilizce konuşmuyoruz, Jack! Bir başka dili çok iyi konuşuyoruz ama, bu İngilizce değil."

"Evet," dedi Jack. "Garip, değil mi?"

Basamaktan çıkmaya başladı, Richard'ı tek başına, ağzı açık, bıraktı.

4

Bir iki saniye sonra Richard kendini toparladı, Jack'in peşinden yetişti. Tahta merdivenin basamakları aşınmış, oynak, kıymıklıydı. Bazılarının aralıklarından alttaki otlar baş vermişti. Ötelerin karanlığından çocukların kulağına uykulu böceklerin tekdüze uğultusu geliyordu. Ağustosböceklerinin cır cır sesi değildi bu. Çok daha tatlı bir sesti Jack'e göre.

Kapının dışındaki lamba artık arkalarında kalmıştı. Gölgeleri önlerine düşüyordu. Kapının üzerinde eskiden

kalma, solgun bir işaret vardı. Jack onu bir an için Cyril alfabesinden harflerle yazılmış sandı. Rusça kadar okunmaz bir şeydi. Yaklaşınca yazının DEPO olduğunu okuyabildi.

Jack kapıyı vurmak üzere elini kaldırırken başını iki yana salladı ve durdu. Hayır. Vurmayacaktı. Burası özel bir ev değildi. Kapıda DEPO diye yazılıydı. Demek burası kamuya ait bir binaydı. Otobüs, tren garları gibi bir şey.

Kapıyı itip açtı. Dostça bir lamba ışığıyla, pek dostça olmayan bir ses, balkona aynı anda ulaştı.

"Defol, şeytan!" diye gıcırdadı çatlak ses. "Defol, zaten sabaha gidiyorum! Yemin ederim! Tren yerinde hazır! Git buradan! Gideceğime yemin ettim ve gidiyorum, onun için git artık buradan... git ve beni huzur içinde yalnız bırak!"

Jack kaşlarını çattı, Richard yine şaşkınlıkla ağzını açtı. İç oda temizdi ama pek eskiydi. Yerdeki tahtaları öyle eskimişti ki, buruşmuş gibi görünüyordu. Duvarlar da öyleydi. Bir duvarda balina gemisi kadar kocaman bir atlı arabanın resmi asılıydı. Resim de eskimiş, yüzü buruş buruştu. Yıkılmak üzere bir tezgâh odayı ikiye bölüyordu. Onun gerisinde, karşıya gelen duvardaki panonun bir yanında GELEN ARABA, ötekinde GİDEN ARABA diye yazılıydı. Uzun süreden beri o tabloya bir şey yazılmamış olduğu belliydi. Jack'e göre birisi oraya en yumuşak tebeşirle bile bir şey yazmaya kalkışsa tahta yarılır, dökülürdü.

Ortadaki tezgâhın yan tarafında Jack'in ömründe gördüğü en kocaman saat duruyordu. İri bir şampanya şişesi kadardı. İçi yeşil bir kumla doluydu.

"Beni rahat bıraksana! Sana söz verdim, yapacağım! Lütfen Morgan! Yalvarırım! Söz verdim diyorum. İnanmıyorsan, hangara bak. Tren hazır. Yemin ederim, hazır tren!"

Aynı tür konuşmalar sürüp gidiyordu. İri yarı, yaşlı adam, odanın sağ köşesinde eğrilip bükülmekteydi. Jack adamın boyunun en azından bir doksan olduğunu tahmin etti. Eğik durmasına rağmen yine de belliydi. Deponun alçak tavanı başının tepesinden on santim yukardaydı. Yaşı yetmiş de olabilirdi, dinç bir seksen de olabilirdi. Kar gibi beyaz sakalı gözlerinin hemen altından başlıyor, tâ göğsüne kadar iniyor, uçları bebek saçları gibi inceliyordu. Omuzları genişti. Şimdi eğik olmasına rağmen, yıllar boyunca ona ağır yükler taşıtıp kırılmasına yol açılmış gibi gözüküyorlardı. . Gözlerinin uçlarından kırışıklar yelpaze gibi yayılmaktaydı. Alnı kırış kırıştı. Tenim balmumu gibi bir sarıydı. Üzerinde kırmızı çizgili bir beyaz etek vardı. Çok korktuğu belliydi. 0st perdeden çıkmaya uğraşıyordu ama, hiçbir gücü ve yetkisi olmadığı açıkça anlaşılıyordu.

Jack dönüp 'Richard'a baktı. İhtiyar onun babasının adını söylediğinde ne tepki gösterdiğim merak etmişti. Ama Richard şu anda böyle ince noktalara dikkat edecek durumda değildi.

"Ben sandığın insan değilim," diyerek ihtiyara yaklaştı.

"Uzaklaş!" diye haykırdı adam. "Numaralarına karnım tok! Şeytan kendine sevimli bir surat da edinebilir! Defol! Yapacağım! Tren yola çıkmaya hazır. Sabah erkenden! Yapacağım dedim mi yapacağım demektir. Artık git buradan, tamam mı?"

Sırt çantası Jack'in koluna takılmış, sallanıyordu. Jack tezgâha yaklaşıp çantanın içini araştırdı, aynayı ve para çubuklarını bir kenara itti. Parmakları aradığı şeyi bulup avuçladı. Yüzbaşı Fanen'in verdiği madenî paraydı bu. Üzerinde kraliçenin resmi olan para. Onu tezgâhın üzerine pat

diye koydu, odanın yumuşak ışığı Laura DeLoessian'ın güzel profilini aydınlattı, Jack annesiyle aradaki benzerliğe bir kere daha şaştı. Başlangıçta da o kadar çok mu benziyorlardı? Yoksa ben onları daha çok düşündükçe benzerlikleri daha mı çok görebiliyorum? Onları bir bakıma ben mi bir araya getiriyor, tek varlık yapıyorum?

Jack tezgâha yaklaşırken ihtiyar daha bile geri çekilmişti. Sanki niyeti duvardan dışarı çıkmaktı. Sözler ağzından isterik bir sel gibi dökülmeye başladı. Ama Jack parayı tezgâha kovboy filmlerinde barmenden içki isteyen kötü adamlar gibi şaklatınca, o da konuşmayı kesti. Paraya baktı, gözler iri iri açıldı, ağzının tükürükten ıslanmış köşeleri titredi. Fincan gibi açılmış gözleri Jack'in yüzüne döndü ve sonunda onu ilk defa görebildi.

"Jason," diye fısıldadı titreyen bir sesle. Deminki sızlanması sona ermişti. Bu sefer sesi korkudan değil, dehşetten titriyordu. "Jason!"

"Hayır, benim adım..." Jack birden sustu. O dilde dudaklarına yükselen kelime Jack değil, yine Jason'du.

"Jason" diye bağırdı yaşlı adam. Sonra kendini dizüstü yere attı. "Jason, sen geldin! Sen geldin ve artık her şey iyi olacak, evet, her şey iyi olacak, her şey iyi olacak ve her türlü şey de iyi olacak!"

"Hey," dedi Jack. "Hey, aslında..."

"Jason! Jason geldi, Kraliçe iyileşecek ve her türlü şey de iyi olacak!"

Jack bu gözyaşı dolu tapınmaya, ihtiyarın deminki aksilenmelerinden daha bile az hazırdı. Richard'a döndü ama oradan da bir yardım gelmedi.

Richard kapının sol tarafına, yere uzanmış, ya uyumuştu... ya da çok iyi uyku taklidi yapıyordu.

"Öff, Allah kahretsin," dedi Jack.

İhtiyar dizlerinin üstündeydi. Bir şeyler geveliyor, ağlıyordu. Durum önce gülünçken sonradan evrensel bir komiklik düzeyine ulaştı. Jack tezgâhın kapağını buldu, kaldırıp arkasına geçti.

"Ayağa kalk, ey iyi ve sadık kul," dedi Jack. Acaba İsa ile Buda'nın karşısına hiç bu tür sorunlar çıkıyor muydu diye merak ediyordu. "Kalk ayağa, efendi."

"Jason! Jason!" diye hıçkırdı ihtiyar. Beyaz saçları Jack'in sandaletli ayaklarının üzerine eğilmişti. Birden ayakları öpmeye başladı. Ufaktan tef ekten de öpmüyordu. Kocaman, şapırdaya şapırdaya, sesli sesli öpüyordu. Jack çaresizlik içinde gülmeye başladı. Illinois'den kurtulmayı başarmıştı. Şu anda kocaman bir tahıl tarlasının orta yerinde, salaşpur bir deponun içindeydiler. Dış Bölge'de bir yerlerde. Richard kapının yanında uyuyordu. Bu garip ihtiyar da Jack'in ayaklarım öpüyor, sakalları fena halde gıdıklıyordu.

"Kalk'" diye bağırdı Jack kıkırdayarak. Bir adım geri gitmeye çalıştı ama beli tezgâha dayandı. "Kalk ayağa, sadık kul! Bas ayaklarının üstüne, yeter artık!"

"Jason! Muh! Her şey iyi olacak! Muh-muh!"

Jack deliler gibi, "ve her türlü şey de iyi olacak," diye düşündü, ihtiyar ayak parmaklarını öperken tekrar kıkırdadı. "Burada. Diyarı da Robert Burns okuduklarını bilmezdim ama demek ki okuyorlarmış..."

Muh-muh-muh.

Öf, yeter artık, dayanamıyorum.

"KALK!" diye bağırdı avazı çıktığı kadar. İhtiyar sonunda kalkıp onun karşısında durdu. Titriyor, ağlıyor, Jack'in gözlerine bakamıyordu. Ama inanılmaz genişlikteki omuzları biraz doğrulmuştu. O kırık görünümden kurtulmuştu. Jack buna memnun oldu.

5

Jack ihtiyarla anlamlı bir konuşma başlatana kadar aradan bir saat geçmesi gerekti. Bir iki kelime konuşmalarına kalmıyor, ihtiyar yeni baştan "Jason, ah, sevgili Jason, ne büyüksün" faslına başlıyordu. Peşinden yine ayak öpmeye geçecekti herhalde. Jack ihtiyardan hoşlanmış, ona acımıştı yine de. Acımak için, kendisini okul yemekhanesinin kuyruğunda hayal ediyor, birden oraya İsa ya da Buda geliverse, ne hale geleceğini düşünüyordu. Soma kabullenmesi gereken bir şey daha vardı. Benliğinin bir yanı Anders'in bu davranışına hiç de şaşırmıyordu. Evet, kendini Jack gibi hissediyordu ama, yavaş yavaş biraz... öteki gibi de hissetmeye başlamıştı.

Ama o ölmüştü.

Doğruydu, evet. İnkâr edilmez biçimde doğruydu. Jason ölmüştü. Herhalde ölmesinde Orris'li Morgan'ın epey rolü vardı. Ama Jason gibi tiplerin geri gelmek gibi bir huyu oluyordu, öyle değil mi?

Jack, Anders'i doğru dürüst konuşturmak için geçen süreyi iyi değerlendirilmiş sayıyordu. Hiç değilse Richard'ın uyku konusunda numara yapmadığını anlamıştı. Gerçekten uyuyordu Richard. Bu da iyi sayılırdı, çünkü Anders'in Morgan'la ilgili söyleyeceği çok şey vardı.

Bir zamanlar buranın, dünyanın en sonundaki depo olduğunu söylüyordu. Buradan sonra dünyanın canavarca bir yer haline geldiğini anlatıyordu.

"Nasıl canavarca?" diye sordu Jack.

Anders piposunu yakarken, "Bilmiyorum," dedi. Karanlığa doğru baktığında yüzü bir tuhaftı. "Lânetli Topraklarla ilgili pek çok hikâye anlatılır ama her biri ötekinden farklıdır. Hepsi de aynı şekilde başlar. 'Benim tanıdığım biri, Lânetli Toprakların kenarında üç gün kaybolan birine rastlamış,' diye başarlarlar sözlerine. Hiç kimsenin, 'Ben kendim Lânetli Topraklarda üç gün kayboldum,' dediğini duymadım. Farkı anlıyor musunuz, Jason, efendim?"

"Anlıyorum," dedi Jack yavaşça, Lânetli Topraklar. Adı bile ensesindeki saçların diken diken olmasına yetiyordu. "Kimse bilmiyor o halde nasıl bir yer olduğunu."

"Kesin bilen yok," dedi Anders. "Ama anlatılanların bir çeyreği bile doğruysa..."

"Neler anlatıyorlar?"

"Oradaki felâketlerin Orris'in cevher ocaklarındakileri normal gibi göstereceğini. Tepelerden ve boş yerlerden yuvarlanarak uçan ateş topları varmış. Peşlerinde uzun, siyah izler bırakıyorlarmış. Gündüzleri siyahmış o izler. Geceleri pırıl pırıl parladıklarını duydum. İnsan o ateş toplarından birine fazla yaklaşırsa feci biçimde hasta oluyormuş. Saçları dökülüyor, bütün vücudunda yaralar açılıyormuş. Sonra kusmaya başlıyormuş. Kırk yılda bir iyileşiyormuş ama, çoğunlukla kusa kusa sonunda midesi yırtılıyor, boğazı patlıyormuş, sonra da..."

Anders ayağa kalktı.

"Efendim! Neden öyle bakıyorsunuz? Pencereden bir şey mi gördünüz? O rayların üzerinde bir şey mi var?"

Anders vahşi bakışlarını pencereye çevirdi.

Radyasyon zehirlenmesi, diye düşünüyordu Jack. O bilmiyor ama, radyasyon zehirlenmesinin belirtilerini harfi harfine anlattı.

Okulda bir yıl önce hem nükleer silâhları hem de radyasyona maruz kalmanın etkilerini fizik dersinde okumuşlardı. Annesi hem nükleer silahlanmayı önleme, hem de nükleer tesislerin çevre kirliliğine katkılarını önleme derneklerinde faal olarak çalıştığından, Jack bu derslere özellikle dikkat etmişti.

Lânetli Topraklar fikrine radyasyon zehirlenmesi ne de güzel uyuyor, diye düşündü. Sonra bir şey daha geldi aklına. İlk testler batıda yapılmıştı. Hiroşima bombasının prototipi bir kuleden asılarak sallandırılmış, sonra patlatılmış, cansız mankenlerin yerleştirildiği çevre mahallelerde öyle büyük zarara yol açmıştı ki, Ordu nükleer patlamanın ve yaratacağı ateş fırtınasının nelere yol açacağı konusunda enikonu fikir sahibi olmuştu. Sonunda yine Utah ile Nevada'ya götürmüşlerdi testleri. Sonra da yeraltına indirmişlerdi. O boş yerlerde bol devlet arazisi vardı. Oralarda denedikleri tek şey de bombalar değildi.

Eğer Kraliçe ölürse, Sloat o pisliğin ne kadarını getirirdi buraya acaba? Şimdiye kadar ne kadarını getirmişti? Bu dekovil hattı, o tür mallar için bir nakliye sistemi miydi?

"İyi görünmüyorsunuz efendim, hiç iyi görünmüyorsunuz. Yüzünüz çarşaf gibi bembeyaz kesildi. Yemin ederim!"

"Bir şeyim yok," dedi Jack yavaşça. "Otur. Hikâyene devam et. Piponu da yak. Sönmüş."

Anders piposunu ağzından çekti, yeniden yaktı, gözlerini Jack'den tekrar pencereye çevirdi. Bu sefer bakışları öyle boş değildi. Korkularla doluydu. "Ama hikâyelerin doğru olup olmadığını herhalde yakında kendim de öğreneceğim."

"O neden?"

"Çünkü yarın sabah Lânetli Toprakların içinden bir yolculuğa çıkıyorum. Şafakla birlikte," dedi Anders. "Orris'li Morgan'ın şeytan makinesini kullanacağım. İçine de kim bilir hangi iğrenç şeytan malları yüklenmiş olacak."

Jack ona baktı. Yüreği gümbür gümbür atıyordu. Kanı kafasının içinde uğuldamaktaydı.

"Nereye? Ne kadar uzağa? Okyanusa mı? Kocaman suya mı?"

Anders başını yavaş yavaş evet anlamında salladı. "Öyle," dedi. "Suya. Hem de..." Sesi alçaldı, güçsüz bir fısıltı oldu. Gözleri karanlık pencereye doğru devrildi. Oradan isimsiz bir şeyin kendilerini gözetlediğinden, sözlerine kulak misafiri olduğundan korkuyordu sanki.

"Orada Morgan benimle buluşacak. Mallarını oradan öteye götüreceğiz."

"Öteye nereye?" diye sordu Jack.

"Kara otele," diye fısıldadı Anders titrek bir fısıltıyla.

6

Jack'in içinden tekrar kahkahalarla gülmek geldi. Kara Otel... tıpkı korku romanlarının adları gibi bir şey! Ama beri

yandan... zaten bu olaylar zinciri bir otelde başlamış değil miydi? Alhambra'da! New Hampshire'de, Atlas Okyanusu kıyısındaki otelde. Büyük Okyanus kıyısında da bir otel daha mı vardı? Belki eskimiş, Victoria çağı manastırlarına benzer, korkunç bir otel! Bu upuzun, garip serüven orada mı son bulacaktı? Alhambra'nın karşıtı olan, yakınında da garip bir lunapark bulunan bir yerde mi? Bu fikir son derece uygundu. Garip biçimde uygundu. İkizliler ve ikizlemeler fikrinden ilham alıyormuş gibiydi...

"Bana neden öyle bakıyorsunuz efendim?"

Anders heyecanlı ve tedirgin gibiydi. Jack bakışlarının yönünü hemen değiştirdi. "Özür dilerim," dedi, "Düşünüyordum." Gülümsedi, adam da ona çekinerek gülümsedi.

"Hem bana öyle demekten vazgeçsen keşke."

"Ne demekten efendim?"

"Efendim."

"Efendim?" Anders şaşırmış gibiydi. Jack'in sözüne tekrar etmiyor, açıklama istiyordu. Jack bunu üstelerse işi büsbütün karıştıracağını hissetti.

"Boş ver," dedi. Öne doğru eğildi. "Bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Çalışırım efendim," dedi Anders.

7

Sözler başlangıçta ağzından yavaş yavaş çıkıyordu. Bütün ömrünü Dış Bölgede tek başına geçirmiş bir adamdı. Fazla konuşmaya alışkın değildi. Şimdi karşısında kendisine konuşmasını emreden çocuk, en azından hanedan

sülâlesindendi. Belki de Tanrı gibi bir şeydi. Ama yavaş yavaş ihtiyar açıldı, konuşması rahatladı, hızlandı. Sonu gelmeyen, ama son derecede tahrik edici hikâyesinin ileri kısımlarına ulaştığında sözleriyle yarışıyordu. Adamın aksanına rağmen Jack söylenenleri rahatça izleyebilmekteydi. Bir yandan da düşünüyordu.

Anders, Morgan'ı tanıyordu. Çünkü Morgan ne de olsa Dış Bölge'nin lorduydu. Gerçek unvanı, yani Orris'li Morgan adı pek şatafatlı bir ad sayılmazdı ama, aslında ona ne deseniz aynı anlama geliyordu. Orris denilen yer, Dış Bölgenin en doğusunda kalan yerleşme yeriydi. Koca otluk alanın tek düzenli kesimiydi. Morgan, Orris'in yönetimini elinde bulundurduğu için, Dış Bölgenin diğer kısımlarını da dolayısıyla yönetiyordu. Ayrıca son on beş yıldan beri kötü Wolflar Morgan'dan yana meyletmeye başlamışlardı. Önceleri bunun pek önemi yokmuş gibi geliyordu. Kötüler azınlıktaydı. (Anders kötü kelimesini kullanırken, kendi dilinde kuduz anlamına gelen kelimeye pek benzer biçimde telâffuz ediyordu.) Ama sonraları kötü kurtların sayısı giderek artmıştı. Anders'in kulağına gelenler doğruysa, Kraliçe hastalandıktan bu yana çobanlar ulusunun yansından fazlası tutulmuş durumdaydı bu hastalığa. Üstelik Morgan'ın komutasındaki tek yaratıklar onlar değildi. Başkaları da vardı. Daha kötüleri... insanı bir tek bakışla deli edebilenleri.

Jack hemen Elroy'u düşündü. Oatley Barındaki yaratığı. Tüyleri ürperdi.

"Dış Bölgenin bu tarafının bir adı var mı?" diye sordu Jack.

"Efendim?"

"Bizim şu anda bulunduğumuz tarafı."

'Tam bir adı yok, efendim. Ama insanlar buraya Ellis-Breaks derler."

"Ellis-Breaks." diye tekrarladı Jack. Zihninde artık Diyar'ın kabataslak bir haritası canlanmaya başlıyordu. Bir kere, asıl Diyar vardı .Orası Amerika'daki doğu bölgesinin karşılığıydı. Dış Bölge demek, orta-batı eyaletlerine karşılık gelen kısım demekti. Büyük ovalar (Ellis-Breaks mi? Illinois mu? Nebraska mı?) sonra da Lânetli Topraklar, yani Amerika'daki batı bölgesi.

Anders'e o kadar uzun süre, öyle sabit bakışlarla baktı ki, adam bir kere daha tedirgin oldu. "Özür dilerim," dedi Jack. "Devam et."

Anders'in anlattığına göre, babası Dış Bölge Deposu'ndan doğuya araba süren en son arabacıydı. Anders de ona çıraklık etmişti. Ama doğuda daha o günlerde bile karışıklıklar, ayaklanmalar vardı. Eski Kral'ın öldürülmesi ve onu izleyen kısa savaş, o ayaklanmaların başlangıcı olmuştu. Savaş bittiğinde tahta Kraliçe Laura geçmişti ama, isyanların sonu gelmemişti bir türlü. Giderek daha doğuya, daha doğuya yayılıyorlardı. Lânetli Topraklardan fırlayıp yayılan bir salgın gibiydiler. Bazılarına göre, kötülüklerin hepsi batı'dan kaynaklanıyordu.

Jack, "Ne demek istediğini anlayabildiğimden pek emin değilim," dedi. Ama yüreği anlıyordu aslında.

"Kara parçasının sonundan," dedi Anders. "Büyük Su'yun kenarından. Benim gideceğim yerden."

Yani kısacası, her şey benim babamın geldiği yerden başlıyor. Babamın, benim, Richard'ın... ve Morgan'ın!

Anders'e göre karışıklıklar Dış Bölge'ye varmış, şimdi de Wolf kabilesinin kısmen bozulmasına yol açmıştı. Ne kadar bozulduklarını kimse kesin olarak bilemezdi ama, kurtlar bu gidiş durdurulmazsa sonlarının geleceğinden korkmaktaydılar. Kargaşalık sonradan burayı aşıp daha doğuya da yayılmıştı. Kraliçenin hasta yattığı, ölüme yaklaştığı söylenen yerlere.

"Bu doğru değil, değil mi, efendim?" diye sordu Anders... yalvarıyordu âdeta.

Jack ona baktı. "Bunun cevabını bileceğime mi inanıyorsun?" diye sordu.

"Elbette" dedi Anders. "Onun oğlu değil misiniz?"

Bir an için Jack'e dünya çok sessizmiş gibi geldi. Dışarda böceklerin uğultusu susmuştu. Richard sesli soluklarının arasında, zaman zaman sessiz kalıyordu.

Kendi kalbi bile durmuş gibiydi Jack'in. Belki en durgun şey de oydu.

Az sonra kendi sesi, son derece sakin, konuştu. "Evet, ben onun oğluyum. Ve dediğin doğru. Kendisi çok hasta."

"Ama ölüyor mu?" diye direndi Anders. Gözleri resmen yalvarıyordu. "Ölüyor mu, efendim?"

Jack biraz gülümsedi, sonra cevap verdi. "Orasını göreceğiz bakalım."

8

Anders'in anlattığına göre kargaşalık başlayana kadar Orris'li Morgan az tanınmış bir sınır Lord'undan başka bir şey değildi. Bu komik unvan ona, leş kokulu, yağlı adamın biri

olan babasından kalmıştı. Morgan'ın babası sağlığında herkesin alay ettiği biriydi. Ölümü de öyle komik olmuştu.

"Bir gün şeftali şarabı içip ishal oldu, kenefte can verdi."

İnsanlar yaşlı adamın oğlunu da bir soytarıya çevirmeye pek hazırdılar. Ama Orris'de idamlar başlayınca gülmeler hemen kesilmişti. Eski Kralın ölümünden sonra kargaşalıklar sırasında Morgan yükselmişti... Bir uğursuzluk yıldızının yükselmesi gibi.

Bunların Dış Bölge gibi bir yerde pek önemi yoktu. Anders'in dediğine göre, geniş ve boş alanlar politikayı insana önemsizmiş gibi gösteriyordu. Onlar için tek önemli olan, Wolf kabilesindeki değişiklikti. Kötü kurtların çoğu Öteki Tarafa gittiğine göre, onun bile bura halkına etkisi pek fazla değildi.

Kraliçenin hastalık haberi buralara ulaştıktan bir süre sonra, Morgan hemen cevher ocaklarından doğuya birtakım iğrenç, eğri büğrü esir adamlar yollamıştı. Bu esirlere kötü kurtlar ve başka garip yaratıklar göz kulak oluyordu. Başlarında, elinde kırbaç taşıyan korkunç bir adam vardı. İşin yeni başladığı sıralarda sık sık buralarda bulunuyordu ama sonra ortadan kaybolmuştu. Korkunç haftaları ve ayları buradan beş mil kadar güneydeki evinde geçiren Anders onun gidişini görmekten pek memnun kalmıştı. Dedikodulara göre Morgan o kırbaçlı adamı doğuya çağırmıştı. Orada olaylar pek coşkundu. Anders bunun doğru olup olmadığını bilmediği gibi, pek aldırmıyordu da. Yalnızca o adamın gittiğine seviniyordu. Yanında sıska, iğrenç ve korkunç bir çocuk gezdirirdi kırbaçlı adam.

"Adı?" diye sordu Jack. "Adı neydi?"

"Efendim, bilemiyorum. Wolflar ona Kırbaçlı derlerdi. Esirler yalnızca Şeytan derlerdi. Bence ikisi de haklıydılar."

"Züppeler gibi mi giyiniyordu? Kadife ceketler? Üzeri tokalı parlak pabuçlar?"

Anders başını evet anlamında sallayıp duruyordu., , "Çok keskin bir koku sürünür müydü?" "Evet, evet, sürünürdü!"

"Kırbacının ucunda deriden sicimler, onların ucunda da madenî kapakçıklar var mıydı?"

"Evet, efendim, korkunç bir kırbaçtı. Adam da çok ustaydı onu kullanmakta. Çok!"

Osmond'du bu. Sunlight Gardener'dı. Burada, Morgan'ın hesabına bir projeyi yürütüyordu... o sırada Kraliçe hastalanmış, Osmond da gerisin geriye yaz sarayına çağrılmıştı. Ve Jack orada rastlamıştı ona.

"Oğlu nasıl bir şeydi?" diye sordu Jack.

"Sıska," dedi Anders yavaşça. "Bir gözü patlaktı. Hatırladığım o kadar. Ona... Efendim, Kırbaçlı'nın oğluna bakmak kolay bir şey değildi. Wolflar babadan çok oğuldan korkuyor gibiydiler. Oğulda kırbaç olmadığı halde. Baktığınızda da kolay göremiyordunuz onu. Karanlık bir tipti."

"Karanlık mı?" dedi Jack.

"Evet. Wolflar kolay görülemeyenlere öyle derler. Fakat bakar, göremezsiniz. Büsbütün gözükmemeye imkân yokmuş kurtlara göre. Ama insan usulünü, hilesini bilirse, kendini görülmesi zor biri yapabilirmiş. Wolfların çoğu bilir. Bu orospu çocuğu da biliyordu. Bu yüzden tek hatırladığım, çok zayıf olduğu, kara günahlar kadar da çirkin olduğu."

Anders durakladı.

"Can yakmaktan hoşlanırdı. Ufacık şeylerin canını yakardı. Hayvanları balkonun altına götürürdü. Oradan en korkunç çığlıkları duyardım..." Anders ürperdi. "Evime kapanmamın nedenlerinden biri de buydu, anlarsınız. Ufacık hayvanların acı çektiğini görmek istemem. Bana çok kötü duygular verir."

Anders'in her söylediği Jack'in zihninde yeni yeni sorular doğuruyordu. Özellikler Wolflar konusunda Anders ne biliyorsa öğrenmek istiyordu. Onların adını duymak bile yüreğinde bir yandan zevk, bir yandan da kendi Wolf u için derin bir özlem uyanmasına yol açmaktaydı.

Ama zaman kısaydı. Bu adam şafakla birlikte Lânetli Topraklara doğru yola çıkıyordu. Morgan yakında, peşinde o deli öğrencilerle çıkagelebilirdi. Richard uyanabilir, durmadan sözünü ettikleri bu Morgan'ın kim olduğunu sorabilirdi... o karanlık çocuğun kim olduğunu da sorabilirdi... Nelson Binasında komşuluk ettiği tipe fazlasıyla benzeyen o karanlık çocuğun...

"Geldiler," diye mırıldandı Jack. "Gruplar halinde geldiler. Osmond da onların başıydı. Buradan çağrılana kadar, ya da İndiana'da dua seansları düzenlemek zorunda kalana kadar..."

"Efendim?" Anders'in yüzü yine şaşkındı.

"Geldiler ve... ne yaptılar peki?" Jack sorduğu bu sorunun cevabını zaten bildiğini hissediyordu. Ama Anders'in söylemesini istiyordu.

"Demiryolunu tabii," dedi Anders. "Batıya. Lânetli Topraklara giden hatları. Yarın benim de üzerinde yolculuğa başlayacağım rayları."

"Olmaz," dedi Jack. Göğsünde sımsıcak, korkunç bir heyecan, bomba gibi patlayıvermişti. Ayağa kalktı. Kafasında

bir şimşek çakmıştı birden. Önemli şeylerin birleşip bütünleştiğini hissediyordu.

Anders kendini dizüstü yere attığında Jack'in yüzüne de çok güzel, harikulade bir ışık gelmişti. Richard bu sesle kıpırdadı, uykulu uykulu doğrulup oturdu.

"Sen değil," dedi Jack. "Ben. Ben ve o." Parmağıyla Richard'ı gösterdi.

"Jack?" Richard ona mahmur gözlerle, miyop miyop bakıyordu. "Neden söz ediyorsunuz? Bu adam neden yerleri koklayıp duruyor?"

"Efendim... emriniz başım üstüne... ama anlayamıyorum..."

"Sen değil," dedi Jack. "Biz. Treni biz götüreceğiz senin yerine."

"Ama, efendim, neden?" diyebildi Anders. Başını kaldırmaya cesareti yoktu.

Jack Sawyer karanlıklara doğru baktı.

"Çünkü..." dedi. "O hatların sonunda bir şey var. Onu almak zorundayım."

Ara Bölüm

SLOAT BU DÜNYADA (IV)

Aralık ayının onuncu gününde paltosuna sımsıkı sarınmış bir Morgan Sloat, Lily Sawyer'in yatağının yanındaki tahta sandalyede oturuyordu. Üşüyordu. Kaşmir paltosuna sıkı sıkı sarılıyor, ellerini ceplerine sokuyordu. Ama görünüşünün aksine, epey keyifliydi. Lily ölüyordu. Uzaklaşıyor, uzaklaşıyordu. Kimsenin asla geri dönemediği yere doğru. Futbol sahası boyunda bir yatakta yatan kraliçeler bile dönemezdi oradan.

Lily'nin yatağı o kadar büyük değildi. Kendisinin de kraliçeye benzer yeri yoktu. Hastalık tüm güzelliğini yok etmişti. Yüzü çökmüş, yirmi yıl yaşlanmıştı. Sloat onun elmacık kemiklerini süzdü. Sivri birer çıkıntıydı o kemikler. Alnı kaplumbağa kabuğu gibi olmuştu. Hap kadar kalmış vücudu battaniyelerin altında pek az bir tümsek yapıyordu. Sloat bu otelin Lily Cavanaugh Sawyer'i kendi başına bırakmak için para aldığını biliyordu. Ödeyen kendisiydi çünkü. Artık odasındaki kalorifere sıcaklık yollamıyorlardı. Zaten otelin tek müşterisi Lily'ydi. Resepsiyoncudan ve aşçıdan başka, otelin müstahdemleri yalnızca Portekizli oda hizmetçileriydi. Onlar da tüm vakitlerini lobiyi temizlemekle geçiliyorlardı. Herhalde Lily'nin üzerine bunca battaniyeyi örten o hizmetçiler olmalıydı. Sloat geldiğinde koridorun

karşı tarafındaki odaya yerleşmişti. Resepsiyoncuyla hizmetçilere de Lir/ye göz kulak olmalarını tembihlemişti.

Acaba gözlerini açacak mı diye merakından, bir söz söyledi. "Daha iyi görünüyorsun, Lily. Bence gerçekten iyileşme belirtileri var."

Lily ağzından başka yerini kıpırdatmaksızın, "Neden insan taklidi yapıyorsun, anlamıyorum, Sloat," dedi.

Sloat, "En iyi dostun benim," diye karşılık verdi.

Bu sefer Lily gözlerini açtı. Bakışları Morgan'ın umduğu kadar da mat değildi. "Defol buradan," diye fısıldadı. "Ayıp bir yaratıksın sen!"

"Sana yardım etmeye çalışıyorum. Keşke bunu hatırlasan. Bütün evrak hazır, Lily. Tek yapacağın, imzanı atmak. Attın mı, senin de, oğlunun da hayatı tamamdır." Sloat, Lily'ye memnun bir hüzünle baktı. "Jack'in yerini saptayamadığımı da söyleyeyim. Son zamanlarda konuştun mu onunla?"

"Konuşmadığımı biliyorsun." Lily ağlamadı. Sloat'u sevindirmeye niyeti yoktu.

"Bence çocuğun gerçekten buraya dönmesi gerek. Sence de öyle değil mi?"

"Cehennemin dibine git," dedi Lily.

"İzninle banyonu kullanacağım," Morgan ayağa kalktı. Lily ona aldırmadan tekrar gözlerini yumdu. Sloat, "İnşallah başını belâya sokmuyordur," dedi yatağın yanma doğru yürürken. "Yollara düşen çocukların başına çok korkunç şeyler geliyor." Lily cevap vermedi. "Düşünmek istemediğim şeyler." Yatağın ucuna varmıştı. Banyoya doğru yoluna devam etti. Lily çarşafların ve battaniyelerin altında buruşmuş bir kâğıt mendil gibi yatmaktaydı. Sloat banyoya girdi.

İçerde ellerini ovaladı, kapıyı yavaşça kapadı, iki musluğu da açtı. Ceketinin cebinden küçük, kahverengi bir kutu çıkardı. İki gramlıktı kutu. Sonra iç cebine uzandı, bir deri çanta içindeki aynayı, jileti, kısa emme sazını da çıkardı. Aynanın üzerine sekizde bir gram kadar saf, Peru malı, pul kokain döktü, jiletiyle kıydı, sazın içinden burnuna çekti, boğulur gibi oldu, derin bir soluk aldı, soluğunu iki saniye kadar tuttu. "Aaah." Burun kanalları tüneller gibi açıldı. Genizden mal içine doğru yayıldı. Sloat ellerini suyun altına tuttu, baş parmağıyla işaret parmağını nemlendirdi, burun deliklerine soktu. Sonra ellerini ve yüzünü kuruladı.

O güzelim tren, diye düşündü. O sevimli, güzel tren... Oğlumdan çok o trenden gurur duyuyorum galiba.

Hayalindeki trenin görüntüsüne hayranlık duyuyordu Morgan Sloat. iki dünyada da aynıydı o tren. Diyar'a teknoloji götürme planının ilk başarılı sonucuydu. Yararlı yüküyle Point Venuti'ye kadar gidiyordu. Sloat gülümsedi. Kokain beynine ulaşmış, her şeyin iyi olacağı mesajını vermişti oraya. Küçük Jacky Sawyer o küçük Point Venuti kasabasından sağ çıkabilirse çok şanslı bir çocuk sayılırdı doğrusu. Zaten oraya varması bile büyük şanstı. Lânetli Topraklardan geçmesi gerektiğine göre! Ama Sloat için için çocuğun o tehlikeli Point Venuti kasabasına varmasını da istemiyor değildi. Hattâ Kara Otele bile girip sağ çıkmasını istiyordu. O otel binası yalnızca tahta ve çividen, tuğla ve taştan değildi. Aynı zamanda canlıydı... Sloat çocuğun oradan sağ çıkmasını istiyordu, çünkü çıktığı zaman o hırsızın elinde belki de Tılsım olurdu. Eğer bu gerçekleşirse...

Evet, o harikulade olay gerçekleşirse, her şey tam anlamıyla iyi olacak demekti.

Jack Sawyer de, Tılsım da, ikiye bölünüvereceklerdi o binadan çıkarlarsa.

Morgan Sloat da yeteneklerinin kendisine hak kazandırdığı yere ulaşmış olacaktı. Gözünde kendi hayali belirdi bir an için. İki kolunu yıldızlı gökyüzüne açmış... dünyalara doğru... Tılsımın koruduğu her şeye doğru. Yıllar önce Agincourt'u satın alırken umduğu her şeye doğru. Jack kazandırabilirdi ona bütün bunları. Mükemmel!

Bu düşünceyi kutlamak için kutuyu tekrar çıkardı, ayna ve jilet törenine gerek görmeksizin, minik bir kaşıkla beyaz tozu önce bir burun deliğine, sonra ötekine çekti. Tatlı! Hımmmm!

* * *

Burnunu çekerek tekrar yatak odasına döndü. Lily biraz daha canlı gibiydi ama, Morgan Sloat'un keyfi o kadar yerindeydi ki, kadındaki hayat belirtileri bile onun ruhunu karartmadı. Çukur gözler içindeki parıltı, Sloat'u izliyordu. "Sloat amca yeni bir alışkanlık edinmiş," dedi Lily.

"Sen de ölüyorsun," diye karşılık verdi Sloat. "Hangisini tercih ederdin?"

"Ondan çekmeye devam edersen sen de ölürsün."

Sloat onun düşmanlığına aldırmaksızın sandalyeye tekrar yerleşti. 'Tanrı aşkına, büyü artık, Lily," dedi. "Herkes kokain çekiyor artık. Sen toplumla ilişkini kaybetmişsin. Yıllardır kaybettin. Biraz denemek ister misin?" Kutuyu çıkarıp ucundaki zincirle kaşığı salladı.

"Defol buradan."

Sloat kutuyu onun yüzüne daha yaklaştırıp yine salladı.

Lily yatağında sokmaya hazırlanan bir yılan gibi doğrulup onun yüzüne tükürdü.

"Orospu!" Sloat çekildi, yanağından tükürük süzülürken mendiline sarıldı.

"O pis toz o kadar harika bir şeyse, ne diye çekmek için tuvalete saklanıyorsun? Sus, cevap verme, yalnız bırak beni. Seni bir daha görmek istemiyorum. Sloat. Defol buradan koca şişko."

'Tek başına öleceksin, Lily." Morgan'ın içi buz gibi bir neşeyle dolmuştu. 'Tek başına öleceksin. Bu komik küçük kasaba da seni fakirler gibi, belediye hizmetiyle gömecek. Oğlun da ölecek, çünkü kendisini bekleyen olaylarla başa çıkamayacak, ikinizin de adını bir daha hiç kimse duymayacak." Sırıttı. Tombul elleri bembeyaz, kıllı birer yumruk olmuştu. "Asher Dondorf'u hatırlıyor musun, Lily? Müşterimizdi hani, Flanagan'la Flanagan filminde yardımcı sanatçıydı. Geçende Hollywood Reporter dergisinde onun hakkında bir yazı okudum. Birkaç hafta oluyor. Kendini evinin salonunda tabancayla vurmuş. Ama iyi nişan alamamış, öleceği yerde, kurşun damağından girip ağzının tavanını patlatmış, şimdi komadaymış. Yıllarca öylece yaşayabilirmiş. Çürüyene kadar." Yatağa doğru eğildi, alnı kırış kırış oldu. "Bana öyle geliyor ki Asher'le senin pek çok ortak yanınız var."

Lily ona taş gibi bakışlarla baktı. Gözleri sanki kafasının içine doğru kaçmıştı. O anda Lily bir elinde tüfek, bir elinde İncil, sınırlarda çarpışan o demir kadınlara benziyordu. "Oğlum benim hayatımı kurtaracak," dedi. "Jack benim hayatımı kurtaracak ve sen de ona engel olamayacaksın."

"Eh, göreceğiz bakalım, öyle değil mi?" dedi Sloat. "Göreceğiz ne olacağını!"

Bölüm: 35

LANETLİ TOPRAKLAR

1

"Ama güvende olur musunuz, Efendim?" diye sordu Anders. Jack'in önünde diz çökmüş, kırmızılı beyazlı eteği çevresine yayılmıştı.

"Jack?" diye sordu Richard. Sesi yine sızlanır gibiydi.

"Sen güvende olur musun?" diye sordu Jack de adama.

Anders beyaz saçlı başını kaldırdı, gözlerini kısarak Jack'e baktı. Sanki kendisine bir bilmece sorulmuştu. Kocaman, şaşkın bir köpeğe benziyordu.

"Sen ne kadar güvendeysen ben de o kadar güvende olurum, onu demek istiyorum."

"Ama, efendim..."

"Jack?" Richard'ın kavgacı sesi tekrar duyuldu. "Uyuyakalmışım, şimdi uyanmış olmalıyım ama, bakıyorum, hâlâ bu garip yerdeyiz. Demek hâlâ rüya görüyorum... ama uyanmak istiyorum, Jack. Bu rüyayı görmek istemiyorum artık. Hayır, istemiyorum."

Evet, zaten gözlüğünü de o yüzden kırmıştın, dedi Jack içinden. Yüksek sesle, "Bu rüya değil, Richie, yavrum," dedi. "Yola çıkmak üzereyiz. Bir tren gezisi yapacağız."

"Hı?" Richard yüzünü ovalayarak doğruldu. Eğer Anders etek giymiş koca bir köpeğe benziyorsa, Richard da tam anlamıyla uykudan yeni uyanmış bebeğe benziyordu.

"Jason Efendim," dedi Anders. Ağlayacakmış gibi bir hali vardı. Rahatlamıştı adam. O yüzden ağlamak üzereydi. "Böyle mi istiyorsunuz? O şeytan makinesini Lânetli Topraklardan geçirmek mi istiyorsunuz?"

"Evet, öyle," dedi Jack.

Richard, "Neredeyiz?" diye sordu. "Bizi izlemediklerinden emin misin?"

Jack ona döndü. Richard sarı döşeme tahtalarının üzerinde oturuyor, gözlerini hızla kırpıştırıyor, çevresini hâlâ sis gibi bir korkunun sarmış olduğu belli oluyordu. "Pekâlâ," dedi Jack. "Soruna cevap vereceğim. Diyar'ın Ellis-Breaks denilen yerindeyiz..."

"Başım ağrıyor," dedi Richard. Gözlerini tekrar kapamıştı.

Jack devam etti. "Ve şimdi bu adamın trenine binip Lânetli Topraklar'ı geçerek siyah otele, ya da ona en yakın yere kadar gideceğiz. Hepsi bu, Richard. İster inan ister inanma. Yola ne kadar çabuk çıkarsak, bizi kovalayabileceklerden de o kadar çabuk kurtulmuş oluruz."

"Etheridge," diye fısıldadı Richard. "Bay Dufrey," Deponun duvarlarına baktı, sanki peşlerine düşenlerin o duvarlardan fırlayarak içeriye doluşmasını bekledi. Son derecede mantıklı bir sesle Jack'e, "Beyin tümörü bu, anladım," dedi. "Ondandır... başımın ağrısı."

"Efendim Jason," diyordu Anders. Öylesine eğilmekteydi ki, dökülen saçları yere değiyordu. "Ne kadar iyisiniz. Yüce efendim, hizmetkârınıza ne kadar iyi davranıyorsunuz. Kutsal

varlığınızı hak etmeyenlere karşı ne kadar iyisiniz..." Öne doğru yanaştı. Jack onun tekrar ayak öpmeye kalkışacağını anlayıp dehşete kapıldı.

Richard, "Hem tümör epey ilerlemiş durumda," dedi.

"Ayağa kalk lütfen, Anders." Jack bir adım geriledi. "Kalk dedim, haydi, yeter artık." İhtiyar öne doğru emeklemeye devam ediyor, Lânetli Topraklara gitmekten kurtulduğu için nasıl rahatladığını ifade ediyordu. "KALK!" diye patladı Jack.

Anders başını kaldırdığında alnı kırış kırıştı. "Peki efendim." Yavaşça kalktı.

"Beyin tümörünü buraya getiriver, Richard," dedi Jack. "Bu menhus treni kullanabilecek miyiz, bir bakalım."

2

Anders tezgâhın arkasına geçmiş, bir çekmeceyi çekiyordu. "Sanırım şeytanla/ çalıştırıyor o treni, Efendim." dedi. "Garip şeytanlar, hepsi bir arada çalıştırıyor. Canlı değillermiş gibi görünüyorlar ama canlılar, evet." Çekmeceden Jack'in ömründe görmediği en uzun, en kalın mumu çıkardı. Tezgâhın üzerindeki kutudan Anders otuz santim boyunda, dar, yumuşak tahtadan bir levha seçti, bir ucunu yanan lambaya yaklaştırdı. Tahtanın ucu alev aldı, Anders onunla elindeki dev mumu yaktı, sonra "kibritini silkeleyip söndürdü, alev bitince bir süre de dumanlar yükseldi. "Şeytanlar mı?" diye sordu Jack.

"Garip, dört köşe şeyler... sanıyorum içinde şeytanlar var. Bazen tükürüyor, bazen kıvılcım saçıyorlar! Size gösterebilirim, Jason Efendim."

Başka bir şey söylemeden kapıya yöneldi. Mumun tatlı ışığı bir an için yüzünün kırışıklıklarını sakladı. Jack onun peşinden dışarıya, Diyar'ın tatlı havasına çıktı. Birden Speedy Parker'in duvarındaki çerçeveli fotoğrafı hatırladı. O zaman bile açıklanmaz bir güçle doluymuş gibi görünen fotoğrafı. Uzakta o resimdekine benzer bir dağ yükseliyordu. Eteğinden başlayan tahıl tarlaları her yana uzanmaktaydı. Richard Sloat kararsız adımlarla Jack'in peşinden gelmişti. Eliyle alnını ovalayıp duruyordu. Gümüş rengi raylar, manzaranın geri kalanıyla uyumsuz, batıya doğru uzanıp gitmekteydi.

'Trenin garajı arkada efendim," dedi Anders. Hemen hemen utangaç bir hareketle Depo'nun yan tarafına döndü. Jack uzaktaki dağa bir kere daha baktı. Bu sefer Speedy'nin resmindeki dağa pek benzetemedi. Bu daha yeniydi. Genç bir dağdı. Doğu dağı değil, batı dağıydı.

"Bu Jason lâfı da ne oluyor?" diye fısıldadı Richard kulağına. "Seni tanıdığını sanıyor."

"Anlatması zor," dedi Jack.

Richard başındaki banda dokundu, sonra Jack'in pazusuna sarıldı. "Okula ne oldu, Jack? Köpeklere ne oldu? Neredeyiz?"

"Yürü sen," dedi Jack. "Herhalde hâlâ rüya görüyorsundur." "Evet." Richard’ın sesinde açık bir rahatlama vardı. "Evet, öyle olmalı, değil mi? Hâlâ uyuyorum. Bana Diyar'la ilgili o çılgın şeyleri anlattın, şimdi de hepsini rüyamda görmeye başladım."

"Öyle," dedi Jack. Anders'i izlemeye başladı. İhtiyar koca mumu elinde bir meşale gibi tutarak sekizgen binanın köşelerini peşpeşe dönüyordu. İki çocuk yüksek, sarı otlar arasında onu izlediler. Derken ışık ikinci bir binanın üzerine

düştü, orayı iki ucu açık, koridor gibi bir yer olarak gösterdi. Gümüş rengi raylar bir kapıdan girip ötekinden çıkıyordu. Anders oraya varınca dönüp çocukları bekledi. Havaya kaldırdığı mumun ışığında uzun sakalı, garip kıyafetiyle bir efsaneden fırlamış büyücüye benziyordu.

"Burada işte... geldiğinden beri burada duruyor, bundan sonra da şeytanlar kullansın onu," dedi Anders. Kaşlarını çatarak çocuklara baktı, kırışıklıklar derinleşti. "Cehennem icadı. Kötü bir icat." Çocuklar önüne geçtiğinde o yine dönüp arkasına baktı. Jack'la Anders o trenle bir arada o binada bulunmaktan bile hoşlanmıyorlardı "Yükünün yansı yüklendi. Leş gibi kokan şeyler."

Jack içeriye girdi, Anders'i de kendisini izlemeye zorladı. Richard gözlerini ovuşturarak peşlerinden geldi. Küçük tren burnunu batıya çevirmiş, rayların üzerinde bekliyordu. Garip bir lokomotifi vardı. Ardında kontrol kabini, onun ardında da üzeri branda örtülü bir tek vagon. Anders'in hoşlanmadığı koku o vagondan geliyordu. Yanlış bir kokuydu. Diyar kokusu değildi. Madenî, yağlı bir kokuydu.

Richard hemen yana doğru ilerledi, yere oturdu, sırtını duvara dayayıp gözlerini kapadı.

"Nasıl çalıştığını anlıyor musunuz efendim?" diye sordu Anders alçak sesle.

Jack başını iki yana salladı, rayların yanı sıra trenin burnuna doğru yürüdü. Evet, Anders'in şeytanları oradaydı. Jack'in tahmin ettiği gibi, dört köşe akülerdi bunlar. On altı tanesi iki sıra halinde yan yana dizilmiş, lokomotifin en ön dört tekerinin üzerindeki kasaya oturtulmuştu. Lokomotifin ön tarafı, bakkalın çırağının kullandığı motorlu bisikletin önündeki taşıma kasasına benziyordu. Ama bisikletin oturma

yerinin bulunması gereken yerde, Jack'e bambaşka bir şeyi hatırlatan kontrol kabini vardı... neyi hatırlattığını bilemiyordu şu anda.

"Şeytanlar dik duran değnekle konuşuyor," dedi Anders.

Jack küçük kabine tırmandı. Değnek dediği vites koluydu. Üç vitesi vardı şanzımanın. O zaman bu kabinin neye benzediğini hatırladı Jack. Bu trenin işleme sistemi, golf sahalarında kullanılan o minik otomobillerin tıpkısıydı. Aküyle çalışan, üç vitesli minik bir taşıt. Viteslerin biri ileri, biri boş, bir de geri. Diyar'da çalışabilecek tek tren de buydu herhalde. Morgan Sloat özel imal ettirmiş olmalıydı bunu.

"Kumlardaki şeytanlar tükürüp kıvılcım saçıyor, değnekle konuşuyor, sonra değnek de treni hareket ettiriyor efendim," diye anlattı Anders omzunun başından hevesle. Yüzündeki kırışıklar şaşılacak kadar artmıştı.

"Sabaha mı yola çıkacaktın?" diye sordu Jack ihtiyara.

"Evet,"

"Ama tren şimdiden hazır, değil mi?"

"Evet efendim."

Jack başını salladı, aşağıya atladı. "Yükü nedir?"

"Şeytan işleri," dedi Anders ciddi ciddi. "Kötü Kurtlar için. Kara otele götürsünler diye."

Jack içinden, eğer şimdi yola çıkarsak Morgan'ın bir adım önünde olurum, diye düşündü. Tedirgin bakışları Richard'a döndü. O yine uykuya dalmayı başarmıştı. Eğer dik başlı, hastalık hastası Richard olmasa, Jack hiçbir zaman Sloat'un çufçufuna rastlamazdı. O zaman Sloat da bu şeytan silâhlarını ona karşı kullanırdı... kara otele yaklaştığında. Çünkü o otel bu yolculuğun sonuydu. Jack artık emindi bundan. Bu da

gösteriyordu ki, Richard bütün o çaresizliğine ve can sıkıcılığına rağmen, bu yolculukta çok önemli olacaktı. Jack'in sandığından fazla. Sawyer'in oğluyla Sloat'un oğlu: Prens Philip Sawtelle'in oğluyla Orris'li Morgan'ın oğlu. Bir an dünya Jack'in çevresinde döner gibi oldu, yapacağı şeyler için Richard'ın şart olduğuna dair içinde bir duygu uyandı. Kara otelde. O sırada Richard kıpırdandı, ağzı açıldı, deminki duygu Jack'den uzaklaştı.

"Şu şeytan mallarına bir bakalım," deyip trenin arka tarafına yürüdü. Yolda ilerlerken, taban döşemelerinin iki ayrı parçadan oluştuğunu gördü. Büyük kısım, daire biçiminde ve ortadaydı. Çevreyi oluşturan bir yarıktan sonra, dış döşeme duvarlara kadar varıyordu. Jack dönen sahne diye bir şey görmemişti ama, prensibi anlıyordu. Bu daire taban, yüz seksen derece dönebilmekteydi. Normal olarak trenler doğudan geliyor, sonra taban dönüp burunlarım tekrar doğuya çeviriyordu.

Branda koyu kahverengi, kalın bir iple bağlanmıştı. İp öyle tüylüydü ki, çelik yünü gibi görünüyordu. Jack bir ucunu kaldırmak için uğraştı, altına göz attı, yalnızca bir karanlık çıktı karşısına. "Yardım et bana," dedi Anders'e.

İhtiyar yaklaştı, kaşlarını çattı, güçlü kolunun bir hareketiyle düğümü çözdü. Branda gevşedi ve sarktı. Jack ucunu bu sefer kaldırdığında, vagonun yansının yassı tahta kutularla dolu olduğunu gördü. Üzerlerinde MAKİNE PARÇALARI diye yazılıydı. Tüfek, diye geçirdi aklından. Morgan asi Wolflarını silahlandırıyor. Vagonun öbür yarısında da iri dikdörtgen kutular istiflenmişti. İçinde naylon torbalara doldurulmuş, yapışkan görünümlü bir madde vardı. Jack bunun ne olabileceğini düşünemiyordu ama, masum bir şey

olmadığından emindi. Brandayı bırakıp geri çekildi, Anders ipi çekti, düğümü tekrar attı.

"Bu gece gidiyoruz," dedi Jack. Buna şimdi karar vermişti.

"Ama, Jason efendim... Lânetli Topraklar., geceleyin... acaba..."

"Farketmez," dedi Jack. 'Tüm şaşırtma hilelerini uygulamam gerek. Morgan'la kurtların Kırbaççı dediği öteki adam beni arayacaklar. Üstelik oraya bu treni beklediklerinden on iki saat önce götürebilirsem belki Richard'la ikimizin sağ kurtulma umudumuz doğar."

Anders gamlı gamlı başını salladı, yine iri bir köpeğe benzedi.

Jack, Richard'a baktı. Oturduğu yerde, ağzı açık, uyuyordu. Anders, Jack'in kafasından geçenleri biliyormuş gibi, uyuyan Richard'a baktı. "Orris'li Morgan'ın bir oğlu var mıydı?" diye sordu Jack.

"Vardı efendim. Morgan'ın kısa evliliğinden Rushton adında bir erkek çocuk dünyaya gelmişti."

"Sonra ne oldu bu Rushton'a?" Sanki tahmin edemiyormuşum gibi, diye düşündü Jack.

"Öldü," dedi Anders. "Orris'li Morgan'ın kaderinde baba olmak yoktu."

Jack ürperdi. Düşmanının nasıl havayı sarsarak geçiş yaptığını, Wolf un bütün sürüsünü öldürmesine nasıl ramak kaldığını hatırlamıştı.

"Gidiyoruz!" dedi. "Lütfen bana yardım et de Richard'ı kabine bindirelim, Anders."

"Efendim..." Anders başını eğdi, sonra kaldırdı. Jack'e hemen hemen babaca bir kaygıyla baktı. "Yolculuk en az iki gün sürecek... belki de üç. Batı kıyısına ancak o zaman varabilirsiniz. Yiyeceğiniz var mı? Akşam yemeğimi paylaşmak ister misiniz?"

Jack başım iki yana salladı. Tılsıma giden yolculuğun bu son bölümüne bir an önce başlayabilmek için acele ediyordu. Ama tam o sırada karnı fena halde guruldadı, ona en son yemeğini epey önce Göbek Albert'in odasında yediğini, yemeğin de artık bisküvi ve şekerlerden oluştuğunu hatırlattı. "Eh, herhalde yarım saatten bir şey çıkmaz," dedi. 'Teşekkür ederim, Anders. Yardım et de Richard'ı ayağa kaldıralım, olmaz mı?" içinden, belki de Lânetli Topraklara dalmaya ben de o kadar hevesli değilim, diye düşünüyordu.

İkisi birlikte Richard'ı çekip ayağa kaldırdılar. O uyuyan bir fare gibi gözlerini açtı, gülümsedi, 'ayaküstü tekrar uykuya daldı. "Yemek," dedi Jack. "Gerçek bir yemek. Canın istiyor mu, arkadaş?"

Richard gerçeküstü bir mantıkla, "Rüyalarımda hiç yemek yemem," dedi. Esnedi, gözlerini sildi. Sonunda ayaklarına basabildi. Artık Anders'le Jack'e dayanmıyordu. "Ama karnım oldukça aç doğrusu. Çok uzun bir rüya görüyorum, değil mi, Jack?" Bundan hemen hemen gurur duyuyor gibiydi.

"Öyle," dedi Jack.

"Hey, bineceğimiz tren bu mu? Karikatür gibi bir şey."

"Öyle."

"Onu sürebilecek misin, Jack? Biliyorum rüyadayım ama..."

"Evdeki oyuncak treni çalıştırmak ne kadar zorsa bu da ancak o kadar zor," dedi Jack. "Ben de kullanabilirim, sen de kullanabilirsin."

"Ben kullanmak istemiyorum." Richard büzülmüştü. Sızlanma tonu sesine geri döndü. "O trene hiç binmek istemiyorum. Odama dönmek istiyorum."

"Gel de biraz yemek ye." Jack, Richard'ı tutup dışarıya yürüttü. "Sonra California yoluna koyulacağız."

* * *

Böylelikle Lânetli Topraklara girmeden önce Diyar bu çocuklara en güzel yanlarından birini daha göstermiş oldu. Anders onlara, çevredeki tarlalarda yetişen tahıldan yapılmış lezzetli bir ekmek, yumuşacık pişmiş kebaplar, içleri sulu sulu sebzeler, içmek için de baharatlı, pembe bir içki sundu. Jack'e bu papaya gibi geldi ama, aslında olmadığını biliyordu. Richard mutlu bir transa girmiş gibi çiğneyip duruyordu. Yemeğin suları çenesinden akarken Jack uzanıp sildi. "California," dedi Richard birden. 'Tahmin etmeliydim." Jack onun California'nın bilinen delilik şöhretinden söz etmekte olduğunu sandı, soru sormadı. O şu anda Anders'in zaten pek fakir olan kilerini nasıl boşaltmakta olduklarına kaygılanıyordu. Ama yaşlı adam tezgâhın karşı tarafındaki sobaya gidip geliyor, her seferinde yeni yiyecekler getiriyordu. Odun sobasıydı o soba. Anders'in babası kurmuştu buraya. Yeni gelen yiyecekler, mısır unundan börek, dana incik jöleli, tavuk buduna benzeyen ama tadı farklı olan... neydi o tad? Çiçek mi? Dilinin üzerinde patlar gibi oluyordu o lezzet. Jack salyasının akacağından korktu.

Üçü küçük bir masanın çevresine oturdular, mumun yumuşak ışığı altında yemeye başladılar. Yemeğin sonunda

Anders hemen hemen utanarak, içi yarıya kadar kırmızı şarap dolu bir testi getirdi. Jack kendini bir başkası tarafından yazılmış senaryoyu oynuyormuş gibi hissederek küçük bir kadeh içti.

3

İki saat sonra Jack uykulu uykulu düşündü. Bu ziyafet yemeği bir hata mı olmuştu yoksa? Bir kere Ellis-Breaks'den ve Depodan yola çıkmaları pek sandığı kadar kolay olmamıştı, ikincisi, Richard'ın delirme tehlikesi oldukça ciddiydi. Üçüncüsü... bu hepsinden önemliydi... şu anda Lânetli Toprakların üzerindeydiler. Bu topraklar Richard'ın olabileceğinden çok daha deliydi. Konsantre dikkat gerekiyordu buradan geçmek için.

Yemek bitince üçü tekrar garaja dönmüşler, sorunlar da hemen başlamıştı. Jack yaklaşan olaylardan korkuyordu. Korkmakta çok haklı olduğunu da şimdi anlamıştı. Belki bu korkusu onu kusurlu hareket etmeye zorlamıştı. İlk sorun, Anders'e bahşiş olarak Yüzbaşı Farren'in madenî parasını vermeye kalktığında baş göstermişti. Anders bunun üzerine, sanki Jason onu arkasından bıçaklamış gibi davranmıştı. İmansızlık! Hakaret! Jack para teklif etmekle yalnız hakaret etmiş olmakla da kalmıyordu. Mecazî olarak adamın dinine, inancına çamur sürmüş oluyordu. Doğaüstü, ölümden dönmüş yaratıklar besbelli kullarına para vermiyorlardı. Anders elini şeytan kutuları dediği akülerden birine çarpacak kadar sinirlenmişti. Belki trenin yan tarafına bir de yumruk patlatabilirdi. Jack yarım bir ateşkesi zar zor sağlayabildi. Anders onun özür dilemesini de istemiyordu. Para teklif etmesi onu ne kadar rahatsız ediyorsa, özür dilemesi de bir o

kadar rahatsız ediyordu. Sonunda ihtiyar, çocuğun ne kadar üzüldüğünü görünce biraz sakinleşti ama normal davranışına ancak çok daha sonra döndü. Jack ona, belki de Yüzbaşı Farren'in verdiği paranın başka görevleri vardır, dediği zaman normalleşti ancak, "Sen tümüyle Jason değilsin," dedi ihtiyar. "Ama Kraliçenin parası belki kaderinde sana yardımcı olur." Başını ağır ağır sallıyordu. Veda edişi de pek yarım ağız olmuştu.

Bunun yarı nedeni de Richard'dan kaynaklanıyordu. Çocuksu bir panik olarak başlayan şey, az sonra koskoca bir korkuya dönüşmüştü. Trene yaklaşmayı reddediyordu. O zamana kadar garajda dolaşmış, trene pek bakmamış, dalgın görünmüştü. Sonunda Jack'in kendisini o garip taşıta bindirme konusunda ciddi olduğunu anlamış, zıvanadan çıkmıştı. İşin inanılmaz yanı, onu en çok rahatsız eden şeyin California'ya gitmek olmasıydı. "YO! YAPAMAM!" diye bağırıyordu Jack onu trene doğru çektikçe. "BEN ODAMA DÖNMEK İSTİYORUM!"

"Belki bizi izliyorlardır, peşimizdedirler, Richard," dedi Jack bezgin bir sesle. "Yola koyulmamız gerek." Uzanıp arkadaşının kolunu tuttu. "Zaten hepsi rüya, unuttun mu?"

Anders, "Ah, efendim, efendim," diyerek ortalıkta amaçsızca dolaşıyordu. Jack yaşlı adamın kendisine hitap etmediğini anladı.

"ODAMA DÖNMEK İSTİYORUM!" diye haykırdı Richard. Gözlerini öyle sıkı yummuştu ki, bir şakağından öbür şakağına uzanan tek bir kat çizgisi görünüyordu, o kadar.

Yine Wolf’dan anılar. Jack, Richard'ı bir kere daha trene doğru çekti ama Richard katır gibi direndi. "ORAYA GİDEMEM!" diye bağırdı.

"Eh, burada da kalamazsın," dedi Jack. Çocuğu kıpırdatabilmek için bir daha çekti, bu sefer bir iki adım sürüklemeyi de başardı. "Richard, bu gülünç bir şey," dedi. "Burada tek başına kalmak mı istiyorsun? Diyar'da kalmak mı istiyorsun?" Richard başını iki yana salladı. "O halde gel benimle. Zamanı geldi. İki güne kadar California'da olacağız."

"Kötü işler," diye mırıldanıyordu Anders. Gözü çocuklardaydı. Richard başını iki yana sallayıp duruyordu. "Oraya gidemem," diye tekrarladı. "O trene binip oraya gidemem."

"California'ya mı?"

Richard dudaklarını ısırdı, gözlerini tekrar yumdu. "Allah kahretsin," dedi Jack. "Anders, bana yardım edebilir misin?" Koca ihtiyar ona tiksinti dolu bir bakışla baktı, sonra ilerleyip Richard'ı kollarına aldı, kaldırdı. Sanki köpek yavrusu kadar bir şeydi Richard. Zaten köpek yavruları gibi de ses çıkarıyordu. Anders onu kontrol kabinindeki kanepelerden birine bıraktı. "Jack!" diye haykırdı Richard. Kendi başına Lânetli Topraklara sürükleneceğinden korkar gibiydi. "Buradayım," dedi Jack. Gerçekten de kabine tırmanmaktaydı. 'Teşekkür ederim, Anders," dedi ihtiyara. O gamlı gamlı başını salladı, sonra tekrar köşeye çekildi. "Kendine iyi bak," dedi Jack. Richard ağlamaya başlamıştı. Anders ona acımayan bakışlarla baktı.

Jack kontak düğmesini itti, şeytan kutusundan iki dev mavi kıvılcım fışkırırken motor uğuldayarak hayata döndü. "İşte çalıştı," dedi Jack. Levyeyi öne itti. Tren garajdan dışarı doğru süzülmeye başladı. Richard ürperdi, dizlerini karnına çekti. Çember haline gelmeye uğraşıyormuş gibiydi. "Saçma!

İmkânsız!" gibi sözler mırıldanıyor, Jack'in kulağına yalnızca tıslayan sessiz harfler geliyordu. Sonunda yüzünü dizlerinin arasına gömdü. Jack, Anders'e el salladı, o da ona salladı, bu arada lamba ışıklı garajdan dışarıya, karanlığın içine çıktılar. Anders'in silueti onların çıktıkları kapıda belirdi. Sanki peşlerinden koşmaya karar vermiş gibiydi. Tren saatte otuz milden hızlı gidemezdi Jack'e göre, şu anda hızı sekiz dokuz mile varamamıştı bile. Çok yavaştı. Jack kendi kendine, batı, batı, batı, diye mırıldandı. Anders tekrar garaja girdi, ak sakalı göğsünü kırağı gibi kapladı. Tren sarsılıp ileri atıldı, bir mavi kıvılcım daha yukarıya doğru uçtu, Jack oturduğu yerde arkasına dönüp ne geliyor diye baktı.

"HAYIR!" diye haykırdı Richard. Neredeyse Jack'in kabinden dışarı yuvarlanmasına sebep olacaktı. "YAPAMAM! GİDEMEM ORAYA!" Başını dizleri arasından çıkarmıştı ama, hiçbir şey gördüğü yoktu. Gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı. Tüm suratı bir parmak eklemi gibi kırış kırıştı.

"Kes sesini," dedi Jack. İlerde raylar tarlaların ortasında birbirine daha yakın gibi gözüküyorlardı. Karanlık dağlar, yaşlı dişlerdi. Batı bulutları arasında uçuyor gibiydiler. Jack son bir kere geriye baktı. Depo'nun ışığı giderek uzakta kalıyordu. Anders ışıklı kapıda upuzun bir gölgeydi. Jack elini son bir kere salladı, uzun gölge de salladı. Jack önüne dönüp tahıl tarlalarının uçsuz bucaksızlığına baktı. Mesafeler pek lirikti. Eğer Lânetli Topraklar böyle bir yerse, önlerindeki iki gün pek sakin geçeceğe benziyordu.

Ama tabii böyle bir yer olamazdı. Hem de hiç olamazdı. Mehtap ışığında bile tahılın giderek seyrelmeye başladığı, arazinin çalılaştığı görülebiliyordu. Değişiklik Depo'dan ayrıldıktan yarım saat kadar sonra başlamıştı. Renk bile yanlış

bir renkti artık. Hemen hemen yapay bir renkti. Daha önceki o güzel, organik sarı değildi. Fazla sıcağa yakın kalmışlığın şansıydı. İçindeki hayat özsuyu tükenmiş bir sarılıktı. Richard'da da aynı hal vardı. Bir süre hızlı hızlı soluk alıp verdi, sonra aldatılmış bir kız gibi sessizce, utanmadan ağlamaya koyuldu, onun ardından da tedirgin bir uykuya daldı. Uykusunda bir ara, "Dönemem," diye mırıldandı. Ya da Jack'e öyle geldi. Sayıklıyordu uykusunda.

Manzaranın tüm karakteri 'değişiyordu artık. Ellis-Breaks'in geniş tarım alanlarından sonra, küçük vadilerle, saklı çukurlarla dolu, kara ağaçların doldurduğu bir yer haline geliyordu. Her yanda koca kayalar yatmaktaydı. Kuru kafalar, yumurtalar, dev dişler gibi. Toprağın kendisi de değişmişti. Çok daha kumluydu. İki keresinde, bir vadinin yan duvarları rayların iki yanında yükseldi. Jack baktığında yalnızca kızıl dorukları, üzerindeki alçak, sürünen sarmaşık bitkileri görebildi. Arada sırada bir hayvan saklanmak üzere kaçıyormuş gibi bir duygu geliyordu ama ışık pek zayıftı, hayvan fazla hızlıydı, bu yüzden Jack onu tanıyamıyordu. Ama Jack'e göre, aynı hayvan öğle güneşinde kendi evinin caddesinde, orta yerde dursa, kendisi yine tanıyamazdı onu. Kafası fazla iri, olması gerektiğinin iki katı mıydı, yoksa Jack'e mi öyle geliyordu? Bu hayvanın insanların gözlerinden saklanması daha iyi bir şeydi herhalde.

Doksan dakika geçtiğinde Richard uykusunda inliyordu. Manzara da tam bir acayiplik haline gelmişti. Klostrofobik vadilerin ikincisinden çıktıklarında Jack bir açıklık duygusuyla sarsıldı. Bir anda kendini Diyar'da, hayallerindeki Diyar'da hissetti. Ama sonra, ağaçların nasıl eğri büğrü olduğunu karanlıkla bile farketti. Sonra da kokuyu aldı. Herhalde bunu daha önce de, bilinçlendirmediği halde

hissediyordu ama, o önünde açılan koca alandaki ağaçların işkence görmüş hayvanlar gibi kıvranan siluetini görene kadar havadaki bu kötülük, bu felâket kokusunu anlayamamıştı. Ahlâksızlığın kokusu. Cehennem ateşinin kokusu. Burada kokuyordu Diyar. Ya da... hemen hemen kokuyordu.

Uzun zaman önce ölmüş çiçeklerin kokusu vardı burada. Onun altında da, tıpkı Osmond'un alt kokusu gibi, daha kaba, daha güçlü bir koku vardı. Eğer Morgan, iki rolünden birindeyken bunlara sebep olmuşsa, bir bakıma Diyar'a ölümü getirmiş demekti. Ya da Jack böyle düşünüyordu.

Artık karşılarında kıvrılan vadiler, gizli kovuklar kalmamıştı. Arazi geniş, kızıl bir çöldü. Garip kıvrık ağaç gövdeleri bu koca çölün yan yamaçlarına noktalar serpiştirmişti. Jack'in önünde iki gümüş rengi ray, koyu kırmızı boşluğa doğru uzanmakta, yanlarda boş çöl karanlıkların içine yayılmaktaydı.

Görünüş olarak boştu arazi en azından. Jack birkaç saat boyunca o kaçışan, oransız küçük hayvanlardan başka bir şeye rastlamamıştı. Ama zaman zaman gözünün yan tarafından belli belirsiz bir kayma hareketi sezdiğini hissediyor, görmek için döndüğünde, onu gitmiş buluyordu. Başlangıçta izlenmekte olduğunu sandı. Sonra, yirmi otuz dakikalık kısa bir süre boyunca peşinde Thayer Okulundaki köpek yaratıkların bulunduğuna inandı. Nereye baksa, bir şeyin hareketi yeni bitmiş oluyordu. Ya ağaçlardan birinin ardına girmiş, ya da kuma saklanmış oluyordu. Bu arada Lânetli Toprakların çölü gözüne hiç de boş gibi görünmemekteydi. Ölü de değildi. Her taraf kaygan, saklı bir hayatla doluydu. Jack trenin vites kolunu daha da ileri itmeye uğraştı, iradesiyle onu hızlandırmaya, daha hızlandırmaya

çalıştı. Richard kanepesine yığılmış, titriyordu. Jack bütün o canlıların, köpek de, insan da olmayan o yaratıkların kendilerine ilgi göstermekte olduğunu hayal etti, inşallah Richard'ın gözleri kapalı kalır diye dua ti.

"HAYIR!" diye bağırdı Richard uykusunda.

Jack bir kere daha kabinden düşer gibi oldu. Etheridge'le Bay Dufrey'in peşlerinden koştuğunu gözleriyle görüyordu sanki. Dilleri dışarda, gittikçe yaklaşıyorlardı. Bir saniye sonra, gördüğü şeyin vagonun gölgesi olduğunu anladı. Öğrencilerle müdürleri sönen doğum günü mumları gibi yok oldular.

"ORADA DEĞİL!" diye bağırdı Richard. Jack soluğunu dikkatle içine çekti. İkisi de güvendeydiler. Lânetli Toprakların tehlikeleri fazla abartılmıştı. Edebî bir gelenekti bu demek. Birkaç saate kadar güneş doğacaktı. Jack kol saatini gözünün hizasına kadar kaldırdı, trene bineli iki saat bile geçmemiş olduğunu anladı. Ağzı kocaman bir esnemeyle açıldı, depoda o kadar çok yediği için bir kere daha pişmanlık duydu.

Tereyağından kıl çeker gibi, diye düşündü. Bu iş tıpkı terey...

Kafasında cümleyi tamamlamak üzereyken ateş toplarından birincisini gördü ve güveni bir daha düzelmeyecek şekilde altüst oldu.

4

Çapı en azından üç metrelik bir ışık topu ufkun kenarından içeri yuvarlandı. Cızır cızır sıcaktı. Önce dosdoğru trene, ok gibi fırladı. Jack kendi kendine, "Vay canına!" diye

mırıldandı. Anders'in ateş topları konusunda söylediklerini hatırlıyordu, insan o ateş toplarına çok yaklaşırsa hastalanır... saçları dökülür... vücudunda yaralar açılır... kusmaya başlar... kusar kusar, sonunda midesi çatlar, boğazı patlar... Yutkundu. Zor oldu. Sanki çivi yutuyordu. "Lütfen Tanrım," dedi yüksek sesle. Dev top hızla onlara doğru geliyordu. Sanki bir zihni vardı da, Jack Sawyer'le Richard Sloat'u bu dünyadan_ silmeye karar vermişti. Radyasyon zehirlenmesi. Jack'in midesi sıkıştı, altında husyelerinin donduğunu hissetti. Radyasyon zehirlenmesi. Kusar kusar, sonunda midesi yırtılır...

Anders'in ikram ettiği o mükemmel yemekler neredeyse midesinden dışarı fırlayacaktı. Ateş topu dosdoğru trene yaklaşmayı sürdürüyordu. Yolda kıvılcımlar püskürtüyor, kendi enerjisiyle cızırdıyordu. Ardında uzayıp giden altın rengi bir iz vardı. Sanki sihirliymiş gibi üzerinden geçtiği toprakta yeni alevler tutuşturuyordu. Tam o sırada ateş topu yere vurup sekti, zikzak çizdi, onlara zarar vermeden sola doğru kaydı gitti. Jack de o anda kendilerini izlediğini sandığı hayvanları şöyle bir görebildi. Topun garip ışığı ona besbelli treni izlemekte olan bir grup deforme yaratığı gösterdi. Köpekti bunlar. Ya da eskiden köpektiler. Belki ataları köpekti. Jack tedirgin gözlerle Richard'a baktı, onun hâlâ uyuduğundan emin olmaya çalıştı.

Treni izleyen yaratıklar yılan gibi yere yapıştılar. Kafaları köpek kafası gibiydi ama, arka ayakları pek simgeseldi. Tüysüz ve kuyruksuzdular. Islak gibi görünüyorlardı. Pembe, kılsız vücutları yeni doğmuş farelerin vücudu gibi parıldıyordu. Hırladılar. Görülmekten nefret ediyorlardı. Demin Jack'in yamaçlarda gördükleri de bu iğrenç şeylerdi. Ortaya çıkınca sürüngen gibi yassılmış, tıslıyor, hırlıyorlardı.

Sürünerek ilerlemekteydiler. Ateş toplarıyla bu topların kuyruklarından onlar da korkuyorlardı. Jack o sıra ateş toplarının kokusunu aldı. Top hızla, hemen hemen öfkeyle ufka doğru uzaklaşıyordu. Çarpık ağaçlardan bir sırayı aydınlatmaktaydı. Cehennem ateşi. Ahlâksızlık.

İkinci bir ateş topu ufku aşıp ortaya çıktı, çocukların soluna doğru seyirtti. Kokusu kaybolan bağların, yıkılan umutların, kötü isteklerin kokuşuydu. Jack yüreği ağzında, bu kokuların hepsini alabiliyordu ateş topundan. Deforme köpekler kalabalığı bağırarak dişlerini gösteriyor, kocaman kırmızı vücutlarını kırmızı tozlar içinde sürüklüyorlardı. Kaç taneydi bunlar? Kafasını gövdesinin içine saklamaya çalışan bir ağaç alev alev yanıyordu. O ağacın gerisinden iki köpek ona dişlerini gösterdi.

Üçüncü bir ateş topu geniş ufku aşıp çıktı, trenden epey uzağa doğru seyrederken Jack çölle yamacın birleştiği yerde bir kulübe görür gibi oldu. Önünde iri, hümanoid bir yaratık duruyordu. Erkekti. Jack'e doğru bakıyordu. Cüssesi, kıllılığı, kuvveti, kötülüğü...

Jack, Anders'in küçük treninin bu kadar yavaş yol almasına çok bozuluyordu. Kendisi de, Richard da, ilgi gösteren herkesin teftişine açıktı bu durumda. İlk ateş topu ortaya o şekilsiz köpekleri çıkarmıştı ama, Lânetli Toprakların insan sakinlerini yenmek daha güç olabilirdi. Işık yok olmadan Jack kulübenin önündeki yaratığın başını çevirmiş, trenin gidişen bakmakta olduğunu gördü. Başı kocamandı. Eğer şimdiye kadar gördükleri köpekse, insanları nasıl olurdu acaba buranın? Son ışıklarla birlikte, insan benzeri yaratık kulübesinin yan tarafına dönüp gözden kayboldu. Arkasından kalın, sürüngen kuyruğu gibi bir kuyruk sarkıyordu. Ortalık

karardı, her şey görünmez oldu. Köpekler de, insan-hayvan da, kulübe de. Jack onları gerçekten gördüğünden bile emin olamadı.

Richard uykusunda sıçradı, Jack elini o basit vites koluna dayadı, yüklendi, daha fazla hız kazanmaya uğraştı. Köpek gürültüleri yavaş yavaş gerilerde kalıp duyulmaz oldu. Jack ter içinde, kolunu kaldırıp saatini yine göz hizasına getirdi, geçen baktığından bu yana yalnızca on beş dakika geçmiş olduğunu gördü. Tekrar esnemesi kendini de şaşırttı, depoda o kadar çok yediği için bir kere daha pişman oldu.

"HAYIR!" diye bağırdı Richard. "HAYIR! ORAYA GİDEMEM!"

Oraya, ha? diye meraklandı Jack. Neresiydi "orası" dediği? California mı? Yoksa korkabileceği herhangi bir yer mi? Kontrolünü kaybedebileceğine inandığı hayali bir yer mi?

5

Jack bütün gece vitesin başını bekledi, Richard da uyudu. İkide bir ateş topları gelip gelip geçiyordu. Kokulan, ölü çiçek kokusuyla, saklı kötülüklerin kokusuyla birleşip havayı dolduruyordu. Ara sıra şekilsiz köpeklerin sesi de geliyordu. Başka zavallı yaratıklar da vardı. Garip, kıvrık ağaçlar hâlâ manzarayı noktalıyordu. Aküler ikide bir mavi kıvılcımlarını püskürtmekteydiler. Richard normal uykunun ilerisinde bir yerlerdeydi. Çok istediği bilinçsizliğe sarılmıştı. Artık acı çığlıkları atmıyordu. Yalnızca yığılmış, kesik kesik soluyor, sanki solumak için kendisinde bulunandan daha fazla enerji gerekliymiş gibi görünüyordu. Jack günün doğması için hem dua ediyor, hem bir bakıma bundan da korkuyordu. Sabah olduğunda o hayvanların hepsini görebilecekti... ama başka

neler görecekti acaba? A*a sıra Richard'a göz »atıyordu. Arkadaşının teni garip sayılacak kadar solgundu. Kül rengi gibi ölü bir renk almıştı.

6

Sabah oldu ve karanlıklar aydınlandı. Doğu ufkunda pembe bir şerit belirdi, kısa zamanda pembe alan genişledi, iyimser pembeliği gökyüzünün diğer taraflarına da yaydı. Jack'in gözleri de bir o kadar kırmızıydı herhalde. Bacakları ağrıyordu. Richard kanepeye boylu boyunca uzanmış, soluğu hâlâ kesik kesik, isteksizdi. Doğruydu. Yüzü gerçekten garip bir kül rengine dönüşmüştü. Göz kapakları titreyerek rüya görüyordu. Jack, inşallah yine bağırmaz, diye düşündü. Richard'ın ağzı açıldı ama içinden çığlık değil, yalnızca dilinin pembe ucu çıktı. Üst dudağını yaladı, homurdandı, sonra tekrar o stüpor komasına döndü.

Jack de oturup gözlerini kapamayı çok istiyordu ama yine de Richard'ı rahatsız etmedi. Ortalık aydınlanıp Lânetli Topraklar'ın nasıl bir yer olduğunu gördükçe, kendisi dayandığı sürece Richard'ın uyanmaması için dua eder olmuştu. Richard'ın göstereceği tepkiyi karşılamayı hiç canı istemiyordu. Biraz ağrı, bir miktar yorgunluk... doğrusu bunlar, huzur duygusu karşılığında ödenecek fiyat olarak oldukça ucuz sayılırdı.

Kısık gözleriyle baktığında gördüğü manzara, hiçbir varlığın mahvolmaktan kurtulamadığı bir manzaraydı. Ay ışığında kocaman bir çöl gibi görünüyordu. Ara sıra ağaçlara da rastlanan bir tür çöl. Gözüne kızıl bir toprak olarak çarpmış olan şey aslında pudra gibi tozdu. İnsan bassa belki de bileklerine kadar gömülürdü içine. Belki de dizlerine

kadar. Bu açlıktan ölen kuru topraktan o sakat ağaçlar çıkıyordu. Şöyle bakınca, gece göründükleri gibiydiler. Sanki kıvrılıp kendi köklerinin arasına saklanmaya çalışıyorlardı. Bu bile yeterince kötüydü. Yani mantıklı Richard için yeterince kötüydü. Ama insan bu ağaçlara doğrudan değil de, şöyle yan gözle bakınca, ıstırap çeken bir canlıya benziyorlardı. Dallar ya yakarırcasına yukarıya açılmış kollara, ya çığlık halinde donmuş bir surata benziyordu. Jack ağaçlara doğrudan bakmadığı sürece, o acılı suratları tüm ayrıntılarıyla görebiliyordu. Açık duran ağzı, sarkık burunu, bakan gözleri, yanaklardaki çizgileri. Küfrediyor, yalvarıyor, bağırıyorlardı ona. işitilmeyen sesleri havada bir duman gibiydi. Jack inledi. Lânetli Toprakların tüm varlıkları gibi bu ağaçlar da zehirlenmişti.

Kızılımsı toprak iki yana kilometrelerce uzanıyor, ara sıra sidik rengi parlak sarı otlar yeni sürülmüş yağlı boya gibi göze çarpıyordu. Renkleri o renk olmasa, oraları vaha gibi görünecekti. Çünkü her biri küçük, yuvarlak bir su birikintisinin çevresindeydi. Sular siyahtı. Yüzlerinde yağlar yüzüyordu. Sular normal sudan yoğundu ama. Yağlı bir maddeydi. Zehirliydi besbelli. Jack'in gördüğü ikinci gölcük, tren geçerken sularını dalgalandırmaya başladı. Jack önce o kara suların da canlı olduğunu düşünüp dehşete kapıldı. Görmek istemediği o ağaçlar gibi ıstırap mı çekiyordu sular da? Derken kara suyun yüzüne bir şeyin yükseldiğini gördü. Geniş kara bir sırt, ya da beden, yuvarlandı, sonra kocaman bir ağız açıldı, boşluğu ısırdı. Hayvan da suyun renginde, kapkaraydı. Vay canına, dedi Jack. Balık mıydı o? Boyu altı metre var gibi gelmişti Jack'e. O ufacık gölcük için fazla büyüktü. Dev bir kuyruk suyun üzerinde belirdi, sonra hayvan batıp gözden kayboldu. Demek göl epey derindi.

Jack başını kaldırıp ufka baktı. Kafa gibi yuvarlak bir şeyin ufuktan kendisine bakmakta olduğunu bir an hissetmiş gibiydi. Loch Ness canavarını görmüş gibi bir şoka daha kapıldı. Ufuktan bir kafa ona nasıl bakıyor olabilirdi, Tanrı aşkına?

Çünkü ufuk gerçek ufuk değildi de ondan... bunu sonunda anlayabildi. Gece boyunca görebildiği kadarıyla Lânetli Toprakların boyunu pek azımsamıştı. Güneş yükselirken şu anda geniş bir vadinin içinde bulunduğunu anladı. Çevresinde gördüğü son çizgi dünyanın kenarı değil, etraftaki tepelerdi. Herhangi bir şey izliyor olabilirdi onu. Tepelerin hemen ardından ilerlemesi yeterdi. Timsah kuyruklu hümanoid'i hatırladı. Bütün gece Jack'i izlemiş, uyumasını beklemiş olabilir miydi?

Tren korkunç vadinin içinden puf-puf diye yoluna devam ediyordu. İnsanı çileden çıkaracak kadar yavaşlamış gibi geliyordu Jack'e.

Çevredeki tüm tepelerin doruklarını bakışlarıyla taradı, kayaları aydınlatan güneş ışıklarından başka bir şey göremedi. Arkasına döndüğünde korku ve gerilim tüm yorgunluğunu unutturuyordu. Richard tek kolunu gözlerinin üzerine atmış, hâlâ uyuyordu. Kim olsa yetişebilir, izleyebilirdi onları. Uyumalarım bekleyebilirdi.

Sol taraftaki saklı bir hareket soluğunu tutmasına yol açtı. Bir hareket... kaygan... Jack'in hayalinde tepelerden onlara doğru kayan yarım düzine timsah adam belirdi. Ellerini gözlerine siper etti, o hayali gördüğünü sandığı tarafa baktı. Kayalar da o tozlu toprağın renginde kızıldı. Aralarından doğal patikaya benzer bir iz tırmanarak çıkıyordu. İki kayanın arasında kıpırdayan şeyin insana en küçük bir benzerliği bile

yoktu. Bir yılan... Ya da Jack öyle sanıyordu. Yolun saklanabileceği tarafına kaymıştı. Jack o koca sürüngen gövdeyi kayaların ardında gözden kaybolurken bir an görebilmişti. Derisi garip şekilde buruşuk gibiydi. Yanıktı da galiba. Yan tarafında galiba kara delikler vardı... Jack başım çevirip onun tekrar çıkacağı yeri görmeye çalıştı. Birkaç saniye sonra, dev bir tırtıl kafasına benzeyen kafayı gördü. Birazı kırmızı tozlara gömülmüş, kıvrılarak yaklaşıyordu. Üzeri film tabakasıyla kaplıymış gibi gözleri vardı. Ama kafa bir tırtıl kafasıydı.

Bir kayanın altından bir başka hayvan fırladı. Koca kafalı, vücudu sürüklenen bir şey. Tırtıl kafa ona döndü. Jack kaçan hayvanın o şekilsiz köpeklerden olduğunu gördü. Tırtıl kafa, posta kutusuna benzer koca ağzını açtı, köpeği içine alıverdi. Jack kemik kırılma sesini net biçimde duyabildi. Köpeğin bağırtısı kesildi. Dev tırtıl onu hap yutar gibi yutuvermişti. O sıra tırtılın karşısında ateş toplarından birinin bıraktığı iz belirdi. Jack'in bakışları altında koca hayvan tozların içine batan bir gemi gibi daldı. Besbelli ateş topu kuyruklarının kendisine zarar vereceğini anlıyordu. Alta saklanıyordu. Jack onun gözden büsbütün kayboluşuna baktı, sonra bakışlarını sarı otlarla bezeli kızıl yamacın tümünde gezdirdi, hayvan acaba nerede tekrar yüze çıkacak, diye merak etti.

7

Richard öğleden sonra geç saatte uyandı. Jack'in bu arada gördükleri şunlardı:

Tepelerden kendisine bakan en az bir kafa (kesin)

Üzerine gelen iki ateş topu

İlk bakışta iri bir tavşan iskeleti sanılan, sonra insan yavrusu olduğu anlaşılan, etleri tümüyle yenmiş, rayların yanında yatan iskelet.

Aynı bebeğin yuvarlak parlak kafatası... tozlara yan batmış

Koca kafalı köpeklerden bir sürü... Öteki sürülerden daha yaralı. Bazıları trenin peşi sıra emeklemiş, ağızlarının suyu akmaya başlamıştı.

Üç ahşap kulübe... insan barınağı. Demek ki Lânetli Toprakların bir yerlerinde, yaşayan, avlanmaya çalışan insanlar yaşıyordu.

Ufacık, deriden yapılmış gibi bir kuş... Tüysüz... Bu tam Diyar yaratığıydı. Suratı maymun gibi, sakallı, kanat uçlarında da parmakları vardı.

Ve hepsinden kötüsü de (bunu da gördüğünü sanıyordu) iki hiç tanınmaz hayvan, kara gölcüklerin birinden su içmekteydiler... Uzun dişleri, insan gözleri, domuz gibi ön bedenleri vardı. Vücutlarının arka kısmı ise kedi gibiydi. Jack erkeğinin husyelerinin arkasında yastıklar gibi sallanıp toprağa değdiğini görmüştü. Bu canavarların oluşmasına yol açan şey neydi? Nükleer hasar herhalde, diye düşündü Jack. Başka hiçbir şeyin doğayı deforme etme gücü yoktu ki! Yaratıklar doğuştan zehirlenmişlerdi. Zehirli gölcüklerden su içiyor, geçen trene hırlıyorlardı.

Bizim dünyamızda da böyle olabilir bir gün, diye düşündü Jack. Müthiş!

8

Ayrıca gördüğünü sandığı şeyler de vardı. Teni çok ısınmış, kaşınıyordu. Myles P. Kiger'in paltosunun değişimiyle

meydana gelen battaniye gibi şalı çoktan atmıştı yere. Öğle olmadan, ev dokuması gömleğini de çıkarmıştı. Ağzında feci bir tad vardı. Paslı maden ve çürük meyve tadlarının asidik bir karışımı. Saç diplerinden akan terler gözlerine giriyordu. Öyle yorgundu ki, ayaktayken bile rüya görmeye başlamıştı. Tepelerde kalabalık köpek sürüleri görüyordu. Tepede kızıl bulutların açılıp Richard'a ve kendisine alevli kollarını uzattığını görüyordu. Sonunda gözleri gerçekten kapandığında Orris'li Morgan'ı gördü. Boyu dört metreydi. Siyahlar giymişti. Çevresine yıldıranlar atıp duruyordu. Topraktan tozlar püskürtüyor, kraterler açıyordu.

Richard inledi ve mırıldandı. "Hayır, hayır, hayır."

Orris'li Morgan sis gibi dağılıp yok oldu, Jack'in acıyan gözleri açıldı.

"Jack," dedi Richard.

Trenin karşısındaki kızıl arazi boştu. Yalnızca ateş toplarının kara izleri vardı o tarafta. Jack gözlerini ovdu, Richard'a baktı. Richard hafiften gerindi. "Eee, nasılsın?" dedi Jack.

Richard, kül rengi suratı yukarıya dönük, gözlerini kırpıştırarak sırt üstü yatıyordu.

"Sorduğum için özür dilerim," dedi Jack.

"Yo, daha iyiyim. Gerçekten." Jack son geriliminden de kurtulduğunu hissetti. "Hâlâ başım ağrıyor ama, daha iyiyim."

"Çok gürültü çıkarıyordun?., şeyin... ımmm..." Jack, Richard'ın gerçeğin ne kadarına dayanabileceğine karar veremiyordu.

"Uykumda mı? Evet, herhalde öyle oldu." Richard'ın yüzü kıpırdadı ama Jack bu sefer çığlık beklemiyordu. Richard

devam etti. "Rüya görmediğimi artık biliyorum, Jack. Beyin tümörüm de yok."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"O trende. O ihtiyarın treninde. Lânetli Topraklar dediği yerde."

"Vay canına," diye gülümsedi Jack.

Richard kül rengine rağmen biraz utanıp kızardı.

"Nasıl oldu bu?" diye sordu Jack. Richard'ın bu değişiminin ne kadarına güvenmesi gerektiğinden hâlâ emin değildi.

"Rüya görmediğimi biliyordum," derken Richard'ın yanakları daha da kızardı. "Galiba... galiba mücadeleyi kesmenin zamanı geldi. Diyar'daysak Diyar'dayızdır. Ne kadar imkânsız olursa olsun." Gözleri Jack'inkileri buldu, içlerindeki şakacı parıltı Jack'i şaşırttı. "Depodaki o dev kum saatini hatırlıyor musun?" Jack başını sallayınca Richard anlattı. "Aslında ondan oldu. Onu gördüğüm zaman, her şeyi kendimin uydurmadığımı anladım. Onu uyduramayacağımı biliyordum. Yapamazdım. Asla. Eğer ilkel bir saat uyduracaksam, tekerlerden, açılardan oluşmuş bir şey olurdu... bu kadar da basit olmazdı. Demek ben uydurmadım. O halde gerçekti. O zaman da... her şey gerçekti."

"E, şimdi kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Jack. "Uzun süredir uyuyorsun."

"Hâlâ öyle yorgunum ki kafamı dik tutamıyorum. Pek iyi değilim korkanın."

"Richard, sana bir şey sormak zorundayım. California'ya gitmekten korkman için bir sebep var mı?"

Richard başını eğdi, hayır dermiş gibi iki yana salladı.

"Kara otel diye bir yeri hiç duydun mu?"

Richard başını sallamaya devam ediyordu. Doğru söylemiyor, diye düşündü Jack. Cesaret edebildiği kadarını göğüslemişti. Bundan fazlası... Jack birden daha fazlasının da var olduğundan emin oldu. Hem de pek çok. Ama beklemesi şarttı. Kara otele varıncaya kadar, belki de. Rushton'un ikizlisiyle Jason'un ikizlisi; evet, birlikte varacaklardı Tılsım'ın evine ve zindanına.

"Eh, pekâlâ," dedi, "Doğru dürüst yürüyebiliyor musun?"

"Herhalde."

"İyi, çünkü şimdi yapmak istediğim bir şey var... yani artık beyin tümöründen ölmüyor olduğuna göre, demek istiyorum. Bunun için de yardımına ihtiyacım var."

"Neymiş o?" diye sordu Richard. Titreyen eliyle yüzünü sildi.

"Arka vagondaki o kasalardan bir ikisini açıp kendimize silah bulabilir miyiz diye bakmak istiyorum."

"Ben silahtan nefret ederim," dedi Richard. "Sen de etmelisin. Kimsenin silahı olmasaydı senin baban da hiçbir zaman..."

"Hımm, domuzların da kanadı olsaydı uçabilirlerdi," dedi Jack. "Ama birinin bizi izlemekte olduğundan hemen hemen eminim."

"Eh, belki babamdır," Richard umutluydu.

Jack homurdandı, vitesi birinci yuvaya itti. Tren hemen yavaşlamaya başladı. Durduğu zaman Jack vitesi boşa taktı, "inebilir misin dersin?"

Tabii," dedi Richard. Çabucak ayağa kalktı. Ama dizleri büküldü, hemen tekrar oturdu. Yüzü daha bile grileşmişti. Alnında ve üst dudağında nemler parlıyordu. "Ah, belki de beceremeyeceğim," dedi.

Jack, "Kendini dinleye dinleye yap," diye fısıldadı. Yaklaşıp onu dirseğinden tuttu, öbür elini nemli alnına dayadı. "Rahat bırak kendini." Richard'ın gözleri bir an kapandı, sonra büyük bir güvenle Jack'in gözlerine baktı.

"Fazla ani kalktım," dedi. "Uyuşmuşum. İğneler batar gibi oldu."

"Ağırdan al." Jack arkadaşını ayağa kaldırdı.

"Acıyor."

"Birazdan geçer. Yardımına ihtiyacım var, Richard." Richard bir deneme adımı attı, ağzından hava kurtuldu. "Offf." Öteki adımını da attı. Öne eğilip avuçlarını bacaklarına dayadı, sıvazladı. Jack seyrederken Richard'ın yüzü değişti. Bu sefer acı değil, bir şaşkınlık ifadesi yerleşti bakışlarına.

Jack arkadaşının bakmakta olduğu tarafa baktı, tüysüz, maymun suratlı kuşlardan birinin trenin önünden geçmekte olduğunu gördü.

"Evet, burada bir yığın garip yaratık var," dedi Jack. "O brandanın altından birkaç tüfek bulabilirsek kendimi çok daha güvende hissedeceğim."

"O tepelerin ardında ne vardır dersin?" diye sordu Richard. "Aynı şeyin devamı mı?"

"Hayır, sanıyorum insanlar var orada. Onlara insan diyebilirsek. İki kere birilerinin bize baktığını yakaladım."

Richard'ın yüzündeki ani paniği görünce ekledi. "Senin okuldan biri olduğunu sanmıyorum. Ama galiba yine aynı derecede kötü... seni korkutmaya çalıştığımı sanma, dostum. Ben Lânetli Toprakları senden biraz daha fazla seyrettim."

"Lânetli Topraklar," dedi Richard kuşkulu bir sesle. Gözlerini kısıp kızıl tepelere yer yer gözüken sarı otlara baktı. "Ah... o ağaç...ay..." "Biliyorum," dedi Jack. "Aldırmamayı öğrenmek zorundasın." "Böyle bir sefilliği kim yaratabilir?" diye sordu bu sefer Richard. "Doğal değil bu, biliyorsun."

"Belki bir gün öğreniriz." Jack, Richard'ın kabinden inmesine yardım etti. İkisi birlikte, tekerin yukarısında kalan basamakta durdular. 'Tozlara basma," diye uyardı Jack. "Derinliği ne kadar, bilemeyiz. Seni oradan çekip çıkarmak zorunda kalmak istemem."

Richard ürperdi. Belki yan gözle bir haykıran ağaç daha görmüştü. İki çocuk duran trenin kenarına basa basa arkaya doğru ilerlediler, sonunda arka vagona binebildiler. Kenarında merdiven vardı arka vagonun.

Jack tüylü ipi çekti. Anders'in onu nasıl o kadar kolayca bollaştırdığını hatırlamaya çalışıyordu. "Galiba bu tarafta," dedi Richard. Cellât ilmiği gibi bir ip ucunu tutup kaldırdı. "Jack?" "Bir denesene."

Richard düğümü tek başına açacak kadar güçlü değildi. Jack yardım edince ilmik yok oldu, ip bollandı, branda kutuların üzerine çöktü. Jack en yakın köşeyi kaldırdı. MAKİNE PARÇASI yazılı kutular, sonra da Jack'in daha önce görmediği, MERCEKLER yazılı kutular. "İşte, şurada," diye bağırdı. "Keşke bir demir keskimiz falan olaydı." Başını kaldırıp yamaca doğru baktığında sessiz bir ağaç ağzını açıp

bağırdı. Ses çıkarmaksızın. Bir kafa daha mı vardı orada? Belki de dev tırtıllardan biri onlara doğru kayıyordu. "Haydi, kutuları açmaya çalışalım," dedi, Richard çekinerek yaklaştı.

Altı kere yüklendikten sonra bir hareket hissettiler, çiviler gıcırdadı. Richard bastırmaya devam ediyordu. 'Tamam," dedi Jack ona. Richard gücünü kullandıktan sonra deminkine oranla daha solgun ve daha sağlıksız görünmeye başlamıştı. "Ben bir sefer daha yüklendim mi olacak." Richard geri çekildi, küçük kutuların üzerine devrilmesine ramak kaldı. Toparlandı, brandanın altında tekrar aranmaya koyuldu.

Jack kutunun başında durdu, çenesini kastı. Ellerini kapağın köşesine dayadı, içine derin bir soluk çektikten sonra kasları titreyene kadar bastırdı. Tam bırakacağı sırada çiviler tekrar gıcırdadı, tahtadan dışarı kaymaya başladı. Jack, "AĞĞĞĞHHH!" diye bağırdı, kapağı söktü.

Kutuda yarım düzine, gıcır gıcır, yağlanıp dizilmiş tüfek yatıyordu. Jack bu türlüsünü ömründe görmemişti. Eline aldı, nasıl çalıştığını anlamaya çalıştı. Otomatik bir silahti. Demek şarjörü olmalıydı. Eğildi, namluyu kullanarak MERCEKLER yazılı kutulardan birini açtı. Tam tahmin ettiği gibi şarjörler oradaydı.

"Bu Uzi," dedi Richard arkasından. "İsrail yapımı makineli. Çok moda bir silah sanırım. Teröristlerin en sevdiği oyuncak."

"Nereden biliyorsun?" Jack ikinci bir tüfeğe uzanıyordu.

'Televizyon seyretmekten... nereden olacak?"

Jack şarjörü denedi. Önce baş aşağı sokmaya çalıştı, sonra doğrusunu buldu. Emniyetin yerini keşfedip açtı, yine kapadı.

"Ne çirkin şey bunlar," dedi Richard.

"Sana da var, yakınma." Jack, Richard için de bir şarjör aldı. Biraz düşündükten sonra tüm şarjörleri kutudan çıkardı, ceplerine tıktı, Richard'a da fırlattı. Richard yakaladı, koynuna soktu.

"Öööö!" dedi bir yandan.

Jack, "Ama bu bizim sigortamız," demek zorunluğunu hissetti.

9

Kabine döndükleri an Richard kanepeye yığıldı. Gidiş geliş ve uğraşma onun tüm enerjisini tüketmişti. Ama yanında Jack'e de oturacak yer bıraktı, arkadaşı treni tekrar hareket ettirirken gözleri kapanarak seyretti. Jack battaniyeyi kaptı, tüfeğini onunla silmeye koyuldu.

"Ne yapıyorsun?"

"Yağı temizliyorum. Sen de yapsan iyi edersin. Ben bitirince."

Günün geri kalanı boyunca iki çocuk ter içinde kabinde oturdular, ağlayan ağaçlara, kötü kokuya, açlıklarına aldırmamaya çalıştılar. Jack arkadaşının dudakları çevresinde pembe benekler belirmeye başladığına dikkat etti. Sonunda Richard'ın Uzi'sini elinden aldı, yağlarını kendisi sildi, şarjörünü taktı. Dudaklarının çatlaklarında tuzlar iyice can yakıyordu.

Jack gözlerini kapadı. Belki de vadinin tepesinden bakan o kafaları görmemişti. Belki kimsenin onları izlediği yoktu. Akülerin cızırdadığını, kıvılcım çıkardığını görüyordu. Richard kontrolü aldı. Az sonra Jack uyudu, rüyasında hep yiyecek gördü.

10

Richard, Jack'in omzunu sarsıp onu dünyaya döndürdüğünde Jack rüyasında kamyon lastiği boyunda bir pizza yiyordu. Vadiye gölgeler yayılmaya yeni başlamıştı. Ağlayan ağaçların görüntüsü biraz yumuşuyordu. Tok bir ışık yumuşacık yayılıyor, gölgeler uzuyordu. Korkunç sarı otlar tatlı bir turuncuya dönüşüyor, solan kızıl güneş ışığı vadinin üst kenarı boyunca dizilmiş kayalara kendi rengini veriyordu. "Bunu görmek istersin diye düşündüm," dedi Richard. Ağzının çevresinde yeni yeni kızarıklar vardı. Zayıf bir ifadeyle sırıttı. "Bana olağanüstü gibi geldi... manzara yani."

Jack, Richard'ın gurup ışıkları konusunda bilimsel açıklamalara gireceğinden korktu. Ama arkadaşı fizik konuşamayacak kadar yorgun veya hastaydı. Sessizlikte iki çocuk akşamın gelişini, yeni yeni renkleri seyrettiler, derken gökyüzü mora dönüştü.

'Trende başka neler var, biliyor musun?" diye sordu Richard. "Neler var?" Aslında aldırdığı yoktu. İyi bir şey olamazdı nasılsa. İnşallah ilerde yine bu kadar güzel guruplar görebilirim, diye umuyordu o. "Plastik patlayıcı. Birer kiloluk paketlerde... sanıyorum birer kiloydu. O vagondakiler bir kenti havaya uçurmaya yeter. Tüfeklerimizden biri kazayla patlarsa, ya da birisi o torbalara bir kurşun isabet ettirirse, bu tren yerde bir delik olur kalır."

"Sen yapmazsan ben de yapmam," dedi Jack. Sonra yine guruba döndü. Önseziler getiriyordu bu manzara içine. Anılar da getiriyordu. Alhambra'dan ayrıldığından bu yana başından geçenleri hatırlatıyordu. Annesinin o küçük çayhanede çay içişini hatırladı. Yorgun ve yaşlı bir kadın. Sonra Speedy

Parker'ın ağaç dibinde oturması. Wolf'un sürüsünü güdüsü. Oatley'in korkunç barında Smokey ile Lori. Sunlight Yurdunda nefret ettiği o suratlar. Heck Bast, Sonny Singer, ötekiler, Wolf u çok kötü özlüyordu.

Batan güneş daha duyarlı hale getirmişti Jack'i. Bunun nedenini anlayamıyordu. Richard'ın elini tutmak geldi içinden. Neden olmasın? diye düşündü, elini uzattı, arkadaşının terli avucuna dokundu, parmakları onunkilerin çevresine kapandı.

"Kendimi öyle hasta hissediyorum ki," dedi Richard. "Önceki gibi değil. Karnım çok berbat halde. Suratım da kaşınıyor."

"Bu yerden kurtulduğumuzda iyileşeceksin sanırım." Jack bunu söylerken, ne kanıtın var, doktor, diye soruyordu kendi kendine. Onu zehirlenmekte olmadığını nereden biliyorsun? Kanıtı yoktu. Kendini yeni icat ettiği, ya da keşfettiği bir düşünceyle avutuyordu. Richard kara otelde olacaklar için şarttı. Richard Sloat'a ihtiyacı olacaktı. Plastik patlayıcıyı tanıyabilen biri olduğu için de değil.

Richard daha önce de gitmiş miydi kara otele hiç? Tılsım'ın yanma sokulmuş muydu? Arkadaşına baktı. Richard kısa kısa, sık sık soluyordu. Eli Jack'in avucunda buz gibi bir balmumu heykel eliydi.

"Bu tüfeği artık istemiyorum," dedi Richard. Onu kucağından itti. "Kokusu midemi bulandırıyor."

"Pekâlâ," Jack boş eliyle tüfeği alıp kendi kucağına koydu. Ağaçlardan biri yandan gözüne ilişti, sessizce haykırdı. Yakında şekilsiz köpekler de kol gezmeye başlayacaklardı. Jack solunda kalan tepelere baktı. Richard'ın tarafında

kalanlara. Orada insana benzer bir varlık kayaların arkasına saklandı.

11

"Hey!" diye bir ses çıktı ağzından. İnanamamıştı. "Hey, Richard."

"Ne var? Sen de mi hastalandın?"

"Galiba orada biri var. Senin tarafta." Oradaki yüksek kayalara tekrar baktı ama bir hareket göremedi.

"Vız gelir," dedi Richard.

"Vız gelmese iyi olur. Zamanı nasıl ayarlıyorlar, göremiyor musun? Ortalık onları göremeyeceğimiz kadar kararsın diye bekliyorlar bizi avlamak için."

Richard sol gözünü biraz araladı, gönülsüz bir teftişe başladı. "Kimseyi göremiyorum."

"Ben de artık göremiyorum ama gidip silahları aldığımıza memnunum. Doğrul, otur ve çevrene dikkat et, Richard. Buradan sağ kurtulmak istiyorsan."

"Amma işgüzarsın, Tanrım." Ama Richard kendini toparladı, iki gözünü açtı. ^Gerçekten pek bir şey göremiyorum, Jack. Ortalık iyice kararıyor. Sen herhalde hayalinde bazı..."

"Şşş," dedi Jack. Kayalarla tepe arasında bir bedenin daha kaymakta olduğunu seziyor, ya da öyle sanıyordu. "İki tane var. Bakalım üç olacak mı?"

"Hiç olacak mı demek gerek. Zaten bize kim neden zarar versin? Yani, herhalde..."

Jack başını çevirdi, ileriki raylara baktı. Haykıran ağaçlardan birinin gövdesinin ardında bir şey kımıldadı. Köpekten daha iri bir şey. Jack bunu farketti.

"Ooo-ooo!" dedi. "Sanırım biri bizi bekliyor." Bir an korku onu felç etti. Üç saldırgana karşı kendini korumak için ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Midesi donuverdi. Kucağındaki Uzi'yi kaldırdı, ona boş bakışlarla baktı, acaba onu kullanabilir miyim gerçekten, diye düşündü. Lânetli Toprakların haydutlarında da tüfek var mıydı?"

"Richard, üzgünüm," dedi. "Ama bu sefer sanırım durum gerçekten berbat. Yardımına ihtiyacım olacak."

"Ben ne yapabilirim?" Richard'ın sesi tiz bir çığlık gibiydi.

'Tüfeğini al," deyip uzattı Jack. "Hem çömelmemiz gerek. Açık hedef sunmamak için."

Diz çöktü, Richard da onu taklit etti. Su altındaymış gibi ağır hareket ediyordu. Yavaşlatılmış bir filmdi sanki. Arkalarından uzun bir çığlık sesi geldi, tepelerinden ikincisi duyuldu. "Onları gördüğümüzü anladılar," dedi Richard, "Ama neredeler?"

Bu sorunun cevabı çabucak geldi. Morumsu akşam ışıklarının altında hâlâ görülebilen bir adam., ya da adama benzer bir şey, siperinden çıktı, yamaçtan aşağı, trene doğru koştu. Paçavralara benzer giysileri arkasında dalgalanıyordu. Kızılderililer gibi bağırıyor, eliyle bir şeyi havaya kaldırıyordu. Eklemli bir sopaydı herhalde elindeki. Jack bunun ne işe yarayacağını düşünürken, ince bir aletin kafasına birkaç santim uzaktan vınlayıp geçtiğini duydu. Görmekten çok, duydu. "Vay canına! Bunlarda ok ve yay var!" dedi.

Richard inledi, Jack onun ortalığa kusacağından korktu.

"Onu vurmam gerek," dedi.

Richard yutkundu, kelimeye pek benzemeyen bir ses çıkardı.

"Allah kahretsin," dedi Jack. Uzi'nin emniyetini açtı. Başını kaldırıp baktığında, adamın bir ok daha attığını gördü. Nişanı doğru alınsa, Jack bir daha bir şey göremezdi. Ama bu ok da zararsızca kabinin yan tarafından geçti. Jack Uzi'yi kaldırdı, tetiğe bastı.

Olup bitenlerin hiçbirini beklemiyordu. Tüfeğin elinde hareketsiz kalacağını, söz dinleyip birkaç mermi fırlatacağını sanıyordu o. Oysa Uzi çocuğun ellerinde bir hayvan gibi sıçradı, kulak zarlarını patlatacak bir ses duyuldu. Barutun kokusu burnunu yaktı. Trenin arkasındaki adam kollarını şaşkınlıkla havaya attı. Bu yaralandığından değildi. Jack sonunda parmağını tetikten çekmeyi akıl etti. Kaç mermi ziyan ettiğinin hiç farkında değildi. Şarjörde kaç tane kaldığından da haberi yoktu.

"Vurdun mu, vurdun mu?" diye sordu Richard.

Adam şimdi vadinin yanından koşuyor, kocaman yassı ayakları pat pat yere vuruyordu. Jack bunların ayak olmadığını gördü. Adam raket gibi büyük bir şeylerin üzerinde koşuyordu. Kar pabuçlarının Lânetli Topraklar kopyası. Siper bulmak için ağaçlardan birinin arkasına ulaşmak niyetindeydi.

Jack Uzi'yi iki eliyle kaldırıp nişan aldı, tetiği yavaşça bastırdı. Tüfek ellerinde yine sekti ama, birinci seferki gibi olmadı. Mermiler geniş bir ark çizdi, en azından bir tanesi hedefi buldu, adam yanlamasına devrildi, kamyon çarpmış gibi kalakaldı. Kar pabuçları ayaklarından fırladı.

"Bana senin tüfeği ver," dedi Jack. Richard'dan ikinci tüfeği aldı. Hâlâ diz üstünde, trenin ön tarafındaki karanlığa yarım şarjörü boşalttı, orada bekleyen yaratığı öldürmeyi umdu.

Trene bir başka ok çarptı, sonra bir yenisi kabinin yanından sekti.

Richard yerde titriyor, ağlıyordu. "Benimkini doldur," dedi Jack. Cebinden bir şarjör çıkarıp Richard'ın burnuna uzattı. İkinci saldırganı görebilmek için vadinin yan tarafına baktı. Bir dakika geçmeden ortalık artık göremeyecek kadar kararacaktı.

"Onu görüyorum," diye bağırdı Richard. "İşte... şurada!" Sessizce, aceleyle kayalar arasında ilerleyen gölgeyi gösterdi. Jack ikinci Uzi'nin şarjörünü gürültüyle oraya boşalttı. Bu iş bitince Richard makineliyi ondan aldı, ötekini eline tutuşturdu.

Sağ taraftan, "Cici çocuklar, iyi çocuklar," diye bir ses geldi. Ne kadar uzaktan geldiğini anlamak mümkün değildi. "Siz durun, ben de dururum, tamam mı? Bitti bu iş artık. Cici çocuklarsınız... belki o tüfeği bana satarsınız. Güzel öldürüyor bakıyorum."

"Jack!” Richard panik içinde uyarıyordu onu.

"Oklarla yayı at!" diye bağırdı Jack. Hâlâ Richard'ın yanında, çömelik durumdaydı.

Richard, "Jack, yapamazsın," diye fısıldadı.

"Atıyorum işte," diye cevap verdi ses. Hâlâ önlerinden geliyordu. Hafif bir şey tozlara düştü. "Cici çocuklar, durun artık. Tüfeği bana satın, tamam mı?"

"Peki," dedi Jack. "Gel de görelim seni."

“Tamam!"

Jack vites kolunu çekti, treni durdurdu. Richard'a fısıldadı. "Ben bağırınca son hızla kolu öne it, tamam mı?" "Ah, Tanrım!" diye soludu Richard.

Jack, Richard'ın yeni uzattığı tüfeğin emniyetinin açık olduğunu kontrol etti. Alnından bir damla ter dosdoğru sağ gözünün içine baktı.

"Şimdi her şey iyi, değil mi?" dedi ses. "Çocuklar doğrulabilir. Doğ-ru-ul!"

Uuuu-yaaaan, uuu-yaaaan, uuu-yaaaan, lüüüt-feen, lüüüütfen.

Tren konuşan sese doğru yavaşça kaydı. "Elini vites koluna daya," diye fısıldadı Jack. "Neredeyse vakit geliyor."

Richard'ın titreyen eli ufacık, çocuk eli gibiydi. Bir şey becerebileceğe benzemiyordu. Ama vites koluna uzandı, tuttu.

Jack'in gözünün önüne Anders'in odun sobası önüne çömelmişken soru soruşu geldi. "Ama güvende olacak mısınız, efendim?" Kendisi bu soruya uçan bir cevap vermişti. Ciddiye almamıştı. Smokey Updike'ın bira fıçılarını taşımış bir çocuk için Lânetli Topraklar neydi ki?

Şimdi ise altına yapacağından korkuyordu. Richard'ın yediklerini kusacağından da korkuyordu.

Bağırtılı bir gülme sesi, kabinin yanındaki karanlıktan yükseldi. Jack doğruldu, tüfeği kaldırdı, ağır bir vücut kabinin yanına çarpıp oraya yapışınca bir çığlık attı. Richard vites kolunu itti, tren ileri doğru fırladı.

Çıplak, kıllı bir adam kabinin yanına asılmıştı. Adamın gövdesi tepelerinde doğrulduğunda Jack, "al sana vahşi batı,"

diye düşündü. Richard haykırdı, Jack'in barsaklarını iç çamaşırına boşaltmasına ramak kaldı.

Surat hemen hemen tüm dişlerden oluşuyordu. Yaratılıştan kötü bir surattı. Zehirli yılan suratı gibi Jack o dişlerden zehir damladığını sandı. Minik burun bir yana, yaratık koskocamandı. Dev bir yılana benziyordu. Tek elinde bir bıçak parıldamaktaydı. Jack tetiğe bastı. Nişan almaksızın, panik içinde ateş etti.

Yaratık bir anda değişti, yerinde sallandı, Jack'in o koca eli ve bıçağı kaybolmuş görmesi de biraz vakit aldı. Yaratık kanlı bir kol savurdu, Jack'in gömleğini lekeledi. Jack hiç düşünmeden Uzi'yi onun göğsüne nişanladı, tetiği tekrar çekti.

Koca göğüste kırmızı bir mağara açıldı, dişler birbirine çarptı. Jack parmağım tetikten çekmiyordu. Uzi burnunu kendi kendine kaldırdı, yaratığın başı bir anda kan doldu. Sonra yok oldu. Yalnızca kabinin tabanındaki kan lekesi kaldı. Bir de Jack'in gömleğindeki leke. İki çocuğun rüya görmedikleri buradan belli oluyordu.

"Dikkat et!" diye bağırdı Richard.

Jack, "Vurdum onu!" diye soludu.

"Nereye gitti?"

"Düştü. Öldü artık."

"Elini kopardın," diye fısıldadı Richard. "Nasıl yaptın bunu?"

Jack ellerini öne uzattı, titreyişlerine baktı. Ortalığı bir barut kokusu sarmıştı. "Nişan almasını bilen adam taklidi yaptım," dedi. Sonra ellerini indirdi, dudaklarını yaladı.

* * *

On iki saat sonra güneş tekrar doğdu, Lânetli Toprakları aydınlattı. O gece iki çocuk da uyumamışlar, askerler gibi, tüfekleri ellerinde nöbet tutmuşlardı. Kulakları en küçük bir sese karşı kirişteydi. Trenin ne kadar cephane taşıdığı düşünülürse, Jack'in ikide bir vadinin tepelerine rastgele ateş etmesi de anlayışla karşılanabilirdi. İkinci gün boyunca, çevrede insan veya canavar varsa bile, çocukların kaygılanmadan geçmesine izin verdiler. Demek tüfekleri biliyorlar, diye düşündü Jack. Ya da Diyar'ın batı kesiminde, okyanusa yakın yerinde, kimse Morgan'ın trenine bulaşmak istemiyordu. Bunları Richard'a söylemedi. Richard'ın gözlerine bulanık bir film çekilmiş gibiydi. Bakışları bir türlü odaklaşmıyordu. Ateşi varmış gibi görünüyordu çocuk.

12

O günün akşamına doğru Jack'in burnuna tuzlu su ve nemli hava kokuları gelmeye başladı.

Bölüm: 36

JACK'LA RICHARD SAVAŞA GİDİYOR

1

O akşam gurup daha da görkemli oldu. Okyanusa yaklaştıkça arazi açılıyor, düzleşiyordu. Jack treni erozyona uğramış bir tepenin doruğunda durdurdu, arka vagona geçti. Bir saat boyunca yükleri yokladı. Işıklar kaybolup son dördün yükselinceye kadar. Altı kutu bulup kabine getirdi. Hepsinin üzerinde MERCEKLER diye yazılıydı.

"Şunları aç," dedi Richard'a. "Bir sayım yap. Seni ambarcı olarak atadım. Şarjörler senin sorumluluğunda."

Richard alaya bir sesle, "Harika," diye karşılık verdi. "Onca eğitimi boşuna edinmediğimi biliyordum zaten."

Jack arka vagona bir daha geçti, MAKİNE PARÇASI kutularından birinin kapağını açtı. Bu işle meşgulken karanlıktan sert, kaba bir çığlık sesi duydu. Bunu tiz bir acı çığlığı izledi.

"Jack, Jack, orada mısın?"

"Buradayım," diye seslendi Jack. Çit üzerinde sohbet eden çamaşırcı kadınlar gibi birbirlerine seslenmelerini doğru bulmuyordu ama, Richard'ın sesi paniğe kapılmak üzere olduğunu göstermekteydi.

"Çabucak dönecek misin?"

"Hemen geliyorum!" Jack Uzi kutusuna daha kuvvetle yüklendi, Lanetli Toprakları geride bırakmıyorlardı artık. Jack fazla uzun duraklamak istemiyordu. Kutuyu kabine taşıyabilse çok daha basit olurdu ama fazla ağırdı.

Hiç de ağır değil... benim Uzi'lerim onlar, diye düşündü Jack. Karanlıkta güldü. "Jack?"

Richard'ın sesi çok tiz ve telâşlıydı.

"Sakin ol, ahbap!"

"Bana ahbap deme," dedi Richard.

Kutunun kapağında çiviler ses verdi, kapak aralandı, Jack tutup kopardı. Yağlı tüfeklerden ikisini kaptı, tam geri döneceği sırada gözüne bir kutu daha ilişti. Küçük televizyonların taşındığı karton kutular kadardı. Üzerinde ayrıca branda vardı.

Jack soluk mehtap ışığında o tarafa yöneldi, yolda rüzgârın yüzüne değdiğini hissetti. Temizdi rüzgâr. Çürümüşlük kokusu yoktu. Temiz bir nem ve o yanılmaz tuz kokusu.

"Ne yapıyorsun?" diye azarladı Richard. "Jack, silahlarımız var! Mermilerimiz de var! Neden daha çok almak istiyorsun? Sen oralarda oynarken bir şey buraya tırmanabilir."

"Daha tüfek gerek, çünkü tüfeklerin ısınma eğilimi vardır," dedi Jack. "Mermi de daha çok gerek, çünkü çok ateş etmek zorunda kalabiliriz. Benim de televizyon seyretmişliğim var, unuttun mu?" Yoluna devam etti. O kare kutuda ne olduğunu görmek istiyordu.

Richard onun koluna sarıldı. Panik duygusu pençesini sanki demire çevirmişti.

"Richard, bir şey olmaz..."

"Bir şey seni kapıp götürebilir..."

"Neredeyse sonuna geldik Lanet..."

"Bir şey beni kapabilir, Jack! Beni yalnız bırakma!" '

Richard göz yaşlarına gömüldü. Jack'e arkasını dönmediği gibi yüzünü avuçlarına da gömmedi. Durduğu yerde yüzü buruştu, gözlerinden yaşlar fışkırmaya başladı. Jack'e çırılçıplak gözüktü o anda. Jack onu kollarına aldı, kucakladı.

Richard, "Bir şey seni kapıp öldürürse ben ne olurum?" diye hıçkırdı. "Nasıl kurtulurum bu yerden?"

Bilmiyorum, diye düşündü Jack. Gelmekten bilmiyorum.

2

Böylece son cephane seferine Richard da onunla birlikte geldi. Jack onu merdivenden iterek tırmandırmak, vagonun tepesinde tutmak, inmesine yardım etmek zorunda kaldı. Sanki titrek bir kocakarıyı karşıdan karşıya geçiriyordu. Mantıklı Richard'ın aklı başına gelmeye başlamıştı artık... Ama fiziksel durumu sürekli olarak kötüye gidiyordu.

Kare kutunun tahtaları arasından makine yağı sızıyordu ama üzerinde MEYVE diye yazılıydı. Pek yersiz de sayılmazdı bu söz. Jack kutuyu açtığında içini ananaslarla dolu gördü. Patlayan türden.

"Ulu Tanrım!" diye fısıldadı Richard.

"Yardım et. Sanırım her birimiz dört beş tanesini koynumuza sokabiliriz."

"Neden istiyorsun bu kadar silahı?" diye sordu Richard. "Orduyla falan mı kapışmayı bekliyorsun?"

"Onun gibi bir şey."

3

Richard vagonun üzerinde ilerlerken gökyüzüne baktı, içine bir baygınlık geldi. Sendelediğinde Jack ona sarıldı, düşmesini engelledi. Richard bu gökteki yıldız kümelerinin ne kuzey, ne de güney yarıküre yıldızlarına benzemediğini anlıyordu. Yabancı bir desen oluşturmaktaydı bu yıldızlar. Ama yine de bir desen vardı. Belki bu yerin denizcileri bu yıldızlara bakarak yön buluyorlardı. Bu düşünce, olayların gerçekliğini Richard'ın kafasına sokmaya yaramıştı. Hem de sarsıcı biçimde.

Jack'in sesinin kendisine tâ uzaklardan seslenircesine ulaştığını duydu. "Hey, Richie! Jason! Neredeyse düşüyordun aşağıya!"

Sonunda kabine dönmeyi başardılar.

Jack levyeyi ileri vitese taktı, marşa bastı, Orris'li Morgan'ın projektör ışığı ilerlemeye koyuldu. Jack kabin tabanının yan tarafına baktığında dört Uzi makinelisi, yirmiye yakın şarjör yığını, on el bombası gördü. Pimleri, çekilerek açılan bira kutularının tepelerindekiler gibiydi.

"Şimdi getirdiklerimiz yetmezse, boşver artık," dedi Jack.

"Ne bekliyorsun sen, Jack?"

O başını iki yana sallamakla yetindi.

"Herhalde beni safteronun biri sanıyorsundur, değil mi?" diye sordu Richard.

Jack sırıttı. " Her zaman öyle sandım, ahbap."

"Bana ahbap deme!"

"Ahbap-ahbap-ahbap!" Bu sefer bu eski şafak ufak bir gülümseme doğurdu. Pek şen bir gülümseme değildi. Richard'ın yalnızca dudak çevresindeki kırmızılıklar daha bir parıldadı. Ama bu da hiç yoktan iyiydi.

"Ben uyursam sen idare edebilir misin?" diye sordu Richard. Tüfeği yana koymuş, kanepeye yerleşiyor, Jack'in battaniyesini üzerine çekiyordu. 'Tırmanmalar, taşımalar... galiba gerçekten hastayım çünkü kendimi bitkin hissediyorum."

"İdare ederim," dedi Jack.

"Okyanusun kokusunu alıyorum galiba," dedi Richard. Jack onun sesinde sevgi, nefret, özlem ve korkunun bir karışımını hissetti. Richard'ın gözleri kapandı.

Jack marşa daha kuvvetli basıp yere yapıştırdı. Herhangi tür bir sonun yakın olduğu duygusu daha bir kuvvetlendi.

4

Ay batmadan Lânetli Toprakların son sefaleti de gözleri önünde kaybolmaya başladı. Tahıl tarlaları yeniden belirmişti. Buradaki bitkiler Ellis-Breaks'dekinden daha bir kabaydı ama, yine de bir temizlik ve sağlık duygusu veriyorlardı. Jack martı benzeri kuşların seslenişini duydu. Çok yalnızlık duygusu taşıyan bir sesti. Tarlalar meyve ve okyanus tuzu kokuyordu.

Gece yarısından sonra tren artık ağaçlar arasında ilerlemeye başladı. Çoğu yaprak dökmeyen ağaçlardı. Çam kokusuna benzeyen kokuları o tuzlu kokuyla karışıyor, yaklaşmakta oldukları yerle yola çıktıkları yer arasındaki bağlantıyı perçinliyordu. Jack'le annesi kuzey California'da pek uzun zaman kalmış sayılmazlardı oradan. Belki de Bloat

tatil için sık sık oraya gidiyor diye uzak durmuşlardı oradan. Ama annesinin kendisine, Mendocine ve Sausalito dolaylarındaki arazinin New England'a pek benzediğini söyleşini hatırlıyordu. New England dekoru arayan filmciler genellikle eyaletin kuzeyinde çekerlerdi sahnelerini. Seyircilerin de çoğu farkı pek anlayamazdı.

Böyle olmalıydı zaten. Garip ama, yola çıktığım yere dönüyor gibiyim.

Richard: Orduyla kapışmayı mı bekliyorsun?

Richard'ın uyuduğuna memnundu. O soruya cevap vermekten kurtulmuştu. En azından... şimdilik.

Anders: Şeytan işleri. Kötü Kurtlar için. Kara otele götürsünler diye.

Şeytan işleri denilen şey, Uzi makinelileri, plastik patlayıcı, el bombalarıydı. Buradaydı şeytan işleri. Kötü Kurtlar burada yoktu. Vagon hemen hemen boştu artık. Jack bu durumu son derece inandırıcı buluyordu.

İşte sana bir hikâye, Richie, yavrum. Uyuyor olduğuna çok seviniyorum, böylece sana bu hikâyeyi anlatmaktan kurtuluyorum. Morgan benim geldiğimi biliyor ve bana bir sürpriz parti hazırlıyor. Ama pastadan çıplak kızlar değil, kurt adamlar çıkacak. Ellerinde de parti armağanı olarak Uzi makinelileri ve el bombaları olacak. Biz bir bakıma bu treni alıp kaçırdık. Programın da on-on iki saat ilerisinde seyrediyoruz ama, yine de Diyar çufçufunu bekleyen Kurtların kampına doğru gidiyoruz. Bence yaptığımız bu. Bizim de bulabildiğimiz her sürpriz etkenini kullanmamız şart.

Jack elini yüzünün bir yanında gezdirdi.

Treni Morgan'ın vurucu kuvvetine varmadan durdurmak daha kolay olurdu. Kampın çevresini dolaşabilirlerdi. Hem daha kolay, hem de daha güvenli.

Ama o zaman kötü Kurtlar sağ kalmış olur, anlıyor musun Richie?

Yerdeki cephane yığınına baktı, acaba ben gerçekten Morgan'ın Wolf tugayına bir komando baskını mı düşünüyorum, diye merak etti. Amma komando! Bulaşıkçılar Kralı Jack Sawyer'le, koma kurbanı arkadaşı Richard. Acaba çıldırdım mı ben? diye düşündü. Öyle olmalıydı herhalde. Çünkü planladığı gerçekten buydu. Karşı taraf bunu hiç beklemezdi. Hem öcü alınacak çok şey vardı. Kendisi dövülmüş, Wolf öldürülmüştü. Richard'ın okulunu ve akıl sağlığının da çoğunu mahvetmişlerdi. Herhalde şu anda Morgan Sloat da New Hampshire'de annesini rahatsız ediyor olmalıydı.

İster delilik olsun, ister olmasın, ödeşme zamanı gelmişti.

Jack eğildi, doldurulmuş Uzi'lerden birini eline aldı, tren raylar üzerinde kayarken kollarında tuttu. Tuz kokusu giderek daha güçleniyordu.

5

Sabahın ilk saatlerinde Jack marş pedalına yaslanıp biraz uyudu. Böyle bir hareketin "Ölü adam manevrası" diye adlandırıldığını bilse, morali herhalde yükselmezdi. Şafak söktüğünde onu uyandıran Richard oldu.

"İlerde bir şey var."

Jack o şeye bakmadan önce Richard'ı süzdü. Gün ışığında Richard'ın daha iyi görüneceğini ummuştu ama o kozmetik

şafak bile Richard'ın hastalığını saklayamıyordu. Yeni günün rengi teninin griliğini sarıya dönüştürmekteydi, o kadar.

"Hey! Tren! Merhaba koca tren!" Ses genizdendi. Bir garipti. Hayvan hırlamasına pek benziyordu.

Kibrit kutusu gibi dar bir binaya doğru yaklaşmaktaydılar.

Binanın dışındaki nöbetçi kulübesinin önünde bir Wolf duruyordu. Ama Jack'in Wolf'uyla arasındaki tek benzerlik o turuncu gözlerden ibaretti Wolf un kafası yamyassıydı. Sanki dev bir el, tepesindeki yuvarlaklığı bastırmıştı. Yüzün üst yarısı, açık duran çenenin üzerinde, uçurum tepesinde duran kaya gibiydi. Şu anki sevinç ifadesi bile hatlarındaki o kaba aptallığı saklayamıyordu. Yanaklarından örülmüş saçlar sarkıyordu. Alnında 'X' biçiminde bir yara izi vardı.

Wolf un üzerinde paralı asker üniforması gibi bir şey vardı. Ya da kendisi paralı asker üniformasını öyle sanıyordu belki. Şalvar gibi bol yeşil pantolon, siyah çizmelerin içine sokulmuştu ama, çizmelerin parmak yeri kesilmiş, Wolf un uzun tırnaklı kıllı ayaklarının ucu dışarı çıkmıştı.

"Tren!" diye bağırdı aradaki uzaklık elli metre kalınca. Durduğu yerde sıçramaya, sırıtmaya başladı. Parmaklarını "Tren! Tren! Tren ŞİMDİDEN GELDİ İŞTE'" Ağzı esner gibi açıldı, kırık, sarı dişleri gözüktü. "Erken geldiniz, tamam, tamam!"

"Bu da ne?" diye sordu Richard. Eli Jack'in omzuna sımsıkı sarılmıştı ama sesi oldukça dengeli çıkıyordu. "Bir Wolf. Morgan'ınkilerden."

Allah kahretsin, adı ağzımdan kaçtı! Eşek kafam benim! Ama şimdi onu düşünecek zaman yoktu. Nöbetçi kulübesine yaklaşıyorlardı. Wolf un niyeti belli ki trene çıkmaktı. Jack

bakarken o ayaklarını yere vurup toz kaldırdı. Çıplak göğsüne fişeklik gibi çapraz taktığı kayışa bir bıçak sokuluydu ama tabancası, tüfeği yoktu.

Jack, Uzi'nin kontrol düğmesini tek atışa ayarladı.

"Morgan mı? Morgan kim? Hangi Morgan?"

"Şimdi olmaz," dedi Jack.

Konsantrasyonu bir noktaya yöneldi... Wolf'a. Ona sırıtırken Uzi'yi aşağıda, onun göremeyeceği yerde tutuyordu.

"Anders treni! İşte geldi! Hemen!"

Koca bir el lokomotifin yan tarafına uzandı. Wolf ağzından köpükler saça saça sırıtarak kulpa sarıldı, basamağın üzerine sıçradı.

"Hey, ihtiyar nerede? Wolf! Nerede o..."

Jack Uzi'yi kaldırdı, Wolf un sol gözüne bir kurşun sıktı.

Parıldayan turuncu göz mum alevi gibi puf diye söndü, Wolf geriye devrilip basamaktan aşağıya dalış yaptı, yere düştü.

"Jack!" Richard onu döndürdü. Onun da yüzü Wolf'unki kadar şaşkındı. Ama onunkinde sevinç değil, korku okunuyordu. "Babamı mı demek istedin? Babam mı bulaşmış bu işe?"

"Richard, bana güveniyor musun?"

"Evet, ama..."

"O halde boş ver. Boş ver şimdi. Zamanı değil."

"Ama..."

"Bir tüfek al."

"Jack..."

"Richard, bir tüfek al!"

Richard eğildi, Uzi'lerden birini aldı. "Silahtan nefret ederim," dedi yine.

"Evet, biliyorum. Ben kendim de pek bayıldığımı söyleyemem. Ama şimdi ödeşme zamanı."

6

Raylar yüksek bir kamp kapısına yaklaşıyordu. Kapının arkasından homurtular, bağırtılar, tezahürat sesleri, ritmik el çırpmaları, yere vurulan çizme sesleri gelmekteydi. Daha az tanınan başka sesler de vardı ama bunlar Jack için bir tek anlam ifade ediyordu. Askeri eğitim operasyonu. Nöbetçi kulübesiyle yaklaşan kapı arasındaki uzaklık yarım mil kadardı. İçerde bu patırtı varken, o bir tek silah sesini pek kimsenin duymuş olabileceğini sanmıyordu Jack. Tren elektrikli olduğundan, sesi hemen hemen hiç yoktu. Sürpriz etkeni onlardan yanaydı herhalde.

Raylar ilerde çift kanatlı kapının altında görünmez oluyordu. Jack kapının kaba tahtaları arasından gün ışığını görebilmekteydi.

"Jack, yavaşlasan fena olmaz." Kapıyla aralarında yüz elli metre kalmıştı, içerden şarkı söyler gibi sesler yükseliyordu. Talim komutları! Jack, H.G. Wells'in Manimal'lerini düşünüp ürperdi.

"Olmaz, ahbap. Kapıdan geçtik say. Senin ancak tezahürata vaktin var."

"Jack, sen deli misin?" "Deliyim, biliyorum."

"Yüz metre. Aküler uğulduyor, mavi kıvılcımlar sıçrıyordu. İki yanda arazi çıplaktı. Burada tahıl yok, diye düşündü Jack.

Eğer Noel Coward oturup da Morgan Sloat'la ilgili bir oyun yazsa, adını KELEK RUH koyardı herhalde.

"Jack, ya bu tren raydan çıkarsa?" "Eh, olabilir herhalde," dedi Jack. "Ya kapıdan geçtiğimizde raylar bitiverirse?" "O zaman hapı yutarız, değil mi?" "Elli metre.

"Jack, sen gerçekten aklını kaçırdın, değil mi?" "Herhalde. Tüfeğinin emniyetini aç. Richard." Richard emniyeti açtı.

Güm pat... homurtu... marş adımı sesleri... kayış gıcırtıları... bağırmalar... insan sesi olmayan ve Richard'ın tüylerini ürperten bir kahkaha. Richard'ın yüzünde gördüğü kararlılık Jack'in gururla sırıtmasına yol açtı. Beni desteklemeye kararlı... bizim mantıklı Richard beni desteklemeye tam anlamıyla kararlı. Yirmi beş metre.

Çığlıklar... bağırmalar... haykırılan komutlar... kalın, sürüngensi bir çığlık... Jack'in ensesindeki saçlar kabarıverdi.

"Bundan kurtulursak sana en güzel sosisli sandviçi ısmarlanın," dedi. Richard, "Rüşvetçi!" diye bağırıp gülmeye başladı. O an yüzündeki sağlıksız sarılık biraz silinir gibi oldu.

Beş metre... soğuk tahtalara rağmen kapı sağlam gibiydi. Evet, çok sağlam. Jack acaba büyük bir hata mı yaptım diye düşünmeye ancak vakit buldu.

"Çömel, ahbap!"

"Bana ahp..."

Tren kapıya tosladı, ikisi birlikte öne doğru fırladılar.

7

Kapı gerçekten epey sağlamdı. Üstelik iç tarafına iki çapraz tahta çakılmıştı. Morgan'ın treni pek o kadar büyük sayılmazdı. Lânetli Toprakları aştıktan sonra akülerde de pek can kalmamıştı. Çarpma sonucu raydan çıkması işten değildi. Çocukların ikisi de ölebilirlerdi. Ama bu kapının bir de duyarlı Asil topuğu vardı. Yani Amerikan yöntemlerine göre yapılmış pırıl pırıl menteşeler sipariş edilmişti bu kapı için. Ama daha gelip teslim alınmamıştı. Lokomotif kapıya tosladığı anda, eskimiş demir menteşeler yerlerinden kopuverdi.

Tren saatte yirmi beş mil hızla kapıdan girdi, kapıyı da önünde iterek ilerledi. Kampın çevresinde bir savunma barikatı vardı. Kapı kar küreleme makinesi gibi o barikatı ortadan kaldırdı, tahtalarını devirdi, tellerini sürükledi.

Bu arada ceza egzersizleri yapmakta olan bir Wolf’a da çarptı. Wolf un ayakları yürüyen kapının altında kayboldu, kesildi... çizmeleriyle birlikte! Wolf bağırtılar ve homurtular arasında hemen değişme dönemine girmeye başladı, tırnaklarıyla kapıya tırmandı. Tırnaklar gözle görülür şekilde uzuyordu. Kapı on beş metre kadar ilerlemişti. Jack vitesi boşa alıncaya kadar Wolf da inanılmaz biçimde tepesine varmıştı kapının. Tren durdu. Kapı devrildi. Tozlar uçuştu, Wolf kapının altında kaldı. Son vagonun altında bir yerde Wolf un kopmuş ayaklarından da kıllar uzuyordu. Daha birkaç dakika uzayacaktı.

Kampın içindeki durum Jack'in umabileceğinden daha iyiydi. Bura halkı belli ki her askeri tesiste olduğu gibi erken uyanıyordu. Dışarıya, eğitime çıkmışlardı çoğu.

"Sağ taraf!" diye bağırdı Richard'a.

“Ne yapacağım?"

Jack ağzını açtı, bağırdı: Sokakta ezilen Tommy Woodbine amca için, çamurlu bir avluda kırbaçla dövülerek öldürülen tanımadığı bir arabacı için, Ferd Janklow için, Sunlight Gardener'in o leş bodrumunda ölen Wolf için, annesi için... ama hepsinden çok da, Kraliçe Laura DeLoessian için... o da annesiydi onun! Jack, Diyar'da işlenmekte olan büyük suç için bağırdı. Jason olarak bağırdı. Sesi gök gürlemesi gibiydi.

"HAKLA ONLARI!" diye haykırdı Jack Sawyer/Jason DeLoessian... sonra sol tarafa ateş açtı.

8

Jack'in tarafında pek de düzgün olmayan bir geçit töreni alanı vardı. Richard'ın tarafında alçak bir ahşap bina göze çarpıyordu. Roy Rogers filmlerindeki ambarlara benzer bir yerdi. Ama Richard oranın kışla olduğunu tahmin etti. Aslında bu garip yer, Jack onu Diyar'a getirdiğinden beri gördükleri arasında Richard'a en tanıdık gelen yer olmuştu. Televizyon haberlerinde bu tür yerleri çok görmüşlüğü vardı. Güney ve Orta Amerikalı, CIA desteğiyle eğitilen asiler hep bu tür eğitim yerlerinde kalırlardı. Ama o kamplar genellikle Florida'da olurdu. Bu kışladan fırlayanlar pek Kübalıya benzemiyordu zaten. Richard bunların ne olduğunu anlayamadı.

Bazıları ortaçağ resimlerindeki şeytanlara, satirlere benziyordu. Bir kısmı da dejenere insan denilebilecek tiplerdi. Mağara adamlarıydı daha çok. İçlerinden bir tanesinin kabuk kabuk derisi, petek gözleri vardı. Richard Sloat'a bir tür timsah gibi göründü. Ayakta, dik yürüyen bir timsah. O bakarken yaratık kafasını kaldırdı, Jack'in daha önce de duyduğu çığlığı attı; GroooOOOO! Tüm cehennem kaçkını

yaratıklar derin bir şaşkınlık içindeydiler. Tam o anda Jack'in Uzi'si gümbürtüyle harekete geçti.

Jack'in tarafında yaklaşık iki düzine Wolf vardı. Tören alanında jimnastik hareketleri yapıyorlardı. Nöbetçi kulübesindeki Wolf gibi bunlar da genellikle yeşil eğitim pantolonu giymişlerdi. Çizmelerinin burunları hep kesilmişti. Göğüslerinde fişeklik gibi kayışlar çaprazlanmıştı. Hepsi dışardaki Wolf gibi aptal suratlı, kötü ifadeliydi.

Hareketlerinin orta yerinde durmuş, içeriye giren trene bakıyorlardı. Bir de, ayakları kesilen bahtsız arkadaşlarına. Jack bağırınca harekete geçtiler ama artık iş işten geçmişti çoktan.

Morgan'ın beş yıl boyunca kuvvetine, gaddarlığına, kendisine karşı duyduğu korku veya bağlılığa göre seçtiği Wolf tugayının büyük çoğunluğu daha ilk salvoda tasfiye olmuştu. Sendeleyip devrilmekteydiler. Göğüsleri yanlıyor, kafaları patlayıp kanları fışkırıyordu. Şaşkın öfke homurtuları, acı dolu çığlıklar sarmıştı çevreyi... ama çoğu bağıramadan öldüler.

Jack şarjörü çıkardı, bir yenisini taktı. Tören alanının sol tarafında kaçıp kurtulabilen dört Wolf u gördü. Yakın yerde de iki tanesi ateş hattının berisine geçmeyi başarmışlardı. İkisi de yaralıydı ama, şu anda ikisi de Jack'in üstüne geliyorlardı. Uzun tırnakları koşarken toz kaldırıyor, suratlarında kıllar uzuyor, gözleri ateş saçıyordu. Onlar lokomotife doğru koşarken Jack ağızlarından dişlerinin uzadığını, göğüslerinden yeni kılların fışkırdığını da gördü.

Uzi'nin tetiğini çekti. Namluyu tüm gücünü harcayarak aşağıya doğru bastırıyordu. Tepme yukarı itiyordu çünkü namluyu. Saldıran Wolfların ikisi birden öyle bir şiddetle

geriye savruldular ki, havada akrobatlar gibi takla attılar. Öteki dört Wolf hiç duraklamadı. Daha iki dakika önce kapının bulunduğu tarafa doğru koştular.

Kışla binasından dışarı dökülen çeşitli yaratıklar da sonunda durumu kavramaya başlamışlardı. Bu yeni gelenler gerçi Morgan'ın trenini kullanıyorlardı ama, dost olmadıkları ortadaydı. Konsantre bir saldırıya zaman yoktu. Grup halinde öne doğru ilerlediler. Richard Uzi'sinin namlusunu göğüs hizasındaki yan duvara dayadı, ateş açtı. Mermiler onları biçiyor, geri püskürtüyor. Keçiye benzeyen iki yaratık dört ayak üstü yere çöktüler... daha doğrusu dört toynak üstü! Binaya doğru kaçmaya savaştılar. Richard diğer üçünü biçti. İçindeki coşkun vahşet duygusu alışmadığı bir şeydi.

Kurşunlar timsah yaratığın yeşil karnını da yardı, içinden siyah bir sıvı aktı. Yaratık geriye doğru devrildi, kuyruğu yastık görevi yaptı. Tekrar ayağa fırladı, Richard'ın tarafından trene saldırdı. O güçlü çığlığını bir kere daha attı... bu sefer Richard'a o seste iğrenç kadınsı bir ton varmış gibi geldi.

Uzi'nin tetiğini çekti, hiçbir şey olmadı. Şarjör boştu.

Timsah yaratık ağır bir kararlılıkla hareket ediyordu. Gözleri öldürebilecek bir öfkeyle parıldamaktaydı... zekâ da vardı o bakışlarda. Kabuklu göğsünde memeye benzer çıkıntılar sallanıyordu.

Richard gözlerini timsah yaratıktan ayırmaksızın eğildi, elleriyle yokladı, bir el bombası buldu.

Seabrook Adası, diye düşündü rüyadaymış gibi. Jack buraya Diyar diyor ama, aslında burası Seabrook Adası. Korkacak hiçbir şey yok, hiçbir şey. Kesinlikle rüya bu. Yaratığın kabuklu kolları gırtlağıma sarıldı anda uyanacağım! Rüya olmasa bile uyanacağım! Jack beni nasıl olsa kurtarır....

biliyorum kurtaracağını. Biliyorum, çünkü Jack bu yerde bir tür tanrı.

El bombasının pimini çekti, korkuya kapılıp elinden erken fırlatmamak için mücadele etti, sonra bombayı el altından fırlattı. "Jack, eğil!"

Jack kabinin yan kenarlarından daha aşağıya eğildi. Hiç bakmadan yapmıştı bu hareketi Richard da eğildi. Ama eğilmeden önce o inanılmaz timsah yaratığın bombayı yakaladığını, yemeye çalıştığını gördü.

Patlama Richard'ın beklediği gibi boğuk olmadı. Kulak zarlarını delebilecek, en azından fena halde acıtacak cinsten oldu. Bir şapırtı sesi duydular. Sanki birisi trenin yan tarafına bir kova su atmıştı.

Richard baktı, lokomotifin, kabinin ve vagonun kara kanlarla, barsak parçalarıyla kaplanmış olduğunu gördü. Kışlanın tüm ön duvarı uçmuştu. Parçaları kanlıydı. Bir yerde bir çizmenin içinde bir ayak çarptı gözüne. Kopmuş bir ayak.

İki keçi yaratık enkazın altından doğruldu. Richard eğilip yeni bir şarjör buldu, tüfeğine soktu. Ortalık pek ısınıyordu. Jack'in tahmin ettiği gibi.

"Vuuuur!" diye sessiz bir çığlık yükseldi Richard'ın beyninden. Tekrar ateş açtı.

Jack bombanın patlamasından sonra kafasını kaldırdığında, ilk salvodan kurtulan dört Wolf u kapıdan dışarı fırlarken gördü. Korkuyla bağırıyorlardı. Yan yana koşmaktaydılar. Jack onlara nişan alıp ateş edebilirdi. Uzi'yi kaldırırken vazgeçip indirdi. Onları gene göreceğini biliyordu oysa. Belki de kara otelde. Budalalık ediyordu. Ama ister budalalık olsun, ister olmasın... arkadan vuramazdı o.

Kışladan o anda tiz, kadınsı bir çığlık yükseldi. "Çıkın dışarı! Çıkın diyorum size! Haydi! Yallah!" Arkasından bir kırbaç şaklaması duyuldu.

Jack bu sesi tanıyordu. Son duyduğunda, sırtında deli ceketi vardı. Nerede duysa tanırdı o sesi.

"Geri zekâlı arkadaşı gelirse vur onu."

Eh, onu yaptın gerçi, diye düşündü Jack. Ama şimdi ödeşme zamanı geldi. Sesinin tonuna bakılırsa, belki bunu sen de biliyorsun!

"Yakalayın onları! Neyiniz var sizin, korkaklar? Yakalayın! Her şeyi ben kendim mi yapmak zorundayım? Peşimizden gelin! Peşimizden gelin!"

Yıkık kışlanın gerisinden üç yaratık belirdi. İçlerinden yalnızca bir tanesi gerçek insandı... Osmond. Bir elinde kırbacı, ötekinde bir Sten tüfeği vardı. Kırmızı pelerin, siyah çizme, beyaz ipekli pantolon giymişti. Paçaları genişti pantolonun. Üzerine kırmızı taze kan benekleri sıçramıştı. Solunda keçimsi bir yaratık vardı. Blucin ve kovboy çizmesi giymişti. Yaratıkla Jack bir an birbirlerine baktılar ve birbirlerini tanıdılar. Oatley harındaki o korkunç kovboydu bu. Randolph Scott'tu. Elroy'du. Jack'e sırıttı, uzun dili ağzından yılan gibi uzandı, üst dudağını yaladı.

"Yakala onu!" diye bağırdı Osmond, Elroy'a.

Jack Uzi'yi kaldırmaya çalıştı ama birden tüfek ellerinde pek ağırlaşmıştı. Osmond yeterince kötüydü. Elroy'un yeniden ortaya çıkması ondan daha kötüydü. Ama ikisinin arasındaki öbür yaratık tam bir kâbustu. Osmond'un oğlu Reuel Gardener'in Diyar kopyası olmalıydı bu. Sunlight'ın

oğlu. Biraz çocuğa benzediği doğruydu. Zalim beyinli bir manyak çocuk.

Teni bembeyaz, kendisi çok sıskaydı. Kollarından birinin ucunda Jack'e Osmond'un kırbacının ucunu hatırlatan uzantılar vardı. Gözlerinden biri başka tarafa bakıyordu. Zaten ikisi aynı düzeyde de değildi. Yanaklarında koca koca kırmızı lekeler vardı.

Bunun bir kısmı radyasyon zehirlenmesi... Jason! Herhalde Osmond'un oğlu ateş toplantıdan birine fazla yaklaşmış. Ama bir kısmı da... Jason... Büyük İsa... neymiş bunun annesi? Dünyalar aşkına NEYMİŞ BUNUN ANNESİ?

"Yakalayın sahtekârı!" diye bağırıyordu Osmond. "Morgan'ın oğlunu sağ bırakın ama sahtekârı haklayın! Sahte Jason'u öldürün! Gelin buraya, korkaklar! Kurşunları bitti zaten!"

Kükremeler, bağırtılar. Jack yeni bir kurt grubunun az sonra türlü garip yaratıklar eşliğinde kışlanın arkasından ortaya çıkacağını biliyordu. Patlamadan korunmuş olmalıydılar orada. Saklanıyor olmalıydılar. Osmond olmasa, orada öylece kalacaklardı.

"Yollara çıkmamalıydın, ödlek tavuk!" diye homurdandı Elroy. Trene doğru koştu. Kuyruğu havada dalgalanıyordu. Reuel Gardener... ya da onun bu dünyadaki karşılığı... miyavlar gibi bir ses çıkardı, onun peşinden gelmeye çalıştı. Osmond uzandı, onu geri tuttu. Parmakları canavar çocuğun iğrenç sürüngen boynuna sarılmıştı.

Jack o zaman Uzi'yi kaldırdı, tüm şarjörü Elroy'un suratına boşalttı. Kurşunlar keçi yaratığın tüm kafasını kopardı. Ama Elroy, kafasız bir vücut olarak yaklaşmaya, koşmaya bir süre daha devam etti. Ellerinden birinin parmakları erir, birbirine

yapışır gibi oldu, toynağa dönüşmeye başladı, geriye devrilmeden önce Jack'in kafasına doğru savruldu.

Jack şaşkın gözlerle ona baktı. Oatley barındaki o korkunç karşılaşmayı nice geceler rüyasında gömmüştü. O canavardan kaçmaya çalışmıştı hep. Şimdi o yaratığı her nasılsa öldürmüştü artık. Bunu zihni bir türlü kabul edemiyordu. Çocukluk kâbusunu öldürmek gibi bir şeydi bu. "Bu Reuel! Ah Jack ah Tanrım ah Jason bu Reuel bu Reuel..." Richard'ın elindeki Uzi de birkaç mermi kustu, sonra şarjörü bitti. Reuel silkinip babasının pençesinden kurtuldu. Trene doğru koşmaya başladı. Bir yandan miyavlıyordu. Üst dudağı geriye doğru kıvrıldı, sahte gibi görünen upuzun dişleri ortaya çıktı.

Richard'ın son kurşunları Reuel'in göğsüne girmişti. Deri yeleği delindi, yaralarından koyu renk bir kan sızmaya başladı, başka da bir şey olmadı. Reuel belki bir zamanlar insan olabilirdi... herhalde öyleydi belki de... ama ne olursa olsun, şu anda insan olmadığı kesindi. Kurşunlar onu yavaşlatmamıştı bile. Elroy'un cesedi üzerinden şeytan gibi sıçradı. Islak kaplumbağalar gibi kokuyordu.

Jack'in bacağına bir sıcaklık yayılmaya başlamıştı. Önce ılık, sonra iyice sıcak. Neydi o? Sanki cebinde bir çaydanlık kaynıyordu. Ama düşünecek vakti yoktu. Olaylar hızla yer alıyordu karşısında. Hem de Technicolor renkli!

Richard Uzi'sini indirip geriye doğru sendeledi, ellerini yüzüne kapadı. Korku dolu gözleri Reuel-yaratığa parmaklarının arasından bakıyordu. "Beni yakalatma ona, Jack! Beni yakalamasın..." Reuel köpükler saça saça miyavlıyordu. Elleri lokomotifin yan tarafına çarptı, sesi bir garip geldi.

Jack onun parmak aralarında kaim, file gibi ağlar olduğunu gördü. "Dön buraya!" diye bağırıyordu Osmond oğluna. Sesindeki korku pek belliydi. "Gel buraya, o kötü... bütün çocuklar kötüdür! Bu aksiyomdur, buraya gel, buraya gel!"

Reuel gargara gibi bir ses çıkardı, hevesle homurdandı. Richard'a delice gibi görünen bir hareketle kendini yukarı çekti. Richard kabinin en uzak köşesine gerileyip sindi.

"BENİ YAKALATMAAAA.."

Yeni Wolflar, yeni garip yaratıklar köşeyi dönüp ortaya çıkmaktaydı. İçlerinden boynuzlu bir yaratık devrildi, ötekiler üzerine basarak, ezerek geçtiler.

Jack'in bacağını o sıcaklık halka halinde sarıyordu.

Reuel tek bacağını kabinin kenarı üzerinden attı. Soluyor, uzanıyordu. Bacağı titremekteydi. Bacak değil, daha çok bir ahtapot uzantısıydı. Jack Uzi'yi kaldırıp ateş etti.

Reuel yaratığın yüzünün yansı pasta gibi parçalanıp döküldü. İçinden kurtlar saçılmaya, kıvrım kıvrım kıvranmaya başladı.

Reuel hâlâ geliyordu.

Parmak arası ağlı ellerini Jack'e uzatmaktaydı.

Richard'ın çığlıkları, Osmond'un çığlıklarına karışıyor, tek çığlık oluyordu.

Sıcaklık Jack'in bacağını mengene gibi sararken birden Jack onun ne olduğunu anladı. Yüzbaşı Farren'in verdiği paraydı. Anders'in almak istemediği para.

Elini cebine attı. Para avucunda bir maden cevheri gibiydi. Kavradığı anda ondan gelen güç dev bir voltaj gibi vücuduna yayıldı. Reuel de hissetti bunu. Zafer dolu homurtuları korku

miyavlamalarına dönüştü. Gerilemeye çalıştı. Geri kalan tek gözü yuvasında dönüyordu.

Jack parayı cebinden çıkardı. Elinde kor gibi alev alevdi. Sıcaklığı Jack de hissediyordu. Ama onu yakmıyordu nedense.

Kraliçe'nin profili güneşte parıldadı.

"Onun adına, iğrenç yaratık!" diye bağırdı Jack. "Defol bu dünyadan!" Yumruğunu açtı, avucunu Reuel'in alnına dayayıp bastırdı.

Reuel'le babası bir ağızdan bağırdılar... Osmond'un sesi tiz bir soprano sesiydi. Reuel'inki böcek vızıltısına benziyordu. Para Reuel'in alnının içine, tereyağına batırılan sıcak şiş gibi kaydı. İğrenç, kara bir sıvı, fazla demli çaya benzeyen bir sıvı Reuel'in başından Jack'in bileğine doğru aktı. Sıcaktı sıvı. İçinde minik kurtlar vardı. Jack'in teninde kıvrılıyor, kıpırdıyorlardı. Isırdıklarını da hissetmekteydi. Ama yine de sağ elinin iki parmağım daha hızlı bastırdı, parayı canavarın kafasının daha içerlerine itti.

"Defol bu dünyadan, kötü yaratık! Kraliçe adına, ve oğlu adına, defol bu dünyadan!"

Reuel bağırıp ağlıyor, Osmond da onunla birlikte bağırıp ağlıyordu. Yaklaşan takviyeler gerilemiş, Osmond'un arkasına gizlenmişlerdi. Yüzlerinde bâtıl korkular oynaşıyordu. Jack çok büyük görünüyordu onlara. Parlak bir ışık saçan, kocaman bir varlık olmuştu.

Reuel sarsıldı, bir köpüklü, ıslak ses daha çıkardı. Kafasından akan kara sıvılar sarıya dönüştü. Son bir kurt... uzun, kalın, beyaz bir kurt, paranın açtığı delikten çıktı,

kabinin^ tabanına düştü. Jack üstüne basınca ezildi, Reuel bir yığın halinde yıkıldı.

Karşıdan öyledir yeis çığlığı yükseldi ki, Jack kafasının o sesle yarılacağım sandı. Richard yerde, doğmamış bebeklerin pozunda yatıyordu. Kollarıyla kafasını kucaklamıştı.

Osmond avaz avaz bağırmaktaydı. Kırbacını ve makinelisini de düşürmüştü.

"Ah, rezil!" diye haykırıp yumruğunu Jack'a salladı. "Bak şu yaptığına! Pis, kötü çocuk! Senden nefret ediyorum... ebediyen ve ebediyetin ötesinde nefret ediyorum! Pis sahtekâr! Geberteceğim seni! Morgan gebertecek seni! Ah, benim sevgili oğlum! PİS! BU YAPTIĞIN İÇİN MORGAN ÖLDÜRECEK SENİ! MORGAN!"

Ötekiler de aynı çığlığa fısıltıyla katıldılar. Jack bunu duyunca Sunlight Yurdundaki sesleri hatırladı: Haleluya diyebilir misiniz. Sonra hepsi sustular. Bu arada başka bir ses duyulmaya başlamıştı.

Jack, Wolf'la geçirdiği o zevkli öğleden sonrayı hatırlayıverdi. Derenin yanında oturuyor, otlayan sürüyü seyrediyorlardı. Wolf ailesini anlatmıştı Jack'e. Tatlı bir gündü. Tabii Morgan gelene kadar.

Şimdi de Morgan tekrar geliyordu. Sakin bir geçiş yaparak değil, gümbürtüyle yaklaşarak geliyordu.

"Morgan! Bu..."

"Orris Lord'u..."

"Orris Lord'u..."

"Morgan... Morgan... Morgan..."

Yırtılmaya benzeyen ses gittikçe güç kazandı. Wolflar tozlara eğilmiş, secde ediyorlardı. Osmond o çılgın dans figürünü yaptı, kara çizmeleri yerdeki kırbacın eklemli ucunda step figürleri sergiledi.

"Kötü çocuk! Pis Çocuk!" Şimdi ödeyeceksin! Morgan geliyor! Morgan geliyor!"

Osmond'un yirmi metre kadar sağındaki hava kıpırdamaya, titremeye başladı. Fırının üzerindeki hava gibi titriyordu.

Jack dönüp baktı, Richard'ı makineliler, fişekler ve el bombaları arasında, savaşçılık oyunu oynarken düşüp uyuyakalmış bir bebek gibi yatar gördü. Ama Richard uyumuyordu. Bu bir oyun değildi. Jack bunları çok iyi biliyordu. Eğer Richard babasının iki dünya arasındaki bir delikten ortaya çıktığını görürse... delirirdi.

Jack arkadaşının yanına uzandı, kollarını ona sımsıkı sardı. Çarşaf yırtılması gibi ses daha da yükseldi, birden Morgan'ın çılgın bir öfkeye kapılmış sesi duyuldu:

"Trenin şu sıra burada ne işi var, budalalar?"

Arkadan Osmond'un tiz çığlığı yükseldi. "Pis sahtekâr, benim oğlumu öldürdü!"

"Gidiyoruz, Richie," diye mırıldandı Jack. Kollarını daha da sıktı. "Gemiyi terketmenin zamanı geldi."

Gözlerini kapatıp konsantre oldu... bir an bir baş dönmesi duydu, sonra ikisi birlikte geçişi yaptılar.

Bölüm: 37

RICHARD HATIRLIYOR

1

Yana ve aşağıya doğru duygusu vardı. Sanki iki dünya arasında kısa bir rampa varmış gibi. Jack, Osmond'un gittikçe uzaklaşan çığlığım duydu, sonra duymaz oldu: "Kötü! Bütün çocuklar! Aksiyom! Bütün çocuklar! Pis! Pis!"

Bir an kendilerini incecik bir havanın içinde hissettiler. Richard bağırdı. Sonra Jack'in tek omzu toprağa çarptı, Richard'ın kafası da göğsüne çarptı. Jack gözlerini açmadan, Richard'ı kucaklamış durumda, dinleyerek, koklayarak, yerde yatıyordu.

Sessizlik. Salt sessizlik değil... bir iki kuş ötüşünü de kapsayan bir sessizlik

Koku serin ve tuzluydu. İyi bir kokuydu... ama Diyar'ın kokabileceği kadar da tatlı değildi. Jack burada bile (burası her neresiyse) o belli belirsiz alt kokuyu alabiliyordu. Benzincilerde yer döşemelerinin altından gelen yağ kokusu gibi bir şey. Çok fazla sayıda insanın çok fazla sayıda makine çalıştırdığı, tüm atmosferi kirlettiği bir yerin kokusu. Burnu alışmıştı artık o kokuya. Burada bile alabiliyordu. Otomobil bulunmayan bu yerde bile.

"Jack? İyi miyiz?"

Tabii," dedi Jack. Gözlerini açtı, söylediği sözün doğru olup olmadığım anlamaya çalıştı.

İlk bakışta içine büyük bir korku doldu. Belki de Morgan'dan acele kurtulma telâşı içinde Amerika'ya döneceği yerde bir zaman yolculuğu yapmıştı. Burası yine aynı yerdi ama, daha eskiydi. Terkedilmişti. Üzerinden de bir yüzyıl geçmişti sanki. Tren hâlâ Rayların üstünde duruyordu. Ama başka hiçbir şey deminki gibi değildi. Rayları otlar bürümüştü. Paslanmışlardı. Buradan öteye, kim bilir nerelere gidiyorlardı! Eklem yerleri süngerleşmiş bir görünüm almıştı. Çürümüştü. Aralarda hep yüksek otlar vardı.

Richard'a daha sıkı sarıldı, o zayıf bir sesle bağırdı, gözlerini açtı.

"Neredeyiz?" diye sordu Jack'e. Çevresine bakıyordu. Bir yanda upuzun bir baraka vardı. Ondüle saç damı parıldıyordu. İki çocuk ancak o damı net olarak görebiliyorlardı. Binanın geri kalanım sarmaşıklar ve yaban otları kaplamıştı. Binanın önünde iki direk vardı. Belki bir zamanlar bir levha vardı o direklere çakılı. Varsa bile, şimdi yerinde yeller esiyordu.

Jack, "Bilmiyorum," dedi, ardından en büyük korkusunu seslendirdi.

"Belki de zamanda ileriye geçtik."

Richard'ın güldüğünü duyunca şaşırdı. "O halde gelecekte pek bir şeyin değişmeyeceğini görmek iyi bir duygu." Jack'e direklerden birine tutturulmuş bir kâğıt parçasını gösteriyordu.

Yazıların rengi solmuştu ama, yine de okunabiliyordu.

GİRMEK YASAKTIR!

Mendocine Şerifinin Emriyle

California Eyalet Polisinin Emriyle
İHLÂL EDENLER HAKKINDA
KOVUŞTURMA AÇILACAKTIR!

2

Jack kendini bir yandan pek budala, bir yandan pek rahatlamış hissederek sordu. "Eğer nerede olduğumuzu biliyorduysan ne diye sordun o halde?"

"Yeni gördüm," diye karşılık verdi Richard. Jack'in Richard'a sitem etme istekleri birden yok oldu. Richard'ın görünüşü korkunçtu. Sanki garip bir verem, ciğerlerini değil de beynini kemiriyordu. Bunun nedeni yalnızca Diyar'a gidip gelmenin verdiği sarsıntı olamazdı. Ona uyum sağlamaya bile başlamıştı. .Şu anda ise, daha başka bir şey vardı. Kendince geliştirdiği gerçeklerden sapan bir yeni gerçek değildi yalnızca. Ona bile uyum sağlayabilirdi belki... Zaman verilirse... Ama kötü adamların arkasında kendi babasının bulunduğunu anlamak, diye düşündü Jack. Böyle bir olay hayatın zevkleri arasında sayılamazdı herhalde.

"Pekâlâ," derken Jack sesini neşeli çıkarmaya çalıştı. Biraz da neşelenmeyi başardı. Reuel gibi bir canavardan kurtulmak, öldürücü kanserden yatan bir çocuğu bile neşelendirebilir herhalde, diye düşünüyordu. "Kalk bakalım ayağa, Richie, yavrum. Yerine getirmemiz gereken verilmiş sözlerimiz var. Uyumadan önce kilometrelerce yol almamız gerek. Sen de yine her zamanki gibi bozguncusun."

Richard yüzünü buruşturdu. "Sende espri yeteneği var diyeni idam etmeli," dedi. "Nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum ama buralarda bir yer olmalı. Hissediyorum. Zihnime takılmış bir balık oltası gibi." "Point Venuti mi?"

Jack dönüp Richard'a uzun uzun baktı. Richard'ın gözlerindeki anlamı okumaya imkân yoktu.

"Bunu neden sordun, ahbap?" "Oraya mı gidiyoruz?"

Jack omuzlarını kaldırdı. Belki. Belki de değil. İkisi ağır ağır ot bürümüş talim alanında yürümeye başladılar. Richard konuyu değiştirdi. "Onlar hepsi gerçek miydi?" Paslı çift kapıya yaklaşmaktaydılar. Yeşil kapının yukarısında mavi gökyüzü görünüyordu. "Herhangi bir kısmı gerçek miydi?"

"İki gün boyunca, saatte yirmi beş, en çok otuz mil yapan bir elektrikli trenle yolculuk yaptık," dedi Jack. "Ve her nasılsa Springfield-Illinois'den kuzey California'ya, kıyının yakınına geldik. Şimdi sen söyle bakalım, gerçek miymiş!"

"Evet... evet ama..."

Jack kollarım uzattı. Bileklerinde kırmızı şişlikler vardı. Kaşınıyor, yanıyorlardı.

"Isırıklar," dedi Jack. "Kurtlardan. Reuel Gardener'in kafasından dökülen kurtlardan."

Richard olduğu yerde döndü, gürültüyle kusmaya başladı.

Jack onu tuttu. Yoksa devrilecekti Richard. Jack arkadaşının ne kadar zayıfladığına şaşıyordu. Teninin ne kadar sıcak olduğuna da şaşıyordu.

"Öyle dediğim için üzgünüm," dedi Jack. Richard biraz kendini toparlamış gibiydi. "Kabalık ettim."

"Ettin doğru. Ama belki de bu sayede., anlarsın..."

"Seni inandırabildim mi?"

"Evet. Belki." Richard ona yaralı bakışlarıyla baktı. Alnını da sivilceler basmıştı. Ağzının çevresi yara doluydu. "Jack, sana bir şey sormak zorundayım. Cevap vermeni istiyorum. Bir şey saklamadan. Sormak istediğim..."

Alı, biliyorum ne sormak istediğini Richie, yavrum.

"Birkaç dakika sonra," dedi Jack. "Birkaç dakikaya kadar bir yığın soru ve benim bildiğim cevaplar ortaya serilecek. Ama daha önce yapmamız gereken bir iş var."

"Ne işi?"

Jack cevap vereceği yerde trene doğru yürüdü, bir an orada durup baktı. Motora, boş kabine, vagona. Farkında olmadan hepsini mi yanında getirmişti California'ya? Sanmıyordu. Wolf'la geçiş yapmak zor olmuştu. Richard'ı Thayer'den Diyar'a sürüklerken neredeyse kolu omzundan çıkıyordu. İkisini de bilinçli olarak, çabalar sonucu yapmıştı. Bu sefer geçişi yaparken, hatırlayabildiği kadarıyla treni hiç düşünmemişti. Yalnızca Richard'ı Wolfların eğitim kampından uzaklaştırmak, bu işi de çocuk babasını görmeden yapmak için çabalamıştı. Dünyadan dünyaya geçiş yaptığında her şey biraz değişik bir hale geliyordu. Bir bakıma, geçiş fiili bir tür tecrübe gerektiriyormuş gibiydi. Gömlekler yelek oluyor, blucinler yün pantolon oluyordu. Para, eklemli değnekciklere dönüşüyordu. Ama tren orada nasılsa burada da tıpkı öyleydi. Morgan geçişle nitelik kaybetmeyen şeyi bulmayı başarmıştı demek.

Zaten orada da blucin giyiyorlardı, Jacky.

Evet. Osmond'un da yalnız kırbacı değil, bir de makinelisi vardı. Morgan'ın makinelisi. Morgan'ın treni.

Sırtındaki tüyler diken diken oldu. Anders'in sesi kulağında, Kötü işler, diye fısıldadı.

Kötüydü, doğru. Çok kötüydü hem de. Anders'in hakkı vardı. Tüm şeytanların, birleşmesi gibi bir şeydi bu. Jack lokomotif kabinine eğildi, Uzilerin birini aldı, içine yeni bir şarjör soktu, Richard'ın solgun, düşünceli bir ilgiyle durup bakmakta olduğu yere doğru yürüdü.

"Sağ kalma meraklılarının kampına benziyor burası," dedi. "Hani Üçüncü Dünya savaşına hazırlanıyoruz diye kamplara kapanan tiplerin yerlerine mi."

"Evet, biraz. Kuzey California'da böyle birkaç yer var... bir süre kullanılıyor, sonra insanlar üçüncü Dünya Savaşına ilgilerini kaybediyorlar. Hemen başlamıyor diye kaybediyorlar... ya da başka bir sebeple konudan uzaklaşıyorlar. Benim... benim babam anlatmıştı bunları bir ara." Jack bir şey söylemedi. "O tüfekle ne yapacaksın, Jack?" 'Treni yok edeceğim. İtirazın var mı?"

Richard ürperdi. Ağzına tiksinmiş gibi bir ifade geldi. "Hiç yok." "Uzi bu işi başarır mı dersin? O plastiğe ateş edersem?" 'Tek kurşunla olmaz. Bütün şarjör belki." "Görelim bakalım." Jack emniyeti açtı.

Richard onun koluna sarıldı. "Kendimiz çitin öte yanına geçsek belki iyi olur."

"Pekâlâ."

Sarmaşıklarla kaplı bir çitti. Jack Uzi'yi yassı plastik paketlerine doğru nişanladı. Tetiği çekti, Uzi kükredi. Ateş bir an esrarengiz bir biçimde namlunun ucunda duruyormuş gibi göründü. Kuşlar şaşkın bir korkuyla bağrıştılar, ormanın daha sessiz taraflarına doğru uçtular. Richard yüzünü buruşturdu,

avuçlarını kulaklarına kapadı. Branda sıçrıyor, dans ediyordu. Şarjör boşalmış, tren hâlâ rayların üzerinde durmaktaydı. "Eh, işte bu harikaydı," dedi Jack. "Aklına daha başka..." Vagon büyük bir kükremeyle mavi bir yangın gibi patladı. Jack vagonun rayların üzerinde havaya yükseldiğini bile gördü. Uçacaktı sanki. Richard'ın boynuna sarıldı, onu aşağıya çekti.

Patlamalar uzun süre sürdü. Madenler ıslık çalıyor, başlarının üzerinden uçuyordu. Karşıki barakanın damına bir maden yağmuru yağmaktaydı. Arada sırada iri bir parça düştükçe kampana gibi ses çıkarıyor, bazen de Jack'in başı üzerindeki çite bir şeyler çarpıyordu. Açılan delik çocuğun iki yumruğundan büyük oluyordu. Richard'ı yakaladı, onu kapıya doğru sürüklemeye başladı.

"Hayır!" diye bağırdı Richard. "Raylar!"

"Ne?"

"Ra..."

Başlarının üzerinde bir şey uçtu, iki çocuk eğildiler, kafaları birbirine çarptı.

"Raylar!" diye bağırdı Richard. Solgun eliyle kafasını ovalıyordu. "Yoldan değil! Raylardan!"

"Tamam!" Jack pek anlamamıştı ama soru sormadı. Bir yerlere gitmeleri şarttı.

İki çocuk paslanmakta olan teneke çit boyunca, askerler gibi sürünerek ilerlediler. Richard biraz daha öndeydi. Rayların kamptan çıktığı yere, çitteki aralığa doğru gidiyordu.

Jack omzunun üzerinden geriye baktı. Görmek isteyeceği kadarını gördü. Trenin büyük kısmı sanki toz olup uçmuştu. Kıvrık maden parçalarının bazısı tanınabilir, bazısı tanınmaz halde, sağda solda yatıyordu. Bu trenin yapıldığı, parasının

ödendiği yerlerde. Şarapnel çarpıp ölmemeleri bir mucizeydi çocukların. Hele bir yerlerinin bile çizilmemiş olması kesinlikle inanılır gibi değildi.

Artık işin en kötü yanı bitmişti. Kapının dışındaydılar. Ayaktaydılar. Bir patlama daha gelirse hemen eğilmeye de hazırdılar.

Richard, "Babam trenini uçurmandan hoşlanmayacak, Jack," dedi.

Sesi son derecede sakindi. Ama Jack ona baktığında, arkadaşının ağlamakta olduğunu gördü.

"Richard..."

"Yo, hem de hiç hoşlanmayacak." Richard kendi sözünü kendisi cevaplar gibiydi.

3

Sık otlar diz boyundaydı. Kamptan uzaklaşan rayların arasında yükselmişlerdi. Jack güney doğrultusunda gitmekte olduklarını sanıyordu. Raylar paslı, çoktan kullanılmamış durumdaydı. Yer yer kıvrılmış, eğrilmişlerdi.

Jack dehşet dolu bir düşünceyle, depremden olmuş, diye geçirdi aklından.

Arkalarında plastikler patlamaya devam ediyordu. Jack tam bitti sandığı şırada bir yeni patlama, duyuluyordu. Arkasına bir kere baktı, gökte bulut gibi kalan kara dumanları gördü, yangının çıtırtısını dinledi. California kıyısında uzun süre yaşamış insanların hepsi gibi o da korkardı yangından. Ama çıtırtı yoktu. Ormanlar bile New England'daki gibiydi burada. Sık ve nemli. Duru ve kuru havalı Baja yöresinin tam tersine. Ormanlar canlı gibiydi. Raylar ağaçların, çalıların arasından

geçiyordu. Sarmaşıklar herhalde zehirliydi. Jack farkında olmadan bileğindeki kızarıklıkları kaşıdı. Rayların arasındaki kumlar bile küflüydü. Gizli bir yer gibiydi burası. Esrarengiz bir yer. Bir sırlar bölgesi.

Hızlı bir adım temposu tutturdu. Polisler veya itfaiyeciler gelmeden bu raylardan kurtulmak istiyordu. Hızlı yürümek aynı zamanda Richard'ı konuşturmamaya da yarıyordu. Bu tempoyu tutturmak için çok fazla çaba göstermek zorundaydı. Yoksa soru soracaktı.

İki mil kadar gittiklerinde Jack bu kurnazlığından ötürü kendi kendini kutlarken Richard incecik, fısıltı gibi bir sesle seslendi. "Hey, Jack..."

Jack döndüğünde, geride kalmış olan Richard'ın yıkıldığını gördü. Bembeyaz teninde kırmızı lekeler yara gibiydi.

Jack koşup onu zor yakaladı. Richard'ın hiç ağırlığı kalmamıştı. Boş bir kesekâğıdı kadar hafifti.

"Ah, Tanrım, Richard!"

"Bir iki saniye öncesine kadar iyiydim," dedi Richard aynı zavallı sesle. Soluması çok hızlı ve kuruydu. Gözleri de yan kapalıydı. Jack göz aklarını ve renkli bebeklerin alt yanını görebiliyordu. "Birden... baygınlık geldi. Bağışla."

Arkalarından bir patlama daha duyuldu, parçacıklar dama yağdı. Jack o yana baktı, sonra gözlerini kaygıyla raylara çevirdi.

"Bana tutunabilir misin? Seni biraz taşıyayım." Wolf'dan anılar, diye düşündü.

'Tutunurum,"

"Yapamazsan söyle."

"Jack, yapamayacak olsam yaparım demezdim." Richard'ın cesaret verici huyu geri dönmüştü.

Jack, Richard'ı ayağa kaldırdı. Richard sallanarak durdu. Birisi yüzüne üflese devrilecek gibiydi. Jack dönüp çömeldi, ellerini üzengi gibi kıvırdı, Richard Jack'in boynuna sarıldı. Jack ayağa kalktı, gidebildiği kadar hızla yola koyuldu. Tırısa kalkmış sayılabilirdi. Richard'ı taşımak hiç zor olmuyordu. Bunun tek nedeni Richard'ın kilo vermiş olması da değildi. Jack son zamanlarda fıçılar taşımış, sandıklar kaldırmış, elmalar toplamıştı. Sunlight Gardener'in Uzak Tarla'sında az çalışmamıştı... Haleluya diyebilir misiniz? Bunlar sağlamlaştırmıştı onu. Ama sağlamlaşma onun benliğine kadar da uzanıyordu. Tek nedeni iki dünya arasında akrobat gibi gidip gelmek değildi. Jack bir bakıma, yapmaya çalıştığı şeyin yalnızca annesinin hayatını kurtarmak olmadığını sezer gibiydi. Başından beri çok daha büyük bir şey yapmaya çalışıyordu o. İyi bir iş yapmaya uğraşıyordu. Şu anda da böyle çılgınca girişimlerin insanı sağlamlaştırdığını sezmekteydi.

Koşmaya başlamıştı gerçekten.

Richard, "Beni burada deniz tutarsa kafana kusacağım," diye güldü.

"Sana güvenebileceğimden eminim. Richie, yavrum!" Jack soluyup sırıttı.

"Burada... kendimi çok gülünç hissediyorum. Canlı bir polo deneği gibi."

"Öyle de görünüyorsundur herhalde, ahbap."

"Bana... ahbap deme," diye fısıldadı Richard. Jack'in sırıtması daha da genişledi. İçinden, ah, Richard, çok yaşa

sen, diye düşündü.

4

"O adamı tanıyordun," diye fısıldadı Richard, Jack'in tepesinden.

Bu Jack'i sanki uykudan uyandırdı. Richard'ı sırtına alalı on dakika olmuştu. Bir mil kadar yol gitmişlerdi. Hava hâlâ tuz kokuyordu.

Raylar, diye düşündü Jack. Bu raylar benim talimin ettiğim yere mi gidiyor?

"Hangi adamı?"

"Kırban ve makinelisi olanı. Tanıyordum. Onu sık sık görürdüm."

"Ne zaman?" diye soludu Jack.

"Çok uzun zaman önce. Ben çocukken." Richard isteksiz bir sesle ekledi. "O garip dolap rüyasını gördüğüm zamanlarda falan." Sustu. "Ama o da rüya değildi, değil mi?"

"Yo, herhalde değildi."

"Evet. O kırbaçlı adam Reuel'in babası mıydı?"

"Sen ne dersin?"

"Babasıydı," dedi Richard, yaslı yaslı. 'Tabii babasıydı."

Jack durdu.

"Richard, bu raylar nereye gidiyor?"

"Biliyorsun nereye gittiğini." Richard'ın sesinde garip, boş bir sakinlik vardı.

"Evet... bildiğimi sanıyorum. Ama senden duymak istiyorum." Jack duraladı. "Senden duymaya ihtiyacım var

herhalde. Nereye gidiyor?"

"Point Venuti denilen bir kasabaya." Richard'ın sesi yine ağlayacak gibiydi. "Orada büyük bir otel var. Senin aradığın o mu bilmem ama, sanırım o."

"Bence de," dedi Jack. Tekrar yola koyuldu. Richard'ın bacaklarını kendi kollarıyla tutuyor, sırtı ağrıya ağrıya rayları izliyordu. İkisini de, annesini kurtaracak sırrın bulunduğu yere götürecek olan o rayları.

5

Yürürlerken Richard anlattı. Babasının bu çılgın işlere bulaşması konusuna birdenbire girmedi. Çevresinde dolaşarak yaklaşmaya koyuldu.

"O adamı önceden tanıyordum," dedi. "Bundan hemen hemen eminim. Eve gelirdi. Bize. Hep arka kapıya gelirdi. Kapıyı çalmazdı. Vurmazdı da. Sanki... turnalardı kapıyı bir çeşit. İçim ürperirdi. Öyle korkardım ki, altıma yapacakmışım gibi gelirdi. Uzun boylu bir adamdı. Biliyorum, bütün büyükler çocuklara uzun boyluymuş gibi gözükür ama bu adam çok uzundu. Beyaz saçları vardı. Kara gözlük takardı çoğunlukla. Ayna merceklilerden de takardı bazen. Sunday Report gazetesinde hakkındaki yazıyı gördüğümde onu bir yerlerden tanıdığımı düşünmüştüm. Televizyonda o haber gösterilirken babam üst katta, masasında çalışıyordu. Ben televizyonun karşısında oturmaktaydım. Babam içeriye gelip ekranda neler olduğunu görünce neredeyse elindeki içkiyi düşürecekti. Sonra hemen kanal değiştirdi, Uzay Yolu dizisini açtı.

"Ama o zamanlar adam Sunlight Gardener adını kullanmıyordu. Yani eskiden, babamı görmeye geldiğinde...

pek hatırlayamıyorum ama, Banlon muydu... Orlon muydu..."

"Osmond mu?"

Richard'ın gözleri parladı. 'Tamam, oydu. İlk adını hiç duymadım. Ama bir iki ayda bir falan gelirdi. Bazen daha da sık gelirdi. Bir ara her gece geldi. Bir hafta boyunca. Sonra altı ay görünmez oldu. O geldiğinde odama gider, kapımı kilitlerdim. Kokusundan hiç hoşlanmazdım. Bir tür koku sürünürdü... tıraş losyonu herhalde ama, kokusu ondan daha fazlaydı. Parfüm gibi. Ucuz parfüm. Ama onun altında da..."

"Altında on yıl yıkanmamış bir adam gibi kokuyordu, değil mi?"

Richard gözlerini iri iri açıp ona baktı.

"Ben de onu Osmond olarak tanıdım," diye anlattı Jack. Bunu daha önce de anlatmıştı. Hiç değilse birazını. Ama o zaman Richard pek dikkatli dinlememişti. Bu sefer dinliyordu. "New Hampshire'in Diyar karşılığında, yani onu Indiana'da Sunlight Gardener olarak tanımadan önce."

"O halde o... o şeyi de görmüşsündür."

"Reuel'i mi?" Jack başını iki yana salladı. "Reuel herhalde o sıra Lânetli Topraklardaydı. Birkaç radikal kobalt tedavisi uygulatıyor olmalıydı kendine." Jack yaratığın suratındaki iltihap akan yaralan, içindeki kurtları düşündü. Kendi kızarık, şiş bileklerine baktı, ürperdi. "Reuel'i o son âna kadar hiç görmemiştim. Amerikalı ikizlisini ise hiç görmedim. Osmond gelmeye başladığında sen kaç yaşındaydın?"

"Dört falan sanıyorum. O... dolaptaki olay olmamıştı henüz. Ondan sonra adamdan daha da çok korkmaya başladım."

"Dolaptaki şey sana dokunduktan sonra mı?"

"Evet."

"O olay sen beş yaşındayken mi oldu?"

"Evet."

"İkimiz de beş yaşındayken."

"Evet. Artık beni indirebilirsin. Biraz yürürüm."

Jack onu indirdi. Sessizce yürüdüler. Başları eğikti. Birbirine bakmıyorlardı. Beş yaşındayken bir şey uzanmış, Richard'a dokunmuştu. Çocuklar altı yaşındayken.

(Altı, Jacky altı yaşındaydı)

Jack bir gün babasının Morgan Sloat'la bir yer hakkında konuştuklarını duymuştu. Jack'in Hayal ülkesi diye tanıdığı bir yer. Aynı yılın daha sonralarında bir şey karanlıktan uzanmış, ona da, annesine de dokunmuştu. Morgan Sloat'un sesinden başka bir şey değildi o uzanan. Morgan Sloat, Utah'ın Yeşil Nehir yöresinden sesleniyordu. Telefonla arıyordu. Hıçkırıklar içindeydi. Phil Sawyer ve Tommy Woodbine'la birlikte üç gün önce oraya ava gitmişlerdi. Üniversiteden arkadaşları Randy Glover o yıl yoktu. Utah'ın Blessington kentinde ftp otel işletiyordu Randy. Genellikle o da onlarla birlikte ava çıkardı ama o yıl Karayip'lerde yatıyla gezintiye çıkmıştı. Aylardan Kasım ayıydı. Morgan telefonda Phil'in vurulduğunu söylüyordu. Başka bir avcının kurşunuyla vurulmuştu görünüşe göre. Tommy Woodebine'la ikisi onu dallardan yaptıkları bir sedyeye yatırmışlardı. Phil, Glover'in jipinde kendine gelmişti Morgan'ın anlattığına göre. Morgan'dan, Jack'e ve Lily'ye sevgilerini iletmesini istemişti. On beş dakika sonra ölmüştü. Morgan o sıra jipi deliler gibi en yakın hastaneye sürüyordu.

Phil'i vuran Morgan değildi. Silâh patladığında üçünün bir arada bulunduğuna Tommy tanıktı gerekirse. Ama tabii gerekmemişti öyle bir şey.

Jack şu anda, yine de birini tutup cinayet işlettirmediğini söyleyemeyiz, diye düşündü. Belki olup bitenler hakkında Tommy amcanın da kendine göre kuşkuları vardı. O halde Tommy amca sırf Jack'le ölüm halindeki annesi korunmasız kalsın diye öldürülmemiş de olabilirdi. Belki Morgan, koca homo'nun durmadan Phil Sawyer cinayeti konusunda imâlarda bulunmasından bıkmış, geçen yılki trafik kazasını ayarlamıştı. Jack cildinin tiksintiyle büzüldüğünü hissetti.

"Babanla babam son kere birlikte ava gittiklerinde o adam sık geliyor muydu?" diye sordu Jack hırsla. "Jack, daha dört yaşındaydım..."

"Değildin. Altı yaşındaydın. Adam gelmeye başladığı zaman dörttün. Babam Utah'da vurulduğu zaman altıydın. Hem sen pek fazla şey unutmazsın, Richard. Babamın ölümü sıralarında geliyor muydu?"

"Bir hafta boyunca her gece gelişi o zamandı işte." Richard'ın sesi ancak duyulabiliyordu. "Av gezisinden hemen önce."

Bu olup bitenler Richard'ın kendi suçu değildi ama Jack kızgınlığına hakim olamıyordu. "Babam Utah'taki o av kazasında öldü, Tommy Amca Los Angeles'de ezildi. Babanın dostları arasında ölüm oram bir hayli yüksek, Richard."

"Jack..." Richard'ın sesi incecik ve titrekti.

"Gerçi olan oldu, geçen geçti, Richard... ama okulunun penceresini tıkırdattığımda sen bana deli dedin, Richard."

"Jack, sen hiç anlamıy..."

"Evet, herhalde anlamıyorum. Çok yorgundum. Bana yatacak yer verdin. Karnım açtı, bana yiyecek buldun. Harika. Ama en çok ihtiyaç duyduğum şey senin bana inanmandı. Biliyorum, bu kadarını beklemek de fazlaydı ama... hay Allah! Sözünü ettiğim adamın kim olduğunu biliyordun! Daha önce de babanın hayatına bulaştığının farkındaydın! Oysa bana, sen Seabrook adasının güneşinde fazla kalmışsın, falan filan dedin, ikimiz daha iyi dostuz sanırdım, Richard."

"Hâlâ anlamıyorsun."

"Neyi? Seabrook adasından çok korktuğun için bana birazcık bile inanmadığını mı?" Jack'in sesi güceniklikle titriyordu.

"Yo, daha fazlasından korkuyordum."

"Ya, öyle mi?" Jack durup Richard'ın sefil solgun suratına baktı. "Mantıklı Richard başka neden korkabilir?"

"Korkuyordum," dedi Richard çok sakin bir sesle. "Bu gizli şeyler hakkında biraz daha çok şey bilirsem... bu Osmond denilen adam, ya da o dolapta olan şey hakkında daha çok şey bilirsem... babamı artık sevemeyeceğimden korkuyordum. Haklıymışım da."

Richard incecik, kirli parmaklarını yüzüne kapadı, ağlamaya başladı.

6

Jack durup Richard'ın ağlayışına baktı, kendi budalalığına kızdı. Morgan nasıl biri olursa olsun, yine de Richard Sloat'un babasıydı. Richard'ın parmaklarında, yüzünün kemiklerinde Morgan'ın hayali dolaşır gibiydi. Unutmuş muydu bunları? Hayır... ama bir an için Richard konusunda uğradığı hayal

kırıklığı esir almıştı ruhunu. Sinirli oluşu da rol oynamıştı. Tılsım çok, çok yakındaydı artık. Jack onu sinir uçlarıyla hissediyordu. Tıpkı bir atın çölde su kokusunu alışı gibi. Bu sinirliliği başka türlü tepkiler göstermesine yol açıyordu.

Üstelik bu çocuk senin en iyi arkadaşın, Jacky... sinirlisin ama Richard'ı hırpalama. Hasta zavallı... belki farkında değilsin ama...

Elini uzattı. Richard onu itmeye çalıştı. Jack çekilmedi. Richard'ı tuttu, ona sarıldı. İkisi boş rayların ortasında bir süre öylece durdular. Richard'ın başı Jack'in omzundaydı.

"Dinle," dedi Jack garip bir sesle. "Çok fazla kaygılanmamaya çalış... biliyorsun... her şeye... boş ver şimdilik, Richard. Suyun akıntısına bırak kendini!" Ne budalaca sözlerdi bunlar! Kanseri olan birine, üzülme, yakında televizyonda Yıldız Savaşları başlayacak, eğlenirsin, demek gibi bir şeydi.

'Tabii," dedi Richard. Jack'den ayrıldı. Yaşlar kirli suratında çizgi çizgi izler bırakmıştır. Eliyle gözlerini sildi, gülümsemeye çalıştı. "Her şey iyi olacak, her şey iyi olacak..."

"Ve her türlü şey de iyi olacak," diye ona katıldı Jack. Birlikte bitirdiler, birlikte güldüler, her şey yoluna girdi.

"Yürü, gidelim," dedi Richard.

"Nereye?"

"Senin Tılsım'ını almaya. Anlattıklarına bakılırsa, Point Venuti'de olmalı. Önümüzdeki ilk kasaba orası. Yürü, Jack, gidelim. Ama yavaş yürü... sözlerim daha bitmedi."

Jack ona merakla baktı, sonra ağır ağır yürümeye başladılar.

7

Artık baraj yıkılmış, Richard hatırlamaya başlamıştı. Beklenmedik bir bilgi yağmuru saçıyordu. Jack baştan beri, bilmediği parçalardan oluşan bir bilmeceyi çözmeye çalışmakta olduğunu anladı. Eksik bilgilerin hepsi Richard'da vardı. Richard daha önce de gelmişti bu askeri kamp benzeri yere. Birinci bilgi oydu. Orası Richard'ın babasına aitti.

"Aynı yer olduğundan emin misin, Richard?" diye sordu Jack kuşkuyla.

"Eminim. Öteki taraftayken bile biraz tanıdık gelmişti zaten bana. Buraya geçiş yaptığımızda... emin oldum."

Jack başını salladı. Başka ne yapabileceğini bilemiyordu.

"Point Venuti'ye gelir kalırdık. Kampa gelmeden önce hep oraya gelirdik. Tren yolculuğu çok keyifli bir geziydi benim için. Kaç çocuğun babası özel demiryolu sahibidir ki?"

"Pek çok değil," dedi Richard. "Herhalde Diamond Jim Brady'nin ve daha birkaç kişinin özel treni olabilir ama, onlar baba mı, değil mi, bilemiyorum."

"Benim babam onların düzeyinde değildi," derken Richard biraz gülüyordu. Jack içinden, Richard, yavrum, çok şaşırabilirsin, diye düşündü.

"Point Venuti'ye, kiralanmış arabayla, Los Angeles'den gelirdik. Kaldığımız bir motel vardı. Babamla ben, ikimiz." Richard sustu. Gözleri sevgiyle sislenmişti. "Sonra... bir süre orada kaldıktan sonra... babamın trenine biner. Hazırlık Kampı'na giderdik. Küçük bir trendi." Jack'e baktı, şaşırmış göründü. Bizim bindiğimiz gibi bir şeydi herhalde." "Ya Hazırlık Kampı?"

Richard onu duymamış gibiydi. Paslı raylara bakıyordu. Burada sağlamdı raylar. Ama Richard herhalde deminki kıvrık yerleri hatırlıyordu. Bazı yerlerde rayların uçları iyice havaya kalkmıştı. Kıvrılmıştı. Kopuk gitar telleri gibi. Jack o rayların herhalde Diyar'da iyi durumda olduğunu düşündü. Sevgiyle bakılıyor, korunuyorlardı orada.

"Bak şurada bir dekovil hattı varmış." dedi Richard. "Babam onun bin dokuz yüz otuzlarda çalıştığını söylerdi. Mendocine Belediyesi Kırmızı Hattı. Belediyenin malı değilmiş. Özel bir şirketinmiş. İflâs ettiklerinde... yani California... biliyorsun..."

Jack başını evet anlamında salladı. California'da herkes otomobil sürüyor, bir yerden bir yere arabayla gidiyordu. "Richard, neden anlatmadın bana bu yeri?"

"Babamın sana asla söylememeni istediği şeylerden biri buydu. Sen de, annenle baban da, bizim ara sıra tatile Kuzey California'ya geldiğimizi biliyordunuz. Onun ziyanı yok ama, treni ve Hazırlık Kampını duymasınlar, diyordu. Söylersem Phil'in kızacağını, çünkü bunun bir sır olduğunu söylüyordu."

Richard durakladı.

"Söylersem bir daha beni asla getirmeyeceğini söylüyordu. Ortak oldukları için sanıyordum. Ama herhalde daha başka nedenleri varmış.

"Dekovil hattı, otomobiller ve otoyollar yüzünden iflâs etmiş." Richard düşünceliydi. "İşte beni götürdüğün yerde asıl o önemliydi, Jack. Garip bir yerdi ama, hidrokarbon kokusu yoktu. Bu konuda daha uzun süre konuşabilirim."

Jack yine başını salladı, bir şey söylemedi.

"Dekovil şirketi sonunda hattı tümüyle satmış. Bir emlâk şirketine satmış. Onlar da bura halkının kıyıdan içerlere doğru yayılacağını sanarak almışlar. Ama öyle bir şey olmamış."

"Sonra da baban satın almış."

"Evet, herhalde. Aslında bilmiyorum. Hattı satın alması konusunda pek konuşmazdı. Dekovil yerine gerçek demiryolu hattı döşeyişini de anlatmazdı."

Büyük bir iş olmuş olmalı, diye düşündü Jack. Sonra cevher kuyularını hatırladı. Morgan Sloat'un elinde sınırsız esir-emek gücü vardı.

"Normal hat döşettiğini biliyordum ama, bakıp kendi gözümle gördüğüm için biliyordum. Dekovil değildi hatlar."

Jack eğildi. Evet, rayların içindeki çifte çentiği görebiliyordu. Eski dekovil, traverslerin iç kısmındaki çentiklere döşenmişti.

"Küçük kırmızı bir treni vardı," dedi Richard hülyalı bir sesle. "Bir lokomotif, iki de vagon. Dizel yakıtıyla çalışırdı. Babam ona güler, çocuklarla erkekleri birbirinden ayıran tek şeyin, oyuncaklarının fiyatı olduğunu söylerdi. Point Venuti'nin üzerindeki tepede eski bir dekovil istasyonu vardı. Kiraladığımız arabayla oraya çıkar, parkeder, trene binerdik. İstasyonun eski eski koktuğunu hatırlıyorum. Ama kötü bir koku değildi. Güneşli bir yerdi. Tren orada olurdu. Babam da... "Hazırlık Kampı yolcuları, trene, Richard!" derdi. "Biletin hazır mı?" Trende ya limonata, ya buzlu çay bulunurdu. Kabinde otururduk. Bazen babam arkaya bir şeyler yüklemiş olurdu ama biz önde otururduk ve... ve..."

Richard zorlukla yutkundu, elini gözünün önünden geçirdi.

"İyi günlerdi," diye bitirdi sözlerim. "Bir o, bir de ben. Hoştu."

Çevresine bakındı. Gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Hazırlık kampında treni çevirecek bir pist vardı," dedi. "O günlerde. Eski günlerde."

Boğazından korkunç, boğulur gibi bir hıçkırık yükseldi.

"Richard..."

Jack ona dokunmaya çalıştı.

Richard onun elini silkti, bir adım uzaklaştı, yanaklarındaki yaşları elinin tersiyle sildi.

"O kadar büyük değildim o zaman," diye gülümsedi. Ya da gülümsemeye uğraştı. "O zaman hiçbir şey büyük değildi, Jack."

"Değildi," dedi Jack de. Kendisinin de ağlamakta olduğunu farketmişti.

Ah, Richard. Ah Tanrım!

"Evet," diye gülümsedi Richard. Çevredeki ormanlara bakıp kirli ellerinin tersiyle gözyaşlarını bir daha sildi. "O zaman hiçbir şey büyük değildi. Eski günlerde, biz çocukken... Hepimiz California'da yaşarken ve hiç kimse başka yerde yaşamazken."

Jack'e baktı, gülümsemeye çalıştı.

"Jack, yardım et bana," dedi. "Ayağımı tuzağa sıkışmış gibi his... hissediyorum ve... ben... ben..."

Richard dizüstü kapaklandı, saçları yorgun yüzüne döküldü, Jack yanına çömeldi... fazlasını size anlatmaya gönlüm nasıl dayansın... işte, birbirlerini avuttular...

ellerinden geldiği kadar. Bunu kendi acı tecrübelerinizden de bilirsiniz herhalde. Bu avutmalar hiçbir zaman yeterli olmaz.

8

"Çit o zaman yeniydi," dedi Richard tekrar yola koyulabildiklerinde. Tuzlu hava daha belirgindi artık. "Bunu hatırlıyorum. Levhada da HAZIRLIK KAMPI diye yazılıydı. Atlanacak engeller vardı, tırmanılacak ipler vardı, tutunup sallanılacak ipler de vardı. İkinci Dünya savaşı filmlerindeki kamplara benzer bir yerdi. Adamların hepsi şişmandı. Hepsi bir örnek giyinirdi. Gri eşofman. Göğsünde küçük harflerle Hazırlık Kampı diye bir yazı. Pantolonun iki yanı kırmızı şeritli. Hepsi her an kalp krizi geçireceklermiş gibiydi. Bazen gece kalırdık. Bir iki keresinde bütün hafta sonu kaldık. Kışlada değil. Orası form tutturmak isteyenlerin yeriydi."

"Yapmaya çalıştıkları eğer oysa."

"Evet, doğru. Yapmaya çalıştıkları oysa. Her neyse, biz bir çadırda kalıyorduk. Kamp yataklarında yatıyorduk. Müthişti!" Richard yine özlemle gülümsedi. "Ama sen haklısın, Jack... oradakilerin hepsi form tutturmak isteyen iş adamlarına benzemiyordu. Ötekiler..."

"Ötekiler nasıldı?" diye sordu Jack alçak sesle.

"Bazıları... çoğu, öteki dünyadaki o kıllı yaratıklar gibiydi." Richard öyle alçak sesle konuşuyordu ki, Jack duyabilmek için kulaklarını dikmek zorunda kalıyordu. "Wolfları demek istiyorum. Yani... biraz normal insana benziyorlardı ama pek de fazla değil. Çok... kaba bir görünüşleri vardı. Anlıyor musun?"

Jack başını salladı. Anlıyordu.

"Gözlerine yakından bakmaktan korktuğumu hatırlıyorum. Ara sıra gözlerinde garip ışıklar parıldardı. Beyinleri yanıyormuş gibi. Ötekilerin bazıları..." Richard'ın gözlerine anlamış gibi bir ifade geldi. "Ötekilerin bazıları sana anlattığım o basketbol koçuna benziyorlardı. Hani deri ceket giyip sigara içenine."

"Bu Point Venuti ne kadar uzakta. Richard?"

'Tam bilmiyorum. Ama iki saatte falan gidiyorduk. Tren de hiç hızlı sayılmazdı. Koşan bir adamın hızındaydı belki. Hazırlık kampı yirmi milden fazla olamaz. Belki daha bile az."

"O halde belki on beş milimiz kaldı. Belki de o kadar bile değil Şeye..."

(Tılsım 'a)

"Evet, öyle."

Jack güneş kararırken başını kaldırıp baktı, bulutların geldiğini gördü. Isı birden beş derece düşmüş gibi oldu, ortalık matlaştı, kuş sesleri sustu.

9

İlk işareti Richard gördü. Basit bir tahta levhaya, beyaz üzerine siyah harflerle yazı yazılmıştı. Rayların solundaydı. Direğe sarmaşık sarılmıştı. Uzun zamandır orada olduğu belliydi. Ama yazının ruhu bugüne uyundu: İYİ KUŞLAR UÇAR, KÖTÜ ÇOCUKLAR ÖLÜR. EVE DÖNMEN İÇİN SON ŞANS: DÖN EVİNE.

"Sen dönebilirsin, Richie," dedi Jack. "Bence hava hoş. Senin gitmene izin verirler. Tehlikeli olmaz. Bu iş senin için değil."

"Bence galiba benim de işim," dedi Richard.

"Seni buna ben sürükledim."

"Hayır. Babam sürükledi. Kaderimiz sürükledi. Ya da Tanrı. Ya da Jason. Her kimse. Ben de gitmiyorum."

"Pekâlâ," dedi Jack. "Devam edelim."

Levhayı geçerlerken Jack ayağını uzattı, bir Kung-Fu tekmesiyle direği devirdi.

"Aferin, ahbap," dedi Richard. Biraz gülümsüyordu.

"Sağol. Ama bana ahbap deme."

10

Richard yine dalgın ve yorgun görünmeye başlamıştı ama, yol boyu bir saat konuştu durdu. Büyük Okyanusun gittikçe kuvvetlenen kokusuna doğru gidiyorlardı. Richard bir yığın am anlattı. Hepsini yıllardır içinde tutmuştu. Jack yüzünden belli etmemekle birlikte çok şaşkındı. Bu yalnız çocuk için içinde büyük bir acıma duygusu kabarmıştı. Babasının sevgisinden bir kırıntı kazanmak için ne kadar da uğraşmıştı! İstemeyerek bunları açıklıyordu Richard. Jack dönüp arkadaşının solgun rengine baktı. Yanaklarındaki, alnındaki, ağzının çevresindeki yaraları gözden geçirdi. O çekingen, fısıltılı sesi dinledi ve içinden, iyi ki Morgan Sloat benim babam değildi diye şükretti.

Richard, Jack'e rayın bu kesiminde hatırladığı yol işaretlerini anlattı. Bir yerde, ağaçların tepesinden bir ambarın damını gördüler. Damın üzerinde solmuş bir sigara reklâmı vardı.

Richard gülümseyerek, "Yirmi harika tütünden nefis dumanlar çıkar," dedi. "Ama o günlerde ambarın tamamı

görünüyordu."

Çift tepeli ulu çamı gösterdi. On beş dakika sonra, "Şu tepenin ardında kocaman bir kaya vardı, kurbağaya benziyordu," dedi. "Bakalım hâlâ orada mı!"

Oradaydı. Kurbağaya da gerçekten benziyordu. Biraz. İnsan hayalini zorlarsa. Belki üç yaşında olmanın da katkısı vardı. Ya da dört. Ya da yedi. Richard o sıra kaç yaşındaysa.

Richard demiryoluna bayılıyordu. Hazırlık Kampına da tutkundu. Ama Point Venuti'yi sevmiyordu. Biraz kendini zorlayınca, kaldıkları motelin adını bile hatırladı. Kingsland Motel. Jack bu adın kendisini hiç şaşırtmadığını farketti.

Kingsland Motel, diyordu Richard. Babasının çok ilgi gösterdiği o eski otelin biraz ilerisindeydi motel. Richard pencereden baktığında eski oteli görebiliyordu. Hiç de sevmiyordu orayı. Koskocaman, eski ve harap bir yerdi. Kovukları, oyukları, kuleleri, garip biçimli, pirinç rüzgâr gülleri! Rüzgâr olmasa da döner dururdu rüzgâr güllerinin tepesindeki pirinç kuşlar. Pencerede durup onların dönüşünü seyrettiğini hatırlıyordu. Kimi kuş, kimi ay, kimi Çin simgeleriydi. Okyanus köpürürken onlar güneşte göz taparlardı.

"Boş muydu bina?" diye sordu Jack. "Evet. Satılıktı." "Adı neydi?"

"Agincourt." Richard durdu, çocukça bir söz ekledi. "Siyahtı. Tahtadandı ama taş gibi duruyordu. Eskimiş kara taşlar gibi. Bu yüzden babamla arkadaşları oraya Kara Otel diyorlardı?"

11

Jack bu seferki soruyu kısmen Richard'ı oyalamak için sordu. "Baban o oteli satın aldı mı? Hazırlık kampını aldığı gibi onu da aldı mı?"

Richard biraz düşündü, sonra evet anlamında başını salladı. "Evet," dedi. "Sanıyorum aldı. Bir süre sonra. Oraya ilk gitmeye başladığımızda, otelin kapısında satılık levhası vardı. Ama bir gidişimizde göremedim."

"Ama orada hiç kalmadınız, öyle mi?"

"Yok canım," diye ürperdi Richard. "Beni oraya ancak zincirle çekerek sokabilirdi... belki yine de girmezdim."

"İçine hiç mi girmedin?"

"Hayır. Hiç girmedim, hiç de girmeyeceğim."

Ah, Richie, dostum, sana asla asla dememek gerektiğini öğretmediler mi?

"Baban da mı? O da mı hiç girmedi?"

"Bildiğim kadarıyla girmedi," dedi Richard en bilgiç sesiyle. İşaret parmağı burnunun kemerine yükseldi, gözlüğünü yukarı itecekmiş gibi oldu ama gözlük falan yoktu. "İçeri hiç girmediğine bahse girmeye bile hazırım. Oradan benim kadar o da korkuyordu. Benim için konu yalnızca korkuydu. Ama babam için, o kadarla kalmıyordu sanıyorum. Babam..."

"Evet?"

Richard isteksiz bir sesle, "Babam orayı bir tutku haline getirmişti," dedi. "Öyle sanıyorum."

Richard sustu. Gözleri dalgın, eski günleri düşünüyordu. "Her gün gidip binanın karşısında dururdu. Yani Point Venuti'ye geldiğimiz zamanlar. Hem bir iki dakika da değil.

Üç saat falan dururdu. Bazen daha da uzun. Genellikle yalnız giderdi oraya. Ama her zaman değil. Babamın... garip dostları vardı." "Wolflar mı?"

"Sanıyorum." Richard'ın sesi hemen hemen kızgın çıkmıştı. "Evet, sanıyorum bazıları Wolf olabilir... ya da adları her neyse. Elbiselerinin içinde rahatsız gibiydiler. Hep kaşınıyorlardı. İnsanların kaşımaması gereken yerlerini kaşıyorlardı. Bazıları da basketbol koçuna benziyordu. Katı ve gaddar adamlardı. Hazırlık Kampında gördüklerimden bazıları da gelirdi. Bak, sana bir şey söyleyeyim, Jack... o adamlar o binadan öyle korkuyorlardı ki... babamdan bile çok korkuyorlardı. Yanma yaklaştıkça büzülüyorlardı korkudan."

"Ya Sunlight Gardener? O hiç gelmiş miydi?"

"Hı-hıı," dedi Richard. "Ama Point Venuti'ye geldiğinde... ötede gördüğümüz adama daha çok benziyordu."

"Osmond'a mı?"

"Evet. Ama onlar pek sık gelmezdi. Genellikle babam yalnız giderdi. Bazen ya lokantadan, ya motelden, kendisine sandviç hazırlayıp paket yapmalarını isterdi. Sokak kanepesine oturur, otele baka baka yemeğini yerdi. Ben Kingsland'da lobinin penceresinden babamın otele bakışını seyrederdim. Öyle zamanlarda yüzünü hiç sevmezdim. Korkuyormuş gibiydi. Ama bir bakıma... zevkleniyormuş gibiydi de."

"Zevklenmek, ha?" dedi Jack.

"Bazen bana yanında gitmek isteyip istemediğimi sorardı. Ben her seferinde hayır derdim. O başını sallardı. Bir seferinde, hatırlıyorum, 'Daha vakit var,' dedi. 'Her şeyi

anlayacaksın, Rich... zamanla.' Ben içimden, eğer kara otelle ilgiliyse anlamak istemiyorum, diye düşündüm.

"Bir gün sarhoşken o binada bir şey olduğunu söyledi. Uzun zamandan beri orada, dedi. Yataklarımızda yatıyorduk, hatırlıyorum. Fırtına vardı o gece. Rüzgâr uğulduyor, dalgalar kumsala gürültüyle çarpıyordu. Agincourt'un tepesinde dönen rüzgâr güllerinin gıcırtısı duyuluyordu. Korkunç bir sesti. O binayı, o odaları düşünüyordum... hepsi de boş..."

"Yalnızca hayaletler," diye mırıldandı Jack. Arkasında ayak sesi duyar gibi oldu, hemen dönüp baktı. Kimse yoktu. Demiryolu bomboştu görebildiği kadarıyla.

"Evet, doğru. Bir tek hayaletler," diye ona katıldı Richard. "Ben de babama, değerli bir şey mi, baba, diye sordum."

"Varlıkların en değerlisi, dedi."

"Ben, o halde biri girer, çalar, dedim. Bu konu... nasıl diyeyim... üzerinde konuşmak istediğim bir konu değildi ama babamın uyumasını da istemiyordum. O rüzgârın sesi, o dalgaların sesi varken, yalnız kalmak istemiyordum.

"Babam güldü. Bir şıkırtı duydum. Yerde duran şişeden kendine biraz viski daha doldurdu.

"Kimse çalacak değil, Rich, dedi. Agincourt'a giren bir serseri, ömründe görmediği şeyleri görür." İçkisini içti. Uykusunun geldiğini anlıyordum. Sonra yine konuştu. Dünyada o şeye bir tek kişi dokunabilir, oda oraya yaklaşamayacak bile, Rich, dedi. Bunu garanti edebilirim. Beni ilgilendiren tek yanı, orada da, burada da aynı olması. Değişmiyor... yani bildiğim kadarıyla değişmiyor. Benim olsun isterdim. Çok işime yarardı. Onunla neler neler

yapabilirdim. Ama bir bakıma, bence bulunduğu yerde kalması daha iyi."

"O sıra benim de uykum gelmişti. Ama yine de ona söz ettiği şeyin ne olduğunu sordum."

"Ne dedi?" Jack'in ağzı kupkuruydu.

"Ona taktığı isim..." Richard bir kararsızlık geçirdi, kaşlarını düşünceli bir tavırla çattı. "Ona, mümkün olan bütün dünyaların ekseni dedi. Sonra güldü. Bu sefer başka bir isim taktı. Senin hoşlanmayacağın bir şey."

"Neydi o?"

"Kızacaksın."

"Haydi, Richard, söyle artık."

"Ona... şey... Phil Sawyer'in çılgınlığı dedi."

Jack öfke yerine baş döndüren bir heyecan hissetti. Oydu tabii. Tılsım'dı. Mümkün olan bütün dünyaların ekseni. Kaç dünya olabilirdi? Tanrı bilirdi ancak. Amerika toprakları, asıl Diyar, varsayımlı Diyar Diyar'ı, ve böylece devam edip gidebilirdi. Berber dükkânlarının önündeki direklerde dönen helezon gibi. Bir dünyalar evreni. Boyutlu bir dünyalar makrokozmu. Hepsinde de değişmeyen bir tek şey vardı. Bir tek birleştirici kuvvet. Kesinlikle iyi olan bir şey. Şu sıra o kötü yerde hapis bile olsa. Tılsım... mümkün olan tüm dünyaların ekseni. Aynı zamanda da Phil Sawyer'in çılgınlığı mıydı o? Herhalde. Phil'in çılgınlığı... tutkusu... Jack'in tutkusu... Morgan Sloat'un... Gardener'in... ve tabii iki Kraliçe'nin de umudu. "Mesele ikizlilerle kalmıyor," dedi alçak sesle. Richard gözleri adımlarında, yürüyordu. Ürkek bir bakışla Jack'e baktı.

"Mesele ikizlilerle kalmıyor, çünkü iki dünyadan fazla var. Üçüzlüler... dördüzlüler... kim nereden bilebilir? Burada Morgan Sloat, orada Orris'li Morgan, belki bir başka yerde de Azreel Dükü Morgan. Ama o otelin içine hiç gitmemiş."

"Neden söz ettiğini anlayamıyorum," dedi Richard ezik bir sesle. Bu ses tonunda, ama sen yine de konuşmaya devam edeceksin, gibi bir anlam vardı. Saçmalıktan deliliğe doğru yol alacaksın. Seabrook Adası yolcuları, gemiye!

"içeriye giremiyor! Yani California'lı Morgan giremiyor... nedenini biliyor musun? Çünkü Orris'li Morgan giremiyor da ondan. Orris'li Morgan'ın giremeyişi de, California'lı Morgan'ın giremeyişinden. Eğer içlerinden bir tanesi bu otelin kendine karşılık gelen kopyasına giremiyorsa, o zaman hiçbiri giremiyor. Anlıyor musun?"

"Hayır."

Jack bu keşfinden heyecanlanmış olduğundan Richard'ın ne dediğini duymadı.

"İki Morgan olsun, ya da iki düzine Morgan olsun. Önemi yok. İki Lily veya düzinelerce dünyada düzinelerce kraliçe, Richard, bunu düşün bir! Nasıl da karışıyor insanın zihni! Düzinelerce kara otel... ama başka bir dünyada belki kara lunapark olur... kara treyler olur... ne olur bilemem. Ama Richard..."

Sustu, olduğu yerde durdu. Richard'ı omuzlarından tutup çevirdi, yüzüne baktı. Gözleri parlıyordu. Richard ondan uzaklaşmaya çalıştı, sonra durdu. Jack'in yüzündeki ateşli güzellik onu trans haline sokmuştu. Richard bir an için her şeyin mümkün olduğuna inandı. Birdenbire, kısa bir süre için, kendini iyileşmiş hissetti.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Bazı şeyler dışlanmıyor. Bazı insanlar dışlanmıyor... Onlar... şey... tek tabiatlı. Başka ifade edecek kelime bulamıyorum. Onlar da tıpkı onun gibi... yani... Tılsım gibi. Tek tabiatlı. Ben. Ben tek tabiatlıyım. Bir ikizlim vardı ama öldü. Yalnızca Diyar'da değil, bizimki hariç, başka tüm dünyalarda da öldü. Bunu biliyorum. Hissediyorum. Babam da biliyordu. Sanıyorum bana Gezgin Jack demesinin nedeni buydu. Ben eğer buradaysam, orada değilim demektir. Oradayken de burada değilim. Ve... Richard... sen de öylesin."

Richard ona ağzını açamadan baktı.

"Hatırlayamazsın. Ben Anders'le konuşurken sen kendinde değildin. Ama Orris'li Morgan'ın bir oğlu varmış. Anders söyledi. Adı Rushton'muş. O kim, biliyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı Richard. Gözlerini hâlâ Jack'inkilerden ayıramıyordu. "Benim ikizlimdi."

"Evet, öyle. O çocuk küçükken ölmüş dedi Anders. Tılsım tek tabiatlı. Biz de tek tabiatlıyız. Baban öyle değil. Ben Orris'li Morgan'ı öteki dünyada gördüm. Babana benziyor ama baban değil. O kara otele giremez.

Richard. Şimdi giremez. Ama benim tek tabiatlı olduğumu nasıl biliyorsa, senin öyle olduğunu da biliyor. Benim ölmüş olmamı ister, seni de kendinden yana ister.

"Çünkü o zaman... eğer bu Tılsım'a sahip olmaya karar verirse, gidip alasın diye seni yollayabilir, öyle değil mi?"

Richard titremeye başladı.

"Boş ver." dedi Jack ciddi bir sesle. "Baban ona kaygılanmak zorunda kalmayacak. Tılsımı biz çıkaracağız dışarı. Ama o elde edemeyecek."

"Jack, ben o yere girebileceğimi sanmıyorum," dedi Richard. Ama çok kısık, zayıf bir fısıltıyla konuşuyordu. Jack yürümeye başlamış olduğundan onun bu sözlerini hiç duymadı.

Richard ona yetişmek üzere hızlandı.

12

Konuşmalar hızını kaybetmişti. Öğle vakti geldi ve geçti. Orman çok sessizleşmişti. Jack iki kere kıvrık, garip gövdeli ağaçlar gördü. Raylara çok yakın yerde bitmişlerdi. O ağaçların görünüşünü hiç beğenmiyordu. Tanıdık geliyordu ona o ağaçlar.

Richard gözleri adımlarında yürürken sonunda sendeleyip düştü ve başını çarptı. Bundan sonra Jack onu bir kere daha sırtına alıp taşıdı.

"İşte, Jack!" diye seslendi Richard neden sonra.

İlerde raylar eski bir garaja girip gözden kayboluyordu. Garajın kapıları açıktı. İçerisi loş, tozlu gibiydi. Burası belki bir zamanlar Richard'ın dediği gibi hoş bir yer olabilirdi ama, şimdi artık öyle değildi. Garajın ilerisinde bir otoyol gözüküyordu. 101 numaralı otoyol herhalde, diye tahmin etti Jack.

Daha ötede de okyanus vardı. Dalgaların sesi duyuluyordu.

"Geldik galiba," dedi kuru bir sesle.

Richard, "Hemen hemen," diye cevap verdi. "Point Venuti, yolun bir mil kadar ilerisinde. Tanrım... keşke oraya gitmek zorunda olmasaydık, Jack... Jack? Nereye gidiyorsun?"

Jack hiç çevresine bakmadı. Raylardan indi, o garip ağaçlardan birinin çevresinden dolaştı, otoyola yöneldi.

Otların arasından gidiyordu. Garajdan, yani Morgan Sloat'un özel treninin evinden bir kıpırtı ve bir ses duyuldu, Jack o tarafa bakmadı bile.

Yola vardı, karşıya geçti, ilerledi.

13

1981 yılının Aralık ayı ortalarında Jack Sawyer adlı bir çocuk karayla denizin birleştiği yerde durdu. Ellerini blucininin ceplerine sokmuş, durgun Büyük Okyanusa bakıyordu. On iki yaşındaydı. Yaşına göre olağanüstü güzeldi. Kumral saçları uzuncaydı... belki gereğinden fazla uzundu... ama denizin rüzgârı o saçları alnından arkaya doğru itiyor, güzel yüzünü, geniş alnını ortaya çıkarıyordu. Orada durup, ölmekte olan annesini, sonra yanında olan ve olmayan dostlarını düşündü, daha sonra da dünya içindeki dünyaları ve her birinin nasıl kendi rotasında ilerlemekte olduğunu düşündü.

Bunca yol aldım, dedi kendi kendine... ürperdi. Gezgin Jack, okyanustan okyanusa. Gözleri birden yaşlarla doldu. Tuzlu kokuyu derin derin içine çekti. Buradaydı işte... Tılsım da yakınındaydı.

"Jack!"

Jack önce ona bakmadı. Gözleri büyük okyanusa dalmıştı. Güneş ışığı dalgalara vuruyordu. Kendisi buradaydı. Varmıştı buraya. Başarmıştı. Kendisi...

"Jack!" Richard onun omzuna vurdu, dalgınlıktan kurtulmasını sağladı.

"Bak!" Richard, ağzı açık, yolun ilerisindeki bir şeyi gösteriyordu. Point Venuti'nin bulunduğu tarafta herhalde.

"Şuraya bak!"

Jack baktı. Richard'ın şaşkınlığını anlıyordu ama, kendisi hiç şaşmıyordu. Richard, babasıyla Point Venuti'de kaldıkları motelin adını söylediğinde nasıl şaşmadıysa, yine öyle şaşmıyordu. Mesele şaşkınlık değildi ama...

Ama annesini görmek yine de hoş bir şeydi!

Yüzü yerden beş metre yüksekteydi. Jack'in hatırladığından daha genç bir yüzdü. Lily'nin en ünlü olduğu zamanlardaki yüzüydü. Saçları koyu sarı ve parlaktı. Geriye çekilip Tuesday Weld tipi bir at kuyruğu yapılmıştı. Yüzündeki o tipik, aldırmaz gülümseme ise sırf kendisine aitti. Film dünyasında başka hiç kimse öyle gülümsemezdi. O icat etmişti bu gülümsemeyi. Patenti de hâlâ ondaydı. Tek omzunun üzerinden geriye bakıyordu. Jack'e. Richard'a... mavi büyük okyanusa.

Annesiydi... ama Jack gözlerini kırpıştırdığı anda yüz değişti. Pek az değişti. Çene hattı yuvarlaklaştı, elmacık kemikleri çıkıklığını kaybetti, gözler daha bile derin bir mavi oldu, saçlar koyuldu. Artık Laura DeLoessian'ın yüzü olmuştu. Jason'un annesinin. Jack gözlerini bir daha kırpıştırdı, yine kendi annesini gördü. Annesi yirmi sekiz yaşındayken. Şakadan anlamıyorsan ben ne yapayım, dermiş gibi gülümserken.

Bir reklâm panosuydu karşısındaki. Tepesinde de yazılar vardı.

'B' KATEGORİSİ FİLMLER YILLIK ÜÇÜNCÜ FESTİVALİ

POİNT VENUTİ, CALİFORNIA

BİTKER SİNEMASI

10-20 ARALIK

KARŞINIZDA BU YIL LILY CAVANAUGH

"Jack, annen," dedi Richard. Sesi dehşet içinde ve boğuk çıkıyordu. "Bu rastlantı mı yalnızca? Olamaz, değil mi?"

Jack başını iki yana salladı. Hayır, rastlantı değildi. Onun gözlerini ayıramadığı kelime, tabii, KRALİÇE kelimesiydi. "Haydi gel," dedi Richard'a, "Hemen hemen geldik sanıyorum." ikisi yan yana, yolun yanı sıra Point Venuti'ye doğru yürüdüler.

Bölüm: 38

YOLUN SONU

1

Jack, Richard'ın çökmeye hazır duruşuna, terden parıldayan yüzüne bakıyordu yürürken. Çocukcağız kendini yalnızca irade gücüyle sürüklüyormuş gibiydi. Yüzünde ıslak görünüşlü birkaç sivilce daha belirmişti.

"İyi misin, Richie?"

"Hayır, kendimi pek iyi hissetmiyorum. Ama yine de yürüyebiliyorum, Jack. Beni taşımana gerek yok." Başını eğdi, sürüklenmeyi sürdürdü. Jack o demiryolu ve o istasyonla ilgili onca anısı olan arkadaşının şu an gerçekten çok rahatsız olduğunu, çok acı çektiğini, kendisinin çektiğinden bile fazlasını çektiğini görüyordu. Bu yoldan, bu otlardan, bu zehirli sarmaşıklardan... ve en sonunda da, parlak renge boyanmışken hiç boyası kalmayan kapkaranlık bir binadan ötürü.

Bacağım budalaca bir tuzağa sıkışmış gibi hissediyorum, demişti Richard. Jack bunu çok iyi anlayabiliyordu ama, yine de Richard kadar derinlemesine anlamasına imkân yoktu. O kadar anlayışa dayanamayacağını biliyordu. Richard'ın çocukluğunun bir dilimi, yakılarak, dağlanarak çıkarılmıştı içinden. İçi dışına çekilmişti. Demiryoluyla o ölü istasyon tek başlarına yeterlerdi Richard'a. Oysa bu yetmiyormuş gibi,

babası hakkında her yeni öğrendiği ve kabullendiği şeyle birlikte, çocukluğunun yeni yeni kısımları mahvoluyordu. Tıpkı Jack gibi, Richard'ın da bütün hayatı Diyar'ın çizgileri çerçevesinde katlanıvermişti. Richard bu değişikliğe hiç hazır değildi.

2

Tılsım konusunda Richard'a söylediklerinin doğru olduğuna yemin edebilirdi Jack. Tılsım onların geldiğini biliyordu. Jack de onun varlığının annesinin resmi olan ilânı gördüğü andan itibaren hissetmeye başlamıştı. Şimdi o duygu çok daha güçlü ve acil bir hale gelmişti. Sanki kilometrelerce ötede büyük bir hayvan uyanmış, homurtusu toprağı titretiyordu. Ya da ufkun hemen ötesindeki yüz katlı bir binadaki tüm ampuller bir anda yanmış, çıkardığı ışık yıldızları saklamaya başlamıştı... ya da birisi dünyanın en büyük mıknatısını harekete geçirmiş, o mıknatıs Jack'i kemerindeki tokadan, cebindeki bozuk paralardan, dişlerindeki dolgulardan çekiyor, iyice kendine çekmeden rahat edemeyecekmiş gibi davranıyordu. O homurdanan hayvan, o ani parlayan ışık, o mıknatıs özlemi, hep birlikte Jack'in göğsünde yankılanıp durmaktaydı. Orada, Point Venuti tarafında bir şey Jack Sawyer'i istiyordu. Jack Sawyer'in ise kendisini bu kadar kuvvetle çağıran varlık hakkında tek bildiği, onun büyük olduğuydu. Küçük bir şeyin bu kadar gücü olamazdı. Fil kadar, kent kadar bir şey olmalıydı.

Jack bu kadar kocaman bir şeyi nasıl idare edebileceğini düşündü. Tılsım sihirli ve karanlık bir eski otelde hapisti. Herhalde oraya konmasının yan sebebi, onu kötü ellerden

korumaksa, yarı sebebi de, niyeti ne olursa olsun herhangi bir kimsenin onu idare etmesinin zor olmasıydı. İdare edeyim derken insanın ya kendine, ya da Tılsım'a zarar vermesi işten bile değildi. Jack kendisini çağıran kuvveti hissederken, inşallah Tılsım'ın önünde zayıf kalmam, diye dua etmekteydi.

"Anlayacaksın, Rich." Jack bunu Richard'ın ağzından duyunca şaşırdı. "Babam bana öyle diyordu," diye devam etti Richard. "Anlayacakmışım. Anlayacaksın, Rich."

Jack, Richard'a kaygılı gözlerle bakarak, "Öyle," dedi. "Şimdi kendini nasıl hissediyorsun, Richard?"

Ağzının çevresindeki yaralara ek olarak Richard'ın alnı da sivilcelerin arasına serpilmiş kırmızı lekelerle, çıkıntılarla dolmuştu. Bir yığın böcek kendilerini derisinin altına gömmüşler gibi görünüyordu. Jack bir an için Richard'ı okulunda, kendisi pencereye tırmandığı zamanki haliyle düşündü. Gözlüğü gözünde, kazağı pantolonunun içine sokulmuş, düzenli Richard. O çocuk bir daha geri dönecek miydi acaba?

"Hâlâ yürüyebiliyorum," dedi Richard. "Ama acaba onu mu demek istiyordu? Anlayacağım şey bu muydu..."

Jack, "Yüzünde değişiklik var," dedi. "Biraz dinlenmek ister misin?"

"Hayır. O kaşıntıları hissedebiliyorum. Sırtımda da var sanıyorum."

"Bir bakayım." Richard yolun orta yerinde durdu, köpek gibi itaatkâr davrandı. Gözlerini yumdu, ağzından soluk alıp vermeye başladı. Alnındaki, şakaklarındaki kırmızı benekler alevlendi. Jack onun arkasına geçti, ceketini ve kirli gömleğinin eteğini kaldırdı. Sırttaki benekler daha küçüktü. O

kadar şiş değildi. Richard'ın zayıf omuzlarından beline doğru yayılıyordu. İsilik gibi bir şeydi.

Richard morali bozuk biçimde iç çekti.

"Sırtında da var ama kötü değiller pek," dedi Jack.

"Sağol." Richard soluk aldı, başını kaldırdı. Tepede gri gökyüzü sanki dünyanın üzerine çökebilecekmiş kadar ağır görünüyordu. Okyanus kayalarda gümbürdedi. "Aslında bir iki mil var yok," dedi Richard. "Yürürüm."

"Gerektiği zaman seni sırtımda da taşırım." Jack bu sözle Richard'ın yakında yine dermansız kalacağına inandığını açığa vurmuş oluyordu.

Richard başını iki yana salladı, gömleğini tekrar pantolonunun içine sokmak için beceriksiz bir çaba gösterdi. "Bazen sanki... bazen sanki yapamazmışım gibi geliyor..."

"O otele gireceğiz, Richard," dedi Jack. Richard'ın kolunu tutmuş, onu adım atmaya zorluyordu. "Sen ve ben. Birlikte. Girince ne olacak, hiç düşünemiyorum ama sen ve ben gireceğiz oraya. Bizi durdurmak için karşımıza ne dikilirse dikilsin. Bunu unutma sakın."

Richard ona yarı korku, yan minnet dolu bir bakışla baktı. Jack o anda Richard'ın yanaklarında çıkmaya hazırlanan yeni kızarıklıkların gölgesini de görebildi. Kendisini çekip duran o gücü bir daha hissetti. Kendisi Richard'ı nasıl çekiyorsa, tıpkı öyle.

"Babamı demek istiyorsun," dedi Richard. Gözlerini kırpıştırdı. Ağlamamaya çalışıyordu ama, heyecan bütün duygularını büyütmekteydi.

"Her şeyi demek istiyorum," dedi Jack. Bu pek de doğru sayılmazdı.

"Haydi, gidelim, dostum."

"Ama ben ne zaman anlayacağım? Bazı şeyleri hiç..." Richard savunmasız gözlerini tekrar kırpıştırdı. Jack onun çevreyi bulanık görmekte olduğunu hatırladı.

"Daha şimdiden anladıkların epey arttı, Richie," dedi arkadaşına.

Bir an için Richard'ın yüzünde yürek burkan acı bir gülümseme belirdi. Anlamak istediğinden çok daha fazlası anlatılmıştı ona. Jack de o anda, keşke Thayer okulundan gece yarısı tek başıma kaçsaydım, diye düşünüyordu. Richard'ın masumluğunu koruma dönemi çok gerilerde kalmıştı artık. Eğer eskiden öyle bir ihtimal vardıysa tabii. Jack'in görevinin gerekli bir parçasıydı Richard. Güçlü ellerin yüreğine sarıldığını hissetti. Jason'un elleri. Tılsım'ın elleri.

"Gidiyoruz," dedi. Richard yine aynı tempoda yürümeye başladı.

"Point Venuti'de babamı göreceğiz, değil mi?" diye sordu.

Jack, "Seni kollayacağım, koruyacağım, Richard," dedi. "Sürü sensin şimdi."

"Ne?"

"Kimse sana bir zarar veremeyecek. Sen yeter ki kaşına kaşına öldürme kendini."

Richard yürürken kendi kendine mırıldandı. Elleri kızarık şakaklarına doğru yükseldi, ovaladı, ovaladı. Ara sıra parmaklarını saçlarının arasına daldırıyor, köpek gibi kaşıyordu kendini. Kısmî rahatlama, homurdanmasına yol açıyordu.

3

Richard gömleğini kaldırıp sırtındaki kaşıntıları gösterdikten az sonra ilk Diyar ağaçlarını gördüler. Otoyolun kara tarafında yetişmiş bir ağaçtı ilki. Kara dalları ve biçimsiz, kalın gövdesi, kızıl yapraklı zehirli sarmaşıkların arasından yükselmişti. Budak delikleri ya göz, ya ağız gibi açıktı çocukların karşısında. Dibindeki sarmaşık yaprakları rüzgâr esiyormuş gibi hışırdıyor, kıpırdıyordu. "Haydi, karşıya geçelim." Jack arkadaşının ağacı görmemiş olabileceğini umuyordu. Arkadan yapraklar arasında kıpırdayan köklerin çıkardığı hışırtı sesleri duyuluyordu hâlâ.

Bir çocuk mu o? Çocuk olabilir mi oradaki? Belki de çok özel bir çocuk?

Richard'ın elleri yine şakaklarına doğru uçtu. Yanaklarındaki yeni kızarıklıklar bir korku filmi makyajına benziyordu. Lily Cavanaugh'un eski filmlerinden birinde çocuk canavar rolüne çıkmış gibiydi. Jack, Richard'ın ellerinin üstünde de kırmızılıklar başladığını gördü.

"Gerçekten yürüyebilecek misin, Richard?" diye sordu.

Richard başını salladı. 'Tabii. Daha bir süre." Gözlerini kısıp yolun karşısına baktı. "Şu normal bir ağaç değil, değil mi? Ömrümde böyle ağaç görmedim. Kitaplarda bile. Bu Diyar ağacı, değil mi?"

"Korkarım öyle," dedi Jack.

"Demek ki Diyar çok yakında, değil mi?"

"Herhalde öyle"

"Yani ilerde bu ağaçlardan daha da göreceğiz, değil mi?"

"Madem cevabını biliyorsun, neden soruyu soruyorsun? Öff, Jason, amma da aptalca lâf. Özür dilerim, Richie... Galiba o ağacı görmezsin diye umuyordum. Evet, herhalde ilerde yenilerine de rastlayacağız. Yanlarına fazla sokulmayalım."

Geçtikleri yerler zaten Diyar tarafından işgal edilmişe benziyordu. Richard.

"Sırtıma bir daha bakabilir misin?" diye sordu.

'Tabii." Jack gömleğin eteğini tekrar kaldırdı. Canı inlemek istedi ama ağzından ses çıkarmamayı başardı. Richard'ın sırtı sıcaklık verecek kadar kızgın kırmızı şişliklerle dolmuştu. "Biraz daha kötü," dedi.

"Bana da öyle gelmişti. Biraz diyorsun, ha?"

"Biraz."

Az sonra Richard krokodil bir bavula benzeyecek, diye düşündü Jack. Ya da Fil Adamın oğluna.

* * *

İlerde iki ağaç birleşiyordu. Gövdeleri birbirinin çevresinde dönüyor, ama sevgiden çok şiddet ifade ediyordu. Jack hızla yürürken oraya baktı. Gövdelerin kabuğunda kendilerine doğru açılmış ağızların küfürler ya da öpücükler yollamakta olduğunu hissetti. Köklerin birbirine sürtündüğünü duyduğundan ise emindi. "ÇOCUK! BİR ÇOCUK VAR ORADA! BİZİM ÇOCUK ORADA!"

Daha akşama çok vardı. Ama hava karanlık, puslu, eski bir gazete fotoğrafı gibi kumluydu. Tanınmaz otlar kaplıyordu otoyolun kara tarafını. Hiç çiçekleri yoktu. Yaprakları da azdı. Birbirine dolanmış yılanlara benziyorlar, dizel yakıtı gibi kokuyorlardı. Güneş ara sıra bulutların arasından solgun bir

alev gibi parlıyor, Jack'e eskiden gördüğü bir Indiana fotoğrafını hatırlatıyordu. Oralarda bir yerden Tılsım onu giysilerinden yakalamış gibi çekti. Mümkün olan tüm dünyaların nexus'u. Richard'ı o cehenneme götürüyordu kendisi. Orada Richard'ın hayatı için tüm gücüyle mücadele edecekti. Gerekirse ayak bileklerinden çekerek götürürdü Richard'ı. Richard da bunu hissetmiş olmalıydı. Bir yandan yanlarım, sırtım kaşırken bir yandan da itiraz etmeden yürüyordu çünkü.

Bunu yapacağım, dedi Jack kendi kendine. Cesaretlenmek için böyle söylediğini farkedemedi. Bir düzine değişik dünyadan geçmek zorunda bile kalsam, yapacağım.

4

Yolun üç yüz metre kadar ilerisinde bir grup Diyar ağacı yol kenarına soyguncular gibi dizilmişti. Jack karşı taraftan ilerlerken onların dolaşık köklerine baktı. Sanki bir iskeleti kucaklıyorlardı toprakta. Jack yutkundu, Richard'ı arkasında tasmayla çeker gibi sürükleyerek hızlı adımlarla oradan geçti.

5

Birkaç dakika sonra Jack Sawyer ilk defa olarak Point Venuti'yi gördü.

Bölüm: 39

POINT VENUTI

1

Point Venuti çukurda kalmış bir yerdi. Tepenin okyanusa inen yamaçlarına sarılmış gibiydi. Arkasında daha yüksek tepeler karanlık gökyüzüne doğru yükseliyordu. Buruş buruş dev filler gibiydiler. Yol tahta duvarların yanısıra ilerledi, sonra bir köşeyi dönünce dar uzun metal bir bina gözüktü. Ya fabrika, ya da bir ambar olmalıydı. Onun aşağısında, yamaçta teras teras daha başka depolar ve binalar da vardı. Jack'in baktığı yerden, yol bir süre gözükmüyor, ancak karşı yamaca tırmanmaya başladığı zaman tekrar ortaya çıkıyordu. Ordan San Francisco'ya doğru devam edip gitmekteydi. Yalnızca ambarların merdiven gibi inen damları vardı ortada. Yanlarında çitle çevrilmiş otopark yerleriyle, tâ uzakta, sağ tarafta da denizin kurşunî rengiyle. Yolun görünen kısmında insan falan yoktu. En yakın fabrikanın pencerelerinde kimsenin başı gözükmüyordu. Boş park alanlarında tozlar uçuşmaktaydı. Point Venuti terkedilmiş bir yere benziyordu ama Jack biliyordu öyle olmadığını. Morgan Sloat'la hempaları... yani Diyar'daki çuf-çuf savaşından sağ kurtulanlar, Gezgin Jack'le

Mantıklı Richard'ı burada bekliyor olacaklardı. Tılsım, Jack'e seslendi, onu hızlı yürümeye zorladı. "Eh, geldik işte, arkadaş," deyip adımım attı Jack.

Point Venuti'nin iki yeni dikkat çeken yanı çok geçmeden göze çarptı. Birincisi, bir Cadillac limuzin arabanın arka tamponunun yaklaşık yirmi beş santimlik ucuydu. Jack arabanın pırıl pırıl siyah boyalı olduğunu, tamponunun parıldadığını, stop lambasının da bir ucunu görebildi. Bunun şoförlüğünü yapan Wolf inşallah Hazırlık Kampı kurbanları arasındadır, diye geçirdi içinden. Sonra okyanusa doğru bir kere daha baktı. Gri sular vurup duruyordu kıyıya. Adımının orta yerindeyken ambar binasının damında bir hareket dikkatini çekti. GEL BURAYA diye çağırdı onu Tılsım o mıknatıs gücüyle. Point Venuti sıkılan bir yumruk gibi küçülmüşe benziyordu. İlerde bir damın üzerinde karanlık ama renksiz, rüzgâr gülü biçiminde bir kurt başının dönmekte olduğunu ancak görebildi. Rastgele, sağlı sollu dönüp sonra peşpeşe turlar tamamlayan rüzgâr gülüne bakarken, kara oteli ilk defa görmekte olduğunu anladı. Depo binalarının damlarından, ilerki yoldan, kasabanın görünmeyen kesiminden yanılmaz bir düşmanlık yükselmekteydi. İnsan yüzünde bir tokat gibi hissediyordu o düşmanlığı. Diyar şu anda Point Venuti'ye doğru kanıyor, diye düşündü Jack. Gerçeklik pek incelmişti burada. Kurt kafası anlamsız hareketlerle havada kıpırdıyor. Tılsım, Jack'i çekmeyi sürdürüyordu. GEL BURAYA GEL BURAYA ŞİMDİ GEL ŞİMDİ ŞİMDİ GEL ŞİMDİ... Jack, Tılsımın o inanılmaz biçimde durmadan artan çekme gücünün yanında bir de sesi olduğunu, kendisine bir şarkı söylemekte olduğunu hissetti. Sözleri ve ezgisi olmayan bir şarkı... ama başka kimsenin duyamadığı, alçalan ve yükselen bir şarkı.

Tılsım biliyordu Jack'in o rüzgâr gülünü gördüğünü.

Point Venuti belki hem Kuzey hem de Güney Amerika'nın en yozlaşmış, en tehlikeli yeri olabilir, diye düşündü Jack.

Ama yine de kendisinin Agincourt oteline girmesine engel olamayacaktı. Richard'a döndü. Kendini bir aydan beri yalnızca dinlenip egzersiz yapmışçasına enerjik hissetmişti bir anda. Arkadaşının durumuna karşı duyduğu şoku yüzünde göstermemeye çalıştı. Richard da engel olamazdı ona. Mecbur kalırsa zorla iterdi Richard'ı o otelden içeri. Zor durumdaki arkadaşının, tırnaklarını saçlarının arasından geçirişine, şakaklarını, yanaklarını kaşıyışına baktı.

"Bu işi yapacağız, Richard," dedi. "Biliyorum, yapacağız. Kafamıza neler atarlarsa atsınlar, karşımıza ne çılgınlıklar çıkarırlarsa çıkarsınlar, yapacağız."

"Dertlerimizin bizimle başları derde girecek..." Richard farkında olmadan Dr. Seuss'un bir sözünü tekrarlıyordu. Durakladı. "Ben başarabilir miyim, bilemiyorum. Doğrusu bu, Jack. Ayak üstünde bir ölü gibiyim." Jack'e acılı bakışlarla baktı. "Ne oluyor bana, Jack?"

"Bilmiyorum ama bu olanları nasıl durdurabileceğimizi biliyorum." İçinden, inşallah bu doğrudur, diyordu.

"Bunu bana babam mı yapıyor?" diye sordu Richard sefil bir sesle. Ellerini şiş suratı üzerinden kaydırdı. Sonra gömleğini pantolonunun içinden çekti, karnındaki kızarıklıklara baktı. Şişlikle dolu alan, Oklahoma haritası biçimindeydi. Belinden başlıyor, iki yanından yukarı, hemen hemen boynuna doğru uzanıyordu. "Bir tür virüs hastalığı gibi. Babam mı verdi bu hastalığı bana?"

"Bilerek yaptığını sanmıyorum, Richie," dedi Jack. "Bunun bir anlamı varsa tabii."

"Yok," dedi Richard.

"Hepsi geçecek. Seabrook Adası ekspresi yolun sonuna geldi artık." Richard onun hemen yanındaydı. Jack bir adım attı, Cadillac'ın kuyruk ışıklarının bir yanıp bir söndüğünü gördü, sonra araba öne doğru kaydı, görünmez oldu.

Bu sefer sürpriz saldın yapamayacaklardı. Cephane yüklü trenle bir çiti yarıp orta yere dalamayacaklardı. Ama Point Venuti'de herkes onların geleceğini biliyor olsa bile, yine de yoluna devam etti Jack. Kendini zırh kuşanmış, sihirli kılıç taşıyor gibi hissetmekteydi. Point Venuti'de kimsenin ona zarar verecek gücü yoktu. En azından, Agincourt oteline varıncaya kadar yoktu. Yanında Mantıklı Richard'la birlikte, geliyordu Jack. Her şeyi iyi olacaktı. Üç adım daha atmadan, Tılsım'ın şarkısına uyan kasları onun kendini savaşa giden bir şövalye gibi hissetmesini sağladı. Annesinin filmlerinden gelen bir hayale uydurmuştu kendini. Sanki at üstündeydi. Başında geniş kenarlı bir şapka, kalçasında bir silâhı vardı. Bu kasabayı temizlemeye gidiyordu.

İdam Kentine Son Tren'di filmin adı. Hatırlıyordu. Baş rollerde Lily Cavanaugh, Clint Walker ve Will Hutchins vardı. 1960 yapımı. Öyle olsun bakalım, diye düşündü.

2

Dört beş Diyar ağacı ilk boş binaların yanında topraktan kurtulmak için mücadele verdiler. Belki hep oradaydılar, belki de değildiler. Jack demin baktığında onları gördüğünü hatırlamıyordu. Ama o ağaçları görmemek, sürü halindeki Vahşi köpekleri görmemekle birdi. Köklerinin toprakta kıpırdayışını dinleyerek depoya doğru, yanında Richard'la yaklaştı.

“Bizim çocuk! BİZİM Çocuk.'"

"Yolun karşı tarafına geçelim," dedi Richard'a. Ona yardım etmek için elini uzattı.

Karşı tarafa vardıkları anda Diyar ağaçlarından biri gözle görülebilecek biçimde uzandı. Köklerini de, dallarını da uzatıp onları yakalamak ister gibi davrandı. Çıtırdayan dal ve yılan gibi kök, orta çizgiyi oluşturan sarı boyanın, sonra da asfaltın ikinci yarısının üzerinden aşıp çocuklara doğruldu. Jack soluyan Richard'ı dirseğinden yakaladı, sonra kolundan kavradı, hızla çekti.

(BENİM BENİM BENİM BENİM ÇOCUK O! EVEETTTT!) Yırtılma sesine benzer bir ses havayı doldurdu, Jack bir an için Orris'li Morgan'ı geçiş yapıyor sandı. Buraya geçip karşısında Morgan Sloat oluvermesini bekledi. Elinde bir makineliyle, alev makinesiyle, ateşte kızdırılmış kerpetenle, reddedilemeyecek son teklifini yapan Morgan Sloat... ama Richard'ın öfkeden kuduran babasının yerine, Diyar ağacının tepesi yolun orta yerine çarptı, dalları üzerinde bir kere sekti, ölü bir hayvan gibi yana yuvarlandı.

"Ah, Tanrım," dedi Richard. "Bizi kovalamak için yerinden çıktı."

Jack de tam bunu düşünüyordu. "Kamikaze ağaç," dedi içinden. "Galiba Point Venuti'de işler kızışacak."

"Kara otel yüzünden mi?"

'Tabii... ama Tılsım yüzünden de." Başını çevirince on metre kadar ilerde ikinci bir diyar ağacı gördü. Etobur ağaçlardan biri daha. Düzen karmakarışık olmuştu burada. İyiyle kötü, akla kara birbirine karışmış gibiydi.

Jack konuşarak yaklaşırken gözlerini ağaç kümesinden hiç ayırmıyordu. En yakındaki ağacın dallarım onlara doğru

eğişini, sesini duymuş kadar kesinlikle bilinçlendirdi.

Belki de bu kasaba baştan sona kocaman bir Oatley'dir, diye düşünüyordu Jack. Belki buna rağmen başaracaktı yine de. Ama ilerde öyle bir tünel görürse asla girmezdi. Jack Sawyer. Elroy'un Point Venuti kopyasıyla karşılaşmayı hiç mi hiç istemiyordu.

"Korkuyorum," dedi Richard arkasından. "Jack, ya başka ağaçlar da topraktan çıkarsa öyle?"

"Biliyor musun, ağaçlar hareketli bile olsa, pek uzağa gidemediklerini gözlemledim. Senin gibi bir şapşal bile herhalde bir ağaçtan kaçmayı başarır."

Yolun son dönemecini alıyorlardı. Ambarları geçmiş, yokuş aşağı inmekteydiler. Tılsım sesleniyor, sesleniyordu. Jack sonunda virajı kıvrıldı, Point Venuti'nin geri kalan kısmını karşısında gördü.

İçindeki Jason kimliği yoluna devam ettiriyordu onu. Point Venuti belki bir zamanlar sevimli bir tatil kasabası olabilirdi ama o günler çoktan gerilerde kalmıştı. Artık Point Venuti'nin kendisi bir Oatley tüneli olmuştu. Ve Jack de onun içinden geçmek zorundaydı. Yolun çatlak, parça parça yüzeyi, Diyar ağaçlarıyla çevrelenmiş yangından çıkma kulübe enkazlarının arasından geçmekteydi. Bu evlerde, fabrikaların işçileri yaşamış olmalıydı. Bir iki tanesi biraz sağlamca kalmış, hepsinin ne mene evler olduğunu gösteriyordu. Yanmış otomobillerin çarpılmış karkasları orada burada yatıyordu. Hepsini ot bürümüştü. Açık duran temellerde Diyar ağaçlarının kökleri yavaş yavaş kıpırdamaktaydı. Kararmış tuğla ve tahtalar çarpılmıştı. Kırılmış banyo küvetleri, borular... enkaz. Jack'in gözüne beyaz bir parıltı ilişti ama köklerin altındaki bir iskeletin kemiği olduğunu anlayınca

hemen başını çevirdi. Bir zamanlar çocuklar bisiklete binerlerdi bu sokaklarda. Ev kadınları mutfaklarda bir araya gelir, ücretlerden, işsizlikten yakınırlardı. Erkekler bahçe yollarında arabalarım siler, cilalarlardı. Hepsi gitmiş, yok olmuştu artık. İlerdeki bahçede devrilmiş bir bahçe salıncağı duruyordu. Pas içindeydi. Otların ve çöplerin arasından bacakları havaya uzanmaktaydı.

Kasvetli gökyüzünde kızılımsı ışıklar göz kırpıp sönüyordu.

Yanık evlerin bulunduğu iki blokluk alanın alt tarafında, bir boş kavşakta ölü bir sokak lambası asılı duruyordu. Onun berisindeki binanın duvarında AY! OY! ANNEMİ ÇAĞIRIN! sözleri okunuyor, bir vitrinde bir otomobilin ucu görünüyordu. Yangın buradan öteye yayılmamıştı ama Jack keşke yayılsaydı diye geçirdi içinden. Point Venuti zaten çürümekteydi. Yangın çürümekten iyiydi yine. Yansı kopmuş bir ilânın asıldığı ilk dükkân bir kitapçıydı. TEHLİKELİ GEZEGEN KITABEVI. Sonra Çay ve Sempati çayhanesi, Ferdy'nin sağlık besinleri dükkânı. Jack pek azının adını okuyabiliyordu. Çoğunun boyaları çoktan soyulmuştu. Dükkânlar kapalıydı. Tıpkı fabrikalar ve depolar gibi terkedilmişti. Jack durduğu yerden vitrinlerin kırılmış olduğunu görüyordu. İçleri kara karaydı. Kaburgaları sayılan çıplak bir kadın, otelin tepesindeki rüzgâr gülü gibi ağır ağır dönüyordu çöplü sokakta. Sarkık memeleri, kasık tüyleri vardı. Yüzü turuncuya boyanmış, saçları da turuncuydu. Jack olduğu yerde durdu, boyalı suratlı deli kadının kollarını kaldırışını, bedenini döndürüşünü, sol ayağıyla bir köpek leşine tekme atışını ve o pozda heykel gibi donuşunu seyretti. Point Venuti'nin amblemiymiş gibi o pozda kalmıştı kadın.

Ayağı yavaş yavaş yere inip bastı, vücudu olduğu yerde yavaşça döndü.

Kadını geçtiklerinde yine boş dükkânlar gördüler. Derken ana cadde, ailelerin yaşadığı bir caddeye dönüştü. Yani eskiden ailelerin yaşadığı. Binaların boyaları yine döküktü. Ufacık, iki katlı evler belli ki bir zamanlar beyazdı ama, şimdi duvarları yazılarla doluydu. Gözüne bir yazı ilişti: ŞİMDİDEN ÖLÜSÜN diye yazılmıştı. Çoktan beri var gibiydi o yazı duvarda.

JASON; SANA İHTİYACIM VAR, diye seslendi Tılsım. Kullandığı dil konuşma dilinin hem üstünde, hem altındaydı.

"Yapamam," diye fısıldıyordu Richard yanıbaşında. "Jack, biliyorum yapamayacağımı."

Bir dizi boyaları soyuk evden sonra yol yine yokuş aşağı inmeye başladı. Jack iki siyah Cadillac limuzinin kuyruklarını gördü. Ana caddenin iki yanındaydılar. Burunları yokuş aşağı çevrilmiş, motorları çalışır durumdaydı. Derken kara otelin üst kısmı Cadillac'ların ve sefil evlerin arkasından ortaya çıktı. Son tepenin ardında, havada uçuyor gibiydi. "Oraya giremem," diye tekrarladı Richard.

"Ben daha şu ağaçları sağ salim geçebileceğimizden bile emin değilim," diye karşılık verdi Jack. "Acele etme, Richard."

Richard garip bir ses çıkardı. Jack onun ağlamakta olduğunu bir saniye sonra anlayabildi. Kolunu Richard’ın omzuna attı. Manzaraya o otel egemendi. Orası kesindi. Otel, Point Venuti'nin sahibiydi. Üzerindeki havanın da, altındaki toprağın da. Jack oraya bakarken rüzgâr güllerinin değişik yönlere dönmekte olduklarını gördü. Kuleler sivri kılıçlar gibi

yükseliyordu göklere. Agincourt gerçekten de taştan yapılmışa benziyordu.

Bin yıllık taştan. Zift gibi kara. Üst kat pencerelerinin birinde bir an bir ışık parlayıp söndü. Jack'e sanki otel kendisine göz kırpmış gibi geldi. Sonunda Jack'i bu kadar yakınında görünce için için eğleniyordu sanki. Bir an sonra karanlık bir gölge pencereden uzaklaştı, sonra da bir bulutun hayali düştü cama.

Binanın içinde bir yerden Tılsım yalnız Jack'in duyabildiği şarkısına devam ediyordu.

3

"Galiba büyüdü," diye soludu Richard. Otelin üst kısmını tepenin ardında gördüğü andan bu yana, kaşınmayı unutmuştu. Yanaklarındaki şiş kızarıklıklarının arasından ve üzerinden yaşlar aşağıya kayıyordu. Jack onun gözlerinin hep şişlikler arasında kaldığını gördü. Artık gözlerini kısmak istediği zaman bile gözlerini kısmak zorunda kalmıyordu Richard ."İmkânsız ama, otel daha küçüktü, Jack. Eminim bundan."

"Şu anda hiçbir şey imkânsız değil," dedi Jack. Aslında bu söze hiç gerek bile yoktu. İmkânsızlıkların alanına çoktan geçmişlerdi. Agincourt öyle büyük, öyle görkemliydi ki, kasabanın geri kalanıyla vahşicesine oransız duruyordu.

Kara otelin mimarî süsü püsü, o kuleleri, o rüzgâr gülleri, o kupolaları, çıkıntı ve oyukları burayı şaka havasında bir hayal gibi göstereceği yerde, kötü bir yer gibi gösteriyordu. Bir kâbustu sanki. Bir tür Anti-Disneyland'a ait gibiydi; Donald Duck'un Huey'i, Dewey'i ve Louise'yi boğazladığı, Mickey Mouse'un Mini'yi vurduğu bir yer.

"Korkuyorum," dedi Richard. JASON ŞİMDİ GEL, diye seslendi Tılsım.

"Benden uzaklaşma, dostum. Yağdan kıl çeker gibi gireceğiz."

JASON ŞİMDİ GEL!

Diyar ağaçları kümesi Jack yaklaşırken hışırdadı.

Richard korkuyla bir adım geride kaldı. Jack içinden, belki de Richard artık önünü göremiyor, diye düşündü. Hem gözlüğü yoktu, hem de gözleri şişip gittikçe kapanıyordu. Jack elini arkaya uzatıp Richard'ın elini tuttu, elinin ve bileğinin ne kadar incelmiş olduğunu farketti.

Richard sendeleyerek ilerliyordu. Sıska bileği Jack'in elinde alev alevdi. "Ne yaparsan yap, sakın yavaşlama," dedi Jack. "Yanlarından geçelim, yeter."

"Yapamam," diye hıçkırdı Richard.

"Seni taşıyayım mı? Ciddiyim, Richard. Bu iş çok daha kötüye gidebilirdi. Kampta onun adamlarının o kadar çoğunu temizlememiş olsaydık, elli adımda bir nöbetçi çıkardı karşımıza."

"Beni taşırsan hızlı gidemezsin. Seni yavaşlatırım."

Ya şimdi ne yaptığını sanıyorsun Av/diye düşündü Jack. "Yanımda ol ve yıldırım gibi atıl, Richie," dedi. "Ben üç deyince. Tamam mı? Bir... iki... üç!"

Richard'ın koluna asıldı, ağaçların önünden koştu. Richard sendeledi, soludu, sonunda doğrulup düşmeden ilerlemeyi başardı. Ağaçların diplerinden toz bulutları yükseldi, toprağın parçalanma sesleri duyuldu, dev böceklere benzer parlak yaratıklar dışarı uğradı. Küçük kahverengi bir kuş dipteki

otların arasından havalandı, fil hortumu gibi bir kök uzandı, onu havada kaptı.

Bir başka kök Jack'in sol bileğine yöneldi ama ulaşamadı. Gövdenin kabuğundaki ağızlar uludu, haykırdı.

(SEVGİLİ? SEVGİLİ ÇOCUK?)

Jack dişlerini sıktı, Richard Sloat'u oradan uzaklaştırmaya çalıştı. Ağaçların tepeleri sallanmaya, eğilmeye başlamıştı. Kök toplulukları kendi bağımsız iradeleriyle hareket ediyorlarmış gibi yolun ortasındaki çizgiye yönelmişlerdi. Richard tökezledi, yavaşladı, başını çevirip Jack'in öte yanından uzanan ağaçlara doğru baktı.

"Yürü!" diye bağırdı Jack. Richard'ın koluna asıldı. Kızarıklıklar sımsıcaktı teninde. Richard'ı çekti. Çok fazla sayıda kök, orta çizgiyi aşmış, sevinçle onlara yaklaşıyordu.

"Tanrım!" diye bağırdı Richard, "Jason! Beni yakaladı! Beni yakaladı!"

Jack dehşetle baktı, kökün ucunun, kör bir toprak kurdunun kafası gibi kalkıp kendisine baktığını gördü. Kök havada tembel bir hareketle döndü, Richard'ın yanan koluna bir kere daha sarıldı. Öteki köklerde yolun üzerinden onlara doğru kayıyorlardı.

Jack, Richard'ı çekebildiği kadar hızla çekti, yirmi santim kadar mesafe kazandı. Richard'ın koluna sarılmış olan kök gerildi. Jack kollarını Richard'ın beline sardı, onu acımasızca geri çekti. Richard korkunç bir çığlık attı. Jack bir an için arkadaşının kolunun koptuğundan, omzu hizasından ayrıldığından korktu. Ama içinden bir ses ÇEK! diyordu. Topuklarını yere gömdü, daha bile kuvvetli asıldı.

İkisi birlikte neredeyse köklerin arasına devriliyorlardı. Richard’ın koluna sarılan tek kök kopmuştu çünkü. Jack ayakta kalmayı birkaç adım gerilemesi sayesinde başardı. Richard'ı da çekebilmek için belden iki büklüm olmuştu. Böylelikle ağaçları geçtiler. Aynı anda, daha önce de duydukları o garip ses duyuldu. Bu sefer Jack'in Richard'a koş demesi gerekmedi.

En yakındaki ağaç topraktan çıktı, yerleri sarsan bir gümbürtüyle Richard’ın ancak bir metre ötesine devrildi. Ötekiler yola devrildiler. Köklerini havada saç gibi salladılar.

"Hayatımı kurtardın," dedi Richard. Yine ağlıyordu. Şok ve korkudan çok, zayıflıktan ve yorgunluktan ağlıyordu.

"Şu andan itibaren sırtıma alıyorum seni," dedi Jack soluk soluğa. Eğildi, Richard'ın sırtına çıkmasına yardım etti.

4

"Sana söylemem gerekirdi," diye fısıldadı Richard. Yüzü Jack'in boynuna dayanmış, yanıyordu. Ağzı Jack'in kulağına yakın yerdeydi. "Benden nefret etmeni istemem ama, etsen de seni suçlayamam. Sana söylemem gerekirdi, biliyorum." Ağırlığı hemen hemen hiç kalmamıştı. İçi boşalmış bir çuval gibiydi.

"Neyi?" Jack, Richard'ı sırtının geniş yerine oturtmuştu.

"Babamı ziyarete gelen adam... Hazırlık kampında... ve dolapta," Richard'ın boş çuval gibi vücudu Jack'in sırtında titredi. "Sana söylemem gerekirdi. Ama kendime bile söylemiyordum." Teni kadar sıcak olan soluğu Jack'in kulağını yaktı.

Jack düşündü. Tılsım yapıyor bunu ona. Bir an sonra düşüncesini düzeltti. Hayır, kara otel yapıyor.

Bir sonraki tepede burunları yokuş aşağı parketmiş olan iki Cadillac, çocukların ağaçlarla mücadelesi sırasında kaybolmuşlardı ama, kara otel duruyordu. Jack'in ileriye doğru attığı her adımla da büyüyordu. Sıska, çıplak kadın da otelin kurbanlarından biri olmalıydı. Dükkânların önünde gösterisine devam ediyordu. Puslu havada minik kırmızı ışıklar dans ediyor, göz kırpıp yok oluyordu. Zaman diye bir şey yoktu. Ne sabahtı, ne öğleden sonra, ne de gece... zamanın Lânetli Topraklarındaydılar. Agincourt oteli taştan gibiydi. Oysa Jack onun taştan olmadığını biliyordu. Tahtaları kalsifiye olmuş, kalınlaşmış, kendi kendine kararmıştı. İçten dışa doğru kararmıştı. Pirinç rüzgâr güllerinde kurt, karga, yılan ve Jack'in tanıyamadığı daire desenler vardı. Ters rüzgârla dönüp duruyorlardı. Pencerelerden birkaçı Jack'i uyarırcasına parıldadı. Ama belki de havadaki kızıl ışıkların yansımasıydı o. Tepenin dibini ve otelin alt katını hâlâ göremiyordu. Kitapçıyı, çayhaneyi ve yangından kurtulan öteki dükkânları geçmeden de göremeyecekti. Morgan Sloat neredeydi?

Zaten tüm karşılama komitesi neredeydi? Jack, Richard'ın incecik bacaklarını daha sıkı kavradı. Tılsım'ın kendisini çağıran sesini yine duymuştu. Kendi içinde daha sağlam, daha güçlü bir benliğin şaha kalktığını hissetti.

"Söylemediğim için benden nefret etme..." dedi Richard sesi sönüp kaybolurken.

JASON; GEL BANA GEL ŞİMDİ!

Jack, Richard'ın bacaklarına sarılıp, bir zamanlar birçok evin bulunduğu yanmış alanı geçti. Diyar ağaçları fısıldaşıp

kıpırdadılar ama Jack'e ulaşamayacak kadar uzaktaydılar.

Boş sokağın ortasındaki deli kadın döndü, çocukların tepeden aşağı yaklaştığını gördü. Olduğu pozda dondu, gözlerini Jack'e dikti. Bir an, serap gibi göründü kadın. Gerçek olamayacak bir şeydi. Açlıktan ölmek üzere, çalı saçlı, turuncu suratlı bir kadın. Derken birden fırlayıp karşı kaldırımdaki isimsiz dükkânlardan birine daldı. Jack sırıttı. Aslında farkında değildi ama, bir zafer duygusu, zırhlı bir iyilik duygusu içine dolup onu da şaşırttı.

"Oraya gerçekten girebilecek misin?" diye soludu Richard. Jack, "Şu anda her şeyi yapabilirim," diye karşılık verdi.

O otelde hapis duran şarkı sesli nesne emretse, Richard'ı sırtında tâ Illinois'ye kadar gerisin geri taşıyabilirdi. İçinde yemden bir kararlılık uyandı, düşündü: Burası çok karanlık, çünkü bütün bu dünyalar burada üst üste gelmiş, bir filme üç fotoğraf çekilmiş gibi olmuş.

5

Point Venuti halkını daha görmeden hissetti. Ona saldırmayacaklardı. Jack demin deli kadının dükkâna kaçıp saklandığını gördüğü anda emin olmuştu bundan. Onu seyrediyordu Point Venuti halkı. Pencerelerin gerisinden, çardakların altından, boş odaların arkasından bakıyorlardı ona. Korkuyla mı, öfkeyle mi, yoksa çaresizlikle mi, orasını pek anlayamıyordu.

Richard sırtında uyuyakalmış, ya da bayılmıştı. Kesik kesik soluyordu.

Jack köpek leşinin çevresinden dolandı, kitapçının vitrininin bulunması gereken yere baktı. İlk gözüne çarpan

şey, yere saçılmış bir yığın hipodermik enjektör oldu. Duvarlardaki kitap rafları esner gibi bomboştular. Dükkânın karanlık gerisinde bir hareket hissetti. İki kişi karanlıkta belirdi. İkisinin de sakalı vardı. İnce uzun, çıplaktılar. O kadar sıskaydılar ki, tendonları ip gibi fırlaktı. Dört deli gözün akları parıldadı. İki adamın biri sırıtıyordu. Bir tek eli vardı. Ereksiyon halindeydi. Bu olamaz, diye düşündü Jack. Neredeydi adamın öteki eli? Arkasına baktı. Orada bir yığın beyaz kol, dolaşık halde yatıyordu.

Jack öteki dükkânların vitrinlerine bakmadı ama o geçerken gözler onu izledi.

Az sonra iki katlı küçük evlerin önünden geçiyordu. ŞİMDİDEN ÖLÜ SAYILIRSIN yazısı yan duvardaydı. Pencerelere bakmayacağına dair kendi kendine söz verdi. Bakamazdı.

Turuncu saçlı turuncu suratlar bir alt kat penceresinden bakıyordu.

Bitişik evden bir kadın, "Yavrum," diye fısıldadı. 'Tatlı yavrum Jason." Bu sefer baktı Jack. Şimdiden ölü sayılırsın. Kadın kırık pencerenin hemen yanındaydı. Meme başlarına sokulmuş zincirleri sallayıp şakırdatıyor, yan yan gülümsüyordu. Jack onun boş gözlerine baktı, kadın ellerini sarkıtıp kararsız bir hareketle pencereden çekildi. Zincir aşağıya sarktı.

Odaların arkalarından, kirişlerin arasından, terasların altlarından gözler onu izliyordu.

Otel karşıdaydı. Ama tam onların hizasında değildi. Yol kıvrılmış olmalıydı. Agincourt şu anda solunda kalıyordu. Deminki kadar görkemli miydi? İçindeki Jason parıldadı, kara

otelin çok büyük olmasına rağmen, pek de dağ gibi olmadığım gördü.

GEL SANA ŞİMDİ İHTİYACIM VAR, diye şarkı söyledi Tılsım. HAKLISIN; GÖRÜNMEK İSTEDİĞİ KADAR DA BÜYÜK DEĞİL.

Son tepenin doruğunda durup aşağıya baktı. Oradaydılar, evet. Hepsi. Kara otel de oradaydı. Tümüyle. Ama cadde, plajın kumlarına doğru iniyordu. Kumlar beyazdı. Arada rengi kaçmış dişler gibi kayalar görünüyordu. Agincourt ilerde, biraz solda, şahlanmış duruyordu. Okyanus tarafında koca bir dalgakıran vardı. Denize doğru epey uzun bir mesafeye uzanıyordu. Ön tarafında, uzun bir sıra halinde bir düzine kadar siyah limuzin araba durmaktaydı. Bazıları tozlu, bazıları ayna gibi pırıl pırıldı. Hepsinin motoru çalışır durumdaydı. Beyaz egzoz püskürtüyorlardı. FBI ajanları gibi siyah takım giymiş adamlar çitin yanında ileri geri dolaşıp sanki nöbet tutuyordu. Ellerini gözlerine siper etmekteydiler. Jack adamlardan birinin yüzünden parıldayan iki kırmızı ışığı görünce içgüdüsel olarak yana çekildi, evlerden birinin duvarı ardına saklandı. Adamın dürbünle baktığını bilinçlendiremeden harekete geçmişti.

Bir iki saniye boyunca herhalde tepenin doruğunda apaçık gözükmüştü. Bir anlık dikkatsizlik neredeyse yakalanmasına yol açacaktı. Soluğunu saldı, duvara dayanıp omuzlarını dinlendirmeye çalıştı. Richard'ı sırtında yükseltip daha rahat bir poza getirmeye uğraştı.

Neyse, kara otele deniz tarafından yaklaşması gerektiğini biliyordu hiç değilse artık. Demek ki görünmeksizin kumsala inmek zorundaydı.

Tekrar doğrulduğunda, evin köşesinden aşağıya doğru baktı. Morgan Sloat'un sayısı azalmış ordusu ya limuzinlerde oturuyor, ya da çit boyunca geziniyordu. Jack bir çılgınlık ânında Kraliçe'nin yaz sarayını hatırlayıverdi. Oradayken de böyle bir tepede durmuş, rastgele dolaşan insan kalabalığını seyretmişti. Şimdi nasıldı orası acaba? Kendisine tarih öncesi kadar eski gelen o gün, görünümde bir düzen, bir huzur vardı. Şimdi o da bozulmuş olmalıydı. Biliyordu Jack bunu. Osmond o koca çadır pavyondaki her şeyi yönetiyor olmalıydı. İçeriye girme hakkına sahip olanlar, başlarını çevirip hızlı adımlarla giriyor olacaklardı. Ya Kraliçe? Beyaz yataktaki o tanıdık yüzü hatırlamadan edemiyordu.

Jack'in yüreği bir anda donar gibi oldu. Pavyondaki hasta kraliçenin hayali geri plana kaydı. Gözünün önünde Sunlight Gardener belirdi. Kırbacı elindeydi. Deniz tarafından esen rüzgâr ak saçlarını uçurup güneş gözlüğünün camlarına indiriyordu. Jack bir an adamın o çürümüş losyon kokusunu da duyar gibi oldu. Beş dakika boyunca soluk almayı unuttu. Duvarın dibinde öylece durup baktı. Kırbaçlı adam, siyah elbiselilere emirler haykırıyor, dans adımlarıyla dönüyor, Jack'in göremediği bir şeyi parmağıyla gösteriyor, hareketinden belli, pek de beğeniyordu.

Jack soluk almayı hatırladı.

"İlginç bir durumla karşı karşıyayız, Richard," diye mırıldandı. "Canı istedikçe iki kat büyüyebilen bir otel var karşımızda. Önünde de dünyanın en deli adamı duruyor."

Jack'in uyuyor sandığı Richard, "...lermaş..." gibi bir şey mırıldanıp Jack'i şaşırttı.

"Ne?"

"İleri marş," diye fısıldadı Richard çok zayıf bir sesle. "Yürü, ahbap."

Jack elinde olmadan güldü. Bir saniye sonra, evlerin arkasından dikkatle aşağıya, kumsala doğru iniyor, yüksek otların arasından plaja ulaşmaya çalışıyordu.

Bölüm: 40

SPEEDY KUMSALDA

1

Tepenin eteğine varınca Jack otların arasına yatıp emeklemeye başladı. Richard'ı bir zamanlar sırt çantasını taşıdığı gibi taşıyordu. Yüksek otların bittiği yere gelince, karnının üzerinde sürünürken dikkat kesildi. Tam karşısında aşağı yolun öbür tarafında, kumsal başlıyordu. Grimsi kumlardan, havanın ve rüzgârın etkisiyle hırpalanmış yüksek kayalar fırlamıştı. Grimsi su köpürerek kıyıya vuruyordu. Jack yolun sol tarafına doğru baktı. Otelin biraz ötesinde, plaj yolunun iç tarafında, dilimlenmiş düğün pastasına benzer eski, yıkık dökük bir bina vardı. Tepesindeki yazının ortası dökülmüş ancak belli harfleri okunuyordu: KINGSLA TEL. Kingland Motel, diye hatırladı Jack. Morgan Sloat'un kara oteli seyretmek için oğluyla birlikte yerleştiği yer. Beyaz bir hayal yolun daha ötesinde kıpırdadı. Bu Sunlight Gardener'di. Besbelli siyah elbiseli adamlarını azarlıyor, ellerini tepenin üzerine doğru sallıyordu. Benim buraya indiğimi bilmiyor, diye düşündü Jack. Adamlardan birinin sağa sola bakarak plaj yolunda ilerlediğini gördü. Gardener bir kesin komut hareketi daha yaptı, Ana Caddenin dibine parketmiş limuzin, otelden uzaklaşıp siyah elbiseli adama doğru gitti, ona paralel olarak ilerlemeye başladı. Adam Ana Caddenin kaldırımına vardığı

anda ceketinin düğmelerini açtı, omuz askılığından bir tabanca çıkarıp eline aldı.

Limuzin'lerde sürücüler başlarını çevirip tepenin üzerine doğru baktılar. Jack şansına şükretti. Beş dakika daha geç kalsa, tabancalı Wolf, şarkı söyleyen varlığa ulaşma uğruna yaptığı bu yolculuğu sona erdirecekti demek.

Otelin yalnızca iki üst katım görebiliyordu. Bir de damda deliler gibi dönen pirinç yaratıkları. Yer hizasından baktığı için otelin önündeki dalgakıranın da yedi sekiz metreye kadar yükseldiğini görebiliyordu. Kumları geçip suya doğru ilerlemekteydi.

ŞİMDİ GEL ŞİMDİ GEL diye seslendi Tılsım. Kelimeleri kelime değildi ama, fiziksel bir çabuklaşmayı emrediyordu.

Tabancalı adam artık görünmüyordu. Sürücüler hâlâ tepeye, o Wolf un Point Venuti delilerine doğru yürümekte olduğu yere bakmaktaydılar. Sunlight Gardener elindeki boruyu ağzına götürüp kükredi. "Bul onu! Bulunmasını istiyorum!" Borusunu bir başka siyahlı adama çevirdi. "Sen! Beyinsiz! Sokağın öbür yanına sen bak... o kötü çocuğu bul... en kötü çocuğu..." Sesi azalırken ikinci adam sokağın öbür kaldırımına geçti. Elinde tabancası hazırdı.

Jack eline geçebilecek en iyi fırsatın bu olduğunu anladı. Kimse plaj yoluna bakmıyordu. Hiç kıpırdamayan Richard'a, "Sıkı tutun," diye fısıldadı. "Koşma zamanı." Bacaklar üzerine yükseldiğinde, Richard'ın sırtının otlar üzerinde görünebileceğini biliyordu. İki büklüm otlardan fırladı, plaj yoluna adımını attı.

Birkaç saniye sonra Jack Sawyer plaj kumları üzerinde yüzükoyun yatmaktaydı. Richard'ın bir eli omzuna sımsıkı sarılmıştı. Jack ayaklarıyla kendini ite ite ilerliyordu. İlk

kayaların ardına varmak amacındaydı. Oraya varınca hareketi kesti, başını ellerine dayayıp yattı. Richard sırtında bir yaprak kadar hafifti. Hızlı hızlı soluyordu. Deniz ancak altı yedi metre ilerdeydi. Jack hâlâ Sunlight Gardener'in, adamlarının beceriksizliğini, yeteneksizliğini ilân eden bağırtılarını duyabilmekteydi. Çılgın sesi Ana Caddede inim inim inliyordu Tılsım Jack'i ilerlemeye çağırıyor, çağırıyor, çağırıyordu.

Richard sırtından yuvarlanıp düştü.

"İyi misin?"

Richard incecik elini kaldırıp parmaklarını alnına değdirdi. Baş parmağını da yanağına dayadı. "Herhalde. Babamı görebiliyor musun?"

"Henüz değil."

"Ama o da burada."

"Herhalde. Öyle olmalı." Kingsland, diye düşündü Jack. Morgan Sloat o motelde olmalıydı. Yedi yıl önce sık sık kullandığı motelde. Jack birden Morgan Sloat'un yakında olduğunu kuvvetle hissetti. Onun yerini bilmek sanki ek bir güç verdi çocuğa.

"Eh, onun için kaygılanma." Richard'ın sesi kâğıt kadar inceydi. "Yani, benim ona kaygılandığımı düşünüp kaygılanma. Bence öldü o. Jack."

Jack arkadaşına yeni bir telâşla baktı. Richard gerçekten deliriyor muydu yoksa? Ateşi olduğu kesindi. Tepenin üzerinden Sunlight Gardener, "YAYILIN!" diye bağırdı borusuyla.

"Yani sence..."

Jack o sıra bir başka ses daha duydu. Gardener'in öfkeli komutunun altına saklanıp fısıldayan bir ses. Yan tanıdık bir sesti. Jack o sesin tınısını, kadansını hemen tanıdı. Kimin sesi olduğunu anlayamadan önce, bunun kendisini rahatlatan bir ses olduğunu anladı. Artık yakınması, plan kurması gerekmiyordu. Her şey yoluna girecekti. Sesin sahibini tanıyamadan önce bu duygular vardı içinde.

"Jack Sawyer," diye tekrarladı ses. "Bu tarafa, evlât."

Speedy Parker'in sesiydi.

"Bence öyle," dedi Richard o arada. Şiş gözlerini tekrar kapadı, dalgalanıl kıyıya attığı bir cesede benzedi.

Bence babam ölü, demek istiyordu Richard. Ama Jack'in aklı arkadaşının sayıklamalarından çok uzaktaydı. "Bu tarafa, evlât," diye bir daha seslendi Speedy. Çocuk sesin su kenarındaki yüksek kayalar grubundan geldiğini anladı. Sular o kayaların üçte birine kadar varıyor, yalnız üstleri dışarda kalıyordu.

"Speedy," diye fısıldadı Jack.

"Evet, öyle. O sersemler seni görmeden buraya gel, olur mu? Arkadaşını da getir."

Richard hâlâ kumda sırtüstü yatıyordu. Ellerini yüzüne kapamıştı. "Haydi, gel, Richie," diye fısıldadı Jack onun kulağına. "Kumsalın biraz ilerisine gitmemiz gerek. Speedy burada."

"Speedy mi?" diye fısıldadı Richard da. Öyle yavaş bir sesle fısıldadı ki Jack zorlukla duyabildi.

"Bir dost. Şuradaki kayaları görüyor musun?" Richard'ın başını tutup biraz kaldırdı. "Onların arkasında. O bize yardım edecek, Richie. Şu anda yardıma da çok ihtiyacımız var."

"Pek göremiyorum aslında," diye yakındı Richard. "Öyle de yorgunum ki..."

"Sırtıma çık yine." Arkasını döndü kuma hemen hemen yamyassı uzandı, Richard'ın kolları onun omzuna sarıldı, zayıf biçimde tutundu.

Jack kayanın kenarından baktı. Plaj yolundan Sunlight Gardener, Kingland Motel'e doğru yürüyor, bir yandan saçlarını düzeltiyordu. Kara otel korkunç bir şahlanış halindeydi. Tılsım yine ağzını açtı, Jack Sawyer'e seslendi. Gardener motelin kapısına varınca durdu, iki elini birden saçlarından geçirdi, başını iki yana salladı, birden olduğu yerde döndü, uzun bir sıra oluşturan limuzinlere doğru yürüdü. Borusunu kaldırdı. "HER ON BEŞ DAKİKADA BİR RAPOR!" diye kükredi. "GÖZCÜLER... BİR BÖCEK KIPIRDADIĞINI GÖRSENİZ BANA HABER VERİN! CİDDİYİM... HEM DE ÇOK!"

Gardener uzaklaşıyordu. Başka herkes ona bakmaktaydı. Tam zamanıydı. Jack arkasındaki kayaya bir tekme vurup fırladı, Richard'ın sıska kollarına sarılıp eğildi, kumsal boyunca koştu. Ayakları ıslak kumları sıçratıp duruyordu. Üç birleşik kaya demin Speedy ile konuşurken çok yakında gibi gelmişti ama, şimdi sanki yarım mil ilerdeymiş gibi oldular. Aradaki mesafe kapanmak bilmiyordu. Sanki o koşarken kayalar da geriliyordu. Jack arkasından silâh sesi duymayı bekledi. Önce mermiyi mi hissedecekti, yoksa sesi mi duyacaktı? Yere düşmeden sesi duyacak mıydı? Sonunda üçlü kaya grubu büyüdü, büyüdü ve Jack oraya vardı. Kendini yüzükoyun yere attı, koruyucu kayaların ardına doğru kaydı.

"Speedy!" Her şeye rağmen, sesi hemen hemen gülüyordu. Ama renkli bir battaniyenin yanına oturup sırtım kayaya

dayamış olan Speedy'i görünce gülüşü boğazında kurudu, umudunun da yansı yok oldu.

2

Speedy Parker'in durumu Richard'dan bile beterdi. Hem de çok daha beter. Yüzü çatlak çatlak görünüyordu. Jack'e doğru başım salladığında çocuk Speedy'nin de umutsuzluğu onayladığını hissetti. Speedy eski, kahverengi bir şort giymiş, başka da bir şey giymemişti. Tüm cildi fena halde hastaydı. Sanki cüzzamdı.

"Otur, Gezgin Jack," diye boğuk, çatlak bir fısıltı çıktı Speedy'nin ağzından. "Duyman gereken çek şey var, onun için kulağını iyi aç!"

"Nasılsın?" diye sordu Jack. "Yani... Tanrım... Speedy, senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Richard'ı yavaşça kumların üzerine bıraktı.

"Dediğim gibi kulağını aç. Speedy için kaygılanıp durma. Şu halimle pek de iyi değilim ama, sen yapacağını başarırsan yine iyi olabilirim. Küçük arkadaşının babası verdi bu hastalığı bana... kendi oğluna da vermiş görünüşe bakılırsa. Bizim Bloat, oğlunun o otele girmesini istemiyor. Ama sen onu oraya götürmelisin, oğlum. Tek çare bu. Yapmak zorundasın.

Speedy, Jack'le konuşurken ara sıra solup kaybolur gibi oluyor, sonra tekrar beliriyordu. Jack'in ise içinden bağırıp ağlamak geliyordu. Wolf öldüğü zaman bile bu kadar istememişti ağlamayı. "Biliyorum, Speedy," dedi. "Anlamıştım onu."

"Aferin oğlum." Yaşlı adam başını yana eğdi, Jack'i dikkatle süzdü. "Sensin istenen, o kesin. Yol seni değiştirmiş, üzerinde iz bırakmış bakıyorum. Beklenen sensin. Yapacaksın."

"Annem nasıl, Speedy?" diye sordu Jack. "Lütfen söyle bana. Hâlâ sağ, değil mi?"

"İlk fırsatta ona telefon edip iyi olduğunu duyabilirsin," diye karşılık verdi Speedy. "Ama önce onu alman gerek, Jack. Çünkü eğer alamazsan annen ölür. Kraliçe Laura da öyle." Speedy zorlukla doğruldu, yüzünü buruşturdu, dikleşti. "Bak, sana söyleyeyim. Sarayda hemen hemen herkes umut kesti ondan. Ölü diye gözden çıkardılar onu." Yüzünde bir tiksinti okundu. "Morgan'dan korkuyorlar. Şimdiden ona bağlılık yemini etmezlerse Morgan onların derisini yüzer, biliyorlar, Laura can çekişirken. Ama Diyar'ın uzak yörelerinde Osmond gibi iki ayaklı yılanlar dolaşıyor, halka onun çoktan öldüğünü söylüyorlar. O ölürse, Gezgin Jack, o ölürse..." Mahvolmuş yüzünü çocuğunkine yaklaştırdı. "O zaman iki dünyada da dehşet başlar. Kara dehşet. Sen annene telefon edebilirsin. Ama daha önce onu alman gerek. Mecbursun. Tek umut onda."

Jack'in ona ne demek istediğini sorması gerekmiyordu.

"Anladığına sevindim, evlât." Speedy gözlerini kapadı, başım kayaya dayadı.

Bir saniye sonra gözleri tekrar açıldı. "Kaderler, yazgılar, mesele orada. Senin sandığından daha fazla yazgılar. Rushton adını hiç duydun mu? Herhalde duymuşsundur bunca zamanda."

Jack başını salladı.

"Bütün bu yazgılar getirdi anneni tâ Alhambra oteline, Gezgin Jack. Ben oturmuş bekliyor, sonunda senin oraya geleceğini biliyordum. Buraya da Tılsım çekti seni, evlât. Jason. O adı da duymuşsundur sanırım."

"O benim," dedi Jack.

"O halde Tılsım'ı al. Sana bu küçük şeyi getirdim. Biraz yardımı olur." Battaniyeyi yorgun bir hareketle kaldırdı. Jack onun lastikten yapılmış olduğunu, battaniye olmadığını o zaman farketti.

Onu Speedy'nin yanık gibi görünen ellerinden aldı. "Ama otele nasıl gireceğim?" diye sordu. "Çitten giremem, Richard'ı taşıyarak da yüzemem."

"Şişir şunu." Speedy'nin gözleri yeniden kapandı.

Jack demin battaniye sandığı şeyi açtı. Bacaksız bir ata benzer şişirme saldı.

'Tanıdın mı onu?" dedi Speedy'nin sesi. Bu halinde bile, o seste özlem dolu bir hafiflik vardı. "Seninle ikimiz kaldırmıştık onu bir süre önce. Sana isimlerin önemini anlatmıştım."

Jack birden hatırladı. Speedy'i görmeye gelmişti o gün. Onu atlıkarınca atlarıyla bir sundurmada bulmuştu. Bayandan yararlanacaksın ama güceneceğini sanmam çünkü onu ait olduğu yere koyuyorsun. Şimdi bu söz de daha geniş bir anlam kazanmıştı. Jack'in kafasında bilmecenin bir parçası daha yerine oturdu. "Gümüş Tay," dedi.

Speedy ona göz kırptı. Jack'in içinde, hayatındaki her şeyin onu bu noktaya getirmek için komplo kurduğu yolunda bir duygu uyandı. "Arkadaşın iyi mi?"

"Sanırım." Jack tedirgin bakışlarla Richard'a baktı. Richard yan dönmüş, kesik kesik soluyordu. Gözleri kapalıydı.

"Madem ki öyle, şişir Gümüş Tay'ı. O çocuğu ne olursa olsun yanında götürmek zorundasın. O da planın bir parçası."

Speedy'nin cildi bu arada daha da bozulmuştu. Kül rengine dönüşüyordu. Jack lastik atın şişirmi memesini ağzına almadan önce, "Sana bir yardımım olabilir mi, Speedy?" diye sordu.

'Tabii. Point Venuti'deki eczaneye koş, bir şişe kaşıntı merhemi al." Speedy başını iki yana salladı. "Sen Speedy Parker'e nasıl yardımcı olabileceğini biliyorsun, evlât. Tılsım'ı al. Benim tek ihtiyacım olan yardım o."

Jack memeye üfledi.

3

Kısa bir süre sonra tıkacı memeye takıyordu. At şişince yaklaşık yüz yirmi santim boyunda olmuştu. Sırtı anormal denecek kadar genişti.

"Richard'ı buna bindirebilecek miyim, bilemiyorum," dedi. Yakınıyor değildi. Yalnızca yüksek sesle düşünüyordu.

"O emirleri yerine getirmeyi başaracak, Gezgin Jack. Sen onun arkasına otur. Onu tut, yardım et. Tek gereken bu."

Gerçekten de Richard kendini kayaların gölgesine çekmeyi başarmış, açık duran ağzından düzenli soluklar alıp vermeye başlamıştı. Belki uyuyordu, belki uyanıktı. Jack emin olamadı.

"Peki," dedi Jack. "O dalgakıranın gerisinde iskele falan var mı?"

"İskeleden iyisi var, Jacky. Dalgakıranın arkasına geçmeyi basardın mı, sütunları göreceksin. O otelin bir kısmını suyun tam üzerine yapmışlar. Sütunların arasında bir merdiven göreceksin. Richard'ı merdivenden çıkar. Kendini arka balkonda bulacaksın. Büyük pencereler var orada. Hani aslında kapı olan pencereler. Onlardan birini açınca kendini yemek salonunda bulacaksın." Speedy gülümsemeyi başardı. "Yemek salonuna girince sanırım Tılsım'ın kokusunu alacaksın. Ondan sakın korkma, oğlum. O seni bekliyor... uysal köpek gibi gelecektir eline."

"Şu adamların peşimden gelmesini ne engelleyebilir?"

"Öf, onlar kara otele giremez." Speedy'nin yüzünün her çizgisinden okunan anlam, Jack'in bu budalalığından tiksindiğini gösteriyordu.

"Onu biliyorum. Sudayken demek istedim. Neden peşimden sandalla falan gelemesinler?"

Bu sefer Speedy acılı, ama gerçek bir gülümseme ifadesine ulaşmayı başardı. "Sanırım nedenini göreceksin, Gezgin Jack. Bloat'la adamları sudan uzak durur lar, hii, hii. Şimdi ona kaygılanma. Sen yalnız söylediklerimi hatırla ve onu almaya bak, anladın mı?"

"Gidiyorum bile." Jack kayalara yaklaştı. Niyeti kenarından kara oteli ve plaj yolunu gözetlemekti. Görünmeden yolu aşmayı, görünmeden Speedy'nin yanına varmayı başarmıştı. Herhalde Richard'ı birkaç metre çekip suya ulaştırmayı, atın sırtına bindirmeyi de başarırdı. Siyah elbiseli bir adam, Kingland Motel'in enkazının kapısından çıkmaktaydı. Jack onun kara otele bakmamaya çalıştığını görüyordu.

Bir ıslık başladı. Kadın çığlığı kadar tiz ve ısrarlıydı.

"Atıl!" diye fısıldadı Speedy boğuk bir sesle.

Jack başını kaldırdı, otluk yamacın tepesinden siyah elbiseli bir adamın olanca gücüyle düdük çalıp parmağıyla da kendisini göstermekte olduğunu gördü. Adamın siyah saçları omuzlarında dalgalanıyordu. Saçlar, elbise, güneş gözlüğü... hepsi siyahtı.. Ölüm Meleği gibi bir şeydi adam.

"ONU BULDUN! BULDUN!" diye bağırdı Gardener. "VUR ONU! BANA KELLESİNİ GETİREN KARDEŞİMİZE BİN DOLAR!"

Jack kayaların ardına tekrar sindi. Yarım saniye sonra bir kurşun kayanın ön tarafına çarpıp sekti, peşinden de sesi geldi. Neyse, onu artık öğrenmiş oldum, diye düşündü Jack. Bir yandan Richard'ın koluna sarıldı, ona rafta doğru çekti. Demek önce devriliyorsun, patlamayı sonra duyuyorsun.

"Şu anda gitmen gerek," dedi Speedy telâşla. "Otuz saniye sonra çok daha fazla silâh patlayacak. Mümkün olduğu kadar uzun süre dalgakıranın ardında kal, sonra birden fırla ve geç. Al onu, Jack."

Jack, Speedy'ye kaygıyla bakarken ikinci kurşun da kayadan sekti. Jack, Richard'ı raftın önüne itti, onun yeleye hemen sarılacak kadar aklı başında olduğunu görünce sevindi. Speedy sağ elini havaya kaldırdı. Hem el sallamış, hem de onları kutsamış oluyordu. Jack dizleriyle raftı itti, hemen hemen suya değecek kadar yanaştırdı. Düdük sesi tekrar çınladı. Jack ayağa kalktı, raft suya açıldığında o hâlâ koşuyordu. Kendini rafta çekerken yarı beline kadar ıslandı.

Dalgakırana doğru son hızla ilerlemek için ellerini kürek gibi kullanıyordu. Ucuna vardığında köşeyi döndü, apaçık suda yine son hızla ilerlemeye çalıştı.

4

Bundan sonra artık Jack tüm dikkatini kulaçlarına verdi. Morgan'ın adamları Speedy’yi öldürürse kendisinin ne yapacağını düşünmemeye çalıştı. Otelin alt direklerine varmalıydı, o kadar. Bir kurşun suya daldı.

Jack'in bir buçuk metre kadar solundan sular fışkırttı. Dalgakırandan da ikinci bir kurşunun sektiğini duydu. O tüm gücüyle kulaçlamaya devam etti.

Ne kadar olduğunu hiç bilmediği bir zaman geçti. Ondan sonra Jack raftın yanma indi, öyle yüzmeye başladı. Bu durumda bacaklarıyla da makas yapabiliyor, salı daha hızlı itebiliyordu. Gözükmeyen bir akıntı onu amacına doğru itmekteydi. Sonunda sütunlar gözüktü. Yüksek, üzeri kabuk tutmuş sütunlardı. Tahtadandılar. Telefon direği kadar kalındılar. Jack çenesini sudan kaldırdı, suya uzanmış kara otelin büyüklüğünü gördü. Sağ tarafa baktı ama Speedy yerinden kıpırdamamıştı. Yoksa kıpırdamış mıydı? Kolları değişik görünüyordu Speedy'nin. Belki de...

Yıkılmak üzere olan küçük evlerin otlu yamacında bir hareket oldu. Jack baktığında dört siyah elbiselinin kumsala inip koşmaya başladıklarını gördü. Rafta bir dalga çarptı, onu neredeyse Jack'den ayıracak gibi oldu. Richard inledi. İki adam parmaklarıyla Jack'i gösteriyorlardı. Dudakları kıpırdamaktaydı.

İkinci bir yüksek dalga salı salladı, Jack Sawyer'i de, salı da tekrar kumsala doğru itecekmiş gibi oldu.

Dalga, diye düşündü Jack. Ne dalgası?

Salın burnu tekrar iniş yaptığında, burunun üzerinden baktı. Balık olamayacak kadar iri, gri bir sırt suların içine

gömülmekteydi. Köpek balığı mı? Jack suyun içinde çırpmakta olduğu iki bacağını düşündü. Başını suya soktu. Puro biçiminde, dişli bir beyazlığın kendisine doğru geldiğini görmekten korkuyordu.

Öyle bir şey görmedi. Ama gördüğü de onu yeterince şaşırttı.

Sığmış gibi duran suyun içi bir akvaryum kadar doluydu. Ama balıklar normal boyda ve normal biçimde değildi. Bu akvaryumda yalnızca canavarlar yüzüyordu. Jack'in bacaklarının altında dev boyda, olağanüstü çirkin hayvanlarla dolu bir hayvanat bahçesi vardı. Herhalde su derinleştiğinden beri salın altındaydı onlar. Suyun her yanı kalabalıktı çünkü. Wolfları korkutan yaratık, üç metre kadar ilerledi. Yük katarı kadar uzundu. Jack bakarken sudan yükseldi. Gözlerini örten saydam bir zar açılıp kapandı. Uzun bıyıkları ağzının hemen üzerinden fişleniyordu. Ağzı asansör kapısı gibiydi. Yaratık Jack'in yanından kayıp geçti, sular damlayan burnunu havaya kaldırdı. Tüylü profili Neandertal Adam'a benziyordu.

Bloat'la adamları sudan uzak durur, demişti Speedy. Gülmüştü de.

Tılsım'ı kara otele kapatan güç her neyse, onun yanlış insanların eline geçmemesi için bu yaratıkları buraya getirmişti. Speedy de bunu biliyordu. Yaratıkların koca gövdeleri raftı itiyor, sütunlara daha da yaklaştırıyordu. Ama dalgalar yüzünden Jack kıyıda olup bitenleri doğru dürüst göremiyordu.

Bir ara yükseldiğinde Sunlight Gardener'in, saçları arkasında uçarak çitin yanında durduğunu, kocaman bir tüfeği Jack'in başına nişanladığını gördü. Sal o sıra dalgalar arasındaki çukura gömüldü, kurşun Jack’in başının üzerinden

geçti, sesi duyuldu. Gardener ikinci kere ateş ettiğinde balığa benzer üç metre boyunda bir yaratık kurşunu yedi, tek hareketle yuvarlandı, tekrar suya battı. Jack onun vücudunun yan tarafında açılan koca deliği gördü. Bir dahaki yükselişinde Gardener kumsalda koşuyordu. Besbelli Kingsland Motele gitmekteydi. Dev balık Jack'i çaprazlama sütunlara doğru itmeyi sürdürüyordu.

5

Bir merdiven demişti Speedy. Jack terasın altına girer girmez loş ışıkta onu aramaya başladı. Kalın direkler yosunlarla, deniz kabuklarıyla kaplanmıştı. Dört sıra halindeydiler. Eğer merdiven, bu teras yapılırken konmuşsa, belki de şimdi kullanılmaz hale gelmişti. Zaten üzeri yosun ve kabukla kaplı bir tahta merdiveni görmek de kolay değildi. Direkler eski hallerinden daha kalındı şimdi. Jack kollarını raftın gerisine sardı, üzerine tırmanmak için o kalın kuyruğu kullandı. Sonra ürpererek, titreyerek ıslak gömleğinin düğmelerini açtı. Richard'ın verdiği, bir numara küçük gömlek. Onu raftın üzerine attı. Pabuçları suda zaten ayağından düşmüştü. Islak çoraplarını da çıkardı, gömleğin üzerine attı. Richard raftın ön tarafındaydı. Dizleri bükük, kendisi öne eğikti. Gözlerini de, ağzını da kapatmıştı.

"Merdiveni arıyoruz," dedi Jack.

Richard bu sözü anladığını başının belli belirsiz bir hareketiyle belirtti.

"Merdivenden çıkarabilir misin dersin, Richie?"

"Belki," diye fısıldadı Richard.

"Eh, buralarda bir yerde olmalı. Belki bu direklerden birine takılıdır. Jack iki eliyle suları kulaçladı, raftı ilk sıradaki iki direğin arasına getirdi.

Tılsım'ın çağrısı artık sürekliydi. Jack'i raftan alıp taraçaya konduracak kadar da güçlü gibiydi. Birinci ve ikinci sıra direkler arasına girdiler. Tepelerinde terasın karanlığı vardı artık. Burada da tıpkı dışardaki gibi, havada minik kırmızı kıvılcımlar parlayıp sönüyordu. Jack saydı: Dört sıra direk vardı. Her sırada beş tane. Merdiven yirmi yerden birinde olabilirdi. Teras altının karanlığında, o direklerin arasında, kendini labirentte gibi hissediyordu insan.

"Bizi vurmadılar," dedi Richard yamyassı bir sesle. Sanki "Dükkânda ekmek kalmamış," dermiş gibi tonsuz söylüyordu bunu.

"Biraz yardım aldık." Richard'a baktı. Dizlerinin üzerinde yığılmıştı Richard. Yardımsız dünyada çıkamazdı o merdiveni.

"Bir direğe geliyoruz," dedi Jack. "Eğil de bizi it, olur mu?"

"Ne?"

"Direğe toslamamızı önle," diye tekrarladı Jack. "Haydi, Richard. Yardımına ihtiyacım var."

İşe yaradı. Richard sol gözünü araladı, sağ elini raftın kenarına dayadı. Kalın direğe yaklaşırlarken çarpmamak için sol elini uzattı. Birden direkteki bir şey şrak diye ses çıkardı.

Richard homurdandı, elini çekti. Sanki bir ağız kapanmıştı.

"Neydi o?" dedi Jack. Richard'ın cevap vermesine gerek yoktu. Çocukların ikisi de direklere sarılmış salyangoza benzer yaratıkları gördüler. Onların da gözleri kapalıydı.

Ağızları da öyle. Jack ellerini suya daldırdı, raftı direğin çevresinden dolaştırdı.

"Ah, Tanrım," dedi Richard. O dudaksız ağızlarda dişler de vardı. 'Tanrım, dayanamı..."

"Dayanmak zorundasın, Richard." dedi Jack. "Kumsalda Speedy'nin ne dediğini duymadın mı? Şimdiye kadar belki de ölmüştür o, Richard. Ölmüşse, biz otele girebilelim diye öldü."

Richard gözlerini yine kapamıştı.

"O merdivenden çıkabilmek için kaç salyangoz öldürmek zorunda kalırsak kalalım, yine de çıkacaksın, Richard. Hepsi bu. Bu kadar."

"Allah belânı versin," dedi Richard. "Benimle böyle konuşman gerekmez. Bıktım bu zart zurtundan. Merdivenden çıkacağımı biliyorum... nerede olursa olsun. Yalnız dayanabilir miyim, onu bilemiyorum. Canın cehenneme." Richard bu konferansı gözleri kapalı olarak vermişti. Bitirdiği zaman bin zorlukla gözlerini açtı. "Deli," dedi.

"Sana ihtiyacım var."

"Deli. Nasılsa çıkacağım merdiveni, eşek kafalı." "O halde, bulalım merdiveni." Jack raftı öne doğru itti. Bir sonraki sıraya doğru. Ve birden merdiveni gördü.

6

Merdiven en içteki iki sıra direğin orta yerinde, dosdoğru aşağıya iniyordu. Tepesindeki karanlık dikdörtgen gölge, yukarda terasa açılan bir kapak olduğunu göstermekteydi. Karanlıkta hayalet gibiydi merdiven. Ancak görünüyordu.

"İşimiz iş, Richie," dedi Jack. Raftı dikkatle direkler arasından geçirirken çarpmamasına özen gösterdi. Direğe tutunmuş yüzlerce salyangozumsu yaratık dişlerini gösterdiler. Bir iki saniye içinde at raftın kafası suyun altına doğru batmaya başladı. Jack en alt basamağı yakalamak üzere uzandı. 'Tamam," dedi. Önce ıslak gömleğinin kolunu basamağa bağladı, sonra öbür kolu atın kuyruğuna dolayıp düğümledi. Neyse, bari raft burada olacaktı dönüşte. Tabii otelden sağ kurtulabilirlerse. Jack'in ağzı birden kuruyuverdi. Tılsım şarkı söylüyor, onu çağırıyordu. Raftın üzerinde dikkatle ayağa kalktı. "Önce sen," dedi. "Bu iş kolay olmayacak. Ama sana yardım edeceğim."

"Senin yardımına ihtiyacım yok." Richard ayağa kalkarken öne devrilir gibi oldu, ikisinin de sulara düşmesine ramak kaldı.

"Yavaş ol."

"Yavaş ol deme bana." Richard iki kolunu açıp kendini dengeledi. Ağzını büzmüştü. Soluk almaya korkuyordu. Öne doğru bir adım attı.

"İyi."

"Eşek." Richard sol ayağını kıpırdattı, sağ kolunu kaldırdı, sağ ayağını öne getirdi. Artık elleriyle merdivenin en alt basamağını tutabilirdi. Sağ gözünü iyice kısmıştı. "Gördün mü?"

"İyi," dedi Jack. İki elini kaldırıp beş parmağını açmış, fiziksel yardım teklifiyle Richard'ı incitmek istemediğini anlatmaya çalışıyordu.

Richard elleriyle merdivene asıldı, ayakları öne kaydı, raftı da çekti. Bir saniye sonra suların üzerinde asılı kaldı. Raftın

alttan kayıp gitmesine yalnızca Jack'in bağladığı gömlek engel oldu.

"İmdat!"

"Ayaklarını geri çek."

Richard denileni yaptı, tekrar dik durdu. Hızlı hızlı soluyordu.

"Yardım edeyim, tamam mı?"

'Tamam."

Jack rafta emekleyip Richard'ın önüne geçti. Büyük bir dikkatle ayağa kalktı. Richard iki eliyle alt basamağa sarıldı, Jack ellerini Richard'ın sıska kalçalarına dayadı. "Seni yukarı kaldırmaya çalışacağım. Ayaklarınla tekme atmamaya çalış. Kendini yukarı çekip dizini alt basamağa basmaya bak. Önce ellerinle bir üst basamağı tut." Richard tek gözünü açmaya çalıştı ve başardı.

"Hazır mısın?"

"Asıl."

Raft öne kaydı ama Jack, Richard'ı o kadar yukarıya itti ki, dizini ilk basamağa basması kolaylaştı. Sonra Jack merdivenin iki yanına sarıldı, kollarının ve bacaklarının gücüyle salı dengelemeye uğraştı. Richard homurdanıyor, öteki dizini de basamağa basmaya uğraşıyordu. Çabucak yapabildi. İki saniye sonra Richard Sloat merdivende ayaktaydı.

"Daha yukarı çıkamam," dedi. "Galiba düşeceğim. Öyle hastayım ki, Jack."

"Bir basamak daha, lütfen. Ondan sonra sana yardım edebilirim."

Richard ellerini yorgun yorgun kıpırdattı. Jack terasın altına doğru bakıyor, merdiven boyunun belki on metre olabileceğini düşünüyordu. "Şimdi ayaklarını kıpırdat. Lütfen, Richard!"

Richard önce bir, sonra öteki ayağım ikinci basamağa bastı.

Jack ellerini Richard'ın ayaklarının iki yanına dayayıp basamağı kavradı, asıldı, kendini yukarı çekti. Raft altta yarım daire çizerek döndü ama Jack artık dizlerini ilk basamağa dayamayı başarmıştı. Raft Jack'in gergin gömleğine bağlı durumda, tasmalı köpek gibi ileri geri dolandı.

Merdivenin üçte birine geldiklerinde Jack bir kolunu Richard'ın beline doladı, kara sulara düşmesini engellemeye çalıştı.

Sonunda dikdörtgen kapak Jack'in başının üzerinde göründü. Jack, Richard'a sarıldı. Richard'ın başı baygın gibi Jack'in omzuna dayandı. Jack arkadaşının da, merdivenin de çevresinden kolunu uzatıp kapağı yokladı. Ya çivilerle kapatılmışsa? Ama kapak hemen açıldı, küt diye terasın üzerine devrildi. Jack sol kolunu Richard'ın koltuk altlarından geçirdi, onu karanlıktan yukarıya, terastaki deliğin üst tarafına çekti.

Ara Bölüm

SLOAT BU DÜNYADA

Kingsland Moteli yaklaşık altı yıldır boştu. Uzun süre boş kalan binaların çoğu gibi, küflenmiş ve sararmış gazete kâğıdı kokuyordu. Bu koku başlangıçta Sloat'u rahatsız etmişti. Çocukluğunda anneannesi evlerinde ölmüştü. Sloat'ların. Dört yıl hasta yatmış, sonunda ölmeyi başarmıştı. İşte onun ölüm kokusu da tıpkı böyleydi. Sloat bu kokuyu istemiyordu. Bu anıları da istemiyordu. Bu onun en büyük zafer dakikasıydı çünkü.

Ama artık önemi yoktu. Jack'in Hazırlık Kampına erken gelmesiyle ortaya çıkan o çileden çıkana kayıpların da önemi yoktu. Önceki telâş ve kaygıları artık sinirli bir heyecana dönüşmekteydi. Başı eğik, dudakları kıpırdanarak, gözleri pırıl pırıl, odada dolaşıyordu. Richard'la birlikte eskiden kaldıktan odaydı bu. Bazen ellerini arkasında kenetliyor, bazen bir yumruğunu öteki avucuna indiriyor, bazen kel kafasını okşuyordu. Çoğu zaman, üniversitedeyken yaptığı gibi geziniyordu odada. Yumrukları sıkılı, avuçlarına görünmez çiviler bata bata. Midesi bir ekşiyor, bir hafifliyordu.

Dananın kuyruğu kopacaktı.

Yo, hayır. Fikir doğru, cümle yanlıştı.

Kopma yok, birleşme, bütünleşme vardı. Her şey birleşiyordu.

Richard artık öldü. Oğlum öldü. Öyle olmak zorunda. Lânetli Topraklardan canını ancak kurtardı ama Agincourt'tan dünyada sağ çıkamaz.

Öldü. Bu konuda kendini hayallere kaptırma. Onu Jack Sawyer öldürdü. Bunun için canlı canlı gözlerini oyacağım onun.

"Ama onu ben de öldürdüm," diye fısıldadı Morgan olduğu yerde bir an durarak.

Birden babası geldi aklına.

Gordon Sloat, Ohio'da Lutheran mezhebinden bir papazdı. Morgan tüm çocukluğunu o sert ve korku verici adamdan kaçarak geçirmişti. Sonunda da Yale'e kaçmıştı. Daha lisenin ikinci sınıfındayken kafasına takmıştı Yale'i. Bunun nedenleri arasında bir tane çok önemlisi vardı. Zihni bunu kabul etmiyordu ama, ruhunun derinliklerinde gömülüydü o neden. Orası kaba, taşralı babasının asla gelmeye cesaret edemeyeceği bir yerdi. Eğer babası Yale Üniversitesine adımını atmaya cesaret ederse, bir şey olacaktı ona. O şeyin ne olduğundan liseli Sloat pek emin değildi... ama Hain Sihirbazın üstüne Dorothy bir kova su attığında sihirbaza ne olduysa, ona benzer bir şeydi kesinlik. Ve bu sezgileri galiba doğru çıkmıştı. Babası hiç ayağını basmamıştı Yale'e. Morgan'ın o okuldaki ilk günlerinden itibaren, babanın oğul üzerindeki gücü zayıflamaya başlamıştı. Bu bile değerdi o çabalara.

Ama şimdi, yumrukları sıkılı, tırnakları yumuşak avuçlarına batarak dururken babasının sesini duyuyordu İnsan kendi oğlunu kaybediyorsa, bu dünyada ne kazanır ki?

Bir an o boş motel kokusu, anneanne kokusu, ölüm kokusu doldu burun deliklerine. Boğulur gibi oldu. Morgan Sloat, Orris'li Morgan korkuyordu.

Ne kazanmış olur...

İyi çiftçilik kitabı diyor ki, insan kendi tohumunu hiçbir şey uğruna feda etmemeli...

İnsan ne kazanır...

O insan lanetlenir, lanetlenir, lanetlenir...

... eğer kendi oğlunu kaybederse...

Leş kokan badana. Kıyı köşede toz haline gelen fare pisliklerinin kokusu. Deliler. Deliler vardı sokaklarda.

İnsan ne kazanır...

Birden cevap zihninde belirdi.

"Dünyayı kazanır!" diye haykırdı Morgan çürümekte olan odanın içinde. Gülerek tekrar dolaşmaya başladı. "İnsan dünyayı kazanır... Jason aşkına, dünya da yeter zaten!"

Bir yandan gülüyor, bir yandan adımlarının hızım arttırıyordu. Çok geçmeden sıkılı yumruklarının içinden kanlar damlamaya başladı.

* * *

On dakika kadar sonra kapıya bir araba gelip durdu. Morgan pencereye yürüdü, Sunlight Gardener'in Cadillac'tan fırladığını gördü.

Birkaç saniye sonra adam iki yumruğuyla kapıyı dövüyordu. Üç yaşında bir çocuğun öfkelenip yerleri yumruklaması gibi. Morgan adamın iyice fıttırmış olduğunu gördü, acaba bu iyi mi, yoksa kötü mü, diye düşündü.

"Morgan!" diye haykırdı Gardener. "Kapıyı açın, Efendim! Haberler! Haberlerim var!"

Senin haberlerinin hepsini ben dürbünümle gördüm. Biraz daha vur kapıya Gardener. Ben de bir karara varayım. Deli olman iyi mi, yoksa kötü mü?

İyi, diye karar verdi Morgan sonunda. Indiana'da Gardener en kritik anda paniğe kapılmış, Jack'in hakkından gelmeden kaçmıştı. Ama bu andaki yas onu tekrar güvenilir bir kimse yapıyordu. Eğer Morgan'ın bir kamikaze pilotuna ihtiyacı varsa, Sunlight Gardener uçağa ilk atlayan olurdu.

"Kapıyı açın, Efendim! Haberler! Haberler! Ha..."

Morgan kapıyı açtı. Kendi de çok heyecanlı olmasına rağmen Gardener'e gösterdiği surat son derece sakindi.

"Yavaş ol," dedi. "Yavaş, Gard. Bir damarın çatlayacak."

"Otele gittiler... kumsal... kumsaldayken ateş ettik onlara... sersemler ıskaladı... suda, diye düşündüm... suda avlarız dedim... o sıra derinlerin yaratıkları yükseldi... tüfeğin dürbününden gördüm... O kötü çocuk MERCEĞİMDEYDİ... sonra... yaratıklar... tıpkı... tıpkı..."

"Sakin ol," diye avuttu onu Morgan. Kapıyı kapadı, iç cebinden şişeyi çıkardı, Gardener'e uzattı. O kapağını açıp iki koca yudum içti. Morgan bekledi. Yüzü iyilik dolu ve sakindi. Ama alnının ortasında bir damar atıyor, elleri bir açılıp bir sıkılıyordu.

Otele gitmişlerdi demek. Morgan o boyalı, kafalı ata benzer gülünç raftı dürbünüyle görmüştü.

"Oğlum," dedi Gardener'e. "Jack onu rafta bindirirken sağ mı yoksa ölü mü olduğunu adamların görebilmişler mi?"

Gardener başını iki yana salladı... ama gözleri neye inandığını belli ediyordu. "Kimse kesin bilmiyor, Efendim. Bazıları kıpırdadığını gördük diyorlar, bazıları da kıpırdamadı diyorlar."

Önemi yok. O zaman ölmemiş olsa bile şimdi ölmüştür. O binada bir soluk aldı mı ciğerleri patlar.

Gardener'in yanakları viski rengine dönüşmüştü. Gözleri doluyordu. Şişeyi geri vermedi. Öylece tutup durdu. Sloat'a göre hava hoştu. O ne viski istiyordu ne de kokain. Bin dokuz yüz altmışlarda dendiği gibi, doğal sarhoştu o şu anda.

"Başından anlat," dedi Morgan, "Bu sefer sözlerin tutarlı olsun."

Gardener'in Morgan'a ilk söylediklerinde eksik olan tek şey yaşlı zencinin de kumsalda olduğuydu. Morgan onu da neredeyse tahmin edecekti. Ama Gardener'in sözlerine devam etmesine izin verdi. Gardener'in sesi avutuyordu onu. Öfkesi çok zindeleştiriciydi.

Gardener konuşurken Morgan elindeki seçenekleri son bir kere aklından geçirdi, oğlunu denklemin dışına attı, atarken ufacık bir pişmanlık zonklaması duydu.

İnsan ne kazanır? Dünyayı kazanır ve o da yeter... ya da bu durumda, dünyaları. Başlangıçta iki tane. Zamanla daha çok. İstersem hepsini yönetebilirim... Evrenin Tanrısı gibi bir şey olabilirim.

Tılsım. Bu Tılsım...

Anahtar mı?

Hayır. Yoo, hayır.

O bir anahtar değil, bir kapı. Kilitli bir kapı. Kendisiyle kaderi arasında. O kapıyı açmak değil, yok etmek istiyordu.

Tümüyle, ebediyen yok etmek, bir daha asla kapanmamasını sağlamak istiyordu... kilitlenmesi ise hiç söz konusu olmayacaktı artık.

Tılsım kırılınca, bütün o dünyalar kendisinin olacaktı.

"Gard!" dedi, odada tekrar dolaşmaya koyuldu.

Gardener ona baktı. Gözleri soru sorar gibiydi.

"İNSAN NE KAZANIR?" deyiverdi Morgan şen bir sesle.

"efendim... anlayamadım..."

Morgan tam onun karşısında durdu. Gözleri çakmak çakmaktı. Yüzü kırışıklıklarla doluydu. Daha da kırıştı, Orris'li Morgan'ın yüzü oldu, sonra tekrar Morgan Sloat oldu.

"Dünyayı kazanır," dedi Morgan. Ellerini Osmond'un omuzlarına dayadı. "Dünyayı kazanır ve dünya da yeter."

"Efendim, anlamıyorsunuz," dedi Gardener, Morgan'a bir deliye bakar gibi bakıyordu. "Sanırım içeriye girdiler. ONUN olduğu yere. Onları vurmaya çalıştık ama yaratıklar... derinlerin yaratıkları., yükselip onları korudu. Tıpkı İyi Çiftçilik Kitabında yazılı olduğu gibi... eğer içeriye girdilerse..." Gardener'in sesi giderek yükseliyordu. Nefret ve yeis doluydu.

"Anlıyorum," dedi Morgan onu avuturcasına. Sesi de, yüzü de sakinlemişti. Ama elleri hâlâ sıkılıp açılıyor, sıkılıp açılıyordu. Avuçlarının kanı da yerdeki halıya damlamaya devam ediyordu. Küflenmiş halıya. "Evvet, anladım, hem de nasıl!" İçeriye girdiler ve benim oğlum bir daha asla çıkmayacak. Sen de oğlunu kaybettin, Gard. Şimdi de ben kaybettim."

"Sawyer!" diye uluda Gardener. "Jack Sawyer! Jason! O lanet..."

Peşinden bir yığın yakası açılmadık küfür sıraladı, bunu beş dakika kadar sürdürdü. Jack'e her iki dilde küfür etti. Sesi titriyor, üzüntü ve öfke tütüyordu. Morgan öylece durup onun boşalmasını bekledi.

Sonunda Gardener soluk soluğa susup şişeden bir yudum daha aldı. Morgan konuştu.

'Tamam! Benden de al bir o kadar! Şimdi dinle, Gard... dinliyor musun?"

"Dinliyorum, Efendim."

Gardener/Osmond'un gözleri dikkat dolu ve pırıl pırıldı.

"Oğlum o otelden hiçbir zaman çıkmayacak ve sanırım Sawyer de çıkmayacak. Büyük ihtimalle, orada karşısına çıkanlarla başedecek kadar Jason'laşmamıştır daha. Tılsım onu belki de öldürür, veya delirtir, ya da yüz dünya öteye savurur. Ama çıkması da bir ihtimal, Gard. Evet, oradan belki de çıkabilir."

Gardener, "O soluk alıp vermiş en, en, en kötü orospu çocuğu", diye fısıldadı. Eli şişeyi daha sıkı tuttu. Parmakları sıkıştı, sıkıştı, sonunda termosun çeliğinde çukurlaşmalar başladı.

"İhtiyar zenci kumsalda mı diyorsun sen?"

"Evet."

"Parker," dedi Morgan. Osmond da aynı anda "Parkus," dedi.

"Ölmüş mü?" Morgan bunu sorarken sesinde pek ilgi yoktu.

"Bilmiyorum. Sanırım. Adam yollayıp getirteyim mi?"

"Hayır!" dedi Morgan aksi bir sesle. "Hayır... ama biz oraya, onun yanına gidiyoruz, öyle değil mi, Gard?"

"Gidiyor muyuz?"

Morgan sırıtmaya başladı.

"Evet, Sen... ben... hepimiz. Çünkü eğer Jack otelden çıkarsa ilk önce oraya gidecektir. Eski silah arkadaşını kumlarda öylece bırakamaz, değil mi?"

Gardener de sırıtmaya başladı. "Hayır," dedi. "Bırakamaz." Morgan ilk defa olarak avuçlarındaki o batıcı acıyı duydu. Yumruklarını açtı, içlerindeki yarım ay biçiminde oyuklardan taşan kanlara baktı. Sırıtması bozulmadı. Hattâ daha da yayıldı.

Gardener ona ciddi bakışlarla bakıyordu. Morgan'ın içini bir güçlülük duygusu doldurdu. Eli gerdanına doğru uzandı, yıldırım saçan anahtarı bulup avuçladı.

"İnsan dünyayı kazanır," diye fısıldadı. "Bana Haleluya diyebilir misin?"

Ağzı kulaklarına doğru gidiyordu. Kuduz bir kurt gibi, hasta hasta gülüyordu. Ama ifadesinde sinsi, hain ve güçlü bir yan vardı. "Yürü, Gard," dedi. "Kumsala inelim."

Bölüm: 41

KARA OTEL

1

Richard Sloat ölmemişti ama, Jack dostunu kucağına alıp kaldırdığında kendinde değildi.

Sürü kim şimdi? diye Wolf'un sesini duydu beyninde. Dikkatli ol, Jacky! Wolf! Dik...

GEL BANA! ŞİMDİ GEL! diye seslendi Tılsım o güçlü, sessiz sesiyle. GEL BANA, SÜRÜYÜ DE GETİR, HER ŞEY İYİ OLACAK HER ŞEY İYİ OLACAK HER...

"...türlü şey de iyi olacak," diye gıcırdadı Jack'in sesi.

Öne doğru bir adım atacak oldu, yerdeki kapaktan tekrar aşağıya düşmekten kıl payı kurtuldu. İdam sehpasının kapağıydı sanki. Manyakça bir çifte idam. Arkadaşınızla birlikte sallanın, diye çılgınca bir düşünce geçti Jack'in aklından. Kalbinin atışı kulaklarında gümbürdüyordu. Bir an başını eğip aşağıdaki karanlık sulara kusmak geldi içinden. Sonra kendini toparladı, kapağı ayağıyla kapadı. Artık bir tek dönen rüzgâr güllerinin sesi kalmıştı.

Jack yüzünü Agincourt'a doğru çevirdi.

Ayakları geniş bir balkona basmaktaydı. Bin dokuz yüz yirmilerde ve otuzlarda burası moda bir yerken insanlar herhalde bu balkonda, şemsiyeler altına konmuş masalarda

oturur, kokteyllerini yudumlardı. Ellerinde belki Edgar Wallace, belki Ellery Queen romanları bulunurdu. Ya da ilerde gölge halinde gözüken Los Cavernes adasını seyrederlerdi. Ufukta mavi... balina sırtı gibi. Erkekler beyaz, kadınlar pastel renkler giymiş olurlardı.

Bir zamanlar... belki.

Şimdi yer tahtaları çatlamış, kıvrılmış, yarılmıştı. Jack bu terasın eskiden ne renge boyanmış olduğunu anlayamıyordu. Şu anda artık siyahtı. Otelin diğer kısımları gibi. Annesinin ciğerlerindeki habis urları hangi renkte tahayyül ediyorsa, o renkteydi bu otel.

Yedi metre kadar ilerde Speedy'nin söylediği kapı-pencereler vardı. Eski günlerde konuklar oradan çıkıyorlardı balkona. Geniş şeritler halinde sabun sürülmüştü camlarına. Pencereler kör gözlere benziyordu.

Birinin üzerinde:

EVE DÖNMEK İÇİN SON ŞANSIN

diye yazıyordu.

Dalgaların sesi. Damlarda dönen rüzgâr güllerinin sesi. Tuzlu denizin ve eskiden dökülmüş içkilerin kokusu. O zamanlar güzel olan, şimdi kırışmış ve ölmüş olan insanların döktüğü içkiler. Sonra, otelin kendi kokusu. Jack sabunlu pencereye tekrar baktı, yazının değişmiş olduğunu görünce pek de gerçek anlamda şaşmadı.

O ZATEN ÖLDÜ, NE UĞRAŞIYORSUN?

(sürü kim şimdi?)

"Sensin, Richie," dedi Jack. "Ama yalnız sen değilsin." Richard, Jack'in kollarında horlama sesiyle itiraz sesi arası bir şey çıkardı. "Haydi," dedi Jack. Yürümeye başladı.

2

Jack Agincourt'a doğru yaklaşırken sabunlu cam daha büyüyormuş gibi göründü. Sanki kara otel ona kör, ama nefret dolu bir şaşkınlıkla bakıyordu.

Buraya girebileceğine gerçekten inanıyor, sonra da çıkabileceğini gerçekten umuyor musun, küçük çocuk? içinde o kadar Jason'luk olduğundan gerçekten emin misin?

Demin havada gördüklerine benzer kızıl kıvılcımlar sabunlu camın üzerinde oynaşıyordu. Bir an şekillendiler. Jack merakla baktı. Kıvılcımlar ateş cinleri oldular. Hepsi kapının pirinç tokmağına kaydı, orada toplandı. Kapının kulpu tavda demir gibi kor halinde parıldadı.

Haydi küçük çocuk. Dokun kulplardan birine. Denesene!

Jack bir zamanlar, altı yaşında bir çocukken, elini elektrik ocağının borusuna uzatmış, sonra düğmesini "hızlı"ya çevirmişti. Ocağın ne kadar çabuk ısınacağını merak etmişti. Bir saniye sonra parmağını çekti. Kabarmıştı bile parmağın ucu. Bir de çığlık atmıştı Jack. Phil Sawyer koşarak gelmiş bir bakmış, sonra oğluna, bu kendini yakma konusundaki sapık tutkunun ne zamandan beri başladığım sormuştu.

Jack kucağında Richard'la durmuş, kor halindeki kapı kulplarına bakıyordu. Haydi, küçük çocuk. Ocak nasıl yaktı, unuttun mu? Parmağım çekmeye vaktin olacak sanmıştın. Kırmızılık bir dakikadan önce başlamıyor nasılsa, diye düşünmüştün. Ama canın hemen yanmıştı, değil mi? Bu seferki nasıl olacak dersin, Jack? Yeni yeni kıvılcımlar kayıyordu kulplara doğru. Madenler erimeye başlayacak gibi bir renge dönüşmüştü. Eğer dokunursa sıvı maden eline

gömülecek, etini yakacak, kanını kaynatacaktı. Acısı daha önce duyduklarının hiçbirine benzemeyecekti.

Kollarında Richard'la bir süre durup bekledi, Tılsım'ın tekrar kendisine sesleneceğim umuyordu. Ya da içindeki Jason kişiliğinin su yüzüne çıkmasını bekliyordu. Ama beyninde beliren annesinin sesi oldu.

Durmadan seni bir şeyin dürtmesi mi gerek, Jacky? Haydi bakalım, koca çocuk... bu seferkini kendi kendine yap. İstersen yapabilirsin. Her işini öteki mi yapmalı?

"Peki, anne," dedi Jack. Biraz gülümsüyordu ama sesi korkudan titriyordu. "Senin hatırın için. İnşallah yanımda yanık merhemi vardır."

Uzandı, alev tokmaklardan birini kavradı.

Ama sıcak değildi! Bu iş baştan sona bir hayaldi. Kulp ılıktı ama... o kadar. Jack bastırırken bütün kulplardaki kırmızılık silindi. Kapıyı içeriye doğru ittiğinde Tılsım tekrar seslendi, tüylerini diken diken etti.

AFERİN! JASON! BANA! BANA GEL! Kollarında Richard'la adımını kara otelin yemek salonuna attı.

3

Eşiği aşarken hareketsiz bir kuvvetin varlığını hissetti... ölü eli gibi bir şey. Bu er*onu dışarıya doğru itiyordu. Jack bastırdı, bir iki saniye sonra itilme duygusu sona erdi.

Oda pek de karanlık değil mi ama sabunlu camlar buraya monokron bir ışık veriyordu. Jack bundan hiç hoşlanmadı. Siste kalmış gibi, kör gibi hissetti kendini. Duvarların içinde, sıvaların çürümeye başladığı yerlerde kötü kokular vardı. Boş çağların ve ekşi karanlığın kokuları. Ama daha başka şeyler

de vardı burada. Jack bunu biliyor, korkuyordu. Çünkü burası boş değil!

Ne gibi şeylerin var olduğunu bilmiyordu. Ama Sloat'un buraya girmeye asla cesaret edemediğini, başkalarının da girmeye kalkışmadıklarını biliyordu. Hava ağır ve tatsızdı. Ciğerlerine ağır ağır zehir dolar gibi oldu. Çevresindeki çeşitli katların, dehlizlerin, geçitlerin, gizli odaların, çıkmazların baskısını hissetti. Girift bir mezar gibiydi burası. Bir delilik vardı çevrede. Yürüyen bir ölüm, saçmalayan bir mantıksızlık. Jack bu kavramları ifade edecek kelimeleri belki bulabilir, belki de bulamazdı ama, seziyordu hepsini yine de... Ne olduğunu biliyordu. Kozmosun tüm Tılsım'larının kendisini bu kötülüklerden koruyamayacağını da biliyordu. Garip bir tören dansına başlamış gibiydi. Koreografisi yapılmamış bir dans. Kendi başınaydı.

Ensesini bir şey gıdıkladı. Jack elini oradan geçirdi, yan döndü Richard kucağında inledi.

Ağının ipliğinde sallanan kocaman, siyah bir örümcekti. Jack başını kaldırdı, ağı tavandaki vantilatörün kanatları arasında gördü. Kirli bir leke gibi. Örümceğin vücudu şişti. Jack onun gözlerini de görebiliyordu. Daha önce ömründe örümcek gözü gördüğünü hatırlamıyordu. Jack sallanan örümceğin çevresinden dönüp masalara doğru kaydı. Örümcek ipinin ucunda dönüp onu izledi.

"FİS HIRFIZ!" diye haykırdı birden Jack'e.

Jack de haykırdı, panik içinde Richard'ı olanca gücüyle kendine yasladı. Çığlığı yüksek tavanlı yemek salonunda yankılandı. İlerdeki gölgelerde kof bir metalik ses oldu, sonra birisi güldü.

"FİS HIRFIZ! FİS HIRFIZ!" diye bağırdı örümcek. Sonra birden ağına tırmandı, tavana doğru yükseldi.

Jack kalbi çarparak ilerledi, Richard'ı yemek salonunun masalarından birinin üzerine yatırdı. Çocuk bir daha inledi, sesi pek hafif çıktı. Jack onun giysilerinin altında iki çıkıntı hissedebiliyordu.

"Seni bir süre bırakmak zorundayım, dostum," dedi Jack.

Yukardaki gölgelerden aynı çığlık duyuldu: "... ona iyi... bakarım... sana da... fis hırfız... fis hırfız..." Karanlık, vızlayan bir minik gülüş duyuldu.

Masanın altındaki rafta katlanmış keten örtüler duruyordu. En üstteki iki üç tanesi küf içindeydi ama ortalarda o kadar kötü durumda olmayan bir tane de vardı. Jack onu alıp Richard'ın üstüne örttü, boynuna kadar çekti, dönüp uzaklaşır gibi oldu.

Örümceğin sesi yine duyuldu. ..."ona iyi bakarım... fis hırfız..."

Jack başını kaldırdı, örümceği göremedi. O soğuk gözleri düşünebiliyordu ama hayaldi tabii. Hepsi hayaldi. Gözünün önünde iç bulandırıcı bir sahne canlandı: örümcek Richard'ın yüzünde! Dudaklarının arasından giriyor, bir yandan da fis hırfız, fis hırfız diye bağırıyor.

Örtüyü Richard'ın tepesine kadar çekip ağzını da kapatmayı düşündü ama, onu cesede benzetmeyi içinin götürmediğini farketti. Bir davetiye olurdu bu hemen hemen.

Tekrar Richard'ın başına döndü, orada durdu. Kararsızdı. Bu binadaki kuvvetler her ne ise, kararsızlığının onları çok sevindirdiğinin de farkındaydı... Onu Tılsım'dan uzak tutacak her şeyi desteklerdi onlar.

Elini cebine attı, iri, yeşil bilyeyi çıkardı. Öteki dünyada ayna olanını. Jack bu aynanın kötü güçlere karşı herhangi bir özel gücü olduğuna inanmak için hiçbir sebep göremiyordu ama... Diyar malıydı ne de olsa... İyi bir yerdi Diyar... Lânetli Topraklar hariç. Yaratılıştan iyi olan bir şeyin, herhalde kötülüğe karşı bir gücü olmalı, diyordu Jack.

Bilyeyi Richard'ın avucuna koyup parmaklarını kıvırdı. Richard'ın eli kapandı, sonra yavaşça açıldı.

Tepede bir yerden örümceğin pis gülüşü duyuldu.

Jack, Richard'ın üzerinde eğildi ve mırıldandı. "Elinde tut onu, Richie. Sıkı tut, ahbap."

"Bana., deme," dedi Richard mırıltı gibi. Ama eli yavaşça bilyenin üzerine kapandı.

"Sağol, Richie, yavrum," Jack, Richard'ın yanağını hafifçe öptü, sonra yemek salonunun çift kanatlı kapılarına doğru ilerledi. Alhambra gibi, diye düşündü. Yemek salonu orada bahçelere açılıyor, burada da suya. Çift kanatlı kapılar aynı.

İlerlerken o ölü elin kendisini yine ittiğini hissetti. Otel reddediyordu onu. Tekraf dışarı itmeye çalışıyordu.

Boşversene, dedi Jack içinden. Yoluna devam etti.

İten kuvvet çabucak yok oldu.

Jack yaklaşırken çifte kapılar, bizim başka yollarınız da vardır, diye fısıldadılar. Jack içerlerden o maden çınlama sesini tekrar durdu.

Sloat'dan korkuyorsun, diye fısıldadı çifte kapılar. Ama bu sefer ses yalnız onlardan gelmiyordu. Jack bütün otelin sesini duymaktaydı. Sen Sloat'dan korkuyorsun. Bir de kötü Wolflardan. O keçi gibi yaratıklardan. Aslında basketbol koçu olmayan basketbol koçlarından. Sen silahlardan,

patlayıcılardan, sihirli anahtarlardan korkuyorsun. Biz burada böyle şeyler için hiç kaygılanmayız, küçük. Bunlar bize vız gelir. Morgan Sloat bir karıncadan başka bir şey değildir. Yirmi yıllık ömrü var. Bu bizim için bir soluk alıp vermenin süresidir. Biz kara oteldekiler yalnızca Tılsım'ı önemseriz. Tüm mümkün dünyaların nexus'unu. Sen buraya bir hırsız gibi geldin, bizim olan şeyi bizden çalmaya kalktın. Sana bir kere daha söylüyoruz. Senin gibi fis hırfızlar için başka yollarımız da var bizim. Direnirsen onların ne olduğunu öğrenirsin. Kendiliğinden anlarsın.

4

Jack kapının önce birinci kanadını, sonra ikincisini itti. Menteşeler kıvrılırken tatsız tatsız gıcırdadılar. Ne de olsa yıllardır ilk defa açılıyorlardı.

Kapıların gerisinde karanlık bir koridor vardı. Bu lobiye gidiyor diye düşündü Jack. Ve eğer burası gerçekten Alhambra gibiyse, merdivenlerden birinci kata çıkmam gerek.

O katta büyük balo salonunu bulacaktı. Almaya geldiği şey büyük balo salonunda olmalıydı.

Jack arkasına baktı, Richard'ın kıpırdamamış olduğunu gördü, koridora adımını attı. Sonra kapıyı arkasından kapattı.

Koridorda ağır ağır ilerlemeye başladı. Yırtık, kirli pabuçları çürüyen hah üzerinde ıslak ıslak hışırdıyordu.

Biraz ilerde Jack yine çift kapıları gördü. Şurası Altın Salon, tam karşısındaki ise Madenciler Salonu olmalıydı. Beş adım daha ilerde, kapısında kuş resimleriyle Mendocino salonu vardı. Maun kapıya ANNEN BAĞIRA BAĞIRA

ÖLDÜ diye yazılmıştı. Koridorun inanılmayacak kadar ilerisinde sulu bir ışık görünüyordu. Lobi. Klank.

Jack yıldırım hızıyla döndü, koridora açılan kapılardan birinde bir hareketin ışıltısını gördü.

(?taş mı?) (?gözetleyen kapılar mı?)

Jack gözlerini tedirgin tedirgin kırpıştırdı. Koridorun duvarları maun lambri kaplıydı. O tahtalar da çürümeye başlamıştı. Taş yoktu. Deminki üç salonun kapıları da kapıydı. Normal, dikdörtgen kapı. Gözetlemeyen cinsten. Ama Jack bir an için katedral kapısı gibi yuvarlak üstlü kapıların açıldığını görür gibi olmuştu. Bu kapı boşluklarında yukardan inen demir parmaklıklar vardı. Alt tarafı sivriydi parmaklık demirlerinin. Aç dişler gibi. Kapı indirildiği zaman o sivrilikler yerdeki deliklere girip oturuyordu. Taştan yuvarlak kapı falan yok, Jacky. Kendin bak. Kapı işte. Sen o yukardan inen kapıları Londra Kulesinde görmüştün. Yıllar önce annenle ve Tommy amcayla gittiğinizde. Biraz fitilliyorsun yalnızca, hepsi o kadar... Ama midesindeki bu duygu da yanılmaz bir şeydi. Ama gördüm onları. Geçiş yaptım... biran için Diyar'daydım. Klank.

Jack öbür tarafa döndü. Yanaklarını ve alnını terler kaplamıştı. Ensesindeki saçlar dimdikti.

Yine gördü. Madenî bir parıltı. O odalardan birinin loşluğunda. Koca taşlar günah kadar karaydı. Yüzlerini yosunlar yeşertmişti. Berbat albino böcekler deliklere girip çıkıyordu. Duvarlarda on beş yirmi adım aralıkla halkalar vardı. Oralara takılması gereken meşaleler çoktan gitmişti.

Klank.

Bu sefer gözünü kırpmadı bile. Dünya gözlerinin önünde yana kaydı, akan su ardından görülüyormuş gibi titredi. Duvarlar siyahımsı maundu taş yerine. Kapılar da indirmeli demir parmaklı değil, basbayağı kapıydı. Kadınların naylon çorapları kadar ince bir zarla birbirinden ayrılan iki dünya şimdi üst üste çakışmaya başlıyordu.

Jack içindeki Jason kişiliğinin de Jack kişiliğiyle birleşmeye başladığını hissetti. İkisinin bileşimi olan bir üçüncü varlık çıkıyordu ortaya.

Bileşim nedir, bilmiyorum ama, umarım güçlüdür... çünkü o kapıların ardında bir şeyler var... hepsinin ardında..

Jack koridorda tekrar lobiye doğru ilerlemeye koyuldu.

Klank.

Bu sefer dünyalar değişmedi. Tahta kapılar tahta kapı olarak kaldı, hareket de gözükmedi.

Ama tam şuranın arkasında. Tam arkasın...

Boyalı, çift kanatlı kapıların ardından bir ses duydu. Orada HERON BARI diye yazılıydı. Duyduğu ses eski, kocaman paslanmış bir makinenin hareketle geçirilmesine benzer bir sesti. Jack hemen.

(Jason hemen)

açılmakta olan o kapıya döndü.

(yükselmekte olan parmaklıklara döndü)

elini çabucak

(kesesine)

cebine daldırdı.

(kese yeleğinin kuşağına takılıydı)

Blucininin cebinde parmakları Speedy'nin verdiği gitar mızrabını buldu.

(köpekbalığı dişini buldu)

Heron Bar'dan ne çıkacağını beklerken otelin duvarları boğuk boğuk fısıldadı. Fis hafızlarla başa çıkmak için başka yollarımız da var. Vakit varken gitmeliydin... çünkü artık süren doldu, küçük çocuk.

5

Klan... GÜM!

Klan... GÜM!

Klank... GÜM!

Ses yüksek, sarsak ve metalikti. İnsanlık dışı niteliği Jack'i insan sesinden çok daha fazla korkutuyordu.

Adımlarını budalaca bir tempoyla atmakta, yaklaşmaktaydı.

Klank... GÜM! Klank... GÜM!

Uzun bir sessizlik oldu. Jack boyalı kapıların biraz sağına çekilip sırtını duvara dayadı, bekledi. Sinirleri öyle gergindi ki, ses çıkaracaktı neredeyse. Uzun süre hiçbir şey olmadı. Jack klanklayan şeyin bir boyut kapağından düştüğünü, geldiği dünyaya geri gittiğini umdu. Bu kazık gibi sahte pozdan sırtı ağrıyordu. Omuzlarını sarkıttı.

O sıra kırılma gibi bir ses duyuldu, kocaman, beş santim boyunda tırnakları olan bir mâdeni el kapının üzerindeki resmi delip dışarıya uzandı. Jack tekrar duvara yapıştı, ağzı dehşetle açıldı.

Ve çaresizlik içinde Diyar'a geçiverdi.

6

Yukardan inen demir kapının ardında siyahımsı paslı zırh giymiş biri vardı. Silindir miğferi kara yatay bir aralıkla göz yerinde kesilmişti yalnızca. O da iki santimden geniş değildi. Miğferin tepesinde kırmızı bir tüy göze çarpıyordu. Oradan da içeriye böcekler girip çıkıyordu. Jack bunların Thayer okulunda duvarlardan dökülenlerle aynı olduğunu gördü. Miğfer paslı şövalyenin omuzlarına inen bir boyunlukla son buluyordu. Kadınların salları gibiydi omuzluk. Pazuları ve kolları ağır çelikle kaplıydı. Dirsekte tel örgü zırhtan eklem yeri vardı. Üstleri asırlık pisliklerle doluydu. Şövalye kıpırdadıkça o örgüler çocuk ağlar gibi gıcırdıyordu.

Zırhlı ellerin ucu birer mızraktı sanki.

Jack taş duvara yaslanmış duruyordu. Karşısındaki şekle bakıyor, gözlerini ondan alamıyordu. Ağzı kurumuştu ateşten. Gözleri yuvalarında tempolu olarak, kalp vuruşlarına adım uydurarak her an biraz daha büyüyor gibiydi.

Şövalyenin sağ elinde bir savaş çekici vardı. On beş kiloluk paslı, çelik başlı... cinayet âleti.

Yukardan inen kapı. Unutma, o kapı ikinizin arasında...

Ama o anda, yakında hiçbir insan bulunmadığı halde, yukardaki teker dönmeye, parmaklık kapı ağır ağır yükselmeye başladı.

7

Pençe kapıdan çekilmişti. Orada bir delik kalmıştı yalnızca. Kapıya boyanmış kırlık manzara, gökyüzündeki delikle sürrealist bir havaya girmişti. Sanki resimdeki avcı günü fena

gitti diye kızmış, gökyüzünü patlatıvermişti. Derken savaş çekicinin tokmağı kapıda patladı, parçaladı, Jack uçan tahta parçalarından korunabilmek için ellerini yüzüne kapadı. Sivri uçlu el tekrar göründü. Önce bir yana, sonra öteki yana uzandı, deliği genişletti, çekildi. Çekiç ikinci kere indi, kapının büyük bir parçası kopup halıya düştü.

Jack artık Heron Bar'ın gölgelerinde dev zırhlı hayali görebiliyordu. Bu zırh, kara şatoda Jack'le karşı, karşıya gelenin giydiğiyle aynı değildi. Şatodaki, silindir biçiminde bir miğfer giymişti. Tepesinde kırmızı tüy vardı. Bunun miğferi çelik bir kuşun cilâlı kafasına benziyordu. İki yanından boynuzlar çıkıyordu. Boynuzlar hemen hemen kulak hizasındaydı. Jack zırhın göğüs parçasına baktı. Örgüdendi. Altında zincirlerden dokunmuş bir önlük etek vardı. Çekiç her iki dünyada da aynıydı. Şövalye ikizliler onu iki dünyada da aynı anda indiriyorlardı. Tiksinerek yapıyorlar gibiydi bu işi. Böyle bir hasıma karşı, gerek var mıydı savaş çekicine?

Kaç, Jack, kaç! Doğru, diye fısıldadı otel. Kaç! Fis hırfızlar hep öyle yapar! Kaç! KAÇ!"

Ama kaçmadı. Ölür de kaçmazdı... çünkü o fısıldayan sinsi sesin hakkı vardı. Fis hırfızlar gerçekten de kaçarlardı.

Ama ben hırsız değilim, diye düşündü Jack ciddi ciddi. Bu yaratık beni öldürebilir ama, yine de kaçmayacağım. Çünkü hırsız değilim ben.

"Kaçmayacağım!" diye haykırdı o ifadesiz çelik kuş kafasına doğru. "Hırsız değilim ben! Duyuyor musun? Benim olan şeyi almaya geldim ve hırsız değilim!

Miğferin soluyan deliklerinin derinlerinden homurtulu bir çığlık yükseldi. Şövalye uzun tırnaklı pençelerini kaldırdı,

yumruk yapıp indirdi. Biri yere doğru, öteki sağa indi. Kapıdaki kır manzarası bitmişti. Menteşeler koptu, kapı üzerine doğru devrilirken Jack kuşlardan birinin resimden fırlayıp uçarak kaçtığım, gözlerinin Walt Disney çizgi filmlerindeki gibi korkuyla açıldığını gördü.

Zırh tıpkı katil bir robot gibi üzerine geliyordu. Bacakları kalkıyor, sonra iniyordu. Boyu iki metreden fazlaydı. Kapıdan geçerken boynuzları üst pervazda iki çizik oluşturdu.

Soru işareti gibiydi çizikler.

Kaç! diye uyardı kafasında bir ses.

Kaç, hırfız, diye fısıldadı otel.

Hayır, diye karşılık verdi Jack. Yaklaşan şövalyeye baktı, parmakları gitar mızrabının çevresinde sıkıştı. Diken parmaklı eller kuş miğferin göz kapağına yükseldi, kapağı tutup kaldırarak açtı. Jack soluksuz kaldı.

Miğferin içi boştu.

Sonra o eller Jack'e doğru uzandı.

8

Diken parmaklı eller yükseldi, silindir miğferi iki yanından tuttu, yavaşça kaldırdı, içinden en azından üç yüz yaşında görünen öfkeli bir ihtiyarın yüzü çıktı. Eskimiş kafasının bir yanı ezilmişti. Teninden kırık yumurta kabuğu gibi bir şeyler fışkırmıştı. Yarada siyah ve yapışkan bir madde de yayılıyordu. Beyindi galiba. Çürümüş beyin. Solumuyordu adam. Kırmızı kenarlı gözleri Jason'a cehennem alevleri gibi bakıyordu. Sonra sırıttı, Jason onun insanı parçalamaya hazır sivri dişlerini gördü.

Şövalye sakırdayarak ilerledi. Ama tek ses o değildi.

Jason sola, ana hole doğru baktı.

(lobiye)

şatoda

(otelde)

ikinci bir şövalye daha bulunduğunu gördü. Bu seferki daha alışılmış bir miğfer giymişti. Onun arkasından bir üçüncüsü geliyordu... sonra da dördüncüsü. Koridordan yavaş yavaş yaklaşmaktaydılar. Eski zamanın hareketli zırhları şimdi içlerinde bir tür vampir yaratık barındırıyordu.

O sırada eller onu omuzlarından yakaladı. Eldivenlerin ucundaki sivri parmaklar omuzlarına ve kollarına gömüldü. Sıcacık kanlar akmaya başladı, buruşuk yüz korkunç, aç bir gülümseme ifadesine büründü. Dirseklerdeki zincir örgüler çığlık atarken ölü şövalye çocuğu kendine doğru çekti.

9

Jack acıyla haykırdı. Sivri parmaklar etinin içindeydi... vücudunun içindeydi... bunun gerçek olduğunu, biraz daha sürerse kendisini öldüreceğini anladı.

Miğferin içindeki o kara boşluğa doğru çekiliyordu.

Ama boş muydu orası gerçekten?

Jack karanlığın ortasında iki kızıl parıltı görür gibi oldu... göz sanki. Zırh eller onu yukarı kaldırdı. Jack donarcasına üşüdüğünü hissetti. Tüm kışlar birleşmiş, bir tek kış olmuş gibi... ve o buz gibi hava boş miğferden dışarı boşalıyordu.

Beni gerçekten öldürecek ve o zaman annem de ölecek, Richard da ölecek, Sloat kazanacak, beni öldürecek, öldürecek

(dişleriyle parçalayacak)

beni donduracak...

JACK! diye seslendi Speedy'nin sesi.

(JASON! diye bağırdı Parkus'un sesi.)

Mızrap, evlat! Mızrabı kullan! İş işten geçmeden! JASON AŞKINA MIZRABI KULLAN İŞ İŞTEN GEÇMEDEN!

Jack'in parmakları mızrabı kavradı. O seferinde para nasıl ısındaysa bu da öyle sıcaktı. Uyuşturucu soğuğun yerine beynini coşturan bir zafer duygusu geldi. Mızrabı cebinden çıkardı, omuzlarına gömülen çelik tırnakların acısından bağırdı ama zafer duygusunu yine de kaybetmedi., o tatlı Diyar sıcağı, o apaçık gökkuşağı duygusu.

Mızrap... evet mızrap olmuştu yine... parmaklarının arasındaydı. Güçlü, ağır bir fildişiydi. Üzerinde garip desenler vardı. O anda Jack.

(ve Jason)

o desenlerin bir yüz oluşturduğunu gördü... Laura DeLoessian'ın yüzü.

(Lily Cavanaugh Sawyer'in yüzü.)

10

"Onun adına, iğrenç şey!" diye bağırdılar ikisi bir ağızdan... ama bir tek ses çıktı... bir tek varlığın sesi... Jack/Jason. "Dünyayı senden alındırmak için! Kraliçenin ve oğlunun adına dünyayı senden temizlemek için!"

Jason gitar mızrabını yaşlı vampir yaratığın bembeyaz, buruşuk suratına indirdi. Aynı anda yaratık geçiş yaptı, mızrabın siyah boşluğa doğru indiği görüldü. Jack bir an daha

Jason oldu, vampir yaratığın kırmızı gözlerinin inanmaz bakışlarla dışarı uğradığını gördü. Mızrap buruş buruş alnına daldı. Bir an gözler üzerini film kaplamış gibi oldu, sonra da patladı, içinden fışkıran siyah sıvı Jack'in eline, bileğine yayıldı. Sıvının içi minik, ısırgan kurtlarla doluydu.

11

Jack duvara doğru fırlamıştı. Başını çarptı. Başının, omuzlarıyla kollarının acısına rağmen mızrabı elinden bırakmadı.

Zırh teneke, konserve kutularından yapılmış gibi tangırdıyordu. Jack bir ara onun şişmeye başladığını farketti, gözlerini korumak için elini kaldırdı.

Zırh kendi kendini parçaladı. Her yana şarapnel saçmadı ama, parçalanıp yıkıldı... Jack şu anda pis bir otelin alt katında kanlar içinde olmasa da, film seyrediyor olsa, kahkahalarla gülerdi. Cilâlı çelik miğfer boğuk bir takırtıyla yere yuvarlandı. Boyunluğu zırhın içine düştü. Ön ve arka parçalar, arası boş kitap destekleri gibi yıkıldılar. İki saniye boyunca küflü halıya metal yağdı, sonunda ortada bir hurda yığını kaldı.

Jack duvara dayanarak doğruldu, zırhın tekrar kalkıp toparlanmasını bekliyormuş gibi baktı. Aslında da bekliyordu öyle bir şeyi. Beklediği olmayınca sola, lobiye doğru döndü... ve üç yeni zırhın ağır ağır kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Birinin elinde peynir gibi, küflü bir tuğ vardı. Üzerinde Jack'in tanıdığı bir sembol göze çarpıyordu. Orris'li Morgan'ın askerlerinde görmüştü. Arabaya eşlik edenler de bu tuğdan taşıyorlardı. Morgan'ın işareti... ama bunlar Morgan'ın yaratıkları değildi ki... Jack bunu hayal

meyal anlayabiliyordu. Bu tuğu taşımalarının nedeni, korku içindeki konuğa bir tür şakaydı. Kendi varlık nedenlerini çalmaya gelmişti bu konuk buraya.

"Yeter artık," diye fısıldadı Jack boğuk boğuk. Mızrap parmakları arasında titredi. Bir şey olmuştu ona. Hasara uğramıştı zırha saldırırken. Fildişi eskiden krem rengindeyken şimdi dikkati çekecek kadar sararmıştı. Üzerinde incecik çatlaklar görülüyordu.

Zırhlar hâlâ yaklaşıyorlardı. Biri upuzun bir kılıç çekti. Ucu çatallıydı.

"Artık yeter," diye inledi Jack. "Ah, Tanrım, lütfen, yeter artık, yorgunum, yapamam, lütfen, yeter, yeter..."

Gezgin Jack, dostum Gezgin Jack...

"Speedy, yapamam!" diye bağırdı. Gözyaşları kirli yüzünden aşağıya sızdı. Zırhlar bir fabrikanın konvayör kemeri üzerindeki birleştirilmeye hazır oto parçaları gibi yaklaşıyorlardı. Miğferlerin içindeki buz gibi karanlıklarda kutup rüzgârlarının uğultusunu duydu.

...sen California'ya onu almaya geldin.

"Lütfen, Speedy, yeter!"

Kara metal robot suratlar, paslı kollar ona yaklaştı, uzandı.

Elinden geleni yap, Gezgin Jack, diye fısıldadı Speedy. Onun da sesi yorgundu. Sonra yok oldu, Jack tek başına kaldı.

Bölüm: 42

JACK VE TILSIM

1

Bir hata yaptın... dedi bir ses Jack Sawyer'in beyninin içinden. Heron barın kapısında durmuş, yaklaşan zırhlara bakıyordu. Zihninde bir göz açıldı, karşısında öfkeli bir adam gördü. Genç irisi bir çocuk gibiydi hemen hemen. Bir kovboy köyünde, kameraya doğru yürüyordu. İki tabancasının kılıflarının çıtçıtlarını açıyordu. Bir hata yaptın... Ellis kardeşlerin ikisini de öldürmen gerekirdi!

Annesinin tüm filmleri içinde Jack'in en çok sevdiği İdam Kentine Son Tren olmuştu. 1960'da çekilmiş, 1961'de piyasaya çıkmış bir filmdi. Warner Brothers filmiydi. O zamanın tüm Warner Brothers kovboy filmleri gibi bunun da başrollerini televizyon dizilerinden aktörler doldurmuştu. Maverick dizisinden Jack Kelly (kibar kumarbaz rolünde), Bourbon Sokağından Andrew Duggan (kötü yürekli sığırcı zengin), televizyonda Choyenne Bodie'de bir tip çizen Clint Walker de emekli şerif Raffe Ellis rolündeydi. Silâhlarını son bir kere kuşanmak zorunda kalıyordu. Inger Stevens'a dans salonundaki kız rolü verilmişti ama Bayan Stevens ciddi şekilde bronşit olunca rol Lily Cavanaugh'ya kalmıştı. Böyle rolleri komadayken bile yapardı o. Bir keresinde Jack, annesiyle babası onu uyuyor sandığı bir sırada, onların alt salonda konuştuklarını dinlemişti. Annesi yalınayak mutfağa,

su almaya giderken garip bir söz söylemişti... garip olmalıydı, çünkü Jack hiç unutamamıştı o sözü. "Canlandırdığım bütün kadınlar sevişmesini bilir ama hiçbiri doğal davranmayı bilmez," demişti Phil'e.

Warner'in Sugarfoot diye bir başka filminde rol almış olan Will Hutchins da vardı bu filmde. İdam Kentine Son Tren'i Jack'in en çok sevmesinin nedeni de onun oynadığı roldü. Andy Ellis tipi... zırhlar karşıdan yaklaşırken onu hatırlamıştı Jack'in yorgun zihni o anda.

Andy Ellis, şerifin korkak küçük kardeşiydi. Ancak en son anda öfkeleniyordu. Bütün film boyunca rezil olduktan sonra.

Tozlu, geniş sokakta ilerlerken tabancalarını çıkarıyor, "Haydi, gelin! Gelin! Hazmın ben! Hata yaptınız! Ellis kardeşlerin ikisini de öldürecektiniz!" diye haykırıyordu.

Will Hutchins büyük bir aktör sayılmazdı ama, o anda başarmıştı... en azından Jack'in gözünde başarmıştı. Çocuk ölümüne gidiyor ve bunu da biliyordu. Ama yine de gidiyordu. Gerçi korkuyordu ama, adımları isteksiz değildi. Hevesliydi. Yapmak istediği şeyden emindi. Tabancaları çekerkenki beceriksizliğine rağmen.

Zırhlar aradaki uzaklığı kapıyorlardı. Oyuncak robotlar gibi iki yana sallanmaktaydılar. Sırtlarında anahtar mı var acaba, diye düşündü Jack. Olmalıydı.

Onlara doğru döndüğünde sarı mızrap parmaklarının arasında, sanki bir ezgi çalmaya hazırdı.

Zırhlar bir kararsızlık geçirir gibi oldular. Onun korkusuzluğunu hissetmiş gibiydiler. Otelin kendisi de kararsız gibiydi. Belki önce önemsemediği bir tehlikeyi

hissediyordu. Yer döşemeleri gıcırdadı, kapılar çarparak kapandı, damdaki rüzgâr gülleri bir an dönmeyi kestiler.

Zırhlar yine ilerledi. Uygun adım geliyorlardı. Birinin elinde dikenli gülle vardı. Tahta saplıydı. Ortadaki savaş çekici, sonuncusu da çatal uçlu kılıç taşıyordu.

Jack birden onlara doğru yürümeye başladı. Gözleri parladı, gitar mızrabım kaldırıp önünde tuttu. Jason parıltısı vardı suratında. Ve birden geçiş yaptı kendini bir an için Diyar'da buldu ve Jason oldu. Köpekbalığı dişi sanki alev almış gibi parlıyordu burada. Üç şövalyeye yaklaşırken, biri miğferini çıkardı, yine beyaz, yaşlı bir surat belirdi... Sarkık gerdanı erimiş bir mumu hatırlatıyordu. Miğferini savurduğunda Jason kolaylıkla eğilip kaçtı.

ve

tekrar geçiş yaptı.

Jack kimliğine döndü. O anda miğfer arkasındaki lambri duvara çarptı. Karşısında başsız bir zırh duruyordu.

Bu beni korkutur mu sanıyorsun? diye düşündü Jack nefretle. Korkutmaz... sen de korkutmuyorsun. Bitireceğim bu işi, o kadar.

Bu sefer otelin dinlemekte olduğunu hissetmekle kalmadı. Otel Jack'in çevresinde büzülmüştü. Bir sindirim organının dokusu, zehirli bir şey yiyince nasıl büzerse öyle. Üst kattaki beş odada beş koruyucu şövalye ölürken pencereler tabanca gibi patladı. Jack zırhlara doğru ilerledi.

Tılsım tatlı sesiyle zafer şarkısı söylüyordu.

JASON! BANA!

"Gelin!" diye bağırdı Jack zırhlara. Sonra gülmeye başladı. Elinde değildi. Gülmeyi hiç bu kadar kuvvetle istememişti.

Kaynaktan fışkıran su gibiydi gülüşü. Ya da derin bir ırmaktan. "Gelin, hazırım size! Hangi manyak yuvarlak masadan geliyorsunuz bilmiyorum ama, omda kalsanız daha iyi ederdiniz! Bir hata yaptınız!"

Kahkahalarla gülerek ama için için kararlı, kendini kafası olmayan zırha doğru attı. Ortadaki kafasız zırh sallanıp duruyordu.

"Ellis kardeşlerin ikisini de öldürecektiniz!" diye bağırdı. Mızrap buz gibi hava tabakasını geçerken zırh parçalanıp yığıldı.

2

Lily Cavanaugh, Alhambra'daki yatak odasından birden okumakta olduğu kitaptan başını kaldırdı. Bir ses duyduğunu sanmıştı... Yoo bir ses değil, Jack! Bomboş, upuzun bir koridordan sesleniyordu. Belki de aşağıdaki lobiden. Dinledi. Gözleri açılmış, dudakları kısılmış, yüreği umutla doluydu... ama bir şey duyamadı. Jacky hâlâ uzaklardaydı. Kanser hâlâ kendisini lokma lokma yiyordu. Ağrı kesiciyi almasına da daha bir koca saat vardı.

O şişedeki hapların hepsini birden almayı gittikçe daha sık düşünüyordu. Ağrıyı dindirmekle kalmazdı o zaman. Temelli bitirirdi. Kanseri tedavi edemiyoruz diyorlar ama, sakın inanmayın, Bay Kanser... bunlardan bir düzine yutun da bakın. Ne dediniz? Var mısınız?

Bunu yapmayışı Jack'den ötürüdü. Onu tekrar görmeyi o kadar çok istiyordu, sesini hayal ediyordu artık... hem Jack yalnız annesine seslenmiyor, eski bir filminden bir replik söylüyordu.

"Kaçık bir cadalozsun sen, Lily," dedi kendi kendine. Titreyen parmaklarıyla bir Herbert Tarrytoon daha yaktı. İki soluk çekip söndürdü. İki soluktan fazlası öksürüğü başlatıyordu bu günlerde. "Kaçık cadaloz." Kitabım yine eline aldı ama okuyamadı. Gözlerinden yaşlar boşalıyordu. İçi acıyordu. O kahverengi hapların hepsini birden yutmak istiyordu. Ama onu tekrar görmeyi de istiyordu. Güzel alınlı, parlak gözlü, sevgili oğlunu.

Dön evine, Jacky, diye düşündü. Lütfen çabuk dön, yoksa bir daha konuştuğumuzda ruh masasından konuşuna. Lütfen, Jack, lütfen evine dön.

3

Dikenli gülleyi taşıyan şövalye bir an yerinde sallandı, boş içini gösterdi, sonra o da patladı. Tek kalanı çekicini kaldırdı... sonra yığıldı kaldı. Jack enkazın arasında bir an durdu. Hâlâ gülüyordu. Ama Speedy'nin mızrabına baktığında gülmesi kesildi.

Koyu sarı olmuştu artık. Çatlaklar da irileşmişti.

Boşver, Gezgin Jack. Sen devam et yoluna. Bu tenekelerden bir tane daha var sanırım. Varsa haklarsın, değil mi?

"Mecbursam yaparım," diye mırıldandı Jack yüksek sesle.

Yerdeki zırhlara bir tekme savurdu, koridorda yürümeye koyuldu. Lobiye varıp kısaca çevresine bakındı.

JACK! BANA GEL! JASON! BANA GEL! diye seslendi Tılsım.

Jack merdivenlerden çıkmaya başladı. Yarıya vardığında üst kata baktı ve şövalyelerin sonuncusunu gördü. Üst

sahanlıkta durmuş, aşağıya, ona bakıyordu. Dev bir yaratıktı. Üç metre boyundaydı. Tepesindeki tüyü siyahtı. Miğferinin göz aralığından kızıl parıltılar görünüyordu.

Elinde korkunç bir kılıç vardı.

Jack bir an merdivende dondu kaldı, sonra tekrar tırmanmaya koyuldu.

4

En kötüsünü en sona saklamışlar, diye düşündü Jack ilerlerken. Ve birden.

geçiş yaptı tekrar

Jason oldu. Şövalye hâlâ siyah zırhlıydı ama farklıydı. Miğferinin yüz kapağı açıktı. İçinden kan lekelerinden görünmeyen yaralı bir yüz Jack'e bakıyordu. Jack bu yaraları tanıdı. Şövalye Lânetli Topraklardaki ateş toplarına biraz daha yaklaşmıştı mutlaka.

Merdivende başka varlıklar yanından geçmekteydi. Onları pek göremiyordu. Eli tırabzan üzerinde kaymaktaydı. Tırabzan, otelde tahtadan, Diyar'da demirdendi. Yanından geçen insanlar, siyah ipek gömlekli erkekler, kocaman, büzgülü etekli kadınlardı. Çok şık giyinmiş, saçlarına mücevherler takmışlardı. Güzel ama bahtsız gibiydiler. Hayaletler yaşayanlara hep öyle görünürdü. Yoksa neden böyle dehşet yaratsındı hayalet fikri?

JASON! BANA! diye seslendi Tılsım. Bir anda parça parça gerçekler birleşir gibi oldu. Jack geçiş yapmadı ama, düşer gibi oldu, kendini eski bir şatonun kulesinde, çürük tahta merdivenlerde buldu. Korkmadı. Düşüş devam ediyordu.

Sonunu bulamayıp ebediyen düşeceği hiç aklına gelmedi. Kaybolacağı da. Bunlar Jason'a oluyordu.

(ve Jack'e oluyordu)

Göz açıp kapayana kadar... bir adım atana kadar. Geri dönecekti. O tek yaratıktı. Böyle birinin kaybolabileceğine inanmıyordu. Bu dünyaların her birinde bir yeri vardı çünkü onun. Ama hepsinde bir anda var olamam, diye düşündü Jason.

(Jack)

Önemli olan o, farklı olan o. Ben her dünyadan geçerim. Belki göremeyecek kadar hızlı geçerim. Ardımda sesten bir iz bırakırım. Hava oraya kapanır. Saniyenin binde birinde. Ben başka yerde uzayda yer kaplarım.

Bu dünyaların hepsinde kara otel, kara bir harabeydi. Dünyalar bunlar, diye düşündü. California ile Diyar arasında bir gergin hat vardı şimdiden. Birinde deniz kükrüyor, kıyıya saldırıyordu ama ölü bir yeşildi. Gök de kangren olmuş gibiydi. Ötekinde vagon kadar iri uçan yaratıklar kanatlarını kapayıp çaylak gibi pike yapıyorlardı dünyaya. Koyuna benzer bir 6hayvanı kapıp tekrar uçuyorlardı.

Geçiş yap... geçiş yap... geçiş yap... Sözler beyninden, bir kumarbazın karıştırdığı kartlar gibi hızla geçti.

İşte yine oteldeydi. Tepede o şövalyenin yarım düzine kopyası duruyordu. Ama hepsinin amacı aynıydı. Farkların önemi yoktu. İşte şu dünyada kara bir çadırın içindeydi. Çadır yer yer yırtılmış, aradan gökyüzü görünüyordu. Çürümüş tente bezi kokuyordu her taraf. Bu dünyada Jack/Jason bir ipin üzerinde yürümekteydi. Kara şövalye karga yuvası gibi

bir sepetin içindeydi. Jack ilerlerken tekrar geçiş yaptı, tekrar yaptı, tekrar yaptı.

Tüm okyanus yanıyordu. Otel yine Point Venuti'dekine benziyordu. Ama okyanusa yarı gömülmüş durumdaydı. Jack bir an kendini bir asansörde gördü. Şövalye üst kattaydı. Bir kapaktan aşağıya, ona bakıyordu. Sonra Jack bir yokuştaydı. Yokuş koca bir yılan tarafından korunuyordu. Uzun, kaslı vücudunun zırhı, parıltılı kara pullardı.

Bunun sonuna nerede ve ne zaman varacağım? Ne zaman düzeyleri bitirip siyahlığa dalacağım?

JACK! JASON! diye seslendi Tılsım her dünyada. BANA!

Ve Jack de geldi ona... bu iş tıpkı yuvaya dönüş gibi oldu.

5

Haklıydı. Bunların hepsi olurken bir tek basamak çıkmıştı ama gerçek tekrar somutlaştı. Kara şövalyesi, yani Jack Sawyer'in kara şövalyesi, üst kat sahanlığındaydı. Kılıcını kaldırdı.

Jack korkuyordu ama tırmanmayı sürdürdü. Speedy'nin mızrabını önünde tutuyordu.

"Seninle uğraşamam," dedi Jack. "Yolumdan çekilsen iyi ede..."

Kara gölge kılıcı savurdu. Kılıç inanılmaz bir kuvvetle indi, Jack yana atıldı. Kılıç merdivenin basamağına çarptı, onu olduğu gibi çökertti.

Şövalye kılıcını çekip kurtardı. Jack iki basamak daha çıktı. Speedy'nin mızrabı hâlâ parmaklarının arasındaydı... birden dağılıverdi. Yumurta kabuğu gibi parçalanmıştı. Çoğu Jack'in

ayağındaki lastik pabuçlara döküldü. Jack onlara aptal gözlerle baktı.

Ölü bir kahkahanın sesi.

Kılıç, üzerine kıymıklar ve çürümüş küflü parçacıklar yapışmış olduğu halde şövalyenin zırhlı ellerinde havaya yükseldi, göz aralığında yine kırmızı ışıltılar parıldadı. Jack'in yukarıya kaldırdığı yüzünde, burnunun üstü hizasında bir çizgi halinde kanını ikiye bölüyordu sanki o pırıltılar.

Yine aynı dondurucu kahkaha... kulakla duyulan bir şey değildi. Jack bu zırhın da ötekiler gibi boş olduğunu biliyordu. Ölü olmayan bir ruha giydirilmiş çelik bir ceketten başka bir şey değildi. Ama kahkahayı kafasının içinde duyuyordu. Kaybettin, küçük... o garip oyuncağın beni geçmene yaracağına gerçekten inanıyor muydun?

Kılıç bir daha indi. Islık çalarak indi ve bu sefer çapraz indi. Jack o kızıl bakıştan tam vaktinde ayırıp eğilmeyi başardı. Kılıcın uzun saçlarının ucundan geçtiğini hissetti. Sonra kılıç tırabzanın bir metrelik bir kısmını koparıp boşluğa uçurdu.

Şövalyenin sürtünen madenler gibi sesi Jack'in üzerine yaklaştı. Miğferi iğrenç, alaya ve yapayalnızdı. Kılıç bir güçlü vuruş daha yapmak üzere tekrar havaya kalktı.

Jack, geçiş için sihirli iksire aslında ihtiyacın yoktu... şimdi de bu teneke kutuyu devirmek için o mızraba ihtiyacın yok!

Kılıç havayı yırtarak bir daha indi. Huşşş, diye bir ses çıkardı. Jack karnını içine çekip kendini geriye attı, tüm kasları kasıldı, omzunda ilk zırhtan kalan tırnak delikleri sızladı.

Kılıç göğsünün bir santim uzağından geçip tırabzanın kalın parmaklıklarını kürdan gibi doğradı. Jack boşluğa doğru devrilirken kendini Buster Keaton'umsu bir fars oynuyor sandı. Solundaki yaralı tırabzana sarıldığında iki tırnağının altına kıymıklar saplandı. Canı öyle yandı ki, gözlerinin patlayacağından korktu. Sonra sağ eliyle tutunup kendini dengelemeyi başardı, düşmekten kurtuldu.

Sihir senin kendinde, Jack! Bunu anlayamadın mı bu âna kadar? Bir an orada soluk soluğa durdu, sonra tekrar merdivenleri çıkmaya başladı. Gözleri yukardaki boş madenî surattaydı. "Sizi yok etme zamanı, Sir Gawain!"

Şövalye miğferini tekrar yana eğdi. İnce bir hareketti bu... Pardon, evlât? Bana mı söylüyorsun yoksa? Sonra kılıcı indirdi.

Jack belki korkudan körleşmişti. Her nedense o kılıç savurma hareketlerinin ne kadar yavaş tempolu olduğunu daha önce farkedememişti. Hareketin her evresi belliydi, zorlamalıydı. Belki eklemleri paslanmıştır, diye düşündü. Ne olursa olsun, kafasını toparlayınca, savrulan kılıcın iç tarafına geçmesi kolay oldu.

Parmak uçlarında yükselip yukarı uzandı, kara miğferi iki eliyle kavradı. Metal iç bulandıracak kadar ılıktı. Ateşi olan birinin teni gibi.

Jack peşten ve sakin bir sesle, "Dünyayı senden arındırmak için," dedi. "Onun adına emrediyorum sana."

Miğferin içindeki kızıl ışık, oyulmuş bir balkabağının içindeki mum gibi bir anda söndü, miğferin en az sekiz kiloluk ağırlığı Jack'in ellerine bindi. Altta onu taşıyacak bir şey yoktu artık çünkü. Zırhın vücut kısmı yere yıkılmıştı.

"Ellis kardeşlerin ikisini de öldürmeliydiniz!" dedi Jack. Boş miğferi fırlatıp aşağıya attı. Miğfer alt katta yere çarptı, oyunca gibi yuvarlandı. Otel titrer gibi oldu.

Jack ikinci katın geniş koridoruna saptı. Burada, nihayet, ışık görebiliyordu. Temiz, net bir ışık. Gökte uçan adamları gördüğü günkü gibi. Koridorun sonunda yine çift kapılar vardı. Kapalıydı ama üstlerinden ve altlarından yeterince ışık sızıyordu. Kilidin bulunduğu düşey aralıktan da giriyordu. Jack buradan, öte taraftaki ışığın çok parlak olduğunu anladı.

O ışığı görmeyi çok istiyordu. Kaynağını görmek istiyordu. Onu görmeye gelmişti. Nice karanlıklardan geçmişti o ışığı bulabilmek için.

Kapılar ağırdı. Üstlerinde altın yapraklarla yazılmış, şimdi soyulmuş bir yazı vardı ama hâlâ okunabiliyordu. DİYAR BALO SALONU.

"Hey, Anne," dedi Jack Sawyer alçak, şaşkınlık dolu bir sesle. O ışığa doğru yürüyordu. Yüreği mutluluk doluydu, içindeki duygu gökkuşağıydı. Gökkuşağı! "Hey, Anne galiba geldim... gerçekten geldim."

Yavaşça, içi dehşet dolu, iki kapının kulplarını iki eliyle tuttu, bastırdı. Kapıları açarken o temiz beyaz ışık daha da genişledi. Jack'in yukarıya kalkık hayret dolu yüzüne düştü.

6

Sunlight Gardener o anda, yani Jack son şövalyeyi devirirken kumsalda durmuş kara otele doğru bakıyordu. Boğuk bir gümleme sesi duydu. Sanki otelin içinde bir yerde dinamit patlamıştı. Aynı anda Agincourt'un ikinci kat

pencerelerinde parlak bir ışık parıldadı. Tepedeki pirinç heykelcikler bir anda hep birlikte durdular.

Gardener o gün Los Angeles özel polisleri gibi bir kılıktaydı. Beyaz gömleğinin üzerine siyah bol bir yelek giymiş, omzuna telsizini asmıştı. Yürürken telsizin anteni sağa sola titreyip duruyordu. Öteki omzunda Weatherby, 360'ını taşımaktaydı. Uçaksavar kadar kocaman bir av tüfeği. Kim olsa imrenirdi buna. Gardener onu altı yıl önce satın almıştı. Eski av tüfeğini atması gerektiği zaman. Weatherby'nin gerçek zebra derisinden kılıfı Cadillac'ın bağandaydı. Oğlunun cesediyle yan yana yatıyordu.

"Morgan!"

Morgan o yana dönmedi. Kumlardan diş gibi fırlamış gri kayaların ardında, hafif solunda duruyordu. Bu kayanın sekiz metre ötesinde, suyun ıslattığı kum çizgisinin bir buçuk metre yukarısında ise Speedy Parker, yani Parkus yatmaktaydı. Bir zamanlar Parkus olarak Orris'li Morgan'ın mimlenmesini ve damgalanmasını emretmişti. Morgan'ın iri beyaz oyluklarının iç taraflarında, vatan haini damgaları vardı. Diyar'da vatan hainleri bu işaretten tanınırdı. Damganın yanaklarına değil de oyluklarına basılması, Kraliçe Laura'nın müdahalesi sayesinde olmuştu. Bacaklarında olunca, giysileri saklıyordu onları. Morgan... yani her iki Morgan da... bu müdahalesinden ötürü kraliçeyi daha çok seviyor değildi. Ama Parkus'a olan nefreti, o seferki hainlik komplosunun kokusunu aldı diye, giderek artıyor, büyüyordu.

Şu anda Parkus/Parker kumlarda yüzükoyun yatmaktaydı. Kafası yaralarla doluydu. Kulaklarından kumlara kanlar damlıyordu.

Morgan onun hâlâ sağ olduğuna inanmak istiyordu. Sağ olduğuna ve acı çektiğine. Ama beş dakika önce Gardener adamlarıyla kumsala indiğinden beri Parker'in soluk alıp verdiği gözükmez olmuştu.

Gardener seslendiğinde Morgan o yana dönmedi. O şimdi düşmüş olan eski düşmanını incelemekle meşguldü. İntikamın tadı yoktur diyenler ne kadar da yanılmışlardı!

"Morgan!" diye tısladı Gardener tekrar.

Morgan bu sefer kaşlarını çatıp döndü. "Eee? Ne var?"

"Bak! Otelin damı!"

Morgan tüm rüzgâr güllerinin ve dam süslerinin hareketsiz durmakta olduğunu gördü. Rüzgâr hızlı olsun, hiç olmasın, hep aynı hızla dönen o manivelalar durgundu. Aynı anda ayaklarının altındaki toprak biraz titredi, sanki omuz silkti, yine hareketsiz kaldı. Dev boyda bir yeraltı hayvanı, kış uykusunda mı silkinmişti? Morgan kendisine öyle geldiğini düşünecekti ama, Gardener'in iri iri açılmış kanlı gözlerine ne demeliydi? İçinden, herhalde keşke Indiana'dan hiç kaçmasaydım diye düşünüyorsundur. Gard, dedi. Orada hiç deprem olmaz, öyle değil mi?

Agincourt'un pencerelerinde o sessiz ışık tekrar parıldadı.

"Ne demek bu, Morgan?" diye sordu Gardener boğuk bir sesle. Oğlunun ölümü için duyduğu çılgın öfke ilk defa olarak can korkusuyla biraz sinmişti. Morgan bunu anladı. Bu kötüydü. Ama Gardener'i gerektiğinde tekrar çıldırtmak kolaydı. Ne var ki Morgan şu anda esas sorunun dışında hiçbir şeye enerji harcamak istemiyordu. O sorun da dünyayı, daha doğrusu tüm dünyaları Jack Sawyer'den temizlemekti.

Çocuk can sıkmakla başlamış, sonradan Sloat'un hayatının en korkunç sorunu haline gelmişti.

Gardener'in telsizi hayata döndü.

"Dördüncü kızıl mangadan Sunlight'a! Konuş Sunlight!"

"Ben Sunlight, dördüncü manga. Ne oldu?"

Gardener'e birbirinin eşi olan dört heyecanlı, kekelemelerle dolu rapor peşpeşe geldi. Kendilerinin de görüp hissetmediği hiçbir yeni bilgi yoktu bu raporlarda. Işık parlamaları, rüzgâr güllerinin durması, deprem ön habercisi olabilecek bir hareket... ama Gardener yine de her raporu gözleri parlayarak, dikkatle dinledi, zekice sorular sordu, her mesajın sonunda 'Tamam!" dedi, araya da 'Tekrarla!" "Aldım!" gibi sözler kattı. Sloat onu bir felâket filminde rol yapıyormuş gibi gördü.

Eğer bu davranış Gardener'i rahatlatıyorsa, Sloat'a göre hava hoştu. Hiç değilse Gardener'in sorularına cevap vermekten kurtulmuştu... Şimdi düşünüyordu da... belki de Gardener zaten sorusunun cevaplandığını istemiyordu. Bu radyo numaralarını böyle sürdürmesi belki ondandı.

Koruyucular ya ölmüş, ya da iletişim kuramaz hale gelmişlerdi. Rüzgâr gülleri bu yüzden durmuştu. Işık parlamaları da aynı anlama geliyordu. Jack henüz Tılsımı alamamıştı. Onu almış olsa, Point Venuti gerçekten titrer ve sarsılırdı. Sloat artık Jack'in onu alacağına inanıyordu. Yazgıcıydı bu çocuğun. Ama böyle olması onu korkutmuyordu.

Eli boynundaki anahtarı kavradı.

Gardener'in telsize söyleyebileceği her şey bitmişti artık. Telsizi tekrar omuzladı, Morgan'a iri iri açılmış şaşkın gözlerle baktı. O tek kelime söylemeden Morgan ellerini onun

omuzlarına dayadı. Ölen oğlundan başka kimseye biraz sevgi duyuyorsa... çarpık bir sevgi tabii... o da bu adamaydı. Orris'li Morgan'ın Osmond'la ilişkisi de, Morgan Sloat'un Robert "Sunlight" Gardener'la ilişkisi de çok gerilere dayanmaktaydı.

Utah'ta Phil Sawyer'i da şu omuzundakine benzer bir tüfekle vurmuştu Gardener.

"Dinle, Gard," dedi sakin bir sesle. "Kazanacağız."

"Buğdan emin misin?" diye fısıldadı Gardener. "Sanırım koruyucuları öldürdü. Morgan, biliyorum, kulağa çılgınlık gibi geliyor ama, bence gerçekten..." Sustu. Dudakları titriyor, aralarında salyalar görünüyordu.

"Kazanacağız," diye tekrarladı Morgan aynı sakin sesle. Bunu inanarak söylüyordu. İçinde kader sezgileri vardı. Çok uzun yıllar beklemişti bunun için. Kararları ciddiydi. Hâlâ geçerliydi. Jack elinde Tılsım'la dışarıya çıkacaktı. Çok güçlü bir varlıktı Tılsım... ama kırılabilecek bir şeydi.

Gözleri arkadaşının omzundaki tüfeğe, sonra kendi boynundaki anahtara döndü.

"Çıktığında onun çaresine bakmak için her şeyimiz hazır," dedi. "İki dünyada da. Sen cesaretini koruduğun sürece, Gard. Benim yanımda olduğun sürece."

Titreyen dudaklar biraz sabitleşti. "Morgan, elbette ben..."

"Oğlunu kimin öldürdüğünü hatırla," dedi Morgan yavaşça.

Jack Sawyer elindeki yanan parayı Diyar'da Reuel Gardener'in alnına bastırdığı anda, altı yaşından beri sara nöbetleri geçirip duran dünyalı Reuel Gardener de Illinois'den yolculuk yapmaktayken bindiği Cadillac'ta fena halde sarsılmıştı. Zaten Diyar'ın Reuel'i de altı yaşından beri Lânetli Topraklar hastalığına yakalanmış biriydi.

Dünya Reuel'i de ölmüştü aynı anda. Morarmış, boğulur gibi olmuş, Sunlight Gardener'in kollarında can vermişti.

Gardener'in gözleri yuvalarından uğruyordu.

"Unutma," diye tekrarladı Morgan.

"Kötü," diye fısıldadı Gardener. "Bütün çocuklar. Aksiyomatik. Hele de o çocuk."

'Tamam," diye onayladı Morgan, "O düşünceye sarıl! Onu durdurabiliriz. Ama ben mutlaka yola açılan taraftan, kuru yere çıkmasını sağlamak istiyorum."

Gardener'i demin Parker'i seyretmek için duraladığı kayanın oraya götürdü. Ölü zencinin kafasına şiş beyaz sinekler konmaya başlamıştı. Morgan baktı. Eh, iyiydi. Sinekler için çıkan bir dergi olsa, Morgan o dergiye yazar, Parker'in yerini bildirirdi. Gelin, görün, derdi her sineğe. Hepsi gelirler, çürümekte olan etlere yumurtalarım bırakırlardı. İkizlisinin oyluklarını damgalayan adam da, kurtlar doğururdu, iyiydi tabii.

Parmağını rıhtıma doğru uzattı.

"Raft oranın altında," dedi. "Ata benziyor... nedendir bilemem. Gölgeler arasında saklı, biliyorum. Ama sen her zaman iyi nişancı olageldin, Gard. Ona birkaç kurşun sık. Batır lanet olası şeyi."

Gardener tüfeğini doğrulttu, dürbününden baktı. Bir süre iri namlu ileri geri, hafif hafif kıpırdadı.

"Gördüm," diye mırıldandı Gardener sevinçle. Tetiği çekti. Yankı sularda yayıldı, sonunda duyulmaz oldu. Tüfeğin namlusu yükselip tekrar alçaldı. Gardener bir daha ateş etti. Sonra bir daha.

"Vurdum," dedi ve tüfeği indirdi. Cesareti yerine gelmişti. Utah görevinden döndüğü zamanki gibi gururla gülümsüyordu. "Artık suyun içinde boş bir deri parçası oldu. Dürbünden bakmak ister misin?" Tüfeği Sloat'a uzattı.

"Hayır. Vurdum diyorsan vurmuşsundur. Artık kara yoluyla çıkmak zorunda. Hangi yönden buraya doğrulacağım da biliyorum. Elinde yıllardır bizde olan bir şey bulunacak."

Gardener parlayan gözlerle baktı.

"Şu tarafa çıkalım derim." Tahta kaldırımı gösteriyordu. Çitin hemen içindeydi. Oradaki kanepede nice saatler oturup kara otele bakmış, balo salonundaki varlığı düşünmüştü.

"Peki..."

İşte tam o sırada toprak inlemeye, sarsılmaya başladı ayaklarının altında. Yeraltı yaratığı uyanmıştı. Silkiniyor, kükrüyordu.

Aynı anda Agincourt'un her penceresini göz kamaştıran bir ışık doldurdu. Bin güneşin ışığı. Pencereler bir anda patladı, cam kırıkları bir elmas yağmuru gibi uçuştu.

"OĞLUNU HATIRLA VE BENİ TAKİP ET!" diye kükredi Sloat. İçindeki yazgı sezgileri daha netti şimdi. Reddedilmez bir şeydi. Her şeye rağmen kazanmak yazgısıydı onun!

İkisi birlikte yükselip alçalan arazinin üzerinden kaldırıma doğru koşmaya başladılar.

7

Jack yavaş hareket ediyordu. İçi yoğun duygularla doluydu. Büyük balo salonunda yürümekteydi. Yukarıya bakıyor, gözleri parlıyordu. Yüzünde harikulade beyaz bir ışık vardı.

Her rengin karışımı olan bir beyaz ışık. Şafak renkleri, grup renkleri, gökkuşağı renkleri.

Tılsım başının üzerinde, havadaydı. Yavaş yavaş dönüyordu.

Kristal bir küreydi. Çevresi bir metreye yakındı. Parıltısı öyle müthişti ki, aslında boyunun ne kadar olduğunu bilmeye pek imkân yoktu. Yüzeyinde zarif biçimde kıvrılan ışık çizgileri vardı. Paralel ve meridyenler gibi. Neden olmasın? diye düşündü Jack. O dehşet ve şaşkınlık duygusuyla doluydu hâlâ içi. Dünya o... TÜM dünyalar... mikrokosm halinde. Ayrıca mümkün olan tüm dünyaların da ekseni.

Şarkı söylüyor, dönüyor, parlıyordu Tılsım.

Jack onun altında durdu, kendini ılık bir kuvvetin kucağında hissetti. Rüyada gibiydi. O kuvvetin kendi içine doğru, milyonlarca tohumu uyandıran kuvvet gibi aktığını hissetti. Zihninin bilinç kesiminde bir sevincin roket gibi yükseldiğini duydu. O sevince cevap olarak, onun yükselişini taklit ederek sesi de yükseldi.

"Gel bana o halde!" diye bağırdı.

ve yavaşça

kayarak

Jason oldu.

"Gel bana o halde!" diye tekrar bağırdı Diyar'ın o tatlı dilinde. Gülerek bağırdı. Ama yanaklarından yaşlar boşalıyordu. Bu yolun öteki çocukla başladığını, kendisiyle son bulmak zorunda olduğunu anladı, kendini bıraktı ve

tekrar

geriye

kaydı

Jack Sawyer oldu.

Yukarda Tılsım havada titredi, yavaşça döndü, ışık ve ısı saçtı, iyilik beyazlık saçtı. "Gel bana!" Tılsım aşağıya doğru inmeye başladı.

8

Böylece, nice haftalardan, zorlu serüvenlerden, karanlıklardan, umutsuzluklardan, bulunan ve kaybedilen dostluklardan sonra, nice emeklerden, ıslak samanlar arasında geçirilen gecelerden, şeytanlarla karşılaşmalardan sonra (ki onlardan biri de kendi ruhunda yaşıyordu)... bunların hepsinden sonra, Tılsım'ın Jack Sawyer'e gelmesi işte böyle oldu.

* * *

Jack onun inişini seyretti. İçinde kaçma isteği yoktu ama, dünyaların riskini, o nazik dengesini hissediyordu. İçindeki Jason benliği gerçek miydi? Kraliçe Laura'nın oğlu ölmüştü. Artık Diyar halkının adını yemin ederken kullandığı bir hayaletti o yalnızca. Ama Jack o benliğin gerçek olduğuna karar verdi. Jack'in Tılsım yolculuğu, Jason'un gerçekleştirmesi gereken bir yolculuktu. Bu yüzden Jason bir süre daha yaşamıştı. Jack'in gerçekten bir ikizlisi vardı. Bir bakıma yani, Jason eğer hayaletse, o şövalyeler kadar hayaletse, bu pırıl pırıl küre parmaklarına değdiği anda yok olabilirdi. Jack onu bir kere daha öldürmüş olurdu.

Kaygılanma, Jack, diye fısıldadı bir ses. Sıcak ve net bir sesti.

Tılsım iniyordu. Bir küre, bir dünya, bütün dünyalar... bir ışık, bir sıcaktı. İyiliği yine beyazlığında yansıyordu. Beyaz şeylerin hep olduğu, ya da olması gerektiği gibi, çok kolay kırılabilecek bir şeydi.

O inerken Jack'in kafasında dünyalar döndü. Artık gerçeğin katları arasında geçiş yapmıyordu. Tüm bir gerçekler evrenini görebiliyordu. Hepsi birbirinin üzerine çakışmıştı.

Bir dünyalar evrenini, bir iyilikler kozmosunu tutmak üzere uzanıyorsun, Jack Bu ses babasının sesiydi. Düşürme sakın, oğlum. Jason askına, düşürme sakın.

Dünya üstüne dünya üstüne dünya... kimi harikulade, kimi bir cehennem... hepsi de bu yıldızın, bu kristal kürenin sıcak beyaz ışığıyla aydınlandı. Küre yavaşça havanın içinden kayarak indi, Jack Sawyer'in titreyen parmaklarına doğru yaklaştı.

"Gel bana!" diye seslendi Jack onun şarkısına karşı, "Gel bana şimdi!"

Uzattığı ellerden bir metre kadar yukardaydı. Ellere yumuşacık tedavi edici ışığım yolluyordu... bir birine, bir ikisine... Yavaşça dönüyordu. Ekseni hafif eğikti. Jack onun yüzeyinde kıtaların, okyanusların, buz kütlelerinin kıpırdayan, değişen parlak çizgilerini görebiliyordu. Tılsım bir an kararsızlık gösterir gibi oldu, sonra çocuğun uzattığı ellerin içine kaydı.

Hiç sebepsiz sırıtmakta olduğunu farketti.

Bölüm: 43

HER YERDEN HABERLER

1

Lily Cavanaugh az önce Jack'in sesini duyduğunu hayal ettikten sonra rahatsız, kâbuslu bir uykuya dalmıştı. Bir anda yatağında doğrulup oturdu. Haftalardan beri ilk defa olarak yanaklarının o mum gibi solgunluğuna parlak bir renk yayıldı. Gözleri vahşi bir umutla parlıyordu.

"Jason?" diye soludu, sonra kaşları çatıldı. Oğlunun adı bu değildi ki! Oysa demin gördüğü rüyada, bu isimde bir oğlu vardı. Kendisi de başka biriydi zaten. İlaçtan olmalıydı elbette. İlaç rüyalarını da çarpıtmaya başlamıştı artık.

"Jack?" diye seslendi tekrar. "Jack, neredesin?"

Cevap gelmedi... ama Lily onun varlığını hissetti. Sağ olduğundan emin oldu. Uzun zamandan beri, belki altı aydan beri ilk defa kendini iyi hissediyordu.

"Jacky," dedi, sigara paketine sarıldı. Sigaralara bir an baktı, sonra fırlattı, karşı duvardaki şömineye attı. O gün yakılacak başka çerçöpün üstüne. "Galiba sigarayı hayatımda ikinci kere bıraktım, Jacky," dedi. "Dayan, evlâdım. Annen seviyor seni."

2

Wolf hücreden kaçtığında Sunlight Yurdunun mutfağında bulunan Donny Keegan o korkunç geceden sağ çıkmayı başarmıştı. Onunla birlikte mutfak nöbetinde olan George Irwınson adlı çocuk o kadar şanslı çıkmamıştı. Şimdi Donny geleneğe daha uygun bir öksüzler yurdundaydı. Muncie, Indiana'da. Sunlight Yurdundaki bazı çocukların tersine, gerçekten öksüzdü Donny. Gardener eyaletin hoşuna gitsin diye birkaç da gerçek öksüzü kabul etmek zorundaydı.

O anda loş bir üst kat koridorunun yerlerini silmekte olan Donny birden başını kaldırdı, çamurlu gözleri iri iri açıldı. Sürekli olarak kar yağdırmakta olan bulutlar batıya doğru birden açılmıştı. Bir tek güneş işim geliyordu. O yalnızlığı içinde korkunç ve harikulade güzeldi.

"Haklısın, ONU SEVİYORUM!" diye bağırdı Donny zafer dolu bir sesle. Ferd Janklow'a sesleniyordu aslında. Ama kafası beyine yer bırakmayacak biçimde oyuncaklarla dolu olan Donny, onun adını çoktan unutmuştu. "O çok güzel ve ben de onu SEVİYORUM!"

Donny'nin ağzından o budala gülüşü kurtuldu. Ama bu sefer o gülüş bile güzeldi. Başka çocuklardan bazıları odalarının kapısına yürüyüp Donny'ye şaşkın şaşkın baktılar. Yüzüne o tek güneş ışını düşmüştü. Çocuklardan biri yanındakine Donny'nin bir an için İsa'ya benzediği yolunda bir şeyler fısıldadı.

O an geçti, bulutlar tekrar ilerledi, gökyüzünün açık yerini örttüler. Akşam olduğunda kar yine hızlanmış, kışın ilk büyük fırtınası başlamıştı. Donny kısacık bir an için sevgi ve zaferin ne demek olduğunu hissetmiş bulunuyordu. Ama çabuk geçti. Rüyaların hep geçtiği gibi... geçtikten sonra bile Donny o duyguyu unutmadı. Vadedip inkâr edenin yerine, söz verip

yerine getiren duyguyu. O tatlı, açık, harikulade sevgiyi, beyazlıktan gelen o sevinci.

3

Jack'la Wolf u Sunlight Yurduna yollayan Yargıç Fairchild artık yargıç falan değildi. Yüksek Mahkemeye son itirazları reddedilince hapse girecekti. Gireceği konusunda hiç kuşku yoktu. Ağır hapis. Belki hiç çıkamazdı. Yaşlıydı, pek sağlıklı sayılmazdı. O lanet olası cesetleri bulamamış olsalardı...

Koşullara göre elinden geldiği kadar neşeli kalmayı başarmıştı. Ama şu anda evindeki çalışma odasında, oturmuş çakısıyla tırnaklarını temizlerken içine büyük bir depresyon dalgası çöktü. Çakıyı birden tırnaklarından uzaklaştırdı, ucuna düşünceli gözlerle bir an baktı, sonra getirip sağ burun deliğine soktu. Bir an orada tuttu, "Lanet olsun, neden yapmayacakmışım?" diye fısıldadı, elim yukarıya doğru hızla itti. Çakının upuzun ucu önce sinüslerini yardı, sonra beynini deldi.

4

Smokey Updike, Oatley Barında bir masaya oturmuş, günlük faturaları inceliyordu. Önünde hesap makinesi vardı. Tıpkı Jack onu ilk gördüğü zaman ne pozdaysa, yine o pozdaydı. Ama şimdi vakit akşama doğruydu. Lori akşamın ilk müşterilerine servis yapmaya başlamıştı. Plak makinesinde "Önümde Bir Şişe Olsa" şarkısı çalıyordu. (Göbek olacağına!)

Bir an her şey normaldi. Bir an sonra Smokey Updike birden dikleşti, kâğıt külahı kafasından arkaya doğru devrildi. Elleri beyaz tişörtünün sol göğsüne doğru uçtu. Oraya gümüş

dikenli bir çekiç inmişti sanki. Wolf olsa, Tanrı çivilerini çakar, derdi.

Aynı anda ızgara ocağı büyük bir gürültüyle patladı, duvardaki ilâna çarpan parçalar onu da yerinden düşürdü, ortalık birbirine girdi. Dükkânı ağır bir gaz kokusu sarmıştı. Ocaktan geliyordu. Lori bağırdı.

Plak makinesi hızlandı; 45 rpm, sonra 78, 150, 400! Kadının sesi çılgın maymunların haykırışlarına döndü. Derken plak makinesinin tepesi havaya uçtu, renkli camlar her yana saçıldı.

Smokey başını hesap makinesine eğdiğinde, makinenin kızıl camında bir tek kelimenin parlayıp söndüğünü gördü.

TILSIM-TILSIM-TILSIM-TILSIM-TILSIM

O anda gözleri patladı.

"Lori, gazı kapa!" diye bağırdı müşterilerden biri. Oturduğu tabureden inip Smokey'e döndü. "Smokey, söyle ona..." Ama Smokey'nin iki gözünden fışkıran kanları görünce avazı çıktığı kadar bağırdı.

Bir an sonra Oatley Barının tamamı göklere uçtu. İtfaiye arabaları

Dogtown'dan ve Elmira'dan gelene kadar kentin çoğu alevler içindeydi. Büyük bir kayıp sayılmaz, çocuklar... amin diyebilir misiniz?

5

Thayer okulunda normal hayat geri dönmüştü. O kısa dönem içinde okulda olanlar, gariptir rüya olarak hatırlanmaktaydı. Günün son dersi yeni başlamıştı henüz.

Indiana'daki kar yağışı, Illinois'de sulu sepken bir serpintiydi. Çocuklar derste uyukluyorlardı.

Birden kilisenin çanları çınlamaya başladı. Başlar kalktı, gözler açıldı. Thayer bahçesinin her yanında solmakta olan rüyalar yeniden canlanır gibi oldular.

6

Etheridge yüksek matematik dersindeydi. Bay Hunkins'in tahtaya yazdığı logaritmalara dalgın dalgın bakarken eli kasığında yukarı aşağı kayıp duruyordu. Dersten çıkınca buluşacağı o şirin garson kızı düşünmekteydi. Kız külot çorap giymiyor, jartiyerli çorap giyiyordu. Siyah jartiyer. Yatakta da çıkarmıyordu onu. Etheridge pencereye doğru baktı, ereksiyonunu unuttu, garson kızı unuttu, hiç nedensiz, Sloat geldi aklına. Miskin Richard Sloat. Onu mızmızlar arasında saymak çok doğalken, çocuk nedense pek öyle sayılmıyordu. Sloat'u düşünürken, acaba iyi mi, diye merak etti. Dört gün önce okuldan sessizce ayrılmış olan, kendisinden haber de alınamayan Sloat'un pek de iyi olmamasını umuyordu için için.

***

Müdür odasında Bay Dufrey, George Hatfield diye bir çocuğun sınavda kopya çektiği için okuldan uzaklaştırılmasını görüşüyordu. Çocuğun babası çok öfkeliydi. Zengin bir adamdı. Tam o sırada çanlar o düzensiz ezgiye başladı. Çan sesi bittiğinde Bay Dufrey kendini elleri ve dizleri üzerinde yerde buldu. Kır saçları gözlerine dökülmüş, dili dışarı sarkıyordu. Baba Elder kapıdaydı. Sırtını kapıya dayamış,

gözleri fal taşı gibi açılmış, bakıyordu. Öfkesini unutmuş, şaşkınlık ve korku içindeydi. Bay Dufrey yerde dört ayak yürümekte, havlamaktaydı.

***

Göbek Albert tam çan sesleri başladığında bir şeyler yemek üzereydi. Bir an pencereye doğru baktı, dilinin ucundaki bir şeyi hatırlamaya çalışan bir insan gibi göründü. Sonra omuz silkti, cips paketini açmaya devam etti. Annesi bunlardan bir koca kutu yollamıştı ona. Çocuğun gözleri açıldı. Bir an için... ama uzun bir an için... torbanın içini tombul, kıpır kıpır beyaz kurtlarla kaynaşır gördü.

Derhal bayıldı.

Kendine geldiğinde torbaya tekrar bakacak cesareti topladı, demin gördüğünün hayal olduğunu anladı. Elbette! Başka ne olabilirdi? Ama yine de bu hayal onun üzerinde güçlü ve garip bir etki bıraktı. Ne zaman bir cips paketi açsa, ya da bir gofret, bir şeker paketi açsa, aynı sahne canlanıyordu gözünün önünde. İlkbahar geldiğinde Albert on yedi kilo vermiş olarak Thayer tenis takımında oynuyordu. Ömründe ilk defa bir kadınla yatmıştı. Sevinçten kendinden geçiyordu. Annesinin sevgisinden sağ kurtulacağına ilk defa güvenmekteydi.

7

Çanlar çalmaya başladığında hepsi çevrelerine baktılar. Bazıları güldü, bazıları kaşlarını çattı, bir kısmı gözyaşlarına gömüldü. İki köpeğin bir yerlerde havladığı duyuldu. Bu garipti. Thayer bahçesine köpek girmesi yasaktı çünkü.

Çanların sesi bilgisayarla ayarlanmış tempoda değildi. Okul gazetesi de sonradan bunu onayladı. Bir işgüzarın

bilgisayar programını değiştirdiğini yazdı. Çalan ezgi bir Noel sarkışıydı.

"Mutlu Günler Yine Geldi."

8

Jack Sawyer'in sevgili Wolf unun annesi gerçi kendisinin hamile kalamayacak kadar yaşlı olduğuna inanıyordu ama, on iki ay önceki Değişme sırasında âdet görmemişti. Üç ay önce de üçüz doğurmuştu. İkisi kız, biri erkek. Sancıları kötü olmuştu. Büyük çocuklarından birinin de ölmek üzere olduğunu hissediyordu. O çocuk öte tarafa gitmişti, biliyordu bunu. Bir sürüyü korumak için gitmişti. Orada ölecekti. Kendisi de onu bir daha hiç göremeyecekti. Zordu bu. Doğum sırasında canının yanmasından çok bu acıdan ağlamıştı.

Ama şimdi, dolunay altında, yeni yavrularının yanında yatarken birden döndü, erkek yavruyu çekip yalamaya başladı. Hâlâ uyumakta olan yavru Wolf kollarını annesinin boynuna doladı, yanağını onun göğsüne yasladı, ikisi» de gülümsediler. Annenin içinde bulunduğu bu yabana uyku halinde, kafasında bir insan düşüncesi belirdi. Tanrı çivilerini iyi çakar. Bütün kokuların gazel olduğu o dünyaya dökülen mehtap, ikisini kız yavruların yanında uyurken aydınlattı.

9

Goslin, Ohio'da Buddy Parkins adlı bir adam ortalık kararırken kümesi temizliyor, pislikleri kürek kürek atıyordu. Ağzına ve burnuna bezden bir maske bağlamış, uçuşan gübre tozlarının ciğerine dolmamasını sağlamaya çalıştı. Ortalık amonyak kokuyordu. Başı ağrımaya başlamıştı bu kokudan.

Sırtı da ağrıyordu zaten. Uzun boylu bir adamdı. Kümesin tavını ise hiç yüksek değildi. Zor işti yaptığı. Üç oğlu vardı. Kümes temizleneceği zaman hepsi ortadan yok olurdu. Neyse, neredeyse bitiyordu ve...

Çocuk! Büyük İsa! O Çocuk!

Birden kendini Lewis Farren diye tanıtan o çocuğu hatırlamıştı. Net olarak ve sevgiyle. Helen Faughan adlı teyzesine gitmekte olduğunu iddia eden çocuğu. Buddy ona, kaçıyor musun diye sorduğunda, dönüp baktığı zaman yüzünde büyük bir iyilik ve inanılmaz bir güzellik yansıtan çocuğu. Buddy'nin gözlerinde gökkuşakları uçurtan, fırtınaların sonunu simgeleyen bir güzellik.

Soluyarak doğruldu, kafasını kümesin kirişlerine çarptı, gözlerine yaşlar doldu... ama yine de deliler gibi sırıtıyordu. Ah, Tanrım, çocuk orada, ORADA! diye düşündü Buddy Parkins. Orasının neresi olduğunu hiç bildiği yoktu oysa. Yine de içine tatlı, güçlü bir serüven duygusu dolmuştu. On iki yaşında ilk defa Define Adası kitabını okurken, on dört yaşında bir kızın memesini ilk defa avuçlarken duyduğu o duygu. Heyecanından sendeledi, gülmeye başladı. Kürek elinden düştü, tavuklar ona şaşkın ve budala bakışlarla bakarken Buddy Parkins tavuk tersleri arasında dans etmeye koyuldu. Maskesinin gerisinden gülüyor, parmaklarını şıkırdatıyordu.

"Oraya vardı!" diye bağırdı tavuklara gülerek. "Sonunda başardı... oraya vardı ve aldı."

Sonradan, herhalde kokudan sarhoş olmuşum diye kendini inandırmaya çalışacaktı. Ama hepsi o kadar değildi. Bir ilham, bir vahiy gelmişti sanki Buddy'ye. Ne olduğunu hatırlayamıyordu. Hani okuldayken Edebiyat öğretmeni

anlatmıştı. Bir büyük şair bol miktarda afyon almış ve şiir yazmaya başlamış. Ama ayıldıktan sonra şiirini bitirememiş...

Onun gibi, diye düşündü. Ama bir bakıma öyle olmadığını biliyordu. O sevincine neyin yol açtığını hatırlayamamakla birlikte, tıpkı Donny Keegan gibi, sevincin gelişini asla unutamadı. Büyük bir serüvene değme duygusunu da unutamadı. Sanki bir an için harikulade güzel, beyaz bir ışığa bakmıştı. İçinde gökkuşağının her rengi olan bir beyazlığa.

10

Bobby Darin'in eski bir şarkısı vardı: 'Topraktan kökler fışkırdı... blucin ve çizme giyen kökler... at onları uzağa... at onları uzağa..." Indiana'nın Cayuga kenti dolaylarında çocuklar bu şarkıyı çok sevebilirlerdi eğer o kadar eski bir şarkı olmasa. Onların çağından öncesinin sarkışıydı. Sunlight Yurdu bir haftadan fazladır boştu. Daha şimdiden perili ev diye adı çıkmaya başlamıştı. Uzak tarlanın çitine yakın yerde bulunan cesetlere bakılırsa, pek de saçma değildi bu inanç. Emlakçının diktiği satılık levhası orada sanki dokuz gündür değil de bir yıldır duruyormuş gibiydi. Binanın fiyatında bir kere indirim yapılmış, ikinci bir indirim düşünülüyordu.

Ama gerek kalmadı. İlk karlar Cayuga'ya düşerken (ve Jack Sawyer'in parmakları Tılsım'a değerken) mutfağın arkasındaki gaz tüpleri patladı. Eyaletten bir görevli gelmiş, bir hafta önce tüplerdeki bütün gazı boşaltmıştı. Adam o tüplerin içine girip sigara yaksanız bir şey olmaz diye yeminler ediyordu. Ama işte patlamıştı yine. Tam Oatley Barının patladığı anda hem de.

Sunlight Yurdu göz açıp kapayana kadar bir kül yığını haline geldi.

Haleluya diyebilir misiniz?

11

Bütün dünyalarda bir şeyler kıpırdadı, biraz değişik bir yere oturdu... ama Point Venuti'de o kadarla kalmadı. Orada yerin altındaki hayvan uyanmıştı, kükrüyordu. Yetmiş dokuz saniye boyunca da uyumadı sismograf raporlarına göre.

Deprem başlamıştı.

Bölüm: 44

DEPREM

1

Jack, Agincourt'un da sarsılıp parçalanmaya başladığım ancak bir süre sonra anladı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. İçine yine garip bir duygu doldu. Bir bakıma kendisi Agincourt'da değildi. Point Venuti'de, Mendocine bölgesinde, California'da da değildi. Amerika'da, Diyar'da falan da değildi. Ama sayısız dünyaların içindeydi. Aynı anda hepsinde. O dünyaların belli bir yerinde de değildi. Her yerindeydi. Kendisiydi çünkü o dünyalar. Tılsım herhalde babası Phil Sawyer'in sandığından da çok daha büyük bir şeydi. Yalnız mümkün olan tüm dünyaların ekseni değil, dünyaların kendisiydi... dünyalar ve dünyaların arasındaki boşluklar.

Buradaki transandantalizm, mağarada yaşayan Tibet'li bir ermişi bile delirtmeye yeterdi. Jack Sawyer her yerdeydi. Jack Sawyer her şeydi. Elli bin dünya aşağıda, Afrika'ya karşılık gelen bir çölde bir ot susuzluktan oluverdi. Bir başka dünyada ejderhalar gezegenin üzerindeki bir bulutta çiftleşiyorlardı. Alevli solukları buz gibi havaya karışıyordu. Jack erkek ejderdi... Jack dişi ejderdi... Jack spermdi... Jack yumurtaydı. Bir milyon evren ilerde üç toz taneciği yıldızlar arası boşlukta uçtu. Jack o tozlardı. Jack aradaki boşlukta. Galaksiler başının çevresinde upuzun kâğıt şeritleri gibi dönüyordu. Kader

rastgele delikler açıyordu onların üzerinde. Onları makrokozmik bir piyanistin ezgisini çalan âlet gibi kullanıyordu. Jack'in mutlu dişleri bir portakalı ısırdı. Jack'in mutsuz teni, başka dişler kendisini ısırırken acıyla bağırdı. Bir milyar çiçek tarhında bir trilyon tozdu. Annesinin rahminde bir önceki hayatını düşünen bir yavruydu. Peru'da bir yumurta, Ohio'daki Buddy Parkins'in kümesinde bir samandı. Buddy Parkins'in burnundaki tozdu. Onu hapşırtan tüylerdi. Gemilerdeki atomlardı, yaratıksın kokuşuydu.

Yüreği vurdu, bin güneş ışık saçtı.

Uçan kırlangıçlar olup dünyalardan havalandı.

Diyar cehenneminin cevher kuyularında öldü.

Etheridge'in kravatında bir nezle virüsü oldu.

Uzak yerlerde rüzgâr olup esti.

Jack şimdi...

şimdi...

Tanrıydı, Tanrı... ya da ona o kadar yakın bir şeydi ki, farkı önemsizdi.

Hayır! diye bağırdı Jack korkuyla. Hayır, ben Tanrı olmak istemiyorum? Lütfen! Lütfen! Tanrı olmak istemiyorum, yalnızca annemin hayatını kurtarmak istiyorum!

Birden sonsuzluk iskambil gibi kapanıyordu. Daraldı, bir tek beyaz ışın oldu, Jack o ışını izleyip Balo Salonuna döndü. Aradan yalnızca birkaç saniye geçmişti. Tılsım'ı hâlâ ellerinde tutuyordu.

2

Dışarda toprak sanki çılgınca bir dansa başlamıştı. Gelgit hareketi kararını değiştirmiş, sular çekilmeye koyulmuştu. Kumlar ıslak ıslak ortadaydı. Garip balıklar sıçrıyordu ıslak kumlarda.

Kasabanın gerisindeki tepeler aslında kayalıktı ama şu anda çamur birikintilerinden farksız görünmekteydiler. Çatlıyor, yanlıyor, bin tarafa uçuşuyorlardı. Bir an ağız gibi açılıyor, sonra tekrar yıkılarak kapanıyorlardı. Aşağıya topraklar kaymaktaydı. Toprakların arasında fabrika kadar kocaman kayalar da vardı.

Morgan'ın Wolf tugayı, Jack'la Richard'ın Hazırlık Kampına habersiz saldırısında büyük kayıp vermişti. Şimdi çoğu bâtıl bir korkuyla bağırarak kaçarken sayıları daha da azaldı. Bir kısmı tekrar kendi dünyasına döndü, bazıları sağ salim ulaştı, çoğu da oradaki karmaşada yok oldu.

Dünyaların hepsinde buna benzer şeyler olmaktaydı. Üç Wolf’dan oluşan bir grup, siyah deri ceketler giymiş, motosiklete binmiş olarak, radyolarında müzik çala çala ilerlerken bir binaya çarptılar.

Bir kısmı haykırarak sokaklarda koşuyordu. Değişimleri başlamaktaydı. Çıplak memeli deli kadın ağır ağır onların önüne çıktı. Elleri başındaki saçları yoluyordu. Görünüşü sakindi. Saç tutamlarından birini Wolflara uzattı. Saçların kanlı kökleri, otlar gibi sallandı.

“Alın," diye gülümsedi kadın onlara. "Bir buket! Size!"

Wolflar hiç sakin değillerdi. Bir tanesi bir kol darbesiyle kadının kafasını kopardı, koşmaya devam etti.

3

Jack ele geçirdiği şeyi, utangaç bir çocuk avucundan yem yiyen orman yaratığını seyrediyormuş gibi, soluk soluğa seyrediyordu.

Avuçlarının arasında pırıl pırıldı. Parlayıp sönüyor, parlayıp sönüyordu.

Kalbimin atışına göre, diye düşündü.

Cama benziyordu. Ama avuçlarında bir yumuşaklığı vardı. Belli belirsiz. Jack bastırdığı zaman sanki biraz çöküyordu. Bastırılan yerlerden ışıklar dışarı saçılıyordu. Sol elinden koyu mavi, sağından al kırmızı. Gülümsedi... sonra gülümsemesi soldu.

Böyle yapmakla belki milyarlarca insanı öldürüyorum... yangınlar, seller, Tanrı bilir daha neler. Angola'da çöken kuleyi unuttun mu?

Hayır, Jack, diye fısıldadı Tılsım. O zaman Jack onun bastırdığında neden yumuşak olduğunu anladı. Canlıydı. Tabii canlıydı. Hayır, Jack; Her şey iyi olacak... her şey iyi olacak... ve her türlü şey de iyi olarak. Yalnız inan; doğru ol; ayağa kalk, sendeleme şimdi.

Zihninde sükûn... derin bir sükûn.

Gökkuşağı, gökkuşağı, gökkuşağı, diye düşündü Jack. Acaba bu harikulade balondan ayrılabilecek miyim, diye merak etti.

4

Aşağıdaki kumsalda, tahta kaldırımda Gardener korku içinde yüzükoyun yere kapanmıştı. Parmakları kumlara gömülüyordu. Miyavlar gibi bağırmaktaydı.

Morgan sarhoş gibi ona seyirtti, omzundaki telsizi yırtarcasına çekip aldı.

"Dışarda kalın!" diye bağırdı telsize. Birden düğmeyi açmadığını farketti. Bastı, tekrar bağırdı: "DIŞARDA KALIN! KASABADAN KAÇMAYA KALKARSANIZ KAHROLASI TEPELER BAŞINIZA YIKILIR! BURAYA GELİN! BANA GELİN! BU GÖRDÜĞÜNÜZ BASİT BİR TİYATRO EFEKTİ! BURAYA GELİN! KUMSALIN ÇEVRESİNDE HALKA OLUN! GELENLERİNİZ ÖDÜLLENDİRİLECEK! GELMEYENLERİNİZ LANETLİ TOPRAKLARDAKİ MADEN KUYULARINDA ÖLECEK! GELİN BURAYA! BURASI AÇIK! ÜZERİNİZE BİR ŞEY DÜŞMEYECEK YERE GELİN! BURAYA GELİN, ALLAH KAHRETSİN!"

Telsizi yana fırlattı, telsiz kırıldı. İçinden düzinelerle uzun antenli böcek çıkmaya başladı.

Morgan eğildi, haykırıp duran Gardener'i yakalayıp kaldırdı. "Kalk bakalım, dünya güzeli," dedi.

5

Masa sallanıp onu yere attığında Richard baygın olduğu halde bağırdı. Jack bu sesi duydu, Tılsım'ın getirdiği hayalden kurtuldu.

Agincourt'un fırtınaya tutulmuş gemi gibi gıcırdayıp sallanmakta olduğunu farketti. Çevresine baktığında tahtalar yerinden fırlıyor, tozlar uçuşuyordu. Kirişler ileri geri sallanmakta, albino böcekler Tılsım'ın ışığından kaçmaya çalışmaktaydı.

"Geliyorum, Richard!" diye bağırdı, dönüp yürümeye başladı. Bir kere tökezledi, elindeki kürenin kırılabileceğini bildiğinden onu havada tutarak devrildi. Çarparsa kırılırdı. O zaman neler olurdu. Tanrı bilir. Tek diz üstüne çöktü, kıçüstü oturdu, sonra yine ayağa kalktı.

Aşağıdan Richard tekrar bağırdı.

"Richard! Geliyorum!"

Yukardan kızak çıngırakları gibi bir ses duyuldu. Jack başım kaldırdı. Avize sarkaç gibi sallanıyor, giderek de hızlanıyordu. Kristalleri birbirine vurup çıkarıyordu o sesi. Jack bakarken zincir koptu, avize yere bir bomba gibi çarptı, cam parçaları uçuştu.

Jack dönüp koca adımlarla odadan çıktı... komedi filmlerinde dans eden bahriyelilere benziyordu.

Koridorda ileriye doğru! Yerler sallandıkça bir bir duvara, bir öbürüne çarpıyordu. Döşeme tahtaları ikide bir aralanıp birleşmekteydi. Duvara her çarpışında Tılsıma ileri doğru uzatıyor, o da akkor gibi parıldıyordu. Merdivenlerden asla inemezsin. Mecburum. Mecburum.

Az önce siyah şövalyeyle karşılaştığı sahanlığa vardı. Dünya başka bir türlü eğilip bükülüyordu. Jack sendeledi, yerdeki miğferin deli gibi yuvarlanışına baktı.

Aşağıya bakıp duruyordu. Basamaklar durmadan dalgalanıyor, içini bulandırıyordu. Bir tanesi yukarı büküldü, arada kapkara boşluk gözüktü.

“Jack!"

"Geliyorum, Richard!"

O merdivenlerden dünyada inemezsin. İnemezsin, evlât.

Mecburum. Mecburum. Değerli, kolay kırılabilir Tılsım'ı elinde tutarak ilk basamağa adımım attı. Merdiven bin bir gece masallarından fırlama bir uçan halının kasırgaya tutulmuş hâli gibiydi.

Basamaklar yine yükseldi, Jack kara şövalyenin miğferinin peşinden arada beliren kara deliğe doğru fırladı. Bağırdı, geriye sendeledi, Tılsım'ı bağrına bastı, sağıyla kavradı, solunu arkasına uzatıp düşüşünü desteklemeye çalıştı. Eli hiçbir yere dokunmadı. Topukları çukurun kenarına çarptı, geriye, yokluğa devrildi.

6

Deprem başlayalı elli saniye olmuştu. Yalnızca elli saniye. Ama deprem görmüş herkesin de size söyleyebileceği gibi, objektif saat o sıra tüm anlamını kaybediyordu. Los Angeles 1964 depreminden üç yıl sonra televizyon röportajcıları depremden kurtulan birine olayın ne kadar sürdüğünü sorduklarında, o sakin bir selle, "Hâlâ devam ediyor," demişti.

Deprem başladığından altmış iki saniye sonra Point Venuti tepelerinin hepsi yayla olmaya karar vermişti. Çamurlu bir ses çıkararak kasabanın üzerine yıkıldılar, geriye bir tek sivri kaya çıkıntısı kaldı. Agincourt'u gösteren bir parmak gibi. Suçlayan bir parmak.

7

Kumsalda Morgan Sloat'la Sunlight Gardener birbirine tutunarak durmaktaydılar. Sanki hula hop çeviriyorlarmış gibi kıvrılıp duruyorlardı. Gözleri bir korkuyla yuvalarından fırlayan, alevler kusan birkaç Wolf da onların yanına gelmişti.

Başkaları da geliyordu. Hepsi ya değişiyor, ya da değişmişti. Giysileri üstlerinden lime lime sarkıyordu. Morgan bir tanesinin kendini yere atıp toprağı ısırmaya başladığını gördü. Sanki toprak öldürülebilecek bir düşmanmış gibi. Bir kamyonet, yanlarındaki VAHŞİ ÇOCUK yazılarım parıldatarak Point Venuti meydanında yıldırım gibi ilerledi. O meydanda vaktiyle çocuklar, anneleri kendilerine dondurma alsın diye, ya da üzerinde Agincourt'un resmi bulunan bisküviler alsın diye sızlanırlardı. Kamyonet meydanın ucuna vardı, kaldırıma çıktı, kumsala geçti, tozlar uçuşarak yaklaştı. Kumlarda yer son bir kere yarıldı, Tommy Woodbine'ı çiğneyen VAHŞİ ÇOCUK burun üstü daldı, ebediyen yok oldu. Deposu patlarken alevler yükseldi. Morgan oraya baktığında babasının cehennemi tarif edişini hatırladı. O sırada yer yine kapandı.

"Dengeni koru!" diye seslendi Morgan, Gardener'e. "Bence bina yıkılacak, onu da altında ezecek. Ama çıkarsa, sen vuracaksın onu. Deprem olsun veya olmasın."

Gardener, "Kırılırsa bilecek miyiz?" diye tiz bir çığlık attı.

Morgan Sloat sırıttı.

"Bileceğiz," dedi "Güneş simsiyah olacak."

Yetmiş ikinci saniye doldu.

8

Jack'in sol eli tırabzanın kalanını tuttu, Tılsım göğsünde alev alev parladı, üzerindeki paralel ve meridyen daireleri bir ampulün içindeki teller gibi göründü. Jack'in topukları kıvrıldı, tabanları kaymaya başladı.

Düşüyorum! Speedy! Düşü...

Yetmiş dokuz saniye.

Durdu.

Öylece, birdenbire kesildi.

Ama Jack için, tıpkı 1964 olayından kurtulan adam gibi, hâlâ devam ediyordu. En azından, beyninin bir kısmında.

Çukurdan kendini tekrar yukarı çekti, kıvrık basamağın orta yerinde durdu. Soluk soluğaydı. Yüzü terden parlıyordu, Tılsımı bağrına basıyordu. Durdu ve sessizliği dinledi.

Bir yerlerde ağır bir şey, belki bir gardırop, dengesini kaybedip devrildi.

"Jack! Lütfen! Galiba ölüyorum!" Richard'ın kısık, çaresiz sesi gerçekten de çocuğun son gücünü harcadığını gösteriyordu.

"Richard! Geliyorum!"

Merdivenden inmeye başladı. Basamaklar eğri büğrüydü. Birkaçı eksikti. Boşlukların üzerinden atlaması gerekiyordu. Bir yerinde dört basamağın peşpeşe eksik olduğunu gördü. Bir eliyle Tılsım'ı göğsüne bastırdı, ötekini kırık tırabzana dayayıp kaydırarak sıçradı.

Eşyalar hâlâ devriliyordu. Cam kırılma sesleri çınlamaktaydı. Bir yerlerde bir tuvaletin sifonu kendi kendine peşpeşe çekiliyordu.

Lobideki kızılağaçtan kayıt masası, ortasından yarılmıştı. Çifte kapılar ardına kadar açık, içeriye güneş doluyordu. Küflü halı o ışığın altında buhar tüttürmekteydi.

Bulutlar açılmış, diye düşündü. Jack. Güneş patlıyor dışarda. Sonra ardından, bu kapılardan çıkacağız, Richie,

yavrum, diye geçirdi içinden. Sen ve ben. Koskocaman ve gururlu.

Heron barının önünden geçip yemek salonuna giden koridor, esrarengiz filmlerdeki setleri hatırlatıyordu. Her şey altüsttü orada. Taban sola doğru meyillenmiş, iki yerde deve hörgücü gibi kamburlaşmıştı. Tılsım'ın aydınlığında oranın karanlığını inceledi. Sonra adımlarını atmaya başladı.

Yemek salonuna daldı ve Richard'ı yerde, masa örtüsüne dolanmış yatar buldu. Burnundan kanlar akıyordu. Jack yaklaştığı zaman, yüzündeki kırmızı şişkinliklerden bazılarının patlamış olduğunu, içlerinden böcekler çıkıp yanağında yürümeye başladığım gördü. Bir tanesi de Richard'ın burnundan çıktı.

Richard bağırdı. Zayıf, köpüklü, sefil bir çığlık attı, elini burnuna götürdü. Bir ölüm çığlığıydı bu çığlık.

Gömleği yükselip alçalıyor, altında bir şeylerin kımıldadığı belli oluyordu.

Jack salonun çarpık tabanında sendeleyerek ilerledi... örümcek karanlıklardan sarktı, zehrini havaya kör gibi fışkırttı.

"Fis hırfız!" diye sızlandı o böcek sesiyle "Seni fis hırfız, koy onu yerine, koy onu yerine!"

Jack hiç düşünmeden Tılsım'ı havaya kaldırdı. Işığı tertemiz, beyaz... bir gökkuşağı alevi saçtı... örümcek titredi, arkasını döndü. Bir saniye sonra ağın ucunda sallanan, dumanlar çıkaran bir kömür parçasıydı artık. Bu mucizeye ayıracak zaman yoktu. Richard ölüyordu. Jack onun yanına vardı, diz çöktü, masa örtüsünü çarşaf gibi kaldırdı.

"Sonunda oldu, ahbap," diye fısıldadı, arkadaşının etinden çıkan böcekleri görmemeye çalıştı. Tılsım'ı kaldırdı, düşündü, sonra Richard'ın alnına dayadı. Richard sefil bir çığlık attı, ondan uzaklaşmaya çalıştı. Jack elini onun sıska göğsüne dayayıp arkadaşını tuttu. Zor değildi Richard'ı kıpırdamadan tutmak. Böcekler Tılsım'ın altında pişerken pis bir koku çıktı.

Ya şimdi? Bir şey daha yapmalıyım... ama ne?

Gözlerini kaldırdığında, biraz ilerde, giderken Richard'a verdiği yeşil bilyeyi gördü. Öteki tarafta ayna olan bilyeyi. Jack bakarken bilye biraz yuvarlandı, sonra durdu. Yuvarlandı, evet... çünkü bilyeydi o. Bilyenin işiydi yuvarlanmak. Bilyeler yuvarlak olurdu. Bilyeler yuvarlaktı ve Tılsım da yuvarlaktı.

Zihninde bir ışık yandı.

Jack bir eliyle Richard'ı tutarak Tılsım'ı onun vücudu üzerinde yavaşça yuvarlamaya başladı. Göğsüne vardığı zaman Richard debelenmeyi kesti. Jack onun herhalde bayılmış olduğunu düşündü ama bir bakışta yanıldığını anladı. Richard gözlerini açmış, büyük bir şaşkınlıkla ona bakıyordu... ...yüzündeki sivilceler ve yaralar da gitmişti! Sertleşmiş kırmızı şişikler soluyordu.

"Richard!" diye bağırdı deliler gibi gülerek. "Hey, Richard, şu işe bak! Bwana juju yapıyor!"

Tılsım'ı yavaşça Richard'ın karnı üzerinde yuvarladı. Avucuyla itiyordu. Tılsım pırıl pırıl parladı, net, sözsüz bir armoniyi şarkı olarak söyledi. Bir sağlık ve tedavi şarkısı. Sonra Richard'ın kasıklarına. Jack çocuğun iki sıska bacağını birleştirdi, Tılsım'ı birleşme çizgisi üzerinden ayak bileklerine kadar da yuvarladı. Tılsım parlak mavi oluyor, derin kırmızı

oluyor... sarı oluyor. Haziran çayırları gibi yeşil oluyordu. Sonra tekrar beyaz oldu.

"Jack," diye fısıldadı Richard. "Bunun için mi gelmiştik"

"Evet."

"Çok güzel," dedi Richard. Bir kararsızlık geçirdi. 'Tutabilir miyim?"

Jack içinde bir hasislik hissetti Bir an Tılsım'ı bağrına bastı. Hayır! Kırarsın belki! Hem zaten, o benim! Ben onun uğrunda koca ülkeyi aştım! Şövalyelerle savaştım! Sana vermem! Benim! Benim! Be...

Elinde Tılsım birden buz gibi bir soğukluk yaydı. Bir an... Jack için dünyanın bütün depremlerinden daha korkunç olan bir an için kapkara kesildi. Beyaz ışığı sönmüştü. Jack onun karanlığı içinde kara oteli gördü. Dehlizleri, koridorları, mahzenleriyle. Kuleleri, rüzgar gülleriyle.

Sen de yeni Agincourt mu olacaksın şimdi? diye fısıldadı Tılsım. Çocuklar da otel olabilir... isterse.

Annesinin sesi kafasında net biçimde yankılandı: Onu paylaşmak istemiyorsan, Jacky arkadaşın için onu tehlikeye atamıyorsan, o zaman olduğun yerde kal, daha iyi. Ödülü paylaşmaya, ödülü tehlikeye atmaya razı olamıyorsan... eve gelmeye zahmet bile etme. Çocuklar ömürleri boyunca hep bu sözleri duyarlar ama, iş gerçeğe binince pek kolay olmuyor, değil mi? Eğer onu paylaşamıyorsan, bırak öleyim ahbap. Çünkü o fiyata yaşamak istemem.

Tılsım'ın ağırlığı birden çok fazlalaşmıştı. Ama Jack yine de onu kaldırdı, Richard'ın ellerine koydu. Eller bembeyaz, iskelet gibiydi... yine de Richard tutabildi, taşıyabildi Tılsım'ı. Jack o ağırlaşma duygusunun kendi hayalinden geldiğini

anladı. O hasta bencilliğinden. Tılsım yeni baştan o harikulade ışığıyla aydınlandı, Jack içindeki karanlığın yok olduğunu hissetti. Kendi kendine, insan bir şeyin sahibi olduğunu, onu ne kadar kolaylıkla verebileceğinden anlar... diye düşündü, sonra o düşünce de geçti.

Richard gülümsedi, yüzü o gülümsemeyle çok güzelleşti. Jack onun gülümsediğini defalarca görmüştü ama bu seferkinde daha önce hiç görmediği bir huzur vardı. Anlayışını aşan bir huzur. Tılsım'ın beyaz, iyileştirici ışığında Jack, Richard'ın yüzünü gördü. Hâlâ hasta ve yorgundu ama iyileşiyordu. Tılsım'ı bebekmiş gibi göğsüne bastırdı, pırıl pırıl gözleriyle Jack'e gülümsedi.

"Eğer Seabrook Adası ekspresi buysa, ben mevsimlik abonman almaya hazırım," dedi. "Bu işten kurtulursak tabii."

"Daha iyi misin?"

Richard'ın gülümsemesi Tılsım'ın ışığı gibi parladı. "Dünyalar kadar daha iyiyim," dedi. "Şimdi bana yardım et, Jack."

Jack onun omzunu tutmak üzere harekete geçti, Richard Tılsım'ı uzattı.

"Önce bunu alsan iyi olur," dedi. "Ben hâlâ biraz dermansızım. Hem seninle gitmek istiyor. Hissediyorum."

Jack onu aldı, Richard'ın kalkmasına yardım etti. Richard kolunu Jack'in boynuna sardı.

"Hazır mısın... ahbap?"

"Evet," dedi Richard. "Hazırım. Ama her nedense deniz yolumuz kapandı gibi geliyor, Jack. Deminki patırtıda o terasın çöktüğünü duydum."

"Biz ön kapıdan çıkıyoruz. Tanrı o arka pencerelerden kumsala inen bir iskele bile kurmuş olsa, ben yine ön kapıdan çıkardım. Biz kaçmıyoruz buradan, Richie. Parasını ödeyen müşteriler gibi çıkacağız. Bence epey bir şeyler ödedim. Sen ne dersin?"

Richard incecik elini uzatıp avucunu açtı. Solmaya başlayan kızarıklıklar hâlâ belliydi.

"Bence bir denemeliyiz," dedi. "Tokalaşalım, Jacky."

Jack kendi avucunu Richard'ınkine şaklattı, sonra ikisi birlikte koridora çıktılar, yürümeye başladılar. Richard, Jack'in omzuna asılıyordu.

Koridorun yansında Richard yerdeki maden zırh parçalarına baktı. "Bu da ne?" dedi.

"Konserve kutuları," Jack gülümsüyordu.

"Jack, sen ne demeye ça..."

"Boşver, Richard," Jack sırıttı. Kendini hâlâ iyi hissediyordu ama, vücuduna gerilimler dolmaya başlamıştı yine de. Deprem bitmişti... ama sorun bitmemişti. Morgan onları bekliyor olacaktı. Gardener de.

Boşver. Suyu akıntısına bırak.

Lobiye vardılar, Richard çevresine şaşkınlıkla baktı. Merdivenlere, kırık kayıt masasına, devrilmiş kupalara, bayraklara, eskiden duvara çakılmışken şimdi burnunu posta kutusuna sokmuş duran ayı kafasına... sanki oradan koku alıyordu hayvan. Bal kokusu belki.

"Vay canına," dedi Richard. "Burası yıkılmış hemen hemen."

Jack, Richard'ı çifte kapılara götürdü, onun güneşe aç gözlerle bakışını seyretti.

"Buna gerçekten hazır mısın, Richard?"

"Evet."

"Baban dışarda."

"Hayır, değil. O öldü. Oradaki onun... nesi diyordun? İkizlisi."

"Ya?"

Richard başını salladı. Tılsım'ın yakınlığına rağmen yine yorgun görünmeye başlamıştı. "Evet."

"Müthiş bir çatışma olacağa benzer."

"Eh, elimden geleni yaparım."

"Seni seviyorum, Richard."

Richard gülümsedi. "Ben de seni seviyorum. Jack. Şimdi sinirlerim çökmeden gidelim."

9

Sloat gerçekten de her şeyi kontrolü altına aldığına inanıyordu. Durumu tabii. Ama en önemlisi, kendini. Buna inanmayı tâ oğlunu görene kadar sürdürdü. Oğlu besbelli zayıftı, besbelli hastaydı ama sağdı. Kolu Jack Sawyer'in omzunda, kara otelden çıkıyor, Jack'in göğsüne yaslanıyordu.

Sloat, Phil Sawyer'in piçi konusundaki duygularına da hâkim olduğunu sanmaktaydı. Daha önce Jack'i elinden kaçırmasına, öfkesi yol açmıştı. Önce kraliçenin pavyonunda, sonra da ortabatı bölgesinde. Tanrım, velet Ohio'yu bir yeri sıyrılmadan geçmişti. Oysa Ohio Orris için avuç içiydi. Güçlü kalesiydi onun. Ne var ki öfkesi kontrolsüz davranmasına yol

açmış, çocuk da aradan sıyrılmıştı. Sonunda bastırmayı başarmıştı öfkesini. Başarmıştı ama, şimdi yine kabarmıştı işte. Biri sobaya benzin atmış gibi.

Onun oğlu, hâlâ sağ. Kendisinin dünyaları bırakmak istediği oğlu ise düşmemek için Sawyer'e dayanıyordu.

Hepsi o kadar da değildi. Sawyer'in elinde dünyaya düşmüş bir yıldız gibi, Tılsım da vardı. Sloat buradan bile hissedebiliyordu onu. Yerçekimi birden artmış, onu aşağıya çekiyor, çarpıntılara uğratıyor, zamanı hızlandırıyor, etini kurutuyor, görüşünü donuklaştırıyormuş gibiydi.

"Acıyor!" diye bağırdı Gardener yanıbaşında.

Depreme göğüs gerip Morgan'ın yanına gelmiş olan Wolfların çoğu şimdi sendeleyerek uzaklaşıyor, ellerini yüzlerine kapıyorlardı. Birkaçı kusmaya başlamıştı.

Morgan bir anlık bir korku hissetti... sonra öfkesi, heyecanı ve patron olma hayallerini besleyen çılgınlığı çığrından çıktı, kontrolünü yerle bir etti.

Baş parmaklarını kulaklarına soktu, acıtacak kadar bastırdı. Sonra dilini çıkardı, yakında ölecek Jack Sawyer piçine parmaklarını salladı. Az sonra üst dişleri indi, dilinin ucunu kesti. Sloat farkına bile varmadı. Gardener'i yeleğinin yakasından yakaladı.

Gardener'in suratı korkudan berbattı. "Çıktılar, onu almış, Morgan... Efendim... kaçmamız gerek, hemen kaçmamız gerek..."

"VUR ONU!" diye haykırdı Morgan, Gardener'in suratına, "VUR ONU; SERSEM; O SENİN OĞLUNU ÖLDÜRDÜ! HEM ONU VUR, HEM DE TILSIM'I! KOLLARINDAYKEN VUR VE KIR!"

Sloat, Gardener'in karşısında dans etmeye koyulmuştu. Yüzü durmadan kıpırdıyordu. Baş parmaklarım tekrar kulaklarına soktu, öbür parmaklarını oynattı, dili yine dışarı uğradı. Cinayet işlemeye hazır bir çocuğa benziyordu. Gülünç ve bir o kadar da korkunç.

"OĞLUNU ÖLDÜRDÜ! ÖCÜNÜ AL OĞLUNUN! ONU VUR! TILSIMI DA VUR! BABASINI VURMUŞTUN, ŞİMDİ NE OĞLUNU VUR!

"Reuel," diye mırıldandı Gardener düşünceli bir sesle. "Evet. Reuel'i o öldürdü. Dünyanın en kötü orospu çocuğu o. Bütün çocuklar. Aksiyomatik. Ama o... o..."

Kara otele doğru döndü, Weatherbee'sini omzunda doğrulttu. Jack'le Richard kıvrılmış ön merdivenlerin dibine varmışlardı. Az öncesine kadar düzgün olan geniş tahta kaldırımda yürüyorlardı. Dürbünde iki çocuk kamyon kadar kocamandı.

"VUR ONU!" diye uludu Morgan. Kanayan dilini tekrar çıkardı, anaokulu çocukları gibi bağırdı. Ayaklarını da yere vurup duruyordu.

"ONU VUR' ONU DA VUR!" diye haykırdı.

Weatherbee'nin namlusu milim milim kayıyordu. Tıpkı Gardener'in lastik atı vurmaya hazırlandığı zamanki gibi. Sonunda durdu. Jack Tılsımı göğsüne bastırmış, öyle taşıyordu. Dürbünün kesişen hedef çizgileri o parlaklığın üzerindeydi. Mermi ona çarpacak, parçalayacak, güneş siyah olacaktı... ama olmadan önce, o en kötü çocuğun göğsünün patladığını göreceğim, diye düşünüyordu Gardener.

"Öldü bil," diye fısıldadı, tetiğe basmaya hazırlandı.

10

Richard başını büyük bir çabayla kaldırdı, gözleri güneş ışığının bir noktadan yansımasıyla kamaştı.

İki adam. Biri başını hafif yana eğmiş, öteki dans ediyor gibi. Yine o ışık yansıması. Richard birden anladı... Jack yanlış tarafa bakıyordu. Jack, Speedy'nin yatmakta olduğu kayalara doğru bakmaktaydı.

"Jack dikkat et!" diye haykırdı.

Jack şaşırarak döndü, "Ne..."

Her şey hızla oldu. Jack hemen hemen hepsini kaçırdı. Richard gördü, anladı, ama Jack'e hiçbir zaman anlatamadı. Işık nişancının tüfeğinden bir daha yansıdı, ışını Tılsım'a değdi. Tılsım da onu gerisin geri nişancıya yansıttı. Richard sonradan Jack'e bunları söylemişti. Ama bu da, Empire State binasının yalnızca birkaç katlı olduğunu söylemeye benziyordu. Azımsayıcı bir anlatımdı.

Tılsım yalnızca güneş ışığını yansıtmakla kalmamış, onu her nasılsa çok büyütmüştü. Geriye kapkalın, kurdele gibi bir ışın demeti yollamıştı. Uzay filmlerindeki gibi bir şey. Işın yalnızca bir saniye gözükmüştü ama, Richard bir saat sonra bile onu hâlâ görebiliyordu. Önce beyaz, sonra yeşil, sonra mavi, ve en sonra da, solarken limonumsu sarı güneş ışığı rengi.

11

"Öldü bil," diye fısıldadı Gardener. Ve bir daha dürbün capcanlı alevlerle doldu. Kalın camı parçalandı. Dumanı tüten dürbün füzesi geri tepip Gardener'in sağ gözüne girdi. Weatherbee'nin haznesindeki kurşunlar patladı, tüfeğin orta

kısmı parçalandı. Uçan parçacıklardan biri Gardener'in sağ yanağını hemen hemen baştanbaşa yok etti. Başka parçalar da uçuyordu. Sloat'un çevresinde bir fırtına gibiydiler. Ama o bu işten inanılmaz biçimde sağlam kurtuldu. Üç Wolf kalmıştı sonunda yanlarında. İkisi hemen kaçmaya başladı. Üçüncüsü sırtüstü yere devrilip öldü. Weatherbee'nin tetiği iki gözünün arasına saplanmıştı.

"Ne?" diye kükredi Morgan. Kanlı ağzı açık duruyordu. "Ne? Ne?"

Gardener çizgi film tiplerine benziyordu.

Tüfeği yana attığı zaman Sloat onun sol elinin tüm parmaklarının kopmuş olduğunu gördü.

Gardener'in sağ eli gömleğini kadınsı, zarif hareketlerle çekiştiriyordu. İç kemerine bir bıçak sokmuştu. Deriden bir kılıf içinde. İnce uzun, krom çerçeveli fildişi kını çıkardı, bir düğmesine bastı, yirmi santim boyunda sustalı dışarı fırladı.

"Kötü," diye fısıldadı. "Kötü!" Sesi yükselmeye başlıyordu. "Bütün çocuklar! Kötü! Aksiyomatik bu! AKSİYOMATİK!" Kumların üzerinden Agincourt'un kaldırımına doğru koşmaya başladı. Jack'le Richard'a doğru. Sesi yükseldi, yükseldi, sonunda tiz bir çığlık oldu.

"KÖTÜ! KÖTÜ! İİİİİ..."

Morgan olduğu yerde bir an daha durdu, boynundaki anahtarı kavradı. Onu tuttuğu anda kendi paniğe kapılmış düşüncelerine de hakim oldu.

İhtiyar zenciye gidecek. Ben onu orada avlayacağım.

"İİİİİİİİ..." diye haykırıyordu Gardener. Koşarken bıçağını da öne uzatmıştı.

Morgan döndü, sahile koştu. Wolfların hepsinin kaçtığını pek farkedemiyordu bile. Ziyanı yoktu zaten.

Jack Sawyer'i haklayacaktı. Tılsım'ı da. Tek başına yapacaktı bunu.

Bölüm: 45

PEK ÇOK SORUNUN ÇÖZÜMLENDİĞİ KUMSAL

1

Sunlight Gardener deliler gibi Jack'e doğru koşuyor, yaralı suratından kanlar akıyordu. Korkunç bir çılgınlığın merkezi haline gelmişti. Pırıl pırıl güneş altındaydı. Point Venuti'de belki de yıllardır güneş parlamamıştı. Kasaba yıkık binalardan, kırık borulardan, kıvrık kaldırımlardan oluşmuş bir enkazdı. Jack'in arkasında Agincourt oteli bir ses çıkardı. İnleme sesine benzer bir ses. Sonra Jack binlerce tahtanın birbiri üzerine yıkılmakta olduğunu duydu. Duvarlar devriliyor, toz duman birbirine karışıyordu. Çocuk kumsalın ilerisinde Morgan Sloat'un an kadar gölgesini gördü, onun Speedy Parker'a doğru gitmekte olduğunu anlayıp yüreği burkuldu. Ya da Speedy'nin cesedine.

"Bıçağı var, Jack," diye fısıldadı Richard.

Gardener'in yaralı elinden bembeyaz gömleğine kanlar akıyordu. "İİİİİİ..." diye bağırdı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Richard.

"Nereden bileyim?" dedi Jack. Verebileceği en iyi, en doğru cevap buydu. Bu deliyi nasıl yenebileceği hakkında zerre kadar fikri yoktu. Ama yenecekti. Bundan emindi.

Kendi kendine, "Ellis kardeşlerin ikisini de öldürmeliydin," diye mırıldandı.

Gardener bağırarak kumların üzerinden yaklaşıyordu. Ama hâlâ epey uzaktaydı. Yüzünü kızıl bir maske kaplamıştı. İşe yaramaz sol eli kumlara da kanlar saçıyordu. Aralarındaki uzaklık bir saniyede yarıya inmiş gibi oldu. Morgan Sloat oraya varmış mıydı acaba? Jack, Tılsım'ın itmesi gibi bir dürtü duydu. Onu ileriye iten bir dürtdü.

"Kötü! Aksiyomatik! Kötü!" diye haykırdı Gardener.

Richard yüksek sesle, "Geçiş yap," dedi.

ve Jack de

yaptı

otelin içindeyken yaptığı gibi.

Kendini Diyar güneşin kavurucu sıcağı altında, Osmond'un karşısında durur buldu. Güveni birden kayboldu. Her şey aynıydı ama her şey farklıydı. Başını çevirmese bile, arkasında Agincourt'dan çok daha beter bir şeyin durmakta olduğunu biliyordu. Diyar'daki kara şatoyu dışından hiç görmemiş olmakla birlikte, kocaman kapılardan bir dilin kendisine doğru uzanmakta olduğunu biliyordu... Osmond'un Jack'i gerisin geri oraya süreceği de kesindi.

Osmond sağ gözünü bir bantla kapatmıştı. Sol elinde lekeli bir eldiven vardı. Kırbacının o garip eklemlerle dolu ucu omzunun kıpırtısıyla oynadı. "Ya, evet," diye tısladı. "Bu çocuk. Yüzbaşı Farren'in yanındaki çocuk." Jack, Tılsım'ı korurcasına karnına doğru çekti. Kırbacın uçları yerde kıpırdadı. "Bir çocuk dünyayı kaybederse, bir cam top ona ne kazandırır?" Kırbaç canlıymış gibiydi. Adamın her ufacık hareketinde oynuyordu. Kendi kendine yerden kalkar gibi

oluyordu. "HİÇBİR ŞEY! HİÇBİR ŞEY!" Osmond'un gerçek kokusu, o çürük ve pislik kokusu yükseldi, incecik deli yüzü garip şekilde buruştu. Sanki altında bir yıldırım çatlamıştı teninin. Kırbacını omzu üzerine kaldırdı.

"Yılan piç!" dedi Osmond. Kırbacın ucu Jack'e doğru indi, o geriledi ama yeterince gerileyemedi. Birden paniğe kapılmıştı.

Tekrar geçiş yaptığında Richard'ın eli omzuna sarıldı, kırbacın iğrenç sesi de yok oldu.

"Bıçak!" diyordu Speedy'nin sesi.

Jack içgüdüleriyle savaşarak kırbacın eskiden bulunduğu yerin iç tarafına doğru adım attı. Oysa tüm benliği geriye kaçmak istiyordu. Richard'ın eli onun omzundan kaydı, Speedy'nin sesi bağırdı, silindi. Jack ışıldayan Tılsım'ı karnına yasladı, sol eliyle tuttu, sağını kaldırdı. Parmakları sihirliymiş gibi, kemikli bir bileğe sarıldılar.

Sunlight Gardener kıkırdadı.

"JACK!" diye haykırdı Richard arkasından.

Yine bu dünyada duruyordu. Güneş ışıkları altında. Sunlight Gardener de bıçak tutan elini indirme çabasındaydı.

Gardener'in yaralı suratı Jack'inkinden birkaç santim uzaktaydı. Çöp kokusuyla hayvan leşi karışımı bir koku geldi, üstlerini örttü. "Hiçbir şey," dedi Gardener, "Haleluya diyebilir misin?" Zarif, öldürücü bıçağını zorlayıp itti, Jack de onu geri tutmayı başardı.

"JACK!" diye bağırdı Richard tekrar.

Sunlight Gardener parlak kuşgözleriyle ona bakıyordu. Bıçağı itmeye devam ediyordu.

Sunlight ne yaptı bilmiyor musun? dedi Speedy'nin sesi. Hâlâ mı bilmiyorsun?

Jack, Sunlight'ın deli deli dans eden gözüne baktı. Evet.

Richard koştu, Gardener'in ayak bileğine bir tekme savurdu, sonra şakağına zayıf bir yumruk indirdi.

"Babamı öldürdün," dedi Jack.

Gardener'in tek gözü yine parıldadı. "Oğlumu öldürdün, kötü piç!"

"Morgan Sloat sana babamı öldürmeni emretti ve sen de öldürdün."

Gardener bıçağını beş santim kadar yaklaştırdı. Eskiden sağ gözünün bulunduğu yerde yarı irin ve bir kan topağı vardı.

Jack haykırdı... korkuyla, öfkeyle, nice zamandır içine attığı duygularla haykırdı. Terkedilme, çaresizlik, ihmal... hepsi de babasının ölümüyle gelmiş duygulardı. Bu arada Gardener'in bıçaklı elini tâ yukarıya kadar itmiş olduğunu farketti. Tekrar bağırdı. Gardener'in parmaksız sol eli Jack'in sol koluna vurup duruyordu. Jack tam bıçaklı eli kıvırmayı başaracağı sırada koluyla göğsü arasına sokulan et parçasını hissetti. Richard hâlâ Gardener'in çevresinde döneniyordu ama Gardener de parmaksız elini Tılsım'a yaklaştırmaya devam ediyordu.

Gardener yüzünü Jack'inkine yanaştırdı.

"Haleluya," diye fısıldadı.

Jack tüm vücudunu kıvırdı, sahip olduğuna inandığından çok daha fazla kuvvet harcadı, Gardener'in bıçaklı eline yüklendi. Parmaksız el yana doğru fırladı. Jack bıçaklı elin bileğini sıktı. Pençesinde ip gibi tendonlar oynadı. Sonra bıçak yere düştü. Artık Jack'in kaburgalarına durmadan

sokulmaya çalışan parmaksız el kadar zararsızdı. Jack tüm vücuduyla dengesini kaybeden Gardener'e yüklendi ve onu geriletti.

Tılsım'ı Gardener'e doğru uzattı. Richard, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. Yaptığı doğruydu, doğruydu, doğruydu. Jack, Gardener'e doğru yürüdü. Adam hâlâ ona bakıyordu. Ama güvenini bir dereceye kadar yitirmiş gibiydi. Tılsım yine yaklaştı. Gardener sırıttı, gözünde yeni bir kan topağı daha belirdi, adam kendini vahşice Tılsım'a doğru attı... Sonrada yerdeki bıçağı almak üzere dalış yaptı. Jack atıldı, Tılsım'ın ılık yüzeyini Gardener'in tenine değdirdi. Ha Reuel, ha Sunlight, diye düşünüyordu. Sonra geri sıçradı.

Gardener yaralı bir hayvan gibi böğürdü. Teninde Tılsım'ın değdiği yer kapkaraydı. Yavaş yavaş sıvılaştı, akmaya başladı, altından kafatası göründü. Jack bir adım daha geriledi. Gardener dizleri üzerine düştü. Başının bütün derisi mum gibi olmuştu. Yarım saniye içinde geriye yalnızca pırıl pırıl kemikler kaldı yakasının yukarısında.

Sen eksildin, diye düşündü Jack. İyi de oldu!

2

"Pekâlâ," dedi Jack. İçi güvenle doluydu. Delice. "Haydi, ona gidelim, Richie..."

Richard'a baktığında arkadaşının yine yıkılma durumuna geldiğini gördü. Kumların üzerinde sallanıyordu. Gözleri yan kapalıydı.

"Belki sen bu sefer burada oturup beklesen daha iyi," dedi Jack.

Richard başını iki yana salladı. "Geliyorum, Jack. Seabrook Adası. Sonuna kadar... yolun tâ sonuna."

"Onu öldüreceğim," dedi Jack. "Yani... becerebilirsem."

Richard başını inatla salladı. "Babamı değil. Söyledim sana. Babam öldü. Beni bırakırsan emekleyerek izlerim seni. Şu herifin bıraktığı pisliğin içinden... mecbur kalırsam."

Jack kayalara doğru baktı. Morgan'ı göremiyordu ama orada olduğundan da hiç kuşku duymuyordu. Speedy hâlâ hayattaysa, Morgan şu anda o durumu değiştirmek için tedbir alıyor olabilirdi.

Jack gülümsemeye çalıştıysa da başaramadı. "Sana bulaşabilecek mikropları düşün." dedi, bir an daha kararsız kaldı, sonra Tılsım'ı isteksiz bir hareketle Richard'a uzattı. "Seni taşırım. Ama sen de bunu taşımalısın. Düşürme topu, Richard. Eğer düşürürsen..."

Ne demişti Speedy?

"Düşürürsen her şey kaybedilir."

"Düşürmem."

Jack, Tılsım'ı Richard'ın ellerine tutuşturdu, Richard yine o dokunmayla iyileşir gibi oldu... ama pek fazla da iyileşmiş sayılmazdı. Yüzü çok solgundu. Tılsım'ın parlak ışığında, polis fotoğrafçısının resimlediği çocuk cesetleri gibiydi.

Otel yapıyor. Zehirliyor onu.

Ama otel değildi. Yani tümüyle o değildi. Morgan'dı. Morgan zehirliyordu onu.

Jack döndüğünde, Tılsım'dan gözünü bir dakikalığına bile ayırmak istemediğini farketti. Sırtını eğdi, ellerini üzengi gibi kıvırdı.

Richard tırmandı. Bir eliyle Tılsım'ı tutuyor, ötekiyle Jack'in boynuna sarılıyordu. Jack, Richard'ın oyluklarını kavradı.

Tüy gibi hafif. Onun da kendi kanseri var. Hayatı boyunca olmuş. Morgan Sloat kötülük radyoaktivitesi yayıyor. Richard da bundan ölüyor.

Speedy'nin arkasında yattığı kayalara doğru koşmaya başladı. Tepesinde Tılsım'ın ışığını ve sıcaklığını her an hissediyordu.

3

Sırtında Richard'la kayaların soluna doğru koştu. İçi hâlâ o çılgın güvenle doluydu... Bunun çılgınlık olduğunu da birdenbire, kötü bir sarsıntıyla anladı. Kahverengi pantolon giymiş tombul bir bacak kayaların ardından uzandı, çelme taktı.

Allah kahretsin! diye zihinsel bir çığlık attı Jack. Bekliyordu tabii. Salak.

Richard da bir çığlık attı, Jack toparlanmaya çalıştı, yapamadı.

Morgan onu okulda küçük çocukları deviren büyük sınıf öğrencisi kadar kolay devirmişti. Smokey Updike'la Osmond'dan. Gardener'den, Elroy'dan sonra, onu devire devire bir kayanın arkasından ayağını uzatan şişko Morgan Sloat devirmişti.

Jack düşerken Richard, "Yiyy!" diye bağırdı. Birleşik gölgelerinin sola ve ileriye devrildiği görüldü. Hindu tanrıları kadar bol kolu vardı gölgenin. Tılsım'ın psişik ağırlığının değiştiğini... sonra tekrar değiştiğini hissetti.

"ONU KOLLA RİCHARD!" diye bağırdı Jack.

Richard, Jack'in kafası üzerine düştü. Gözleri kocaman ve üzgündü. Boynunun tendonları piyano telleri gibi dikilmişti. Düşerken Tılsım'ı havada tutuyordu. Ağzı iki yana doğru çekilip gerilmişti. Yere önce yüzü çarptı. Bozuk bir roketin burnu gibi. Burada kum pek ince değildi. İri kumdu. Arada taşlar da vardı. Richard depremin fırlattığı iri bir taşa iniş yaptı. Kötü bir ses çıktı. Richard bir an için kafasını kuma gömmüş bir devekuşuna benzedi. Poposu havada sağa sola sallanıyordu. Yanında o kötü ses olmasa, bu poz komik bir poz olurdu. Resmi çekilecek bir poz. "Mantıklı Richard Plajda Çılgınlaştı". Ama şu anda hiç komik değildi.

Richard'ın elleri yavaşça açıldı... Tılsım hafif meyilde bir metre ileriye yuvarlandı, orada durdu, gökyüzünü ve bulutlan, yüzeyinde değil de, ışıklı içinde yansıttı.

"Richard!" diye bağırdı Jack tekrar.

Morgan arkasında bir yerdeydi ama Jack onu bir an için unutmuştu. Güveni de tümüyle kaybolmuştu. Çocuk gibi kandırılmış hissediyordu kendini. Richard da... Richard...

"Rich..."

Richard yuvarlanarak döndü, Jack onun zavallı yorgun suratını kanlarla kaplı gördü. Başının derisinden bir kapak kalkmış, hemen hemen gözüne kadar sallanıyordu. Yırtık bir yelken gibi. Jack o derinin alt yüzündeki saçların Richard'ın yanağına değdiğini görüyordu... saçlı derinin kalktığı yerde de Richard Sloat'un kafatası kemiği pırıl pırıldı.

"Kırıldı mı?" diye sordu Richard. Sesi çığlık gibi tizdi. "Düştüğümde kırıldı mı?"

"Sağlam, Richie... ora.."

Richard'ın kenarları kanlı gözleri Jack'in arkasındaki bir şeye bakarak açıldı. "Jack! Jack, bak ark..."

Tuğla gibi bir şey... Morgan Sloat'un Gucci pabucu... Jack'in bacaklarının arasına, husyelerine bir tekme savurdu. Tam hedefe bir vuruştu. Jack öne büküldü, ömrünün en büyük acısını duydu. Bağıramadı bile.

"O kırılmadı ama sen pek iyi görünmüyorsun, Jacky, yavrum," dedi

Morgan Sloat. "Hem de hiç!"

Adam ağır ağır Jack'in üstüne geliyordu. Tadım çıkarmak istediği için yavaş geliyordu. Jack onunla hiçbir zaman resmi olarak tanıştırılmamıştı. Bazı anlarda o yüzü kocaman bir arabanın penceresinde bembeyaz bir surat olarak görmüştü. Jack'in varlığını anlayan kara gözleri vardı. Wolf un sürüsünü otlattığı çayırda durmadan şekil değiştiren bir varlıktı. Anders'in gözlerinde bir gölgeydi.

Ama Orris'li Morgan'ı şu ana kadar hiç görmemiştim, diye düşündü Jack. Jack'in üstünde solmuş, kirli bir kısa pantolon vardı. Asya köylülerinin giydikleri gibi bir şey. Ayağındaki sandaletler bilekten bağlıydı. Ama kendisi Jason değildi, Jack'di. Kasığı donmuş bir sancının tâ kendisiydi.

On metre ilerde Tılsım duruyordu. Kara kumlu plaja ışığını boşaltmaktaydı. Richard yoktu orada. Ama Jack bunu daha sonra farkedecekti.

Morgan lacivert bir pelerin giymişti. Yakasından gümüş bir klipsle tutturuluyordu. Pantolonu Sloat'unki gibi yumuşak yönlüydü. Tek farkı çizmelerin içine sokulmuş olmasıydı.

Morgan hafif topallayarak yürüyordu. Aksak ayağı kumlarda çizgi halinde iz bırakıyordu. Kıpırdayınca pelerinin

yakasını tutan klips aşağıya kaydı. Jack birden o klipsin pelerinle hiçbir ilgisi olmadığını anladı. Pelerin bağla bağlanıyordu. Bu boynundaki bir tür madalyondu. Jack önce onu minik, minyatür bir golf sopası sandı. Kadınların bileziklerine taktıkları gibi bir şey. Lâf olsun diye. Ama Sloat yaklaşınca, baktığı süsün fazla ince olduğunu anladı. Ucu da golf sopası gibi değildi. Sivri bitiyordu.

Yıldırım âletine benziyordu.

***

"Yo, hiç iyi görünmüyorsun, çocuk," dedi Orris'li Morgan. Jack'in inleyerek yatmakta olduğu yere geldi. Çocuk dizlerini bükmüş, elleri kasığında, yatıyordu. Morgan eğildi, ellerini dizlerine dayayıp Jack'i inceledi. Arabasının ezdiği bir hayvana bakıyordu sanki. İlginç olmayan bir hayvana. "Hiç değilsin."

Morgan daha da yaklaştı.

"Benim için epey sorun oldun," dedi. "Çok zarar verdin. Ama sonunda..."

"Galiba ölüyorum," diye fısıldadı Jack.

"Henüz değil. Biliyorum, insan öyle hisseder ama, inan bana, henüz ölmüyorsun. Beş dakika sonra anlarsın ölmenin nasıl bir duygu verdiğini."

"Yo... gerçekten... İçim kırık..." diye inledi Jack. "Eğil... söylemek istiyorum... rica... yalvarırım..."

Morgan'ın kara gözleri solgun yüzünde parladı. Belki de Jack'in yalvarması hoşuna gitmişti. Yüzü Jack'inkine neredeyse değecekti. Jack'in bacakları acıdan bükük duruyordu. Birdenbire onları fişek gibi savurdu. Bir an kasığından karnına bir şey batırılıyormuş gibi hissetti ama

sandaletlerinin Morgan'ın suratına çarpması, dudağını patlatması, burnunu yana bükmesi, acıyı değer gösterdi.

Orris'li Morgan geriye sendeledi, ıstırap ve şaşkınlıkla kükredi, pelerini kocaman bir yarasanın kanatları gibi açıldı.

Jack ayağa kalktı. Bir an karşıda kara şatoyu gördü. Agincourt'dan çok daha büyüktü. Dönümlerce alan üstüne kurulmuş gibi görünüyordu. Bir yandan da kendinden geçmiş (ya da ölmüş) olan Parkus yatıyordu. Jack kumlarda uslu uslu duran Tılsım'a doğru atıldı ve koşarken.

geçiş yaptı

kendini yine Amerika'da buldu.

"Ah, seni piç!" diye bağırdı Morgan Sloat. "Seni sefil piç! Suratım! Suratım! Mahvettin suratımı!"

Ozon kokusu gibi bir koku duyuldu, Jack'in sağından mavimsi beyaz bir yıldırım geçti, kumlarda çatırtılı bir ses çıkardı.

O sırada Jack, Tılsım'ı tekrar yakaladı! Kasığındaki acı bir anda dinmeye başladı. Cam küreyi elinde tutarak Morgan'a döndü.

Morgan Sloat'un dudağı kanıyor, eli yanağından ayrılmıyordu. Jack içinden, inşallah birkaç dişini de kırmışımdır, diye düşündü. Sloat'un öbür elinde yıldırım âleti vardı.

Yeni bir yıldırım gelirken Jack sağa kaydı. Ellerini öne uzatmıştı. Tılsım durmadan renk değiştiriyordu. Sloat'un yakında olduğunu anlamış gibiydi Tılsım. Kürenin içinden bir uğultu geliyor, Jack bunu çok iyi duyuyordu. Duymaktan çok, elindeki titreşimden anlıyordu. Tılsım'ın içinde bir beyaz ışık

şeridi açıldı. Ortasından gelen bir ışık şaftı gibiydi. Sloat kendini yana attı, anahtarını Jack'in kafasına uzattı.

Alt dudağından kanları sildi. "Canımı yaktın, pis velet," dedi. "O cam topun şimdi sana yardıma olabileceğini sanma. Onun ömrü seninkinden biraz daha kısa olacak."

"O halde neden korkuyorsun ondan?" diye sordu çocuk küreyi tekrar uzatarak.

Sloat yine kendini yana attı. "Sanki Tılsım da yıldırım atabilirmiş gibi. Jack içinden, Tılsım'ın neler yapabileceğini bilmiyor, diye düşündü. Tılsım hakkında hiçbir şey bildiği yok. Bir tek, onu istediğini biliyor.

"At elinden onu," dedi Sloat. "At dedim, küçük sahtekâr. Yoksa kafanın tepesini şu anda uçururum. At dedim."

"Korkuyorsun." dedi Jack. "Şimdi Tılsım'ı karşında görünce gelip almaya korkuyorsun."

"Gelip almak zorunda değilim, sahtekâr seni. At elinden. Kendi elinle kırdığını görelim, Jacky."

"Gel kendin al. Sloat." Jack öfkenin içinde kabardığını hissediyordu. Jacky. Annesinin kullandığı o takma adı Sloat'un ıslak ağzından duymak deli etmişti onu. "Ben kara otel değilim, Sloat. Çocuğum ben. Cam bir topu bir çocuktan alamaz mısın?" Çünkü Jack elinde Tılsım'ı tuttuğu sürece ikisinin başabaş olduklarını biliyordu. Koyu mavi bir kıvılcım fırladı, Tılsım'ın ortasında, merkezinde öldü. Bir ikincisi onu izledi. Jack hâlâ Tılsım'ın o güçlü mırıltısını hissedebiliyordu. Kendisinin yazgısında vardı Tılsım'ı almak. Ondan bekleniyordu bu. Tılsım da onun varlığını dünyaya geldiğinden beri biliyordu. Jack bunu yeni yeni anlamaktaydı. Tılsım onun gelip kendisini kurtarmasını beklemişti. Bir tek

Jack Sawyer'e ihtiyacı vardı, başka kimseye yoktu. "Gel, bir dene," diye takıldı Jack.

Sloat hırlayarak anahtarı ona doğru uzattı. Çenesinden kanlar damlıyordu. Bir an şaşkın göründü. Ahıra kapatılmış bir boğa gibi çaresiz ve öfkeliydi. Jack ona gülümsedi bile hattâ. Sonra Jack'in gözleri yan tarafa, Richard'in kumlarda yatmakta olduğu yere döndü, gülümsemesi yüzünde soldu. Richard'in yüzü tümüyle kana bulanmıştı. Kumral saçları da kandan vıcık vıcıktı.

"Seni it..." diye başlayacak oldu ama gözlerini başka tarafa çevirmesi hata olmuştu. Yakıcı ve sesli bir ışık tam yanındaki kumlara saplandı.

Jack, Sloat'a döndü. O da tam yeni bir yıldırım daha atmaktaydı. Jack'in ayaklarına. Jack dans eden adımlarla geri gitti, yıldırım kumları sarı bir bulamaç gibi eritti, sonra ânında dondular, dümdüz bir buz kesildiler. "Oğlun ölecek," dedi Jack. "Annen ölecek," dedi Sloat da. "Ben kafanı uçurmadan at o lanet olası şeyi elinden. Hemen. Bırak dedim!"

"Sen git de sansarlarla yat!" diye karşılık verdi Jack.

Morgan Sloat ağzını açtı, bağırdı, bir dizi kanlı diş gösterdi. "Senin cesedinle yatarım!" Anahtarı Jack'in kafasına nişanlayıp hazırlandı. Gözleri parlıyordu. Sonra elini kaldırdı, anahtar göğe doğru döndü. Sloat'un yumruğundan upuzun bir yıldırım fırladı, gökyüzü karardı. Bu karanlıkta Tılsım da, Morgan Sloat'un yüzü de pırıl pırıl parlıyordu. Sloat'un yüzündeki parlaklık, Tılsım'ın ışığının oraya düşmesinden ötürüydü. Jack içinden, herhalde benim yüzüm de parlıyordur, diye düşündü. Tılsım'ı birden Sloat'a doğru uzattı. Bunu ne amaçla yaptığını Tanrı bilirdi. Anahtar düşürttürmek için mi, onu kızdırmak için mi, güçsüz olduğunu ona kabul ettirmek

için mi? Ama Jack o anda, Morgan Sloat'un yeteneklerinin tümünü henüz bilmediğini anladı. Kara gökten kocaman kar taneleri dökülmeye başlamıştı. Sloat giderek yoğunlaşan kar perdesi ardında görünmez oldu. Jack onun ıslak kahkahasını duydu.

4

Lily hasta yatağından bin zorlukla kalkıp pencereye kadar yürüdü. Aralık ayının ölü plajına baktı. Plajı kaldırımdaki bir tek sokak ışığı aydınlatıyordu. Birden pencerenin dışında bir martı belirdi. Gagasının bir yanından bir solucan sallanıyordu. Lily o anda Sloat'u hatırladı. Martı ona benziyordu.

Önce sarsıldı, sonra toparlandı. Gülünç bir öfke hissetti. Martı Sloat'a nasıl benzerdi? Martı onu nasıl rahatsız ederdi? Doğru olamazdı bu. Soğuk camı parmağıyla tıkırdattı. Kuş kanatlarını biraz kımıldattı ama uçmadı. Lily onun zihninden buz gibi bir düşüncenin kendisine doğru aktığını radyo sesi kadar net biçimde algıladı.

Jack ölüyor, Lily... Jack ölüyor...

Hayvan başını öne uzattı, gagasıyla camı tıkırdattı.

Olüyooooooo.

"HAYIR!" diye haykırdı Lily. "CEHENNEM OL, SLOAT!" Bu sefer parmağıyla vurmadı, cama yumruğunu savurdu, cam kırıldı, yumruk uzandı, martı bağırarak, düşercesine kaçtı. Buz gibi hava penceredeki delikten içeriye doldu.

Lily'nin elinden kanlar damlıyordu. Yo, yalnızca damlamıyor, akıyordu, iki yerinden fena kesmişti elini. Kırık camları topladı, sonra elini geceliğinin bedenine sildi.

"BUNU BEKLEMİYORDUN, DEĞİL Mİ, SERSEM?" diye bağırdı kuşa. Hayvan bahçenin üzerinde tedirgin tedirgin uçuyordu. Lily gözyaşlarına gömüldü. "Rahat bırak artık Jack'i! Rahat bırak! OĞLUMU RAHAT BIRAK!"

Her yanı kan içindeydi. Soğuk hava içeriye doluyor, pencere zangırdıyordu. Dışarda ilk karların gökten dökülmekte olduğunu sokak ışığından gördü.

5

"Dikkat et, Jacky."

Hafif bir ses. Solundan.

Jack oraya döndü, Tılsım'ı fener gibi havaya kaldırdı. Işığı yalnızca düşen karları gösterdi.

Başka bir şey yoktu. Karanlık... kar... okyanusun sesi.

“Ters taraf, Jacky."

Sağa döndü. Ayakları buzlaşan karlarda kayıyordu. Ses yaklaşmıştı. Jack de bu sefer daha hızlı dönmüştü.

Tılsım'ı kaldırdı. "Gel de al, Sloat!"

"Şansın hiç yok, Jack. Seni istediğin an avlayabilirim."

Arkasından... daha da yakın. Ama Jack Tılsım'ı kaldırdığında Sloat görünürlerde yoktu. Yüzüne karlar çarpıyordu. Soluk alınca soğuktan öksürmeye başladı.

Sloat onun tam önünde kıkırdadı.

Jack çekildi, Speedy'ye takılıp düşecek gibi oldu.

"Huu-huuu, Jacky!"

Sol taraftaki karanlıktan bir el uzandı, Jack'in kulağını çekti. Jack o yana dönerken kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Gözleri fincan gibi açılmıştı. Ayağı kaydı, tek dizini yere dayadı.

Richard boğuk, iniltiyle horultu arası bir ses çıkardı.

Yukardan gök gürültüsü duyuldu. Sloat'un yarattığı karanlıktan.

"At bana onu!" diye takıldı Sloat. O karlı karanlığın içinden dans eden adımlarla ilerleyip ortaya çıktı. Sağ eliyle parmak şıklatıyor, soluyla anahtarı Jack'e doğru tutuyordu. Hareketlerinde sıçrar gibi, elektrikli bir tempo vardı. Jack'e eski zaman orkestra şefleri gibi göründü. Xavier Cugat belki. "Atsana bana! Paslaşma talimi, Jack! Morgan Amcanla! Ne dersin, Jack? Haydi, dene! Topu at, bir bebek kazan!"

Jack Tılsım'ı geriye, kendi sağ omzuna çekmiş olduğunu farketti. Niyeti de oydu zaten. Beni sinirlendirmeye çalışıyor. Paniğe uğratmaya çalışıyor. Bıraktırmaya çalışıyor beni.

Sloat yine kayboldu. Karlar uçuştu.

Jack sinirli sinirli dönendi durdu ama Sloat yoktu. Belki de kaçtı... belki...

"Ne oldu, Jacky?"

Yo, hâlâ buradaydı. Bir yerlerde Solda.

"Baban ölürken gülmüştüm, Jacky. Yüzüne gülmüştüm. Motoru sonunda durduğu zaman..."

Sesi bulanıktı. Bir an silindi, sonra gerisin geri duyuldu. Sağdan. Jack o yana döndü. Neler olduğunu anlayamıyor, sinirleri bozuluyordu.

"Yüreğim kuş gibi kanatlanmıştı. Böyle uçmuştu, Jacky!"

Karanlıktan bir taş geldi. Jack'e değil, cam küreye doğru atılmıştı. Jack eğildi. Sloat'u bulanık şekilde gördü, sonra yine

göremez oldu.

Bir sessizlik... Sloat yine belirdi. Yepyeni bir plak çalmaya başlamıştı.

"Annenle yattım, Jacky," diye arkadan geldi ses. Tombul, sıcak bir el pantolonunun kıçını yakaladı.

Jack bu sefer dönerken Richard'ın üzerine düşüyordu. Gözyaşları... sımsıcak, acı dolu, öfkeli... gözlerinden taşıyordu. Nefret ediyordu onlardan. Ama yine de taşıyorlardı. İnkâr etmeye olanak yoktu. Rüzgâr canavar gibi uğulduyor, sanki devler tünelde bağırıyordu. Sihir senin kendinde, demişti Speedy. Ama şimdi neredeydi o sihir? Nerede, ah, nerede?

"Annemin adını pis ağzına alma!"

"Çok yattım onunla," diye ekledi Sloat gururlu bir neşeyle.

Ses sağdan gelmişti. Karanlıkta şişko bir gölge.

"Davet üzerine, Jacky!"

Arka taraftan. Yakından.

Jack dönüp Tılsım'ı kaldırdı. Tılsım beyaz bir ışık çıkardı. Sloat geriledi ama o arada Jack onun yüzünde bir acı ve öfke ifadesi görebilmişti. O ışık dokunuyordu Sloat'a. Canını yakıyordu.

Söylediklerine aldırış etme... hepsi yalan ve bunu sen de biliyorsun. Ama bu işi nasıl yapıyor? Adam Edgar Bergen gibi. Yo... karanlıkta tren soyan kızılderililer gibi. Nasıl yapıyor?

"Bu sefer bıyıklarımı biraz alazladın, Jacky," dedi Sloat. Sulu sulu güldü. Soluk soluğa gibiydi ama, fazla da değildi.

Hem de hiç fazla değildi. Jack sıcakta kalmış köpek gibi soluyordu onun karşısında. Gözleri telâşla karanlıklarda Sloat'^ arıyordu. "Ama sana bu yüzden kin tutacak değilim, Jacky. Dur bakalım şimdi... neden söz ediyorduk biz? Ha, evet, annen..."

Bir sessizlik, bir soluma, sonra karanlıktan bir taş ıslık çalarak geldi. Jack'in şakağına çarptı. Jack döndüğünde Sloat yine yok olmuştu. Yine kar perdesinin ardına kaçmıştı.

"Bacaklarını bana öyle sarardı ki bağırırdım acısından!" dedi Sloat, Jack'in tam arkasından. "OOOOH-OOOOH!"

Eline düşme, seni deli etmesine fırsat verme...

Ama elinde değildi. Bu pis herif annesinden söz ediyordu onun.

"Kes sesini! Sus artık!"

Sloat karşısındaydı. Öyle yakındı ki, Jack onu karlara rağmen görebildi. Ama bir titreşim gibi gördü. Sanki su altındaymış gibi. Karanlıktan bir taş daha geldi. Jack'in başının arkasına çarptı. Jack öne sendeledi, Richard'ın üzerine bir daha düşecek gibi oldu. Richard kar örtüsünün altında yakında görünmez olacaktı.

Yıldızları gördü... birden ne olduğunu anladı.

Sloat geçiş yapıyordu! Geçiş yapıyordu! Gidiyor... sonra geliyordu!

Jack olduğu yerde döndü. Karşısında bir değil de yüz düşman varmış gibi davranıyordu. Yıldırım karanlıktan dar, yeşilimsi mavi bir ışın gibi geldi. Jack Tılsım'la uzandı ona. Tekrar Sloat'a yansıtmayı umuyordu. Geç kalmıştı ama. Yıldırım söndü.

O halde onu neden orada göremiyorum? Diyarda?

Cevap kafasında şimşek gibi çaktı... Tılsım da bu arada şahane bir beyaz ışık saçtı. Karlar lokomotif projektörü görmüş gibi aydınlandı.

Onu orada göremiyorum, çünkü ben omda değilim! Jason gitti... ben tek tabiatlıyım! Sloat oradaki bir plaja geçiş yapıyor. Orada Orris'li Morgan'dan başka kimse yok. Bir de, Parkus adlı, can çekişen bir adam. Richard orada değil, çünkü Orris'li Morgan'ın oğlu Rushton uzun zaman önce öldü ve Richard da tek tabiatlı! Daha önce geçiş yaptığımda Tılsım oradaydı... ama Richard yoktu! Morgan geçiş yapıyor... kıpırdıyor... geri geliyor... beni deli etmeye uğraşıyor...

"Huu-huuu! Jaaaa-ckyyy!"

Soldan.

"Buradayım!"

Sağdan.

Ama Jack artık sesin nereden geldiğini dinlemiyordu. Tılsım'a bakıyordu. İşareti bekliyordu. Ömrünün en önemli işaretini.

Arkasından. Bu sefer arkasından gelecekti.

Tılsım ışık yaydı. Karlara doğru güçlü...

Jack döndü... ve dönerken Diyar'a geçiş yaptı... pırıl pırıl güneşin altına! Orris'li Morgan vardı karşısında. Koskocaman. Jack'in hileyi anladığını bir an farkedemedi. O anda Jack'in arkasına geçmek üzere topal topal, hızla ilerlemekteydi. Suratında arsız çocuk sırıtışı vardı. Pelerini arkasında dalgalanıyordu. Sol ayağını sürüyüp duruyordu. Çizmesini kumlar kaplamıştı. Jack'in çevresinde kumlar çizik çizik, iz doluydu. Morgan onun etrafında dönüp durmakta, annesi

hakkında pis yalanlar söylemekte, taş atmakta, onu tedirgin etmekteydi durmadan geçiş yaparak.

Jack avazı çıktığı kadar bağırdı:

"SENİ GÖRÜYORUM!"

Morgan büyük bir şok ve şaşkınlık içinde ona döndü, bir eli yıldırım âletinin çevresinde kıvrıldı.

"GÖRÜYORUM!" diye bağırdı Jack tekrar. "Bir tur daha atalım mı, Sloat?"

Orris'li Morgan elindeki âletin ucunu ona doğrultup salladı. Suratına o aptalca şaşkınlığın yerine hemen kurnaz bir ifade gelmişti. Zeki bir adam olduğundan, durumun tüm olanaklarını bir anda görebiliyordu. Gözleri daraldı. Jack tam o anda, Orris gözlerini kısıp yıldırımını yolladığı anda neredeyse tekrar geçiş yapacaktı. Bu arada ölebilirdi ama, düşmanını iyi tanıması kurtardı onu. Yerinde durdu, yine işareti bekledi. Sihirli işareti. Bir an soluğunu tuttu Jack Sawyer. Morgan kurnazlığıyla biraz daha az gurur duyan biri olsa, Jack Sawyer'i belki de öldürebilirdi. Ne de çok istiyordu o anda bunu yapmayı!

Ama tam Jack'in beklediği gibi, Morgan'ın hayali Diyar'dan silindi. Jack soluk aldı. Speedy'nin gövdesi (Parkus'un, diye düzeltti Jack aklından) az ilerde hareketsiz yatıyordu. İşaret geldi. Jack soluğunu saldı ve geçişini yaptı.

Point Venuti plajını yeni bir buz tabakası kaplamış, Tılsım'ın ışığını yansıtıyordu.

"Bir eli kaybettin, değil mi?" diye fısıldadı Morgan Sloat karanlıktan. Karlar Jack'in yüzünü dövüyor, rüzgâr bacaklarını, boynunu, alnını donduruyordu. Bir otomobil boyu uzakta Sloat'un yüzünü gördü. Alnı yine kırış kırış, kanlı

ağzı açıktı. Anahtarı fırtınanın içinden Jack'e doğru uzatıyordu. Kahverengi elbisesinin kolu kar tutmaya başlamıştı. Jack sol burun deliğinden kara bir kan sızmakta olduğunu gördü. Sloat'un gözleri ıstırap dolu karanlığın içinde parlıyordu.

6

Richard Sloat, kafası karmakarışık, gözlerini açtı. Her yanı donuyordu. Önce hiçbir duygu hissetmeksizin, ölmüşüm herhalde, diye düşündü. Bir yere düşmüştü. Belki Thayer bahçesinde bir yere. Donmuştu. Ölmüştü. Artık bir şey olamazdı ona. Bir anlık baş döndürücü bir rahatlama hissetti.

Başı yine fena halde acıdı. Soğuk elinden akan kanları hissetti. Bu duyguların ikisi de bir tek şeye işaret ediyordu. Richard Llewellyn Sloat şu anda nerede olursa olsun, henüz ölmüş değildi. Yaralıydı yalnızca. Kafasından bir dilim kesilmiş gibi hissediyordu. Nerede olduğunu pek bilemiyordu. Soğuktu. Gözleri uzun süre baktı, sonunda karların içinde yatmakta olduğu mesajını beynine ulaştırdı. Kış gelmişti demek. Gökten üzerine yeni karlar düştü. O sırada babasının sesini duydu ve her şeyi hatırladı.

Richard elini kafasının tepesinde tutuyor, çekmiyordu. Ama çenesini hafifçe kaldırdı, babasının sesinin geldiği tarafa baktı.

Jack Sawyer, Tılsım'ı tutuyordu. Richard'ın ikinci algıladığı şey bu oldu. Tılsım kırılmamıştı. Richard öldüğünü sandığı sırada tattığı rahatlamanın bir eşini daha duydu. Gözlüğü olmadığı halde, Jack'in yenilmemiş bir hali olduğunu farketti, bu onu çok duygulandırdı. Jack tıpkı bir... bir kahraman gibiydi. Öyleydi! Pislik içinde, saçları dağınık, şaşılacak

kadar genç bir kahraman. Her açıdan yanlış bir rol. Ama yine de kahramandı.

Jack'in yine Jack olduğunu gördü. Richard. O inanılmaz yabana nitelik gitmişti. Oniki yaşında gibi görünmeye çalışan bir film yıldızı hali yoktu. Böyle olması onun kahramanlığını Richard'a daha bile değerli gösterdi.

Babası sırıtıyordu. Ama o onun babası değildi. Babasının içi çoktan boşaltmış, yok olmuştu. Phil Sawyer'e imrenmekle, ihtiraslarının yakması, kavurmasıyla...

"Sonsuza kadar böyle dönüp duramayız," dedi Jack. "Sana Tılsım'ı asla verecek değilim. Sen de onu elindeki âletle yok edemezsin. Vazgeç."

Babasının elindeki anahtarın ucu yavaşça alçaldı, dosdoğru Richard'a uzandı.

"Önce Richard'ı vururum," dedi babası. "Arkadaşın Richard'ın kömür olmasını gerçekten görmek istiyor musun? Hımmm? İstiyor musun? Tabii yanında yatan o iğrenç yaratığa da aynı şeyi yapmaktan geri duracak değilim."

Jack'le Sloat kısacık bakıştılar. Babası şaka etmiyordu. Richard biliyordu bunu. Eğer Jack, Tılsım'ı vermezse, gerçekten vuracaktı onu. Sonra da ihtiyar siyah adamı, Speedy'yi öldürecekti.

"Yapma," diye fısıldamayı başardı. "Aldırma ona, Jack. Söyle defolsun!"

Jack dönüp göz kırparak Richard'ı hemen hemen tedirgin etti.

"At Tılsım'ı," dedi babasının sesi.

Richard'ın korku ve dehşetle açılan gözleri önünde Jack avuçlarını eğdi ve Tılsım'ın düşmesine izin verdi.

7

"Jack, yooo!"

Jack dönüp Richard'a bakmadı. Bir şeyi feda etmedikçe ona sahip olamazsın, diye hatırlatıyordu zihni ona. İnsan ne kazanır? Hiçbir şey kazanmaz. Sıfır. Bunu okulda öğretmezler. Yollarda öğrenir insan. Ferd Janklow'dan öğrenir, Wolf’dan öğrenir, burun üstü kendini yere atan Richard'dan öğrenir.

İnsan ya bunları öğrenir, ya da dünyanın karanlık bir yerinde ölürdü.

"Artık öldürme yok," dedi California plajında, karlar altında. Kendini çok yorgun hissetmesi gerekiyordu. Dört günlük bir dehşeti yaşamıştı ne de olsa. Şimdi, en sonuna vardığında da, acemi sporcular gibi atıvermişti topu elinden. Ama kulağına gelen ses kesinlikle Anders'in sesiydi. Jack/Jason'un önünde diz çöken Anders'in sesi; Her şey iyi olacak, her şey iyi olacak ve her türlü şey de iyi olacak.

Tılsım kumlarda parladı, yanındaki karlar damla damla eridi... damlalardan biri gökkuşağı oldu, o anda Jack içinde bir şeyi feda etmenin o temiz duygusunu hissetti.

"Artık kan dökme yok. Git, kır onu kırabiliyorsan," dedi. "Sana acıyorum."

Morgan Sloat'u Çok yıkan bu son söz oldu. Kafasında zerre kadar mantık kalmış olsa, karların arasından bir taş bulur, fırlatır. Tılsım'ı parçalardı. Parçalanırdı da... o kolay kırılabilecek haliyle.

Ama Morgan bunu yapacağı yerde anahtarını Tılsım'a çevirdi.

Bunu yaparken kafasının içi Jerry Bledsoe'nun ve karısının sevgi ve nefret içeren hayalleriyle doluydu. Jerry Bledsoe'yu o öldürmüştü. Nita Bledsoe, Lily Cavanaugh olmalıydı aslında... bir tokat atıp burnunu kanatan Lily Cavanaugh... dokunmaya çalıştığında...

* * *

Alevler fışkırdı... yeşil-mavi alevler... Tılsım'a doğru uçtu, ona çarptı, üzerine yayıldı, onu yanan bir güneş haline getirdi. Bir an için bütün renkler oradaydı. Bir an için bütün dünyalar oradaydı. Sonra yok oldu.

Tılsım yutmuştu Morgan'ın anahtarından gelen ateşi.

Yalayıp yutmuştu.

Karanlık geri döndü. Jack'in ayakları altından kaydı. Speedy Parker'ın baldırları üzerine oturuverdi. Speedy bir homurtu sesi çıkardı, kıpırdadı.

Bir an her şey sessiz kaldı... sonra Tılsım'dan alevler bir sel gibi yayıldı. Jack'in gözleri ıstıraplı bir düşünceyle iri iri açıldı.

(kör edecek seni! Jack, kör ede...)

Birden Point Venuti'nin değişmiş coğrafyası, Tanrı fotoğraf makinesinin flaşını parlatmış gibi aydınlandı. Jack, Agincourt'u gördü. Yarı yarıya yıkılmıştı. Alçalmış tepeleri gördü. Richard'ı sırtüstü yatarken gördü. Speedy'yi yüzükoyun yatmış, başını yana çevirmiş gördü. Speedy gülümsüyordu.

Morgan Sloat geri geri itildi, kendi anahtarının alevleri onu bir örtü gibi sardı. Tılsım'ın emdiği ateş, tıpkı Sunlight Gardener'in dürbününün ışığı olayında olduğu gibi, binle çarpılarak geri gelmişti.

Dünyalar arasında bir delik açıldı. Sonu Oatley'e varan koca bir tünel... Jack orada Sloat'u gördü. Şık kahverengi elbisesi yanıyordu, iskeleti kalmış bir eli hâlâ anahtarı tutmaktaydı. O tünelde gidiyordu. Gözleri kaynıyordu yuvalarında. Ama açıktılar... farkındaydılar.

Giderken onun değiştiğini gördü Jack. Pelerin, yarasanın kanatları gibiydi ama alev alev yanıyordu. Çizmeler yanıyor, saçlar yanıyordu. Anahtar minik bir yıldırım mızrağı olmuştu.

Gün ışığı sardı çevreyi tekrar!

8

Sel gibi gelip boşaldı gün ışığı. Jack karlı kumlarda şaşırarak durdu. Kulaklarında ve beyninin içinde Morgan'ın uzaklaşan ölüm çığlığını hâlâ duyuyordu. Dünyalar arasındaki sonu gelmez tünelde, yokluğa doğru gidiyordu o.

"Jack?" Richard doğrulmuş, kafasını tutarak oturuyordu. "Jack, ne oldu? Merdivenden düştüm galiba."

Speedy karlarda kıpırdıyordu. Kollarıyla kendini itti, Jack'e baktı. Gözleri çok yorgundu... ama yüzünde yaralar kalmamıştı.

"Aferin, Jack," dedi, sırıttı. "İyi..." Soluk soluğa tekrar yıkıldı.

Gökkuşağı, diye düşündü Jack sarhoş gibi. Ayağa kalktı, yine düştü. Yüzünde donan karlar gözyaşı gibi eriyordu. Diz üstü doğruldu, ayağa kalktı. Gözlerinde benekler uçuşuyordu. Morgan'ın az önce durmakta olduğu yerdeki kocaman yanık izini gördü. Onun da ucu gözyaşı damlası gibi uzuyordu.

"Gökkuşağı!" diye bağırdı Jack Sawyer. Ellerini göklere kaldırdı. Bir yandan gülüyor, bir yandan ağlıyordu.

"Gökkuşağı! Gökkuşağı!"

Tılsım'a yürüdü, eğilip onu aldı. Hâlâ ağlıyordu.

Richard Sloat'a götürdü. Eskiden Rushton olan Richard Sloat'a. Sonra Speedy Parker olan Speedy Parker'a götürdü.

İkisini de iyileştirdi.

Gökkuşağı, gökkuşağı, gökkuşağı!

Bölüm: 46

BİR YOLCULUK DAHA

1

Onları iyileştirdi ama bunun nasıl olduğunu hiç hatırlamıyordu. Hiçbir ayrıntıyı hatırlamıyordu. Bir süre Tılsım elinde parıldadı, şarkılar söyledi, Jack ateşin taşıp hastaların üzerine yayıldığını hisseder gibi oldu. Tek hatırlayabildiği de bu kadardı.

Sonunda Tılsım'ın o harikulade ışığı soldu... soldu... söndü.

Jack annesini düşününce ağzından boğuk bir çığlık kurtuldu.

Speedy eriyen karların arasında ona yaklaştı, kolunu onun omuzlarına attı.

"Yine dönecek ışığı, Gezgin Jack," dedi. Gülümsedi. Ama Jack'in iki katı kadar yorgun görünüyordu. Speedy iyileşmişti... iyileşmişti ama hâlâ pek iyi değildi. Bu dünya öldürüyor onu, diye düşündü Jack hayal meyal. En azından, Speedy Parker olan yanını öldürüyor. Tılsım onu iyileştirdi... ama yine de ölüyor.

"Sen ona iyilik ettin, o da sana etsin istiyorsun," dedi Speedy. "Kaygılanma. Gel buraya, Gezgin Jack. Gel arkadaşının yattığı yere."

Jack geldi. Richard eriyen karların içinde yatıyordu. Kafasından kalkan o korkunç kapak artık yoktu. Saçlarının arasından uzun, beyaz bir yer saçsız olarak görünüyordu. Hiç saç çıkmayacaktı bir daha oradan.

"Elini tut onun."

"Neden? Niçin?"

"Geçiş yapacağız."

Jack, Speedy'ye soru soran gözlerle baktı ama Speedy bir açıklama yapmadı. Yalnızca başını salladı. Sanki Jack'e, evet, doğru duydun, demek istiyordu.

Eh, diye düşündü Jack. Şu ana kadar hep güvendim ona...

Uzanıp Richard'ın elini tuttu. Speedy de Jack'in öbür elini tuttu.

Bir sarsıntı bile duymadan üçü birlikte geçtiler.

2

Jack'in tahmin ettiği gibiydi. Orada, kara kumlarda, yanında duran adam her bakımdan sağlam ve sağlıklı bir adamdı.

Jack ona dehşet dolu gözlerle baktı. Biraz da tedirginlik duyuyordu. Bu yabancı adam, Speedy'ye biraz benzeyen küçük kardeşi olabilirdi ancak.

"Speedy... Bay Parkus... yani... siz nesiniz..."

"Sizlerin dinlenmeye ihtiyacınız var," dedi Parkus. "Senin kesinlikle var, öteki delikanlının daha da çok var. Ölüme ne kadar yaklaştığım ancak kendisi bilebilecek. O da bunu kimseye... kendine bile itiraf edecek tip değil."

"Evet," dedi Jack. "Orada haklısınız."

"Burada daha iyi dinlenir." Parkus bunu söyledikten sonra kumlarda, şatonun tersi yönde ilerlemeye koyuldu. Richard'ı kucağında taşıyordu. Jack elinden geldiği kadar onu izlemeye çalıştı ama giderek geride kaldı. Soluğu çabucak tıkanıyor, dizleri kesiliyordu. Kafası son çatışmanın etkisiyle zonklamaktaydı. Şok sarhoşluğu herhalde, diye düşündü.

"Neden... nereye..." Ancak bu kadarı çıkabildi soluklarının arasından. Tılsım'ı göğsüne bastırmış, öyle taşıyordu. Mattı Tılsım. Dışı ışık geçirmiyor gibiydi. İlginç de değildi.

"Biraz ileriye," dedi Parkus. "Arkadaşınla sen daha demin onun bulunduğu yerde dinlenmek istemezsiniz herhalde, değil mi?"

Jack çok yorgun olmasına rağmen yine de başım iki yana salladı.

Parkus omzunun üzerinden geriye baktı, sonra hüzünlü gözlerini Jack'e çevirdi.

"Orası kötülük kokuyor," dedi. "Onun kötülüğü. Senin dünyan gibi kokuyor, Jack. Bence ikisi birbirine insanı tedirgin edecek kadar benziyor."

Tekrar yola koyuldu. Richard hâlâ kollarındaydı.

3

Kırk metre kadar ilerde durdu. Burada kara kumlar biraz daha açık bir renge dönüşüyordu. Beyaz değildi ama, griydi en azından. Parkus, Richard'ı yavaşça yere yatırdı. Jack de onun yanına uzandı. Kumlar sıcaktı. Çok tatlı bir sıcak. Kar yoktu burada.

Parkus onun yanma bağdaş kurup oturdu.

"Şimdi uyumak zorundasınız," dedi. "Belki yarından önce uyanamazsınız. Sizi kimse rahatsız etmez. Bir bakın."

Kolunu öteki dünyada Point Venuti olan yere doğru salladı. Jack önce kara şatoyu gördü. Bir duvarı boydan boya yıkılmıştı. Sanki içinde müthiş bir patlama yeralmış gibiydi. Sıradan bir şato görünümüne inmişti artık. Kötülüğü dağlanıp yok olmuş, yasa dışı hazinesi alınmıştı. Bir taş yığınıydı, o kadar.

Jack ötelere baktığında depremin burada pek de şiddetli olmadığını gördü. Zaten yıkılacak daha az şey vardı. Denizin sürüklediği tahtalarla kurulmuşa benzeyen birkaç kulübe yıkılmıştı. Birkaç patlamış at arabası gördü. Bunlar öteki dünyada Cadillac'tı belki. Belki de değillerdi. Bir de iki insan cesedi vardı.

"Sağ kalanlar gitti," dedi Parkus. "Ne olduğunu biliyorlar. Orris'in öldüğünü de. Sizi artık rahatsız etmezler. Burada var olan kötülük bitti.

Bunu biliyor musunuz? Hissediyor musunuz?"

"Evet," diye fısıldadı Jack. "Ama... Bay Parkus... siz sakın... sakın..." "Gitmek, öyle mi? Evet. Pek yakında. Sen ve arkadaşın bir iyi uyku çekeceksiniz ama daha önce biraz konuşmamız gerek. Uzun sürmez. Biraz başını göğsünden kaldırmam rica edeceğim."

Jack çaba gösterip başını kaldırdı, gözlerini biraz daha açtı. Parkus başını salladı.

"Uyanınca doğuya yürüyün... ama geçiş yapmayın! Bir süre burada kalın. Diyar'da. Sizin tarafta çok fazla olaylar oluyor. Kurtarma ekipleri, haber muhabirleri... Jason bilir daha neler! Bereket versin karlar kimse görmeden eriyecek.

Birkaç kişi görmüş olacak, onları da deli diye bir kenara itecekler."

"Neden gitmeniz gerekiyor?"

"Artık işime dönmeliyim, Jack. Burada yapılacak çok şey var. Morgan'ın ölüm haberi doğuya doğru yola çıkmıştır bile. Hızla gidiyordur. Daha şimdiden haberin gerisinde kaldım. Önüne geçmeliyim becerebilirsem. Dış Bölge'ye varmak istiyorum... sonra da doğuya... kötüler oralardan kaçmaya başlamadan." Okyanusa baktı. Gözleri soğuk, çakmak taşı gibi griydi. "Fatura geldi mi, insanlar ödemek zorundadır. Morgan gitti ama hâlâ borç var."

"Siz burada polis gibi bir şeysiniz, değil mi?"

Parkus başını evet anlamında salladı. "Sizin Baş Yargıç ve Baş cellât dediğiniz şeylerin bileşimi. Burada yani." Güçlü, sıcak elini Jack'in basma dayadı. "Sizin tarafta, yalnızca oradan oraya dolaşan adamın biriyim. Bulduğum işte çalışır, bazen bir iki şarkı çalarım. İnan bana, zaman zaman o hayatı çok daha fazla seviyorum."

Yine gülümsedi. Bu sefer Speedy oldu.

"Ve sen o adamı ara sıra göreceksin, Jacky. Öyle. Zaman zaman, şurada burada. Bir alışveriş merkezinde, belki bir parkta."

Jack'e göz kırptı.

"Ama Speedy... pek iyi değil," dedi Jack. "Nesi varsa... Tılsım'ın dokunamadığı bir şey."

"Speedy yaşlı," dedi Parkus. "Benim yaşımda ama sizin dünyanız onu benden fazla yaşlandırdı. Yine de daha birkaç yılı var. Belki biraz daha fazla hattâ. Kaygılanma, Jack."

"Söz mü?" diye sordu Jack.

Parkus sırıttı. "Öyle," dedi.

Jack de yorgun yorgun ona sırıttı.

"Arkadaşınla ikiniz doğuya doğru gidin. Beş mil kadar yürüyün. Şu alçak tepeleri aşın. Ağır ağır gidin. Büyük ağacı arayın. Ömrünüzde gördüğünüz en ulu ağacı. O ağaca varınca, Jack, Richard'ın elini tut ve geçişini yap. Kendini California'da dev bir kızıl ağacın yanında bulacaksın. İçinden tünel oyulmuş bir ağaç. Yol geçiyor tünelden. O yol, On yedi numaralı yoldur. Storeyville adlı bir kuzey California kasabasının dışında olacaksınız.

Kasabaya girin. Trafik ışığının orada bir Mobil benzincisi var." "Ya sonra?"

Parkus omuz silkti. "Pek kesin bilmiyorum. Belki tanıyacağın birine rastlarsın Jack."

"Ama biz nasıl..."

"Şşş," dedi Parkus. Elini Jack'in alnına dayadı. Tıpkı annesinin yaptığı gibi. Bebekken.

"Bu kadar soru yeter. Sizin için her şey iyi gidecek sanıyorum." Jack uzandı, karanlık küreyi koluyla kucakladı. Göz kapaklarına sanki kurşunlar asılmıştı.

"Cesur ve dürüst davrandın, Jack," dedi Parkus ciddi bir sükûnetle. "Keşke benim oğlum olsaydın... çok isterdim... Cesaretin için seni selâmlıyorum. İnancın için de. Bir çok dünyalarda sana çok şey borçlu olan insanlar var. Bir çoğunun şu ya da bu şekilde bunun farkında olduğunu da sanıyorum."

Jack gülümsemeyi başardı. "Biraz daha kalın," dedi.

"Peki. Sen uyuyana kadar. Kaygılanma, Jack. Burada sana hiç bir şey zarar vermez."

"Annem hep derdi ki..."

Kafasındaki düşünceyi bitiremeden uyku onu esir aldı.

4

Derin uyku onu bir türlü bırakmadı. Ertesi gün Jack teknik olarak, esrarengiz biçimde uyanıktı. Uyku değil de, zihni uyuşturucu bir etki, günün büyük kısmı boyunca devam etti. Rüyada gibiydi. Richard da tıpkı Jack gibi, yavaşlatılmış film temposunda hareket ediyordu. Sonunda iki çocuk kendilerini dünyanın en ulu ağacının altında buldular. Çevrelerinde ormanın tabanı ışıklıydı. On koca adam el ele verse o ağacın çevresini sarmaya yetmezdi. Boyu tâ göklere yükseliyordu. Diyar iddiasının tipik örneği.

Kaygılanma, demişti Parkus. Jack başını kaldırıp ağacın tepesine doğru baktı. Farkında olmamasına rağmen aslında duygusal olarak çok yorgundu. Ağacın ululuğu içinde ancak bir zerre heyecan doğurabildi. Jack elini o şaşılacak kadar düzgün kabuklara dayadı. Babamı öldüren adamı öldürdüm, dedi kendi kendine. Tılsım'ın karanlık, görünüşte ölü gövdesini kucakladı. Richard da yukarı bakıyordu. Tepelerinde bir gökdelenin yüksekliği vardı. Morgan ölmüştü. Gardener de öyle. Plajdaki kar da şimdiye kadar erimiş olmalıydı. Ama her şey geçip bitmemişti. Jack bir plaj dolusu karın kafasını doldurduğunu hissediyordu. Bir zamanlar, ona bin yıl geride kalmış gibi gelen günlerde, Tılsım'a parmaklarını değdirdiği anda içine dolan zafer ve heyecandan delireceğini düşünmüştü. Oysa şimdi hiç öyle bir şey yoktu yüreğinde. Kafasının içine kar yağıyordu. Parkus'un talimatından ilerisini de göremiyordu. Koca ağacın kendisini ayakta tutmakta olduğunu farketti.

"Elimi tut," dedi Richard'a.

"Ama eve nasıl döneceğiz?"

"Kaygılanma." Richard'ın elini avucuna aldı. Jack Sawyer'in kendisini ayakta tutabilmek için bir ağaca ihtiyacı yoktu. Jack Sawyer Lânetli Topraklar'dan geçmiş, kara oteli yenmişti. Jack Sawyer cesur ve dürüsttü. Jack Sawyer beynine kar yağan, on iki yaşında, yorgun bir çocuktu. Kolayca kendi dünyasına geçiş yaptı. Richard'a da onunla birlikte kaydı.

5

Orman küçülmüştü. Bir Amerika ormanıydı şimdi. Ağaçların üst dalları farkedilebilecek kadar daha aşağıdaydı. Jack çevresindeki her şeyin değişikliğini ancak sezgileriyle farketti, sonra önünde çift şeritli asfalt yolu gördü. Yirminci yüzyıl, tekmesini hemen savurdu. Yola iniş yaptığı anda, bir motor sesi duydu, Richard'ı çekerek yana kaçtı, tam o sırada beyaz, küçük bir Renault hızla geldi, yoldan geçti. Araba, ağacın gövdesine oyulmuş tünele girdi. Bu ağaç diyardakinin yansı kadar büyüktü ancak. Arabadaki bir yetişkinle iki çocuk, ona yine de bir harikaya bakar gibi bakıyorlardı. New Hampshire'dan buraya onu görmeye gelmişlerdi. Arka kanepedeki kadınla iki çocuk ağızları açık Jack'le Richard'a da baktılar. Çocukların yol üstünde hiç yoktan beliriverdiğini gözleriyle görmüşlerdi. Kaptan Kirk'le Mister Spock gibi.

"Biraz yürüyebilir misin?"

'Tabii," dedi Richard.

Jack On yedi numaralı yola adımını attı, ağacın gövdesindeki koca tünele yürüdü.

Bütün bunları rüyamda görüyorum belki de, diye düşündü. Hâlâ Diyar’ın plajında da olabilirdi. Richard yanında baygın, her ikisi Parkus'un iyi yürekli koruması altında. Annem hep derdi ki... Annem hep derdi ki…

6

Hava güneşli olmasına rağmen bir sis içindeymiş gibi ilerleyen Jack Sawyer'le Richard Sloat sonunda kızılağaç ormanında çıktılar, yokuş aşağı inen yolda yürümeyi sürdürdüler.

...derdi ki, her filmin en önemli kişisi kameramandır...

Vücudunun daha çok uykuya ihtiyacı vardı. Zihninin bir tatile ihtiyacı vardı.

...vermut dediğin, iyi bir martiniyi mahveder...

Richard onu sessizce izliyordu. Düşünceler içindeydi. Adımları o kadar yavaştı ki, Jack yol kenarında durup onun yetişmesini beklemek zorunda kaldı. Storeyville olması gereken küçük bir kasaba, yarım mil kadar ilerde belirdi. Yolun iki yanında alçak beyaz binalar göze çarpıyordu. Birinin üzerinde, "ANTİKACI" diye bir levha vardı. Binalardan sonra trafik ışığını gördüler. Boş bir kavşaktaydı. Jack yan tarafta MOBİL benzincisinin adını da okuyabiliyordu. Richard başını eğmiş, çenesi göğsünde, yürüyordu. O yaklaşınca, Jack arkadaşının ağladığını nihayet farkedebildi. Kolunu Richard'ın omzuna attı. "Bir şeyi bilmeni istiyorum," dedi.

"Nedir?" Richard'ın yüzü gözyaşı lekelerine rağmen meydan okur gibiydi.

"Seni seviyorum," dedi Jack.

Richard'ın gözleri tekrar yolun asfaltına döndü. Jack kolunu onun omzundan çekmedi. Az sonra Richard başını kaldırdı, dosdoğru Jack'in gözlerinin içine baktı, başını salladı. İşte bu, Lily Cavanaugh'un oğluna bir iki kere söylediği bir şeye benziyordu: Jacky, bazen içini sesli olarak dökmek zorunda değildir insan.

"Yola çıkıyoruz, Richie," dedi Jack. Richard'ın gözlerini silmesini bekledi. "Sanırım biri bizi Mobil benzincisinde bulacak."

"Hitler'dir belki!" Richard avuçlarını gözlerine bastırdı. Biraz sonra hazırdı. İki çocuk Storeyville'e doğru yürüdüler.

7

Bir Cadillac. Mobil pistinde gölge bir yere parketmişti. Eldorado. Arkasında koca bir TV anteniyle. Treyler ev kadar kocamandı. Ölüm kadar karanlıktı.

"Ah, Jack, eyvaaah," diye inledi Richard. Jack'in omzuna sarıldı. Gözleri açılmış, dudakları titriyordu.

Jack vücuduna yeni baştan adrenalin dolduğunu hissetti. Ama artık onu diriltmiyor, yalnızca yorgunluğunu daha fazla hissettirmeye yarıyordu. Çok fazla şey geçmişti başından, çok fazla, çok fazla. Jack kristal küreyi kavrayıp benzinciye doğruldu. "Jack!" diye zayıf bir çığlık attı Richard arkasından. "Ne haltediyorsun? Onlardan biri o! Thayer'deki arabalardan! Point Venuti'deki arabalardan!"

"Parkus buraya gelmemizi söyledi," dedi Jack. "Delisin sen, ahbap," diye fısıldadı Richard.

"Biliyorum. Ama bu iş iyi gidecek. Göreceksin." Hem bana ahbap deme."

Cadillac'ın kapısı açıldı, soluk blucinli, güçlü bir bacak dışarı uzandı. Çizmenin burnunun kesik, kıllı parmakların dışarda olduğunu görmek içini yepyeni bir korkuyla doldurdu.

Richard yanıbaşında tarla sıçanı gibi bir çığlık attı. Bir Wolf'tu tabii... Jack bunu daha adam onlara dönmeden biliyordu. Boyu iki metre vardı. Saçları uzun, biraz da pisti. Dolaşık halde yakasına kadar iniyordu. Adam döndü, Jack turuncu gözlerin parladığını gördü... korkusu birden bir sevince dönüştü.

Fırladığı gibi ona doğru koşmaya başladı. Kendisine şaşkın gözlerle bakan benzinciye hiç aldırış etmedi. Dükkâncılara da. Saçları uçuyordu alnından. Yırtık lastik pabuçları şlap şlap sesler çıkarıyordu. Yüzünde başı dönüyormuş gibi bir sırıtma ifadesi vardı. Gözleri Tılsım'ın kendisi gibi parlıyordu.

Mavi tulum: Göğsünde aynı yazı. Yuvarlak, çerçevesiz gözlükler: John Lennon gözlükleri. Ve kocaman, hoşgeldin diyen bir gülümseme. "Wolf!" diye bağırdı Jack Sawyer. "Wolf, sen sağsın! Sen hayattasın!" Sıçradığında aralarında iki metre vardı. Wolf onu rahatça yakaladı, sevinçle sırıttı.

"Jack Sawyer! Wolf! Şu işe bak! Tam Parkus'un dediği gibi! Bataklık gibi kokan bu yere geliyorum, bir de bakıyorum, sen de geliyorsun! Jack'le arkadaşı! Wolf! Güzel! Harika! Wolf!"

Jack onun kendi Wolf ummadığını ancak kokusundan anlayabildi. Ama aynı koku ona bu Wolf un bir akraba olduğunu da anlattı. Çok yakın bir akraba. ^

"Kardeşini tanıyordum," dedi Jack. Hâlâ onun güçlü kollarındaydı. Yüzüne baktığında, daha yaşlı, daha güçlü olduğunu gördü. Ama yine de çok iyi bir yüzdü.

Wolf, Jack'i yere indirirken, "Kardeşim Wolf," dedi. Bir elini uzatıp parmağının ucuyla Tılsım'a dokundu. Yüzünde dehşet dolu bir saygı ifadesi vardı. Dokunduğunda kürenin derinliklerinden bir parlak kıvılcım doğdu, yine derinliklerinde kayboldu. Kuyruklu yıldız gibi.

Wolf soluğunu çekti, Jack'e baktı, sırıttı, Jack da ona sırıttı.

Richard da yanlarına varmıştı. Onlara bakıyordu. Şaşkın ve tedbirli bakışlar. Jack sözlerine, "Diyar'da kötü Wolflar kadar iyi Wolflar da vardır," diye başladı.

Wolf, "Pek de çoktur," diye söze karıştı.

Richard'a elini uzattı. Richard bir an elini çekti, sonra uzatıp tokalaştı. O anda dişlerini sıkışı Jack'e, çocuğun vaktiyle Heck Bast'a yapılan muamele gibi bir şey beklediğini anlattı.

"Bu benim Wolf'umun kardeşi," dedi Jack gururla. Hafif öksürüp boğazını temizledi. Bu kardeşe duygularını nasıl ifade edebileceğini bilemiyordu. Wolflar taziyeden anlar mıydı? Onların törelerinde var mıydı?

"Kardeşini çok severdim," dedi. "Benim hayatımı kurtardı. Richard hariç, ömrümde en iyi arkadaşımdı sanırım. Öldüğüne çok üzüldüm."

"Şimdi o ayda," dedi Wolf un kardeşi. "Geri dönecek. Her şey gider, Jack Sawyer. Ay gibi. Ve her şey gelir... ay gibi. Haydi, yürü. Bu kokulu yerden uzaklaşalım."

Richard şaşırmış gibiydi ama Jack hem anladı, hem duygulandı. Mobil benzincisinde sıcak ve yağlı hidrokarbon kokuları dolaşıyordu. Kızarmış hidrokarbon kokulan. İçini gösteren kahverengi bir tül perde gibi.

Wolf, Cadillac'a yürüdü, tıpkı bir şoför gibi onlara arka kapıyı açtı. Jack içinden, herhalde şoför zaten, diye düşündü. "Jack?" Richard korkmuş gibiydi.

"Bir şey yok," dedi Jack. "Ama nereye..."

"Anneme, sanıyorum. Ülkenin bir başından bir başına, Arcadia plajına... New Hampshire'e. Birinci sınıf yolculuk. Gel, Richie."

Arabaya yürüdüler. Arka kanepenin yan tarafında eski bir gitar kılıfı duruyordu. Jack yüreğinin tekrar takla attığını hissetti.

"Speedy!" Wolf un kardeşine döndü. "Speedy bizimle mi geliyor?" "Ben pek Speedy diye bir kimseyi tanımıyorum," dedi Wolf. "Bir amcam vardı, o biraz hızlıydı. Sonra topal oldu... Wolf! Artık sürü bile güdemiyordu."

Jack parmağıyla gitar kılıfını gösterdi. "Bu nereden geldi?"

Wolf sırıttı, bol sayıdaki dişlerini gösterdi. "Parkus," dedi. "Bunu size bıraktı. Neredeyse unutuyordum."

Arka cebinden eski bir kartpostal çıkardı. Ön tarafında tanıdık atlarla dolu bir atlıkarıncanın resmi vardı. Resimdeki insanlar eski zaman kılığındaydı. Kart eskiliğinden ipek gibi yumuşaktı.

Jack onu elinde çevirdi, önce basılı minik yazıları okudu: ARCADIA PLAJI ATLIKARINCASI, 4 Temmuz 1894.

Speedy'ydi... Parkus değildi... bu satırları o yazmıştı. El yazısı düzensiz, yanlışlarla doluydu. Yumuşak mor kalemle yazmıştı.

Harikalar yarattın, Jack. Gitar kılıfındakilerden neye ihtiyacın varsa kullan, kalanını ya sakla, ya da at.

Jack kartı arka cebine soktu, Cadillac'a bindi, pufla kanepeye kuruldu. Gitar kılıfının kapatma bantlarından biri kopmuştu. Öteki üçünü açtı. Richard da Jack'in arkasından binmişti arabaya. "Vay canına!" diye fısıldadı.

Kılıfın içi yirmi dolarlık kâğıt paralarla doluydu.

8

Wolf onları eve götürdü. Jack gerçi o sonbaharın olaylarını pek çabuk unutmaya başlamıştı ama, bazı olaylar ebediyen beynine dağlanmış gibiydi. Richard'la ikisi Eldorado'nun arka kanepesinde oturuyorlar, Wolf onları doğuya, doğuya, doğuya doğuya götürüyordu. Yolları iyi biliyordu Wolf. Onlara ara sıra kaset çalıyordu. En sevdiği, "Ormanda koş" şarkısıydı. Kulakları sağır edecek kadar bağırtıyordu. Sonra uzun bir süre, solundaki camı açan düğmenin çalışırken çıkardığı sesi dinliyordu. Bu ses mestediyordu onu görünüşe göre.

Doğuya, doğuya, doğuya... her sabah, doğan güneşe, her akşam, esrarengiz karanlığa. Kulaklarında John Fogerty'nin şarkısı, sonra rüzgâr... yine John Fogerty, yine rüzgâr, cam mekanizmasının sesi.

Güzel yemekler yediler. Kocaman hamburgerler yediler. Kentucky usulü kızarmış piliçler yediler. Richard'la Jack kızarmış piliç butlarını alıp arabaya geldiklerinde Wolf (sese bakılırsa) kemikleriyle yiyordu butlan. Yirmi bir parça falan. Jack birden Wolf un mısır patlağı olayını hatırladı. Nerede olmuştu o? Nuncie'de. Sunlight Yurduna kapatılmadan hemen önce. Sırıttı. Yüreğine bir ok saplanır gibi oldu. Pencereden baktı, gözlerindeki yaşları Richard'a göstermemeye çalıştı.

İkinci gece Julesburg'da durdular. Colorado eyaletinde. Wolf onlara taşınan bir mangalda piknik ızgarası pişirdi.

Izgarayı arabanın bagajından çıkarmıştı. Yemek mükellefti.

"Bayılıyorum bu adama," dedi Richard düşünceli bir sesle.

"Yaa, ben de. Kardeşini bir tanısaydın!"

"Keşke tanısaydım." Richard artıkları toplamaya başladı. Bundan sonra söylediği söz Jack'i büsbütün şaşırttı. "Ben birçok şeyi unutmaya başlıyorum, Jack."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne söylüyorsam onu. Aştığımız her kilometreyle, olup bitenleri biraz daha az hatırlıyorum. Hepsi sisleniyor. Galiba... kendim de böyle istiyorum. Bak, annenin iyi olduğundan emin misin?"

Jack üç kere annesine telefon etmeye çalışmıştı. Cevap çıkmıyordu. Buna pek kaygılanmıyordu Jack. İşler yolundaydı. Öyle umuyordu. Oraya vardığında bulacaktı annesini. Hasta... ama sağ. Öyle umuyordu.

"Evet."

"O halde neden telefona cevap vermiyor?"

"Sloat telefona bir numara yapmıştır," dedi Jack. "Alhambra kadrosunun hizmeti konusunda da yapmıştır... bahse girerim. Annem hâlâ iyi. Hasta ama... yine de iyi. Hâlâ orada. Onu hissedebiliyorum."

"Eğer bu tedavi edici şey çalışırsa..." Richard hafifçe yüzünü buruşturdu, sonra cesaretini toplayıp konuya daldı. "Sence hâlâ... yani annen acaba hâlâ benim... anlıyorsun... sizinle kalmama izin verir mi?"

"Hayır," dedi Jack arkadaşının artıkları toplamasına yardım ederken. "Seni herhalde bir öksüzler yurduna falan kapatır.

Belki hapse attırır. Saçmalama, Richard, elbette kalabilirsin bizimle."

"Ama... babamın yaptıklarından sonra..."

"O babandı, Richie," dedi Jack apaçık. "Sen değildin."

"Sen de bana habire hatırlatmazsın, değil mi? Yani... belleğimi diriltip?"

"Unutmak istiyorsan hayır."

"İstiyorum, Jack. Gerçekten istiyorum."

Wolf yanlarına geliyordu.

"Hazır mısınız? Wolf!"

"Hazırız," dedi Jack. "Dinle. Wolf... Şu Scoot Hamilton kasetini çalsana, ha?"

'Tabii, Jack. Sonra da benimkini çalalım mı?"

"Ormanda koş, değil mi?"

"Güzel şarkı, Jack! Ağır! Wolf! Tanrısal bir ağırlığı var!"

"Öyle Wolf," Gözlerini devirip Richard'a baktı, Richard da gözlerini devirdi, sırıttı.

Ertesi gün Nebraska ve Iowa'yı geçtiler. Bir gün sonra Sunlight Yurdunun enkazı önünden geçiyorlardı. Jack, Wolf'un kendilerini mahsus buradan geçirdiğini düşünmekteydi. Belki de kardeşinin öldüğü yeri görmek istemişti. Sevdiği kaseti çalıyordu. Sesi sonuna kadar açmıştı. Ama Jack yine de onun hıçkırmakta olduğunu duyabiliyordu.

Zaman... havada asılı kalmış gibi bir zaman. Jack uçuyordu sanki. İçinde boşluk, zafer, doyum duyguları vardı. Görevini başarıyla bitirmişti. Ve terhis olmuştu.

Beşinci gün, gurup vaktine doğru, New England'a girdiler.

Bölüm: 47

YOLCULUĞUN SONU

1

California'dan New England'a kadar olan o upuzun yolculuk sanki bir tek günde bitmiş gibi gelmeye başladı onlara. Günler süren bir tek gün. Hayat boyu süren bir akşam. Guruplarla, avaz avaz müziklerle dolu. Tanrım, alıştım buna enikonu, diye düşündü Jack. Gözü ikinci kere paneldeki saate gittiğinde, aradan üç saat geçmiş olduğunu gördü.

New England'a girdikleri an Tılsım tekrar parıldamaya başlamıştı. Normal zamanların geri döndüğünü haber veriyordu. Belki de zamanın Jack Sawyer'e geri döndüğünü haber veriyordu. İnsanlar koca Eldorado'nun camlarından içeri bakıyor, acaba Mick Jagger, ya da Frank Sinatra mı geliyor, diye merak ediyorlardı. Yo, biziz, dostlar. Durmadan uyukluyordu Jack. Bir ara uyandı. Colorado muydu burası? Illinois miydi? Müzik yine kulakları deliyor, Wolf parmaklarını tempolu olarak şıklatıyor, araba sarsılmadan, kayarak ilerliyordu. Richard bir yerlerden bir kitap bulmuş, onu okumaktaydı. Broca'nın Beyni diye bir kitap. Richard saatin kaç olduğunu her an bilmişti. Jack gözlerini tavana devirdi, müziğin ve akşamın renklerinin kendisini esir almasına izin verdi.

Yapmışlardı! Başarmışlardı her şeyi... bir tek New Hampshire'ın o bomboş plaj kasabasında yapacakları şey kalmıştı geriye.

Beş gün, upuzun bir gurup vaktiydi. Ormanda Koş! Richard onun kardeşiydi! Kardeşiydi!

Zaman geri döndüğünde Tılsım da geri döndü. Hayata döndü. Beşinci akşam güneş batarken. Oatley, diye düşündü Jack. Richard'a o tüneli ve bardan geriye kalanları gösterebilirdim. Wolf a yolu söyleyebilirdim... ama Oatley'i tekrar görmek istemiyordu. Bunda ne bir zevk, ne de bir doyum vardı. Kendisi rüyalardayken ne kadar hızlı yol aldıklarını anladı. Wolf onları 1-95 yoluna sokmuştu. Connecticut'taydılar. Arcadia Plajına birkaç eyalet kalmıştı. Jack artık kilometreleri saymaya başladı. Dakikaları da.

2

21 Aralık akşamı, Jack Sawyer'ın yola çıkışından yaklaşık üç ay sonra, Eldorado nihayet Alhambra otelinin çakıllı bahçe yoluna saptı. Batmakta olan güneş solan bir sarıydı... maviydi... şahane bir mordu. Bahçede çıplak dallar birbirine vuruyordu kış rüzgârında. Bir hafta öncesine kadar o ağaçların arasında minik böcekleri yakalayıp yiyen bir ağaç da vardı. Küçük hayvanları da. Sincapları, kuşları, otelin resepsiyoncusunun kedisini bile. Bu küçük ağaç birdenbire ölmüştü. Bahçenin diğer canlıları şimdi çıplak olsalar bile, uyku halinde, ama sağlıklıydılar.

Eldorado'nun çelik kuşaklı radyalleri çakıllarda ses çıkarıyordu. Müzik sesi çınlıyordu arabanın içinde. John Fogerty söylüyordu. "Herkes benim sihiri mi biliyor!"

Cadillac çifte kapıların önünde durdu. İçerde yalnızca karanlık vardı. Farlar söndü, araba gölgede kaldı. Egzozundan hafif hafif duman çıkarıyordu. Park lambaları yanmaktaydı.

Günün sonunda gurup, renk yelpazesini açmıştı batı ufkunda.

Burada:

Hemen, şu anda.

3

Cadillac'ın arkasında hafif, kararsız bir ışık vardı. Tılsım ışıldar gibi oldu. Ama ışığı zayıftı. Sönen bir ateşin parıltısı gibiydi.

Richard yavaşça Jack'e döndü. Yüzü korku içindeydi. Elindeki kitaba iki eliyle sarılmış, çarşaf sıkan çamaşırcı kadınlar gibi büküyordu.

Richard'ın Tılsım'ı, diye düşündü Jack. Gülümsedi.

"Jack, istersen..."

"Hayır," dedi Jack. "Ben 'sesleninceye kadar bekle."

Arabanın arka kapısını açtı, inmek üzereyken Richard'a baktı. Richard kanepede büzülmüş, oturuyordu. Kitabı kıvırıp durmaktaydı. Sefil bir hali vardı.

Jack düşünmeden gerisin geri içeri kaydı, onu yanağından öptü, Richard kolunu bir an Jack'in boynuna sardı, onu sımsıkı kucakladı, sonra bıraktı. İkisi de bir şey söylemediler.

4

Jack lobiye çıkan ön merdivenlere baktı, sonra dönüp geriye, bahçe yolunun ucuna yürüdü. Orada demir bir

parmaklık vardı. Aşağısında kayalar kumsala iniyordu. Sağ tarafta, rengi koyulan gökyüzüne karşı, Arcadia Lunaparkının atlıkarıncası görünüyordu.

Jack yüzünü doğuya çevirdi. Esen rüzgâr saçlarını alnından kaldırıp geriye yatırdı.

Küreyi elinde havaya kaldırdı Jack. Sanki onu okyanusa sunuyordu.

5

21 Aralık 1981 günü Jack Sawyer adlı bir çocuk suyla karanın birleştiği yerde durdu, ellerinde değerli bir nesne, Atlas okyanusunun gece durgunluğuna baktı. O gün on üç yaşını bitirmişti ama farkında değildi. Olağanüstü güzeldi. Kumral saçları uzundu. Belki gereğinden biraz daha uzundu. Ama denizden esen rüzgâr saçlarını uçuruyor, geniş, güzel alnını ortaya çıkarıyordu. Orada durup annesini düşündü. Burada, birlikte kaldıkları odaları düşündü. Annesi bir ışık yakacak mıydı o pencerede? Jack'e yakacak gibi geliyordu.

* * *

Jack, Tılsım'ın ışığında gözleri vahşice parlayarak döndü.

6

Lily titreyen eliyle duvarı yokluyor, ışığın düğmesini bulmaya uğraşıyordu. Buldu ve yaktı. Onu o an kim görse gözlerini kaçırırdı. Son bir hafta içinde kanser çok yayılmıştı içine. Keyfini kaçıracak bir şeyin yaklaşmakta olduğunu biliyordu sanki hastalık. Lily Cavanaugh otuz yedi kilo

geliyordu. Cildi çökmüş, kemiklerinin üzerinde parşömen gibiydi. Gözlerinin altındaki mor halkalar siyahlaşmıştı artık. Gözler çukurlardan ateşli, yorgun bir zekâyla bakıyordu. Göğsü erimiş, gitmişti. Kollarındaki etler gitmişti. Kalçalarında ve oyluklarının arkalarında yatak yaraları açılmaya başlamıştı.

Hepsi bu kadarla da kalmıyordu. Geçen hafta bir de zatürree'ye tutulmuştu.

Bu bitkin durumunda tabii her solunum hastalığına adaydı. En iyi koşullarda bile olabilirdi öyle şeyler. Bu durum da iyi koşul falan sayılmazdı. Alhambra'nın kaloriferleri geceleri çıtırdamayı çok uzun zamandan beri kesmişti. Ne zaman kestiğinden kendisi pek emin değildi. Zaman onun için de, tıpkı Eldorado'nun içindeki Jack için olduğu kadar muğlaklaşmıştı. Yalnızca kaloriferin, yumruk vurup camı kırdığı gece söndüğünü biliyordu. Sloat'a benzeyen martıyı uçurmak için.

O geceden beri Alhambra boş bir karton kutuya dönmüştü. İçinde öleceği bir tabuttu.

Alhambra'da olanlardan Sloat sorumluysa, doğrusu iyi başarmıştı. Kimse yoktu ortalıkta. Kimse! Ne hizmetkârlar, ne bakım elemanları, ne küstah ağızlı resepsiyoncu. Sloat hepsini cebine koymuş, götürmüştü.

Dört gün önce, kuş kadar iştahını doyuracak yiyeceği bulamayınca, yatağından kalkmış, koridorda asansöre kadar yürümüştü. Yanında bir sandalye sürüklüyor, ara sıra koyup üstüne oturuyordu. Yürürken de baston gibi dayanıyordu ona. Kırk adımlık yolu kırk dakikada alabilmişti.

Düğmeye basmış basmış, ama asansör gelmemişti. Düğmenin ışığı bile yanmamıştı.

"Lanet olsun!" diye mırıldanmıştı Lily boğuk bir sesle. Sonra yirmi adım daha atıp merdivenlerin başına gelmişti.

"Hey!" diye seslenmişti aşağıya. Arkasından hemen bir öksürük nöbeti tutmuştu. Sandalyenin üzerinde iki büklüm olmuştu öksürürken.

Seslendiğimi duymayabilirler ama, öksürüğümü duymamalarına imkân yok, diye geçirmişti aklından. Ama kimse gelmemişti.

İki kere daha bağırmıştı. Yine bir öksürük nöbeti. Sonra koridorda geri yürümeye koyulmuştu. Merdivenlerden inmeye cesareti yoktu. İnse bir daha asla çıkamazdı. Aşağıda da kimse yoktu zaten. Ne lobide, ne salonlarda. Telefonlar da kesikti. En azından, kendi odasındaki kesikti. Başka taraftan da zil sesi falan gelmiyordu. İnmeye değmezdi. Lobide donar kalırdı sonra.

"Jacky!" diye mırıldanmıştı. "Hangi cehennemd..."

Yine öksürmeye başlamıştı. Yan yolda baygınlık geçirip yıkıldı, sandalye üzerine devrildi. Bir saat kadar o buz gibi yerde yattı. Belki zatürresi o zaman azmıştı. Hey, Büyük harf K! Ben bu mahalleyi yeni taşındı. Bana Büyük Harf Z diyebilirsin! Bitiş çizgisine kadar yarışalım mı?

Her nasılsa odasına dönmeyi başarmıştı. Ondan beri ateşi düşmüyordu. Soluması giderek daha sesli olmuş, ciğerleri birer akvaryuma dönmüştü. Ama hâlâ tutunuyordu. Çünkü zihninin bir kısmı delice direnmekteydi. Jack'in gittiği yerden döneceğinden emindi.

7

Son komasının başlangıcı, kumda açılan bir gamze gibi oldu. Dönen kumların ilk gamzesi. Ciğerlerinde şangırdayan zincirler daha kuru ses çıkarmaya başladı.

Derken bir etki onu derinleşen bu gidişten geriye çevirdi, eliyle duvarı yoklayarak ışık düğmesini aramasına yol açtı. Yatağından kalktı. Oysa bunu yapacak gücü yoktu. Bir doktor duysa, gülerdi. Yine de kalktı. İki kere düştü, sonunda ayakta durmayı başardı. Dudak uçları aşağıya çekiliyordu. Sandalyeyi aradı, buldu, yakalayıp pencereye doğru sürüklemeye başladı.

'B' filmleri kraliçesi Lily Cavanaugh'un yerinde yeller esiyordu. Bu yürüyen iskelet, bu kanserin kemirdiği varlık ondan çok farklıydı. Pencereye varıp dışarıya baktı. Orada bir insan silueti duruyordu... bir de ışıklı küre.

10

"Jack!" diye bağırmaya çalıştı, boğazından ancak bir fısıltı çıkabildi. Elini kaldırıp, sallamaya uğraştı. Baygınlık.

(HaaaaJıhhh...)

üzerine kapandı, pencerenin pervazına sarıldı.

"Jack!"

Birden siluetin elindeki top pırıl pırıl ışıklandı, sahibinin yüzünü aydınlattı. Jack'in yüzüydü... Jack'di... Oh, Tanrıya şükür, Jack'di. Jack eve dönmüştü.

Siluet koşmaya başladı.

"Jack!"

Çukura kaçmış ölü gözler biraz daha parıldadı. San, gergin yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı.

8

"Anne!"

Jack lobiyi koşarak geçti. Telefon santrali kapkaraydı. Sanki yangından çıkmıştı. Jack aldırmadı. Annesini görmüştü. Hali kötüydü... pencerede bir korkuluktu!

"Anne!"

Merdivenleri ikişer ikişer, üçer üçer çıkmaya başladı, Tılsım pembe bir ışık çıkardı, sonra ellerinde karardı.

"Anne!"

Koridordan odaya doğru. Ayakları uçuyordu. Sonunda onun sesini duyabildi... O peşten gülüşü değil... tozlu bir gıcırtıydı duyduğu. Ölümün sınırından gelen bir ses.

"Jacky?"

"Anne!"

Odaya daldı.

9

Aşağıdaki arabada Richard Sloat kaygılı gözlerle camdan yukarı bakıyordu. Ne işi vardı burada! Jack'in ne işi vardı? Richard'ın gözleri yandı. Üst kat penceresini görmeye savaştı. Başım yana eğdiğinde, üst pencerelerin birkaçından kör edici bir ışık parıldadı, otelin bütün cephesi aydınlandı. Richard başını dizleri arasına gömüp inledi.

10

Annesi pencerenin önünde, yerdeydi... Jack sonunda onu orada bulabildi. Buruşuk, tozlu yatak boştu. Odanın tümü boş

gibiydi. Çocuk odası gibiydi. Jack'in midesi donar gibi oldu, kelimeleri boğazında takılıp durdu. O sıra Tılsım bir büyük ışık daha saçtı, odadaki her şey renksiz bir beyaza dönüştü. "Jacky?" diye inledi annesi tekrar. Jack, "ANNE!" diye haykırdı, onu pencerenin dibinde, kirli halının üzerinde gördü. Zayıf ve sıska. Saçları halıya yayılmıştı. Elleri ufacık hayvan pençeleri gibiydi. "Ah, Tanrım, Anne, Ah, kutsal olan her şey," diye geveledi, her nasılsa hiç adım atmadan odanın içinde ilerledi, âdeta yüzdü.

Hastalığın yoğun kokusu geliyordu burnuna. Yaklaşan ölümün kokusu. Jack doktor değildi. Lily'nin vücudunda neler olup bittiğini bilemezdi. Ama bir tek şeyi biliyordu... annesi ölmekteydi. Hayatı görünmez çatlaklardan sızıp sızıp gidiyordu. Çok az zaman kalmıştı. Oğlunun adını iki kere söylemişti. Bundan fazlasına gücü yoktu. Jack ağlamaya başlamıştı bile. Elini onun baygın alnına dayadı, Tılsım'ı yere, onun hemen yanına bıraktı.

Annesinin saçları kumlu gibi, alnı sıcaktı. "Ah, Anne, Anne," dedi Jack. Onu kucakladı. Yüzünü hâlâ göremiyordu. İnce geceliğinin altında kalçaları sıcaktı. Soba kadar sıcak. Kemiklerinin üzerinde ona yastık gibi görev yapacak et kalmamıştı. Bir an zaman durdu, annesi tek başına bırakılmış hasta ve pis bir çocuk oldu. Jack onu kaldırdı. Sanki bir kucak elbise kaldırıyordu. Gözlerinden davetsiz yaşlar fışkırmaya başlamıştı. Jack inledi. Lily'nin kolları cansız gibi sarktı.

(Richard)

Richard da hissetmişti... bu kadar kötüsünü değil ama! Jack onu sırtında Point Venuti'nin zehirli havasına doğru taşırken. O sıra Richard'ın cildinde küçük sivilceler ve kızarıklıklar vardı. O da ateş gibi yanıyordu. Ama Jack'e, onda daha bir

hayat varmış gibi geldi. Annesinde şu an olduğundan daha fazla. Ama yine de, oğlunun adını söyleyebilmişti.

(ama Richard neredeyse ölüyordu)

Adını söylemişti. Jack o umuda sarıldı. Pencereye kadar yürümüştü. Adını söylemişti. İmkânı yoktu. Akıl almazdı... öleceğim düşünmek ahlâksızlıktı. Bir kolu cansız sarkıyordu. Alyansı parmağından düşmüştü. Sürekli ağlıyordu Jack. Duramıyordu. Farkında değildi. 'Tamam, Anne," dedi. 'Tamam, artık tamam, tamam..."

Kollarında tuttuğu hareketsiz vücuttan, onay sayılabilecek bir titreşim çıktı.

Jack onu yavaşça yatağa bıraktı, annesi yana yuvarlandı. Jack yatağa dizini dayayıp onun üzerine eğildi. Saçlar annesinin yüzünden döküldü, yüzü meydana çıktı.

11

Bir zamanlar, bu yolculuğun en başında, utanç verici bir anda annesini yaşlı bir kadın olarak görmüştü. Bitmiş, tükenmiş bir kadın, çay salonunda kahvesini yudumluyordu. Jack onu tanıdığı anda, yaşlılık etkisi geçmişti. Lily Cavanaugh Sawyer kendi kimliğine dönmüştü. Aslında Lily Cavanaugh asla yaşlanamazdı. Ebedî bir sarışındı. Bıçak gibi bir gülümseyişi vardı. İlân panosundaki resmiyle oğluna cesaret veren Lily Cavanaugh'ydu o.

Yataktaki kadın o ilândaki artiste pek az benziyordu. Jack'in gözyaşları gözlerini bir an için kör etti. "Ah, olmaz, olmaz," dedi, avucunu onun sarı yanağına dayadı.

Lily'de elini kaldıracak kadar kuvvet yok gibiydi. Jack onun elini kendi avucuna aldı. "Lütfen, lütfen yapma..."

Söyleyemiyordu bile.

Ufalmış kadının ne kadar çaba göstermiş olduğunu o zaman anladı. Pencereye onu aramaya gelmişti. Jack bunu birden anlayıverdi. Annesi biliyordu onun geleceğini... geldiğini. Onun geleceğine güvenmişti. Bu bir bakıma, Tılsım'ın kendisiyle ilgiliydi besbelli. Döneceği saniyeyi bile bilmişti Jack'in.

"Buradayım, Anne," diye fısıldadı. Burun deliklerinden bir ıslaklık balon gibi kabardı. Onu hiç düşünmeden koluyla sildi.

Bütün vücudunun titremekte olduğunu ilk defa farketti.

"Getirdim onu," dedi. Büyük bir gurur ve başarı duygusu tadıyordu. "Tılsım'ı getirdim!"

Sandalyenin yanında, yerde, Tılsım ışık saçmaya devam ediyordu. Ama ışığı zayıf, kararsız, bulutluydu. Richard'ı iyileştirmek için o küreyi vücudu* üzerinde yuvarlamıştı. Speedy'ye de aynı şeyi yapmıştı. Ama bu seferki başka olmak zorundaydı. Bunu biliyordu ama, ne olması gerektiğini bilemiyordu... acaba bilmek miydi mesele, yoksa inanmak istemek miydi?

Tılsım'ı kıramazdı. Annesinin hayatını kurtarmak için bile... O kadarını biliyordu.

O sıra Tılsım'ın içi bulutlu bir beyazlıkla doldu. Nabız gibi atmalar sıklaşıp birleşti, sürekli bir ışık oldu. Jack ellerini ona değdirdi. Tılsım kör edici bir ışık demeti çıkardı. Gökkuşağı! Neredeyse konuşacaktı! SONUNDA!

Jack tekrar yatağa ilerledi. Tılsım ışığını yere, tavana, duvara saçıyor, yatağı pırıl pırıl aydınlatıyordu.

Annesinin yatağı yanında durduğunda Tılsım'ın dokusu parmakları altında değişir gibi oldu. Cama benzer sertliği

değişti, kayganlaştı, gözenekli oldu. Jack'in parmak uçları neredeyse gömülecekti Tılsım'a. Küreyi dolduran bulut kaynadı, sonra karardı.

Jack o anda güçlü, ihtiraslı bir duyguya kapıldı. Üç ay önce yola çıkarken böyle bir şeye asla inanamazdı. Diyar'a ilk geçişini yaparken, Tılsım'ın görünmeyen bir anlamda değişeceğini, bu kan ve dert varlığının başka bir şey olacağını hissetti. Ebediyen değişecekti. Ve Jack onu kaybedecekti. Tılsım onun olmayacaktı artık. Yüzeyi de bulutlanıyordu, yumuşuyordu. Cam değil de, adi plastikti sanki.

Jack değişen Tılsım'ı acele annesinin ellerine uzattı. Tılsım görevini bilirdi. Bu an için vardı o. Dahî bir işçilik onu sırf bu an için yaratmıştı, başka bir an için değil.

Jack ne olmasını beklediğini bilmiyordu. Bir ışık parlaması mı? Bir ilaç kokusu mu? Bir gong sesi mi?

Hiçbir şey olmadı. Annesi hareketsiz, ama kesin bir biçimde ölmeye devam ediyordu.

"Lütfen," diye patladı Jack. "Lütfen... Anne... Lütfen..."

Soluğu göğsünde katılaştı. Tılsım'ın düşey çizgilerinden biri hiç sessiz ayrılıyor, yarılıyordu. Annesinin ellerine bir ışık boşaldı. O gevşek, içi boşalan toptan giderek daha fazla ışık dökülüyordu dışarı.

Bahçeden kuşların ani şarkısı duyuldu. Varlıklarını kutluyorlardı.

12

Ama Jack bunun pek az farkına varabildi. Soluk almadan eğildi, Tılsım'ın annesinin yatağına boşalışına baktı. Bulutlu beyazlık dolup dolup taşıyordu içinde. Yarıklar, kıvılcımlar

canlandırıyordu küreyi. Annesinin gözleri kıpırdadı. "Ah, Anne," diye fısıldadı Jack. "Ah..."

Tılsım'ın yangından altın rengiyle gri karışımı bir ışık çıktı, annesinin kollarına düştü, yayıldı. Kurumuş yüzünde kaşları belli belirsiz çatıldı.

Jack kendini bilmeksizin içini çekti.

(Ne?)

(Müzik mi?)

Tılsım'ın kalbinden gelen altın rengi ışık, Lily'nin vücudunda güçleniyordu. Onu sarıp sarmalıyordu. Yarı saydam, ama biraz da saydamsızdı. Jack bu sıvı dokunun Lily'nin zavallı göğsüne, incelmiş bacaklarına kayışına baktı. Tılsım'ın yangından harikulade bir koku döküldü. Tatlı ve acı, çiçek ve toprak, tümüyle iyi, mayalı bir koku. Doğum kokusu, diye düşündü Jack. Oysa ömründe gerçek bir doğum görmemişti. Jack onu ciğerlerine çektiğinde, kendisinin de o an doğmakta olduğunu hissetti. Tılsım'ın yangı bir vajina gibiydi. Tabii Jack hiç vajina da görmemişti. Yapısı hakkındaki bilgileri de pek azdı. Gözleri Tılsım'ın yangındaydı.

Karanlık pencerelerin dışındaki o inanılmaz gürültüyü, o kuş seslerini ilk defa farketti.

(Müzik mi? (Ne...?)

Küçük, top gibi bir ışık Jack'ın görüş alanına girdi, açık yarıkta bir an durdu. Tılsım'ın bulutlu yüzeyinin altındaydı. Kıpırdayıp duruyordu. Jack gözlerini kırpıştırdı. Sanki bu bir... Peşinden bir ikincisi geldi. Bu sefer Jack minik kürenin üzerindeki mavi ve kahverengi işaretleri de görebildi. Kıta sahilleri ve dağlık yerler. O ufacık dünyada, şaşkın bir Jack

Sawyer, çok daha minik bir parlaklığa bakıyordu. Hattâ orada da bir başka Jacky, atom boyunda bir başka dünyaya bakmaktaydı. Bu ikisini bir başka dünya izliyordu. Dönüyor, yarıktan çıkıyordu.

Annesi sağ elini kıpırdatıp inledi.

Jack açıktan açığa ağlamaya başladı. Yaşayacaktı. Artık biliyordu bunu. Her şey Speedy'nin dediği gibi olmuştu. Tılsım annesinin yorgun ve hasta vücuduna zorla hayal yolluyor, onu öldüren kötülüğü öldürüyordu. Eğildi, içinden Tılsım'ı öpmek geldi. Burnuna çiçek kokuları doldu. Burnunun ucundan bir gözyaşı damlası düştü, Tılsım'ın ışığında mücevher gibi parıldadı. Yarıktan bir dizi yıldız çıktığını gördü. Parıldayan bir sarı güneş geniş siyah karanlığın içinde yüzdü. Müzik dolduruyordu Tılsım'ı. Odayı da, tüm dış dünyayı da. Yarıkta yabana bir kadının yüzü belirdi. Çocuk yüzleri de... sonra başka kadınların yüzleri... Jack'in yanaklarından yaşlar boşalıp duruyordu. Annesinin yüzü de vardı Tılsım'ın içinde... B filmleri kraliçesinin... Jack o dünyaların arasında kendi yüzünü Tılsım'dan doğmak üzere görünce, içi duyguyla patlayacak gibi oldu. Genişledi Jack. İçine ışık Soluyordu. Annesinin gezlerinin iki saniye açık kaldığını gördüğü zaman çevresindeki tüm sesleri duyabilmeye başladı...

(kuşlar kadar canlı, dünyalar kadar canlı şeyler vardı Tılsım'ın içinde... kulağına müzik sesleri geliyordu. Trombonlar, trompetler, saksafonlar... nice kurbağa, kaplumbağa ve kuşun ortak şarkısı. İnsanlar sihirimi biliyor, diye şarkı söylüyordu Wolflar da bir ağızdan. Bir geminin burnuna sular sıçradı, balıklar yüzdü, bir gökkuşağı yere vurup bir çocuğa gideceği yolu gösterdi... Coşkun bir orkestra

müziği tüm kalbiyle çınlıyordu. Oda o seslerin bileşimi olan bir tek sesle doldu. Vites değiştiren kamyonların sesi, fabrika düdüklerinin sesi, patlayan bir lâstiğin sesi, bir çatapatın sesi... bir çocuk bağırdı, sesi yükseldi, yükseldi, Jack göremediğini farketmedi, sonra yeniden görebilmeye başladı.

Lily'nin gözleri iri iri açıldı. Jack'e "Neredeyim ben?" dermiş gibi şaşkın bakışlarla baktı. Yeni doğan bir bebeğin bakışıydı bu. Sonra ağzından şaşkın bir soluk çıktı...

... ve nehirler dolusu dünyalar, galaksiler, evrenler, Tılsım'ın içinden dışına doğru çekildi. Hepsi Lily'nin ağzına ve burnuna doldular... pırıl pırıl, onun solgun tenine kondular. Çiğ damlaları gibiydiler. İçeriye doğru eridiler. Bir an annesi bir ışık kaynağı gibi göründü.

... biran için Tılsım'dı annesi.

Yüzünden bütün hastalık silindi. Filmlerdeki gibi yavaş yavaş olmadı. Bir anda oldu. Bir anda. Hastaydı... sonra iyiydi. Pespembe, sağlıklı bir renk parıldıyordu yanaklarında. Cılız saçları canlanmış, koyu bal rengine dönmüştü.

Annesi ona bakarken o da annesine baktı.

"Ah... ah... Tanrım..." diye fısıldadı Lily.

Gökkuşağı parlaklığı soluyordu artık. Ama sağlık kalıcı oldu.

"Anne?" Jack ona doğru eğildi. Parmaklarının altında bir şey selofan gibi buruştu. Bu Tılsım'ın boş kalan kabuğuydu. Jack onu başucu masasının üstüne koydu. Bunu yapabilmek için annesinin ilaç şişelerinden bazılarını itti. Bir kısmı yere düştü ama önemi yoktu. İlaca ihtiyacı olmayacaktı artık Lily'nin. Jack boş kabuğu büyük bir saygıyla masaya koydu.

Biraz sonra onun gitmiş olacağım... bilmese bile... hissediyordu.

Annesi gülümsedi. Harikulade, doyum dolu, biraz şaşırmış bir gülümseme... Merhaba, dünya, işte yine ben! Ne dersin buna?

"Jack, eve döndün," dedi sonunda. Serap görmediğinden emin olmak istermiş gibi gözlerini ovaladı.

'Tabii," dedi Jack. Gülümsemeye çalıştı. Yüzünden boşalan gözyaşlarına rağmen yine de iyi bir gülümsemeydi. "Elbette döndüm."

"Kendimi... çok daha iyi hissediyorum, Jacky."

"Öyle mi?" Avuçlarıyla gözlerini kuruladı. "Çok iyi, Anne."

Lily'nin gözlerinden ışık saçılıyordu.

"Sarıl bana, Jacky."

Boş bir yaz otelinin dördüncü katındaki bir odada, Jack Sawyer adlı on üç yaşında bir çocuk öne doğru eğildi, gözlerini kapadı, annesini sımsıkı kucakladı ve gülümsedi. Okulla, arkadaşlarla, oyunlarla, müziklerle dolu yaşamı ona geri döndü. Geceleri kolalı gibi gergin çarşaflar arasında yatabilecekti. On üç yaşında bir çocuğun normal hayatı (eğer on üç yaşındaki çocuğun hayatına normal denilebilirse) ona geri dönmüştü. Jack bunu anladı. Tılsım ona da bunu vermişti. Başını çevirip bakmayı hatırladığında Tılsım orada yoktu.

SON SÖZ

Kaygılı kadınlarla dolu bembeyaz bir odada
Diyar Kraliçesi Laura De Loessian gözlerini açtı.

SONUÇ

Bu hikâye burada bitiyor. Bir erkek çocuğun
hikâyesi olduğu için burada bitmek zorunda.
Bir erkeğin hikâyesi olmaya dönüşmeksizin,
daha fazla devam edemezdi.
İnsan yetişkinlerle ilgili bir hikâye yazdığı zaman
nerede duracağını çok iyi bilir...
evlilikte bitirir.
Ama gençler hakkında yazanlar, nisbeten
iyi bir yer bulup orada durmak zorundadırlar.
Bu kitaptaki kişilerin çoğu halen hayattadır,
varlıklı ve mutludurlar.
Günün birinde hikâyeyi tekrar ele alıp,
onların sonlarının nasıl geldiğine
bakmak ilginç olabilir.
Bu nedenle hayatlarının o kısmını
şimdi açıklamamak akıllılık olur.

-Mark Twain, Tom Sawyer

-ARKA KAPAK-

"Senin bir görevin var, Gezgin Jack," demişti Speedy ona. "Yakanı bırakmayacak bir görev. İşin doğrusu bu. Keşke böyle olmasaydı."

Jack Sawyer'in, ölmek üzere olan annesini kurtarabilecek, ana-oğulu yok etmeye uğraşan düşmanı yenebilecek tek şey o Tılsım'dı. Ama Jack, amacına ulaşabilmek için yalnızca Amerika Birleşik Devletleri'ni baştan başa geçmekle kalmayacak, inanılmaz güzelliklerle ve korkunç tehditlerle dolu DİYAR topraklarını da aşmak zorunda kalacaktı.

Jack, DİYAR'a gittiği zaman, orada kendi dünyamızın Karanlık Çağı'ndan pek az farklı bir dünya bulur. Havası billur gibidir. Bir mil ilerdeki tarladan bir turp sökülse, kokusu gelebilmektedir. Ama bu dünyada hayatlar, iyiyle kötü arasındaki sürekli çatışmada mum alevi gibi kolaylıkla sönebilmektedir. Jack orada "İkizler"i keşfeder. Bunlar dünyadan tanıdığı bazı kimselerin kişiliklerinin yansımasıdır. İçlerinde en önemlisi, Jack'in annesinin ikizi olan Kraliçe Laura'dır. Bu dünyadan pek az insan DİYAR'a geçiş yapabilmektedir. Jack'in ölen babası gibi, onun kötü yürekli ortağı Morgan Sloat da bu işte oldukça deneyimlidir!...

Jack, Tılsım'ı almak üzere batıya doğru yol alırken her adımda karşısına yürek durduran tehlikeli bir serüven çıkar. Indiana'da başıboş bir çocuklar yurdunda hapsedilip sadist, dindar bir fanatik yönetici tarafından uygulanan işkenceden tutun da, Kraliçe Laura'nın düşmanlarının saldırılarına uğramaya kadar. Ama Jack kararlıdır...

"Senin bir görevin var, Gezgin Jack," demişti Speedy ona. "Yakanı bırakmayacak bir görev. İşin doğrusu bu. Keşke böyle olmasaydı."

Jack Sawyer'in, ölmek üzere olan annesini kurtarabilecek, ana-oğulu yok etmeye uğraşan düşmanı yenebilecek tek şey o Tılsım'dı. Ama Jack, amacına ulaşabilmek için yalnızca Amerika Birleşik Devletleri'ni baştan başa geçmekle kalmayacak, inanılmaz güzelliklerle ve korkunç tehditlerle dolu DİYAR topraklarını da aşmak zorunda kalacaktı.

Jack, DİYAR'a gittiği zaman, orada kendi dünyamızın Karanlık Çağı'ndan pek az farklı bir dünya bulur. Havası billûr gibidir. Bir mil ilerdeki tarladan bir turp sökülse, kokusu gelebilmektedir. Ama bu dünyada hayatlar, iyiyle kötü arasındaki sürekli çatışmada mum alevi gibi kolaylıkla sönebilmektedir. Jack orada "İkizler"i keşfeder. Bunlar dünyadan tanıdığı bazı kimselerin kişiliklerinin yansımasıdır. İçlerinde en önemlisi, Jack'in annesinin ikizi olan Kraliçe Laura'dır. Bu dünyadan pek az insan DİYAR'a geçiş yapabilmektedir. Jack'in ölen babası gibi, onun kötü yürekli ortağı Morgan Sloat da bu işte oldukça deneyimlidir!...

Jack, Tılsım'ı almak üzere batıya doğru yol alırken her adımda karşısına yürek durduran tehlikeli bir serüven çıkar. Indiana'da başıboş bir çocuklar yurdunda hapsedilip sadist, dindar bir fanatik yönetici tarafından uygulanan işkenceden tutun da, Kraliçe Laura'nın düşmanlarının saldırılarına uğramaya kadar. Ama Jack kararlıdır...

ISBN 975-10-0299-0

9 789751 002990